Trei secrete. Două femei.
Un singur Graal.

LABIRINTUL

Kate Mosse

CARTE DISTINSĂ CU BRITISH BOOK AWARD 2006

KATE MOSSE a mai publicat două romane în urmă cu zece ani, dar succesul internațional i-a fost adus de romanul intitulat *Labirintul*. Publicat de Orion în ianuarie 2006, romanul a ocupat opt săptămâni la rând locul întâi în topul bestsellerurilor, s-a vândut numai în Marea Britanie în peste un milion de exemplare, a fost tradus în 40 de limbi și a ajuns pe locul 1 în 12 țări, printre care SUA, Japonia, Franța, Germania, Spania, Italia etc.

Aventura unei conspirații moderne și a unei pasiuni medievale...
O carte scrisă cu eleganță, de o autoare care și-a documentat bine acțiunea.

THE INDEPENDENT

Labirintul *este un adevărat Graal al cititorului, combinând în mod inteligent legendele, religiile, istoria, trecutul și prezentul într-o poveste fascinantă. Mosse creează o lume atât de reală, încât te transpune complet în acele vremuri de mult apuse.*

VAL MCDERMID

Kate Mosse

LABIRINTUL

Kate Mosse

LABIRINTUL

Traducere din limba engleză și note
MONICA ȘERBAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MOSSE, KATE
Labirintul / Kate Mosse; trad.: Monica Şerban.-
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-210-8

I. Şerban, Monica (trad.)

821.111-31-135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KATE MOSSE
Labyrinth
© Mosse Associates Ltd 2005
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

2007

ISBN 978-973-103-210-8

Pentru tatăl meu, Richard Mosse, un om al integrității –
un cavaler al lumii moderne.

Lui Greg, ca întotdeauna, pentru toate lucrurile –
din trecut, prezent și viitor.

NOTA AUTORULUI

NOTĂ ISTORICĂ

În luna martie a anului 1208, Papa Inocenţiu al III-lea a propovăduit o cruciadă împotriva unei secte creştine din ţinutul Languedoc. Adepţii ei sunt cunoscuţi astăzi sub numele de catari. Ei îşi spuneau *Bons Chrétiens*[1]; Bernard de Clairvaux[2] îi poreclise albigenzi, în vreme ce Inchiziţia se referea la ei cu denumirea de *„heretici"*. Papa Inocenţiu intenţiona să-i alunge pe catari din Midi şi să reinstaureze autoritatea religioasă a Bisericii Catolice. Baronii din nordul Franţei care s-au alăturat cruciadei sale năzuiau în taină să-şi însuşească moşiile, averea şi beneficiile comerţului local prin subjugarea nobilimii din sud, care se dovedise extrem de independentă.

Cu toate că principiul cruciadei reprezentase o componentă importantă a vieţii creştine medievale încă de la sfârşitul secolului al XI-lea – iar în timpul celei de-a patra cruciade, în asediul de la Zara din 1204, cruciaţii se învrăjbiseră cu semenii creştini –, pentru prima dată Războiul Sfânt a fost pornit împotriva creştinilor, chiar pe pământ european. Persecuţia catarilor a condus în mod direct la naşterea Inchiziţiei, în 1233, sub auspiciile dominicanilor, Călugării Negri.

Indiferent de motivaţiile religioase ale Bisericii Catolice şi ale unora dintre liderii cruciadei respective – cum a fost Simon de

---

[1] *Bons Chrétiens* sau *Bon Hommes* – Buni creştini (n.tr.)

[2] Bernard de Clairvaux – cunoscut şi ca Sfântul Bernard, contele de Chatillon devine una dintre cele mai reprezentative figuri ale lumii monahale, mistica sa elaborată stând la baza gândirii teologice occidentale. (n.tr.)

Montfort –, cruciada albigenă a constituit în fond un război de ocupație și a marcat un punct de răscruce în istoria Franței. A semnificat sfârșitul independenței sudului și distrugerea multora dintre tradițiile și idealurile unui anumit stil de viață.

La fel ca și termenul „catar", cuvântul „cruciadă" nu a fost folosit în documentele medievale. Armata apărea cu numele de „Oastea" – sau *„l'Ost"* în limba occitană. Totuși, de vreme ce ambii termeni au intrat în limbajul comun, i-am împrumutat pentru o mai ușoară referință.

NOTĂ DESPRE LIMBAJ

În perioada medievală, *langue d'Oc* – de unde își trage numele și provincia Languedoc – era limba care se vorbea în regiunea Midi, din Provence până în Aquitania. Era totodată și limba Ierusalimului creștin și a ținuturilor ocupate de cruciați, fiind folosită și în unele părți din nordul Spaniei și din nordul Italiei. Se aseamănă îndeaproape cu provensala și catalana.

În secolul al XIII-lea, *langue d'oeïl* – străvechea limbă pe care s-a clădit franceza modernă – se vorbea în nordul Franței.

De-a lungul seriilor de invazii ale nordului asupra sudului, care au început în 1209, baronii francezi și-au impus treptat propria limbă în ținuturile cucerite. Pe la mijlocul secolului al XX-lea, limba occitană cunoaște o adevărată renaștere cu ajutorul unor scriitori, poeți și istorici cum ar fi René Nelli, Jean Duvernoy, Déodat Roché, Michel Roquebert, Anne Brenon, Claude Marti și alții. Exact când scriu aceste rânduri, chiar în La Cité, inima cetății medievale Carcassonne, se dezvoltă școala bilingvă Oc/franceză și în toată Franța apar pe marginea drumului indicatoare pe care se regăsește ortografierea occitană a regiunilor și orașelor.

În *Labirintul,* pentru a-i distinge pe locuitorii din Pays d'Oc de invadatorii francezi, am folosit în mod corespunzător terminologie franceză și occitană. Drept rezultat, anumite nume și locuri apar atât în franceză, cât și în occitană – de exemplu, Carcassonne și Carcassona, Toulouse și Tolosa, Béziers și Besièrs.

Extrasele de poezie și zicători sunt luate din *Proverbes & Dictons de la langue D'Oc*, strânse de Abbé Pierre Trinquier, și din *33 Chants Populaires du Languedoc*.

În mod inevitabil au apărut și diferențe între ortografia occitană medievală și cea contemporană. Pentru o mai mare claritate, am ales de cele mai multe ori să utilizez indicațiile din *La Planqueta* de André Lagarde – dicționar occitan-francez. La sfârșitul acestei cărți există și un glosar cu informații suplimentare.

„Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi."

EVANGHELIA DUPĂ IOAN, 8:32

L'histoire est un roman qui a été, le roman est une histoire qui aurait pu être.
„Istoria este un roman ce a prins viață, în timp ce romanul este o istorie ce ar fi putut prinde viață."

E & J DE CONCOURT

Tên pérdu, jhamâi së rëcôbro.
„Timpul pierdut nu poate fi recâștigat în veci."

Proverb occitan medieval

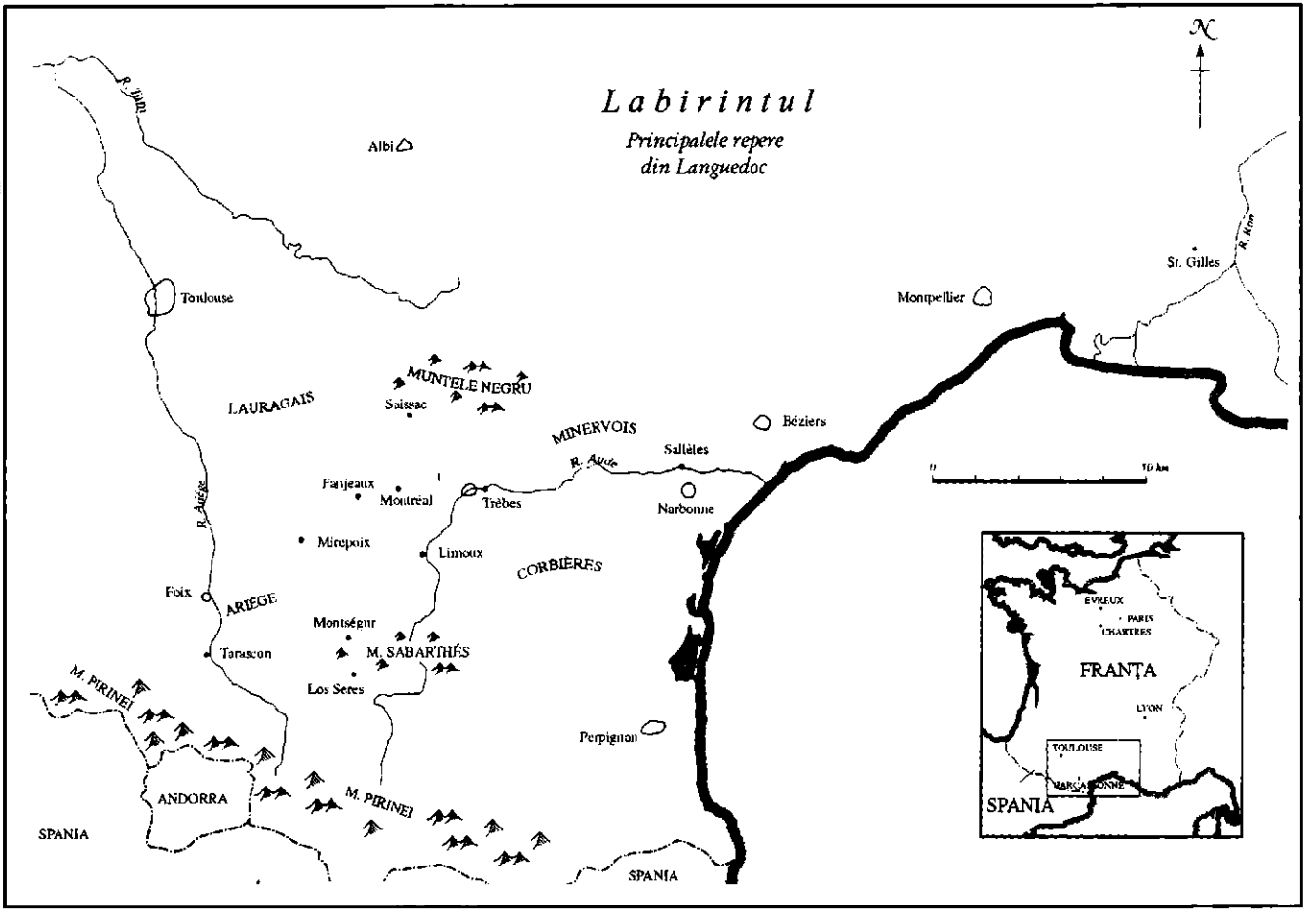
Labirintul
Principalele repere din Languedoc
N
R. Tarn
Albi
Toulouse
LAURAGAIS
MUNTELE NEGRU
Saissac
MINERVOIS
Béziers
Sallèles
R. Aude
Fanjeaux
Montréal
Trèbes
Narbonne
R. Ariège
Mirepoix
Limoux
CORBIÈRES
Foix
ARIÈGE
Montségur
Tarascon
M. SABARTHÈS
Los Seres
M. PIRINEI
Perpignon
ANDORRA
SPANIA
SPANIA
St. Gilles
Montpellier
0
10 km
EVREUX
PARIS
CHARTRES
FRANȚA
LYON
TOULOUSE
SPANIA

PROLOG

I

Pic de Soularac
Munții Sabarthès
Sudul Franței

LUNI, 4 IULIE 2005

Un singur firicel de sânge se prelinge în jos pe braț, o cută roșie pe mâneca albă.

La început, Alice crede că e doar o gâză și nu-i dă atenție. Insectele reprezintă un neajuns implicit pe un șantier și, din motive inexplicabile, sus pe munte unde lucrează ea, numărul lor este mai mare decât în zona principală a săpăturilor din vale. Brusc, o picătură de sânge îi cade pe piciorul gol, împrăștiindu-se ca un foc de artificii pe cer de ziua lui Guy Fawkes[1].

De data asta, se uită cu atenție și vede că tăietura de lângă cot s-a deschis din nou. Este o rană adâncă și urâtă, ce nu vrea să se vindece deloc. Tânăra oftează și lipește mai apăsat plasturele. Apoi, pentru că nu era nimeni în jur care s-o zărească, își linge pata stacojie de pe încheietură.

---

[1] *Guy Fawkes* (1570–1606) – soldat englez care, alături de Robert Catesby și de alți nobili nemulțumiți, au pus la cale un complot ce avea ca scop aruncarea în aer a Parlamentului englez. Ziua Guy Fawkes este sărbătorită pe tot teritoriul Angliei la data de 5 noiembrie, pentru a rememora *Conspirația Prafului de Pușcă*. La lăsarea serii, săteni și orășeni de pe tot teritoriul englez aprind ruguri, lansează artificii și ard efigii ale lui Guy Fawkes, marcând astfel încercarea nereușită a acestuia de a arunca în aer Parlamentul britanic și de a sabota domnia lui Iacob I. (n.tr.)

De sub șapcă i s-au desprins câteva șuvițe de păr de culoarea zahărului brun. Le dă după ureche și își șterge fruntea cu batista, înainte de a-și răsuci coada într-un coc la baza cefei.

Pierzându-și concentrarea, Alice se ridică și își dezmorțește picioarele zvelte, ușor bronzate de soare. Îmbrăcată în pantaloni scurți din blugi, un tricou alb și strâmt și cu o șepcuță pe cap arată ca o adolescentă. Acum că înainta în vârstă, începuse să aprecieze avantajele înfățișării ei tinerești. Singurul accesoriu șic este perechea de cercei din argint, în formă de stea, care sclipesc ca o ploaie de paiete.

Alice scoate dopul de la sticla cu apă. Lichidul e cald, dar setea o chinuie prea tare ca să-i mai pese, așa că bea cu înghițituri lacome. Căldura toridă ridică valuri tremurătoare deasupra asfaltului. Sus, văzduhul te orbește cu albastrul lui intens. Greierii își cântă la nesfârșit povestea, ascunși în umbra firelor uscate de iarbă.

Cu toate că e prima ei zi în Pirinei, se simte ca acasă. I se povestise că, pe timp de iarnă, crestele munților Sabarthès sunt acoperite de omăt. Primăvara, florile delicate rozalii, mov și albe se ivesc din cele mai neașteptate crăpături ale stâncilor masive. Vara, pășunile înverzesc și se împestrițează cu clopoței galbeni. În prezent însă, soarele a cotropit pământul, învăluindu-l în nuanțe arămii. „Ce ținut frumos, se gândește ea, dar parcă întrucâtva neprimitor." Este un loc al secretelor, care a văzut și a ascuns multe pentru a-și găsi pacea interioară.

În tabăra principală așezată pe colinele joase, Alice își urmărește colegii care stau sub prelatele imense ale corturilor. Ghicește chiar și silueta lui Shelagh, în costumul ei negru de firmă. Se miră că s-au oprit deja din lucru. E prea devreme pentru o pauză, dar întreaga echipă suferă, puțin demoralizată.

În cea mai mare parte a timpului, munca se dovedește extrem de obositoare și de monotonă – săpat, curățat, catalogare și înregistrare –, iar până acum descoperiseră obiecte prea puțin semnificative pentru a le justifica eforturile. Au dat peste câteva fragmente de oale și de vase medievale, vreo două vârfuri de săgeți din secolul al XIII-lea, dar nici pomeneală de așezarea paleolitică ce constituia ținta expediției arheologice.

Alice ar vrea să se alăture prietenilor și colegilor ei și să-și facă ordine în lucruri. Rana o ustură și gambele o dor de atâta stat pe vine. Mușchii din zona umerilor îi sunt tensionați.

Dar știe că dacă se oprește acum, va pierde o șansă ce-i aparține pe de-a-ntregul.

Cu oarece noroc, soarta îi va surâde. Un pic mai devreme observase o strălucire sub un bloc masiv, situat pe o latură a muntelui, ce se asemuia cu o lespede parcă așezată acolo, cu grijă, de o mână uriașă. Cu toate că nu realiza ce putea să fie obiectul respectiv, săpase toată dimineața și năzuia ca nu peste multă vreme să-l atingă.

Știe că ar trebui să mai cheme pe cineva. Sau măcar să-i spună lui Shelagh, cea mai bună prietenă a sa și conducătoarea expediției. Alice nu are studii de arheologie. Își petrece voluntar o parte din vacanță aici, făcând un lucru care merită osteneala. Este ultima ei zi pe șantier și își dorește să iasă în evidență. Dacă se întoarce în tabără acum și mărturisește că a găsit ceva, toată lumea se va repezi să se implice și s-a terminat cu mica ei clipă de celebritate.

În zilele și săptămânile ce aveau să urmeze, Alice va rememora adesea acest moment. Își va aminti intensitatea luminii, gustul metalic al sângelui, praful ce-i umplea gura și se va întreba ce întorsătură ar fi luat lucrurile dacă ar fi plecat, în loc să rămână. Dacă ar fi respectat regulile jocului.

Soarbe și ultimul strop de apă, după care vâră sticla în rucsac. Timp de mai bine de o oră, în vreme ce soarele se înalță tot mai sus pe cer și temperatura crește, Alice continuă să muncească. Singurele zgomote care se aud sunt scrijelitul metalului pe piatră, bâzâitul gâzelor și huruitul îndepărtat al vreunui planor. Deasupra buzei și între sâni i-au apărut broboane de sudoare, dar ea nu se dă bătută și, într-un final, chiar la baza peretelui stâncos se cască o gaură îndeajuns de largă pentru a-și strecura mâna înăuntru.

Alice îngenunchează pe pământ și își lipește obrazul și umerii de piatra rece ca să se sprijine. Apoi, îmbujorată de nerăbdare, își împinge degetele adânc în văgăuna întunecată. Are certitudinea clară că flerul nu o înșală și că se află în fața unei descoperiri însemnate. Obiectul este fin și alunecos la atingere, din metal și nu din piatră.

Apucându-l cu fermitate și străduindu-se să nu-și facă speranțe deșarte, îl trage încetul cu încetul la suprafață. Pământul pare că se cutremură, refuzând să-și elibereze comoara.

Mirosul tare, grețos al solului umed îi invadează nările și gâtul, însă ea nu bagă de seamă. Fata s-a aruncat deja în brațele trecutului, fascinată de bucata de istorie ce se lipește de palmele ei. Este o cataramă grea, rotundă, pătată în tonuri de verde și de negru din cauza vârstei și a îndelungatei perioade cât a zăcut îngropată. Alice o freacă ușurel cu degetele și zâmbește când reliefurile ornamentale din argint și cupru ies la iveală de sub stratul de țărână. La prima vedere, pare să provină tot din perioada medievală – genul acela de cataramă folosită la prinderea pelerinelor sau glugilor. Mai văzuse ceva similar și înainte.

Cunoaște perfect pericolul concluziilor pripite sau puterea de seducție a impresiilor inițiale, dar nu se poate abține să nu și-l imagineze pe proprietarul cataramei, mort de veacuri, și care probabil a umblat pe cărările de pe aici. Un necunoscut a cărui poveste urma să o descopere.

Legătura cu obiectul este atât de profundă și Alice așa de absorbită, încât nu bagă de seamă mișcarea stâncii. Atunci, un al șaselea simț îi spune să-și ridice privirea. Pentru o secundă interminabilă, lumea încremenește suspendată, în afara timpului și a spațiului. Rămâne hipnotizată de acea lespede străveche din piatră, care mai întâi se clatină și se înclină, pentru ca mai apoi să înceapă să cadă cu grație spre ea.

În ultima clipă, lumina se frânge și vraja se destramă. Alice se aruncă într-o parte, pe jumătate împiedicându-se, pe jumătate alunecând, evitând în mod miraculos să fie zdrobită. Blocul masiv se izbește de pământ cu o bufnitură surdă, ridicând în aer un nor de praf brun, după care se rostogolește întruna, cu o mișcare sacadată, până când ajunge să se odihnească la poalele muntelui.

Alice se agață cu disperare de tufișuri și zgârie solul ca să nu alunece și mai mult. Câteva secunde zace răstignită în țărână, ametită și dezorientată. Când înțelege că a fost doar la un pas de o moarte groaznică, îngheață. „Prea devreme ca să mă relaxez", cugetă ea. Inspiră adânc. Așteaptă ca lumea să nu se mai învârtă nebunește în jurul ei.

Treptat, bubuiturile din cap i se mai potolesc. Senzația de rău din stomac scade în intensitate și lucrurile par să intre pe făgașul cel bun,

așa că se saltă în capul oaselor și se controlează. Are genunchii zdreliți, plini de sânge și și-a scrântit încheietura când a căzut într-o rână, strângând tare în pumn catarama ca s-o protejeze, dar pe ansamblu a scăpat doar cu niște julituri și vânătăi. „Nu m-am rănit."

Se ridică în picioare și se scutură de praf, simțindu-se ca o idioată. Nu-i vine să creadă că a făcut o asemenea greșeală copilărească și nu a securizat blocul de piatră. Aruncă o privire spre tabără. E uimită – și ușurată totodată – că nimeni de jos nu a văzut sau auzit ceva. Vrea să facă un semn cu mâna, să strige ca să atragă atenția cuiva, dar chiar atunci îi sare în ochi o deschizătură îngustă pe o latură a stâncii, acolo unde fusese lespedea. Arată ca o intrare tăiată în piatră.

Se spune că munții aceștia sunt presărați cu pasaje și grote bine ascunse, astfel că descoperirea nu constituie o surpriză pentru ea. Și totuși, se gândește Alice, cumva intuise că intrarea se afla acolo, deși din afară n-aveai cum să o observi. Știa. „Am ghicit, mai degrabă", își spuse fata în sinea ei.

Ezită un pic, realizând că ar trebui să cheme pe cineva să o însoțească. E stupid, ba chiar periculos să intre de capul ei, fără nici un fel de sprijin. Evenimentele s-ar putea precipita. În același timp însă, și urcușul solitar pe munte încălca toate regulile. Shelagh habar n-avea. Pe deasupra, întunericul de dincolo o atrăgea pe Alice în mod miraculos. Îi aparținea. Era comoara ei.

Tânăra se minți că n-are nici un sens să-și deranjeze tovarășii, insuflându-le speranțe deșarte. În cazul în care va întâmpina dificultăți în căutările sale, va coborî să le vorbească. Nu se va atinge de nimic. Se va mulțumi cu privitul.

„Nu stau decât un minut."

Se cațără din nou în locul de unde alunecase. La gura peșterii, acolo unde stânca străjuise nenumărați ani, se căsca o adâncitură largă. Pământul reavăn se trezise la viață, colcăind de viermii și de gândacii amețiți din cauza expunerii bruște la lumină și la căldură. Își găsește șapca alunecată de pe cap. Mistria se află la locul ei.

Alice aruncă o privire în beznă. Deschizătura nu are mai mult de un metru și jumătate înălțime și un metru lățime, iar marginile ei sunt neregulate și aspre. Pare mai degrabă opera naturii, decât a omului, cu

toate că atunci când își plimbă degetele în sus și-n jos pe suprafața stâncoasă, simte părțile curios de fine pe care s-a sprijinit lespedea.

Ochii i se obișnuiesc treptat cu întunericul. Negrul gros precum catifeaua lasă loc nuanțelor de gri cărbune și își dă seama că ceea ce se întinde în fața ei este un tunel lung, îngust. I se ridică părul pe ceafă, de parcă vreun spirit ce sălășluia acolo ar fi vrut s-o avertizeze că înăuntru pândește ceva pe care ar fi fost mai bine să nu-l deranjeze. Dar asta era doar o superstiție prostească, așa că se scutură, alungându-și gândurile negre. Alice nu crede în fantome sau în premoniții.

Strângând bine catarama în mână ca pe un talisman fermecat, trage aer în piept și pășește în galerie. Imediat o învăluie mirosul stătut al subteranului, umplându-i gura, gâtul și plămânii. Înăuntru e răcoare și umezeală și nu se simt gazele uscate, otrăvitoare, specifice grotelor pecetluite mulți ani, așa că presupune că pe undeva există o sursă de aer proaspăt. Însă pentru a înlătura orice riscuri, scotocește în buzunarele blugilor până când găsește bricheta. O aprinde, după care o ridică, controlând prezența oxigenului. Flacăra pâlpâie mișcată de un curent blând, dar nu se stinge.

Nervoasă și cuprinsă de un sentiment de vinovăție, Alice înfășoară catarama într-o batistă și o îndeasă în buzunar, apoi face cu grijă un pas înainte. Strălucirea flăcării e slabă, dar ilumineză îndeajuns drumul, desenând umbre pe pereții neuniformi și cenușii.

Pătrunde tot mai adânc și adierea rece îi mângâie picioarele și brațele goale, ca o pisică ce se freacă, dornică de alint. Se îndreaptă spre inima grotei. Pământul coboară sub tălpile ei, denivelat și plin de pietriș. Scrâșnetul bolovanilor sparge tăcerea spațiului închis, tihnit. Fata vede că razele soarelui se estompează, pe măsură ce ea se deplasează constant.

Brusc, nu mai vrea să continue. Nu mai vrea să fie deloc aici. Și cu toate acestea, ceva inevitabil o atrage spre pântecul muntelui.

După vreo alți zece metri, tunelul se sfârșește. Alice descoperă că se află în pragul unei camere imense. Stă chiar pe o platformă naturală din piatră. Două trepte mici și late duc spre locul unde pământul s-a nivelat. Încăperea are aproximativ zece metri lungime și cinci în

lățime, iar aici se vede clar intervenția omului. Tavanul e jos și curbat, ca al unei cripte.

Alice se holbează, ridicând cât mai sus flăcăra, nedumerită de o senzație curioasă de familiaritate a cărei apariție nu și-o poate explica. Se pregătește să coboare treptele, când observă un șir de litere inscripționate pe prima piatră. Se apleacă și încearcă să deslușească scrisul. Numai primele trei cuvinte și ultima literă – N sau H – sunt lizibile. Celelate s-au erodat ori s-au șters odată cu trecerea timpului. Alice îndepărtează stratul de praf cu degetele și citește cu voce tare. Ecoul propriului glas răsună ostil și amenințător.

– *P-A-S A P-A-S... Pas a pas.*

„Pas cu pas? Pas cu pas, ce?" O amintire îndepărtată sfâșie razant suprafața subconștientului, ca un cântec de mult uitat. Apoi se risipește.

– *Pas a pas,* șoptește ea, dar semnificația continuă să-i scape.

O rugăciune? Un avertisment? Întrebări inutile.

Nervoasă, se îndreaptă de spate și coboară treptele una câte una. Curiozitatea învinge premonițiile, dar nu poate spune cu certitudine dacă pielea ca de găină de pe brațele-i subțiri e pricinuită de angoasă sau de frig.

Alice își luminează calea cu flacăra slabă a brichetei, atentă să nu alunece sau să nu miște din loc ceva. La următorul nivel inferior se oprește. Inspiră adânc și face un pas în întunericul de abanos. Abia dacă zărește zidul opus al camerei.

Cu greu poți să fii sigur de la o asemenea distanță că nu e vorba doar de un joc de lumini sau de o umbră aruncată de flacără, dar se pare că există un uriaș model circular de linii și de semicercuri pictate ori sculptate în stâncă. În fața lui se zărește o masă din piatră, înaltă cam de un metru și douăzeci, aducând a altar.

Fixându-și privirea pe simbolul de pe zid ca să nu-și piardă orientarea, Alice înaintează. Acum modelul se conturează mai clar. Arată ca un fel de labirint, deși logica îi spune că ceva nu e în regulă. Nu e un labirint în adevăratul sens al cuvântului. Liniile nu duc spre centru, cum ar trebui. Modelul e greșit. Alice nu-și poate explica de unde atâta siguranță în opinia ei, știe doar că are dreptate.

Fără să-și ia ochii de la labirint, se apropie din ce în ce mai mult. Tălpile ei lovesc un obstacol dur. Urmează un pocnet înfundat și sunetul unui obiect ce se rostogolește, desprins dintr-o poziție fixă.

Alice se uită în jos.

Încep să-i tremure picioarele. Flăcăruia palidă din mână amenință să se stingă. Șocul i-a tăiat răsuflarea. Se află pe marginea unei morminte puțin adânc, nu mai mult de o simplă groapă în pământ. Înăuntru zac două schelete umane cu oasele lustruite de timp. Orbitele goale ale unuia din cranii se holbează spre ea. Celălalt, deplasat de piciorul ei, zace într-o parte, de parcă n-ar fi vrut să o privească.

Trupurile fuseseră așezate unul lângă altul, cu fața spre altar, ca niște sculpturi într-un cavou. Sunt simetrice și perfect aliniate, însă mormântul nu emană liniște. Și nici pace. Pomeții unui craniu fuseseră zdrobiți, prăbușindu-se spre interior ca o mască de *papier mâché*[1]. Câteva dintre coaste celuilalt schelet plesniseră și ieșeau nefiresc în afară, precum ramurile fragile ale unui copac uscat.

„Nu-ți pot face vreun rău." Hotărâtă să nu se lase copleșită de frică, Alice se îmbărbătează și îngenunchează cu multă grijă ca să nu deranjeze și altceva de la locul său. Își plimbă privirea peste mormânt. Între cele două trupuri descoperă un pumnal cu lama teșită de vreme și câteva fragmente de haine. Lângă ele, găsește o tolbă din piele legată cu șireturi, îndeajuns de încăpătoare ca să bagi în ea o carte sau o cutiuță. Alice se încruntă. E sigură că a mai văzut ceva similar înainte, dar memoria refuză să o ajute.

Obiectul rotund, alb, prins între degetele ca niște gheare ale scheletului mai mărunt, este atât de mic, încât Alice aproape că-l pierde din vedere. Fără să mai reflecteze dacă procedează sau nu cum se cuvine, își scoate la iuțeală din buzunar penseta. Se apleacă și-l desprinde cu atenție, după care îl ridică spre flăcăruie, suflând încet praful de pe el ca să-l analizeze mai bine.

Este un inel de piatră minuscul, modest și deloc remarcabil, cu o suprafață rotundă, fină. Parcă îl cunoaște de-o viață. Alice îl studiază

---

[1] Pastă de hârtie (amestecată cu ghips sau caolin și cu clei de colofoniu) folosită în confecționarea unor obiecte decorative și în sculptură. (n.tr.)

mai de-aproape. În interiorul lui este zgâriat un model. La început, presupune că e un soi de sigiliu. Apoi, tresărind, își dă seama. Își ridică privirea spre semnele de pe zidul din fundul încăperii, după care se uită din nou la inel.

Modelele sunt identice.

Alice nu e religioasă. Nu crede în rai și în iad, în Dumnezeu și în Diavol, și nici în creaturile despre care se zice că bântuie prin munți. Dar, pentru prima dată în viața ei, se simte răvășită de sentimentul că se află în prezența unui lucru supranatural, inexplicabil, care îi depășește experiența sau puterea de înțelegere. Are senzația că ceva malefic se târăște peste pielea ei, cuprinzându-i capul și tălpile.

Își pierde curajul. Grota se răcește brusc. Teama o gâtuie și aerul îi îngheață în plămâni. Alice se ridică repede. N-ar trebui să se afle aici, în acest loc antic. Acum, caută cu disperare să iasă din cameră, să se depărteze de urmele de violență și de mirosul morții, să se înapoieze sub oblăduirea razelor strălucitoare și protectoare ale soarelui.

E prea târziu însă.

De deasupra sau din spatele ei, nu poate spune cu certitudine, se aud pași. Sunetul se sparge în ecouri lugubre, lovindu-se cu putere de stâncile solide. Cineva se apropie.

Alice se răsucește alarmată, scăpând bricheta. Peștera se cufundă în întuneric. Încearcă să fugă, dar este dezorientată și nu nimerește ieșirea. Se împiedică. Picioarele i se retează, neputincioase.

Cade. Inelul se rostogolește spre grămada de oase, unde și este locul lui de drept.

II

Los Seres
Sudul Franței

La câțiva kilometri spre est, sub un cer acoperit de stoluri de corbi, într-un sat pierdut din munții Sabarthès, un bărbat înalt, subțire, într-un costum deschis la culoare, stă singur la o masă din lemn întunecat, puternic lustruit.

Tavanul camerei este jos, iar bucăți pătrate de gresie în nuanța pământului roșu de pe munte alcătuiesc pardoseala, care păstrează răcoarea în ciuda căldurii toropitoare de afară. Oblonul singurei ferestre este închis, așa că înăuntru domnește întunericul, luminat puțin doar de umbra aurie aruncată de mica lampă cu gaz de pe masă. Lângă ea se află un pahar mare și bombat, plin până la buză cu un lichid rubiniu.

Pe masă sunt întinse mai multe foi de hârtie groasă, albă-gălbuie, fiecare dintre ele umplută până la refuz de rânduri paralele așternute cu un scris de mână citeț, în cerneală neagră. Încăperea e tăcută și nu se aude decât scârțâitul peniței și clinchetul cuburilor de gheață ce se lovesc de sticlă atunci când bărbatul bea. În aer plutește o aromă delicată de alcool și de cireșe. Ticăitul unui ceas marchează trecerea timpului. Bărbatul se oprește, reflectează, apoi se apucă din nou de scris.

Ceea ce lăsăm în urma noastră în această viață este amintirea persoanei care am fost și a lucrurilor făcute. O amprentă, nimic mai

mult. Am învățat atâtea. Am devenit înțelept. Dar existența mea a contat cu adevărat? Nu pot spune. *Pas a pas, se va luènh*[1].

Am urmărit cum verdele primăverii se transformă în auriul de vară și arămiul toamnei dispare sub mantia albă de omăt a iernii, în timp ce stăteam și așteptam risipirea luminii. M-am întrebat întruna de ce? Dacă aș fi știut ce înseamnă să trăiești într-o asemenea solitudine, să rămâi singurul martor al ciclului nesfârșit de naștere, viață și moarte, ce aș fi făcut? Alaïs, mă împovărează singurătatea și nu mai pot suporta. Am supraviețuit acestei vieți îndelungate cu un mare pustiu în suflet, un gol care s-a extins cu trecerea anilor, până când mi-a înghițit inima.

M-am străduit din răsputeri să-mi țin promisiunile față de tine. Una s-a împlinit, dar cealaltă încă nu. Până acum n-am reușit. De ceva vreme, te simt tot mai aproape de mine. Se apropie clipa noastră. Totul îmi demonstrează asta. Curând, peștera va fi deschisă. Întrezăresc adevărul în orice lucru care mă înconjoară. Iar cartea, ascunsă în siguranță atât de multă vreme, va fi găsită la rândul ei.

Bărbatul se oprește și se întinde după pahar. Are o privire tulbure, încărcată de amintiri, dar Guignolet-ul[2] este tare și dulce, așa că îl energizează.

Am găsit-o. În sfârșit. Și mă întreb atunci: dacă i-aș dărui cartea, o va recunoaște? Oare va fi imaginea celor scrise acolo întipărită în sângele și în oasele ei? Își va aminti cum sclipesc coperțile, schimbându-și culoarea? Dacă îi desface legăturile și o deschide, cu grijă să nu-i strice pergamentul uscat și sfărâmicios, își va aminti cuvintele ce au străbătut secolele?

Mă rog, atâtea zile câte mi-au mai rămas, să am șansa de a repara ceea ce am stricat odinioară și să aflu adevărul. Adevărul care mă va elibera.

Bărbatul se sprijină de speteaza scaunului și își așază mânile împestrițate de pete maronii pe masa din fața lui. Șansa de a ști, după atât de mult timp, ce s-a întâmplat în realitate.

E tot ce-și mai dorește.

---

[1] Din limba occitană, aprox. „Încetul cu încetul ajungi departe." (n.tr.)

[2] Lichior de cireșe (n.tr.)

III

Chartres
Nordul Franței

Mai târziu în aceeași zi, la peste nouă sute de kilometri spre nord, un alt bărbat se află într-un pasaj slab luminat de sub străzile orașului Chartres, așteptând începerea ceremoniei.

Are palmele transpirate și gura uscată și e conștient de fiecare nerv, de fiecare mușchi din trupul lui, simțindu-și până și pulsul din venele de la tâmple. Nu știe dacă luciditatea care-l copleșește se datorează nervozității și stării de anticipare a celor ce aveau să se petreacă, sau doar vinului. Roba albă pe care nu e obișnuit s-o poarte îi atârnă greu pe umeri, iar cordoanele făcute din cânepă răsucită se odihnesc în poziții ciudate pe coapsele lui ciolănoase. Aruncă pe furiș o privire spre cei doi oameni care stau în fața lui, dar glugile le ascund fețele. Nu poate spune cu siguranță dacă și ei resimt aceeași agitație sau dacă au trăit ritualul de mai multe ori înainte. Sunt îmbrăcați la fel, cu excepția robelor aurii și a faptului că poartă pantofi. El este desculț și lespezile de piatră sunt reci.

Mult deasupra rețelei ascunse de galerii, clopotele uriașei catedrale gotice încep să bată. Bărbații de lângă el încremenesc. Este semnalul pe care-l așteptau. Imediat, el își lasă capul în jos și se chinuie să se concentreze asupra momentului.

– *Je suis prêt*[1], murmură el, mai degrabă ca să se îmbărbăteze, decât ca să confirme o stare de lucruri.

---

[1] Sunt pregătit (n.tr.)

Nici unul din însoțitorii săi nu reacționează.

Când reverberațiile ultimului dangăt se risipesc, acolitul din stânga lui face un pas înainte și, cu o piatră ascunsă parțial în palmă, bate de cinci ori la ușa masivă. Dinăuntru vine și răspunsul.

– *Dintrar.* Intrați.

Bărbatul crede că recunoaște vocea femeii, dar n-are timp de pierdut cu supozițiile, deoarece ușa deja se deschide, dezvăluind camera pe care tânjise atât de tare s-o vadă.

Păstrând același ritm, cele trei siluete se deplasează încet înainte. A repetat totul și știe ce va urma și ce se i cere, dar cu toate acestea se simte nesigur pe picioare. Atmosfera din cameră i se pare fierbinte, după frigul înțepător de pe coridor, și întunecată. Singura lumină vine de la lumânările așezate în alcovuri și pe altar, iar umbrele dansează pe podea.

Adrenalina îi curge prin mădulare, deși, în mod ciudat, s-a detașat oarecum de tot ce-l înconjoară. Când ușa se trântește în spatele lui, sare speriat.

Cei patru gardieni stau în punctele cardinale ale încăperii. Își dorește cu disperare să-și poată ridica privirea pentru a vedea mai bine, dar se forțează să-și țină capul plecat și chipul ascuns, așa cum îi impuneau instrucțiunile. Sesizează prezența celor două rânduri de inițiați aranjați pe cele două laterale ale sălii dreptunghiulare, șase pe fiecare parte. Percepe căldura emanată de trupurile lor și le simte piepturile ridicându-se și coborând în ritmul respirației, chiar dacă nimeni nu vorbește și nu se mișcă.

A memorat aranjamentul din hârtiile primite și, în timp ce se îndreaptă spre cavoul din mijlocul camerei, ochii celorlalți îl țintuiesc. Se întreabă dacă vreunul dintre ei face parte din cercul lui de cunoștințe. Colegi de muncă, soțiile amicilor, oricine poate fi membru. Cu greu își reține un zâmbet, imaginându-și pentru câteva secunde cât de diferită va fi lumea, după acceptarea lui în societate.

Revine brusc la realitate când se împiedică și aproape că se întinde pe lespedea pentru îngenuncheat de la baza altarului. Sala e mai mică decât și-a închipuit pornind de la planurile scrise, mai

strâmtă și sufocantă. Se așteptase ca distanța dintre ușă și soclul din mijloc să fie mai mare.

Când își lipește genunchii de piatră, cineva din apropiere inspiră zgomotos și el se întreabă de ce. Inima începe să-i bubuie în piept și, când se uită în jos, își zărește degetele albe. Stânjenit, își împreunează palmele, dar, amintindu-și regulile, își lasă brațele să pice pe lângă corp.

Prin materialul subțire al robei, simte răceala și duritatea pantei line din centrul monumentului. Se foiește ușor, străduindu-se să găsească o poziție mai bună. Starea de disconfort îi oferă un element asupra căruia să-și focalizeze gândurile, și e foarte recunoscător pentru asta. Amețeala încă nu i-a trecut și îi vine greu să se concentreze și să-și amintească ordinea în care ar trebui să se petreacă lucrurile, cu toate că le-a revăzut în mintea lui de o mie de ori.

Se aude dangătul înalt și ascuțit al unui clopot, însoțit de o incantație, inițial doar un murmur transformat repede într-un adevărat cor. Fragmente de cuvinte și fraze îi reverberează în cap: *montanhas*, munți; *Noblesa*, noblețe; *libres*, cărți; *graal*...

Preoteasa descinde de pe altarul înalt și străbate camera. Urechile lui abia dacă surprind foșnetul lin al pașilor și își imaginează roba ei aurie strălucind și unduindu-se în pâlpâitul lumânărilor. A visat atât de mult la acest moment.

– *Je suis prêt*, își repetă el în șoaptă și acum chiar e convins.

Femeia se oprește în fața lui. Îi adulmecă parfumul delicat și fin ce străpunge aroma grea a tămâiei incandescente. Își ține răsuflarea când ea se apleacă și-l ia de mână. Degetele ei sunt reci și cu unghii frumos manichiurate. Un șoc electric, asemănător unui fior de dorință, îi străbate corpul când ea îi împinge în palmă un obiect mic și rotund pe care el îl strânge în pumn. Acum vrea – cu o intensitate nemaiîntâlnită în viața sa – să îi privească fața. Însă nu-și dezlipește privirea din pământ, așa cum i se poruncise.

Cei patru gardieni își părăsesc pozițiile și se alătură Preotesei. Bărbații îi dau capul pe spate, cu blândețe, și îi strecoară printre buze un lichid gros și dulce. Nu opune rezistență, pentru că știa că

așa se va întâmpla. După ce căldura plăcută a licorii îi invadează trupul, își ridică brațele și însoțitorii săi îi aruncă peste umeri o mantie aurie. Intuiește neliniștea martorilor care sunt totuși familiarizați cu ritualul.

Pe neașteptate, o chingă de fier îi cuprinde beregata, strangulându-l. Își duce mâinile la gât, luptându-se să-și recapete răsuflarea. Vrea să strige, dar cuvintele rămân nerostite. Clopotul scoate o nouă notă stridentă și înaltă, rece și stăruitoare, înăbușindu-l. Un val de greață îl năpădește. Socoate că o să leșine și strânge obiectul din mână cu atâta putere ca să se liniștească, încât unghiile îi pătrund adânc în carnea moale a palmei. Durerea ascuțită îl ajută să nu se prăbușească. Înțelege fulgerător că brațele ce-i apasă umerii nu-l susțin, ci îl împing spre pământ. Gustul amar al bilei răzvrătite îl copleșește și i se năzare că podeaua se mișcă și alunecă sub el.

Ochii i se încețoșează și nu-și poate concentra privirea, dar vede totuși cuțitul din mâna Preotesei, deși n-are nici cea mai vagă idee cum a ajuns lama argintie între degetele acesteia. Se chinuie să stea drept, însă drogul e prea puternic și a preluat deja controlul asupra ființei lui. Membrele i se înmoaie neputincioase.

– *Non!* strigă el disperat, dar e prea târziu.

La început, crede că a fost lovit cu pumnul între umeri, nimic mai mult. Apoi, o durere surdă i se răspândește în întregul trup. Ceva cald și fin i se scurge lin de-a lungul coloanei vertebrale.

Fără nici un avertisment, persoana din spate îi dă drumul, iar el cade pe burtă, frângându-se ca o păpușă de cârpă când atinge podeaua. În clipa în care capul i se izbește de pardoseala rece, o amorțeală plăcută și răcoroasă îl invadează. Zgomotele, confuzia și teama se risipesc. Nu mai aude decât vocea femeii, care pare să vină de la mare depărtare:

– *Une leçon. Pour tous*[1], zice ea, cu toate că vorbele n-au nici un sens pentru el.

---

[1] O lecție. Pentru toți (n.tr.)

Cu ultimele frânturi de conştiinţă, bărbatul acuzat că a trădat secretele, condamnat că a vorbit când ar fi trebuit să păstreze tăcerea, se agaţă de obiectul râvnit cu atâta înfocare până când viaţa se scurge complet din el şi micul disc cenuşiu, nu mai mare decât o monedă, se rostogoleşte pe podea.

Pe una din cele două feţe sunt gravate literele *NV*. Pe cealaltă se zăreşte modelul unui labirint.

IV

Pic de Soularac
Munții Sabarthès

Pentru o clipă, domnește liniștea.

După aceea, întunericul se topește. Alice nu se mai află în peșteră. Plutește într-o lume albă, imponderabilă, transparentă, tăcută și plină de pace.

E liberă. În siguranță.

Are senzația că alunecă în afara timpului, trecând dintr-o dimensiune în alta. Granița dintre trecut și prezent dispare treptat în acest spațiu nesfârșit.

Apoi, ca și cum ar sta pe trapa unei spânzurători, simte o smucitură bruscă. Urmează o cădere în gol din cer spre piscurile împădurite ale munților. Aerul prospăt îi șuieră în urechi, pe măsură ce se avântă într-un ritm amețitor spre pământ.

Clipa impactului nu sosește însă. Nici vorbă de oase sfărâmate din cauza șisturilor calcaroase. În schimb, Alice atinge pământul alergând, împiedicându-se de-a lungul unei cărări abrupte, croite printre două șiruri de copaci înalți. Coroanele lor bogate se unesc deasupra tinerei, așa că nu știe ce se află dincolo de ele.

„Prea repede."

Alice se agață de ramurile lor, de parcă i-ar putea opri căderea spre locul necunoscut, însă mâinile trec drept prin ele, ca și cum fata ar fi o fantomă sau un duh. Mănunchiuri mici de frunze îi mângâie palmele, ca atingerea unei perii de păr fine. Nu le simte, dar seva lor îi pătează

buricele degetelor în verde. Şi le apropie de faţă ca să le adulmece aroma delicată şi acrişoară. Constată că şi-a pierdut mirosul.

Alice are o rană la şold, însă nu-şi poate pierde vremea cercetând-o, pentru că din spatele ei ceva se apropie neîncetat. Cărarea devine tot mai abruptă. Conştientizează că pietrişul şi rădăcinile uscate au fost înlocuite de un strat de pământ moale, muşchi şi rămurele. Nu se aude nimic. Nici ciripit de păsărele, nici glasuri de oameni care strigă, nimic cu excepţia răsuflării ei precipitate. Poteca se răsuceşte şi şerpuieşte de multe ori, făcând-o să rătăcească ameţitor când la stânga, când la dreapta, dar la un moment dat, după un colţ, nimereşte în faţa unui zid tăcut din flăcări care îi blochează drumul. Pălălaia îşi aruncă văpaia albă-aurie spre cer, schimbându-şi forma cu fiecare clipă.

Instinctiv, fata îşi acoperă chipul cu mâinile, apărându-se împotriva fierbinţelii insuportabile, chiar dacă nu resimte deloc dogoarea. În interiorul flăcărilor ce dansează zăreşte feţele contorsionate ale unor siluete cuprinse de agonie, chinuite de focul care le înconjoară şi arde nebuneşte.

Alice vrea să se oprească. Trebuie neapărat! Picioarele rănite îi sângerează şi fustele lungi şi umede o ajută să încetinească ritmul, dar cel care o vânează îi suflă în ceafă ameninţător şi un impuls care nu poate fi controlat o împinge în îmbrăţişarea fatală a focului.

N-are altă opţiune decât să sară, pentru a evita o moarte oribilă. Se răsuceşte în aer ca un fuior de fum, plutind mult deasupra jăraticului galben şi portocaliu. Vântul o poartă în braţele sale, desprinzând-o de pământ.

O voce de femeie îi strigă numele, pronunţându-l într-un mod bizar.

„Alaïs."

E în siguranţă. Liberă.

Apoi, simte strânsoarea familiară din jurul gleznelor, încătuşând-o puternic cu degetele. Ba nu, cu lanţuri. Acum, tânăra realizează că ţine ceva în mâini, o carte ale cărei coperţi sunt prinse cu nişte curele de piele. Înţelege că asta îşi doreşte el. Asta-şi doresc *ei*. Pierderea cărţii îi înfurie teribil.

Dacă ar fi în stare să vorbească, poate ar cădea cumva la pace. Dar capul i s-a golit de cuvinte și gura i-a amuțit. Se repede înainte cu o ultimă sforțare, însă zadarnic. Strânsoarea ca o gheară de fier îi paralizează picioarele. Începe să țipe când vede că urmăritorul o trage înapoi în foc. Nu se aude nimic.

Urlă din nou, în speranța că glasul își va face loc spre suprafață. De data asta, sunetul vine înapoi cu repeziciune. Alice simte că întreaga lume se năpustește spre ea cu o iuțeală înspăimântătoare. Zgomotele, lumina, mirosul, atingerea, gustul metalic al sângelui din gură. Până când, într-o fracțiune de secundă, încremenește, învăluită brusc de un frig transparent. Nu e vorba de răcoarea obișnuită din peșteră, ci de o senzație diferită, intensă, strălucitoare. Suspendată în mijlocul ei, Alice abia dacă deslușește conturul tremurat al unui chip frumos, fără trăsături anume. Aceeași voce îi rostește numele din nou.

„Alaïs."

Pentru ultima oară. Este glasul unei prietene. Nu al unei persoane care intenționează s-o rănească. Fata se zbuciumă să-și deschidă ochii, înțelegând că dacă va vedea, va pricepe. Dar nu reușește. Nu încă.

Visul se risipește, eliberând-o treptat.

„A venit vremea să mă trezesc. Trebuie să mă trezesc."

În mintea ei răsare o voce nouă. Sângele îi năvălește în brațe și în picioare. Genunchii juliți o înțeapă, iar pielea jupuită o doare de la căzătură. Cineva o scutură de umeri cu brutalitate, aducând-o la viață.

– Alice! Alice, trezește-te!

CETATEA DE PE COLINĂ

CAPITOLUL 1

Carcassona

IULHET 1209

Alaïs tresări speriată şi deschise ochii. Spaima îi clocotea în piept, de parcă ar fi fost o pasăre prinsă în plasă, zbătându-se să se elibereze. Îşi lipi palma de coaste ca să-şi potolească bătăile inimii.

Pentru o clipă zăbovi între starea de veghe şi cea de somn, ca şi cum o parte din ea rămăsese captivă în vis. Simţea că pluteşte, uitându-se la propriul trup de sus, de la mare înălţime, la fel ca balaurii de piatră ce rânjeau spre trecători de pe acoperişul catedralei Sant-Nasari.

Odaia îşi recăpătă conturul. Se afla în siguranţa patului ei din castelul Comtal. Treptat, ochii i se obişnuiră cu întunericul. Scăpase de oamenii sfrijiţi, cu ochi de antracit, ce o bântuiseră toată noaptea, trăgând de ea cu unghiile lor ascuţite ca nişte gheare. „Nu mă mai pot ajunge acum." Cuvintele săpate în piatră, mai mult imagini decât litere, care pentru ea nu însemnau nimic, dispăruseră ca un fuior de fum în aerul toamnei. Şi focul se risipise, lăsându-i o singură amintire.

O prevestire? Sau doar un coşmar?

N-avea de unde să ştie. Îi era frică să ştie.

Alaïs se întinse spre perdelele agăţate în jurul patului, ca şi când atingerea unui lucru real ar face-o să se simtă mai puţin străvezie şi fragilă. Ţesătura uzată, plină de praf şi îmbibată cu aromele familiare ale castelului, avea o asprime care îi alină sufletul.

Noapte de noapte, acelaşi vis. De-a lungul copilăriei, ori de câte ori se trezea copleşită de întuneric, cu obrajii palizi şi scăldaţi în

lacrimi, îl găsea pe tatăl ei veghind-o cu străşnicie. După ce fiecare lumânare se isprăvea şi alta era aprinsă, el îi şoptea despre aventurile din Ţara Sfântă. Îi descria mările nesfârşite ale deşertului, bolţile şi podoabele moscheilor şi chemarea la rugăciune a credincioşilor sarazini. Îi vorbea de mirodeniile înmiresmate, de culorile vii şi de gustul piperat al bucatelor. Şi, dincolo de toate astea, de strălucirea orbitoare a soarelui, roşu ca sângele când apunea peste Ierusalim.

Mulţi ani de-a rândul, în orele spăimoase dintre amurg şi zori, în vreme ce sora ei dormea adânc alături, tatăl ei îi depănase întruna poveşti care să-i alunge demonii. Nu le îngăduise călugărilor dominicani şi nici duhovnicilor catolici să se apropie, cu superstiţiile şi simbolurile lor false.

Vorbele lui o salvaseră.

– Guilhem? şopti ea.

Soţul ei era adâncit în lumea viselor, cu braţele întinse, ocupând cea mai mare parte a patului. Părul lui lung şi negru, mirosind a fum, a vin şi a grajduri, stătea răsfirat pe pernă. Razele palide ale lunii se strecurau prin fereastra deschisă. Oblonul fusese lipit de zidul exterior pentru a lăsa aerul răcoros al nopţii să pătrundă în cameră. În lumina slabă, Alaïs îşi plimbă privirea peste barba lui deasă. Lanţul pe care-l purta Guilhem în jurul gâtului scânteia şi sclipea când el îşi schimba poziţia trupului.

Ar fi vrut ca el să se trezească şi să-i spună că totul e în regulă, că nu mai are de ce să se teamă. Dar bărbatul nu dădu semne că a auzit-o, iar ea nu voi să-l scoale din somn. Deşi curajoasă în toate celelalte lucruri, nu cunoştea îndeajuns tainele măritişului şi se purta faţă de el cu mare băgare de seamă. Aşa că se mulţumi să-şi plimbe degetele în josul braţelor lui lucioase şi smeade, apoi peste umerii lui laţi şi tari ca stânca de la orele nesfârşite în care exersase cu spada şi *quintain*-a[1], pregătindu-se pentru următorul turnir. Alaïs îi simţea forţa ce zvâcnea pe sub piele, chiar şi-aşa adormit. Iar când îşi aminti cum petrecuseră prima parte a nopţii, se îmbujoră ca o codană, deşi n-o vedea nimeni.

---

[1] Din limba occitană, instrument folosit de călăreţi în exerciţiile lor pentru turniruri; iniţial, un simplu butuc pe care cavalerul îşi exersa loviturile de spadă. (n.tr.)

Tânăra era copleșită de senzațiile pe care i le stârnea Guilhem. O încânta felul în care inima îi sărea din piept când îl zărea întâmplător și pământul parcă i se cutremura sub picioare la vederea unui zâmbet de-al lui. În același timp însă, nu-i plăcea deloc sentimentul de neputință. Nu se îndoia că-l iubește pe Guilhem și totuși intuia că undeva, în adâncul sufletului, își păstrase un colțișor doar al ei.

Oftă. Nu putea decât să spere că, odată cu trecerea timpului, îi va fi mai ușor.

Ceva din tăria luminii, negrul preschimbându-se într-un cenușiu catifelat, precum și trilurile arare ale păsărilor ce se ascundeau în copacii din grădină o anunțară că nu mai e mult până în zori. Degeaba s-ar mai fi străduit să adoarmă la loc.

Alaïs se strecură printre perdele și păși în vârful picioarelor până la cufărul din colțul îndepărtat al odăii. Dalele de piatră erau reci, iar rogojina din trestie îi zgârie degetele. Sălță capacul, împinse într-o parte punguța cu levănțică pusă deasupra și scoase o rochie simplă, verde-închis. Tremurând puțin, și-o trase peste cap, aranjându-și mânecile strâmte. Netezi bine țesătura ușor jilavă, ascunzând cu grijă cămașa de noapte, după care își strânse tare cingătoarea în jurul mijlocului.

Alaïs avea șaptesprezece ani și se măritase de doar șase luni, dar nu căpătase încă moliciunea și rotunjimile unei femei. Rochia îi atârna fără grație pe trupul micuț, de parcă ar fi fost împrumutată. Sprijinindu-se cu mâna de masă, își vârî picioarele în papucii comozi din piele și își luă de pe speteaza scaunului pelerina ei roșie preferată. Marginile și tivul erau brodate cu modele întrepătrunse de pătrate și de romburi albastre și verzi, presărate pe ici, pe colo cu floricele galbene, desenate chiar de ea pentru ziua nunții. Cususe la ea săptămâni întregi. În lunile noiembrie și decembrie de-abia dacă prididise cu lucrul, neținând seama de durerea și amorțeala din degetele reci, doar ca s-o termine la timp.

Își îndreptă atenția spre *panièr*-ul ei, aflat pe pardoseală lângă cufăr. Își verifică punguțele și săculețele pentru ierburi, fâșiile de pânză folosite la împachetarea plantelor și a rădăcinilor, precum și uneltele pentru săpat și tăiat. Într-un târziu, își fixă cu grijă pelerina, legându-și la gât o fundă, își strecură cuțitul în teaca de la brâu, își

trase gluga peste cap ca să-şi acopere părul lung şi despletit şi ieşi pe furiş din cameră, păşind pe coridorul pustiu. Uşa se închise în spatele ei cu o bufnitură.

Încă nu mijise de zi, aşa că nu se zărea nimeni prin iatacurile castelului. Alaïs merse iute de-a lungul coridorului, târându-şi pelerina pe dalele de piatră, în drum spre scările abrupte şi înguste. Sări peste un paj tinerel care dormea ghemuit într-un cotlon, chiar lângă uşa de la camera pe care sora ei, Oriane, o împărţea cu cel care-i era soţ.

După ce coborî un cat, ecoul unor glasuri ce răzbăteau dinspre bucătăriile de la subsol o întâmpină vesel. Slugile trebăluiau deja din greu. Alaïs auzi o palmă zdravănă, urmată la scurt timp de un urlet. Probabil că vreun flăcău ghinionist îşi începuse ziua cu o scatoalcă după ceafă primită de la mai-marele lui.

Un ajutor de bucătar veni împleticindu-se spre ea, luptându-se cu un butoi uriaş, plin pe jumătate cu apa scoasă din fântână.

Alaïs zâmbi.

– *Bonjorn!*

– *Bonjorn*, domniţă, răspunse el prudent.

– Poftim, spuse ea, coborând scările înaintea lui ca să-i deschidă uşa.

– *Mercé*, stăpână, îi mulţumi el mai puţin timid acum. *Grande mercé!*

Bucătăria vuia de atâta zarvă. Aburii groşi se înălţau spre tavan din imensa *payrola*, căldarea ce se legăna într-un cârlig deasupra vetrei încinse. Un servitor mai bătrân luă apa din mâinile ajutorului de bucătar, o vărsă în oală, după care îi întinse din nou butoiul fără să scoată un cuvânt. Băiatul îşi dădu ochii peste cap cu subînţeles spre Alaïs, după care ieşi din încăpere şi plecă din nou la fântână.

Claponii, lintea şi varza închise în vase de lut bine acoperite aşteptau să fie gătite pe masa mare din mijlocul camerei, împreună cu ulcelele ce adăposteau chefalul marinat, ţiparii şi ştiucile. Într-un colţ stăteau budincile *fogaça*[1] învelite în cârpe, pateul de gâscă şi ciozvârtele de porc sărat. În celălalt capăt, tronau tăvile cu struguri, gutui, smochine şi cireşe. Un băieţel de vreo nouă sau zece ani se sprijinea

[1] Din limba occitană, fierbinţi (n.tr.)

în coate de lemnul tare, încruntătura de pe chipul lui arătând limpede cât de nerăbdător era să petreacă încă o zi fierbinte și înăbușitoare lângă frigarea pe care trebuia s-o răsucească grijuliu, ca să perpelească pe toate părțile animalul ce urma să fie sacrificat în curând. Chiar lângă vatră, mărăcinișul ardea cu sălbăticie înlăuntrul cuptorului boltit de pâine. Primele bucăți de *pan de blat*, turtele de grâu, fuseseră puse pe masă la răcit. Mirosul pătrunzător îi stârni foamea lui Alaïs.

– Pot să iau și eu una din astea?

Bucătarul își ridică privirea, înfuriat de prezența unei femei în regatul său. Apoi văzu cine e aceasta și chipul lui țâfnos se lumină, sub puterea unui zâmbet șui care-i dezveli un șir de dinți stricați.

– *Dame* Alaïs, rosti el încântat, ștergându-și mâinile pe șorț. *Benvenguda.* Ce onoare! N-ați mai poposit pe la noi de ceva vreme! V-am dus dorul.

– Jacques, exclamă ea cu multă căldură. N-am vrut să stau în calea domniei tale.

– În calea domniei mele, auzi la ea! hohoti bărbatul. Dar cum s-ar putea așa o năzdrăvănie?

În copilărie, Alaïs își petrecuse mult timp aici, urmărind și învățând, fiind singura fată căreia bucătarul îi îngăduise să calce pragul domeniului său masculin.

– Carevasăzică, domniță, ce v-ar pofti inimioara?

– Doar un coltuc de pâine, Jacques, și niște vin, dacă ai pe-aici.

Bărbatul își arcui sprâncenele, nedumerit.

– Cu plecăciune, să mă iertați, dar nădăjduiesc că n-aveți de gând să mergeți la râu, nu-i așa? La ora asta, neînsoțită? O doamnă cu asemenea rang... nici măcar nu s-a luminat de zi. Se zvonesc tot felul de lucruri, povești cu...

Alaïs îl opri, punându-i o mână pe braț.

– Ești tare bun că-ți faci griji pentru mine, Jacques și știu că îngrijorarea ta e sinceră, dar o să mă descurc. Îți dau cuvântul meu de onoare. Cunosc locul în care merg. Mă duc și mă întorc înainte să bage de seamă cineva, cinstit glăsuiesc.

– Și tatăl vostru?

Fata își lipi complice degetele de buze.

– Știi bine că habar n-are, dar te rog, să rămână taina noastră. O să umblu cu băgare de seamă.

Jacques nu părea deloc convins, dar simțind că spusese atât cât putea el să îndrăznească, se abținu s-o mai certe. Porni încet spre masă și împachetă o pâinică rotundă în pânză de in albă, apoi îi porunci unuia dintre băieți să dea fuga după o ulcică de vin. Alaïs îl privi și inima i se strânse. Bucătarul se mișca din ce în ce mai greu în ultimul timp și șchiopăta anevoie cu piciorul stâng.

– Încă te mai doare, așa-i?

– Câtuși de puțin! minți el.

– O să-ți înlocuiesc bandajul mai târziu, dacă dorești. Nu mi se pare că tăietura se vindecă așa cum ar trebui.

– Nu-i cine știe ce.

– Ai folosit pomada pe care ți-am preparat-o? întrebă ea, dar înțelegând deja din expresia de pe chipul lui că nu.

Jacques își înălță mâinile îndesate cu un gest de om înfrânt.

– Sunt atâtea de pregătit, domniță – puzderie de oaspeți, cu sutele, dacă pui la numărătoare servitorii, scutierii, grăjdarii, doamnele de companie, ca să nu mai pomenesc de dregători și de familiile acestora. Și așa de greu se găsesc lucrurile în zilele noastre! Uitați-vă, numai ieri l-am trimis...

– Am priceput, Jacques, îl întrerupse Alaïs, dar piciorul tău n-o să se vindece de la sine. Rana e prea adâncă.

Brusc, realiză că rumoarea se risipise și nici urmă de gălăgie nu se mai auzea. Ridicându-și privirea, observă cum toți cei din bucătărie trăgeau cu urechea la conversația lor. Băieții mai mici stăteau sprijiniți în coate pe marginea mesei, holbându-se cu gurile căscate la o asemenea minunăție: mai-marele lor morocănos era mustruluit. Și încă de o femeie!

Prefăcându-se că nu bagă de seamă, Alaïs își coborî vocea:

– Ce-ar fi să vin mai târziu și să mă lași să te îngrijesc drept răsplată pentru asta? întrebă ea, bătând cu degetele pâinea. A doua noastră taină, *oc?* Un schimb cinstit?

Pentru o clipă, gândi că fusese prea familiară și își permisese cam multe. După un moment scurt de șovăială, Jacques rânji.

– *Ben,* pecetlui ea înţelegerea. Bun. Mă voi întoarce când soarele va fi pe cer şi mă voi ocupa de tine. *Dins d'abord.* Pe curând.

După ce părăsi bucătăria şi urcă înapoi scările, îl auzi pe Jacques zbierând la toată lumea să nu se mai uite prosteşte şi să pună osul la treabă, de parcă trecerea ei pe-acolo nici n-ar fi avut loc. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

Totul se petrecea aşa cum trebuie.

Alaïs deschise uşa masivă care ducea în curtea principală şi păşi în penumbra zilei ce abia se năştea.

Frunzele ulmului ce străjuia falnic în mijlocul curţii îngrădite şi la umbra căruia vicontele Trencavel împărţea dreptatea, păreau negre sub cerul întunecat. Ramurile copacului găzduiau o puzderie de ciocârlii şi pitulici ce-şi glăsuiau vesel trilurile ascuţite şi cristaline.

Bunicul lui Raymond-Roger Trencavel construise castelul Comtal, cu mai bine de un veac în urmă, pentru a-i sluji drept reşedinţă de unde să-şi cârmuiască teritoriile ce nu încetau să crească. Pământurile lui porneau din Albi, în nord, şi se sfârşeau tocmai la Narbonne în sud, lăţindu-se între Béziers, la răsărit, şi Carcassona, la apus.

Castelul se înălţa în jurul unei curţi imense, dreptunghiulare, adăpostind în partea de vest şi ruinele unui castel mai vechi. Făcea parte din armătura fortificaţiilor ce împrejmuia Cetatea, un inel de piatră solid care domina râul Aude şi ţinuturile mlăştinoase de la miazănoapte.

Donjonul, unde se întâlneau dregătorii şi se păstrau documentele de mare însemnătate, se afla în colţul sudic al curţii, bine păzit. Prin aburii ceţoşi ai dimineţii, fata zări ceva proptit de zidul exterior. Îşi miji ochii ca să vadă mai bine şi pricepu că e vorba de un câine, ce dormea încovrigat pe pământ. Doi băieţi, cocoţaţi ca nişte ciori pe marginea unui coteţ, încercau să trezească animalul, aruncând cu pietricele în el. În liniştea de afară nu se auzeau decât bufniturile călcâielor ce se loveau ritmic de gardul din lemn.

Din castelul Comtal se putea intra şi ieşi pe două căi. Poarta de la apus, cu o boltă uriaşă, dădea drept spre pantele ierboase care duceau la zidurile de apărare şi era mai mereu închisă. Poarta dinspre răsărit,

mică și îngustă, se înghesuia între două turnuri înalte și prin ea nimereai direct pe ulițele *Ciutat*-ului, ale cetății în sine.

Legătura dintre caturile de jos și cele de sus era posibilă numai cu ajutorul scărilor de lemn și a câtorva chepenguri. În copilărie, unul dintre jocurile de suflet ale lui Alaïs era să se cațere de la un cat la altul cu băiețandrii de la bucătărie, fără să fie prinși de santinele. Fetița avea agilitate și câștiga întotdeauna.

Strângându-și pelerina pe lângă trup, traversă curtea cu pași mărunți și iuți. Imediat ce clopotul care anunța interdicția de a ieși din casă bătea cu sunetul lui grav, porțile se zăvorau pe timpul nopții, straja intra de veghe și nimeni nu mai avea voie să treacă fără permisiunea tatălui ei. Cu toate că nu era dregător, Bertrand Pelletier ocupa o poziție unică și favorită la curte. Puțini îndrăzneau să nu i se supună.

Bertrand nu suferise niciodată obiceiul fiicei sale de a se strecura în Cetate dis-de-dimineață. Iar în ultima vreme fusese de-a dreptul neînduplecat, poruncindu-i să rămână noaptea între zidurile castelului. Alaïs bănuia că și soțul ei este de aceeași părere, chiar dacă Guilhem nu scosese nici un cuvânt în această privință. Însă numai în liniștea și la adăpostul zorilor, departe de opreliștile și de lucrurile neîngăduite de acasă, se simțea ea însăși. Nu mai era fiica, sora sau soția cuiva. În adâncul sufletului său, crezuse dintotdeauna că tatăl ei o înțelege. Oricât de mult îi displăcea să nu-l asculte, nu voia să renunțe la clipele ei de libertate.

Majoritatea bărbaților care stăteau de pază se prefăceau că nu-i văd plecările și venirile. Sau cel puțin așa se petreceau lucrurile înainte. De când zvonurile de război începuseră să mișune prin ținut, santinelele deveniseră mai prudente. La prima vedere, viața își continua cursul obișnuit și, cu toate că în cetate mai soseau din când în când refugiați, poveștile lor despre atacurile și persecuțiile religioase nu i se păreau deloc neobișnuite. Călăreții care se iveau de niciunde și loveau ca fulgerul în drumul lor spre alte locuri reprezentau ceva normal pentru cei care trăiau în afara siguranței oferite de o cetate sau de o fortăreață. Iar veștile regulate aduse de iscoade nu vorbeau despre fapte prea diferite.

Nici Guilhem nu dădea senzația că ar fi preocupat de zvonurile unei posibile înfruntări. Sau cel puțin nu discuta cu ea despre astfel

de lucruri. Totuşi, Oriane susţinea în gura mare că o armată franceză de cruciaţi şi de prelaţi se pregătea să atace ţinuturile din Pays d'Oc. Pe deasupra, zicea ea, campania era sprijinită de Papă şi de regele Franţei. Alaïs ştia din experienţă că multe dintre vorbele surorii ei nu aveau alt scop decât s-o necăjească. În orice caz, Oriane afla noutăţile înaintea tuturor celorlalţi din casă şi nu se putea nega faptul că numărul mesagerilor care se perindau pe la uşi creştea cu fiecare zi. Totodată, ridurile de pe chipul tatălui ei se adânceau şi se întunecau din ce în ce, încercănându-i pometii ascuţiţi.

Santinelele *sirjans d'arms* de la poarta de răsărit se vădeau vigilente, deşi ochii li se înroşiseră după atâtea ore nedormite. Coifurile lor pătrăţoase şi argintii se sumeţeau mândre pe creştet, iar zalele din fier licăreau stins în lumina palidă a zorilor. Osteniţi, cu scuturile atârnând şleampăt peste umeri şi spadele în teacă, soldaţii păreau că se pregătesc mai degrabă să se arunce direct în pat, decât să plece la război.

Când se apropie, Alaïs răsuflă uşurată recunoscându-l pe Bérenger. După ce o ochi, bărbatul rânji şi făcu o plecăciune.

- *Bonjorn, Dame* Alaïs. Dar devreme v-aţi mai trezit!

Fata zâmbi.

- N-am avut somn.

- Dar soţul domniei voastre nu se gândeşte şi el la ceva cu care să vă umple nopţile? glumi celălalt, privind-o cu subînţeles.

Avea faţa ciupită de vărsat, iar unghiile şi buricele degetelor, roase şi pline de sânge. Răsuflarea îi duhnea a mâncare stricată şi a bere.

Fata îl ignoră.

- Cum o mai duce soţia ta, Bérenger?

- Bine, domniţă. Ca de obicei, cu ale ei.

- Şi feciorul tău?

- Din ce în ce mai rotofei. Curând o să ne pună şi pe noi la frigare, dacă n-o să fim cu băgare de seamă!

- Aşa tată, aşa fiu! glumi ea, împungându-i burdihanul cu degetul.

- E ceea ce spune şi nevastă-mea.

- Să-i transmiţi urările mele de bine, da?

- Vă va fi recunoscătoare că v-aţi amintit de ea, domniţă. Se opri un moment. Presupun că vreţi să vă dau voie să ieşiţi, nu?

– Merg în *Lo Ciutat* și poate până la râu. Nu stau mult.

– Dar am primit poruncă de la intendentul Pelletier să nu lăsăm pe nimeni să treacă, mormăi însoțitorul lui.

– Ți-a cerut cineva părerea? îl repezi Bérenger. Trebuie să fiți cu mare băgare de seamă, domniță, îi șopti el. Știți cum stau treburile. Dacă pățiți ceva și iese la iveală că eu v-am lăsat să treceți, tatăl vostru mă va...

Alaïs îl prinse de braț.

– Știu, știu, îl liniști ea cu blândețe. N-ai motive de îngrijorare. O să fiu atentă. În plus... Își lăsă privirea să alunece spre celălalt paznic, care se scobea în nas și-și ștergea degetele pe mânecă. ...Indiferent de încercările ce mi-ar fi sortite la râu, n-ar avea cum să le întreacă pe cele pe care tu trebuie să le înduri aici! continuă ea.

Străjerul izbucni în râs.

– Trebuie să-mi făgăduiți că veți fi cum nu se poate mai prevăzătoare, *è?*

Alaïs încuviință din cap, desfăcându-și pentru o clipă pelerina ca să-i arate pumnalul de la brâu.

– O să fiu. Jur!

Două uși o despărțeau de lumea de afară. Bérenger le descuie pe rând, după care săltă bârna grea de stejar ce zăvora poarta exterioară și o întredeschise doar atât cât fata să se poată strecura. Ea îi mulțumi cu un surâs, trecu pe sub brațul lui și păși în necunoscut.

CAPITOLUL 2

Alaïs răsuflă uşurată după ce lăsă în urma sa cele două turnuri. Era liberă. Măcar pentru o vreme.

O pasarelă mobilă din lemn se întindea între postul de strajă şi podul ce lega castelul Comtal de străduţele din Carcassona. Iarba din şanţul secat de sub pod strălucea de rouă în lumina purpurie. Luna încă mai stăruia pe cer, dar ziua înfuleca deja lacomă din vălurile întunecate ale nopţii.

Alaïs mergea cu paşi repezi, iar pelerina ei lăsa dâre învolburate în praf. Voia să se ferească pe cât posibil ca soldaţii din capătul îndepărtat s-o descoasă. Avea noroc. Străjile moţăiau şi nu o observară trecând. Se grăbi să ajungă la loc deschis, apoi se afundă într-un hăţiş de pasaje înguste, îndreptându-se spre o ieşire dosnică de lângă Tour du Moulin d'Avar, cel mai vechi dintre zidurile de apărare. Poarta dădea drept în grădinile cu legume şi în *faratjal*-e, păşunile ce ocupau ţinutul care înconjura Cetatea şi cartierul mărginaş de nord, Sant-Vicens. În această perioadă a zilei, era calea cea mai rapidă de a ajunge la râu fără să fii văzut.

Săltându-şi poalele, Alaïs îşi croi cu grijă drum printre dovezile unei alte nopţi agitate petrecute în *taberna Sant Joan dels Evangèlis.* Mere stricate, pere pe jumătate mâncate, ciolane roase şi ulcele de bere ciobite zăceau lepădate în noroi. Trei bărbaţi se prăbuşiseră lângă un perete, mormăind şi sforăind îndeajuns de tare ca să acopere trilurile păsărilor.

Santinela din foişor se simţea vrednic de plâns. Tuşea, bolborosea nedesluşit şi se înfăşurase în pelerină, încât nu i se mai zăreau decât

sprâncenele și vârful nasului. Nu voia să fie deranjat. La început, refuză să ia aminte la prezența lui Alaïs. Tânăra își vârî mâna în punguța ei și scoase o monedă. Fără să-i arunce nici măcar o privire, bărbatul i-o smulse cu degetele lui împuțite, o încercă între dinți, după care trase ivărele și poarta se crăpă doar atât cât fata să alunece prin spațiul strâmt.

Poteca spre fortificația exterioară era abruptă și stâncoasă. Șerpuia printre două palisade lemnoase de apărare dincolo de care cu greu vedeai ceva. Alaïs însă străbătuse de multe ori drumul spre Cetate și îi cunoștea fiecare suiș și coborâș, așa că nu întâmpină nici o greutate. Ocoli pe la baza turnului de lemn, urmând cursul râului umflat ce se avânta cu putere, de parcă ar fi trecut prin jgheabul unei mori și nu printr-un zid de fortificație.

Mărăcinii îi zgâriau picioarele fără milă, iar spinii i se agățau de rochie. La sfârșitul drumului, tivul pelerinei căpătase o nuanță de roșu-aprins și se îmbibase de rouă. Vârfurile papucilor ei de piele se pătaseră.

Alaïs simți că zboară în clipa în care ieși din umbra palisadei în lumea largă, deschisă. În depărtare, o ceață albicioasă de iulie plutea peste Muntele Negru. La orizont, cerul se răsfira în fâșii roz-cărămizii.

Își plimbă privirea peste mozaicul perfect al câmpurilor de orz, porumb și grâu și peste pădurile bogate ce se întindeau la nesfârșit. Trecutul o îmbrățișa din toate părțile. Duhuri, prieteni și spirite ce-și întindeau mâinile îi șopteau destinele lor și-i împărtășeau tainele. Era legată astfel de toți cei care trăiseră înainte pe acest deal – dar și de cei ce aveau să vină aici –, visând la ce le-ar putea sorti viața.

Alaïs nu călătorise niciodată dincolo de ținuturile vicontelui Trencavel. Îi venea greu să-și închipuie burgurile cenușii din nord: Paris, Amiens sau Chartres, unde se născuse mama ei. Pentru ea nu erau decât niște nume, cuvinte fără culoare sau căldură, la fel de aspre ca limba locului, *langue d'oïl*. Dar chiar dacă nu se putea bizui pe multe cunoștințe ca să poată face o comparație, avea convingerea că nicăieri altundeva nu exista o privelițe mai frumoasă decât veșnica sa cetate Carcassona.

Fata coborî dealul, furișându-se printre tufișurile aspre și cioturoase până când nimeri în ținuturile mlăștinoase de pe malul de sus al râului Aude. Fustele ude leoarcă i se încolăceau de picioare și uneori se mai împiedica în ele. Brusc, realiză că se simțea neliniștită, bănuitoare și că mergea mai repede decât de obicei. Dar nu Jacques sau Bérenger îi pricinuiseră asemenea tulburare, își spuse în sinea ei. Cei doi bărbați își făceau mereu griji pentru ea. Numai că astăzi o copleșise o senzație profundă de singurătate și de slăbiciune.

Își duse mâna la pumnalul ascuns în dreptul taliei când își aminti povestea unui negustor care pretindea că văzuse un lup pe malul de dincolo, nu mai departe de săptămâna trecută. Toată lumea credea că exagerează. În această lună a anului, fără îndoială că era vorba despre vreo vulpe sau vreun câine sălbatic. Dar acum că se afla de una singură, povestea nu mai părea o gogoriță. Plăselele reci ale cuțitului o mai liniștiră.

Preț de o clipă, Alaïs fu ispitită să se întoarcă. „Nu te mai purta ca o lașă." Continuă să meargă. O dată sau de două ori se răsuci, speriată de zgomotele din apropiere, care nu se vădiră a fi decât un fâlfâit de aripi sau alunecarea vioaie a vreunui țipar galben prin apa râului.

Treptat, pe măsură ce recunoștea locurile străbătute de nenumărate ori, agitația i se mai domoli. Râul Aude era lat, dar puțin adânc și în el se vărsau câțiva afluenți semănând cu venele de pe mână. Iarna, apele se dezlănțuiau cu furie, umflate de pârâurile aproape înghețate din inima munților. Acum însă, anotimpul friguros fusese uscat și șuvoaiele curgeau liniștite. Morile de apă abia dacă se mișcau sub puterea curentului. Fixate de mal cu funii groase, alcătuiau un șir lung ce se întindea până în centrul râului.

Era mult prea devreme și un aer prea răcoros pentru ca roiurile de muște și de țânțari să-și înceapă, ca niște nori negri, roitul deasupra bălților, așa că Alaïs alese o scurtătură printre insulițele ce se iveau dintre smârcuri. Cărarea era presărată cu movilițe de pietre albe care să-i ajute pe oameni să nu cadă în noroiul înșelător. Păși cu atenție până când ajunse la marginea pădurii ce creștea în imediata apropiere a zidurilor de apus ale Cetății.

Ţinta ei finală era un luminiş micuţ, retras, unde se găseau cele mai bune plante. Când ajunse la adăpostul copacilor umbroşi, Alaïs îşi încetini paşii şi începu să se bucure de privelişte. Împinse într-o parte cârceii de iederă ce atârnau peste potecă, inspirând mirosul tare şi reavăn al frunzişului şi al muşchiului.

Nici pomeneală de vreo urmă lăsată de mâna omului şi, cu toate acestea, pădurea fremăta de culoare şi de zgomot. Văzduhul răsuna de ţipetele şi de ciripitul graurilor, al pitulicilor şi al câneparilor. Mlădiţele şi frunzele trosneau şi pocneau sub picioarele ei. Iepurii ţopăiau de colo-colo, agitându-şi codiţele albe ori de câte ori se ascundeau pe sub câte-o tufă de flori de vară galbene, roşii sau albastre. Sus, printre ramurile lătăreţe ale pinilor, veveriţele cu blană roşcată spărgeau ghinde, în vreme ce mişcările lor iuţi trimiteau spre pământ o ploaie subţire de ace fine şi înmiresmate.

Alaïs se încălzise binişor când ajunse în luminiş, o mică insulă cu deschidere chiar spre râu. Uşurată, îşi puse jos *panièr*-ul, frecându-şi braţul în dreptul cotului, acolo unde toarta îi intrase adânc în piele. Îşi scoase pelerina grea şi o agăţă de creanga unei sălcii, după care îşi şterse faţa şi gâtul cu o batistă. Vârî ulcica de vin în scorbura unui arbore ca să-l păstreze rece.

Zidurile masive ale castelului Comtal se conturau ameninţător deasupra ei. Silueta subţire şi înaltă a turnului Pinte se desena pe cerul siniliu. Alaïs se întrebă dacă tatăl ei se trezise şi punea deja ţara la cale cu vicontele. Privirea îi alunecă spre stânga turnului de pază, căutându-şi propria fereastră. Oare Guilhem mai dormea? Sau aflase deja că ea plecase?

Întotdeauna o uimise faptul că, atunci când se uita prin coroana verde de frunze, Cetatea se găsea aşa de aproape. Două lumi diferite trăind la un loc, fără ca una să aibă ştire de cealaltă. Acolo, prin galeriile şi coridoarele castelului Comtal, se isca mult zgomot şi oamenii trebăluiau ca într-un furnicar. Nici pic de linişte. Aici, în regatul creaturilor pădurii şi al mlaştinilor, domnea o tăcere adâncă şi veşnică.

Aici se simţea acasă.

Alaïs se descălţă de papuci. Degetele de la picioare fremătară fericite sub răcoarea ierbii, încă umedă de la roua de dimineaţă. Gâdilatul

din talpă era atât de plăcut... Copleşită de senzaţiile minunate, toate gândurile legate de Cetate şi de gospodărie îi pieriră din minte.

Cără uneltele până la marginea apei. Un pâlc de angelică înflorise lângă mal. Tulpinile drepte şi puternice se asemuiau cu un şir de soldaţi de jucărie ce dădeau onorul în mijlocul pământului mocirlos. Frunzele verzi şi strălucitoare – unele mai mari de-o palmă – aruncau umbre firave deasupra apei.

Nimic nu era mai bun decât angelica pentru purificarea sângelui şi tămăduirea infecţiilor. Prietena şi sfătuitoarea ei, Esclarmonde, o bătuse întruna la cap, spunându-i ce însemnătate avea strângerea ierburilor pentru prişniţe, leacuri şi hapuri, oricând şi oriunde le-ar fi găsit. Chiar dacă Cetatea scăpase de pericolul molimelor, cine ştia ce va să aducă ziua de mâine? Bolile şi suferinţele se puteau întoarce în orice clipă. Îndrumările primite de la Esclarmonde se dovedeau întotdeauna nespus de preţioase.

Suflecându-şi mânecile, Alaïs trase de teacă până când pumnalul i se lipi de spate astfel încât să n-o încurce. Îşi strânse părul în coadă să nu-i cadă peste faţă în timp ce lucrează, după care îşi vârî poalele fustei pe sub cingătoare şi intră în râu. Răceala neaşteptată a apei o făcu să se cutremure şi-i tăie răsuflarea.

Înmuie fâşiile de pânză şi le aşeză una lângă alta pe mal, apoi se apucă să caute rădăcini, folosindu-se de mica ei săpăligă. Nu trecu multă vreme şi prima plantă ieşi din albie cu un pleoscăit. O târî pe mal unde, cu ajutorul unui topor mic, o împărţi în mai multe bucăţi. Înveli rădăcinile în cârpe şi le aranjă pe fundul *panièr*-ului, după care înfăşură floricelele galbene-verzui, cu mireasma lor iute, într-o altă cârpă şi le aşeză în tolba de piele. Aruncă frunzele şi restul tulpinelor înainte de a se întoarce în apă, unde o luă de la capăt. Curând, mâinile i se pătară în verde şi braţele i se acoperiră cu un strat de mâzgă.

După ce isprăvi cu angelica, Alaïs se uită în jur să vadă dacă mai putea culege câte ceva folositor. Puţin mai departe, în susul râului, zări tătăneasa, cu frunzele ei ciudate, ca nişte limbi, ce creşteau chiar din tulpină, şi cu mănunchiurile strâmbe de flori rozalii şi violete în formă de clopoţei. Tătăneasa, sau mierea-ursului, cum îi spuneau mai toţi, era bună pentru vânătăi şi vindeca pielea şi oasele. Lăsând pe

mai târziu îmbucatul merindelor, fata purcese din nou la treabă, oprindu-se abia după ce umplu coşul şi termină fâşiile de pânză.

Cără *panièr*-ul până sus pe mal, apoi se aşeză sub copaci şi-şi întinse picioarele în faţă. Spatele, umerii şi degetele îi înţepeniseră, dar se simţea mulţumită de tot ceea ce strânsese. Se aplecă şi scoase din scorbură ulcica de vin primită de la Jacques. Cepul ieşi cu o pocnitură uşoară. Alaïs se înfioră puţin când lichidul rece îi gâdilă limba şi alunecă în jos pe gât. Dezveli pâinea proaspătă şi rupse o bucată mare. Amestecul de grâu, sare, apă de râu şi frunze de tutun avea un gust straniu, dar era prea flămândă ca să-i dea atenţie. Părea la fel de bună ca orice altă mâncare.

Cerul căpătase o culoare albăstrie ca florile de nu-mă-uita. Alaïs ştia că ar fi trebuit să plece de mult. Dar când privi razele aurii ale soarelui dănţuind pe suprafaţa apei şi simţi adierea blândă a vântului pe obraji, şovăi să se întoarcă pe străzile agitate şi zgomotoase ale Carcassonnei şi în odăile ticsite cu oamenii din casa sa. Spunându-şi că doar câteva clipe în plus de tihnă n-au cum să-i strice, se întinse pe iarbă şi închise ochii.

O trezi cârâitul ascuţit al unei zburătoare.

Alaïs tresări speriată. Îşi plimbă privirea de-a lungul covorului de frunze şi nu-şi putu aminti unde se află. Dar totul îi reveni în minte cu iuţeala unui fulger.

Se ridică în picioare cu inima cât un purice. Soarele se înălţase pe cerul curat ca lacrima. Lipsise prea mult. Până acum, probabil că toţi aflaseră că se furişase de acasă.

Grăbindu-se să-şi împacheteze lucrurile cât mai iute, spălă uneltele în apa curgătoare a râului şi stropi fâşiile de pânză ca să păstreze umezeala plantelor. Tocmai se pregătea să pornească la drum când văzu ceva încâlcit printre trestii. Părea o buturugă sau un buştean. Îşi duse mâna streaşină la ochi, întrebându-se cum de nu-l băgase în seamă mai înainte.

Se mişca prea alene, prea molatic mângâiat de curent, ca să fie ceva atât de solid precum lemnul sau scoarţa de copac. Alaïs se trase mai aproape.

Acum, realiză cu uimire că era vorba de o bucată din țesătură grea, întunecată, ce se umfla sub puterea apei. După un scurt moment de codeală, curiozitatea învinse și se aventură spre mijlocul râului, acolo unde acesta curgea mai năvalnic. Cu cât înainta, cu atât se făcea mai rece. Fata se luptă din greu să-și păstreze echilibrul. Își afundă degetele de la picioare cât mai adânc în noroiul lipicios, în timp ce apa îi lipăia în jurul coapselor subțiri și albe.

Tocmai trecuse de jumătatea râului, când se opri brusc, cu inima bubuindu-i în piept și palmele asudate de frică, acum că putea vedea mai limpede.

– *Payre Sant!* Sfinte, Dumnezeule!

Cuvintele îi scăpară de pe buze înainte să le gândească.

Leșul unui bărbat plutea cu fața în jos, iar pelerina ce-l învăluia se umfla ca un talaz. Alaïs înghiți în sec. Era îmbrăcat într-o haină cu guler înalt din catifea brună, împodobită cu o fundă neagră de mătase și brodată cu fir auriu pe margini. Sub apă se întrezărea sclipirea unui lanț sau a unei brățări de aur. N-avea nimic pe cap, așa că fata îi cercetă cu privirea părul creț și negru, înspicat cu fire argintii. În jurul gâtului purta un soi de șnur stacojiu – o fundă, oare?

Alaïs mai făcu un pas. La început, îi trecu prin minte că omul alunecase pe întuneric, picase în râu și se înecase. Tocmai se pregătea să întindă mâna, când ceva din felul în care capul se bălăngănea în apă o împiedică. Inspiră adânc, cu mișcările încremenite din pricina leșului puhav. Mai văzuse o dată un om înecat. Deformată și stând să plesnească, pielea pătată căpătase o nuanță liliachie, ca o vânătaie pe cale de a se vindeca. De data asta, lucrurile stăteau diferit.

Bărbatul pe care-l avea în față acum arăta de parcă viața s-ar fi scurs din el cu mult înainte de a fi ajuns în apă. Mâinile lui țepene erau așezate ca și cum ar fi încercat să înoate. Brațul lui stâng se îndreptă spre ea, împins de curent. Ceva lucios, plin de culoare, chiar la suprafață îi atrase atenția. Avea o rană cu margini franjurate și neregulate, ca un semn din naștere – o pată roșie pe carnea albă și umflată – în locul unde ar fi trebuit să existe degetul mare. Privirea fetei urcă spre grumazul victimei.

Alaïs simți cum i se înmoaie genunchii.

Totul în jurul ei începu să se miște cu încetinitorul, clătinându-se și ondulându-se ca valurile pe vreme furtunoasă. Linia cărămizie pe care ea o luase drept guler sau fundă se dovedi de fapt o tăietură adâncă, sălbatică. Pornea de sub urechea stângă și se oprea sub bărbie, aproape despărțind capul de trup. Fâșiile de piele crestată, înverzite din cauza apei, fluturau pe lângă spintecătură. Lipitorile negre și grase și peștișorii aurii înfulecau nestingheriți din hrana nesperată.

Pentru o clipă, Alaïs crezu că i s-a oprit inima în piept. Apoi, frica și uluirea o izbiră în același moment. Se răsuci și o apucă la goană prin râu, alunecând și afundându-se în mâl. Instinctul o îndemna să pună o distanță cât mai mare între ea și cadavru. De la brâu în jos era udă leoarcă. Rochia îmbibată de apă i se încurca printre picioare, trăgând-o în jos.

I se năzări că râul se lățise încă pe-atât cât era, dar continuă să meargă, dorindu-și să ajungă pe mal înainte ca greața s-o copleșească și să i se facă rău de-a binelea de la toate acelea: vin, pâine nedigerată, apă de râu.

Pe jumătate târându-se, pe jumătate încordându-și ultimele puteri, izbuti să răzbească până la mal, după care se prăbuși la rădăcina unui copac. Gândurile i se învârteau în cap ca o morișcă, avea gura uscată și amară, dar trebuia să plece. Încercă să se ridice, dar picioarele îi erau amorțite și căzu la loc. Străduindu-se să nu plângă, își șterse buzele cu dosul palmei tremurânde, apoi se chinui să se salte din nou, sprijinindu-se de trunchiul copacului.

Izbuti, până la urmă. Își smulse pelerina cu gesturi disperate și-și vârî tălpile murdare în papucii de piele. Apoi, lăsând de izbeliște tot ce adusese cu ea, porni în goană prin pădure, de parcă Diavolul însuși ar fi fost pe urmele ei.

Arșița o izbi pe Alaïs în clipa în care ieși dintre copaci în poiana deschisă. Soarele o ciupi de obraji și de gât, necăjind-o. Dogoarea lui scosese la iveală roiurile de insecte și de țânțari de deasupra bălților puturoase ce se formaseră de-o parte și de alta a potecii. Fata alerga împleticindu-se prin peisajul neprimitor.

Mușchii secătuiți de putere o ardeau în semn de răzvrătire și gâfâia răgușit, aproape înăbușindu-se. Dar nu se lăsă doborâtă și continuă să fugă. Nu voia decât să se îndepărteze cât mai tare de trupul lipsit de viață și să-i mărturisească tatălui ei tot ce se petrecuse.

În loc să aleagă drumul pe care venise, pentru că acesta putea fi blocat, Alaïs se îndreptă instinctiv spre Sant-Vicens și Porte de Rodez, care făceau legătura cu marginea Carcassonnei.

Pe străduțe forfotea o mulțime de oameni și ea abia reuși să se strecoare printre ei. Zumzetul ascuțit al lumii ce prindea viață se întețea din ce în ce, devenind tot mai sâcâitor pe măsură ce se apropia de intrarea în Cetate. Fata încercă să nu țină seama de zgomotele ce o înconjurau și se gândi doar la cum să treacă mai degrabă de poartă. Rugându-se ca puterile să n-o lase tocmai acum, își făcu loc, împingându-se înainte cu toată greutatea.

O femeie o prinse de umăr.

– Capul vostru, domniță, îi șopti ea.

Avea o voce blândă, ce părea să vină de pe altă lume.

Înțelegând că părul îi atârnă pe spate, despletit, Alaïs își puse pelerina și își trase gluga, cu mâinile tremurându-i din cauza spaimei și a oboselii. Înaintă, înfășurându-și materialul peste partea din față a rochiei, sperând să ascundă astfel petele de noroi, de vomă și de buruieni verzi de râu.

Oamenii se înghionteau, se ciocneau unul de altul și țipau. Alaïs crezu că o să leșine. Se sprijini cu palma de un zid. Gărzile care erau de strajă la Porte de Rodez îi salutau scurt din cap pe localnici, fără a-i lua la întrebări, dar îi opreau pe vagabonzi, cerșetori, țigani, sarazini și evrei, cerându-le să le dezvăluie cu ce treburi veneau la Carcassona și scotocindu-le prin desagi cu mai multă băgare de seamă decât ar fi fost necesar, până când primeau câteva vase cu bere sau monede, după care treceau la următoarea victimă.

Lui Alaïs abia dacă-i aruncară o privire.

Ulițele înguste ale Cetății se umpluseră acum de negustori de șoimi, târgoveți, crescători de vite, oșteni, potcovari, jongleuri, de soții de dregători și slugile lor, precum și de pelerini. Alaïs mergea cu

fruntea plecată, ca și cum ar fi înfruntat un crivăț înțepător, pentru că nu voia să fie recunoscută.

În cele din urmă, zări conturul familiar al Tour du Major, la mică distanță de Tour de Casernes, apoi cele două turnuri ale porții de răsărit și, în sfârșit, castelul Comtal apăru în toată splendoarea lui.

Brusc, se simți ușurată. Lacrimi amare îi încețoșară ochii. Furioasă pe slăbiciunea ei, Alaïs își mușcă fără milă buza, până la sânge. Se rușină de asemenea tulburare și hotărî să nu mai îndure și umilința de a fi văzută de ceilalți.

Nu-l mai voia decât pe tatăl ei.

CAPITOLUL 3

Intendentul se afla într-una dintre cămările de la subsol, chiar lângă bucătărie. Tocmai terminase controlul săptămânal al proviziilor de grâne şi de făină. Răsuflase uşurat să descopere că nimic nu prinsese mucegai.

Bertrand Pelletier se găsea în slujba viconteului Trencavel de mai bine de optsprezece ani. De-abia începuse iarna friguroasă a anului 1191, când fusese chemat să se întoarcă în Carcassonna lui mult iubită, pentru a ocupa slujba de intendent al lui Raymond-Roger, un băieţel de numai nouă ani, unicul moştenitor al domeniilor Trencavel. Aştepta de mult timp acest mesaj, aşa că venise bucuros, aducându-şi cu el soţia, franţuzoaică şi însărcinată pe deasupra, precum şi fetiţa lor în vârstă de doi ani. Nu-i plăcuseră niciodată frigul şi umezeala din Chartres. Ceea ce găsise la Carcassona era un băieţel îmbătrânit înainte de vreme, suferind amarnic din cauza pierderii părinţilor şi zbătându-se din greu să facă faţă poverii uriaşe aruncate pe umerii săi fragezi.

Bertrand nu se mai despărţise de vicontele Trencavel, locuind mai întâi în casa tutorelui, contele de Saissac, apoi trecând sub protecţia contelui de Foix. Când Raymond-Roger atinse vârsta majoratului şi se instală în castelul Comtal ca să-şi intre în drepturile ce i se cuveneau, ca viconte de Carcassona, Béziers şi Albi, Pelletier îl urmă îndeaproape.

Ca intendent, el veghea ca treburile gospodăriei să meargă ca pe roate. Tot în grija lui cădeau şi administraţia, împărţirea drepturilor şi strângerea dărilor în numele vicontelui de la dregătorii care-şi revendicau negustoriile din Carcassona. Îndatorirea lui cea mai însemnată

însă era să-şi ducă până la capăt rolul de confident, de sfătuitor şi de prieten al vicontelui. Influenţa lui se vădea fără limite.

Castelul Comtal roia de oaspeţi de vază şi în fiecare zi soseau alţii noi – seniorii celor mai importante castele din ţinuturile Trencavel şi doamnele lor, precum şi cei mai bravi şi mai faimoşi cavaleri din Midi. Menestrelii şi trubadurii cei mai pricepuţi fuseseră poftiţi să ia parte la turnirul tradiţional de vară pentru a sărbători ziua de Sant-Nasari de la sfârşitul lunii iulie. Dată fiind primejdia războiului ce plutea asupra lor de mai bine de un an, vicontele voia ca oaspeţii săi să petreacă după bunul plac al inimii, dăruindu-le unul dintre cele mai frumoase turniruri din timpul domniei sale.

La rândul lui, Pelletier era hotărât să nu lase nimic la voia întâmplării. Încuie uşa de la cămara cu grâne, folosind una dintre nenumăratele chei masive care atârnau pe un inel de metal ce-i înconjura mijlocul, şi porni pe coridor.

– Şi-acum, cămara cu vinuri, îi spuse el servitorului său, François. Ultimul butoi pe care l-am încercat se acrise.

Pelletier străbătu galeria cu paşi mari, zăbovind câte puţin ori de câte ori treceau pe lângă vreo încăpere. Odaia în care se ţineau aşternuturile mirosea a levănţică şi a cimbru şi era pustie, de parcă ar fi aşteptat să apară cineva care s-o readucă la viaţă.

– Feţele alea de masă sunt spălate şi pregătite?

– *Oc, Messire.*

În beciul din faţa cămării cu vinuri, chiar de la capătul scărilor, bărbaţii tăvăleau hălcile de carne prin sare şi mirodenii. Unele dintre ele se legănau în cârligele prinse de tavan. Altele erau aranjate în butoaie pentru încă o zi. Într-un colţ, un bărbat rânduia funiile cu ciuperci, usturoi şi ceapă, agăţându-le la uscat.

Toată lumea se opri din trebăluit şi zumzetul încetă când intră Pelletier. Câţiva dintre slujitorii mai tineri se ridicară stingheriţi în picioare. Intendentul nu rosti nici un cuvânt, ci doar cercetă întreaga încăpere cu privirea lui ageră, după care dădu din cap a încuviinţare şi plecă mai departe.

Tocmai descuia uşa de la cămara cu vinuri, când auzi ţipete şi sunetul unor paşi în alergare pe podeaua de deasupra.

– Află îndată ce se petrece, zise el supărat. Eu nu pot să lucrez în asemenea zgomot!

– *Messire...*

François se răsuci pe călcâie și o luă la goană pe scări ca să vadă ce stârnise așa o larmă.

Pelletier împinse ușa masivă și pătrunse în pivnițele reci și întunecate, inspirând mirosul familiar al lemnului umed și izul acrișor de vin vărsat și de bere. Se plimbă alene pe culoare până când dădu peste butoiașul pe care-l căuta. Apucă o ulcea de lut de pe tava ce stătea pregătită pe masă, după care slăbi puțin cepul. Se mișca încet și cu grijă, ca să nu tulbure echilibrul minunat din interior.

Un zgomot ce răzbătu de pe hol îi ridică părul de pe ceafă. Așeză la loc ulceaua. Cineva îi striga numele. Era Alaïs! Se întâmplase ceva rău.

Pelletier traversă încăperea și deschise ușa cu putere.

Fiica sa năvăli în jos pe scări, de parcă ar fi fost încolțită de o ceată de câini, urmată la mică distanță de François.

Când dădu cu ochii de figura căruntă a tatălui său printre butoaiele de vin și de bere, fata răsuflă ușurată. Se aruncă în brațele lui și își îngropă fața scăldată în lacrimi la pieptul său. Mirosul familiar, liniștitor al hainelor lui o făcu să plângă și mai abitir.

– În numele Sfintei Foy[1], ce se petrece? Ce-ai pățit? Ești rănită? Spune!

Alaïs îi deslușea spaima din glas. Se desprinse de el și încercă să vorbească, dar cuvintele i se opreau în gât.

– Tată, eu...

Uitându-se mai bine la ea, Pelletier îi observă părul despletit și veșmintele murdare. Își îndreptă ochii spre François, vrând parcă să-l descoasă din priviri.

– Așa am găsit-o pe *Dame* Alaïs, *Messire*.

– Și nu ți-a zis nimic despre pricina... despre motivul supărării ei?

[1] Sfânta Foy – tânără creștină martirizată în secolul al IV-lea d.Hr.; pe locul unde s-au găsit moaștele ei s-a ridicat între 1031–1065 o mică abație, care a devenit ulterior unul dintre principalele locuri de pelerinaj ale credincioșilor din Evul Mediu. (n.tr.)

– Nu, *Messire*. Doar că e musai să vină aici fără întârziere.

– Foarte bine. Lasă-ne acum! O să te chem dacă am nevoie de tine.

Alaïs aşteptă ca uşa să se închidă. Simţi braţul greu al părintelui ei, înconjurându-i umerii. Pelletier o conduse până la băncuţa ce se zărea lipită de un perete al pivniţei şi o aşeză.

– Haide, *filha*, şopti el blând. Se aplecă şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Se vede că nu eşti în apele tale. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Fata se strădui din nou să-şi recapete tăria, urându-se pentru faptul că-i provoca tatălui său o asemenea nelinişte şi tulburare. Îşi şterse obrajii mânjiţi cu batista pe care el i-o întinsese şi-şi atinse uşor ochii înroşiţi de lacrimi.

– Bea asta, o îndemnă el, întinzându-i o cană cu vin şi luând loc lângă ea. Lemnul vechi se îndoi şi gemu sub greutatea bărbatului. François a plecat. Nu mai e nimeni aici. Vino-ţi în fire şi povesteşte-mi ce s-a petrecut de te-a necăjit atât tare. E vorba de Guilhem? Te-a supărat? Căci dacă-i pe-aşa, mă jur că o să-l...

– Guilhem n-a făcut nimic, *paire*, îl întrerupse ea iute. N-are legătură cu nimeni...

Îşi ridică ochii spre el, după care îşi coborî privirea, stânjenită, umilită că s-a lăsat copleşită de spaimă în faţa lui.

– Atunci ce? continuă el. Cum să te ajut dacă nu-ţi dezlegi limba?

Îşi înghiţi nodul din gât, simţindu-se vinovată şi înfricoşată totodată. Nu ştia cum să înceapă.

Pelletier îi luă mâinile în palmele sale.

– Tremuri din toate încheieturile, Alaïs. Îi putea recunoaşte grija şi dragostea din glas, precum şi strădania de a-şi păstra cumpătul. Şi uită-te la hainele tale, mai zise el, săltându-i poalele cu degetele. Îmbibate de apă. Acoperite cu noroi.

Alaïs vedea cât e de obosit şi de îngrijorat. Nu mai încăpea nici o îndoială în privinţa tulburării ce-l cuprinsese, cu toate că se silea să nu se trădeze. Ridurile de pe frunte i se adânciseră şi mai tare. Cum de nu băgase ea de seamă mai devreme că la tâmple îi apăruseră fire de păr argintii?

– Nu te ştiam aşa tăcută, îi zise el, încercând s-o tragă de limbă. Trebuie să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, *è*?

Expresia caldă și iubitoare de pe chipul lui îi topi inima.

– Mi-e teamă că te vei înfuria, *paire*. Și pe bună dreptate.

Trăsăturile lui se înăspriră, dar zâmbetul stărui în colțul buzelor.

– Făgăduiesc să nu te dojenesc, Alaïs. Acum, haide, vorbește!

– Chiar dacă-ți mărturisesc că am fost la râu?

Bărbatul șovăi o clipă, dar răspunse fără ezitare:

– Chiar și-așa.

„Bate fierul cât e cald."

Fata își încrucișă mâinile în poală.

– Azi-dimineață, chiar înainte de răsăritul soarelui, am fost la râu, într-un loc de unde culeg adesea plante.

– Singură?

– Da, singură, recunoscu ea, privindu-l drept în ochi. Știu că ți-am dat cuvântul, *paire*, și te rog să mă ierți pentru că nu te-am ascultat.

– Te-ai dus pe jos?

Încuviință din cap și așteptă ca el să-i facă semn să continue.

– Am stat o vreme pe-acolo. N-am văzut pe nimeni. În timp ce-mi strângeam lucrurile ca să plec, am observat în apă ceva ce mi s-a părut a fi o legătură de haine, din țesături alese. De fapt... Alaïs se opri, simțind cum pălește. De fapt era un leș. Un bărbat, mai bătrân. Cu păr cârlionțat, negru. La început, am crezut că se înecase. Nu prea puteam să-l văd bine. Apoi mi-au picat ochii pe tăietura lui de la gât.

Umerii lui Pelletier se încordară.

– I-ai atins trupul?

Alaïs scutură din cap.

– Nu, dar... Îl privi, stingherită. Pesemne că m-am speriat așa de tare, încât am luat-o la goană, lăsând totul de izbeliște în urma mea. Nu mai voiam decât să scap de acolo și să vin la tine să-ți povestesc ce am văzut.

Tatăl ei se încruntă.

– Și chiar nu mai era nimeni prin preajmă?

– Nici țipenie de om. Era pustiu. Dar când m-am apropiat de leș, am început să mă tem că bărbații care-l omorâseră ar mai putea pândi prin apropiere. Vocea i se gâtui. O clipă mi-am imaginat chiar că se țin după mine. Mă rog, așa mi s-a părut atunci.

– Carevasăzică nu ești rănită în nici un fel, rosti el, alegându-și vorbele cu grijă. Nimeni nu ți-a tăiat calea ca să-ți facă vreun rău?

Când pricepu unde bătea, Alaïs se îmbujoră toată.

– N-am pățit nimic, doar mândria mea a suferit puțin și mi-a fost teamă să nu pierd bunăvoința voastră.

O bucură să vadă ușurarea de pe chipul tatălui ei, care zâmbi și, pentru prima dată de când vorbeau, privirea lui se înseninâ.

– Păi, spuse el răsuflând mai liniștit, trecând deocamdată peste nesăbuința ta, Alaïs, și lăsând la o parte faptul că nu mi-ai ascultat poruncile... ai dat dovadă de chibzuință că mi-ai spus.

Se întinse spre ea și-i cuprinse degetele mici și subțiri în mâinile lui uriașe. Palmele îi arătau ca pielea tăbăcită.

Ea surâse, recunoscătoare pentru pedeapsa ușoară.

– Îmi pare rău, *paire*. Am vrut să-mi țin făgăduiala, dar pur și simplu...

Pelletier o întrerupse cu un gest blând, dar ferm.

– Să nu mai stăruim. Cât despre bietul nefericit, nu mai avem ce-i face. Iar tâlharii pesemne că și-au luat picioarele la spinare de mult. Nu cred că vor mai zăbovi prin locurile alea, riscând să fie prinși.

Alaïs se încruntă. Vorbele lui îi treziră în minte ceva care pândea de mult să iasă la suprafață. Închise ochii. Își aminti cum stătea în apa rece, țintuită locului de aspectul cadavrului.

– Ăsta e lucrul cel mai ciudat, tată, șopti ea. Nu cred că e vorba de niște tâlhari oarecare. Nu i-au furat mantia, care era foarte frumoasă și părea de mare preț. Și încă mai avea asupra lui bijuteriile. Lanțuri de aur de la încheietura mâinii, inele. Dacă ar fi fost niște hoți, l-ar fi lăsat în pielea goală.

– Dar mi-ai zis că nu i-ai atins trupul, se răsti el.

– Am grăit adevărul. Dar i-am putut vedea mâinile pe sub apă, atâta tot. Giuvaieruri scumpe. Și multe inele, tată. O brățară din aur făcută din mici zale legate între ele. Și la gât avea un lănțug. Cum să renunțe hoții la așa o pradă?

Alaïs se opri, când își aminti mâinile umflate, fantomatice întinzându-se spre ea și, acolo unde ar fi trebuit să stea degetul mare, sângele și zgârciurile albe de os. Inima începu să-i bubuie în piept.

Sprijinindu-se cu spatele de zidul umed și rece, fata se chinui să se concentreze numai asupra lemnului tare al băncuței și asupra mirosului acrișor ce se răspândea dinspre butoaie, până când îi trecu amețeala.

– Nu erau urme de sânge, adăugă ea. Doar o rană deschisă, roșie ca o bucată de carne. Înghiți nodul care i se adunase în gât. Îi lipsea degetul mare și...

– Lipsea? rosti Pelletier tăios. Cum adică lipsea?

Alaïs îl privi, surprinsă de schimbarea tonului.

– I-au retezat degetul mare. Era tăiat până la os.

– De la ce mână, Alaïs? o descusu el. Deja nu-și mai ascundea nerăbdarea. Gândește-te bine. E important!

– Dar eu...

Bărbatul părea să n-o audă.

– De la ce mână? stărui el.

– De la mâna stângă... da, de la stânga. Sunt sigură! Era partea cea mai apropiată de mine. Omul avea capul îndreptat spre susul râului.

Pelletier străbătu camera cu pași mari, răcnind după slujitorul său și aproape smulgând ușa din țâțâni. Tânăra domniță sări ca arsă în picioare, nedumerită de izbucnirea tatălui său și înspăimântată de întorsătura lucrurilor.

– Ce e? Spune-mi, te implor! Ce însemnătate are dacă era vorba despre mâna lui stângă sau despre cea dreaptă?

– Pregătește neîntârziat caii, François. Murgul meu jugănit, iapa sură a domniței Alaïs și un cal înșeuat pentru tine.

Pe chipul lui François se citea, ca de obicei, nepăsarea.

– Cum porunciți, *Messire*. Mergem departe?

– Numai până la râu. Îl zori cu un gest scurt. Iute, omule! Și nu uita să-mi aduci spada și o pelerină curată pentru fiica mea. Ne întâlnim la fântână.

Imediat ce slujitorul se făcu nevăzut, Alaïs se repezi la tatăl ei. Acesta refuză să o privească în ochi. În schimb, se întoarse în spatele butoaielor unde își turnă niște vin, tremurând din toate încheieturile. Licoarea rubinie și groasă se vărsă peste buza vasului din lut și se împrăștie pe toată masa, pătând lemnul.

– *Paire*, îl rugă ea stăruitor. Spune-mi ce se petrece. De ce trebuie să mergem la râu? Doar nu e treaba dumitale. Lasă-l pe François să se ducă. Îi arăt eu unde.

– Nu înțelegi!

– Atunci, lămurește-mă. Știi că poți avea încredere în mine.

– Trebuie să văd leșul cu ochii mei. Să aflu dacă...

– Ce anume? îl întrebă ea repede.

– Nu, nu! spuse el, scuturându-și pletele grizonate. Nu e nevoie să știi..., rosti apoi cu voce gâtuită.

– Dar...

Pelletier își ridică mâna, venindu-și în fire.

– Îndeajuns, Alaïs! Trebuie să te lași călăuzită de mine. Aș vrea să te pot cruța de povestea asta, dar n-am încotro, îi zise, întinzându-i cana. Hai, bea puțin. O să te mai întărească și vei prinde curaj.

– Dar nu mi-e frică, se împotrivi fata, jignită că tatăl ei îi lua codeala drept lașitate. Nu mă tem să mă uit la morți. Mai degrabă descoperirea neașteptată m-a tulburat într-atâta. Șovăi, înainte de a o lua de la capăt: Dar te implor, *Messire*, să-mi spui de ce...

Pelletier se întoarse spre ea.

– Ajunge, strigă el.

Alaïs se trase un pas înapoi, de parcă ar fi lovit-o.

– Iartă-mă, o îmbună el imediat. Parcă nu mai sunt eu. Se aplecă și o mângâie pe obraz. Nici un tată nu și-ar putea dori o fiică mai credincioasă și mai curajoasă!

– Și-atunci, de ce nu te încrezi în mine?

Bărbatul stătu în cumpănă o clipă și Alaïs crezu că l-a înduplecat să-și deschidă inima în fața ei. Apoi, brusc, chipul lui căpătă aceeași expresie de om răscolit.

– Tot ce trebuie să faci este să-mi arăți locul cu pricina, rosti el cu o voce gravă. Lasă restul în seama mea.

Clopotele din Sant-Nasari băteau ora trei a amiezii când ieșiră pe poarta de apus a castelului Comtal.

Intendentul călărea în frunte, urmat de Alaïs și de François. Pe fată o cuprinsese nefericirea, simțindu-se vinovată că prin faptele ei îi

pricinuise tatălui său o asemenea supărare ciudată, dar și neputincioasă că nu înțelegea cauza iritării lui.

O apucară pe cărarea îngustă și noroioasă ce șerpuia, cotind abrupt când înainte, când înapoi, pe colina ce pornea de lângă zidurile Cetății. După ce poteca se sfârși și intrară pe drum drept, o luară la galop.

Se deplasau de-a lungul albiei, în direcția de curgere a râului. Soarele fierbinte le ardea spatele în timp ce treceau prin mlaștini. Pe deasupra pârâiașelor și a băltoacelor zumzăiau roiuri de musculițe și țânțari negri. Caii băteau nervoși din copite și își roteau cozile, încercând zadarnic să-și apere pielea subțire de ciupiturile puzderiei de insecte lacome.

Alaïs zări un grup de femei care spălau haine pe malul celălalt al râului Aude, afundate pe jumătate în apă și lovind pânza de pietre cenușii. Dinspre podul de lemn care lega zona mlăștinoasă de satele din nordul Carcassonnei răzbătea hurducăitul sacadat al roților de căruță. Multă lume traversa acolo râul, unde era mai puțin adânc: un șir neîntrerupt de țărani, gospodari și negustători. Unii își purtau odraslele pe umeri, alții își mânau de la spate caprele sau catârii, îndreptându-se cu toții spre piața din mijlocul târgului.

Mergeau în tăcere. Imediat după ce pătrunseră printre pâlcurile dese de sălcii, Alaïs se lăsă pradă gândurilor. Legănată de mișcarea ritmică a iepei, de ciripitul păsărelelor și de țârâitul necontenit al greierilor prin stuf, aproape că uită de ținta călătoriei lor.

Grijile îi cuprinseră din nou sufletul, când atinseră marginea pădurii. Înșiruiți unul în spatele celuilalt, își croiră drum printre copaci. Tatăl ei se întoarse și îi zâmbi pentru o clipă. Fata îi mulțumi în gând. Era zbuciumată, cu simțurile ascuțite, pândind și cel mai mic semn de primejdie. Sălciile păreau să se aplece spre ea răutăcioase și-și închipui că din umbrele dosnice iscodeau niște ochi. Orice foșnet prin iarbă și orice fluturare de aripi îi făceau inima să-i sară din piept.

Nu prea știa la ce să se aștepte, dar când ajunseră în luminiș, domnea pacea și liniștea. *Panier*-ul ei se zărea acolo unde îl lăsase, vârfurile plantelor itindu-se dintre fâșiile de pânză. Descălecă, dându-i frâiele lui François, după care porni spre apă. Uneltele ei zăceau neatinse în același loc.

Alaïs tresări când tatăl ei o apucă de cot.

– Arată-mi! îi ceru el.

Fără să scoată un cuvânt, îl călăuzi de-a lungul malului, până când nimeri în locul unde se întâmplase nenorocirea. La început, nu văzu nimic și timp de o secundă se întrebă dacă nu cumva i se năzărise întreaga poveste. Apoi însă, puțin mai sus, printre trestii, observă cadavrul plutind nestingherit.

I-l arătă cu degetul.

– Acolo! Lângă tătăneasă.

Spre marea ei uimire, în loc să-l strige pe François, tatăl ei își aruncă pelerina și se afundă în râu.

– Rămâi unde ești, îi porunci el peste umăr.

Alaïs se așeză pe țărm, își trase genunchii la piept și își privi părintele cum își târăște picioarele prin apa deloc adâncă, fără a se sinchisi că stropii îi intrau în cizme. Când ajunse lângă leș, Pelletier își scoase spada. Șovăi un moment, ca și cum s-ar fi pregătit pentru ce era mai rău, după care, cu vârful tăișului, săltă brațul stâng al bărbatului lipsit de viață. Mâna schilodită, umflată și albăstruie, înțepeni în aer un moment, apoi alunecă de-a lungul tăișului spre mânerul spadei, de parcă ar fi fost vie, și căzu înapoi în apă, cu un pleoscăit înăbușit.

Pelletier își băgă spada la loc în teacă, se aplecă și rostogoli cadavrul cu fața în sus. Trupul se clătină violent în apă și capul i se bălăngăni greu, ca și când ar fi încercat să se desprindă de grumaz.

Alaïs își feri privirea. Nu voia să vadă imaginea morții pe chipul necunoscutului.

Starea de spirit a tatălui său fu una diferită când se întoarseră la Carcassona. Privirea i se luminase și mergea de parcă i s-ar fi ridicat o povară de pe umeri. Purta o discuție ușoară cu François și, ori de câte ori se uita spre fiica sa, îi zâmbea cu afecțiune.

Deși sleită de puteri și nemulțumită că nu prindea tâlcul celor întâmplate, Alaïs era și ea binedispusă. Se simțea ca pe vremuri, când călărea alături de tatăl ei, fiecare bucurându-se de prezența celuilalt.

După ce lăsaseră râul în urma lor și porniseră spre castel, curiozitatea o îmboldi și, luându-și inima în dinți, îi puse tatălui său întrebarea care o măcina încă de când plecaseră de acolo.

– Ai aflat tot ce căutai să știi, *paire*?

– Da.

Alaïs așteptă, până când îi deveni foarte clar că va trebui să-i smulgă tatălui ei vorbele cu de-a sila.

– Nu era el, nu-i așa?

Pelletier îi aruncă o privire aspră, dar ea nu se dădu bătută:

– Ai crezut, din ce ți-am povestit eu, că s-ar putea să-l cunoști, așa-i? De-aia ai și ținut să vezi leșul cu ochii tăi.

Alaïs pricepu din uitătura lui furioasă că nimerise drept la țintă cu presupunerile ei.

– Am socotit că *poate* l-aș cunoaște, răspunse el într-un târziu. De pe vremea când stăteam în Chartres. Un om drag sufletului meu.

– Un evreu însă.

Pelletier își arcui sprâncenele.

– Într-adevăr.

– Un evreu, repetă ea. Chiar și-așa, ți-era prieten?

Liniște. Alaïs se încăpățână să afle adevărul.

– Dar nu era el în râu, prietenul de care-mi vorbești.

De data asta, bărbatul zâmbi.

– Nu, nu era.

– Păi, atunci cine?

– Nu știu.

Alaïs păstră tăcerea un moment. Putea să jure că tatăl ei nu-i pomenise vreodată de un astfel de prieten. Intendentul era un om bun, îngăduitor, dar totuși și-ar fi amintit dacă el i-ar fi vorbit despre cineva din Chartres care mai era și evreu pe deasupra. Cunoscându-l îndeajuns de bine ca să știe că nu mai avea nici un rost să stăruie asupra unui lucru împotriva dorinței tatălui ei, fata încercă o altă cale.

– Dar n-a fost vorba de jaf, nu? Am avut dreptate.

Pelletier îi răspunse doar pe jumătate bucuros:

– Nu. E limpede că au vrut să-l omoare. Rana s-a vădit a fi mult prea adâncă. Și să nu uităm că aproape tot ce era mai de preț a rămas asupra lui.

– *Aproape* tot?

Pelletier însă nu mai scoase nici un cuvânt.

– Să fi fost împiedicați de cineva? își dădu ea cu părerea, riscând o mustruluială zdravănă.

– Mă îndoiesc.

– Ori poate umblau după ceva anume?

– Destul, Alaïs! Nu e nici vremea, și nici locul.

Fata deschise gura să mai zică ceva, dar se înfrână iute. Neîndoielnic, discuția se încheiase. Nu va mai afla nimic. Mai bine să aștepte până când părintele ei va fi pregătit să i se destăinuie. Parcurseră restul drumului în tăcere.

În apropierea porții de apus, François o luă înainte.

– Nimerit ar fi să nu pomenești nimănui despre mica noastră călătorie de azi-dimineață, rosti tatăl repede.

– Nici măcar lui Guilhem?

– Nu cred că soțului tău i-ar plăcea să audă că ai mers neînsoțită la râu, veni răspunsul răspicat. Zvonurile se răspândesc iute. Ai face bine să te odihnești și să uiți toată această întâmplare nefericită.

Alaïs îl privi cu ochi nevinovați.

– Firește. După cum ți-e voia. Îți dau cuvântul meu, *paire*. Nu voi mai vorbi cu altcineva în afară de tine.

Pelletier șovăi, ca și cum ar fi bănuit-o pe fată că îi joacă un renghi, după care zâmbi.

– Am o fiică tare înțeleaptă. Și știu că pot avea încredere în tine.

Deși își cunoștea propria fire, Alaïs se îmbujoră de plăcere.

CAPITOLUL 4

Din postul său de veghe de pe acoperişul tavernei, băiatul cu ochi chihlimbarii şi păr de culoarea nisipului se răsuci să vadă de unde vine zgomotul.

Un mesager galopa pe străzile înţesate de oameni ale Cetăţii, apropiindu-se dinspre Porte Narbonnaise, neţinând seama de nimeni din jurul său. Bărbaţii urlau la el să se dea jos de pe cal. Femeile îşi smulgeau copiii din calea copitelor ce tropăiau ameninţător. Doi câini ce scăpaseră din lanţ săreau spre armăsar, lătrând, mârâind şi repezindu-se să-i sfâşie cu colţii picioarele din spate. Călăreţul părea să nu vadă nimic din toate acestea.

Bidiviul asuda din greu. Chiar şi de la mare distanţă, Sajhë îi zări urmele de spumă albă de pe greabăn şi pe lângă bot. Animalul o coti brusc spre podul care ducea la castelul Comtal.

Se ridică în picioare ca să vadă mai bine, se legănă periculos pe marginea abruptă a ţiglelor văluroase, însă strădania îi fu răsplătită: iată-l pe intendentul Pelletier pe un zdrahon de cal sur, ivindu-se între cele două turnuri, urmat îndeaproape de Alaïs, şi ea călare pe o iapă. Părea necăjită, chibzui el întrebându-se ce se petrecuse oare şi încotro se duceau. Nu se înveşmântaseră ca de vânătoare.

Sajhë o plăcea pe Alaïs. Când venea s-o viziteze pe bunica lui, Esclarmonde, ea stătea de vorbă cu el, nu făcea precum celelalte doamne de la curte, care se prefăceau că nici nu-l observă. Acestea erau prea nerăbdătoare ca *menina*, bunica lui, să le prepare pomezile şi leacurile dorite – pentru fierbinţeli, umflături, rodnicie sau chinuri ale inimii.

Dar în toți anii în care o adorase pe Alaïs, n-o mai văzuse niciodată în felul acela. Băiatul se lăsă să alunece în jos pe țiglele maronii până la marginea acoperișului, după care sări, aterizând cu o bufnitură moale și evitând tocmai la timp o capră legată de căruță.

– Hei! Ia aminte la ce faci, țipă o femeie după el.

– Dar nici măcar n-am atins-o, răspunse el, ferindu-se de coada măturii ei.

Cetatea zumzăia ca într-o zi obișnuită de târg. Obloanele de lemn se izbeau de pereții din piatră ai fiecărei ulițe și străduțe, pe măsură ce servitorii și gospodarii deschideau ferestrele ca să aerisească, înainte ca soarele să ardă prea tare. Dogarii își urmăreau ucenicii cum rostogolesc butoiașele peste pietrișul bolovănos, zdrăngănindu-le, ciocnindu-le și înghiontindu-se unul pe altul, întrecându-se care să ajungă primul la taverne. Căruțele se smuceau caraghios peste hârtoape, iar roțile scârțâiau și se înțepeneau în drumul lor spre piață.

Cunoștea fiecare scurtătură din Cetate și fugea mâncând pământul prin învălmășeala de brațe și de picioare, ocolind copitele năzdrăvane ale caprelor și ale oilor, asinii și catârii încărcați cu mărfuri și coșuri, dar și porcii, înceți și leneși, ce umpleau drumurile. Un băietan mai mare decât el, cu o căutătură mânioasă pe față, mâna un cârd de gâște gălăgioase. Păsările neastâmpărate gâgâiau și se ciuguleau între ele, repezindu-se cu ciocurile spre picioarele goale ale unor fetițe care stăteau în apropiere. Sajhë le făcu șmecherește cu ochiul și încercă să le stârnească râsul, oprindu-se în spatele celei mai urâte orătănii și fâlfâindu-și brațele.

– Ce naiba te-a apucat? strigă băietanul. Pleacă de-acolo!

Fetele chicotiră. Sajhë se apucă să gâgâie tocmai când bătrâna gâscă se răsuci, își întinse gâtul și sâsâi furioasă spre el, mai, mai să-l ciupească.

– După faptă și răsplată, *pèc*, spuse băiatul cu gâștele. Idiot ce ești!

Sajhë sări cât colo, ferindu-se de ciocurile portocalii.

– Ar trebui să le stăpânești mai bine.

– Numai țâncilor le este frică de gâște, rânji băiatul, îndreptându-și umerii. Copilașul s-a speriat de niște biete păsări cuminți? *Nenon.*

– Mie nu mi-e teamă de ele, se lăudă Sajhë, arătând cu degetul spre cele două fetiţe care se ascundeau acum pe după fustele mamei lor. Dar lor le este. Ar trebui să caşti ochii mai bine!

– Şi ce-ţi pasă ţie, *è*?

– Eu nu ţi-am zis decât să caşti ochii mai bine.

Băietanul se trase mai aproape, împungând cu bâtul spre Sajhë.

– Şi cine-o să mă silească? Tu?

Era cu un cap mai înalt decât el. Avea pielea plină de vânătăi şi de pete roşii. Sajhë se dădu un pas înapoi şi-şi ridică mâinile.

– Am spus: cine-o să mă silească? repetă băietanul, gata să sară la bătaie.

Vorbele s-ar fi preschimbat iute în pumni dacă un bătrân beţivan, care se odihnea ghemuit lângă un zid, nu s-ar fi trezit şi nu ar fi început să urle la ei, cerându-le să se care de acolo şi să-l lase în pace.

Soarele tocmai se ridicase deasupra celor mai înalte construcţii, potopind uliţele cu lumina-i orbitoare, din pricina căreia potcoavele atârnate la uşa fierarului scânteiau de-ţi luau ochii. Sajhë se opri şi aruncă o privire înăuntru, simţind dogoarea cuptorului chiar de afară.

Lângă foc se strânseseră puzderie de bărbaţi, dar şi câţiva scutieri mai tineri care aşteptau ca scuturile, coifurile şi zalele să fie meşterite cu atenţie. Băiatul socoti că fierarul de la castel era copleşit de atâta treabă.

Sajhë nu se trăgea dintr-o familie cu obârşie nobilă ca să intre ucenic, dar asta nu-l împiedica să viseze că într-o zi va fi un cavaler care-şi va purta propriul stindard. Zâmbi celor două calfe de fierar de-o seamă cu el, dar aceştia îl priviră cu ochi goi, aşa cum o făcuseră dintotdeauna şi cum vor face şi de-aici înainte.

Sajhë le întoarse spatele şi plecă.

Mare parte dintre neguţătorii din piaţă erau de-ai casei şi îşi aranjaseră tarabele în locurile obişnuite. Mirosul grăsimii încinse îi gâdilă nasul imediat ce intră în piaţă. Zăbovi lângă o tarabă unde un bărbat prăjea clătite, răsucindu-le pe un grătar fierbinte. Aroma de supă groasă de fasole şi pâine caldă *mitadenc*, preparată din orz şi grâu, îi stârni foamea. Trecu pe lângă mesele unde se vindeau cataname şi oale, haine de lână, piei jupuite şi tăbăcite, toate de prin

partea locului, precum și cingători și punguțe mai exotice din Cordoba ori de pe alte meleaguri îndepărtate, însă nu se opri nicăieri. Poposi o clipă lângă o tarabă unde se găseau foarfeci pentru tunsul oilor și cuțite, după care se îndreptă spre colțul pieței unde stăteau împrejmuite dobitoacele. Mai mereu găseai aici mulțime de pui și claponi închiși în cotețe de lemn, alteori ciocârlii și pitulici, care fluierau și ciripeau. Preferații lui erau însă iepurii, îngrămădiți într-un ghem imens de blană maronie, neagră și albă.

Se plimbă pe lângă locurile unde se vindeau grâne și sare, cărnuri albe, bere la butoi și vin, până ajunse la neguțătorul de ierburi și de mirodenii orientale. Sajhë nu mai întâlnise în viața lui un bărbat atât de înalt și de negru. Era îmbrăcat într-o robă lungă de un albastru strălucitor, pe cap avea un turban de mătase lucioasă, iar în picioare papuci cu vârfuri aurii și roșii. Pielea îi era mai tuciurie decât a țiganilor care călătoreau din Navarre și Aragon spre munți. Băiatul trase concluzia că e sarazin, chiar dacă nu mai cunoscuse unul vreodată.

Negustorul își aranjase marfa în forma unei roți multicolore: verde și galben, portocaliu, brun și roșu, cărămiziu. În față stăteau rozmarinul și pătrunjelul, usturoiul, gălbenelele și levănțica, în vreme ce mai în spate se înșirau mirodeniile mai prețioase, precum nucșoara, miezul de nucă și șofranul. Nu văzuse până acum asemenea minunății și de-abia aștepta să-i povestească bunicii lui.

Tocmai se pregătea să facă un pas înainte ca să le cerceteze îndeaproape, când sarazinul urlă cu o voce tunătoare. Mâna lui grea și neagră înhăță încheietura subțire a unui pungaș care încercase să fure o monedă din punga brodată ce-i atârna de cordonul roșu și împletit din jurul taliei. Îl prinse de cap și-l azvârli cât colo spre femeia din spatele lui, care se puse pe țipat. Mulțimea începu să se îmbulzească spre locul cu pricina.

Sajhë se furișă din calea iureșului. Nu voia să intre în cine știe ce necaz.

După ce mai hoinări o vreme prin piață, Sajhë se îndreptă spre *taberna Sant Joan dels Evangèlis*. Pentru că nu avea nici un ban la el, gândea în secret că poate în schimbul câtorva munci ușoare va primi o cupă de *brout*. Chiar atunci se auzi strigat.

Când se întoarse, o zări pe una dintre prietenele bunicii sale, *Na* Marti, făcându-i cu mâna de lângă soțul ei. Ea era țesătoare și bărbatul ei, dărăcitor. Aproape tot timpul îi găseai în același loc, învârtind fusul sau pregătind lâna și firele de țesătură.

Le răspunse cu un gest asemănător. Ca și Esclarmonde, *Na* Marti devenise credincioasă a noii biserici. Soțul ei, *Sénher* Marti nu era religios, cu toate că venise în casa lui Esclarmonde împreună cu soția sa ca să asculte predica de Rusalii a creștinilor *Bons Homes*.

Na Marti îi ciufuli părul.

– Ce mai faci, băiete? Ai crescut așa de mult, că mai, mai să nu te recunosc.

– Bine, mulțumesc, răspunse el, zâmbindu-i, după care se întoarse spre soțul ei, care pieptăna lâna și o împărțea în jurubițe ce urmau a fi vândute. *Bonjorn, Sénher.*

– Și Esclarmonde? continuă *Na* Marti. E bine, sănătoasă? Împarte porunci ca de obicei?

Băiatul zâmbi.

– Tot așa, tot așa.

– *Ben, ben.* Bun!

Sajhë se așeză lângă ea cu picioarele încrucișate și privi roata care se învârtea întruna.

– *Na* Marti? rosti el după o vreme. De ce nu mai veniți să vă rugați cu noi?

Sénher Marti se opri din lucru și schimbă o privire îngrijorată cu nevasta.

– Ei, știi și tu cum e, replică femeia ferindu-se să-l privească în ochi. Avem așa mult de lucru zilele astea. Nu prea putem să venim la Carcassona ori de câte ori ne-am dori.

Își potrivi fusul, apoi continuă să toarcă, zgomotul pedalei umplând tăcerea ce se lăsase între ei.

– Lu' *menina* îi e dor de dumneata.

– Și eu îi duc dorul, dar prietenii nu pot fi mereu împreună.

Sajhë se încruntă.

– Păi atunci de ce....

Bărbatul îl prinse cu putere de umăr.

– Nu mai vorbi așa tare, zise el în șoaptă. Astfel de lucruri trebuie să le păstrăm numai pentru noi.

– Cum adică să le păstrăm pentru noi? se miră băiatul. Eu am vrut doar să...

– Am auzit, Sajhë, îl repezi *Sénher* Marti, uitându-se peste umăr. Toată piața a auzit. Acum, gata cu rugăciunea, *è?*

Nedumerit că-l mâniase, Sajhë se ridică în picioare. *Na* Marti se răsuci spre soțul ei. Păreau că au uitat de el.

– Ești prea aspru cu el, Rogier, îi șuieră femeia. E doar un băiețandru.

– Ajunge ca unul singur să-și dea drumul la gură și intrăm în aceeași oală cu ceilalți. Nu ne putem permite așa ceva! Dacă oamenii ar crede că ne-am alăturat ereticilor....

– Eretici pe naiba, se răsti ea. E doar un copil, pentru Dumnezeu!

– Dar nu e vorba de băiat. Ci de Esclarmonde. Știe toată lumea că e una de-a lor. Și dacă iese la iveală că ne rugăm în casa ei, o să ne învinuiască și pe noi că am îmbrățișat credința acelor *Bons Homes* și vom fi prigoniți.

– Prin urmare, după capul tău, ne lăsăm în plata Domnului prietenii! Doar pentru că tu ai auzit niște povești de adormit copiii.

Sénher Marti își coborî vocea:

– Nu zic decât să fim cu băgare de seamă. Știi foarte bine ce pălăvrăgesc oamenii. Cum că o armată ar veni aici ca să-i urgisească pe eretici.

– Așa vorbesc ei vrute și nevrute de ani de zile. Nu mai face din țânțar armăsar! Cât despre nunțiul papal, să nu uităm că acești „unși ai lui Dumnezeu" hălăduiesc prin ținuturi de multă vreme, îmbătându-se până intră în mormânt și nici gând să-și facă datoria. Hai să-i lăsăm pe episcopi să se certe între ei, iar noi să ne vedem de ale noastre! Îi întoarse spatele bărbatului. Nu-l lua în seamă, spuse ea, punându-și mâna pe umărul lui Sajhë. N-ai făcut nimic rău. Se opri puțin, după care adăugă pe un ton de o veselie prefăcută: Parcă ziceai mai zilele trecute că vrei să-i cumperi un cadou lui Alaïs? Ce-ar fi să căutăm pe-aici, poate găsim ceva demn de ea?

Băiatul încuviință din cap. Pricepea că femeia încearcă să-l liniștească, însă el se simțea zăpăcit și stânjenit.

– Dar n-am cu ce să plătesc, se împotrivi el.

– Ei, nu te îngrijora. Sunt sigură că de data asta putem trece cu vederea. Hai, uită-te cu atenție. Își plimbă degetele peste șirurile colorate de urzeală. Ce zici de ăsta? Crezi că i-ar plăcea? Se potrivește de minune cu ochii ei.

Sajhë mângâie jurubița delicată de culoare brună-roșcată.

– Nu sunt sigur.

– Ei bine, eu socot că da. Să ți-o împachetez?

Se uită în jur după o bucată de pânză în care să învelească jurubița. Pentru că nu voia să pară nerecunoscător, Sajhë se chinui să găsească vorbele potrivite.

– Am zărit-o ceva mai devreme.

– Pe Alaïs? Și ce mai face? Era cu sora ei?

Băiatul se strâmbă.

– Nu. Dar nici nu părea foarte fericită.

– Păi atunci, spuse *Na* Marti, dacă zici că era necăjită, înseamnă că un cadou e cum nu se poate mai nimerit. O s-o înveselească. Alaïs vine de obicei în piață dimineața, nu? Dacă ești cu ochii în patru, sunt sigură c-o vei întâlni.

Bucuros că scapă în sfârșit din împrejurarea aceea deosebit de nesuferită, el vârî pachetul sub tunică și își luă la revedere. După câțiva pași, se răsuci ca să le facă semn cu mâna. Soții Marti stăteau unul lângă altul, privindu-l cum se depărtează, dar fără să rostească nici un cuvânt.

Soarele se înălțase pe cer acum. Sajhë hoinări pretutindeni, întrebând de Alaïs. Nimeni n-o văzuse.

I se făcuse foame, așa că hotărî să plece acasă, dar chiar atunci o zări pe fată lângă o tarabă unde se vindea brânză de capră. Fugi cât îl ținură picioarele și se repezi spre ea, înconjurând-o cu brațele pe după mijloc.

– *Bonjorn*.

Alaïs se răsuci și, văzându-l, îl răsplăti cu un surâs.

– Sajhë, exclamă ea, ciufulindu-i părul. Ce surpriză!

– Te-am căutat peste tot, rânji el cu gura până la urechi. Ai pățit ceva? Te-am văzut mai devreme. Și păreai necăjită.

– Mai devreme?

– Intrai în castel călare împreună cu tatăl tău. Chiar după ce a sosit mesagerul.

– Ah, *oc*, recunoscu ea. Nu-ţi face griji, sunt bine. Am avut doar o dimineaţă mai obositoare. Dar mă bucur să te văd.

Îl sărută pe creştet şi băiatul se înroşi ca un rac. Îşi aţinti furios privirea spre vârful picioarelor, pentru că nu voia să se dea de gol.

– Orişicât, de vreme ce eşti aici, poate mă ajuţi să aleg o brânză bună.

Roţile uriaşe de brânză proaspătă de capră erau rânduite cu grijă pe un strat de paie bine tasate înăuntrul tăvilor de lemn. Unele păreau uscate şi prinseseră o pojghiţă gălbuie. Acestea miroseau puternic şi probabil că aveau cam două săptămâni. Celelalte, făcute mai de curând, străluceau, îmbibate de apă. Alaïs întrebă cât costă fiecare, sfătuindu-se cu Sajhë, până ce se hotărâră asupra unei bucăţi care îi încântase pe amândoi. Fata luă o monedă din punguţa ei şi i-o întinse pentru ca el să i-o ofere negustorului, apoi scoase la iveală o lădiţă de lemn lustruit în care să pună brânza.

Băiatul căscă ochii mari de uimire când surprinse modelul de pe spatele lădiţei. De ce avea Alaïs aşa ceva? Cum era cu putinţă? Încurcat, scăpă monedele pe jos. Se băgă repede sub masă, ca să nu i se vadă ruşinea ce-i colorase obrajii, încercând să câştige timp. Când se ridică la loc, spre marea lui uşurare, Alaïs părea să nu fi observat nimic, aşa că Sajhë îşi alungă repede gândurile negre din minte. După ce plăti, îşi luă inima-n dinţi şi îi întinse darul prietenei sale.

– Am ceva pentru tine, rosti el timid, îndesând pachetul în mâinile fetei.

– Ce drăguţ! spuse ea. E de la Esclarmonde?

– Nu, de la mine.

– Mi-ai făcut o surpriză minunată. Pot să-l desfac acum?

El încuviinţă repede din cap, cu o expresie serioasă, dar cu ochii strălucindu-i de nerăbdare în timp ce Alaïs dezvelea cu grijă obiectul.

– Oh, Sajhë, e foarte frumoasă, zise ea mângâind jurubiţa maronie şi strălucitoare. Fermecătoare!

– N-am furat-o, se apără el iute. *Na* Marti mi-a dat-o. Cred că voia să mă răsplătească în vreun fel.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, le regretă amarnic.

– Să te răsplătească pentru ce anume? îl descusu fata.

Chiar atunci se auzi un strigăt. Un bărbat din apropiere arăta cu degetul spre cer. Un stol de păsări mari și negre zbura pe deasupra Cetății, de la apus spre răsărit, sub forma unei săgeți. Soarele părea să alunece peste penele lor netede, întunecate, ca scânteile ce ies dintr-o nicovală. Altcineva spuse că-i un semn, cu toate că nu adăugă dacă e de bine sau de rău.

Sajhë nu punea mare preț pe semnele prevestitoare, dar astăzi se cutremură. Pesemne că și Alaïs simțise ceva asemănător, deoarece îl înconjură cu mâna pe după umeri și-l lipi de ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– *Res*, îl liniști ea, dar mult prea iute. Nimic.

În înaltul cerului, nepăsătoare la tărâmul omenesc, păsările își continuară zborul până când nu mai alcătuiră decât o pată în văzduh.

CAPITOLUL 5

Clopotele din Sant-Nasari bătură de amiază când Alaïs îşi luă rămas-bun de la „umbra" sa credincioasă şi se îndreptă spre castelul Comtal.

Era istovită şi se împiedică de câteva ori urcând scările ce păreau mai abrupte ca de obicei. Nu mai voia decât să se întindă la adăpostul camerei sale şi să se odihnească.

Rămase surprinsă când găsi uşa închisă. Slugile ar fi trebuit să-şi isprăvească de multă vreme treaba. Draperiile din jurul patului erau încă trase. În penumbră, Alaïs văzu că François îi pusese *panièr*-ul lângă cămin, aşa cum îl rugase.

Fata aşeză lădiţa cu brânză pe măsuţa de noapte şi se duse la fereastră să împingă oblonul. Şi acesta ar fi trebuit deschis cu mult înainte, ca odaia să fie aerisită. Lumina zilei se revărsă înăuntru, scoţând la iveală praful de pe mobilă şi peticele din perdea unde ţesătura se subţiase.

Alaïs se apropie de pat şi trase draperia într-o parte.

Spre uimirea ea, Guilhem se afla încă acolo, dormind exact aşa cum îl lăsase înainte de ivirea zorilor. Căscă gura surprinsă. Bărbatul ei arăta atât de liniştit, atât de chipeş. Până şi Oriane, care le găsea cusururi tuturor, recunoştea că Guilhem era unul dintre cei mai frumoşi cavaleri ai vicontelui Trencavel.

Se aşeză lângă el şi-şi plimbă degetele peste pielea lui aurie. Apoi, într-un acces de neînchipuită îndrăzneală, îşi înmuie un deget în brânza moale de capră şi întinse o bucăţică mică pe buzele soţului ei. Tânărul murmură şi se foi sub aşternuturi. Nu-şi deschise ochii, dar zâmbi lasciv şi întinse mâna.

Alaïs își ținu răsuflarea. Aerul din jur păru să vibreze de promisiuni și de dorințe când bărbatul o trase în jos peste el.

Clipa fermecătoare fu întreruptă de sunetul unor pași grei pe coridor. Cineva urla numele lui Guilhem, un glas familiar, dar plin de mânie. Fata sări în picioare, la gândul că tatăl ei ar putea fi martorul unei asemenea scene de iubire. Proaspătul soț își deschise ochii, exact când ușa se trânti de perete și Pelletier năvăli în încăpere, urmat îndeaproape de François.

– Ai întârziat, du Mas, răcni el, înhățând o pelerină de pe cel mai apropiat scaun și aruncând-o în capul ginerelui său. Scoală-te! Toți ceilalți ne așteaptă în Sala Mare.

Guilhem se săltă în capul oaselor.

– În Sala Mare?

– Vicontele Trencavel și-a chemat toți cavalerii, iar tu zaci în pat. Crezi că n-ai altceva de făcut decât să lenevești? Pelletier se aplecă deasupra lui. Așadar? Ce ai de zis în apărarea ta?

Brusc, își observă fiica, stând retrasă în capătul opus al patului. Chipul i se îmblânzi.

– Iartă-mă, *filha*. Nu te-am văzut. Te simți mai bine?

Ea își plecă fruntea.

– Cu voia ta, *Messire*, sunt bine.

– Să se simtă mai bine? interveni Guilhem nedumerit. Ai fost bolnavă? Ai pățit ceva?

– Scoală-te! zbieră Pelletier, îndreptându-și din nou atenția spre el. Ai timp la dispoziție doar cât îmi ia mie să cobor scările și să traversez curtea, du Mas. Dacă nu ajungi în Sala Mare până atunci, pregătește-te pentru ce-i mai rău!

Apoi, fără să mai scoată nici o vorbă, bărbatul se răsuci pe călcâie și ieși din cameră ca o furtună.

În tăcerea dureroasă ce se așternu după plecarea acestuia, Alaïs rămase țintuită locului, neștiind a cui stânjeneală era mai mare, a ei sau a soțului.

Tânărul explodă:

– Cum îndrăznește să dea buzna aici în felul acesta de parcă ar fi stăpânul meu? Cine naiba se crede? Cu o lovitură zdravănă de picior,

azvârli cât colo așternuturile și coborî iute din pat. Îndatoririle mă cheamă, rosti el mușcător. Nu se cade să-l lăsăm pe marele intendent Pelletier să aștepte.

Alaïs bănui că orice vorbă de-a ei l-ar fi scos din pepeni și mai tare. Voia să-i povestească tot ce se întâmplase la râu, măcar ca să-l mai facă să-și mai uite mânia, dar îi jurase tatălui ei că-și va ține gura.

Soțul ei deja străbătuse toată camera și se îmbrăca, stând cu spatele la ea. Avea mușchii încordați când își trase peste cap tunica și își prinse cingătoarea.

– Or fi niște vești..., începu ea să spună.

– Asta nu-i o scuză, se răsti el. Eu n-am auzit nimic.

– Dar... Alaïs se opri. Ce să zică? Ridică pelerina de pe pat și i-o întinse. O să stai mult? îl întrebă drăgăstos.

– De vreme ce nu știu pentru ce sunt chemat în consiliu, cum aș putea să-ți răspund? i-o reteză el, încă furios.

Pe neașteptate însă, Guilhem se potoli. Umerii i se relaxară și, când se întoarse cu fața la ea, nu se mai încrunta.

– Iartă-mă, Alaïs! Nu ești tu de vină pentru purtarea tatălui tău. Îi mângâie bărbia cu mâna. Haide. Ajută-mă cu asta.

Bărbatul se aplecă înainte, astfel încât ea să ajungă mai ușor la închizătoare. Chiar și-așa, fata se văzu nevoită să se ridice în vârful picioarelor ca să-i prindă pe umăr catarama rotundă din argint și aramă.

– *Mercé, mon còr*, îi mulțumi după ce ea termină. Carevasăzică, să mergem să aflăm ce se petrece. Probabil că nimic important.

– Când ne-am întors azi în Cetate, tocmai venea un sol, rosti ea fără să mai stea pe gânduri.

Aproape că-și mușcă limba. Acum putea să bage mâna-n foc că va fi întrebată unde a fost așa devreme împreună cu tatăl ei, dar Guilhem era prea atent la a-și scoate spada de sub pat, așa că nu-i auzi vorbele.

Alaïs se strâmbă la sunetul tăios al metalului, când el vârî lama în teacă. Un sunet care, mai mult decât oricare altul, însemna plecarea lui din lumea ei în cea a bărbaților.

Când Guilhem se răsuci, pelerina sa atinse lădița de lemn cu brânză ce se înclină periculos pe marginea măsuței, apoi căzu și se rostogoli pe dalele din piatră.

– Nu-i nimic, spuse fata repede, pentru că nu voia ca bărbatul ei să înfrunte din nou mânia lui Pelletier din cauza întârzierii. O să se ocupe slugile. Pleacă. Şi vino când poţi tu.

Guilhem zâmbi şi dispăru de îndată.

Când nu-i mai auzi paşii, Alaïs se apucă să cerceteze harababura din cameră. Bucăţi de brânză albă, umedă şi cleioasă, zăceau împrăştiate pe împletitura de răchită ce acoperea podeaua. Oftă şi se aplecă să ridice lădiţa.

Aceasta se sprijinea într-o parte de piciorul patului. Când o săltă, îi atinse partea din spate. O întoarse ca să se uite mai bine.

Pe suprafaţa şlefuită a lemnului întunecat fusese sculptat un labirint.

– *Meravelhós.* Ce frumuseţe! murmură ea.

Fermecată de trăsăturile perfecte ale cercurilor ce se curbau în jurul altora din ce în ce mai mici, Alaïs mângâie modelul cu degetele. Era fin, fără cusur, un obiect meşteşugit cu dragoste, grijă şi precizie.

O amintire îi fulgeră prin minte. Ridică lădiţa, încredinţată că mai întâlnise ceva asemănător, dar amintirea se vădi una lunecoasă şi refuză să iasă la lumină. Mai ales că nici măcar nu ştia de unde apăruse. Într-un târziu, se lăsă păgubaşă şi încetă să-şi mai pună întrebări.

Alaïs o chemă pe slujnica ei, Severine, să cureţe camera. După aceea, ca să-şi alunge neliniştea pricinuită de cele ce se întâmplau în Sala Mare, îşi îndreptă atenţia spre plantele pe care le adunase la râu, în zori.

Ierburile fuseseră lăsate de izbelişte de prea multă vreme. Bucăţile de pânză se uscaseră, rădăcinile erau fragile, iar frunzele îşi pierduseră toată umezeala. Încrezătoare că mai poate salva ceva, Alaïs stropi cu apă *panièr*-ul şi se apucă de lucru.

Dar în timp ce zdrobea rădăcinile şi cosea punguţele cu flori pentru înmiresmarea aerului, în timp ce prepara pomada pentru piciorul lui Jacques, privirea îi aluneca spre lădiţa de lemn care se odihnea cuminte pe masa din faţa ei, apărându-şi cu străşnicie tainele.

Guilhem străbătu în goană curtea, stânjenit de pelerina ce i se încurca printre picioare. Sudui printre dinţi, blestemându-şi ghinionul.

Era un lucru neobișnuit pentru cavaleri să fie chemați la sfat. Faptul că i se poruncise să meargă în Sala Mare, în loc de donjon, vestea ceva destul de grav.

Oare glăsuia intendentul adevărul când spunea că trimisese un mesager în camera lui mai devreme? N-avea cum să fie sigur. Dar dacă venise François și văzuse că el nu era acolo? Ce ar face Pelletier la auzul acestora?

Oricât încerca el să răsucească întâmplarea pe toate părțile, îi deveni foarte limpede că intrase într-un mare bucluc.

Ușa grea ce dădea în Sala Mare era deschisă larg. El urcă treptele două câte două.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul de pe coridor, zări silueta socrului său care-l aștepta. Trase aer în piept și continuă să meargă, ținându-și capul plecat. Pelletier își întinse brațul, împiedicându-l să treacă mai departe.

– Unde ai fost? îl întrebă.

– Iartă-mă, *Messire*. N-am primit porunca...

Pelletier avea fața roșie, ceea ce nu prevestea nimic bun.

– Cum de îndrăznești să întârzii? îl luă la rost cu o voce rece. Crezi că poruncile nu te privesc și pe tine? Crezi că ești un cavaler atât de faimos încât să poți veni și să poți pleca după bunul tău plac, în loc să dai fuga atunci când seniorul te cheamă?

– *Messire*, mă jur pe onoarea mea că dacă aș fi știut...

Socrul său izbucni într-un râs amar.

– Onoarea ta, rosti el sever, împungându-i pieptul. Nu face pe prostul cu mine, du Mas! Mi-am trimis servitorul în camera ta ca să-ți dea vestea. Ai avut îndeajuns timp ca să te pregătești. Și cu toate acestea a trebuit să vin eu în persoană ca să te urnesc. Iar tu leneveai în pat!

Guilhem deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Pelletier avea spumă la colțurile buzelor și câteva picături de salivă i se prelingeau prin barba înspicată.

– Acum nu te mai umfli în pene, nu? Ce, n-ai nimic de zis? Te previn, du Mas, doar faptul că te-ai însurat cu fiica mea nu mă va împiedica să te pedepsesc.

– *Messire*, eu....

Pe neașteptate, pumnul celuilalt îl izbi în burtă. Nu fusese o lovitură dură, dar îndeajuns de zdravănă cât să-l dezechilibreze.

Luat prin surprindere, Guilhem se dădu câțiva pași înapoi până când se lipi de perete.

Într-o clipită, mâna uriașă a intendentului îl apucă de gât, împingându-i capul spre piatra rece. Cu coada ochiului, el zări un *sirjan* la ușă care se apleca nestingherit să vadă mai bine ce se petrece.

– M-am făcut înțeles? îi scuipă socrul său în față, apăsând tot mai tare. Du Mas nu putea vorbi. Nu te aud, *gojat*, răcni Pelletier. M-am făcut înțeles?

De data asta, cu chiu cu vai izbuti să scoată două cuvinte:

– *Oc, Messire.*

Îi venea să vomite. Sângele îi bubuia în tâmple.

– Te previn încă o dată, du Mas. Sunt cu ochii pe tine! Te aștept la cotitură. La primul pas greșit, te voi face să te căiești pentru tot restul vieții tale! Ai priceput?

Guilhem gâfâia, sugrumat. Încuviință din cap, zgâriindu-și obrazul de suprafața aspră a zidului. Pelletier îi mai arse un pumn în coaste, după care îl eliberă din strânsoare.

Apoi, în loc să intre în Sala Mare, se îndreptă ca o furtună în direcția opusă și ieși în curte.

Imediat după plecarea lui, tânărul cavaler se încovoie, tușind de mama focului și frecându-și grumazul. Inspiră lacom aerul, ca un om care se înecă și își șterse pata de sânge de pe buză.

Treptat, treptat își recăpătă suflarea, așa că se apucă să-și netezească hainele mototolite. Deja punea la cale tot felul de planuri prin care să-i plătească intendentului umilința îndurată. De două ori în aceeași zi. Insulta se vădea prea mare pentru a fi trecută cu vederea.

La urechi îi ajunse murmurul ritmic al vocilor ce răzbătea dinspre Sala Mare și Guilhem înțelese că ar trebui să se alăture camarazilor săi înainte ca Pelletier să se întoarcă și să-l găsească tot afară.

Gardianul nu se străduia defel să-și ascundă veselia.

– La ce te holbezi? se răsti Guilhem la el. Să faci bine să-ți ții gura, că de nu, o să fie vai și-amar de tine, ai auzit?

Nu era o amenințare aruncată la voia întâmplării. Străjerul se retrase imediat și-l lăsă să intre.

– Așa te vreau!

Copleșit de amenințările lui Pelletier, Guilhem se strecură în încăpere neobservat. Numai îmbujorarea din obraji și bătăile iuți ale inimii puteau trăda ceva din cele întâmplate.

CAPITOLUL 6

Vicontele Raymond-Roger Trencavel stătea pe o platformă din capătul îndepărtat al Sălii Mari. Îl zări pe Guilhem du Mas, furișându-se în rândul din spate, dar el îl aștepta pe intendent.

Trencavel purta haine potrivite pentru negocieri, și nu pentru război. Tunica roșie, cu mâneci lungi și tiv auriu la gât și la manșete, îi ajungea până la genunchi. Pelerina albastră era prinsă cu o cataramă rotundă din aur ce reflecta razele de soare care pătrundeau prin ferestrele înalte, înșirate de-a lungul peretelui de miazăzi al camerei. Deasupra vicontelui se zărea un scut uriaș cu blazonul familiei sale – două lănci din metal încrucișate în diagonală. Aceeași emblemă apărea pe flamuri, pe veșmintele de ceremonie și pe armură. Atârna deasupra porții mobile Narbonnaise, atât pentru a le ura bun-venit prietenilor, cât și pentru a le reaminti de legătura istorică dintre dinastia Trencavel și supușii săi. La stânga scutului se găsea de generații întregi o tapiserie cu un inorog ce se ridica pe picioarele din spate.

În partea opusă a platformei, tăiată adânc în perete, se vedea o ușiță ce dădea înspre odăile mari ale vicontelui din Tour Pinte, turnul de veghe și cea mai veche parte a castelului Comtal. Pe cele două laturi ale ușii cădeau draperii lungi și albastre, brodate cu trei fâșii de hermină care alcătuiau blazonul Trencavel. Ele ofereau oarecare adăpost împotriva curenților reci ce suflau iarna prin Sala Mare. Astăzi erau trase și prinse cu un singur șnur greu, auriu.

Raymond-Roger își petrecuse copilăria în aceste camere, după care se întorsese să locuiască în interiorul vechilor ziduri împreună cu soția sa, Agnès de Montpellier, și cu fiul lui care împlinise doi anișori,

viitorul moştenitor al tronului. Îngenunchease în aceeaşi capelă mică prin care trecuseră şi părinţii săi; dormise în patul lor de stejar în care se şi născuse, de altfel. În zilele de vară privea apusul prin aceleaşi ferestre arcuite, minunându-se de cerul pictat în roşu ce se întindea deasupra ţinutului Pays D'Oc.

De la depărtare, vicontele părea calm şi netulburat, cu părul său castaniu vălurindu-se pe umeri şi cu mâinile încrucişate la spate. Chipul lui însă trăda nelinişte şi privirea nu înceta să-i alunece spre uşa principală.

Intendentul asuda din greu. Hainele erau ţepene şi strâmte în zona braţelor, strângându-i incomod şalele. Se simţea bătrân şi neputincios.

Sperase că aerul curat îi va limpezi mintea. Nu se întâmplase aşa. Era încă furios pe el pentru că-şi pierduse cumpătul şi se lăsase pradă înverşunării resimţite faţă de ginerele său, abătându-l de la ceea ce avea de făcut. Nu-şi putea permite să se gândească la asta acum. Se va ocupa de Guilhem mai târziu, dacă va fi nevoie. Deocamdată, locul lui era la dreapta vicontelui.

Simeon nu-i dispăruse nici el din minte. Pelletier încă îşi mai amintea teama copleşitoare ce-i cuprinsese sufletul când rostogolise cadavrul în apă. Şi-apoi senzaţia de uşurare când descoperise chipul desfigurat al unui necunoscut, holbându-se cu ochi goi la el.

Căldura dinăuntrul Sălii Mari te toropea. Mai bine de o sută de bărbaţi, aflaţi în slujba bisericii şi a statului, se înghesuiau în încăperea fierbinte, lipsită de aer, care duhnea a sudoare, îngrijorare şi vin. Cuvintele se înlănţuiau neîncetat, formând un murmur tulburător.

Servitorii care stăteau în apropierea uşii se înclinară când apăru Pelletier şi se repeziră să-i ducă vin. În partea opusă a încăperii se zărea un şir de scaune negre cu spătar înalt, din lemn şlefuit, asemănătoare cu stranele de la Sant-Nasari. În ele se aşezaseră nobilii din Midi, seniorii de Mirepoix şi Fanjeaux, Coursan şi Termenes, Albi şi Mazamet. Cu toţii fuseseră invitaţi la Carcassona pentru a sărbători ziua de Sant-Nasari, dar ajunseseră până la urmă să ia parte la sfat. Pe feţele lor se citea încordarea.

Intendentul își croi drum printre grupurile de bărbați, dregători de Carcassona și locuitori de frunte ai așezărilor Sant-Vicens și Sant-Miquel. Cercetă pe toată lumea cu privirea lui agilă fără să fie observat. Prelații și cei câțiva călugări vegheau din umbra zidului de miazănoapte, cu chipurile ascunse pe jumătate de glugile lor țuguiate și cu mâinile încrucișate pe sub mânecile largi ale raselor negre.

Cavalerii de Carcassona, în mijlocul cărora apăruse și Guilhem du Mas, se strânseseră în fața unui șemineu uriaș din piatră ce se înălța de la podea până la tavan pe partea cealaltă a sălii. Jehan Congost, secretarul lui Trencavel – și soțul celei de-a doua fiice a lui Pelletier, Oriane – stătea la o masă înaltă, chiar acolo unde începea coridorul.

Intendentul se opri în fața podiumului și făcu o plecăciune. Vicontele Trencavel zâmbi ușurat.

– Iartă-mă, *Messire!*

– Nu-i nimic, Bertrand, spuse el, invitându-l să vină alături de el. Acum ești aici.

Schimbară câteva cuvinte, ținându-și capetele plecate, astfel încât să nu-i audă nimeni. Apoi, cu aprobarea lui Trencavel, Pelletier făcu un pas înainte.

– Cinstiți oaspeți, strigă el. Nobilii mei, să ne rugăm în tăcere pentru seniorul vostru, Raymond-Roger Trencavel, viconte de Carcassona, Besièrs și Albi!

Tânărul senior înaintă spre lumină, întinzându-și brațele în semn de bun-venit. În sală se așternu tăcerea. Nimeni nu se mai mișca. Nimeni nu mai scotea un cuvânt.

– *Benvenguda*, nobilii mei, prieteni credincioși, spuse el. Bine ați venit! Vocea lui era puternică și melodioasă ca sunetul unui clopot, și nu-i trăda deloc vârsta. *Benvenguda a Carcassona.* Vă mulțumesc pentru răbdare și pentru că v-ați adunat aici la un loc. Vă sunt recunoscător tuturor!

Intendentul își plimbă privirea peste marea de chipuri, încercând să ghicească starea de spirit a mulțimii. Văzu curiozitate, înflăcărare, preocupare și frământări și înțelese fiecare sentiment în parte. Până când nu vor afla de ce au primit poruncă să vină și mai ales ce voia Trencavel de la ei, nici unul nu știa cum să se poarte.

– Năzuința mea cea mai fierbinte, continuă vicontele, este ca Turnirul și sărbătoarea să aibă loc la sfârșitul acestei luni, așa cum am plănuit. Cu toate acestea, astăzi am primit o veste atât de gravă și cu asemenea urmări, încât am crezut de cuviință să v-o mărturisesc numaidecât. Deoarece ne privește pe noi toți.

Pentru cei care n-au fost de față la ultimul nostru sfat, îngăduiți-mi să vă amintesc cum stau lucrurile. Nemulțumit de nereușita propovăduitorilor și a preoților de a-i convinge pe oamenii liberi ai acestui ținut să arate supunere față de Biserica de la Roma, la Paștele din anul trecut, Sanctitatea Sa Papa Inocențiu al III-lea a predicat pornirea unei noi Cruciade cu menirea de a scăpa creștinătatea de ceea ce el numea „plaga ereziei", care se răspândește nestingherită în ținuturile din Pays D'Oc. Așa-zișii eretici, *Bon Homes*, pretinde el, sunt mai răi decât sarazinii. Totuși, vorbele lui, oricât de avântate or fi fost, s-au izbit de un zid de netrecut. Regele Franței a rămas neclintit. Puține șanse de sprijin se puteau aștepta din partea lui. Ținta veninului Papei era unchiul meu, Raymond al VI-lea, conte de Toulouse. Nu tăgăduiesc că faptele nesăbuite ale oamenilor unchiului meu – care au fost amestecați în moartea legatarului papal, Peter de Castelnau – l-au făcut pe Sanctitatea Sa să-și întoarcă privirea spre Pays D'Oc. Unchiul meu era acuzat că îndreptățește răspândirea ereziei pe pământurile lui și – prin urmare – ale noastre. Trencavel șovăi o clipă, după care se corectă: Nu, nu că îndreptățește erezia, ba chiar că îi *încurajează* pe *Bons Homes* să-și clădească un cămin pe domeniile lui.

Un călugăr cu o vădită înfățișare de sihastru, care stătea chiar în față, își ridică mâna, cerând voie să vorbească.

– Sfinția ta frate, rosti Trencavel încet, te rog din inimă să mai ai puțină răbdare. După ce voi sfârși cu ce am de spus, atunci veți avea cu toții prilejul să vă faceți cunoscută părerea. Va veni și vremea discuțiilor.

Încruntându-se, călugărul își lăsă mâna să cadă.

– Hotarul dintre îngăduință și încurajare, prieteni dragi, este ușor de încălcat, continuă el pe un ton lent.

Pelletier clătină din cap aprobator, admirând în sinea sa felul înțelept în care stăpânul lui se descurcase într-o atare împrejurare.

– Am priceput că renumele preacinstitului meu unchi în ceea ce privește smerenia nu este ceea ar trebui să fie... Vicontele se opri, vrând parcă să întărească faptul că le cunoștea mustrările nerostite. Și mai înțeleg că i se pot aduce multe învinuiri, dar nu suntem noi cei care să judecăm binele și răul, sfârși el zâmbind. Să-i lăsăm pe preoți cu discuțiile lor teologice, iar noi să ne vedem de viața noastră în liniște și pace. Oftă și chipul i se umbri brusc. În glasul lui nu mai răzbătu nici un strop de blândețe. Nu e prima dată când neatârnarea și suveranitatea ținuturilor noastre au fost amenințate de cotropitorii din Nord. Nu credeam că se va merge până la capăt. Nu credeam că sângele creștin va fi vărsat pe acest pământ cu binecuvântarea Bisericii Catolice. Unchiul meu, contele de Toulouse nu a împărtășit încrederea pe care o am eu în semenii mei. Încă de la început, el a fost încredințat de apropierea fără zăbavă a năvălirii. Pentru a-și apăra ținuturile, el ne-a îndemnat la o alianță. Să nu uitați vorbele pe care i le-am spus atunci: „Noi, cei din Pays D'Oc, trăim în pace cu vecinii noștri, fie că sunt *Bons Homes,* evrei sau sarazini. Dacă ne respectă legiuirile, orânduielile și datinile, atunci ei sunt de-ai noștri". Acesta a fost răspunsul meu atunci. Și tot acesta va fi și de aici înainte, adăugă el după câteva momente.

Intendentul încuviință din cap, privind cum un murmur aprobator se răspândește în întreaga sală, copleșindu-i până și pe episcopi și pe preoți. Numai călugărul singuratic, un dominican, socotind după culoarea rasei sale, rămase neclintit.

– Noi dăm un înțeles diferit îngăduinței, șopti el cu accentul său puternic spaniol.

De undeva, din spate, se ridică o altă voce:

– *Messire*, iertare, dar noi știam toate astea. Așadar, care-i pricina pentru care am fost chemați la sfat?

Pelletier recunoscu glasul înfumurat și domol al celui mai neastâmpărat dintre cei cinci băieți ai lui Bérenger de Massabrac și probabil că s-ar fi amestecat în vorbă, dacă n-ar fi simțit mâna vicontelui pe brațul său.

– Thierry de Massabrac, spuse Trencavel, cu seriozitate prefăcută, îți rămânem îndatorați pentru întrebarea ta. Totuși, spre deosebire

de tine, o mare parte din cei de față cunosc mai puțin căile întortocheate ale negocierilor duse în vremuri tulburi.

Câțiva bărbați izbucniră în râs și Thierry se înroși până în vârful urechilor.

– Dar e dreptul tău să întrebi. V-am chemat astăzi să ne sfătuim, căci împrejurările sunt altele, acum.

Cu toate că nimeni nu scoase o vorbă, atmosfera din sală se schimbă. Vicontele nu dădu vreun semn că a băgat de seamă și, spre marea bucurie a lui Pelletier, continuă să vorbească plin de încredere și cu aceeași stăpânire de sine:

– Azi-dimineață am primit vești cum că amenințarea din partea armatei din nord este mai gravă și mai apropiată decât credeam noi deunăzi. *L'Ost* – așa cum își zice această oștire diavolească – s-a strâns în Lyon chiar de sărbătoarea Sfântului Ion Botezătorul. Socotim că s-au adunat în jur de 20 000 de cavaleri în oraș, însoțiți de cine știe câte alte mii de grăjdari, scutieri, preoți, tâmplari, prelați și potcovari. Oastea a părăsit Lyon-ul, avându-l în fruntea sa pe câinele acela alb, Arnal-Amalric, abatele de Cîteaux.

Vicontele făcu o pauză și privi de jur-împrejurul sălii.

– Știu că numele lui va lovi în inima multora cu puterea unei lănci.

Intendentul văzu cum dregătorii mai bătrâni clatină din cap în semn de încuviințare.

– Alături de el se află arhiepiscopii catolici de Reims, Sens și Rouen, dar și episcopii de Autun, Clermont, Nevers, Bayeux, Chartres și Lisieux. Chiar dacă regele Filip al Franței nu s-a pus în fruntea armatei și nici nu i-a dat voie fiului său să meargă în locul lui, mulți dintre baronii și principii din nord nu s-au dat înapoi și au dat fuga să se alăture prelaților. Congost, fii bun...

Auzindu-și numele, secretarul își puse cu un gest larg pana jos. Părul lins îi cădea peste față. Pielea albă și măcinată de vărsat devenise aproape străvezie din cauza vieții petrecute în spații închise. Congost se aplecă și scotoci pe îndelete prin tolba lui mare de piele, până când scoase la iveală un sul de pergament. Acesta parcă prinsese viață între palmele lui asudate.

– Haide odată, omule, șopti printre dinți Pelletier.

Secretarul își umflă pieptul și își drese glasul de vreo câteva ori înainte de a începe să citească.

– Eudes, duce de Burgundia; Hervé, conte de Navara; contele de Saint-Pol; contele de Auvergne; Pierre d'Auxerre; Hervé de Genève; Guy d'Evreux; Gaucher de Châtillon; Simon de Montfort...

Vocea lui Congost era ascuțită și seacă, dar cu toate acestea, la rostirea fiecărui nume, sala reverbera de parcă o piatră ar fi căzut în gol într-o fântână. Se înfruntau cu dușmani puternici, cu baroni din nord și din est care aveau la îndemână atât bani, cât și oameni. Vrăjmași de temut pe care nu puteai să nu-i bagi în seamă.

Încetul cu încetul, armata care se strângea împotriva sudului începu să prindă contur. Până și Pelletier, care citise lista înainte, își simți șira spinării străbătută de un fior de spaimă.

În sală se răspândi o rumoare crescândă: surpriză, neîncredere și mânie. Pelletier îl zări pe episcopul catarilor din Carcassona. Acesta asculta cu mare atenție, dar fără să-și trădeze sentimentele, alături de alți câțiva preoți. Imediat după aceea, privirea lui ageră se opri asupra trăsăturilor umbrite de gluga largă ale lui Bérenger de Rochéfort, episcopul catolic, care ocupa un loc în partea opusă a Sălii Mari. Își ținea mâinile încrucișate și era încadrat de prelați ai catedralei din Sant-Nasari și ai bisericii din Sant-Cernin.

Pelletier avea încredere deplină că, cel puțin pentru moment, de Rochéfort îi va rămâne mai degrabă credincios vicontelui Trencavel, decât Papei. Dar cât urma să dureze o astfel de situație? Cum să te bizui pe un bărbat care se întorcea după cum bătea vântul? Nu pentru prima dată, intendentul se întrebă dacă n-ar fi mai înțelept să îi roage pe oamenii bisericii să plece, astfel încât să nu poată auzi nimic din ceea ce ar putea mărturisi mai târziu mai-marilor lor.

– O să le ținem piept, oricât de mulți ar fi, veni un strigăt din spate. Carcassona este de neînvins!

Alte glasuri se alăturară.

– Și Lastours, la fel!

Curând, înălțându-se din toate colțurile încăperii, zeci de voci se unire, ecoul lor răsunând ca tunetul prins în văile și strâmtorile Muntelui Negru.

– Să-i lăsăm să urce colinele, ţipă un altul. Şi-o să le arătăm noi ce înseamnă să te lupţi!

Ridicându-şi mâna, Raymond-Roger primi surâzător semnele de încurajare şi de sprijin.

– Nobili cinstiţi, prietenii mei, spuse el, aproape urlând ca să se facă auzit. Vă mulţumesc pentru curaj şi pentru loialitatea voastră statornică. Se opri, aşteptând ca zgomotul să se mai domolească. Poporul din nord nu ne datorează credinţă, aşa cum nici noi nu-i datorăm lui. Nu ne leagă nimic altceva în afara lucrurilor care sunt aceleaşi pentru toţi oamenii care trăiesc sub privirea Domnului nostru din ceruri. Totuşi, nu mă aşteptam la trădare din partea celui care are îndatorirea de a ne proteja ţinuturile şi oamenii. Vorbesc despre unchiul şi nobilul al cărui vasal sunt, Raymond, conte de Toulouse.

O tăcere adâncă se aşternu peste încăpere.

– Cu vreo câteva săptămâni în urmă, mi-au ajuns la urechi nişte veşti cum că unchiul meu s-a supus de bunăvoie unui ritual plin de înjosire, încât mi-e ruşine să-l pomenesc. Am purces de îndată să cercetez aceste zvonuri. S-au vădit a fi adevărate. La marea catedrală din Sant-Gilles, în prezenţa nunţiului papal, contele de Toulouse a fost primit înapoi în braţele Bisericii Catolice. L-au dezbrăcat până la brâu şi, după ce i-au legat funia penitenţei în jurul gâtului, a fost biciuit de preoţi, în timp ce se târa în genunchi, cerând iertare. Trencavel se opri, lăsând timp vorbelor sale să pătrundă în inima oaspeţilor. Şi iată cum, prin această umilinţă îngrozitoare, el a fost primit în sânul sfintei biserici.

Un murmur de revoltă se răspândi printre cei din sfat.

– Dar lucrurile nu se termină aici, prieteni. Neîndoios că această ruşinoasă mascaradă a vrut să arate făţiş puterea credinţei lui şi lepădarea de erezie. Totuşi, se pare că pericolul de care se ferea nu fusese înlăturat. A cedat nunţiilor papali controlul domeniilor sale. Iar ceea ce am auzit astăzi... Se opri o clipă, după care continuă: Astăzi am fost înştiinţat că Raymond, conte de Toulouse, a sosit în Valence însoţit de câteva sute dintre oamenii săi. Se află la mai puţin de o săptămână distanţă de noi. Nu mai aşteaptă decât un semn ca să-i conducă peste râu pe năvălitorii din nord, prin Beaucaire, şi apoi să mărşăluiască spre noi.

Sala întreagă vui de strigăte revoltate.

– *Silenci,* urlă Pelletier până când glasul îi răguși, chinuindu-se zadarnic să reînstăpânească ordinea. Liniște! Vă rog, faceți liniște!

Era o luptă nedreaptă, un singur glas împotriva altor zeci.

Vicontele păși pe marginea podiumului, așezându-se direct sub blazonul familiei sale. Avea obrajii îmbujorați, iar în ochi îi sclipea o lumină războinică. Chipul său radia curaj și îndrăzneală. Își întinse brațele în lături, de parcă ar fi vrut să cuprindă încăperea și pe cei prezenți acolo. Gestul îi amuți pe toți.

– Așadar, stau aici în fața voastră acum, dragi prieteni și aliați, în numele vechiului spirit al onoarei și al jurămintelor de credință ce ne leagă și vă cer sfatul, bunii mei frați. Nouă, celor din Midi, nu ne-au mai rămas decât două căi de străbătut și foarte puțin timp în care să chibzuim pe care să o alegem. Întrebarea se pune astfel. *Per Carcassona!* Pentru Carcassona. *Per lo Miègjorn!* Pentru Midi. Trebuie să ne supunem? Sau pornim la luptă?

După ce Trencavel se așeză în jilțul său, sleit de atâta efort, gălăgia din Sala Mare îl înconjură cu puterea unui talaz uriaș.

Pelletier nu se putu abține. Se aplecă și-i atinse umărul tânărului său stăpân.

– Bine ați glăsuit, *Messire,* șopti el. O cuvântare cum nu se poate mai nobilă, domnul meu!

CAPITOLUL 7

Oră după oră, discuții tot mai aprinse se încinseră.

Servitorii alergau de colo-colo, aducând coșuri cu pâine și struguri, platouri cu brânză și carne, umplând întruna cănile mari cu vin. Nimeni nu mâncă prea mult, dar cu toții băură îndeajuns cât să le fie ațâțată mânia și întunecată judecata cea limpede.

Lumea din afara castelului Comtal își continua viața, nestingherită. Clopotele bisericilor anunțară ora de rugăciune. Călugării înălțau imnuri și călugărițele se rugau, adăpostiți între zidurile catedralei Sant-Nasari. Pe străzile Carcassonei, oamenii își vedeau de treburile lor. La marginea cetății și în casele ridicate dincolo de zidurile fortificației, copiii se jucau, femeile munceau prin gospodărie, în timp ce negustorii, țăranii și meșteșugarii învârteau zarurile printre tarabe, după o zi de negoț mulțumitor.

În Sala Mare, vorbele domoale se preschimbară iute în jigniri și învinuiri. Un grup dorea să rămână pe picior de luptă. Un altul înclina spre încheierea unei alianțe cu contele de Toulouse, bizuindu-se pe faptul că, dacă mărimea armatei ce se strânsese la Lyon este corect estimată, atunci forțele lor unite nu puteau face față unui astfel de dușman.

Fiecăruia dintre cei prezenți îi răsuna în cap bubuitul tobelor de război. Unii își închipuiau onoarea și gloria de pe câmpul de bătălie, dar și scrâșnetul armelor. Alții vedeau valurile de sânge acoperind dealurile și câmpiile sau șirul nesfârșit de soldați răniți și dezarmați, prăbușindu-se peste iarba arsă.

Pelletier străbătea neobosit încăperea de la un capăt la altul, căutând semnele de împotrivire sau murmurele ce puneau la îndoială voința vicontelui. Nimic din ceea ce văzu nu-i pricinui îngrijorare. Era mai mult decât încrezător că seniorul său făcuse îndeajuns cât să-i câștige pe toți de partea lui. Nobilii din Pays d'Oc vor fi alături de vicontele Trencavel, oricare ar fi fost hotărârea luată.

Discuțiile aprige din Sala Mare țineau seamă mai degrabă de așezarea de unde venea fiecare. Cei ale căror moșii se aflau pe câmpii ușor de atacat voiau să se bizuie pe negocieri. Cei ale căror domenii se situau pe crestele Muntelui Negru, spre nord sau în munții Sabarthès ori în Pirinei, mai la sud, doreau să înfrunte Oastea și să se războiască.

Intendentul știa că vicontele își pusese soarta în mâinile lor. Era plămădit din același aluat ca nobilii din munți și le împărtășea dorința de libertate spirituală. Dar mai presimțea și că rațiunea îi spunea lui Trencavel că singura șansă de a-și păstra pământurile neatinse și de a-și proteja poporul era să-și înghită mândria și să accepte negocierile.

După-amiaza târziu, camera emana o atmosferă de neputință, dar certurile se mai potoliseră. Pelletier obosise. Se săturase să împace necontenit pe toată lumea, aruncând în stânga și-n dreapta vorbe meșteșugite care nu duceau nicăieri. Pe deasupra, îl mai durea și capul. Se simțea amorțit și bătrân, mult prea bătrân pentru nebunia asta, se gândi el în timp ce-și învârtea inelul pe care-l purta întotdeauna pe degetul mare, înroșind pielea aspră de dedesubt.

Venise vremea să pună capăt discuțiilor nesfârșite.

Poruncindu-i unui servitor să aducă apă, înmuie o bucată de pânză într-un ulcior și i-o întinse vicontelui.

– Poftim, *Messire*, spuse el.

Trencavel apucă recunoscător țesătura umedă și își tamponă fruntea și gâtul.

– Crezi că i-am lăsat destul?

– Așa zic, *Messire*, răspunse intendentul.

Trencavel încuviinţă din cap. Îşi sprijini ferm palmele pe braţele sculptate ale jilţului său, părând la fel de calm ca atunci când se ridicase prima dată în picioare ca să se le vorbească celor din sfat. Un bărbat mai vârstnic şi cu mai multă înţelepciune s-ar fi zbătut să păstreze controlul asupra unei astfel de adunări, cugetă Pelletier. Doar tăria lui de caracter îi insuflase curajul de a merge mai departe.

– Rămâne cum am vorbit mai devreme, *Messire?*

– Da, replică Trencavel. Cu toate că părerile sunt împărţite, am credinţa că cei puţini se vor supune dorinţelor celor mulţi... Se opri şi pentru prima dată o urmă de nehotărâre, de regret răzbătu din vorbele sale: Dar, Bertrand, tare aş vrea să mai existe o cale.

– Ştiu, *Messire,* rosti el încet. Şi eu simt la fel. Dar oricât de tare ne-ar durea, nu avem încotro. Singura şansă de a vă proteja oamenii este aceea de a ajunge la o înţelegere cu unchiul vostru.

– S-ar putea să nu mă primească, Bertrand, îngăimă el. Când ne-am întâlnit ultima dată, ne-am zis lucruri care n-ar fi trebuit să ne iasă pe gură. Şi ne-am despărţit certaţi.

Pelletier îşi puse mâna pe braţul lui Trencavel.

– Va trebui să ne obişnuim şi cu gândul unei nereuşite, îl încurajă el, cu toate că era la fel de îngrijorat. A mai trecut timp de atunci. Faptele vorbesc de la sine. Dacă Oastea este atât de mare pe cât se zvoneşte – chiar şi pe jumătate dac-ar fi –, atunci n-avem de ales. Între zidurile Cetăţii noi ne vom afla în siguranţă, dar oamenii din afară... Cine îi va proteja pe ei? Hotărârea contelui de a îmbrăţişa Crucea a făcut din noi – a făcut din *tine, Messire* – singura ţintă posibilă. Oastea nu-şi doreşte să fie lăsată la vatră tocmai acum. Simte nevoia să-şi măsoare puterile cu un duşman.

Se uită spre chipul răvăşit al lui Raymond-Roger, deslușind părere de rău şi tristeţe. Voia să-i dăruiască puţină linişte, să-i spună ceva, orice, dar nu găsi cuvintele potrivite. Cel mai mic semn de şovăială în astfel de momente ar fi dus la o nenorocire. Nu le era îngăduit să-şi arate slăbiciunea. Şi viitorul lor atârna de voinţa vicontelui.

– Aţi făcut tot ce era cu putinţă, *Messire.* Trebuie să fiţi dârz. Să isprăviţi ce trebuie isprăvit. Oamenii sunt din ce în ce mai tulburaţi.

Seniorul aruncă o privire spre blazonul de deasupra lui, apoi din nou spre Pelletier. Pentru o clipă ochii lor se întâlniră.

– Dă-i de veste lui Congost, spuse el.

Oftând din toți rărunchii, intendentul se apropie cu pași iuți de locul în care stătea secretarul, frecându-și degetele înțepenite. Congost tresări, dar nu scoase un cuvânt și se mărgini să apuce pana, așteptând să aștearnă pe foile îngălbenite vorbele stăpânului său.

Pentru ultima oară, Raymond-Roger Trencavel se ridică în picioare.

– Înainte de a vă face cunoscută hotărârea mea, vreau să vă mulțumesc tuturor. Nobili din Carcassès, Razès, Albigeois și din celelalte domenii, vă respect tăria, sângele rece și loialitatea. Ore întregi am întors lucrurile pe toate fețele, iar domniile voastre ați dat dovadă de mare răbdare și de cuget limpede. Nimeni nu ne poate învinui de nimic. Suntem doar biete victime ale unui război ce nu ne aparține. Unii dintre voi vor fi dezamăgiți de ceea ce voi spune, alții vor fi încântați. Mă rog din suflet să ne găsim curajul și cu ajutorul lui Dumnezeu să rămânem uniți. Trase aer în piept. Pentru binele nostru, al tuturor – și pentru siguranța supușilor noștri – voi cere o întâlnire cu unchiul și domnul al cărui vasal sunt, Raymond, conte de Toulouse. Nu am de unde să știu cum se va sfârși întâlnirea. Nici măcar nu sunt sigur că unchiul meu va binevoi să mă primească. De aceea este foarte important să ne păstrăm ascunse adevăratele intenții. Zvonurile se răspândesc iute și, dacă ceva din planurile noastre ajunge la urechile contelui, ne-ar putea slăbi poziția de pe care voi porni discuțiile. De aceea pregătirile pentru turnir vor continua ca și până acum. Ținta mea este să mă întorc înainte de marea sărbătoare, sper, cu vești bune. Se opri o clipă, după care adăugă: Am de gând să plec mâine cum se mijește de ziuă, însoțit doar de o mică trupă de cavaleri și de câțiva ispravnici, aleși cu voia voastră din marile case de Cabaret, Minerve, Foix, Quillan...

– Spada mea vă aparține, *Messire,* strigă un cavaler.

– Și a mea, zbieră un altul.

Unul câte unul, bărbații căzură în genunchi.

Zâmbind, Trencavel își ridică mâna.

– Curajul și credința voastră ne umplu inimile, spuse el. Intendentul meu îi va înștiința pe cei de care am nevoie. Iar acum, prieteni, vă rog să-mi îngăduiți să mă retrag. Și vă sfătuiesc să mergeți în camerele voastre să vă odihniți. Ne revedem la masa de seară.

În vânzoleala ce urmă plecării vicontelui din Sala Mare, nimeni nu luă în seamă silueta înveșmântată într-o pelerină albastră cu glugă, ce alunecă la adăpostul umbrelor, strecurându-se afară pe ușă.

CAPITOLUL 8

Clopotul ce bătea de vecernie amuţise de mult când Pelletier ieşi în sfârşit din Tour Pinte.

Împovărat de cei cincizeci şi unu de ani ai săi, el sări într-o parte draperia şi intră din nou în Sala Mare. Îşi frecă tâmplele cu mâini obosite, încercând să-şi mai aline durerea ce-l chinuia necontenit de atâta vreme.

Vicontele Trencavel îşi petrecuse după-amiaza împreună cu cei mai puternici dintre aliaţii săi, punând la cale felul în care să se apropie de contele de Toulouse. Una câte una, hotărârile prinseră contur şi mesagerii ieşiră la galop din castelul Comtal, ducând cu ei răvaşe nu numai pentru Raymond al VI-lea, dar şi pentru nunţiul papal, pentru abatele de Cîteaux, precum şi pentru dregătorii şi guvernatorii lui Trencavel din Béziers. Cavalerii care urmau să-l însoţească pe vicontе fuseseră înştiinţaţi. În grajduri şi în fierării pregătirile erau în toi, având să se prelungească şi peste noapte.

În încăpere se aşternuse o linişte adâncă, dar plină de aşteptări. Din pricina plecării în mare grabă de a doua zi, în locul banchetului urma a se ţine un ospăţ obişnuit. Mesele lungi aşezate pe capre fuseseră întinse şi aranjate în şiruri, de-a latul încăperii. Lumânările pâlpâiau uşor în mijlocul fiecărei mese. În firidele înalte din pereţi, torţele ardeau deja cu putere, aruncând în jur umbre mişcătoare.

În capătul îndepărtat al sălii, servitorii intrau şi ieşeau, purtând vase obişnuite şi nu din cele pentru sărbători. Carne de căprioară şi de cerb, copane de pui cu ardei iute, oale din lut umplute cu fasole, cârnaţi şi pâine proaspăt scoasă din cuptor, prune vineţii înăbuşite în

miere, vin rozaliu din viile de la Corbières și căni mari cu bere pentru cei cu inima mai slabă.

Pelletier încuviință din cap. Se putea considera mulțumit. În lipsa lui, François veghease sârguincios. Totul arăta așa cum trebuie, respectându-se curtoazia și ospitalitatea cuvenite musafirilor vicontelui Trencavel.

François se dovedise un slujitor bun, în pofida unei copilării nefericite. Mama lui, care muncise pentru nevasta franțuzoaică a lui Pelletier, Marguerite, murise spânzurată pentru că fusese prinsă furând, pe vremea când François nu era decât un băiețel. Nu-și cunoștea tatăl. Când soția lui se prăpădise, cu nouă ani în urmă, intendentul îl luase pe François pe lângă el, îl pregătise cum se cuvine și îi găsise și o slujbă. Uneori, nu-și mai încăpea în piele de bucurie, văzând cât de bine se descurca flăcăul.

Pelletier intră în Cour d'Honneur. Aici aerul era rece, iar el zăbovi un moment în pragul ușii. Copiii se jucau în jurul fântânii, primind câte o palmă peste fund de la doicile lor ori de câte ori gălăgia devenea sălbatică. Fetele mai măricele se plimbau braț la braț în lumina amurgului, ciripind voioase și șoptindu-și tainele una alteia.

La început, intendentul nu-l băgă în seamă pe băiețelul brunet care stătea cu picioarele încrucișate, lipit de peretele capelei.

– *Messire! Messire!* strigă băiețandrul, ridicându-se în picioare. Am ceva pentru domnia ta.

Pelletier nu-l auzi.

– *Messire!* nu se lăsă păgubaș băiatul, trăgându-l de mânecă pentru a-i atrage atenția. Domnule intendent Pelletier, vă rog, ascultați-mă!

Bărbatul simți cum îi este strecurat ceva printre degete. Se uită în jos și văzu o scrisoare așternută pe un pergament gros, alb-gălbui. Genunchii i se înmuiară. Recunoscu scrisul pe loc. Pelletier se convinsese că nu-l mai văzuse niciodată înainte. Îl înhăță pe băiat de ceafă.

– De unde ai asta? îl iscodi el, scuturându-l zdravăn. Vorbește!

Băiatul se zbătu ca un pește în undiță, încercând să scape din strânsoare.

– Spune-mi! Iute!

– Un om mi-a dat-o la poartă, scânci băiatul. Nu mă bate! N-am făcut nimic.

Intendentul îl zgudui şi mai tare.

– Ce om?

– Unul oarecare.

– Eu zic să te mai gândeşti, îl ameninţă el, pe un ton răstit. Ai un *sol* de la mine, dacă-mi spui ce vreau să ştiu. Era tânăr? Bătrân? Soldat? După o scurtă pauză continuă: Evreu?

Puse o mie de întrebări până ce reuşi să scoată tot de la băiat. Din păcate, nu află mare lucru. Pons îi povesti că se juca împreună cu prietenii săi în şanţul cu apă al castelului Comtal, încercând să treacă podul de la un capăt la altul fără să-i prindă santinelele. Când amugul începuse să coboare şi lumina să pălească, se apropiase de ei un bărbat care îi întrebase dacă îl ştie careva din vedere pe intendentul Pelletier. Când Pons îi răspunsese că el îl cunoaşte, bărbatul îi dăduse un *sol* ca să transmită mai departe o scrisoare de mare însemnătate şi foarte grabnică, după cum spusese el.

Înfăţişarea omului cu pricina nu se deosebea prin nimic. Nu era nici tânăr, nici bătrân. Nici foarte alb, nici foarte negru. Nu avea urme de vărsat pe faţă şi nici cicatrice. Băiatul nu observase dacă purta inel, pentru că îşi ţinea mâinile ascunse sub pelerină.

Mulţumit că aflase tot ce se putea, Pelletier îşi vârî mâna în punga de la brâu şi îi întinse o monedă.

– Ţine. Pentru că ai fost cuminte. Acum, fugi de-aici.

Pons nu mai aşteptă să i se zică de două ori. Se smulse din strânsoarea lui Pelletier şi o luă la goană.

Intendentul se întoarse în casă, păstrând scrisoarea strâns la piept. Nu zări pe nimeni când străbătu coridorul ce ducea în camera sa.

Uşa era încuiată. Blestemându-se pentru prudenţa sa bolnăvicioasă, bărbatul scotoci după chei cu mâini neîndemânatice din cauza grabei. François aprinsese mai multe *calèlhs*, opaiţe cu ulei, şi aşezase frumos o tavă cu o cană de vin şi două pocale din lut pe masa din mijlocul camerei, aşa cum făcea în fiecare noapte. Suprafaţa şlefuită a tăvii de alamă sclipea în lumina aurie.

Pelletier își turnă de băut niște vin ca să-și potolească nervii, chinuiți de imagini prăfuite, amintiri din Țara Sfântă și de umbrele roșiatice ale deșertului. Nu-și putea scoate din cap cele trei cărți și vechea taină adăpostită în paginile lor.

Licoarea aspră și acrișoară îi înțepă limba și gâtlejul. Înghiți tot și-și mai turnă niște vin. De multe ori încercase să-și închipuie cum se va simți în astfel de momente. Și totuși, acum când sosise clipa cea mare, el amorțise.

Se așeză și desfășură scrisoarea pe masă, între palmele sale. Știa ce cuprinde. Era mesajul pe care-l așteptase, dar și de care se și temuse ani de zile, chiar de când venise la Carcassona. Pe atunci, ținuturile mănoase și primitoare din Midi păreau o ascunzătoare sigură.

Pe măsură ce anotimpurile se scurseră, speranțele lui Pelletier de a primi chemarea aproape că se spulberaseră. Viața obișnuită își intrase în drepturi. Gândurile legate de cărți se topiseră. În cele din urmă, mai-mai că uitase și să aștepte.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când se întâlnise cu autorul scrisorii. Brusc, realiză că nici măcar nu știa dacă bunul său prieten și îndrumător spiritual mai trăia. Harif îl învățase să citească la umbra crângurilor de măslini de pe dealurile din marginea Ierusalimului. Harif îi deschisese ochii asupra unei lumi mai glorioase și mai uluitoare decât tot ceea ce cunoscuse Pelletier înainte. Harif îi arătase că sarazinii, evreii și creștinii mergeau pe căi diferite, dar căutând un singur Dumnezeu. Și tot el îi dezvăluise că, dincolo de ceea ce se vede, există un adevăr vechi de când lumea, care depășea orice știință a lumii de acum.

Noaptea în care fusese inițiat în *Noublesso de los Seres* îi apăru limpede în minte, de parcă nu trecuse mai mult de o zi de atunci. Robele strălucitoare din aur și pânza albă ca neaua ce acoperea altarul te orbeau precum forturile lucinde de pe dealurile din Aleppo, întrezărindu-se printre crângurile de chiparoși și de portocali. Mirosul de tămâie, vocile ce se înălțau și coborau în întuneric. Iluminarea.

În noaptea aceea, care lui i s-a părut că a durat o eternitate, privise în inima labirintului și făcuse legământ să-i protejeze taina cu prețul propriei vieți.

Trase lumânarea mai aproape. Chiar și în lipsa sigiliului, nu s-ar fi îndoit că răvașul era de la mentorul său. I-ar fi recunoscut orișicând măiestria aparte a literelor și proporțiile perfecte ale scrisului.

Pelletier scuturã din cap, în încercarea de a scăpa de amintirile care amenințau să-l copleșească. Trase adânc aer în piept, apoi strecură vârful cuțitului sub sigiliu. Ceara întărită crăpă cu un pocnet fin. Netezi bine pergamentul.

Scrisoarea era scurtă. În partea de sus a foii se regăseau simbolurile de pe zidurile galbene ale labirintului ascuns în măruntaiele colinelor de la marginea Orașului Sfânt. Așternute în limba veche a strămoșilor lui Harif, ele nu însemnau nimic pentru cei care nu cunoscuseră inițierea în *Noublesso*.

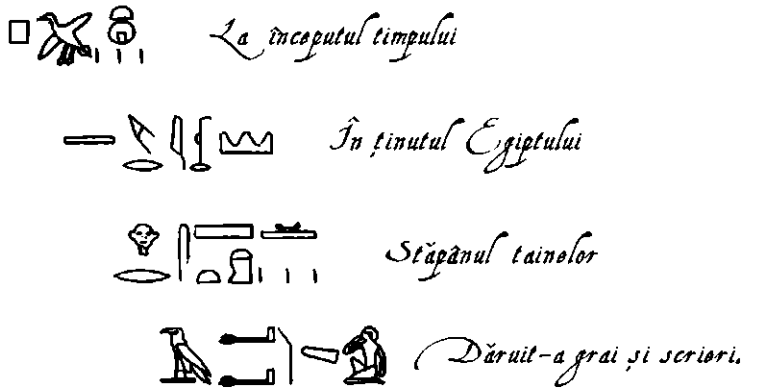

Citi cuvintele cu voce tare, sunetele binecunoscute liniștindu-l, înainte de a se concentra asupra conținutului scrisorii.

Fraire,

A sosit clipa. Întunericul se apropie de aceste ținuturi. Suntem înconjurați de răutate, o nenorocire ce va distruge și va strica tot ce este bun. Textele nu se mai află în siguranță pe câmpiile din Pays d'Oc. A venit vremea ca Trilogia să fie reunită. Fratele tău te așteaptă în Besièrs, iar sora ta, în Carcassona. Îți revine ție însărcinarea de a duce cărțile într-un loc lipsit de primejdii.

Grăbește-te! Trecătorile de vară spre Navarre vor fi închise până de Toussaint, poate chiar mai devreme, dacă va ninge mai curând decât de obicei. Te voi aștepta până la sărbătoarea Sfântului Mihail.

Pas a pas, se va luènh.

Scaunul pârâi când bărbatul se sprijini cu toată greutatea de spătar. Mesajul era cât se poate de clar. Harif nu-i ceruse mai mult decât jurase Pelletier că va dărui. Și totuși se simțea de parcă sufletul îi fugise din trup, lăsându-i în loc un mare pustiu.

Legământul de a păzi cărțile fusese făcut de bunăvoie, dar în vârtejul tinereții. În prezent, când bătrânețea se apropia cu pași repezi, lucrurile nu mai păreau atât de simple. Își clădise o viață diferită aici, în Carcassona. Avea alte jurăminte de respectat și alți oameni pe care să-i slujească și să-i iubească.

Cum de crezuse că momentul socotelilor nu va veni cât timp va trăi? Că niciodată nu va fi silit să aleagă între loialitatea și supunerea sa față de vicontele Trencavel și îndatoririle față de *Noublesso?*

Nici un om de pe lume nu-și putea sluji cu onoare doi stăpâni în același timp. Dacă făcea întocmai cum îi poruncise Harif, ar fi însemnat să-l părăsească pe viconte exact când acesta avea mai mare nevoie de el. Orice oră petrecută alături de Raymond-Roger ducea, fără dar și poate, spre trădarea mai vechilor săi prieteni.

Pelletier citi scrisoarea din nou, rugându-se ca Dumnezeu să-i ofere o rezolvare. De data asta, anumite cuvinte și propoziții îi săriră în ochi: „Fratele tău te așteaptă în Besièrs".

Harif făcea aluzie la Simeon, fără îndoială. Dar de unde și până unde Béziers? Intendentul duse pocalul la buze și bău din lichidul care își pierduse gustul. Ce straniu ca Simeon să-i umple gândurile tocmai astăzi, după atât de mulți ani.

O întorsătură a sorții? Simplă întâmplare? Nu credea în nici una. Și-atunci, de unde răsărise groaza ce-i copleșise sufletul când Alaïs i-a povestit despre trupul bărbatului care zăcea ucis în apele râului Aude? N-avea nici un motiv să-și închipuie că este vorba despre Simeon și, cu toate acestea, fusese aproape sigur.

Apoi observă cuvintele următoare: „iar sora ta, în Carcassona".

Nedumerit, desenă cu degetul un model prin stratul de praf fin ce acoperea masa de lemn. Un labirint.

Oare să fi numit Harif o femeie drept păzitorul lui? Trăise chiar aici, sub nasul său, în Carcassona, în tot acest timp? Clătină din cap. I se părea cu neputință.

CAPITOLUL 9

Stând la fereastră, Alaïs îl aştepta pe Guilhem să se întoarcă. Cerul acoperit arunca deasupra cetăţii o mantie din catifea fină de un albastru-închis. Vântul uscat ce bătea dinspre nord cobora uşor din munţi, clătinând frunzele şi încovoind trestiile de pe malul râului. Adierea aducea cu ea promisiunea unui aer mai proaspăt.

Săgeţi orbitoare de lumină învăluiau catedralele Sant-Miquel şi Sant-Vicens în sclipiri argintii. Străzile cu pietriş ale cetăţii fremătau de oameni care mâncau şi beau, povestind şi îngânând cântece despre iubire, curaj şi înfrângeri. Lângă piaţa mare, încă mai ardea focul din cuptoarele fierarului.

„Aşteptând. Mereu aşteptând."

Fata îşi frecase dinţii cu ierburi ca să-i facă mai albi şi îşi cususe un mic săculeţ cu flori de nu-mă-uita la gulerul rochiei ca să o parfumeze. În cameră plutea o aromă dulce de levănţică.

Sfatul se terminase cu ceva timp în urmă şi ea crezuse că Guilhem o să vină direct acasă sau că măcar o să-i trimită vorbă. Frânturi de conversaţii urcau dinspre curtea de dedesubt, ca fuioarele de fum. Îl zări pe Jehan Congost, soţul Orianei, traversând curtea în goană. Numără şapte sau opt cavaleri însoţiţi de scutieri, zorind să ajungă la fierărie. Mai devreme, îl văzuse pe tatăl ei muştruluind un băieţel care pierdea vremea în jurul capelei.

Cât despre Guilhem, nici urmă.

Alaïs oftă, nemulţumită că se închisese zadarnic în camera ei. Se întoarse cu faţa spre interior, rătăcind aiurea de la fereastră la masă şi iarăşi înapoi. Degetele ei tremurau nerăbdătoare să facă ceva. Se

opri lângă gherghef și își ațintì privirea asupra micii tapiserii la care lucra pentru *Dame* Agnès, un peisaj întortocheat cu animale sălbatice și păsări ale căror cozi maiestuoase alunecau de-a lungul unui zid de castel. De obicei, când vremea de afară sau îndatoririle ei din gospodărie o sileau să rămână în casă, ea își găsea liniștea într-o asemenea muncă delicată.

Dar în seara asta nu se putea hotărî la nimic anume. Acele stăteau nemișcate pe marginea gherghefului, alături de jurubița nedesfăcută pe care i-o dăruise Sajhë. Leacurile preparate mai devreme din angelică și tătănească fuseseră rânduite cum se cuvine pe raftul de lemn din cel mai întunecat și mai răcoros colț al încăperii. Cercetase lădița din lemn până când i se făcuse lehamite, iar degetele o dureau de cât mângâiase la nesfârșit modelul labirintului. Aștepta, aștepta.

– *Es totjorn lo meteis,* murmură ea. Întotdeauna, aceeași poveste.

Se apropie de fereastră și-și privi reflexia. Un chip delicat, grav, în formă de inimă, cu ochi căprui inteligenți și obraji palizi se uita la ea. Nu era nici frumoasă, dar nici slută. Alaïs își netezi gulerul de la rochie, așa cum văzuse că fac alte fete, încercând să pară mai elegantă. Poate că dacă ar fi cusut o bucată de dantelă la... Un ciocănit îi întrerupse gândurile. „*Perfin.* În sfârșit!"

– Intră, strigă ea.

Ușa se deschise. Zâmbetul pieri de pe buzele lui Alaïs.

– François. Ce e?

– Intendentul Pelletier are nevoie de domnia ta.

– La ora asta?

Slujitorul se bâțâi stingherit de pe un picior pe altul.

– Te așteaptă în camera lui. Și cred că ai face bine să te grăbești, Alaïs.

Tresări surprinsă când îl auzi spunându-i pe nume. Nu-și mai amintea ca el să fi făcut o astfel de greșeală înainte.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea repede. Tata se simte rău?

François șovăi.

– E, cum să zic eu... îngândurat, domniță. Ar fi tare bucuros dacă i-ați sta alături.

Fata oftă.

– Se pare că mi-a mers prost toată ziua.

– Domniță? o întrebă el încurcat.

– Nu, nimic, François. În seara asta nu prea sunt în apele mele. Sigur că vin, dacă așa voiește tatăl meu. Mergem?

În camera sa de la capătul celălalt al coridorului unde se găseau iatacurile, Oriane stătea în mijlocul patului, ținându-și picioarele zvelte încrucișate sub ea.

Ochii verzi îi erau pe jumătate închiși, ca la pisici. Un zâmbet satisfăcut îi apăruse pe față în timp ce își lăsa părul negru și buclat să fie pieptănat. Din când în când se înfiora, când dinții de os ai pieptănului îi atingeau ușor și ațâțător pielea capului.

– Mă... liniștește, spuse fata.

În spatele ei se afla un bărbat. Era dezbrăcat până în talie, iar pe pieptul lui puternic, susținut de umeri lați, apăruseră câteva picături de sudoare.

– Te liniștește, stăpână? întrebă el șoptit. Nu asta aveam de gând.

Îi simți răsuflarea caldă pe gât când el se aplecă înainte ca să-i adune părul de pe față și să-l răsucească la ceafă.

– Ești foarte frumoasă, șopti el.

Începu să-i frământe umerii și gâtul, ușor la început, apoi din ce în ce mai puternic. Oriane își plecă fruntea, în vreme ce mâinile lui pricepute îi mângâiau pometii, nasul, bărbia, de parcă ar fi vrut să-și fixeze în memorie trăsăturile ei. La răstimpuri, palmele lui alunecau alene spre pielea albă a gâtului.

Ea își ridică o mână la gură și-și linse buricele degetelor cu limba. Bărbatul îi lipi spatele de pântecul său. Tânăra se bucura de căldura și de greutatea trupului lui, ghicind cât de mult o dorea după umflătura ce-i apăsa șira spinării. El o întoarse cu fața spre sine, îi despărți buzele cu degetele și începu s-o sărute blând.

Ea nu băgă de seamă sunetul pașilor ce se apropiau pe coridor. Cineva ciocăni cu putere.

– Oriane! se auzi o voce ascuțită, înfuriată. Ești acolo?

– Jehan! șuieră fata printre dinți, mai degrabă supărată, decât înfricoșată.

Deschise ochii.

– Parcă ziceai că n-o să vină așa repede.

Bărbatul privi spre ușă.

– Așa credeam. Când am plecat de acolo, am socotit că o să petreacă mai mult timp cu vicontele. E încuiată?

– Desigur, spuse ea.

– Și n-o să i se pară ciudat?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Știe foarte bine că n-are voie să intre fără încuviințarea mea. Cu toate acestea, ascunde-te. Îi arătă cu mâna o mică firidă din spatele unei tapiserii ce atârna în capătul opus al patului. Nu te îngrijora, zâmbi ea, văzându-i expresia de pe chip. O să scap de el cât de repede pot.

– Ce-ai de gând să faci?

Fata îl înconjură cu brațele pe după gât și îl trase în jos spre ea, îndeajuns de aproape ca genele ei să-i mângâie pielea, stârnindu-i fără milă dorința.

– Oriane? se văicări Congost, ridicând tonul cu fiecare cuvânt rostit. Deschide ușa imediat!

– Va trebui să aștepți și-ai să vezi, murmură ea, aplecându-se să sărute pieptul bărbatului și pântecul lui ferm în dreptul buricului. Acum trebuie să te faci nevăzut. Nici măcar *el* nu va sta afară o veșnicie.

După ce iubitul său tainic se ascunse, ea merse în vârful picioarelor până la ușă, răsuci cheia în broască fără pic de zgomot, apoi fugi în pat și aranjă perdelele în jurul ei. Era pregătită să se veselească.

– Oriane!

– Bărbate, se răsti nerăbdătoare. Pentru ce atâta gălăgie? Doar e deschis.

Îl auzi bâjbâind, după care ușa se deschise, apoi se trânti cu putere la loc. Soțul ei năvăli în încăpere și așeză o lumânare pe masa de lemn.

– Unde ești? întrebă el țâfnos. Și de ce este atât de întuneric? Azi nu am chef de nerozii.

Oriane zâmbi și se întinse peste perne, cu picioarele ușor depărtate și cu brațele goale și fine ridicate deasupra capului. Nu voia nimic din ce-și închipuia el.

– Sunt aici, bărbate.

– Uşa nu era descuiată când am încercat-o prima dată, rosti el supărat.

Trase într-o parte perdelele şi amuţi.

– Păi, tot ce se poate... să nu fi împins... îndeajuns de tare, zise ea.

Îl privi cum păleşte, apoi se face roşu ca racul. Congost îşi holbă ochii şi deschise gura, uluit de sânii ei tari şi rotunzi cu sfârcuri maronii, de părul răsfirat pe pernă ca un ghem de şerpi ce se încolăcesc întruna, de curbele minunate ale taliei şi ale pântecului ei, precum şi de smocul de păr negru şi creţ ce răsărea dintre coapse.

– Ce naiba crezi că faci? cârâi el. Acoperă-te pe dată!

– Dormeam, bărbate, răspunse ea. M-ai trezit.

– Eu te-am trezit? Auzi, eu am *trezit-o*, scuipă el. Adică tu dormeai... aşa?

– E o noapte fierbinte, Jehan. N-am voie să dorm după cum îmi pofteşte inima, la mine în cameră?

– Ar fi putut să intre oricine şi să te vadă astfel. Sora ta, slujnica, Guirande. Oricine!

Oriane se săltă încet în capul oaselor şi îl privi sfidătoare, răsucindu-şi o şuviţă de păr.

– Oricine? repetă ea batjocoritor. Pe Guirande am trimis-o acasă, îl aţinti cu o privire rece. *Ea* nu-mi mai era de folos.

Vedea strădania disperată a soţului său de a-şi întoarce capul, încercare lipsită însă de reuşită. Dorinţa şi scârba îi chinuiau sufletul uscat.

– Oricine ar fi putut intra, spuse el din nou, pe un ton mai puţin încrezător.

– Da, poate că ai dreptate. Dar nimeni n-a intrat. Doar tu, bărbate. Zâmbi. Pe faţă i se aşternu expresia unui animal gata de atac. Şi-acum că tot ai venit, poate vrei să-mi spui unde ai fost.

– Ştii foarte bine unde am fost, se răsti el. La sfat.

Ea surâse şi mai tare.

– La sfat? În tot acest timp? Adunarea s-a terminat cu mult înainte de a se întuneca.

Congost roşi.

– Nu ai dreptul să mă provoci!

Oriane îşi miji privirea.

– Pe Sfânta Foy, dar înfumurat om mai eşti, Jehan! „N-ai dreptul..."

Felul în care îl imită era desăvârşit şi amândoi bărbaţii se strâmbară la auzul cruzimii din vocea ei.

– Haide, Jehan, zi-mi mai bine unde ai fost. Ori poate că ai pus la cale *treburi* de stat? Nu cumva ţi-ai pierdut vremea cu vreo drăguţă de-a ta, *è*, Jehan? Ai ascuns-o aici în castel şi eu nu ştiu?

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Eu...

– Alţi bărbaţi le povestesc nevestelor pe unde au umblat. Tu de ce nu faci la fel? Dar după cum am spus, poate că tu ai vreo pricină serioasă care te împiedică.

Congost se puse pe zbierat.

– Alţi bărbaţi ar trebui să-şi ţină gura. Nu e treaba femeilor!

Oriane se mişcă încet de-a lungul patului, venind spre el.

– Carevasăzică nu-i treaba femeilor, şopti ea. Ei, nu mai spune!

Avea vocea joasă şi plină de dispreţ. Congost ştia că-şi bate joc de el, dar nu pricepea şi pace regulile înfruntării. Dintotdeauna soţia lui îi alunecase printre degete.

Tânăra îşi întinse brusc mâna şi îl apucă de umflătura ce i se întrezărea pe sub tunică. O încântară nespus spaima şi uimirea din ochii lui, când ea începu să-şi mişte palma de sus în jos.

– Aşadar, bărbate, rosti ea dispreţuitoare. Şi cam care-ar fi treaba femeilor? Dragostea? Îl strânse mai tare. Şi asta? Cum îi zici tu, poftă?

Congost simţi că îl atrage într-un joc necurat, însă mişcările Orianei îl vrăjiseră. Nu se putu opri să nu se aplece spre ea. Plescăi din buze ca un peşte şi îşi lipi ochii de trupul ei. Nu o mai preţuia deloc, dar nevasta lui încă îl stârnea, şi la fel ca oricare alt bărbat se lăsa condus de lucrul care-i atârna între picioare, în pofida învăţăturii desprinse în timp. Iar ea îl dispreţuia.

Brusc, fata îşi retrase mâna, satisfăcută de reacţia lui.

– Atunci, Jehan, spuse ea rece, dacă nu ai de gând să-mi povesteşti nimic, poţi să pleci. N-am nevoie de tine.

Văzu cum se rupe ceva în el, de parcă toate dezamăgirile şi mâhnirile adunate de-a lungul vieţii încercau să izbucnească într-un şuvoi de nestăpânit. Nici nu apucă bine să-şi dea seama ce se petrece, că el o şi plesnise, îndeajuns de tare ca s-o zvârle înapoi în pat.

Icni, uimită.

Congost încremeni, holbându-se spre mâna lui, ca și cum aceasta nu făcea parte din ființa sa.

– Oriane, eu...

– Ești jalnic, urlă ea. Simțea gustul de sânge în gură. Ți-am spus să pleci. Mișcă-te. Piei din fața mea!

Pentru o clipă, crezu că soțul ei avea să-și ceară iertare. Dar când își ridică privirea, zări în ochii lui ură, nu rușine. Răsuflă ușurată. Scena se va termina după cum plănuise.

– Mă scârbești, strigă el, îndepărtându-se de pat. Nu ești cu nimic mai bună decât un animal! Ba dimpotrivă, ești mai rea ca o bestie, căci știi cu precizie ceea ce faci!

Înșfăcă pelerina ei albastră, care zăcea fără motiv pe jos, și i-o aruncă în față.

– Și pune asta pe tine. Nu vreau să te găsesc tot așa când mă întorc, vânturându-te de colo-colo ca o târfă nerușinată.

După ce se asigură că soțul ei plecase, Oriane se întinse pe spate și se acoperi cu pelerina, tulburată, dar și emoționată în același timp. Pentru prima dată în cei patru ani de căsnicie, nătângul, nevolnicul, idiotul de bărbat pe care fusese silită să-l ia de soț izbutise în sfârșit să o uimească. Firește că voise să-l provoace, dar nu se așteptase s-o lovească. Și încă atât de tare! Își plimbă degetele peste pielea obrazului care încă o mai ustura. Era limpede că își dorise s-o rănească. Oare chiar așa de mult încât să-i lase un semn? Ar fi meritat osteneala. S-ar fi dus atunci la tatăl ei ca să-i arate cu ce s-a ales de pe urma hotărârii dictate de el.

Își veni în fire, zâmbind cu amărăciune. Ea nu se compara cu Alaïs. Numai Alaïs însemna ceva pentru tatăl lor, oricât de tare se străduia el să ascundă lucrul acesta. Oriane semăna prea mult cu mama ei, atât la trup, cât și la fire, ca să fie pe gustul său. Bineînțeles că lui nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie dacă Jehan i-ar fi dat o bătaie soră cu moartea. Ar fi zis că o merită din plin.

Pe moment, lăsă gelozia pe care o ținea bine ascunsă să iasă la iveală de sub masca perfectă a chipului ei frumos, de nepătruns. Se ura pentru lipsa ei de putere și de înrâurire. Ce însemnătate mai

aveau tinereţea şi frumuseţea ei, când ea era legată de un bărbat lipsit de ambiţie şi fără viitor, un bărbat care nu ridicase niciodată vreo spadă? Nu i se părea drept ca Alaïs, sora mai mică, să aibă toate lucrurile la care ea jinduise şi care i se refuzaseră. Lucruri ce ar fi trebuit să-i aparţină încă de la început.

Oriane răsuci materialul între degete, închipuindu-şi că ciupeşte braţul alb şi slăbănog al lui Alaïs. Nesuferita, răsăfăţata, pocita de Alaïs! Strânse şi mai tare, văzând cu ochii minţii o vânătaie purpurie răspândindu-se pe piele.

– N-ar fi trebuit să-l necăjeşti.

Vocea bărbatului rupse tăcerea adâncă. Aproape că uitase de prezenţa lui.

– De ce nu? întrebă ea. E singurul lucru care mă înveseleşte când mă aflu cu el.

Amantul se strecură printre perdele şi îi atinse obrazul cu degetele.

– Te doare? Ţi-a lăsat un semn.

Ea zâmbi, auzind îngrijorarea din vocea lui. Cât de puţin o cunoştea! Nu vedea decât ceea ce voia el să vadă, o imagine plăsmuită a femeii pe care o credea a fi.

– Nu-i nimic, răspunse ea.

Lanţul de argint de la gâtul lui îi mângâie pielea când se aplecă s-o sărute. Se simţea dorinţa de a o poseda. Oriane îşi schimbă poziţia, dând voie materialului albastru să lunece de pe ea ca o apă ce se scurge. Îşi lipi palmele de coapsele lui, acolo unde pielea era aurie, spre deosebire de nuanţa maronie de pe piept, braţe şi spate. Îşi ridică privirea şi zâmbi. Bărbatul o aşteptase îndeajuns.

Se aplecă şi-l cuprinse cu gura, dar el o împinse pe pat şi îngenunche lângă ea.

– Şi cam ce plăcere doriţi de la mine, doamna mea? spuse el, depărtându-i blând picioarele. Asta?

Ea murmură şi se lăsă sărutată.

– Ori poate asta?

Gura lui coborî tot mai mult spre locul ei ascuns, tainic. Tânăra femeie îşi ţinu răsuflarea când limba lui începu să o chinuie dulce, muşcând-o, lingând-o, stârnind-o.

– Sau o fi vorba de asta?

Simți cum mâinile lui puternice îi înconjoară talia, lipind-o strâns de el. Își încolăci picioarele în jurul spatelui lui.

– Sau asta este ceea ce-ți dorești cu adevărat? șopti el, cu o voce răgușită de dorință, când se afundă în ea.

Oriane gemu atât de tare, înfigându-și unghiile în spinarea bărbatului, vrând și mai mult.

– Așadar, soțul tău crede că ești o târfă, nu? Păi, atunci să aflăm dacă a avut dreptate.

CAPITOLUL 10

Pelletier măsura cu paşi mari încăperea, în lung şi-n lat, aşteptând-o pe Alaïs.

Se lăsase răcoarea, dar avea broboane de sudoare pe frunte şi pe chipul roşu. Ar fi trebuit să coboare în bucătărie ca să vadă de servitori, să se asigure că lucrurile nu sunt scăpate de sub control. Din păcate, momentul anevoios îl copleşea. Simţea că se află la o răscruce şi că, indiferent ce cale ar fi ales, viitorul era doar o ghicitoare. Tot ceea se petrecuse în viaţa lui şi tot ce avea să vină depindea întru totul de hotărârea pe care o va lua acum.

Dar de ce fiica lui nu mai ajungea odată?

Pelletier strânse scrisoarea în pumn. Deja îi învăţase cuvintele pe de rost.

Se îndepărtă de fereastră şi privirea îi fu atrasă de o sclipire ce se zărea în praful şi umbrele din spatele uşii. Pelletier se lăsă pe vine şi o ridică. Era o cataramă grea din argint, ornată cu modele din cupru, destul de mare ca să prinzi o pelerină sau o robă.

Se încruntă. Nu era a lui.

O apropie de flacăra lumânării ca s-o vadă mai bine. Nu observă nimic deosebit. Mai văzuse sute ca ea în piaţă. O răsuci pe toate părţile. Era bine lucrată, dar te ducea cu gândul mai degrabă la o persoană obişnuită, decât la una înstărită.

Nu putea să se afle de mult timp acolo. François îi făcea curat în cameră în fiecare dimineaţă şi ar fi văzut-o negreşit. Nici un alt servitor nu avea voie să intre în această încăpere care rămânea încuiată toată ziua.

Pelletier se uită de jur împrejur, căutând alte semne ale oaspetelui nepoftit. Se simțea cuprins de neliniște. Era doar închipuirea lui sau lucrurile de pe masă fuseseră deranjate? Mișcase cineva așternuturile? Totul îl tulbura.

– *Paire?*

Deși Alaïs vorbi încet, îl sperie. Neîndemânatic, vârî catarama în buzunar.

– Tată? repetă ea. Ai trimis după mine?

Pelletier își veni în fire.

– Da, da, așa e. Vino!

– Vă mai aduc ceva, *Messire?* întrebă François din prag.

– Nu. Dar stai afară în caz că am nevoie de tine.

Așteptă până când se închise ușa, apoi o pofti pe fată să ia loc la masă. Îi turnă o cupă cu vin și o umplu și pe a lui, dar nu se așeză.

– Pari obosită.

– Sunt, dar numai puțin.

– Ce spun oamenii despre adunarea de astăzi, Alaïs?

– Nimeni nu știe ce să creadă, *Messire*. Umblă multe povești. Cu toții se roagă ca lucrurile să nu fie atât de primejdioase pe cum se aude. S-a aflat că vicontele pleacă mâine călare spre Montpelhièr, însoțit de un mic grup, ca să ceară o întâlnire cu unchiul lui, contele de Toulouse. Își ridică fruntea. E adevărat? El încuviință din cap. Dar se mai zvonește că turnirul se va ține în continuare.

– Întocmai. Vicontele are de gând să-și ducă până la capăt misiunea și să se întoarcă acasă în cel mult două săptămâni. Până la sfârșitul lui *julhet.*

– Dar oare sunt șanse ca misiunea lui să izbutească?

Pelletier nu răspunse, ci continuă să străbată camera în lung și-n lat. Neliniștea lui o învălui și pe ea ca într-un giulgiu.

Fata înghiți o gură de vin ca să prindă curaj.

– Guilhem va pleca și el?

– Păi, nu ți-a spus până acum? o iscodi el aspru.

– Nu l-am văzut de când a plecat să ia parte la sfat, recunoscu ea.

– Dar pe unde naiba umblă? se răsti Pelletier.

– Te rog, zi-mi dacă da sau nu.

– Guilhem du Mas a fost și el ales, cu toate că împotriva voinței mele. Vicontele îl place.

– Pe bună dreptate, *paire*, șopti ea. Este un cavaler înzestrat.

Tatăl ei se aplecă peste masă și-i mai turnă niște vin în pocal.

– Spune-mi, Alaïs, ai încredere în el?

Întrebarea o luă prin surprindere, dar răspunse fără să șovăie:

– Oare nu se cuvine ca nevestele să se încreadă în bărbații lor?

– Da, da. Nici nu mă așteptam să răspunzi altfel, dădu el plictisit din mână. Dar te-a întrebat ce s-a petrecut azi-dimineață la râu?

– Mi-ai poruncit să nu vorbesc nimănui despre asta, se repezi fata. Firește că te-am ascultat.

– Și sunt sigur că te vei ține de cuvânt, adăugă el. Dar tot nu mi-ai răspuns. Guilhem te-a întrebat unde ai fost?

– N-a avut când, zise ea sfidător. După cum ți-am mai spus, nu l-am văzut.

Pelletier se apropie de fereastră.

– Ți-e teamă că o să izbucnească războiul? o iscodi intendentul, stând cu spatele la ea.

Alaïs fu zăpăcită de schimbarea bruscă a subiectului, însă răspunse într-o clipită:

– Gândul unei asemenea grozăvii mă înspăimântă, *Messire*, șopti ea prevăzătoare. Dar oare se va ajunge la asta?

– Nu neapărat.

Bărbatul se sprijini cu palmele de pervaz, îngândurat și parcă uitând de prezența fetei.

– Știu că întrebările mele par nelalocul lor, însă am pricini întemeiate. Cercetează-ți inima. Cântărește-ți vorbele cu înțelepciune. Apoi, buzele tale să grăiască adevărul. Ai încredere în soțul tău? Crezi că te va ocroti și că va face tot ce-i bine pentru tine?

Alaïs înțelese pe dată că vorbele cele mai însemnate rămaseseră nerostite, dar se feri să răspundă. Nu voia să-i fie necredincioasă lui Guilhem. În același timp nici nu-și putea minți tatăl.

– Știu că nu e pe placul tău, *Messire*, rosti ea serioasă, cu toate că nu văd cu ce a greșit față de dumneata...

– Ba știi foarte bine cu ce a greșit, o întrerupse Pelletier nerăbdător. Ți-am povestit adesea. Totuși, părerea mea despre du Mas, bună sau proastă, nu contează în acest moment. Poate să nu-ți placă un om, dar să-i recunoști totodată meritele. Te rog, Alaïs! Răspunde-mi la întrebare. De spusele tale depind multe!

Imagini ale lui Guilhem dormind. Ochii lui întunecați precum antracitul, buzele arcuite când îi săruta încheietura mâinii. Amintiri atât de puternice, încât o ameți.

– Nu pot, recunoscu ea într-un târziu.

– Ah, oftă el. Bine. Bine. Pricep.

– Cu tot respectul, *paire*, dar nu pricepi, se înfurie Alaïs. N-am zis nimic.

Tatăl ei se răsuci pe călcâie.

– I-ai spus lui Guilhem că am trimis după tine?

– De câte ori să-ți repet că nu l-am văzut și... nu e cuviincios să-mi pui astfel de întrebări. Să mă pui să aleg între loialitatea față de tine și cea față de el.

Dădu să se ridice.

– Așa că, dacă nu există vreun alt motiv care să mă silească să rămân aici, *Messire*, la o oră așa de târzie, vă rog să-mi dați voie să mă retrag.

Pelletier încercă s-o liniștească.

– Așază-te, așază-te. Văd că te-am supărat. Te rog să mă ierți! N-am vrut.

Îi întinse mâna. După o clipă, fiica sa i-o acceptă.

– Nu doresc să vorbesc în dodii. Dacă șovăi, e... numai pentru că trebuie să-mi limpezesc gândurile. În seara asta am primit un răvaș de mare însemnătate, Alaïs. Mi-am petrecut ultimele ore încercând să mă hotărăsc ce să fac, întorcând lucrurile pe toate fețele. Chiar dacă am crezut că dibuisem o ieșire, îndoielile au continuat să mă apese și de aceea te-am chemat.

Alaïs îi întâlni privirea.

– Și acum?

– Acum drumul se deschide clar înaintea mea. Da. Cred că știu ce trebuie să fac.

Fata se albi și începu să tremure.

– Aşadar vine războiul, şopti ea moale.

– Da, nu cred că ne mai putem împotrivi. Semnele nu ne sunt prielnice. Pelletier se aşeză. Ne aflăm în toiul unor întâmplări serioase care ne depăşesc puterile, căci toate străduaniile noastre de a le socoti altfel au dat greş. Şovăi puţin înainte de a continua: Dar mai există şi altceva mult mai de seamă decât războiul, Alaïs. Iar dacă lucrurile vor merge prost în Montpelhièr, atunci e posibil să nu mai am şansa de a-ţi mărturisi adevărul.

– Ce poate fi mai de seamă decât ameninţarea războiului?

– Înainte de a spune mai multe, trebuie să juri că ceea ce vei auzi în noaptea asta va rămâne veşnic pecetluit între noi doi.

– Aceasta-i pricina pentru care m-ai iscodit despre Guilhem?

– În mare măsură, da, recunoscu el, însă mai sunt şi alte motive. Dar te rog, dă-mi cuvântul tău că mărturia mea nu va trece dincolo de zidurile care ne înconjoară.

– *Messire,* ai cuvântul meu, spuse ea, fără să clipească.

Din nou tatăl său oftă, dar uşurat şi nu neliniştit. Zarurile fuseseră aruncate. Se hotărâse. Trebuia să-şi ducă la bun sfârşit misiunea, în pofida oricăror urmări.

Fata se trase mai aproape de el. Ochii ei căprui sclipeau în lumina palidă a lumânărilor.

– Aceasta este o poveste, care începe în ţinuturile vechi ale Egiptului, cu mii de ani în urmă. Este istoria adevărată a Graalului.

Intendentul vorbi până când uleiul din opaiţe arse de tot.

Peste curtea castelului se aşternuse liniştea, după ce petrecăreţii plecaseră la culcare. Alaïs se simţea sleită de puteri. Degetele i se albiseră, iar sub ochi i se strânseseră umbre vineţii.

Pelletier parcă îmbătrânise şi el, ostenit de cât povesteşte.

– Ca răspuns la întrebarea ta, nu trebuie să faci nimic. Nu încă, şi poate că niciodată. Dacă cererea noastră de mâine va avea sorţi de izbândă, atunci voi putea duce la loc sigur cărţile, după cum mi-e datoria.

– Dar dacă nu, *Messire?* Dacă ţi se întâmplă ceva?

Alaïs se opri, gâtuită de frică.

– Poate că totul se va sfârşi cu bine, spuse el, dar cu glasul străbătut de o tristeţe de moarte.

– Dar dacă nu? stărui ea, refuzând să fie mângâiată. Dar dacă nu te întorci? Cum voi şti că trebuie să mă apuc de treabă?

Pelletier îi susţinu privirea câteva secunde, după care scotoci în buzunar, până când găsi un mic pachetel înfăşurat într-o cârpă gălbuie.

– Dacă păţesc ceva, vei primi un semn ca acesta. Puse pachetelul pe masă şi-l împinse spre ea. Deschide-l.

Fata se supuse, desfăcând ţesătura bucată cu bucată, până când scoase la iveală un disc mic de piatră alburie ce avea două litere incrustate în ea. Îl ridică în lumină şi citi literele cu voce tare.

– *N.S.*

– Pentru *Noublesso de los Seres.*

– Ce-i asta?

– Un *merel,* un semn secret, care se trece printre degetul mare şi arătător. Piatra mai are şi alt scop, dar nu e nevoie să-l cunoşti acum. Ea îţi va arăta dacă omul care o poartă este de încredere sau nu.

Alaïs încuviinţă din cap.

Pe cealaltă parte a discului fusese gravat un labirint, aidoma cu modelul sculptat pe spatele lădiţei ei de lemn.

Îşi ţinu răsuflarea.

– L-am mai văzut.

Pelletier îşi scoase răsucind inelul de pe degetul mare şi i-l întinse.

– Este gravat pe interior, spuse el. Toţii păzitorii au un astfel de inel.

– Nu, l-am văzut aici, în castel. M-am dus să cumpăr brânză astăzi de la piaţă şi am luat din camera mea o lădiţă în care s-o pun. Modelul ăsta este sculptat pe fundul ei.

– Dar e imposibil! Nu poate fi acelaşi.

– Mă jur că aşa e.

– Dar de unde ai lădiţa? o iscodi el. Gândeşte-te, Alaïs. Ţi-a dăruit-o cineva? A fost un cadou?

Ea scutură din cap că nu.

– Nu ştiu, nu ştiu, rosti disperată. Toată ziua am încercat să-mi amintesc, dar n-am izbutit. Dar ce mi se pare ciudat e faptul că puteam să bag mâna-n foc că mai văzusem modelul în altă parte, chiar dacă lădiţa nu-mi era cunoscută.

– Unde se află acum?

– Am lăsat-o pe masa din camera mea, spuse ea. De ce? Socoți că ne-ar fi de folos?

– Așadar, oricine ar fi putut s-o vadă, o certă Pelletier.

– Bănuiesc că da, zise ea tulburată. Guilhem, vreunul dintre slujitori...

Alaïs privi spre inelul din mâna sa și, brusc, piesele labirintului i se potriviră în minte.

– Ai crezut că bărbatul din râu este Simeon? îl întrebă ea încet. E un alt păzitor?

Tatăl său clătină din cap.

– Nu aveam motive să cred că este el, dar nu mă simțeam foarte sigur.

– Și ceilalți păzitori? Știi cam pe unde-or fi?

Pelletier se aplecă și își strânse degetele în jurul *merel*-ului.

– Nu mai pune întrebări, Alaïs. Ai grijă de el. Păstrează-l în mare taină! Și ascunde și lădița cu labirintul, astfel încât nimeni să n-o poată vedea. O să mă ocup de ea la întoarcere.

Fata se ridică în picioare.

– Păi și cu lădița ce e?

Pelletier zâmbi de încăpățânarea ei.

– O să mai chibzuiesc, *filha*.

– Dar prezența ei aici la castel înseamnă ceva, e legată de cărți?

– Nimeni nu poate ști, rosti el neînduplecat. Dacă aș fi socotit că am ceva să-ți spun, ți-aș fi spus. Pe cuvânt de onoare!

Vorbele sale erau curajoase, puternice, dar expresia de pe chipul lui îl dădu de gol.

– Dar dacă...

– *Basta*, o opri el blând, ridicând mâinile. De ajuns.

Alaïs se lăsă îmbrățișată. Mirosul lui atât de bine cunoscut îi aduse lacrimi în ochi.

– Totul o să fie bine, o încurajă el. Trebuie să fii neînfricată. Fă întocmai ce ți-am spus, nu mai mult! O sărută pe creștet. Să vii să-ți iei la revedere în zori. Ea încuviință din cap, neîndrăznind să vorbească. *Ben, ben.* Acum, grăbește-te. Dumnezeu să te aibă în pază!

Alaïs alergă pe coridorul întunecat și se repezi afară în curte, fără să-și tragă răsuflarea, văzând duhuri și demoni în fiecare umbră. Gândurile i se învârteau prin minte ca o morișcă. Lumea așa cum o știa ea dintotdeauna păru dintr-odată doar o imagine în oglindă, o lume pe care o recunoștea, dar care era și diferită în același timp. Pachețelul ascuns sub rochie îi ardea pielea.

Aerul era răcoros. Cei mai mulți oameni se duseseră la culcare, cu toate că prin ferestrele ce se înălțau peste Cour d'Honneur încă mai pâlpâiau câteva lumini. Un hohot de râs al străjilor de noapte o făcu să tresară. Pentru o clipă, i se păru că deslușește silueta unei persoane într-una dintre camerele de la caturile de sus. Dar un liliac trecu pieziș prin fața ei, aproape orbind-o, și când privi din nou, fereastra se întunecase.

Iuți pasul și mai tare. Cuvintele tatălui ei nu-i dădeau pace, amestecându-se cu toate întrebările pe care ar fi vrut să le pună și nu putuse.

După ce urcă două, trei trepte, simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Se uită peste umăr.

– Cine-i acolo?

Nu răspunse nimeni. Strigă din nou. Întunericul ascundea ceva rău, o simțea cu toată ființa ei. Alaïs porni și mai grăbită, convinsă că este urmărită. Auzea târșâitul pașilor și o răsuflare grea.

– Cine-i acolo? se răsti ea iarăși.

Pe neașteptate, o mână aspră și bătucită, duhnind a bere, îi acoperi gura. Fara încercă să țipe, dar primi iute o lovitură puternică în spate și căzu.

I se păru că trece o veșnicie până când se prăbuși la pământ. Puzderie de mâini se apucară s-o pipăie, ca șobolanii ce te năpădesc într-un beci, și nu se opriră decât când găsiră ceea ce căutau.

– *Aquis es.* Iată-l!

A fost ultimul lucru pe care Alaïs îl mai auzi, înainte să leșine.

CAPITOLUL 11

Pic de Soularac
Munții Sabarthès
Sudul Franței

LUNI, 4 IULIE 2005

– Alice, Alice, mă auzi?

Pleoapele i se zbătură puțin, după care deschise ochii.

Aerul era răcoros și jilav, ca într-o biserică neîncălzită. Nu mai plutea, ci zăcea întinsă pe pământul tare și rece.

„Unde naiba sunt?" Pipăi țărâna umedă și aspră de sub ea. Apoi își schimbă poziția. Pietrele ascuțite și nisipul zgrunțuros îi înțepară pielea.

Nu, nu-i o biserică. Un crâmpei de amintire îi străbătu gândurile. Mergea de-a lungul unui tunel lung, întunecat, până ce ajunse într-o peșteră, apoi într-o cameră de piatră. Și ce s-a mai întâmplat oare după aceea? Totul i se părea încețoșat, cu contururi neclare. Alice încercă să-și salte capul. Ce greșeală! Durerea îi explodă în ceafă. Greața o izbi în stomac, ca un val uriaș ce lovește fundul unei bărci putrezite.

– Alice? Mă auzi? Cineva îi vorbea. Un glas neliniștit, agitat, pe care îl cunoștea: Alice? Trezește-te!

Mai încercă o dată să-și ridice capul și de data asta durerea nu o mai săgetă așa tare. Încet, cu grijă, se mișcă puțin câte puțin.

– Isuse, murmură Shelagh, ușurată.

Își dădu seama că cineva o susținea de brațe, ajutând-o să stea în șezut. Penumbrele persistau și nu se zăreau decât cercurile sclipitoare ale lanternelor. Două. Tânăra își mijì ochii și îl recunoscu pe Stephen,

unul dintre membri mai vechi ai echipei. Se fâțâia pe lângă Shelagh, ochelarii lui cu rame metalice reflectând fasciculul de lumină.

– Alice, spune ceva. Mă auzi? o întrebă Shelagh.

„Nu sunt sigură. Poate."

Încercă să vorbească, dar gura îi era încleștată și cuvintele nu voiau să iasă. Clatină din cap. Efortul o ameți. Își lăsă fruntea pe genunchi ca să nu leșine.

Sprijinită de-o parte și de alta de Shelagh și de Stephen, își îndreptă spatele și se așeză pe treapta de sus. Totul părea că se mișcă înainte și înapoi, ca în cadrul nefocalizat al unui film.

Prietena sa se lăsă pe vine în fața ei, vorbindu-i întruna, dar Alice nu pricepea ce-i spune. Sunetul ajungea distorsionat, ca un disc ce se se învârte la o viteză nepotrivită. Un alt val de greață o copleși, pe măsură ce amintiri disparate năvăleau în conștientul ei: zgomotul craniului pocnind în beznă; mâna ei întinzându-se după inel; certitudinea că deranjase ceva ce dormea în adâncurile tainice ale munților, ceva diabolic.

Și-apoi, neantul.

Îi era atât de frig. Pielea de pe brațele și picioarele goale i se făcuse ca de găină. Știa că nu-și pierduse cunoștința multă vreme, ci poate doar câteva minute. O perioadă nesemnificativă. Dar ei i se păruse o eternitate timpul cât alunecase dintr-o lume în alta.

Alice se cutremură. Și o nouă amintire. Un vis familiar. Mai întâi, senzația de pace și de imponderabilitate, totul alb și limpede. Apoi, căderea nebunească din văzduhul înalt și pământul care se grăbea s-o întâmpine. Nu avusese loc nici o coliziune, nici un impact, doar trunchiurile copacilor verzi ce se aplecau deasupra ei. Și la sfârșit focul, zidul urlător al flăcărilor roșii, galbene și aurii.

Își înconjură trupul cu mâinile. De ce reapăruse visul? De-a lungul copilăriei, aceeași nălucire o bântuise, fără rost. În timp ce părinții ei dormeau liniștiți în dormitor, fetița își petrecuse nopțile trează, cu unghiile înfipte în așternuturi, hotărâtă să-și învingă singură demonii.

De câțiva ani însă scăpase de coșmar.

– Ce-ar fi să încercăm să te ridicăm în picioare? îi propuse Shelagh.

„Nu înseamnă nimic. A fost o întâmplare. Nu înseamnă că totul va începe din nou."

– Alice, i se adresă Shelagh de data asta mai ferm, parcă pe punctul de a-şi pierde răbdarea. Crezi că poţi sta singură în picioare? Trebuie să te ducem înapoi în tabără. Să te controleze cineva.

– Cred că da, rosti ea în cele din urmă. Parcă nici n-ar fi fost glasul ei. Capul meu... e ceva în neregulă cu el.

– Hai, Alice, o să poţi. Haide, încearcă!

Privi în jos spre încheietura roşie, umflată. „Rahat." Nu prea putea să-şi amintească şi nici nu voia.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat. Asta... Îşi ridică mâna. Julitura asta o am de afară.

Shelagh o înconjură cu braţele ca s-o sprijine.

– E bine-aşa?

Alice se îmbărbătă şi îi dădu voie prietenei ei s-o salte în picioare. Stephen o luă de celălalt braţ. Se legănă puţin dintr-o parte în alta, încercând să-şi recapete echilibrul şi, după câteva secunde, ameţeala se mai domoli şi simţi cum membrele ei amorţite prind viaţă. Începu cu atenţie să-şi tensioneze şi să-şi relaxeze degetele, ignorând pielea care aproape pocnea în zona încheieturilor.

– Mă simt mai bine. Mai lasă-mă un minut.

– Ce naiba te-a apucat să vii aici de una singură?

– Am... Alice se opri, neştiind ce să spună. Era ceva obişnuit pentru ea să încalce regulile şi să intre în bucluc. Trebuie să vezi ceva, neapărat. Acolo jos. La nivelul inferior.

Shelagh îndreptă lanterna spre direcţia indicată. Razele de lumină desenau umbre pe pereţii şi pe tavanul peşterii.

– Nu, nu acolo, spuse Alice. Mai jos. Shelagh coborî fascicolul. În faţa altarului.

– Altar?

Strălucirea albă şi puternică sfâşie vălul de cerneală al întunericului, ca un far în noapte. Pentru o fracţiune de secundă, imaginea altarului se profilă pe zidul de piatră din spate, ca litera grecească *pi*, suprapusă peste labirintul sculptat. Apoi femeia îşi mişcă mâna şi

imaginea dispăru, înlocuită de cea a mormântului. Osemintele răsăreau palide din beznă.

Imediat, atmosfera se schimbă. Shelagh inspiră adânc. Făcu automat unu, doi, trei pași. Părea că uitase de prezența lui Alice.

Stephen dădu și el s-o urmeze.

– Nu, se răsti ea. Rămâi pe loc!

– Eu doar...

– Du-te și caută-l pe doctor Brayling. Spune-i ce am descoperit. Acum! țipă ea când văzu că el nu pleacă.

Stephen vârî lanterna în mâna lui Alice și dispăru în tunel fără să mai scoată nici un cuvânt. Se auzea scrâșnetul pietrișului sub greutatea pașilor lui. Sunetul deveni din ce în ce mai slab, până când fu înghițit de întuneric.

– Nu trebuia să țipi la el, spuse Alice.

Coordonatoarea expediției veni aproape de ea.

– Ai atins ceva?

– Nu neapărat, atâta doar...

– Atâta doar, ce?

Din nou același ton agresiv.

– Erau câteva lucruri în mormânt, adăugă fata. Pot să-ți arăt.

– Nu, strigă Shelagh. Nu, repetă ea mai calmă. Nu vom deranja nimic.

Alice tocmai se pregătea să-i spună că e puțin prea târziu pentru asta, dar se abținu. Nu avea nici cea mai mică intenție să se ducă iarăși lângă schelete. Gâvanele oarbe, oasele zdrobite îi stăruiau prea limpede în minte.

Shelagh se aplecă deasupra mormântului. Era ceva provocator în felul în care plimba fasciculul de lumină peste trupuri, în sus și-n jos, de parcă le-ar fi examinat. Fără urmă de respect. Lanterna se opri deasupra lamei tocite a cuțitului și femeia se lăsă pe vine, cu spatele la Alice.

– Și ziceai că n-ai atins nimic? spuse ea brusc, aruncându-i o privire furioasă peste umăr. Și-atunci, cum a ajuns penseta ta aici?

Alice se îmbujoră.

– M-ai întrerupt înainte de a apuca să termin. Tocmai vroiam să-ți mărturisesc că am ridicat un inel – *cu* penseta, să ne înțelegem –, pe care l-am scăpat când v-am auzit pe voi în tunel.

– Un inel? repetă Shelagh.

– Poate că s-a rostogolit pe undeva, pe dedesubt...

– Eu, una, nu-l văd, rosti femeia, sărind în picioare. Se întoarse înapoi lângă Alice. Hai să ieșim. Trebuie să ne îngrijim de rănile tale.

Tânăra o privi uimită. Chipul unei străine, nu al unei bune prietene, se uita la ea. Furioasă, dură, judecând-o.

– Dar nu vrei să...

– Isuse, Alice, o repezi ea, apucând-o de braț. N-ai făcut suficiente rele? Trebuie să mergem!

Când ieșiră din umbra stâncii, lumina o orbi cu strălucirea ei. Alice avu impresia că soarele îi explodează în față, ca un foc de artificii pe un cer plumburiu de noiembrie.

Își acoperi ochii cu mâinile. Se simțea total dezorientată, incapabilă să-și găsească locul. Era ca și cum lumea s-ar fi oprit pe loc cât stătuse ea în cameră. Vedea același peisaj și totuși acesta se transformase în ceva diferit.

„Sau privesc lucrurile cu alți ochi?"

La orizont, piscurile strălucitoare ale Pirineilor își pierduseră conturul. Copacii, cerul, muntele însuși păreau ireali. Fata își închipui că orice ar atinge s-ar prăbuși, ca un decor dintr-o scenă de film, revelând lumea reală ascunsă dedesubt.

Shelagh nu spuse nimic. Deja se apucase să coboare muntele, cu telefonul mobil lipit de ureche, fără să se mai sinchisească dacă Alice se descurcă ori nu. Aceasta se grăbi să țină pasul cu ea.

– Shelagh, stai un minut! Așteaptă, o rugă ea, atingându-i brațul. Uite ce e, îmi pare tare rău! Știu că n-ar fi trebuit să vin aici de una singură. Habar n-am ce-a fost în capul meu.

Femeia părea că n-o bagă în seamă. Nici măcar nu se întoarse, deși închise brusc clapa telefonului.

– Mergi mai încet. Nu pot să mă țin după tine.

– Bine, spuse Shelagh, răsucindu-se. Poftim, m-am oprit!

– Ce se petrece?

– Păi, tu să-mi spui. Adică ce-ai vrea, mai exact, ca eu să-ți zic? Că totul e în regulă? Vrei să te fac să te simți mai bine pentru că ai dat-o în bară?

– Nu, eu...

– Pentru că, dacă stau să mă gândesc mai bine, *nu e în regulă deloc*. A fost o prostie cât casa de mare să vii aici singură! Ai contaminat situl și Dumnezeu mai știe ce. De-a ce dracu' te jucai?

Alice își ridică mâinile.

– Știu, știu. Și chiar îmi pare rău, repetă ea, conștientă de inutilitatea scuzelor.

– Ai idee în ce situație m-ai pus? *Eu* am garantat pentru tine. *Eu* l-am convins pe Brayling să-ți dea voie să participi. Iar acum, mulțumită aerelor tale de Indiana Jones, probabil că poliția ne va suspenda întregul proiect de săpături. Brayling va da vina pe mine. După ce m-am străduit atâta ca să ajung aici și să obțin un loc pe șantier. Tot timpul pe care l-am petrecut...

Vocea i se gâtui și femeia își trecu degetele prin părul des și oxigenat.

„Nu e deloc cinstit."

– Stai puțin. Chiar dacă Alice înțelegea că Shelagh are tot dreptul din lume să fie mânioasă, totuși prietena ei întrecuse măsura. Nu e corect din partea ta! Am admis ce prostie am făcut intrând acolo – nu m-am gândit la început și trebuie să recunosc –, dar nu ți se pare că exagerezi? La naiba, doar n-a fost nimic intenționat. Îmi vine greu să cred că Brayling va suna la poliție. N-am atins nimic la modul serios. Și nu a fost nimeni rănit.

Shelagh își smulse brațul din strânsoarea lui Alice cu atâta forță, încât aproape că alunecă.

– Brayling va anunța autoritățile, șuieră ea printre dinți, pentru că – și ai știi și tu, dacă te-ai fi sinchisit dracului să mă asculți – ni s-a acordat dreptul de face săpături numai și numai dacă vom raporta imediat poliției judiciare orice descoperire de rămășițe umane.

Fata avu impresia că primește un pumn în stomac.

– Eu mi-am închipuit că e doar așa, de ochii lumii. Nimeni nu părea să ia în serios o asemenea treabă. Chiar glumeam cu toții pe tema asta.

– Mi-e foarte clar că *tu* n-ai luat-o în serios, țipă cealaltă. Restul s-au conformat, pentru că sunt profesioniști și își respectă munca!

„Dar n-are sens."

– Dar de ce s-ar interesa poliția de niște săpături arheologice?

Shelagh explodă:

– Isuse, tot nu pricepi, nu? Chiar nici acum. Fir-ar a naibii de treabă, păi nu contează *de ce!* Așa stau lucrurile. Nu ești *tu* în măsură să hotărăști care dintre reguli contează și care pot fi ignorate!

– Dar n-am susținut nici o clipă că...

– Pentru ce trebuie să complici *întotdeauna* lucrurile? Mereu ai senzația că știi tu ce e mai bine, că poți încălca regulile, mereu vrei să fii diferită.

Alice ridică vocea:

– Ești nedreaptă. Nu sunt deloc așa, că doar mă cunoști! Pur și simplu nu mi-a trecut prin minte că...

– Asta e și ideea. Pe tine nu te interesează nimic altceva în afara propriei persoane. Tu trebuie să obții ceea ce vrei.

– Bați câmpii! De ce aș încerca în mod deliberat să-ți îngreunez situația? Ascultă numai ce prostii debitezi. Inspiră adânc, străduindu-se să-și țină firea. Uite, o să-mi asum întreaga responsabilitate în fața lui Brayling, dar... știi și tu că nu m-aș fi aventurat de capul meu aici în mod normal... Numai că...

Se opri din nou.

– Numai că...?

– O să zici că m-am țăcănit, dar locul ăsta m-a atras ca un magnet. Puteam să bag mâna-n foc că încăperea există. N-am nici o explicație logică, dar am știut pur și simplu. Intuiția probabil. Un *déjà vu*. Ca și cum aș mai fi intrat acolo.

– Și ai impresia că asta îmbunătățește lucrurile? o întrebă Shelagh sarcastic. Hristoase, vorbești aiurea. Auzi la ea, intuiție! Ești jalnică!

Alice scuturâ din cap.

– A fost mai mult de-atât....

– Una peste alta, ce naiba te-a apucat să sapi în creierii munților? Și de una singură? Hai, lasă-mă cu aburelile tale. Ce ți-ai zis tu? Dă-le dracu' de reguli!

– Nu, o contrazise fata. Nu s-a întâmplat așa. Partenerul meu nu era cu mine. Am zărit ceva sub o stâncă și, fiind ultima mea zi aici, m-am gândit să fac și eu mai multe. N-am vrut decât să găsesc un lucru care merita cercetat. O luase gura pe dinainte și deja își regreta greșeala. Nu intenționam să...

– Adică, vrei să-mi spui că, vezi Doamne, chiar ai descoperit ceva? Și după ce ai descoperit acel ceva nu te-ai deranjat să mai împărtășești informația și altcuiva?

– Eu...

Coordonatoarea expediției întinse palma.

– Dă-mi-l!

Alice îi susținu privirea o secundă, după care își vârî mâna în buzunarul de la blugi, scoase batista și i-o încredință. Nu îndrăzni să scoată nici un cuvânt.

Se uită cum Shelagh despăturește bucata de bumbac alb, dând la iveală catarama din interior. Nu se putu abține să nu-și întindă gâtul pentru a o privi.

– E frumoasă, nu-i așa? Felul în care cuprul de pe margini reflectă lumina ici și colo. Șovăi, după care adăugă: Cred că îi aparține unuia dintre oamenii din peșteră.

Femeia o privi direct în ochi. Starea ei de spirit se schimbase din nou radical. Mânia dispăruse.

– N-ai nici cea mai mică idee despre ce ai făcut. Nici cea mai mică idee! Împături batista la loc. O iau cu mine.

– Dar eu...

– Gura, Alice! Nu vreau să discut cu tine acum. Vorbele tale sunt bune doar să agite spiritele.

„Ce naiba se petrece?"

Tânăra rămase uimită când femeia se îndepărtă. Furtuna apăruse de niciunde, violentă chiar și pentru o persoană ca Shelagh, în stare să se isterizeze din cauza celor mai mărunte lucruri, dar parcă niciodată nu atinsese astfel de cote.

Alice se așeză pe cea mai apropiată stâncă și-și sprijini pe genunchi încheietura ce-i zvâcnea nebunește. Nu-i mai rămăsese nici un mușchi care să n-o doară și se simțea sleită de puteri. Amărăciunea îi

umplu sufletul. Știa că întregul proiect primise fonduri private – nefiind legat de nici o universitate sau instituție publică –, așa că nu constituia subiectul reglementărilor restrictive ce îngreunau majoritatea expedițiilor. Drept rezultat, competiția pentru un loc în echipă fusese acerbă. Shelagh lucra la Mas d'Azil, la câțiva kilometri nord-vest de Foix, când auzise de săpăturile din munții Sabarthès. După cum îi povestise lui Alice, îl bombardase pe șeful proiectului, doctorul Brayling, cu scrisori, e-mailuri și recomandări până când, într-un târziu, cu optsprezece luni în urmă, îl câștigase de partea ei. Chiar și-atunci, Alice se întrebase de ce stăruise într-atâta Shelagh.

Privi spre vale. Prietena sa ajunsese atât de departe, încât aproape că ieșise din raza ei vizuală. Silueta înaltă și zveltă se pierdea printre arbuștii ce creșteau pe coastele mai joase. Nu mai avea cum s-o prindă din urmă nici dacă voia.

Oftă din toți rărunchii. Iar rămăsese singură. „Ca întotdeauna." De capul ei. „E mai bine așa." Se bizuia pe propriile forțe, preferând să nu apeleze la nimeni. Acum însă nu mai era atât de sigură că dispunea de suficientă energie ca să se întoarcă în tabără. Soarele dogorea, iar picioarele îi slăbeau cu fiecare pas. Se uită la tăietura de pe braț. Începuse să sângereze din nou, mai rău ca înainte.

Cercetă din priviri peisajul ars al munților Sabarthès, învăluit într-o pace adâncă. Pe moment, se simți bine. Apoi, deveni conștientă de o nouă senzație, un fior pe șira spinării. Nerăbdare, așteptare. Recunoaștere.

„Totul se termină aici."

Își ținu răsuflarea. Inima îi bubui în piept din ce în ce mai tare.

„Totul se termină aici, unde a început."

Deodată, capul i se umplu de șoapte, de frânturi de zgomote, ca niște ecouri ce străbăteau veacurile. Cuvintele sculptate în piatra de la capătul treptelor îi reveniră în minte. „*Pas a pas.*" I se învârteau prin fața ochilor, ca un refren dintr-un cântec de leagăn.

„Este imposibil. Te comporți prostește!"

Zguduită, Alice își propti mâinile pe genunchi și se chinui să se ridice în picioare. Trebuia să se înapoieze în tabără. Să scape de insolație și să bea apă.

Târâș-grăpiș, începu să coboare, resimțind fiecare hârtop de pe drum. Trebuia să se îndepărteze de piatra ce răsuna de șoapte nebune și de spiritele ce trăiau în ea. Nu pricepea ce i se întâmplă, știa doar că trebuie să plece de acolo.

Mări pasul, până când aproape că o luă la goană, împiedicându-se de bolovanii uriași și de cremenea ce răsărea din pământul uscat. Cuvintele însă îi rămăseseră înfipte în creier și le repeta limpede și tare, ca pe o mantra.

„Încetul cu încetul, ajungi departe. Încetul cu încetul."

CAPITOLUL 12

Termometrul arăta treizeci şi trei de grade la umbră. Era aproape ora trei după-amiaza. Alice stătea sub prelată, sorbind cuminte dintr-o sticlă de Orangina pe care i-o dăduseră cu forţa. Bulele călduţe îi înţepară plăcut gâtul, în timp ce zahărul îi năvăli în sânge. În jur mirosea puternic a gabardină, a pânză de cort şi a TCP[1].

Tăietura din zona cotului îi fusese curăţată din nou. Un bandaj alb şi imaculat îi înconjura încheietura, care se umflase cât o minge de tenis. Zgârieturile şi juliturile de pe genunchi şi gambe o usturau din cauza dezinfectantului tare.

„Ţi-ai făcut-o singură cu mâna ta!"

Se privi în oglinda micuţă ce atârna într-un colţ. Un chip delicat, în formă de inimă, cu ochi căprui inteligenţi se reflecta spre ea. Pistruii şi pielea bronzată nu-i puteau ascunde paloarea. Arăta îngrozitor. Părul i se umpluse de praf, iar ici şi colo pe frunte se zăreau pete de sânge uscat.

Nu mai voia decât să se întoarcă în hotelul ei din Foix, să-şi arunce hainele murdare în maşina de spălat şi să se bucure de un duş rece, îndelungat. Apoi s-ar fi dus până în piaţă să-şi comande o sticlă de vin, după care ar fi zăcut tot restul zilei.

„Şi nu m-aş fi gândit la tot ce s-a întâmplat."

Slabe speranţe însă ca astfel de planuri să se împlinească.

Poliţia sosise cu o jumătate de oră în urmă. În parcarea din vale se vedeau câteva automobile oficiale alb-albastre, aliniate lângă Citroënurile şi Renaulturile mai uzate ale arheologilor.

---

[1] Prescurtare pentru trichlorophenol, un antiseptic puternic (n.tr.)

Alice bănuise că pe ea o vor lua prima dată la întrebări. Dar polițiștii se mulțumiră cu simpla confirmare că ea descoperise scheletele și, după ce o înștiințaseră că o vor interoga în cel mai scurt timp, o lăsaseră în pace. Nimeni nu-i mai vorbise. Dar îi înțelegea perfect. Ea provocase toată această zarvă și nebunie. Nu mai rămâneau multe de spus. Cât despre Shelagh, aceasta nu dădea nici un semn.

Prezența polițiștilor schimbase atmosfera din tabără. Păreau să fi venit cu zecile acolo, îmbrăcați în cămăși albastre și cizme negre până la genunchi, cu pistoalele pe coapsă, roind pretutindeni ca niște viespi, ridicând praful și strigându-și ordine unul altuia într-o franceză cu accent puternic, prea rapidă pentru ca ea să priceapă semnificația cuvintelor.

Delimitaseră imediat peștera cu cordoane, întinzând o bandă de plastic peste intrare. Zgomotul făcut de activitățile lor deranjau aerul încremenit al muntelui. Zbârnâitul aparatelor de fotografiat cu derulare automată concura cu țârâitul greierilor.

Glasurile, purtate de briză, răzbăteau dinspre parcare până la ea. Alice se întoarse și-l zări pe doctorul Brayling urcând scările, însoțit de Shelagh și de un polițist solid care părea a fi șeful operațiunilor.

– Este evident că aceste schelete nu au cum să fie oamenii pe care îi căutați dumneavoastră, insistă doctorul Brayling. Osemintele au cel puțin câteva sute de ani. Când am anunțat autoritățile, nu mi-am imaginat nici o clipă că acesta va fi rezultatul. Gesticulă larg cu brațele. Aveți idee câte stricăciuni puteți provoca? Vă asigur că nu sunt deloc fericit de ceea ce văd.

Alice îl cercetă pe inspector, un bărbat între două vârste, scund, supraponderal, cu ten smead și cu chelie. Gâfâia, doborât de căldură. Avea o batistă mototolită cu care își ștergea fața și gâtul de sudoarea ce-i curgea șiroaie. Chiar și de la distanță, i se puteau vedea petele de transpirație de la subsuori și de pe manșete.

– Ne cerem scuze pentru orice inconvenient, *Monsieur le Directeur,* rosti el într-o engleză înceată, dar plină de curtoazie. Însă de vreme ce acesta este un proiect privat, sunt sigur că veți găsi o explicație rezonabilă pentru sponsorii dumneavoastră.

– Faptul că suntem suficient de norocoși ca fondurile să ne parvină prin intermediul unei persoane particulare, și nu al unei instituții, nu

face obiectul discuției noastre. Eu mă refeream la suspendarea inoportună a muncii noastre, ceea ce constituie un lucru foarte grav, ca să nu mai spunem că nu ne convine deloc. Munca pe care o depunem aici este foarte importantă.

– Domnule doctor Brayling, interveni Noubel, de parcă ar mai fi auzit aceleași vorbe de nenumărate ori până atunci, am mâinile legate. Ne aflăm în mijlocul unei investigații privitoare la o crimă. Ați văzut afișele cu cele două persoane date dispărute, *oui?* Așa că, fie că vă convine sau nu, până nu suntem siguri sută la sută că oasele găsite de dumneavoastră nu aparțin celor căutați de noi, săpăturile vor fi suspendate.

– Nu te prosti, inspectore! N-am nici cea mai mică îndoială că scheletele zac acolo de cel puțin câteva sute de ani!

– Le-ați examinat personal?

– Normal că nu, izbucni Brayling. Nu așa cum trebuie. Dar este evident! Oamenii dumneavoastră de la laborator o să-mi dea dreptate.

– Cu certitudine așa va fi, doctor Brayling, dar până atunci... Noubel ridică din umeri. Nu mai e nimic de adăugat.

Shelagh se băgă și ea în vorbă:

– Înțelegem poziția dumneavoastră, inspectore, dar ați putea măcar să ne comunicați cam când preconizați că veți termina aici?

– *Bientôt.* Curând. Nu fac eu regulile.

Brayling își flutură neputincios mâinile prin aer.

– În cazul acesta, mă văd nevoit să trec peste dumneavoastră și să apelez la altcineva cu mai multă autoritate! E de-a dreptul ridicol!

– Cum doriți, replică Noubel. Între timp, pe lângă doamna care a descoperit osemintele, aș avea nevoie de o listă cu toate persoanele care au intrat în peșteră. Imediat ce vom încheia investigațiile noastre preliminare, vom scoate scheletele și angajații dumneavoastră sunt liberi să plece.

Alice privi nemișcată scena.

Brayling se îndepărtă enervat, iar Shelagh își puse mâna pe brațul inspectorului, dar și-o retrase imediat. Începură să discute. La un moment dat, se uitară înapoi spre parcare. Tânăra urmări direcția în care priveau, dar nu văzu nimic interesant.

Trecuse o jumătate de oră și nimeni nu se apropiase de ea.

Fata bägă mâna în rucsac – bănuise că Stephen sau Shelagh i-l adusese de pe munte – și scoase un pix și o agendă. O răsfoi până la prima pagină goală.

„Imaginează-ți cum stăteai la intrare, uitându-te în tunel."

Închise ochii și se văzu sprijinindu-se cu degetele de marginea deschizăturii înguste. Piatra se dovedise surprinzător de netedă, de parcă ar fi fost lustruită sau tocită de timp. Apoi, un pas înainte și întunericul.

Pământul cobora alene.

Alice începu să deseneze cu mișcări iuți, acum că își fixase în minte dimensiunile spațiului. Tunelul, intrarea, camera. Pe următoarea foaie schiță zona de la nivelul inferior, pornind dinspre trepte până la altar, cu cele două schelete în mijloc. Pe lângă desenul cu mormântul, mai notă o listă cu obiecte: pumnalul, tolba de piele, bucata de țesătură, inelul. Suprafața acestuia din urmă era fină și lucioasă, uimitor de groasă în același timp, cu un șănțuleț delicat în mijloc. În mod ciudat, gravura se afla pe partea cealaltă, unde n-o vedea nimeni. Doar persoana care îl purta. O replică în miniatură a labirintului sculptat în peretele din spatele altarului.

Se sprijini de spătarul scaunului, șovăind să transpună imaginea și pe hârtie. Cât de mare era? Diametrul avea oare vreo doi metri? Mai mult?

Desenă un cerc ocupând aproape întreaga foaie, apoi se opri. Câte linii avea? Alice știa că ar recunoaște modelul dacă l-ar vedea din nou, dar, de vreme ce ținuse inelul în mână pentru câteva secunde și observase sculptura de la distanță, prin întuneric, îi venea greu să și-l amintească precis.

Undeva, în amestecul tulbure al gândurilor ei, se regăseau și elementele de care avea nevoie. Lecțiile de latină și de istorie de la școală sau documentarele de la BBC urmărite de pe canapea, ghemuită lângă părinții ei. În dormitorul ei, pe raftul de sus al micii biblioteci din lemn trona cartea preferată. O enciclopedie ilustrată a miturilor antice, cu paginile viu colorate și lucioase, îndoite la colțuri de atâta răsfoit.

„Se afla acolo și o imagine a labirintului."

Cu ochii minții, Alice deschise exact la pagina cu pricina.

„Dar era diferit." Alătură imaginile rememorate, ca într-un joc din reviste în care trebuie să descoperi diferențele dintre două poze asemănătoare.

Luă pixul și încercă din nou, hotărâtă să progreseze. Trasă un alt cerc în interiorul primului, chinuindu-se să le conecteze. Fără rezultat. Nici următoarele încercări nu se finalizară cu mai mult succes. Își dădu seama că nu era o problemă legată doar de numărul de inele care ar fi trebuit să meargă în spirală spre centru. Concepția desenului ei se vădea fundamental greșită.

Tânăra continuă, entuziasmul ei inițial transformându-se în frustrare. Grămada de cocoloașe de hârtie din jur creștea tot mai tare.

– *Madame Tanner?*

Alice tresări și mâzgăli hârtia.

– *Docteur*[1], îl corectă ea, sărind în picioare.

– *Je vous demande pardon, Docteur. Je m'appelle Noubel. Police Judiciare, Département de l'Ariège.*[2]

Noubel îi arătă legitimația. Alice pretinse că o citește, în timp ce își vâra totul în rucsac. Nu voia ca inspectorul să-i vadă schițele ratate.

– *Vous preferez parler en anglais?*[3]

– Ar fi mai bine, da, mulțumesc.

Inspectorul venise însoțit de un ofițer în uniformă, cu privire agilă și pătrunzătoare. Părea proaspăt ieșit de pe băncile școlii. Nu se prezentă.

Noubel abia se îndesă într-unul din scaunele pliante cu picioare subțiri. Coapsele îi ieșeau în afara pânzei întinse la maximum sub greutatea lui.

– *Et alors, Madame.* Numele dumneavoastră complet, vă rog.

– Alice Grace Tanner.

– Data nașterii.

– 7 ianuarie 1976.

– Sunteți căsătorită?

---

[1] Am titlu de doctor (n.tr.)

[2] Iertați-mă, doamna doctor. Mă numesc Noubel. Fac parte din Poliția judiciară, Departamentul Ariège. (n.tr.)

[3] Preferați să discutăm în engleză? (n.tr.)

– Acest detaliu este relevant? se răsti ea.

– Doar cu titlu informativ, doctor Tanner, zise el blând.

– Nu, spuse tânăra. Nu sunt căsătorită.

– Adresa dumneavoastră.

Alice îi dădu adresa hotelului din Foix unde era cazată, precum și pe aceea de domiciliu, rostind numele englezești pe litere.

– E un drum lung de la Foix până aici, în fiecare zi...

– N-au mai existat locuri în tabără, așa că...

– *Bien.* Din câte înțeleg sunteți voluntară, nu?

– Corect. Shelagh... Doctor O'Donnell este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Am fost colege la universitate, înainte...

„Răspunde doar la întrebări. Nu-l interesează povestea vieții tale."

– Am venit în vizită. Ea cunoaște această parte a Franței foarte bine. Când a aflat că am niște treburi de rezolvat în Carcassonne, mi-a sugerat să trec pe aici câteva zile ca să petrecem ceva timp împreună. Un soi de vacanță practică.

Noubel își notă câteva rânduri în carnețel.

– Așadar, nu sunteți arheolog?

Alice scutură din cap că nu.

– Dar se obișnuiește să folosești voluntari, amatori pasionați sau studenți la arheologie care să facă lucrurile mai simple.

– Câți voluntari sunt?

Se înroși, de parcă ar fi fost prinsă cu minciuna.

– Nici unul pentru moment. Cu toții sunt arheologi sau studenți.

Noubel o țintui cu privirea.

– Și până când aveți de gând să stați?

– Aceasta a fost ultima zi. Adică, oricum era ultima... chiar și fără toată tevatura de azi.

– Și cu Carcassonne cum rămâne?

– Am o întâlnire acolo miercuri dimineață, după care mai stau câteva zile. Mă întorc în Anglia duminică.

– Frumos oraș, spuse Noubel.

– Nu l-am văzut niciodată.

Inspectorul oftă și își șterse fruntea roșie cu batista.

– Și cam care ar fi natura întâlnirii dumneavoastră?

– Nu pot spune exact. O rudă de-a mea care a trăit în Franța mi-a lăsat ceva prin testament. Se opri, neștiind dacă să mai adauge ceva sau nu. O să aflu mai multe după ce mă văd cu avocatul, miercuri.

Noubel își mai notă un rând în carnețel. Alice încercă să zărească ce scrie bărbatul, dar nu reuși să-i descifreze scrisul. Spre ușurarea ei, inspectorul uită de subiect și trecu mai departe.

– Și ziceți că sunteți doctor..., rosti el, lăsând comentariul suspendat în aer.

– Nu sunt medic, dacă la asta vă referiți, replică ea mai relaxată. Sunt profesoară, mi-am luat doctoratul în literatură engleză medievală.

Noubel îi aruncă o privire lipsită de expresie.

– *Pas médecin. Pas généraliste,* spuse ea. *Je suis universitaire.*[1]

Noubel oftă și mai făcu o notiță.

– *Bien. Aux affaires.*[2] Tonul lui nu mai era deloc unul conversațional. Ați lucrat de una singură acolo, sus. Așa se practică?

Alice se crispă imediat.

– Nu, zise ea încet. Dar fiind ultima mea zi, am vrut să muncesc mai mult, chiar dacă partenerul meu nu mă însoțea. Eram sigură că voi descoperi ceva.

– Sub lespedea ce acoperea intrarea? Ca să clarificăm lucrurile, cine hotărăște unde se fac săpăturile?

– Domnul Brayling și Shelagh – doctor O'Donnell – au un plan cu privire la ceea ce doresc să realizeze într-o perioadă de timp dată. Ei împart situl în funcție de interese.

– Și cine v-a trimis în zona respectivă? Brayling sau O'Donnell?

„Flerul. Am știut că e o capcană."

– Nimeni. Am urcat mai sus pe munte pentru că eram convinsă că... Ezită puțin, după care adăugă: N-am găsit-o pe doctor O'Donnell pentru a-i cere permisiunea... așa că... am luat singură hotărârea de a pleca.

Inspectorul se încruntă.

– Înțeleg. Deci, ați lucrat. Stânca s-a desprins. A căzut. Și-apoi, ce s-a întâmplat?

---

[1] Nu sunt medic. Adică, generalist. Am diplomă universitară (n.tr.)

[2] Bun. Să trecem la treburi! (n.tr.)

Alice avea mari goluri de memorie, însă depuse toate eforturile ca să-i răspundă. Engleza lui Noubel, deşi formală, era bună şi bărbatul îi punea numai întrebări directe.

– Atunci am auzit ceva în tunel, chiar în spatele meu şi...

Brusc, vorbele i se opriră în gât. Un lucru pe care conştientul ei îl ascunsese îi reveni deodată în minte. O senzaţie dureroasă îi cuprinse pieptul, ca şi cum...

„Ca şi cum, ce?!"

Îşi dădu singură răspunsul. „Ca şi cum aş fi fost înjunghiată." Aşa se simţise. De parcă un tăiş îi sfâşiase pielea precis şi curat. Fără durere, doar un curent de aer rece şi un sentiment acut de groază.

„Şi după aceea?"

Lumina orbitoare, ca de gheaţă, ireală. Şi înlăuntrul ei, un chip. Faţa unei femei.

Glasul lui Noubel pătrunse prin valul de amintiri, spărgându-le şi risipindu-le:

– Doctor Tanner?

„Aveam halucinaţii?"

– Domnişoara Tanner? Să vă aduc ceva?

Alice îl privi năucită preţ de o secundă.

– Nu, mulţumesc. Mă simt bine. Căldura e de vină.

– Spuneaţi că v-a speriat un zgomot...

Ea încercă să se concentreze.

– Da. Întunericul mă dezorienta. Nu reuşeam să-mi dau seama de unde vine zgomotul, fapt care m-a speriat. Acum, realizez că nu erau decât Shelagh şi Stephen...

– Stephen?

– Stephen Kirkland. K-i-r-k-l-a-n-d.

Noubel îşi răsuci agenda pentru ca ea să verifice ortografia.

Alice încuviinţă din cap.

– Shelagh a observat stânca prăvălită şi a venit să vadă ce se petrece. Presupun că Stephen a însoţit-o. Şovăi din nou. Nu prea sunt sigură ce s-a întâmplat după aceea. De data asta minţi cu mai multă uşurinţă. Probabil că m-am împiedicat de trepte. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că Shelagh mă striga.

– Doamna O'Donnell susţine că eraţi inconştientă când v-a găsit.

– Pentru scurt timp. Nu cred că am leşinat mai mult de un minut sau două. Sau cel puţin mie nu mi s-a părut mult.

– Aţi mai leşinat vreodată?

Alice tresări când amintirea oribilă a primului leşin îi reveni în minte.

– Nu, minţi ea.

Noubel nu sesiză cât de tare pălise fata.

– Aţi spus că era întuneric, reluă el, şi că de aceea aţi căzut. Nu aţi avut nici o sursă de lumină înainte?

– Ba da, o brichetă pe care am scăpat-o din mână când am auzit zgomotul. Şi inelul, la fel.

Bărbatul reacţionă imediat.

– Un inel? o întrebă el aspru. N-aţi pomenit nimic de nici un inel.

– Între cele două schelete era un inel mic de piatră, zise Alice, alarmată de expresia de pe chipul lui. L-am ridicat cu penseta mea ca să mă uit mai bine, dar înainte să...

– Ce fel de inel? o întrerupse el. Din ce era confecţionat?

– Nu ştiu. Un fel de piatră, nici aur, nici argint. N-am putut să-l cercetez cu atenţie.

– Avea ceva gravat pe el? Litere, un sigiliu, un model?

Ea deschise gura să răspundă, dar o închise iute la loc. Brusc, nu mai voia să-i povestească nimic.

– Îmi pare rău. Totul s-a întâmplat prea repede.

Inspectorul o privi furios un moment, apoi pocni din degete, chemându-l pe tânărul ofiţer care stătea în spatele lui. Şi acesta părea la fel de agitat.

– *Biau. On a trouvé quelque-chose comme ça?*

– *Je ne sais pas, Monsieur l'Inspecteur.*

– *Dépechez-vous, alors. Il faut le chercher... Et informez-en Monsieur Authié. Allez! Vite!*[1]

---

[1] Biau! S-a găsit un obiect de genul acesta?
Nu ştiu, domnule inspector.
Atunci, grăbiţi-vă! Trebuie să fie căutat... Şi informaţi-l despre asta pe domnul Authié. Du-tel Repede! (n.tr.)

Pe neașteptate, un fulger de durere o izbi pe Alice în zona ochilor, acum când calmantele începuseră să-și piardă efectul.

– Ați atins și altceva, doctor Tanner?

Tânăra își frecă tâmplele cu degetele.

– Am lovit accidental unul din cranii cu vârful piciorului. Dar în afară de asta și de inel, nimic. După cum am mai declarat.

– Și cu obiectul găsit sub lespede cum rămâne?

– Catarama? I-am dat-o lui Shelagh după ce am ieșit din peșteră, răspunse ea învăluită în amintiri. Habar n-am ce a făcut cu ea.

Noubel deja n-o mai asculta. Se tot uita în gol, peste umărul ei. În cele din urmă termină cu prefăcătoria și închise carnețelul cu putere.

– Dacă sunteți așa de amabilă, doctor Tanner, v-aș ruga să mai așteptați. S-ar putea să mai am niște întrebări pentru dumneavoastră.

– Dar nu mai am ce să vă spun, dădu ea să protesteze. N-aș putea să mă alătur celorlalți?

– Mai târziu. Deocamdată, rămâneți aici.

Alice se lăsă pe speteaza scaunului, enervată și sleită de puteri, după ce Noubel părăsi ca o furtună cortul, îndreptându-se spre munte unde un grup de polițiști în uniformă examinau stânca prăvălită.

Când inspectorul se apropie, cercul se desfăcu, suficient de mult pentru ca Alice să surprindă silueta înaltă a unui bărbat în haine civile care stătea în mijloc.

Își ținu răsuflarea.

Îmbrăcat într-un costum verde de vară cu tăietură elegantă și o cămașă albă subțire, era clar că el conduce întreaga anchetă. Autoritatea lui era evidentă: un bărbat obișnuit să împartă ordine și să fie ascultat. O cuprinse neliniștea.

Nu numai veșmintele bărbatului și atitudinea acestuia îl deosebeau de ceilalți. Chiar și de la o distanță atât de mare, ea percepea forța și charisma personalității sale. Avea chipul palid și ascuțit, accentuat de părul negru pieptănat pe spate, ce-i scotea în evidență fruntea înaltă. Emana un aer de singurătate. Și o senzație de familiaritate.

„Nu te prosti! De unde să-l cunoști?"

Alice se ridică în picioare și merse până la ușa de pânză a cortului, privindu-i pe cei doi bărbați cum se îndepărtau de grup. Discutau

aprins. Sau mai degrabă Noubel îi vorbea, în vreme ce al doilea asculta. După câteva secunde, bărbatul se răsuci și urcă până la intrarea în peșteră. Ofițerul de serviciu ridică banda galbenă, iar el se strecură înăuntru, dispărând din raza vizuală a fetei.

Dintr-un motiv necunoscut, tinerei îi asudară brusc palmele. Și se înfioră, ca atunci când auzise zgomotul din încăpere. Abia dacă mai putea respira.

„E numai vina ta. Tu l-ai condus acolo. Se scutură. Despre ce naiba vorbești? Însă vocea din capul ei nu voia să tacă. Tu l-ai condus acolo".

Se uită din nou spre peșteră, atrasă ca de un magnet. Îi era peste putință să se abțină. Gândul prezenței lui în acel loc o neliniștea și o înfricoșa în mod inexplicabil.

„O să-l găsească."

– Ce anume? murmură ea.

Nu era sigură.

Dar își dori să fi luat inelul atunci când avusese șansa.

CAPITOLUL 13

Noubel nu intră în peșteră. Se mulțumi să aștepte afară, în umbra cenușie a blocului de piatră, cu fața dogorindu-i de căldură.

„Știe că ceva nu e în regulă", gândi Alice.

Bărbatul îi mai adresa din când în când câte o vorbă ofițerului de serviciu și fuma țigară de la țigară, aprinzând-o pe următoarea de la mucul celei anterioare. Tânăra ascultă puțină muzică astfel încât să-i mai treacă timpul. Nickelback[1] îi urla în cap, înăbușind toate celelalte sunete.

După cincisprezece minute, bărbatul în costum reapăru. Ai fi zis că inspectorul și polițistul crescuseră câțiva centimetri în înălțime. Alice își scoase căștile și așeză scaunul în poziția lui inițială, înainte să-și reocupe locul de la intrare.

Îi urmări pe cei doi bărbați coborând dinspre peșteră.

– Credeam că ați uitat de mine, inspectore, spuse fata când aceștia ajunseră lângă ea.

Nouble bombăni o scuză, dar evită s-o privească în ochi.

– Doctor Tanner, *je vous présente Monsieur Authié.*

De aproape, prima impresie a lui Alice despre charisma bărbatului se întări. Însă privirea îi era glacială și aspră. Tânăra se pregăti pentru ce e mai rău. Luptându-se cu antipatia față de el, îi întinse mâna. După un moment de ezitare, Authié i-o luă. Avea degetele reci și o textură a pielii incredibil de fină. Ea se cutremură.

Îi dădu drumul cât putu de repede.

– Intrăm? spuse el.

---

[1] Formație rock celebră din Canada (n.tr.)

– Sunteți tot de la *Police Judiciare, Monsieur* Authié?

Deși ochii îi sclipiră ușor, bărbatul nu răspunse nimic. Alice aștepta, întrebându-se dacă e posibil ca el să nu-i fi auzit întrebarea. Noubel se foi, tulburat de liniștea apăsătoare.

– *Monsieur* Authié este de la *mairie*. De la primăria din Carcassonne.

– Serios?

I se părea ciudat că orașul Carcassonne se află sub aceeași jurisdicție ca și Foix.

Authié se așeză pe scaunul lui Alice, nelăsându-i fetei altă opțiune decât să stea cu spatele la intrare. O cuprinse îngrijorarea și își făgădui în sinea ei să fie precaută.

Bărbatul afișa zâmbetul exersat al unui politician, eficient, vigilent, lipsit de promisiuni. Nu-i întâlni privirea.

– Am o întrebare sau chiar două pentru dumneavoastră, doctor Tanner.

– Nu știu dacă aș mai putea să adaug ceva. I-am povestit inspectorului tot ce mi-am amintit.

– Inspectorul Noubel mi-a făcut un scurt rezumat al declarației dumneavoastră, dar eu aș vrea să mai trecem oricum prin ea încă o dată. Există anumite discrepanțe, anumite goluri în poveste care au nevoie de clarificare. Poate că ați omis unele detalii înainte, lucruri pe care le-ați considerat nesemnificative.

Ea își mușcă limba.

– I-am spus totul inspectorului, repetă încăpățânată.

Authié își împleti degetele, ignorându-i obiecțiile. Nu mai zâmbea deloc.

– Să începem cu momentul în care ați intrat prima dată în grotă, doctor Tanner. Pas cu pas.

Alice tresări când auzi cuvintele lui. „Pas cu pas"? Oare o testa? Pe chipul lui nu se citea nimic. Fata își opri privirea asupra unui crucifix de aur pe care el îl purta la gât, apoi se uită în ochii lui cenușii, care aproape o sfredeleau cu intensitatea lor.

Pentru că nu avea încotro, se apucă să-i relateze totul încă o dată. Inițial, Authié o ascultă tăcut, concentrat. În scurtă vreme însă porni interogatoriul. „Încearcă să mă prindă."

– Cuvintele inscripționate pe treapta de sus erau vizibile? Ați avut timp să le citiți?

– Mare parte din litere erau șterse, rosti ea îndrăzneață, provocându-l s-o contrazică.

Când văzu că el se abține, Alice rânji satisfăcută.

– Am coborât treptele spre nivelul inferior, îndreptându-mă către altar. Atunci am zărit trupurile.

– Le-ați atins?

– Nu.

Bărbatul scoase un sunet ascuțit pe nas, fără să pară deloc convins, după care își vârî mâna în interiorul sacoului.

– Aceasta vă aparține? întrebă, deschizând palma pentru a-i arăta bricheta ei albastră de plastic.

Tânăra se apropie ca s-o recupereze, dar el își retrase brațul.

– Vreți să mi-o dați înapoi?

– Vă aparține, doctor Tanner?

– Da.

El clătină din cap, apoi o strecură în buzunarul lui.

– Susțineți că n-ați atins scheletele și totuși inspectorului Noubel i-ați mărturisit înainte contrariul.

Alice se înroși.

– A fost un accident. Am lovit cu piciorul unul din cranii, dar altfel nu le-am atins.

– Domnișoară Tanner, lucrurile ar decurge mult mai ușor dacă mi-ați răspunde pur și simplu la întrebări.

Același glas rece și tăios.

– Dar nu înțeleg ce...

– Cum arătau? i-o reteză el.

Ea simți cum Noubel se strâmbă la auzul tonului nepoliticos, dar nu interveni. Avea un ghem de nervi în stomac, dar se strădui să răspundă cât mai la obiect.

– Și ce ați văzut între cele două schelete?

– Un pumnal sau un cuțit, cum vreți să-i spuneți. Și o tolbă mică, din piele cred. „Nu-l lăsa să te intimideze!" Nu știu cu precizie, de vreme ce n-am atins-o.

Authié își mijì privirea.

– V-ați uitat în interiorul ei?

– După cum v-am mai spus, n-am atins nimic.

– Nimic, cu excepția inelului. Brusc, se aplecă în față ca un șarpe pregătit să atace. Iar acest lucru mi se pare tare enigmatic, doctor Tanner. Ceea ce mă nedumerește pe mine este de ce ați fost așa de interesată de inel încât să-l ridicați și ați lăsat restul obiectelor neatinse. Înțelegeți confuzia mea?

Alice se uită în ochii lui.

– Mi-a atras atenția, atâta tot.

Bărbatul zâmbi ironic.

– Într-o peșteră cufundată în beznă, dumneavoastră ați observat tocmai acest obiect micuț? Ce dimensiuni are? Haideți, să zicem, cât o monedă de un euro? Puțin mai mare, puțin mai mic?

„Nu-i spune nimic."

– Am crezut că sunteți capabil să aproximați singur dimensiunile lui, rosti ea acru.

Authié surâse din nou. Alice avu senzația că dansează după cum îi cântă el.

– Ar fi minunat, doctor Tanner, zise el pe un ton mai domol. Și cu asta, am ajuns chiar în miezul problemei. Nu am găsit nici un inel.

Ea îngheță.

– Cum adică?

– Exact cum auziți. Inelul nu mai e acolo. Restul da, mai mult sau mai puțin ca în descrierile dumneavoastră. Dar inelul s-a evaporat.

Se trase înapoi când Authié își puse mâinile pe brațele scaunului său și-și apropie chipul ascuțit și palid de ea.

– Ce-ai făcut cu el, Alice? îi șopti.

„Nu-l lăsa să te impresioneze. N-ai făcut nimic rău!"

– V-am povestit *exact* ce s-a întâmplat, spuse ea, chinuindu-se să-și alunge teama din voce. Inelul mi-a alunecat din mână când am scăpat bricheta. Dacă nu-l găsiți acolo, înseamnă că l-a luat altcineva. Dar nu eu. Aruncă o privire spre Noubel. Dacă-l luam, de ce l-aș mai fi adus în discuție?

– Numai dumneavoastră pretindeți că ați văzut acest inel misterios, spuse Authié ignorându-i comentariile, prin urmare nu ne rămân decât două posibilități. Fie v-ați înșelat, fie l-ați luat.

Inspectorul interveni în sfârșit:

– *Monsieur* Authié, sincer, nu cred că...

– Nu sunteți plătit să credeți, se răsti bărbatul fără să se uite spre Noubel care făcu fețe-fețe. Continuă s-o țintuiască pe Alice cu privirea. Eu doar prezint niște fapte.

Ea simțea că se angajase într-o competiție încrâncenată ale cărei reguli nu le cunoștea. Spunea adevărul, dar nu găsea nici o modalitate de a-l convinge.

– Mulți oameni au intrat după mine în peșteră, rosti agresiv. Medicii legiști, polițiștii, inspectorul Noubel, dumneavoastră. Îl privi sfidătoare. Și ați stat suficient de mult timp înăuntru.

Noubel păru că se sufocă.

– Shelagh O'Donnell poate să confirme spusele mele. De ce n-o întrebați pe ea?

Authié îi arătă același zâmbet strâmb.

– Am întrebat-o. Spune că nu știe nimic despre inel.

– Dar eu i-am povestit tot, strigă Alice. L-a căutat și ea.

– Vreți să spuneți că doctor O'Donnell a examinat mormântul? o întrebă el grav.

Teama o împiedica să gândească limpede. Creierul i se blocase. Nu-și mai amintea ce-i spusese lui Noubel și ce nu.

– O'Donnell v-a dat permisiunea să lucrați acolo?

– Lucrurile nu s-au petrecut astfel, se precipită ea.

– Atunci, a făcut ceva ca să vă *împiedice* să lucrați în acea parte a muntelui?

– Nu e chiar așa simplu.

Bărbatul se așeză înapoi pe scaun.

– În acest caz, mi-e teamă că n-am de ales.

– Să faceți ce?

Se uită spre rucsacul ei. Alice se repezi după el, dar se mișcă prea lent. Authié ajunse primul și-l aruncă în brațele inspectorului Noubel.

– N-aveți nici un drept! strigă fata. Se întoarse spre inspector. N-are voie să facă asta, nu? De ce nu vă împotriviți?

– Dar dumneavoastră de ce vă opuneți, dacă nu ascundeți nimic? întrebă Authié.

– E o chestiune de principiu! Nu puteți umbla prin lucrurile mele când aveți chef.

– *Monsieur Authié, je ne suis pas certain...*[1]

– Fă ce ți se spune, Noubel!

Alice încercă să-și recupereze rucsacul. Authié sări și o prinse de încheietură. Contactul fizic o șocă atât de tare, încât încremeni. Picioarele începură să-i tremure, dar nu știa dacă de furie sau de frică.

Își eliberă brațul cu o smucitură și se așeză la loc, gâfâind, în vreme ce Noubel îi scormonea prin buzunare.

– *Continuez. Dépêchez-vous!*[2]

Alice îl urmări cum se pregătește să caute în partea mai voluminoasă a rucsacului, știind că nu mai era decât o chestiune de timp până când va găsi agenda ei cu desene. Inspectorul îi surprinse privirea. „Nici lui nu-i convine toată treaba asta." Din păcate, Authié observase și el ușoara ezitare a lui Noubel.

– Ce este, inspectore?

– *Pas de bague.* Nici urmă de inel.

– Dar ce-ai găsit? îl întrebă el, întinzând mâna.

Noubel se văzu nevoit să-i înmâneze agenda. Authié răsfoi paginile cu o expresie disprețuitoare pe chip. Apoi își miji privirea și, pentru o secundă, ea putu deslușI o surpriză sinceră în ochii lui, înainte să-și plece pleoapele.

Închise brusc agenda.

– *Merci de votre... collaboration,* doctor Tanner, spuse el.

Alice sări în picioare.

– Desenele mele, vă rog! zise ea, încercând să-și păstreze o voce autoritară.

– Le veți primi înapoi în cel mai scurt timp, o asigură el, vârând agenda în buzunar. Și rucsacul la fel. Inspectorul Noubel o să vă dea

[1] Domnule Authié, nu sunt sigur că... (n.tr.)

[2] Mai departe! Grăbiți-vă! (n.tr.)

o chitanță pentru el, precum și declarația dumneavoastră bătută la mașină ca s-o semnați.

Fu luată prin surprindere de sfârșitul brusc al interogatoriului. Până să-și vină în fire, Authié părăsise cortul cu tot cu lucrurile ei.

– De ce nu-l opriți? îl chestionă ea pe Noubel. Să nu vă imaginați c-o să-l las să scape cu una, cu două.

Expresia de pe chipul lui se înăspri.

– O să vă înapoiez rucsacul, doctor Tanner. Sfatul meu e să vă continuați vacanța. Și să uitați de toate astea.

– Lucrurile nu pot rămâne așa, strigă ea, însă Noubel plecase deja, lăsând-o singură în mijlocul cortului, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Preț de câteva momente nu știu ce să facă. Era furioasă atât pe ea, cât și pe Authié, pentru că îl lăsase s-o intimideze. „Dar el e diferit." Alice nu mai reacționase niciodată atât de puternic în fața unei persoane.

Șocul se risipi treptat. În primă instanță fu tentată să-l pârască doctorului Brayling și chiar lui Shelagh. Nu voia să stea cu mâinile în sân. Renunță însă la idee imediat. Având în vedere statutul ei de *persona non grata*, nimeni n-o va compătimi.

Se mulțumi să formuleze în minte o plângere, străduindu-se totodată să înțeleagă ce se petrecuse. Puțin mai târziu, un alt polițist veni cu declarația la semnat. Alice o citi cu atenție, dar înregistrările se dovediră pline de acuratețe, așa că își mâzgăli numele la capătul rândurilor, fără cea mai mică ezitare.

Când osemintele fură scoase din peșteră, Pirineii erau scăldați într-o lumină roșiatică fină.

Se așternu tăcerea în clipa în care sumbra procesiune își croi drum printre pantele ce duceau spre parcare, unde așteptau șirurile de mașini cu alb și albastru ale poliției. O femeie se închină când alaiul trecu pe lângă ea.

Alice se alătură celor adunați la poalele muntelui pentru a-i vedea pe polițiștii care deschideau dubița mortuară. Nimeni nu scoase vreun cuvânt. Ușile se închiseră, după care vehiculul demară în trombă, lăsând în urma lui o ploaie de praf. Majoritatea colegilor ei se întoarseră

să-și strângă lucrurile, supravegheați de doi polițiști care urmau să sigileze situl imediat ce pleca toată lumea. Ea mai zăbovi o vreme, pentru că nu voia să dea ochii cu nimeni, știind că i-ar fi fost chiar mai greu să suporte compasiunea decât o atitudine ostilă.

Din punctul ei de observație, privi cum convoiul solemn străbătea valea în zigzag, făcându-se din ce în ce mai mic până când rămase doar o pată la orizont.

Tabăra se liniștise. Înțelegând că nu mai putea întârzia foarte mult, Alice se pregăti să se întoarcă, dar tocmai atunci îl zări pe Authié. Se dădu mai aproape, privindu-l cum își așază sacoul cu grijă pe bancheta din spate a mașinii lui argintii extrem de scumpe. Apoi trânti portiera și-și scoase telefonul din buzunar. Îl auzi bătând darabana cu degetele, în timp ce aștepta să se facă legătura.

Când vorbi, mesajul fu scurt și precis.

– *Ce n'est plus là*, spuse. A dispărut.

CAPITOLUL 14

Chartres

Marea catedrală gotică Notre Dame din Chartres domina de la înălțimea ei mozaicul de frontoane, acoperișuri din țiglă roșiatică și case din lemn și calcar ce alcătuiau centrul istoric al orașului. Dincolo de labirintul aglomerat de străduțe sinuoase și înguste, umbrit de clădirile masive, râul Eure curgea liniștit, încălzit de lumina aurie a apusului.

Turiștii se înghesuiau la ușa de vest a catedralei. Bărbații își mânuiau camerele video ca pe niște arme, înregistrând metri întregi de peliculă, în loc să se bucure de caleidoscopul strălucitor de culori care pătrundea prin cele trei ferestre arcuite de deasupra Portalului Regal.

Până în secolul al XVIII-lea, cele nouă intrări ale construcției puteau fi zăvorâte în vremuri de restriște. Porțile dispăruseră între timp, dar tradițiile rezistaseră. Chartres era încă un oraș împărțit între vechi și nou. Cartierul rezidențial se situa la nord de mănăstire, unde odinioară se aflase Palatul Episcopului. Edificiile din piatră alburie priveau mândre spre catedrală, învăluite ca într-un giulgiu de aerul vechi de secole al influenței și puterii catolice.

Casa familiei l'Oradore se ridica falnică pe rue du Cheval Blanc. Supraviețuise Revoluției și marii ocupații, iar acum devenise un simbol al nobleței. Ciocănelul și cutia de scrisori din alamă sclipeau, iar arbuștii din ghivecele mari, așezate de-o parte și de alta a treptelor ce urcau spre ușile duble, erau tunși perfect.

Intrarea din față se continua cu un hol impozant. Podeaua din lemn negru lăcuit strălucea și o vază masivă din sticlă plină cu crini

proaspăt tăiați stătea pe masa ovală din centru. Pe margini se înșirau vitrine – discret echipate cu sisteme de alarmă –, ce conțineau o selecție neprețuită de artefacte egiptene achiziționate de familia l'Oradore după întoarcerea triumfătoare a lui Napoleon din campaniile nord-africane, la începutul secolului al XIX-lea. Obiectele alcătuiau una dintre cele mai mari colecții egiptene private.

În prezent, capul familiei, Marie-Cécile de l'Oradore, făcea comeț cu antichități din toate perioadele, deși împărtășea înclinația bunicului ei pentru trecutul medieval. Pe peretele lambrisat opus intrării atârnau două bogate tapiserii franțuzești, pe care le cumpărase imediat după ce intrase în posesia averii, cu cinci ani în urmă. Cele mai valoroase piese ale familiei – tablouri, bijuterii, manuscrise – erau închise în seif, departe de ochii lumii.

În dormitorul principal de la primul etaj al casei, ale cărui ferestre dădeau spre rue du Cheval Blanc, Will Franklin, amantul actual al lui Marie-Cécile, zăcea leneș, acoperit până la brâu cu un cearșaf.

Își ținea brațele bronzate sub cap și părul șaten, presărat cu șuvițe blonde, căpătate de-a lungul verilor însorite din copilărie petrecute la țară, îi încadra perfect chipul bonom și cu zâmbet bosumflat de băiețel.

Marie-Cécile stătea într-un fotoliu stil Ludovic XIV, așezat lângă șemineu. Picioarele ei lungi și fine erau încrucișate elegant în zona genunchilor. Strălucirea de fildeș a furoului de mătase contrasta puternic cu albastrul viu al tapițeriei de catifea.

Avea profilul distinctiv al familiei l'Oradore, o frumusețe palidă, acvilină, cu toate că buzele îi erau senzuale și pline, iar ochii verzi de pisică sclipeau pe sub genele lungi și negre. Buclele impecabil aranjate i se revărsau pe umerii sculpturali.

– Ce încăpere minunată! suspină Will. Ți se potrivește perfect. Rece, scumpă, subtilă.

Clipsurile cu diamante din urechile ei aruncară luciri de gheață când se aplecă să-și stingă țigara.

– Inițial a fost camera bunicului meu.

Vorbea o engleză fluentă, pigmentată cu un strop de accent franțuzesc, care încă îl mai excita. Se ridică și se apropie de el, pașii fiindu-i înăbușiți de covorul bleu și gros.

Will zâmbi aţâţat şi trase adânc în piept mirosul ei unic: sex, Chanel şi aromă de Gauloise.

– Invers, spuse ea, răsucindu-şi degetul în aer. Întoarce-te.

Will făcu ce i se spuse. Ea începu să-i maseze gâtul şi umerii laţi. Îi simţea muşchii, încordându-se şi relaxându-se sub atingerea sa. Nici unul nu dădu atenţie sunetului scos de uşa de la intrare, care se deschise şi se închise la loc. Bărbatul nici măcar nu sesiză vocile de pe hol, paşii care urcau treptele două câte două, alergând apoi pe coridor.

Cineva ciocăni la uşă de câteva ori.

– *Maman!*

Will se crispă.

– E doar fiul meu, spuse femeia. *Oui? Qu'est-ce que c'est?*[1]

– *Maman! Je veux te parler.*[2]

Will îşi săltă capul.

– Credeam că nu se întoarce până mâine.

– Aşa e.

– *Maman!* repetă băiatul. *C'est important.*

– Dacă te deranjez..., rosti el stingherit.

Marie-Cécile continuă să-i maseze umerii.

– Ştie când să se oprească. O să vorbesc cu el mai târziu. Îşi ridică vocea. *Pas maintenant,*[3] François-Baptiste. Apoi adăugă în engleză doar pentru urechile lui Will, în timp ce-şi plimba mâinile pe spatele lui: Acum... nu e momentul oportun.

El se rostogoli într-o parte şi se ridică în capul oaselor, simţindu-se stânjenit. În cele trei luni de când o cunoştea, nu-l întâlnise niciodată pe fiul ei. François-Baptiste fusese plecat la universitate, apoi în vacanţă cu prietenii. De-abia acum îi trecea prin cap că femeia pusese totul la cale.

– N-ai de gând să vorbeşti cu el?

– Dacă asta te face fericit, spuse ea, dându-se jos din pat.

Întredeschise uşa câţiva centimetri. Urmă un schimb de replici pe care bărbatul nu-l auzi, apoi sunetul paşilor estompându-se de-a

---

[1] Da! Ce este? (n.tr.)

[2] Mamă, vreau să-ţi vorbesc! (n.tr.)

[3] Nu acum. (n.tr.)

lungul coridorului. Marie-Cécile răsuci cheia în broască și se întoarse cu fața la el.

– E mai bine acum? îl întrebă ea mieroasă.

Încet, se apropie de pat, privindu-l galeș pe sub genele lungi și dese. Mișcările ei aveau ceva bine calculat în ele, de parcă ar fi jucat un rol, dar trupul lui Will reacționă instantaneu.

Ea îl împinse pe spate, se sui călare peste el, cuprinzându-i umerii cu brațele ei elegante. Unghiile ascuțite lăsară pe pielea bărbatului zgârieturi fine. Genunchii ei îi strângeau coapsele cu putere. El se săltă în capul oaselor și își trecu degetele peste mâinile ei musculoase, dar fine și îi mângâie sânii cu palmele prin materialul mătăsos. Bretelușele subțiri ale furoului alunecară delicat de pe umerii minunați.

Telefonul mobil așezat pe noptieră începu să sune. Will nu-l băgă în seamă. Trase cu blândețe de material, dezvelind până în talie trupul zvelt al femeii.

– O să te sune mai târziu, dacă e important.

Marie-Cécile aruncă o privire spre numărul de pe ecran. Starea de spirit i se schimbă într-o clipă.

– Trebuie să răspund, spuse. Will încercă s-o oprească, dar ea îl împinse nervoasă. Nu acum!

Acoperindu-se, traversă încăperea până la fereastră.

– *Oui. J'ecoute.*[1]

Will surprinse pârâiturile unei legături telefonice proaste.

– *Trouve-le, alors!*[2] se răsti ea și închise.

Roșie de furie, Marie-Cécile își aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau.

– E vreo problemă?

La început, crezu că ea nu l-a auzit. Părea că uitase complet de prezența lui. Într-un târziu își îndreptă privirea spre el.

– A intervenit ceva, îl lămuri ea laconic.

El așteptă până când realiză că aceasta va fi și ultima explicație primită și că trebuia să plece.

– Îmi pare rău, rosti femeia pe un ton mai conciliant. Aș prefera să stau cu tine, *mais...*

---

[1] Da, ascult! (n.tr.)

[2] Atunci, găsește-l! (n.tr.)

Iritat, Will coborî din pat și-și trase blugii.

– Ne vedem la cină?

Ea se posomorî.

– Am o altă întâlnire. De afaceri, nu-ți amintești? Ridică din umeri. Mai târziu, *oui?*

– Ce înseamnă mai târziu? Zece seara? Miezul nopții?

Veni lângă el și-și împleti degetele cu ale lui.

– Îmi pare rău.

Will încercă să se ferească într-o parte, dar ea nu-l lăsă.

– Întotdeauna faci așa. Niciodată nu știu ce se petrece.

Marie-Cécile se lipi de el, pentru ca bărbatul să-i poată simți sânii prin mătasea subțire. În ciuda proastei sale dispoziții, el se excită.

– Sunt doar afaceri, murmură ea. N-ai de ce să fii gelos.

– Dar nu sunt gelos. Pierduse șirul nenumăratelor conversații de acest fel. Mai degrabă...

– *Ce soir,* spuse ea, dându-i drumul. Acum, trebuie să mă pregătesc.

Înainte ca el să mai apuce să obiecteze, femeia deja dispăruse în baie, închizând ușa în urma sa.

Când Marie-Cécile ieși de la duș, răsuflă ușurată să vadă că Will plecase. N-ar fi surprins-o dacă l-ar fi găsit trântit pe pat, cu expresia lui copilăroasă pe chip.

Posesivitatea lui începea s-o calce pe nervi. Încetul cu încetul, îi pretindea tot mai mult timp și atenție, iar ea nu-i putea oferi deocamdată altceva. Părea că înțelege greșit natura relației lor. Dar o să se ocupe și de acest aspect cât de curând.

Și-l alungă din gânduri. Privi în jur. Între timp menajera intrase și făcuse ordine. Lucrurile o așteptau frumos întinse pe pat. Papucii aurii, lucrați manual, se aflau pe podea alături.

Își scoase o țigară. Fuma prea mult, dar enervarea pusese stăpânire pe ea în seara asta. Lovi filtrul de capacul portțigaretului, înainte de a o aprinde. Un alt obicei pe care-l moștenise de la bunicul său.

Marie-Cécile se apropie de oglindă și-și lăsă halatul de baie alb din mătase să-i alunece de pe umeri. Materialul se învolbură la picioarele ei. Își înclină capul într-o parte și se studie cu un ochi critic. Trupul

lung și zvelt, extrem de palid; sânii plini și fermi, pielea perfect netedă. Își plimbă degetele peste sfârcurile întunecate, apoi își mângâie oasele bazinului și abdomenul plat. Avea câteva riduri fine în jurul ochilor și la colțurile gurii, dar altfel timpul nu o afectase deloc.

Orologiul din bronz aurit de pe polița șemineului începu să bată ora fixă, amintindu-i că ar trebui să se grăbească. Se întinse și-și luă rochia lungă și diafană de pe umeraș. Cu guler înalt la ceafă și un decolteu adânc în față, fusese croită special pentru ea.

Își trecu bretelușele – funde aurii înguste – peste umerii ascuțiți, după care se așeză în fața măsuței de toaletă. Își perie îndelung părul, răsucindu-și buclele pe degete, până când acesta sclipi ca un lac. Îi plăceau la nebunie asemenea momente de metamorfoză, când înceta să mai fie ea și intra în pielea unui *Navigatairé*. Întregul proces o ducea cu gândul la toți cei care jucaseră înainte rolul ei.

Marie-Cécile zâmbi. Numai bunicul ar înțelege-o cum se simte acum. Euforică, veselă, invincibilă. În seara asta nu, dar data viitoare va ocupa locul în care stătuseră strămoșii ei cândva. Însă nu și el. O durea nespus să știe cât de aproape era situată peștera de situl în care bunicul ei făcuse săpături cu cincizeci de ani în urmă. Avusese perfectă dreptate. Doar câțiva kilometri mai la est și el ar fi schimbat istoria.

Moștenise afacerile familiei l'Oradore acum cinci ani, la moartea lui. Își asumase un rol pentru care se pregătise de când se știa. Tatăl ei – singurul lui fiu – se dovedise o mare dezamăgire. Marie-Cécile sesizase acest aspect de la o vârstă foarte fragedă. După ce fetița împlinise șase ani, bunicul se ocupase în mod direct de educația ei – socială, academică și filosofică. El nutrea o mare pasiune pentru lucrurile fine ale vieții și dovedea un fler uluitor pentru culoare și artă. În materie de mobilă, tapiserii, modă, tablouri și cărți, gustul lui nu avea egal. Tot ceea ce ea aprecia acum învățase de la el.

Îi arătase și regulile puterii, felul în care s-o folosească și s-o păstreze. Când Marie-Cécile ajunsese la majorat, considerând că educația ei a fost desăvârșită, bunicul își dezmoștenise în mod oficial fiul, numind-o pe ea viitoarea stăpână a averii.

O singură piedică întâmpinase relația lor: sarcina ei neașteptată și nedorită. În pofida râvnei de care dădea el dovadă în căutarea anticului

secret al Graalului, catolicismul bunicului se vădea puternic și nu putea admite un copil născut în afara unei căsnicii. Avortul nici nu intra în discuție. De-abia după ce se convinsese că maternitatea nu-i clintise cu nimic hotărârea – ba dimpotrivă, îi accentuase ambiția și cruzimea –, bunicul îi permisese să facă iar parte din viața lui.

Trase adânc din țigară, bucurându-se de fumul iute ce se insinuă în jos pe gât, până în plămâni. Îi displăceau profund amintirile ce stăruiau atât de vii în mintea sa. Chiar și-acum, după douăzeci de ani, exilul ei forțat o umplu de o disperare rece. *Excomunicarea*, așa îi spusese el.

Era o descriere cât se poate de potrivită. În perioada aceea, între ea și un mort nu existase nici o diferență.

Marie-Cécile își scutură capul pentru a alunga vălul de gânduri negre. Nu voia să i se strice starea de spirit din noaptea asta. Nu-și dorea nici o umbră care să-i întunece entuziasmul. Nu avea voie să greșească.

Se întoarse cu fața spre oglindă. Mai întâi, aplică un strat subțire de fond de ten și puțină pudră aurie ce reflecta lumina. Apoi, își contură pleoapele și sublinie sprâncenele cu un dermatograf solid, ce-i scotea în evidență genele și pupilele negre, terminând cu puțin fard de ochi verde, cu irizații asemănătoare unei cozi de păun. Pentru buze, alese un luciu auriu-cărămiziu cu tonuri sidefate, sărutând un șervețel pentru a îndepărta excesul. La sfârșit, parfumă aerul și lăsă ca ploaia de stropi să cadă încet peste pielea ei.

Pe măsuța de toaletă se zăreau aliniate trei cutiuțe și agrafele din piele roșie și alamă, lustruite și sclipitoare. Toate bijuteriile ceremoniale aveau câteva veacuri, dar fuseseră modelate după obiecte vechi de mii de ani. În prima cutiuță se găsea o parură din aur, ca o tiară, ce se înălța în centru; în următoarea, două amulete, tot din aur, sub forma unor șerpi, cu ochi scânteietori făcuți din smarald șlefuit; cea de-a treia conținea un colier, un lanț gros din aur de mijlocul căruia atârna un pandantiv. Suprafețele lucioase aminteau de căldura și de deșertul Egiptului antic.

Când termină, Marie-Cécile se apropie de fereastră. Dedesubt, străzile din Chartres se întindeau ca într-o imagine din cărțile poștale. Magazinele, mașinile și restaurantele se cuibăreau în umbra

marii catedrale gotice. Curând, din casele alăturate vor ieşi femei şi bărbaţi aleşi să ia parte la ritualul din acea noapte.

Închise ochii pentru a nu mai vedea cerul familiar şi orizontul întunecat. Nu-i mai păsa de clopotniţă şi de mănăstirile cenuşii. Cu ochii minţii admira întreaga lume, ca o hartă sclipitoare ce se desfăşura înaintea sa.

Şi care, în sfârşit, îi stătea la dispoziţie.

CAPITOLUL 15

Foix

Alice se trezi speriată de un târâit persistent.

„Unde naiba sunt?" Telefonul crem de pe raftul de deasupra patului sună din nou.

„Normal." În camera ei de hotel din Foix. Se întorsese de la șantier, împachetase și își făcuse un duș. Ultimul lucru pe care și-l mai amintea era că se așezase în pat să se odihnească vreo cinci minute.

Bâjbâi după receptor.

– *Oui. Allo?*

Proprietarul hotelului, *Monsieur* Annaud, avea un accent local foarte puternic, cu vocale plate și consoane nazale. Tinerei îi era greu să priceapă ce spune chiar și când se afla față-n față cu el. La telefon, fără ajutorul sprâncenelor și al gesticulației, devenea aproape imposibil. Glasul lui părea al unui personaj de desene animate.

– *Plus lentement, s'il vous plaît*, spuse ea încercând să-i mai domolească ritmul. *Vous parlez trop vite. Je ne comprends pas.* Vorbiți prea repede. Nu înțeleg.

Urmă o pauză. Pe fundal se auziră câteva murmure. La telefon trecu doamna Annaud, care o informă că este așteptată la recepție.

– *Une femme?* rosti ea plină de speranțe.

Alice lăsase un bilețel pentru Shelagh la șantier și câteva mesaje pe telefonul ei mobil, dar până acum nu primise nici o veste de la ea.

– *Non, c'est un homme*[1], replică doamna Annaud.

---

[1] Nu, un bărbat. (n.tr.)

– OK, oftă Alice dezamăgită. *J'arrive. Deux minutes.*[1]

Își trecu pieptănul prin părul încă umed, își trase pe ea o fustă și un tricou, își vârî picioarele în espadrile și se îndreptă spre scări, întrebându-se cine naiba putea să fie.

Echipa de bază se cazase într-un mic hotel de lângă situl arheologic. În orice caz, ea își luase rămas-bun de la cei pe care îi cunoscuse mai îndeaproape. Nimeni altcineva nu mai știa unde stă. De când se despărțise de Oliver, nici nu mai avea cui să-i spună.

Zona recepției părea pustie. Își miji ochii prin penumbră, căutând s-o vadă pe doamna Annaud în spatele biroului înalt de lemn, dar nu se afla nimeni prin preajmă. Verifică iute și sala de așteptare. Scaunele vechi din răchită, pline de praf, erau goale, la fel și cele două canapele mari din piele, așezate în unghi drept lângă șemineul din alamă, acoperit de mărturiile oaspeților recunoscători. Un stativ rotativ înclinat într-o parte și încărcat de vederi poștale îndoite la colțuri, ce prezentau toate locurile demne de a fi vizitate în Foix și în Ariège, completa atmosfera rece.

Alice se întoarse la recepție și apăsă pe sonerie. Din apartamentul privat al familiei se auzi sunetul scos de o perdea din mărgele și în prag apăru domnul Annaud.

– *Il y a quelqu'un pour moi?*[2]

– *Là*, spuse el, aplecându-se peste tejghea.

Ea scutură din cap.

– *Personne.* Nimeni.

Ocoli structura de lemn ca să se uite și el, apoi ridică din umeri, surprins să găsească holul părăsit.

– *Dehors?* Afară? îi sugeră bărbatul, mimând gestul fumatului.

Hotelul se afla pe o mică străduță laterală, ce făcea legătura între bulevardul principal – înțesat de clădiri administrative, restaurante de tip fast-food, dar pe care se ridica și oficiul poștal în extraordinarul stil art déco al anilor 1930 – și centrul medieval extrem de pitoresc al orașului Foix, cu magazinele sale de antichități și cafenele.

---

[1] Bine. Vin. În două minute. (n.tr.)

[2] Mă așteaptă cineva? (n.tr.)

Alice privi la stânga, apoi la dreapta, dar nu zări pe nimeni aşteptând. La ora asta din zi, magazinele erau închise şi străzile pustii.

Nedumerită, se răsuci ca să intre din nou în hotel, când un tânăr până în treizeci de ani apăru la intrare. Purta un costum de vară deschis la culoare, cam larg pentru el. Avea părul negru tuns scurt, iar ochii şi-i ascundea sub o pereche de ochelari fumurii. Între degete îi fumega o ţigară.

– Doctor Tanner?

– *Oui*, rosti ea precaut. *Vous me cherchez?*[1]

Bărbatul îşi duse mâna la buzunarul de la piept.

– *Pour vous. Tenez*, spuse el, înmânându-i un plic.

Din mişcările sale agitate se înţelegea limpede că se fereşte să nu-i surprindă cineva. Alice îl recunoscu pe dată ca fiind poliţistul care-l însoţise pe inspectorul Noubel.

– *Je vous ai déjà rencontré, non? Au Pic de Soularac.*[2]

Bărbatul începu să vorbească în engleză.

– Vă rog, zise el grăbit. Luaţi-l.

– *Vous étiez avec Inspecteur Noubel?*[3] insistă ea.

Pe fruntea lui se iviră mici broboane de sudoare. Aproape că se sperie când o apucă de braţ şi îi vârî cu forţa plicul în palmă.

– Hei! se împotrivi ea. Ce-i asta?

Dar tânărul deja dispăruse pe una dintre nenumăratele alei ce duceau la castel.

O clipă, Alice se holbă spre locul gol din faţa ei, tentată să pornească în urmărirea bărbatului. Se răzgândi însă. Privi scrisoarea de parcă ar fi ţinut între degete o bombă gata să explodeze, după care inspiră adânc şi desfăcu plicul. Înăuntru găsi o singură foaie de hârtie ieftină, pe care scria cu litere mari copilăreşti: „SUNAŢI". Dedesubt cineva mâzgălise un număr de telefon: 02 68 72 31 26.

Alice se încruntă. Un număr din altă regiune. Prefixul pentru Ariège era 05.

---

[1] Da. Pe mine mă căutaţi? (n.tr.)

[2] V-am mai întâlnit, nu? La Pic de Soularac. (n.tr.)

[3] Eraţi cu inspectorul Noubel, nu? (n.tr.)

O întoarse pe partea cealaltă, dar nu mai găsi nici o altă informație. Vru să arunce foaia într-un coș de gunoi, dar renunță în ultima clipă. „Deocamdată aș putea s-o mai păstrez." Așa că o băgă în buzunar, aruncă plicul la gunoi și se întoarse înăuntru, complet năucită.

Nici nu-l observă pe bărbatul care ieși din umbra cafenelei de pe partea cealaltă a străzii.

Cu trupul energizat de valul de adrenalină, Yves Biau se opri într-un final din alergat. Se aplecă în față cu mâinile pe genunchi, gâfâind zdravăn.

Mult deasupra lui, marele castel de Foix domina orașul, așa cum o făcea de mai bine de o mie de ani. Era simbolul independenței regionale, singura fortăreață care rezistase eroic în timpul cruciadei dusă împotriva Languedoc-ului. Un refugiu al catarilor și al luptătorilor pentru libertate alungați din alte orașe și sate.

Biau știa că fusese urmărit. Ei – indiferent cine erau aceștia – nu încercaseră să se ascundă. Își duse mâna la pistolul de sub jachetă. Cel puțin făcuse tot ceea ce îl rugase Shelagh. Acum, dacă ar putea trece frontiera în Andorra înainte să realizeze cineva că-și luase tălpășița, n-ar mai avea nici o problemă. Înțelegea că e prea târziu să mai pună capăt evenimentelor care, prin aportul lui, fuseseră puse în mișcare. Respectase întocmai toate ordinele, dar ea nu se sătura. Nici una dintre acțiunile lui nu părea să fie suficientă.

Pachetul plecase cu ultimul transport poștal către bunica lui. Bătrâna va ști cum să procedeze în continuare. Măcar cu asta putea să se revanșeze.

Biau privi strada la stânga și la dreapta. Nimeni.

Se îndreptă de spate și porni la drum, alegând pe o rută ilogică, sinuoasă, în caz că îl așteptau acolo. Venind din direcția asta, avea șansa să-i observe înainte să fie văzut.

Străbătu piața acoperită și înregistră automat prezența Mercedesului argintiu din Place Saint-Volusien, dar fără să-i acorde prea mare atenție. Nu auzi tușitul ușor al motorului silențios și nici zgomotul schimbătorului de viteze, care făcu mașina să alunece încet peste dalele de piatră ale vechiului oraș medieval.

Când puse piciorul pe caldarâm ca să traverseze strada, maşina acceleră brusc, năpustindu-se înainte ca un avion pe pistă, gata de decolare. Biau se răsuci cu o expresie îngrozită pe chip. Urmă o bufnitură surdă şi trupul moale se lovi de parbriz. Pluti prin aer o secundă, pentru ca după aceea să se izbească violent de unul dintre stâlpii de beton ce sprijineau acoperişul arcuit al pieţei.

Atârnă acolo câteva momente, suspendat ca un copil ce se dă în roată la bâlci. Imediat însă, gravitaţia îşi ceru drepturile şi el căzu direct pe trotuar, lăsând pe stâlpul negru de fier o dâră de sânge.

Mercedesul nu se opri.

Zgomotul îi scoase afară pe oamenii din barurile şi localurile de pe stradă. Două femei apărură la ferestrele ce dădeau spre piaţă. Proprietarul cafenelei PMU aruncă o privire scurtă şi alergă înăuntru să anunţe poliţia. Cineva începu să ţipe, dar strigătul fu repede înăbuşit de mulţimea ce se strânse în jurul omului accidentat.

Iniţial, Alice nu băgă în seamă agitaţia. Dar pentru că vaietul sirenelor se auzea tot mai tare, se apropie de fereastra camerei şi se uită afară.

„N-are nici o legătură cu tine."

N-avea nici un sens să se implice. Şi totuşi, dintr-un impuls pe care nu şi-l putea explica, se trezi că iese din cameră, îndreptându-se spre piaţă.

O maşină de poliţie cu girofarul învârtindu-se bloca micul drum ce pornea din colţul pieţei. Pe partea cealaltă, un grup de oameni formaseră un semicerc în jurul unui obiect sau al unei persoane întinse pe jos.

– Nu mai eşti în siguranţă nicăieri, îi murmura o americancă soţului ei, nici măcar în Europa.

O premoniţie urâtă o încerca tot mai puternic. Nu suporta gândul celor ce avea să le vadă, dar nu se putea abţine. O a doua maşină de poliţie se ivi de pe o străduţă laterală şi frână brusc în spatele primeia. Lumea se întoarse să verifice cine a venit şi sumedenia de braţe şi picioare se rări îndeajuns de mult ca ea să vadă trupul de pe pământ. Un costum deschis la culoare, păr negru; ochelarii cu lentile fumurii şi rame aurii, zăcând în apropiere.

„N-are cum să fie el."

Alice își făcu loc printre cei adunați, împingându-i pe curioși până când ajunse în față. Corpul era nemișcat. Fata își duse automat mâna spre hârtia din buzunar. „E imposibil să fie vorba doar de o coincidență!"

Șocată și bulversată, se dădu înapoi. O portieră se trânti cu putere. Tresări și se răsuci pe călcâie, la timp ca să-l zărească pe Noubel coborând din mașină. Se făcu nevăzută în mulțime. „Nu-l lăsa să te observe." Se depărtă iute de piață și de inspector, ținându-și capul plecat.

Imediat ce trecu de colț, o luă la goană.

– *S'il vous plaît,* strigă Noubel, croindu-și drum printre toți acei gură-casă. *Police. S'il vous plaît.*

Yves Biau zăcea lungit pe pământ, cu brațele întinse în lateral. Un picior, evident rupt, era prins sub celălalt. Osul alb al gleznei sfâșiase pantalonii. Al doilea picior stătea neobișnuit de drept, cu talpa înclinată spre asfalt. Unul din pantofii mocasini îi sărise cât colo.

Noubel se lăsă pe vine și îi căută pulsul. Bărbatul încă mai respira, horcăind în agonie, iar pielea i se acoperise de sudoare și avea ochii închiși. Inspectorul auzi din depărtare sirena ambulanței.

– *S'il vous plaît,* strigă el din nou, ridicându-se în picioare. *Poussez vous.* Faceți loc!

Alte două mașini de poliție sosiră. Se anunțase prin stație că unul de-al lor fusese accidentat, așa că foarte curând numărul polițiștilor îl depăși pe cel al spectatorilor. Înconjurară strada cu o bandă galbenă și separară martorii de simplii curioși. Se mișcau metodic și eficient, însă pe chipurile lor se citea tensiunea.

– N-a fost un accident, inspectore, spuse americanca. Mașina s-a năspustit direct spre el, cu o viteză incredibilă. Nu i-a mai dat nici o șansă!

Noubel îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ați văzut întâmplarea, doamnă?

– Sigur că da.

– Vă mai aduceți aminte ce mașină era? Marca?

Ea scutură din cap.

– Era argintie, asta-i tot ce știu.

Se întoarse spre soțul ei.

– Mercedes, adăugă el iute. Nici eu nu am văzut prea bine. M-am întors atunci când am auzit zgomotul.

– Numărul de înmatriculare?

– Cred că ultimele cifre erau unsprezece. Totul s-a întâmplat mult prea repede.

– Strada era aproape pustie, domnule inspector, repetă soția, de parcă i-ar fi fost teamă că vorbele ei nu sunt luate în seamă.

– Ați observat cumva câți oameni se aflau în mașină?

– Era unul sigur pe scaunul din dreapta șoferului, dar n-aș putea spune dacă pe bancheta din spate se mai găsea cineva.

Noubel o lăsă în grija unui alt polițist care să-i ceară datele de contact, după care se duse în spatele ambulanței, unde Biau fusese ridicat pe o targă. Avea gâtul și capul susținute cu o proteză din ghips, dar de sub bandajul ce-i acoperea rana se scurgea un firicel de sânge, care-i păta cămașa.

Pielea căpătase o culoare nesănătoasă, ca de ceară. În colțul gurii îi lipiseră cu leocoplast un tub și de mână îi atașaseră o perfuzie mobilă.

– *Il pourra s'en tirer?* Va supraviețui?

Medicul se uită la el ca la un venit de pe altă lume.

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, deja i-aș telefona rudei celei mai apropiate.

Noubel trânti ușa ambulanței când aceasta demară, apoi, mulțumit că oamenii săi își făceau treaba, se îndreptă spre mașina lui, blestemându-se. Se așeză la volan, copleșit de greutatea celor cincizeci de ani și meditând la deciziile greșite pe care luase și care cauzaseră astfel de evenimente. Își strecură degetul pe lângă gulerul cămășii și își slăbi cravata.

Știa că ar fi trebuit să discute cu băiatul mai devreme. Biau nu prea se simțise în apele lui de când sosiseră la Pic de Soularac. De obicei se entuziasma și se oferea primul ca voluntar pentru câte o acțiune. Astăzi, nu-și putuse ascunde nervozitatea și agitația, iar apoi dispăruse după-amiază.

Tulburat, bătu cu degetele în volan. Authié susținea că Biau nu-i transmisese mesajul legat de inel. Și de ce ar fi mințit în privința asta?

Când se gândi la Paul Authié, inspectorul simți o durere ascuțită în stomac. Aruncă în gură un drops de mentă ca să-și mai aline arsurile. O altă greșeală. N-ar fi trebuit să-l lase lângă Tanner, dar după ce cugetă mai bine, realiză că nu găsise nici o cale prin care să fi prevenit așa ceva. Odată cu raportul despre osemintele de la Soularac venise și ordinul ca Paul Authié să aibă acces la sit și să primească ajutor. Până acum nu reușise să afle cum de el auzise despre descoperire atât de repede, ca să nu mai vorbim că era o minune să-l găsească deja foindu-se pe-acolo.

Noubel nu-l cunoscuse pe Authié până atunci, deși reputația lui îi ajunsese la urechi cu mult înainte. La fel ca și în cazul celorlalți polițiști. Avocat de meserie și renumit pentru vederile sale religioase foarte stricte, omul ăsta părea să aibă în propriul buzunar jumătate din departamentul *Judiciare* și din jandarmeria din Midi. Mai exact, un coleg de-al său fusese chemat să depună mărturie într-un caz în care Authié era de partea apărării. Doi membri ai unei grupări de extremă dreapta erau acuzați de uciderea unui șofer algerian din Carcassonne. Urmaseră niște zvonuri legate de intimidare. Până la urmă, ambii acuzați fuseseră achitați și mai mulți polițiști, obligați să se pensioneze.

Privi spre ochelarii de soare ai lui Biau pe care îi ridicase de jos. Se simțise tare nefericit încă de dimineață. Acum situația se prefigura de-a dreptul dezastruoasă.

Stația de emisie-recepție prinse viață și Noubel ascultă informațiile cu privire la ruda cea mai apropiată a victimei. Mai zăbovi o clipă, încercând să amâne cât mai mult momentul confruntării. Apoi se puse pe dat telefoane.

CAPITOLUL 16

Era ora unsprezece când Alice ajunse la periferia oraşului Toulouse. Se simţea mult prea obosită ca să mai continue drumul până la Carcassonne, aşa că se hotărî să se îndrepte spre centru, unde să găsească un hotel în care să înnopteze.

Călătoria trecuse într-o clipită. Prin cap i se învârteau imagini amestecate ale scheletelor şi al pumnalului de lângă ele; chipul palid ce o privise prin lumina cenuşie spectrală; trupul ce zăcea în faţa bisericii din Foix. O fi murit?

„Şi labirintul." Întotdeauna se întorcea la imaginea labirintului. Îşi spuse în sinea ei că e paranoică de-a binelea, că la urma urmei nu are nici o legătură cu ea. „Te-ai aflat în locul nepotrivit în momentul nepotrivit, atâta tot." Dar ori de câte ori îşi repetase fraza aceasta, nu reuşise s-o accepte.

Îşi scoase pantofii şi se trânti pe pat îmbrăcată. Toate lucrurile din cameră păreau ieftine. Plastic fără personalitate, mozaic cenuşiu şi lemn fals. Aşternuturile erau exagerat de apretate şi îi zgâriau pielea.

Îşi scoase sticla de Bushmills din rucsac. Mai rămăseseră câteva degete. Brusc, i se puse un nod în gât. Economisise preţiosul lichid pentru ultima ei noapte pe şantier. Încercă din nou s-o sune pe Shelagh, dar îi răspunse căsuţa vocală. Stăpânindu-şi iritarea, îi mai lăsă un mesaj. Şi-ar fi dorit ca femeia să nu se mai joace cu ea.

Înghiţi două calmante cu o gură de tărie, apoi se urcă în pat şi stinse luminile. Se simţea sleită de puteri, dar nu-şi putea găsi locul. Tâmplele îi zvâcneau dureros, încheietura i se umflase şi mai tare, iar tăietura de la cot o ustura ca naiba. Mai rău ca niciodată.

Atmosfera din încăpere deveni fierbinte și irespirabilă. După ce se foi pe toate părțile, ascultând clopotele bătând miezul nopții și apoi ora unu, Alice se dădu jos din pat ca să deschidă fereastra. Aerul proaspăt n-o ajută prea tare. Gândurile i se învârteau prin minte fără încetare. Încercă să-și imagineze nisipuri albe și o apă albastră și cristalină, apoi plajele din Caraibe și apusurile de soare din Hawaii, dar mintea ei se întorcea în permanență la blocul de piatră cenușiu și la frigul pătrunzător din măruntaiele muntelui.

Se temea să adoarmă. Dacă revenea visul?

Orele se scurseră cu viteza unui melc. Avea gura uscată și inima îi bubuia în piept din cauza alcoolului. De-abia când se crăpă de ziua și un fir de lumină pătrunse prin perdele, o cuprinse somnul.

De data asta avu un vis diferit.

Călărea pe un cal brun prin zăpadă. Purta o haină de iarnă groasă și strălucitoare, cu funde roșii brodate pe poale. Se îmbrăcase ca de vânătoare, în cea mai bună pelerină cu glugă din blăniță *pellise* de veveriță. Mănușile lungi din piele erau tivite cu blană de jder și îi ajungeau până la coate.

În spatele ei venea un călăreț pe un armăsar sur, mai puternic și mai mare decât al ei, cu coada și coama negre. Bărbatul trăgea întruna de căpăstru ca să-l domolească. Părul său castaniu îi atingea umerii. Pelerina albastră din catifea îi flutura elegant. Văzu că el poartă la brâu un pumnal. În jurul gâtului îi lucea un lanț de argint pe care se legăna o singură piatră verde, lovindu-se de piept în ritmul trapului.

Bărbatul o privea cu un amestec de mândrie și posesivitate. Fata simțea legătura puternică, intimă dintre ei. Alice se mișcă în somn și zâmbi.

Undeva în depărtare, răsună strigătul ascuțit al unui corn, ce străbătu aerul înghețat de decembrie, anunțând că gonacii se aflau pe urmele unui lup. Știa că luna decembrie este una specială. Și că ea e fericită.

Apoi, lumina se schimbă.

Acum se găsea singură într-un colț de pădure pe care nu-l recunoscu. Copacii erau mai înalți și mai deși. Ramurile lor golașe și

negre se răsuceau, ridicându-se spre cerul lăptos, alb ca degetele unui om mort. Ceva mai încolo, nevăzuți și amenințători, câinii se apropiau tot mai tare, întărâtați de promisiunea sângelui.

Ea nu mai era vânător, ci pradă.

Pădurea reverbera de tropăitul tot mai puternic al copitelor. Surprinse urletele celor care vânau. Nu le înțelegea limba, dar pricepu că pe ea o căutau.

Calul se poticni. Ea căzu din șa, prăvălindu-se pe pământul rece. Auzi cum i se frânge un os și simți cum durerea îi sfâșie corpul. Se uită îngrozită în jos. O bucată de lemn înghețat, tare ca vârful unei săgeți, îi pătrunsese prin mânecă direct în braț.

Cu degete fremătânde și amorțite, închizând ochii și strângând din dinți, trase de lemn până când acesta ieși. Imediat sângele începu să curgă, dar asta nu o împiedică să pornească mai departe.

Își opri sângerarea cu tivul de la pelerină, se ridică în picioare și își croi drum printre ramurile desfrunzite și arbuștii înghețați bocnă. Crenguțele fragile pocneau sub pașii ei, iar aerul rece îi ciupea obrajii și îi înlăcrima ochii.

Țârâitul din urechi deveni și mai strident, mai insistent și fata simți cum leșină. Se transformă într-o fantomă.

Brusc, pădurea dispăru și ea se pomeni pe marginea unei prăpăstii. Nu mai avea unde să se ducă. În jos se căsca hăul din care răsăreau vârfurile copacilor. În fața ei se înălțau munții, acoperiți de omăt, întinzându-se cât vedeai cu ochii. I se păreau atât de aproape, încât avu senzația că-i poate atinge.

Alice se foi neliniștită în somn.

„Lasă-mă să mă trezesc. Te rog!"

Se chinui să se desprindă de lumea viselor, dar nu reuși. Coșmarul o ținea strâns în chingile lui.

Câinii se repeziră printre copacii din spatele ei, lătrând și mârâind. Răsuflarea lor umplu aerul de aburi calzi. Dinții ascuțiți clănțăneau înfiorător și printre colți li se scurgeau bale și firicele de sânge. În lumina palidă a amurgului, vârfurile lăncilor purtate de vânători sclipiră puternic. O priveau cu ură și atâțați. Le deslușea șoaptele, rânjetele și batjocura.

– *Hérétique, hérétique.*

Într-o clipită se hotărî. Venise vremea să moară, pentru că nu voia să încapă pe mâna unor astfel de oameni. Își ridică brațele și sări, plutind prin aer.

Imediat, peste lume se așternu tăcerea.

Timpul încetă să mai aibă vreun înțeles când trupul începu să cadă, lent și delicat. Fustele verzi se înfoiau în jurul ei. Realiză că pe spate avea prinsă o bucată de material de forma unei stele. Nu, nu o stea, ci o cruce. O cruce galbenă. *La rouelle.* Cuvântul neobișnuit îi trecu prin minte, după care pieri. Crucea se desprinse și se îndepărtă de ea, ca o frunză ce pică toamna dintr-un pom.

Pământul se apropia din ce în ce. Nu-i mai era frică. Chiar când imaginile din vis se sparseră în mici fărâme, subconștientul ei pricepu ceea ce mintea conștientă nu voia să accepte. Că nu ea – Alice – era cea care simțea totul, ci o alta.

Și nu era vorba de un vis, ci de o amintire. Un fragment dintr-o viață trăită cu mult, mult timp în urmă.

CAPITOLUL 17

Carcassona

JULHET 1209

Crenguțele și frunzele trosniră când Alaïs își schimbă poziția.

Mirosul tare de mușchi, pământ și licheni îi gâdila nările și cerul gurii. Ceva ascuțit îi străpunse dosul palmei și pielea începu s-o usture imediat. Un țânțar sau o furnică. Simțea cum otrava îi pătrunde în sânge. Se mișcă pentru a alunga insecta. Gestul îi tăie răsuflarea.

„Unde sunt?"

Răspunsul veni ca un ecou. „*Defòra*. Afară."

Zăcea cu fața în jos. Avea pielea asudată și se înfioră din pricina răcorii provocate de rouă. Zori de zi sau amurg? Hainele boțite se umeziseră. Cu mișcări blânde, fata izbuti să se salte în capul oaselor, sprijinindu-se de trunchiul unui copac ca să nu-și piardă echilibrul.

„*Doçament*. Încet, cu grijă."

Printre arborii din vârful colinei se zăreau cerul alb și orizontul ce căpăta nuanțe rozalii. Norii subțiri lunecau aidoma unor corăbii pe o mare calmă. Puțin mai departe văzu contururile negre ale sălciilor. În spatele ei se ridicau perii și cireșii, mohorâți și fără flori, acum după ce primăvara se sfârșise.

Era dimineață, așadar. Alaïs încercă să recunoască împrejurimile. Lumina o orbea cu strălucirea ei chiar dacă soarele nu răsărise. De undeva din apropiere răzbătea susurul molcom al unui râu ce curgea leneș peste pietre. Din văzduh îi ajunse la urechi strigătul aparte al unei bufnițe ce se întorcea de la vânătoarea de noapte.

Își privi brațele care păreau pictate cu mici puncte roșii. Își cercetă zgârieturile și juliturile de pe picioare. Pe gleznele pișcate de insecte sângele se uscase. Își apropie brațele de față. Degetele i se umflaseră și o dureau. Dungi stacojii îi străbătea pielea.

O amintire. Cineva o târa pe pământ.

Nu, înainte de asta.

Se plimba prin curte. Licăriri la ferestrele de sus.

Frica îi dădea fiori pe șira spinării. Pași prin întuneric, o palmă aspră ce-i acoperise gura, apoi lovitura ce se abătu asupra ei.

„*Perilhòs*. Primejdie!"

Își duse mâna la cap și se strâmbă când degetele atinseră masa lipicioasă de sânge și păr din dreptul urechii. Strânse tare pleoapele, încercând să alunge imaginea mâinilor ce alergau pe trupul ei ca niște șobolani. Doi bărbați. Un miros cunoscut, de cai, bere și grajd.

„Găsiseră *merel*-ul?"

Alaïs se chinui să se ridice în picioare. Trebuia să-i povestească tatălui ei ce s-a întâmplat. El urma să plece la Montpelhièr, măcar atâta lucru își mai amintea. Trebuia să-i vorbească până atunci. Dădu iar să se ridice, însă zadarnic. Ameți și căzu din nou într-un somn neomenesc. Se străduí să rămână trează, dar fără folos. Trecutul, prezentul și viitorul se împleteau necontenit. Culorile, sunetele și lumina încetară să mai aibă vreun înțeles.

CAPITOLUL 18

Aruncând peste umăr o ultimă privire neliniştită, Bertrand Pelletier ieşi prin poarta de apus, călărind la dreapta vicontelui Trencavel. Nu pricepea în ruptul capului de ce Alaïs nu venise să-şi ia rămas-bun.

Intendentul păstră tăcerea, pierdut în propriile gânduri, auzind doar câteva frânturi din pălăvrăgelile celorlalţi. Îl tulburase lipsa fiicei lui din Cour d'Honneur, unde ar fi trebuit să le ureze o călătorie cât mai uşoară. Se simţea nedumerit şi chiar dezamăgit, dacă era să fie cinstit cu el însuşi. Îşi dori să-l fi trimis pe François s-o trezească.

Cu toate că de-abia se crăpase de ziuă, pe străzi se adunaseră oameni care le făceau cu mâna şi strigau. Încălecaseră cei mai buni cai: pursângele pe a cărui rezistenţă şi vigoare te puteai bizui, precum şi armăsarii şi iepele din grajdurile castelului Comtal, aleşi pentru viteză şi forţă. Raymond-Roger suise pe murgul lui preferat, îngrijit cu mâna lui încă de pe când era doar un mânz. Avea culoarea pe care o capătă vulpile iarna, iar despre pata de pe bot se spunea că seamănă cu forma ţinuturilor Trencavel.

Pe scuturi lucea blazonul vicontelui. Simbolul fusese brodat pe fiecare steag şi pe zalele purtate de cavaleri peste armură. Razele soarelui învăluiau într-o lumină caldă coifurile, spadele şi frâiele strălucitoare. Până şi pielea sacilor ce împovărau caii fusese frecată aşa de tare de către grăjdari că te puteai oglindi în ea.

Discutaseră aprins cu privire la cât de numeros să fie cortegiul. Dacă avea prea puţini însoţitori, Trencavel ar fi lăsat impresia unui aliat nevrednic, care nu merita atenţie. În plus, alaiul s-ar fi preschimbat

într-o țintă ușoară pe drumurile nesigure. Dacă erau prea mulți, ar fi semănat cu o declarație de război.

În cele din urmă se hotărâseră pentru șaisprezece cavaleri, printre care se număra și Guilhem du Mas, în ciuda faptului că Pelletier se împotrivise. Împreună cu scutierii, o mână de servitori și clerici, Jehan Congost și un fierar care să repare potcoavele cailor *en route*, alaiul se alcătuise din treizeci de persoane.

Se îndreptau spre Montpellier, principalul burg de pe domeniile vicontelui de Nîmes și locul de naștere al soției lui Raymond-Roger. Ca și Trencavel, Nîmes era vasal al regelui Aragonului, Pedro II, astfel încât, chiar dacă Montpellier se putea numi un ținut catolic – iar Pedro însuși era un credincios înfocat și îi prigonea aprig pe eretici –, aveau toate motivele să creadă că vor trece în siguranță prin aceste locuri.

Îi așteptau trei zile de mers călare. Toată lumea se întreba cine va ajunge primul, Trencavel sau contele de Toulouse.

Mai întâi porniră spre răsărit, apucând de-a lungul râului Aude. La Trèbes, cotiră spre nord-vest, intrând pe pământurile Minervois și urmând vechiul drum roman ce străbătea La Redorte, fortăreața Azille cocoțată pe un deal și apoi o lua prin Olonzac.

Cel mai bun pământ aparținea *canabière*-lor, câmpurile acoperite de cânepă ce se întindeau cât vedeai cu ochii. În dreapta lor creșteau vii, unele uscate, altele sălbatice și neîngrijite, înconjurate de șiruri de tufișuri viguroase. La stânga, se găsea o mare de câmpuri cu orz, colorate într-un verde smarald, care vor dobândi nuanțe aurii până la vremea culesului. Țăranii, cu pălăriile lor de paie cu boruri largi, lucrau de zor, secerând ultima recoltă de grâu. Lamele de fier încovoiate ale secerilor sclipeau în lumina soarelui.

Pe malul râului adumbrit de stejari și de sălcii, se înălțau pădurile adânci și tăcute pe deasupra cărora zburau vulturii. Iarna se ascundeau aici cerbi, râși, urși, vulpi și lupi. Mai sus, dincolo de crânguri și dumbrăvi, în pădurile întunecate ale Muntelui Negru, domnea regele animalelor, mistrețul sălbatic.

Vicontele Trencavel se simțea bine: spunea snoave și asculta basmele povestite de ceilalți. Vorbi apoi cu supușii săi despre cei mai

buni câini de vânătoare, ogarii sau prepelicarii, despre prețul unei câțele sănătoase și luă parte la bârfele despre prinsorile făcute la jocurile de zaruri și de dame.

Nimeni nu scotea un cuvânt despre ținta acestei călătorii și nici despre ce se va întâmpla dacă vicontele dădea greș în negocierile cu unchiul său.

Un strigăt răgușit din spate îi atrase atenția lui Pelletier. Se uită peste umăr. Guilhem du Mas călărea alături de Alzeu de Preixan și de Thierry Cazanon, cavaleri care se pregătiseră la rândul lor în Carcassonne și-și primiseră rangul imediat după *Passiontide*.

Băgând de seamă privirea pătrunzătoare a socrului său, Guilhem își sălță bărbia și-l înfruntă cu o uitătură îndrăzneață. Timp de câteva secunde se cercetară unul pe altul, fără ca vreunul din ei să-și plece ochii. Apoi, tânărul își lăsă fruntea în jos, cu un gest de supunere mincinoasă și se uită în altă parte. Pelletier simți cum își iese din pepeni, mai ales că înțelegea că nu are ce să facă.

Ore întregi străbătură drumul ce șerpuia printre câmpii. Trăncăneala se mai domolise, iar buna dispoziție ce plutise în aer la începutul călătoriei lăsase loc îngrijorării.

Soarele urcase mult pe cer. Preoții sufereau cel mai tare, în veșmintele lor negre din lână. Nădușeala se scurgea șiroaie pe fruntea episcopului, iar fața ciupită de vărsat a lui Jehan Congost căpătase o roșeață neplăcută, precum culoarea degetariței. Albinele și greierii zumzăiau și țârâiau prin iarba maronie. Țânțarii îi ciupeau de mâini, iar muștele le chinuiau caii, care își scuturau agitați coamele și cozile.

De-abia când arșița le dădu de veste că trecuse de prânz, vicontele Trencavel le îngădui să se odihnească puțin pe marginea drumului. Se așezară într-un luminiș, lângă un râu cu apă limpede, după ce se asigurară că în împrejurimi nu pândește nici o primejdie. Scutierii coborâră sacii de pe cai, răcorind pielea animalelor cu rămurele de salcie înmuiate în apă. Mușcăturile și înțepăturile fură îngrijite cu frunze de măcriș sau prișnițe din muștar.

Cavalerii își scoaseră armurile și cizmele, spălându-și praful și sudoarea de pe mâini și ceafă. Câțiva slujitori fuseseră trimiși într-un

sat din apropiere, de unde se întorseseră ceva mai târziu cu pâine și cârnați, brânză de capră, măsline și vin tare.

După ce se răspândi vestea că vicontele Trencavel se află pe meleagurile lor, țărani și gospodari, bătrâni și tinere femei, țesătoare și berari, în șir statornic, începură să apară în mijlocul taberei modeste, aducând cu ei daruri pentru senior: panere cu cireșe și prune proaspete, gâște, sare și pește.

Pelletier nu se simțea defel în apele lui. Întârziau și pierdeau astfel un timp prețios. Îi aștepta un drum lung până la lăsarea serii, când urmau să poposească undeva peste noapte. Dar, la fel ca și părinții săi pe vremuri, Raymond-Roger se bucura să-și întâlnească supușii și nu l-ar fi refuzat pe nici unul dintre ei.

– Pentru asta ne înghițim mândria și mergem să încheiem pace cu unchiul meu, rosti el liniștit. Ca să protejăm tot ce este bun, nevinovat și adevărat în viața noastră, *è?* Iar dacă va fi nevoie, o să ne și luptăm ca să le păstrăm neîntinate.

Precum un vechi rege războinic, vicontele primi ofrandele cu grație, farmec și demnitate, la umbra stejarilor falnici. Știa că ziua asta va deveni cândva o poveste prețioasă în viața satului.

Într-un târziu, se apropie de el o fetiță drăguță cu piele smeadă, de vreo cinci-șase anișori, cu ochi strălucitori de culoarea afinelor. Copilița făcu o plecăciune scurtă și îi întinse un buchețel de orhidee sălbatice, coada șoricelului și caprifoi. Mâinile îi tremurau.

Trencavel se lăsă pe vine, după care scoase de la brâu o batistă și i-o dărui. Până și Pelletier zâmbi la vederea degețelelor firave ce se îndreptară timid spre bucata albă de pânză.

– Și cum te numești, *Madomaisèla?* întrebă el.

– Ernestine, *Messire*, șopti fata.

Tânărul senior clătină din cap.

– Ei bine, *Madomaisèla* Ernestine, zise el, smulgând un boboc roz din buchetul de flori și prinzându-l de tunică, sper ca floarea ta să-mi poarte noroc. Și să-mi reamintească de bunătatea semenilor din Puicheric.

De-abia după ce ultimul oaspete părăsi tabăra, Raymond-Roger își desprinse spada de la brâu și se așeză ca să mănânce. După ce-și potoliră

foamea, unul câte unul, bărbaţii se trântiră pe iarba moale sau se sprijiniră cu spatele de câte un trunchi de copac, moţăind, cu burţile pline de vin şi ameţiţi din cauza arşiţei de după-amiază.

Numai Pelletier nu-şi găsea locul. Când văzu că pentru moment vicontele Trencavel nu mai avea nevoie de el, porni să se plimbe de-a lungul râului, tânjind după o clipă de singurătate.

Pescarii treceau agale în bărcile lor pe suprafaţa apei, înconjuraţi de libelulele frumos colorate ce zburau bezmetice prin aerul fierbinte.

Imediat ce tabăra dispăru în urma lui, se aşeză pe trunchiul înnegrit al unui copac smuls din rădăcini şi scoase scrisoarea lui Harif din buzunar. N-o mai citi. Nici măcar n-o deschise. Se mulţumi s-o ţină strâns între degetul mare şi arătător, ca pe un talisman.

Nu şi-o putea alunga pe Alaïs din minte. Gândurile i se învârteau prin cap fără oprire. Preţ de o clipă îi păru rău că-i mărturisise totul. Dar dacă nu fiicei sale, atunci cui să-i spună? Nu mai avea încredere în nimeni altcineva. Peste alte câteva secunde însă, se temu că-i povestise prea puţine.

Dar cu voia Domnului, totul va fi bine. Dacă vrerea lor va fi primită cum se cuvine de către contele de Toulouse, înainte ca luna să se termine se vor înapoia triumfători în Carcassonne, fără să verse nici un strop de sânge. În ceea ce-l privea pe el, îl va găsi pe Simeon în Béziers şi va afla cine este „sora" despre care-i scrisese Harif.

Barem de-ar fi soarta de partea lor!

Bărbatul oftă. Privi în depărtare, sorbind pacea priveliştii. Din păcate, în mintea lui, în locul lumii vechi şi neschimbate, apărură haosul, nenorocirile şi distrugerea. Sfârşitul tuturor lucrurilor.

Îşi plecă fruntea. N-ar fi putut să facă altfel. Dacă îi era menit să nu se întoarcă în Carcassona, atunci cel puţin ştia că murise, străduindu-se să ocrotească Trilogia. Alaïs îşi va duce până la capăt îndatoririle. Legământul lui va trece pe umerii ei. Taina nu se va pierde în tumultul bătăliilor şi nici nu va putrezi într-o temniţă franceză.

Zgomotul pregătirilor din tabără îl readuse pe intendent cu picioarele pe pământ. Venise vremea să meargă mai departe. Îi mai aşteptau multe ore de călărit înainte de apusul soarelui.

Pelletier vârî în buzunar scrisoarea lui Harif şi se întoarse iute lângă ceilalţi, mulţumit de cele câteva momente de linişte şi de pace pe care nu avea să le mai întâlnească atât de curând în zilele viitoare.

CAPITOLUL 19

Când Alaïs se trezi din nou, era întinsă pe aşternuturi şi nu pe iarbă. În urechi îi stăruia un fluierat continuu, ca şuierul unui vânt de toamnă ce răscoleşte frunzele copacilor. Îşi simţea trupul neobişnuit de greu, de parcă nu-i aparţinea. Visase că Esclarmonde venise lângă ea şi-şi lipise mâna rece de fruntea sa înfierbântată.

Clipi repede de câteva ori şi deschise ochii larg. Deasupra capului se afla baldachinul patului său, iar perdelele de noapte albastru-închis fuseseră trase. Camera era scăldată în lumina aurie şi blândă a amurgului. Aerul, încă fierbinte şi greu, aducea totuşi cu el speranţa răcorii. Alaïs adulmecă mireasma delicată a ierburilor proaspăt arse. Rozmarin şi parfum de levănţică.

Auzea şi vocile joase şi răguşite ale femeilor, undeva în apropiere. Acestea şuşoteau între ele ca şi cum n-ar fi vrut s-o tulbure. Cuvintele lor sfârâiau precum tăciunii încinşi peste care se toarnă apă. Încet, fata îşi întoarse capul spre direcţia de unde venea zgomotul. Alziette, nevasta acră a mai-marelui grăjdarilor, şi Ranier, o femeie vicleană şi bârfitoare cu un soţ stângaci şi de-a dreptul searbăd, stăteau în faţa şemineului neaprins şi cleveteau ca două ciori aducătoare de necazuri. Sora ei, Oriane, le folosea adesea pentru tot soiul de treburi, dar Alaïs nu se încredea în ele şi nu pricepea deloc cum ajunseseră la ea în cameră. Tatăl ei n-ar fi încuviinţat în veci aşa ceva.

Atunci, îşi aminti. El nu mai era aici. Plecase la Saint-Gilles sau la Montpelhièr, dar nu mai ştia precis. Şi Guilhem la fel.

– Şi unde i-au găsit? sâsâi Ranier.

– În livadă, chiar lângă pârâu, acolo, la sălcii, răspunse Alziette. Fata cea mai mare a lui Mazelle i-a văzut. Drăcoaica naibii s-a şi repezit la mă-sa ca să-i spună. Şi-atunci, a năvălit ca o furtună chiar Mazelle, fluturându-şi mâinile de asemenea ruşine şi cerându-şi iertare că e cea care trebuie să-mi zică.

– Întotdeauna a pizmuit-o pe fata ta, *è?* Pentru că ale ei sunt grase ca nişte scroafe şi cu faţa ciupită de vărsat. Urâte de mama focului. Ranier îşi înclină capul spre cealaltă. Şi ce-ai făcut?

– Păi, ce să fac, m-am dus să văd cu ochii mei. I-am zărit de cum am ajuns acolo. E adevărat că nici măcar nu se chinuiau să se ascundă. L-am apucat pe Raoul de păr – aşa nişte laţe urâte ce are – şi l-am tras de urechi. În vremea asta, el îşi tot ţinea cingătoarea cu o mână şi se înroşise ca o pălălaie. Când m-am întors spre Jeanette, s-a strecurat pe lângă mine şi a luat-o la sănătoasa fără să se mai uite în urmă.

Ranier îşi ţuguie buzele.

– Şi când mă gândesc cum se tot văicărea Jeanette, spunând că Raoul o iubeşte şi vrea să se însoare cu ea. Dacă o auzeai, ai fi zis că nici o altă fată de pe lumea asta nu mai primise în dar vorbe mieroase.

– Dar poate că el are planuri temeinice cu ea.

Alziette strâmbă din nas.

– Deocamdată nu se poate însura, se plânse ea. Cinci fraţi mai mari şi numai doi dintre ei au neveste. Tatăl lui pierde vremea la tavernă zi şi noapte. Ultimul *sol* câştigat nimereşte în buzunarul lui Gaston.

Alaïs încercă să-şi ferească urechile de ultimele bârfe. Femeile alea erau ca nişte vulturi care ciuguleau din stârvuri.

– Dacă stăm să cugetăm mai bine, rosti Ranier timid, ai avut noroc până la urmă. Pentru că dacă nu ajungeai acolo, n-ai mai fi găsit-o pe *ea.*

Alaïs se încordă, simţind cum cele două se răsucesc să o privească.

– Aşa e, fu de acord Alziette. Şi aş cuteza să adaug că aştept să fiu răsplătită când se întoarce tatăl său.

Alaïs ascultă, dar nu află nimic în plus. Umbrele se adânciră. Alunecă în somn.

După o vreme, Alziette şi Ranier fură înlocuite de o altă femeie, una dintre slujnicele preferate ale surorii ei. Zgomotul făcut de aceasta

când scoase de sub pat o targă crăpată din lemn o trezi pe Alaïs. Auzi o bufnitură surdă când servitoarea se trânti pe salteaua de paie plină de cocoloaşe, greutatea corpului ei împingând aerul printre firele de paie uscate. Peste doar câteva momente, mormăielile, sforăiturile sacadate, gâfâiturile şi fornăielile îi arătară clar că femeia adormise.

Mintea i se limpezi şi brusc îşi aduse aminte de ultimele porunci date de tatăl ei. Să păstreze la loc sigur lădiţa cu labirintul. Se săltă în capul oaselor şi se uită printre resturile de ţesături şi lumânări.

Lădiţa nu se mai afla acolo.

Cu grijă ca să n-o trezească pe slujnică, Alaïs deschise uşiţa dulăpiorului de lângă pat. Ţâţânele neunse scârţâiră. Fata îşi strecură degetele prin spaţiul dintre marginea patului şi cadrul din lemn. Nici acolo nu era.

„*Res*. Nimic."

Nu-i plăceau deloc gândurile care începură să-i încolţească în minte. Tatăl ei se împotrivise cu îndârjire să accepte ideea că l-ar fi putut da în vileag cineva. Pe bună dreptate oare? „Atât *merel*-ul, cât şi lădiţa dispăruseră."

Alaïs îşi lăsă picioarele pe podea şi păşi în vârful degetelor până la scaunul de cusut din partea cealaltă a camerei. Trebuia să vadă cu ochii ei. Pelerina stătea aranjată pe spătar. Cineva încercase s-o cureţe, dar tivul roşu brodat rămăsese pătat de noroiul care înnegrea pe alocuri cusăturile. Mirosea a grajduri şi a pământ, o duhoare iute şi acră. Mânecile erau goale, după cum bănuise. Punguţa pierise şi odată cu ea *merel*-ul.

Întâmplările se înlănţuiau mult prea repede. Pe neaşteptate, vechile umbre familiare i se părură ameninţătoare. Simţea primejdia peste tot, chiar şi în mormăielile ce veneau de lângă piciorul patului.

„Dar dacă cei care m-au atacat se află încă în castel? Dacă vin după mine?"

Alaïs se îmbrăcă, ridică un *calèlh* şi îi potrivi flacăra. Gândul de a traversa curtea pe întuneric o înspăimânta, dar nu putea rămâne în cameră, aşteptând să se petreacă ceva.

„*Coratge*. Curaj!"

*

Alaïs străbătu în fugă Cour d'Honneur până la Tour Pinte, acoperind cu mâna flacăra ce abia pâlpâia. Trebuia să-l găsească pe François.

Întredeschise puțin ușa și îi strigă numele. Nu primi răspuns. Se furișă înăuntru.

– François, șopti ea din nou.

Opaițul arunca o strălucire aurie, îndeajuns cât să vadă că cineva dormea lângă patul tatălui ei.

Așezând opaițul pe podea, Alaïs se aplecă și-l atinse ușor pe umăr. Cât ai clipi își retrase mâna de parcă s-ar fi ars la degete. Ceva nu era în regulă.

– François?

Tot nici un răspuns. Alaïs apucă marginea aspră a păturii, numără până la trei, după care o trase la o parte.

Dedesubt găsi o grămadă de haine și blănuri, aranjate cu grijă, astfel încât să pară trupul unui om care doarme. O luă amețeala de ușurare, dar în același timp o cuprinse nedumerirea.

Afară, pe coridor, un zgomot ciudat îi atrase atenția. Ea stinse flacăra, apoi se ascunse în umbrele din spatele patului.

Auzi scârțâitul ușii. Oaspetele nepoftit șovăi, probabil adulmecând mirosul uleiului din opaiț și băgând de seamă că cineva umblase prin maldărul de țoale. Își scoase pumnalul din teacă.

– Cine-i acolo? întrebă el. Arată-te!

– François, șopti Alaïs fericită, ieșind de după perdele. Eu sunt. Poți să bagi cuțitul la loc.

Slujitorul părea mai speriat decât ea.

– Domniță, vă cer iertare. Nu mi-am dat seama.

Ea îl privi curioasă. Gâfâia din greu, de parcă alergase.

– Eu sunt de vină, dar unde ai fost la ora asta? îl iscodi ea.

– Eu...

„Probabil că e vorba de o femeie", se gândi Alaïs, cu toate că nu înțelegea de ce pare atât de stânjenit. I se făcu milă de el.

– De fapt, François, nu e treaba mea. Mă aflu aici pentru că eşti singurul om în care mă încred să-mi povestească ce anume s-a petrecut cu mine.

Culoarea pieri din obrajii omului.

– Nu ştiu nimic, domniţă, spuse el repede cu voce gâtuită.

– Haide, trebuie să fi auzit zvonurile sau bârfele de pe la bucătărie, nu?

– Foarte puţin.

– Păi atunci, să punem cap la cap frânturile şi să refacem firul poveştii, îl îndemnă ea, uimită de purtarea lui. Eu îmi amintesc că mă întorceam din camera tatălui meu, unde mă chemaseşi tu! Doi bărbaţi au sărit asupra mea. M-am trezit în livadă, lângă un pârâu. Tocmai se crăpa de ziuă. Când m-am dezmeticit, mai târziu, mă aflam în camera mea.

– I-aţi recunoaşte pe bărbaţii aceia, domniţă?

Alaïs îl fulgeră cu privirea.

– Nu. Era întuneric şi totul s-a întâmplat prea iute.

– V-au furat ceva?

Fata stătu în cumpănă.

– Nimic de valoare, minţi ea cu stângăcie. Ştiu că Alziette Baichère i-a înştiinţat pe toţi. Am auzit-o lăudându-se cu asta puţin mai devreme, deşi nu pricep deloc cum de a ajuns să stea cu mine. De ce ea şi nu Rixende? Sau oricare dintre slujnicele mele?

– *Dame* Oriane a poruncit astfel. Ea însăşi s-a ocupat să vă îngrijească.

– Şi oamenii nu s-au mirat de aşa tărăşenie? îl întrebă Alaïs. Că doar nu-i stă în fire. Sora mea nu e cunoscută pentru asemenea... îndeletniciri.

François clătină din cap.

– A stăruit mult, domniţă.

Alaïs se scutură, înfiorată de o amintire ce-i scăpără în suflet. Zăcea înghesuită într-un spaţiu mic, nici din piatră, nici din lemn, părăsită, învăluită într-o duhoare oribilă de urină şi de miros de animale. Încercă să alunge imaginea chinuitoare, dar în zadar.

Îşi reveni totuşi, concentrându-se asupra prezentului.

– Bănuiesc că tatăl meu a plecat spre Montpelhièr, nu-i așa, François?

El încuviință din cap.

– Au trecut două zile, domniță.

– E miercuri azi, murmură ea înspăimântată. Pierduse două zile. Se încruntă. François, dar atunci când au plecat, tatăl meu nu s-a întrebat de ce nu m-am dus să-mi iau rămas-bun de la ei?

– Ba da, domniță, dar mi-a poruncit să nu vă trezesc.

„Ce prostie!"

– Și soțul meu? Guilhem n-a scos o vorbă despre faptul că nu m-am mai întors în odaia noastră în seara aceea?

– Am credința că soțul vostru, cavalerul du Mas, și-a petrecut mare parte din noapte la fierărie, domniță, după care s-a alăturat vicontelui Trencavel în capelă pentru rugăciunea de binecuvântare. Părea uimit de lipsa voastră, tot atât cât și intendentul Pelletier, și pe deasupra...

Se opri brusc.

– Continuă. Spune ce ai de spus, François. Nu am să te învinovățesc.

– Cu voia voastră, domniță, cavalerul du Mas nu voia să pară neștiutor în privința soției sale față de stăpânul meu.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, Alaïs știu că are dreptate. Dușmănia dintre soțul și părintele ei se adâncise mai mult ca niciodată. Își mușcă buzele, hotărâtă să nu-și dezvăluie adevăratele simțăminte.

– Dar câtă nechibzuință să riște atât de mult, spuse ea, aducând iarăși vorba despre atacatori. Să mă lovească fără milă, chiar în inima castelului, pare de neînchipuit. Și să-și ducă până la capăt nelegiuirea, luându-mă captivă... Cum credeau că o să scape după o asemenea mârșăvie?

Își mușcă limba, realizând pe dată ceea ce spusese.

– Cu toții trebăluiau, domniță. Semnalul de stingere nu se dăduse. Deși poarta de apus era închisă, cea de răsărit a rămas deschisă toată noaptea. Ar fi fost foarte ușor pentru doi bărbați să vă care între ei, dacă vă acopereau fața și hainele. Știți doar că există doamne... adică femei de un anumit fel și...

Alaïs surâse amar.

– Mulțumesc, François. Pricep ce vrei să zici.

Apoi zâmbetul i se șterse de pe chip. Trebuia să judece limpede, să hotărască ce să facă în continuare. Se simțea mai tulburată ca niciodată. Iar faptul că habar n-avea de ce i se întâmplaseră astfel de lucruri o înfricoșa și mai tare. „E cu neputință să te aperi de un dușman fără chip."

– Ar fi bine să dai de veste tuturor că nu-mi amintesc nimic din clipa în care am fost lovită, François, spuse ea după o vreme. În felul acesta, dacă tâlharii care m-au atacat se găsesc încă în castel, nu se vor simți amenințați.

Gândul de a face cale întoarsă prin curtea întunecată o înspăimântă. Pe de altă parte, nu voia să doarmă alături de slujnica Orianei. Alaïs nu se îndoia că femeia fusese trimisă s-o pândească și să-i dea de știre surorii ei despre orice mișcare.

– Mă voi odihni aici, restul nopții, adăugă ea.

Spre mirarea ei, îl văzu pe François îngrozindu-se.

– Dar, domniță, nu e un lucru cuviincios pentru...

– Îmi pare rău că te scot din patul tău, i-o reteză ea, îndulcindu-și glasul aspru cu un zâmbet, dar însoțitoarea din camera mea nu este pe placu-mi.

Pe chipul bărbatului se așternu o expresie calmă, de neclintit.

– Însă dacă ai putea sta prin preajmă, François, în caz că am nevoie de tine, ți-aș fi recunoscătoare.

El nu-i răspunse la zâmbet.

– Cum vă e voia, domniță.

Alaïs îl mai privi un timp, după care înțelese că zadarnic se chinuie să-i ghicească simțămintele. Îl rugă să-i aprindă opaițul, apoi îl lăsă să plece.

După ce rămase singură, Alaïs se cuibări în mijlocul patului. Lipsa soțului ei îi îndurera sufletul. Se străduí să-i deseneze chipul cu ochii minții: privirea, conturul puternic al maxilarelor, dar trăsăturile nu se închegau deloc, risipindu-se parcă într-un abur. Știa că toate astea se întâmplă din cauza furiei. Își repeta întruna că Guilhem nu făcea altceva decât să-și îndeplinească datoria lui de cavaler. Nu

înfăptuise nimic greșit sau dinadins. Ba dimpotrivă, se purtase după cum se cuvenea. În seara de dinaintea unei asemenea misiuni, datoria lui era să se supună nobilului căruia îi jurase credință și celor care îl însoțeau în călătorie, nu să petreacă alături de soția lui. Și totuși, ori de câte ori își spunea toate acestea în sinea ei, vocile din cap nu-i dădeau pace. Inimii nu-i putea porunci. Avusese nevoie de protecția lui, iar el nu i-o oferise. Chiar dacă pe nedrept, tot pe el îl găsea vinovat.

Dacă lipsa ei ar fi fost descoperită încă de cu zori, atunci ar fi reușit să-i prindă pe cei care o răpiseră.

„Iar tata nu ar mai fi plecat supărat pe mine."

CAPITOLUL 20

Într-o gospodărie părăsită dincolo de Aniane, în ţinuturile mănoase ce se întindeau la apus de Montpellier, un bătrân preot *parfait* şi cei opt *credentes*, credincioşi ai săi, se ghemuiră în colţul unui hambar, în spatele unor grămezi de frâie şi hăţuri pentru boi şi catâri.

Unul dintre bărbaţi căzuse greu rănit. Carnea roz şi cenuşie atârna sfâşiată în jurul oaselor zdrobite ale feţei. Un ochi îi ieşise din orbită în urma loviturii puternice care-i spărsese pometele. Sângele se închegase în gaura oribilă. Tovarăşii lui se împotriviseră să-l părăsească, atunci când casa în care se strânseseră ca să se roage fusese atacată de un grup mic de soldaţi răzvrătiţi care fugiseră din armata franceză.

Din păcate, rănitul le încetinise foarte mult înaintarea şi pierduseră avantajul cunoaşterii ţinutului. Toată ziua cruciaţii îi vânaseră. Noaptea nu adusese cu ea salvarea aşteptată, iar acum erau încercuiţi. Catarii îi auzeau pe mercenari urlând prin curte şi sunetul lemnului uscat care se aprindea. Le pregăteau un rug imens.

Preotul *parfait* ştia că le sosise sfârşitul. Nu puteau spera nici un fel de milă din partea unor asemenea oameni, mânaţi de ură, neştiinţă şi habotnicie. Pământul creştin nu mai cunoscuse niciodată o astfel de armată. Bătrânul nici n-ar fi crezut că ea exista, dacă nu ar fi văzut-o cu ochii lui. Călătorea spre miazăzi, pe un drum paralel cu al Oastei. Băgase de seamă bărcile imense şi greoaie ce alunecau în jos pe râul Ron, încărcate cu arme şi provizii, precum şi cufere din lemn prinse în chingi de fier ce ascundeau preţioasele moaşte, protectoarele expediţiei. Copitele miilor de animale şi bărbaţii care călăreau pe mal stârneau un nor imens de praf, care plutea deasupra Oastei.

. Încă de la început, locuitorii burgurilor şi ai satelor îşi închiseseră porţile, privind procesiunea de dincolo de ziduri şi rugându-se ca armata să treacă pe lângă ei fără să se oprească. Poveştile despre faptele groaznice şi brutalitatea soldaţilor ajunseseră la urechile tuturor. Se zvonea că dădeau foc gospodăriilor şi că îi schingiuiau pe ţăranii care se împotriviseră când le jefuiseră pământurile. Credincioşii catari, socotiţi drept nişte eretici, fuseseră arşi în Puylaroque. Întreaga populaţie evreiască din Montélimar, bărbaţi, femei şi copii, căzuse pradă spadelor, iar capetele lor însângerate fuseseră înfipte în vârful unor ţepe de la marginea oraşului şi lăsate ca hrană pentru corbii înfometaţi.

În Saint-Paul de Trois Châteaux, un *parfait* fusese răstignit de o mică ceată de *routier*-i gasconi. Îl legaseră de o cruce încropită din două bucăţi de lemn prinse între ele cu frânghie şi îi bătuseră cuie în palme. Greutatea corpului l-a tras în jos, dar el tot nu şi-a renegat credinţa. În cele din urmă, plictisiţi de moartea prea lentă, soldaţii l-au înjunghiat, i-au scos măţele şi l-au lăsat să putrezească.

Toate lucrurile acestea, precum şi alte acte de barbarie erau fie tăgăduite de abatele de Cîteaux şi de baronii francezi, fie aruncate în seama răzvrătiţilor. Ghemuit cum stătea în întuneric, bătrânul catar ştia că vorbele nobililor, ale prelaţilor şi ale nunţiului papal nu însemnau nimic aici. Adulmeca pofta de sânge în răsuflarea bărbaţilor care-i hăituiseră până în colţul acesta ce se vădea a fi lucrătura Diavolului.

Cu toţi porii fiinţei lui simţea Răul.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să salveze sufletele credincioşilor săi, astfel încât să primească lumina lui Dumnezeu. Trecerea lor în lumea cealaltă nu avea să fie una uşoară.

Bărbatul rănit încă mai păstra un strop de viaţă în el. Gemea încet, dar trupul îi înţepenise şi pielea căpătase nuanţa cenuşie a morţii. Preotul *parfait* îşi aşează palmele pe capul lui şi săvârşi ultimele ritualuri ale religiei lor, rostind cuvintele de *consolament*.

Ceilalţi credincioşi îşi uniră mâinile într-un cerc şi începură să se roage:

– Tatăl nostru sfânt, Dumnezeul tuturor sufletelor, tu cel care nu înşeli şi n-arunci peste noi minciună şi îndoială, dă-ne nouă astăzi...

Soldaţii loveau uşa, hohotind şi urlând. Nu peste multă vreme îi vor descoperi. Cea mai tânără dintre femei, nu mai mare de paisprezece ani, izbucni în lacrimi amare, care i se scurseră în tăcere pe obraji.

– ...cunoaşterea ta, fă-ne să iubim ceea ce tu iubeşti; căci noi nu suntem ai acestei lumi şi nici lumea nu e a noastră şi ne temem să primim moartea pe tărâmul unui Dumnezeu străin de noi.

Preotul ridică vocea atunci când bârna ce ţinea uşa de-a curmezişul se rupse în două. Aşchiile de lemn, ascuţite ca vârfurile de săgeată, se împrăştiară prin tot hambarul când bărbaţii năvăliră înăuntru. Luminaţi de strălucirea portocalie a focului ce ardea în curte, ochii lor scăpărau ca ochii diavolilor. Erau zece cu toţii şi purtau spade.

Privirea bătrânului catar pică asupra comandantului care intră imediat. Un bărbat înalt, cu chip şi căutătură parcă lipsită de orice sentiment, calm şi stăpân pe sine, spre deosebire de oamenii săi agitaţi şi furioşi. Părea un om crud, obişnuit să se facă ascultat.

La porunca lui, sărmanii oameni fură scoşi din ascunzători. Comandantul îşi ridică braţul şi-şi înfipse tăişul în pieptul preotului. Pentru o clipă îi susţinu privirea. Pe chipul împietrit al francezului se putea citi numai dispreţ. Îşi înălţă braţul pentru a doua oară şi-l izbi cu spada direct în creştetul capului, împrăştiind peste paie bucăţi de carne roşie şi creieri.

Odată cu moartea preotului lor, printre fugari se răspândi panica. Încercară să scape, dar pământul era alunecos deja din cauza sângelui. Un soldat înhăţă de păr o femeie şi o înjunghie cu spada între umeri. Tatăl ei se repezi asupra atacatorului, dar acesta se întoarse şi-i sfârtecă pântecul. Ochii bătrânului se deschiseră şi mai mult când soldatul răsuci tăişul în rană, după care scoase lama din trupul moale împingându-l cu piciorul.

Soldatul cel mai tânăr se trase într-un colţ şi vomită peste paie.

În doar câteva minute toţi bărbaţii fuseseră omorâţi, iar trupurile lor zăceau aruncate prin tot hambarul. Mai-marele le ordonă oamenilor săi să le scoată afară pe cele două femei în vârstă. Fata rămase înăuntru, alături de tânărul care vărsa. Era un nătărău care trebuia dat pe brazdă!

Copila se feri din calea lui, cu ochi înspăimântaţi. Bărbatul zâmbi. Nu se grăbea deloc, pentru că nenorocita n-avea unde să fugă. Îi dădu

târcoale, ca un lup ce-şi adulmecă prada, după care, pe neaşteptate, se năpusti asupra ei. Cu o singură mişcare, o apucă de gât, o lovi cu ţeasta de zid şi îi rupse rochia. Fata urlă ca din gură de şarpe, lovind sălbatic cu mâinile şi picioarele. Bărbatul îi arse un pumn direct în faţă, frângându-i oasele.

Nefericita se prăbuşi în genunchi, lăsând o dâră de sânge pe lemn. El îi smulse cămaşa, sfâşiind ţesătura fără milă. Copila scânci şi îşi trase fustele peste mijloc.

– Nu trebuie să le îngăduim să zămislească şi să aducă pe lume alţii ca ei, rosti el pe un ton rece, scoţând pumnalul de la brâu.

Nici prin cap nu-i trecea să-şi pângărească trupul, atingând-o pe eretică. Strânse bine cuţitul şi-l înfipse în pântecele fetei până la plăsele. Cu toată ura ce-i cuprinsese sufletul, o înjunghie de mai multe ori, până când corpul ei rămase ţeapăn. Ca o ultimă profanare, o rostogoli pe burtă şi, cu pumnalul, îi crestă semnul crucii pe spatele gol. Picăturile de sânge ca nişte rubine năpădiră pielea albă.

– Asta ar trebui să le servească drept învăţătură de minte celor care aleg o astfel de cale, spuse el calm. Acum, aruncă leşul!

Ştergându-şi tăişul de rochia zdrenţuită, se ridică în picioare.

Băiatul hohotea cu suspine amare. Hainele îi erau pătate cu sânge şi cu vomă. Încercă să facă ceea ce îi poruncise mai-marele său, dar se mişcă prea încet.

Comandantul îl înhăţă de gât.

– Am zis să arunci leşul. Iute! Ori poate vrei să ajungi alături de ei?

Îi arse un şut în spate, lăsându-i pe tunică forma unei tălpi de sânge, praf şi noroi. Un soldat slab de înger nu-i era de nici un folos.

Rugul încropit în grabă chiar în mijlocul ogrăzii ardea violent, înteţit de vântul fierbinte al nopţii ce bătea dinspre Marea Mediterană.

Cruciaţii se adăpostiseră spre fundul curţii, acoperindu-şi feţele cu palmele. Caii, îngrămădiţi lângă poartă, băteau agitaţi din copite. Duhoarea morţii le umpluse nările, înnebunindu-i.

Femeile fuseseră dezbrăcate în pielea goală şi forţate să îngenuncheze în faţa năvălitorilor, care le legaseră strâns picioarele şi mâinile. Deşi chipurile, sânii zgâriaţi şi umerii goi purtau urmele unor răni

cumplite, femeile tăceau. Cineva bolborosi cuvinte neînțelese când leșul fetei fu aruncat în dreptul lor.

Căpitanul se îndreptă spre foc. Se plictisise deja și voia să plece. Uciderea ereticilor nu era motivul pentru care se alăturase Crucii. Aceste fapte brutale și fără noimă reprezentau un dar pentru oamenii săi. Trebuiau să-i țină ocupați, să le sporească îndemânarea și să-i împiedice să se răzvrătească.

Pe cerul plin de stele strălucea luna plină. Comandantul socoti că e trecut de miezul nopții, poate chiar mai târziu. Plănuise ca la ora asta să fi isprăvit deja treaba și să se înapoieze în tabără, unde aștepta vești.

– Să le aruncăm în foc, stăpâne?

Cu o mișcare bruscă își scoase spada și tăie capul femeii care se găsea cel mai aproape de el. Sângele țâșni dintr-o venă a gâtului, stropindu-i încălțămintea. Capul se izbi de pământ cu o bufnitură surdă. Bărbatul lovi cu cizma trupul ce se zvârcolea, până când acesta căzu într-o baltă cu noroi.

– Omorâți restul târfelor eretice, apoi ardeți-le trupurile! Și dați foc la hambar. Am întârziat prea mult!

CAPITOLUL 21

Alaïs se trezi când lumina zorilor pătrunse în odaie.

Pentru o clipă, nu-şi aminti cum de ajunsese în camera tatălui său. Se săltă în capul oaselor şi se întinse ca să alunge somnul, în timp ce întâmplările din ziua ce trecuse începură să capete contururi clare în mintea ei.

În orele lungi dintre miezul nopţii şi răsăritul soarelui luase o hotărâre. În pofida tulburării ce-i apăsa sufletul, gândurile îi deveniseră limpezi precum apa cristalină a unui râu de munte. Nu putea să stea pur şi simplu, aşteptând întoarcerea părintelui său. N-avea cum să judece urmările fiecărei zi de întârziere. De când îi vorbise despre datoria lui sacră faţă de *Noublesso de los Seres* şi despre taina pe care o păzeau, nu mai încăpea nici o îndoială că onoarea şi mândria lui se bizuiau pe puterea sa de a-şi respecta jurămintele. Datoria ei era să-l caute, să-i spună tot ce se întâmplase şi apoi să lase totul în seama lui.

„Mai bine să pun lucrurile în mişcare decât să stau degeaba."

Se apropie de fereastră şi deschise obloanele, dând voie aerului de dimineaţă să o învăluie. La orizont, Muntele Negru scăpăra în nuanţe purpurii, veşnic şi de neclintit. Vederea crestelor puternice îi întări lui Alaïs hotărârea. Lumea o chema în braţele ei.

Ştia cât e de primejdios să călătorească de una singură. Îndărătnică, aşa i-ar fi spus tatăl ei. Dar ea călărea în chip desăvârşit, ca un adevărat cavaler, şi avea încredere în forţa ei de a întrece orice ceată de tâlhari. Pe deasupra, din câte ştia, nu auzise de atacuri în ţinuturile vicontelui Trencavel.

Fata își duse mâna la cucuiul de la ceafă, semnul care îi amintea că cineva dorise s-o rănească. Dacă tot sosise vremea să moară, atunci mai bine să înfrunte moartea cu spada în mână, decât să îngăduie dușmanului să lovească din nou.

Luă de pe masă lampa rece, surprinzându-și imaginea în sticla afumată. Era palidă, cu pielea de culoarea untului gras, iar ochii îi luceau de oboseală. Zări în ei însă o tărie nemaiîntâlnită până atunci.

Își dori să nu fie nevoită să meargă în odăile ei, dar n-avea încotro. Păși cu grijă peste François, traversă curtea și intră în castel. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

Guirande, umbra vicleană a Orianei, cu chipul bosumflat și drăguț, dormea dusă în fața camerei surorii sale.

Tăcerea care o întâmpină când intră în propria odaie, îi dădu de înțeles că slujnica plecase de mult. Probabil că se trezise și când băgase de seamă că Alaïs nu mai e acolo își luase tălpășița.

Se puse pe treabă, fără să mai piardă vremea. Reușita planului ei depindea de felul în care îi va lăsa pe toți să creadă că e mult prea slăbită să se aventureze departe de casă. Nimeni din gospodărie nu trebuia să știe că ținta ei însemna de fapt Montpellier.

Scoase din dulap cel mai ușor costum de vânătoare, din piele roșcată de veveriță, cu mâneci de culoarea pietrei de râu, îndeajuns de largi la subsuori și care se prindeau sus pe umeri într-un nod. Își prinse la brâu o curea din piele subțire, de care își agăță cuțitașul și *borsa*, punguța de vânătoare pe care o purta iarna.

Încălță cizmele ce-i ajungeau până la genunchi, strânse bine șireturile, astfel încât să poată vârî în siguranță un al doilea cuțit, își aranjă catarama și se acoperi cu o pelerină maro cu glugă fără tiv.

După ce termină cu îmbrăcatul, Alaïs mai luă din sipet câteva pietre prețioase și bijuterii, printre care și colierul din cuarțită, inelul și salba din turcoaz. Se puteau dovedi folositoare la trocuri sau pentru a-și cumpăra un adăpost ori trecerea fără necazuri prin anumite ținuturi, mai ales când se va afla dincolo de hotarele pământurilor vicontelui Trencavel.

În cele din urmă, mulțumită că nu uitase nimic, dădu la iveală spada pe care n-o mai atinsese de când se măritase și pe care o ținuse ascunsă într-un loc din spatele patului. O cântări câteva clipe în mână, ridicând-o și încercându-i tăișul în palmă. Cu toate că nu o mai folosise de multă vreme, era în bună stare. Făcu o mișcare, tăind aerul cu vârful armei, căutând să se obișnuiască iar cu greutatea și cu însușirile ei. Zâmbi, încântată de această regăsire.

Alaïs se furișă în bucătărie și îl imploră pe Jacques să-i dea pâine de orz, smochine, pește sărat, o bucată de brânză și o butelcuță pântecoasă cu vin. Bucătarul, la fel ca întotdeauna, îi dărui mai mult decât avea nevoie, iar ea îi rămase recunoscătoare pentru mărinimie. Apoi, fata o trezi pe Rixende, slujnica ei, și îi șopti un mesaj pe care să-l transmită mai departe doamnei Agnès, și anume că se simte mai bine și că se va alătura doamnelor de la curte în *Solar* după prânz. Rixende păru surprinsă, dar nu scoase o vorbă. Lui Alaïs nu prea îi plăcea această parte a îndatoririlor ei și căuta să lipsească ori de câte ori era posibil. Simțea că se înăbușă în tovărășia femeilor și se plictisea de moarte din cauza pălăvrăgelilor prostești purtate în jurul micilor gherghefuri. Cu toate acestea, astăzi ele îi ofereau dovada deplină că are de gând să se întoarcă la castel.

Spera să-i fie observată lipsa cât mai târziu cu putință. Dacă norocul era de partea ei, de-abia când clopotul capelei va bate de vecernie, doamnele vor vedea că nu venise acasă și îi vor alarma pe toți ai casei.

„Dar până atunci voi fi ajuns destul de departe."

– Să nu te duci la *Dame* Agnès decât după ce s-a trezit de-a binelea, Rixende, îi spuse ea. Nu înainte ca primele raze ale soarelui să atingă zidul de apus al curții, ai priceput? *Oc?* Dacă până atunci însă vine cineva și întreabă de mine – chiar și slujitorul tatălui meu – poți să le zici că am plecat să călăresc pe câmpurile de dincolo de Sant-Miquel.

Grajdurile se aflau în colțul de nord-est al curții, între Tour des Casernes și Tour du Major. Caii loviră pământul cu copitele și ciuliră urechile când fata se apropie, nechezând ușurel, fericiți că vor primi fân. Alaïs se opri la primul staul și-și plimbă degetele peste nasul lătăreț al bătrânei sale iepe sure. Greabănul ei buclat era împestrițat cu fire aspre și albe.

– Nu astăzi, buna mea prietenă, o mângâie ea. Nu-ți pot cere așa de multe.

Cel de-al doilea cal al ei se găsea în următorul staul. Tatou, o iapă pursânge de șase ani, fusese un cadou de nuntă de la tatăl său. Avea culoarea castanei și a ghindelor de iarnă, cu coada și coama albe, cu chișițe ca firele de in și pete albe pe toate cele patru picioare. Venindu-i lui Alaïs până la umeri, Tatou făcea onoare rasei din care se trăgea. Oasele îi erau puternice, spatele solid, dar avea o fire blândă. Cel mai important însă, alerga mâncând pământul vreme îndelungată, fără să obosească.

Spre ușurarea fetei, în grajd nu-l găsi decât pe Amiel, cel mai mare dintre fiii potcovarului, care moțăia pe o căpiță de fân într-un colț. Băiatul sări în picioare când o văzu, stânjenit că fusese prins dormind.

Începu să-și ceară iertare, dar ea îl întrerupse repede.

Amiel cercetă copitele și potcoavele calului, pentru a se convinge că poate fi călărit fără primejdie, după care îi aranjă pe spate o pânză, o șa de vânătoare și un căpăstru. Alaïs se simțea tulburată. Tresărea la cel mai mic zgomot din curte, răsucindu-se pe călcâie când auzea câte o voce.

De-abia la sfârșit ea scoase la iveală spada de sub pelerină.

– Are lama tocită, spuse.

Privirile li se întâlniră. Fără să rostească o vorbă, Amiel luă spada și o duse la nicovala din fierărie. Focul ardea, aţâţat toată ziua și toată noaptea de mai mulți băieți care cărau din greu grămezile de vreascuri dintr-o parte în alta.

Alaïs urmări cum scânteile zboară din tocitoare și admiră forța din umerii băiatului, care lovea cu ciocanul peste tăiș, ascuțind și netezind fierul.

– E o spadă bună, *Dame* Alaïs, zise el molcom. O să vă apere după cum se cuvine, cu toate că... mă rog la Dumnezeu să nu aveți nevoie de ea.

– *Ieu tanben.* Și eu la fel, răspunse fata zâmbind.

Băiatul o ajută să încalece și o însoți până la ieșirea din curte. Ea mai-mai că leșină de teamă să nu fie văzută chiar acum și planurile să-i fie astfel zădărnicite.

Dar nimeni nu se ivi la ferestre și curând ajunseră la poarta de răsărit.

– Mergeți cu Dumnezeu, *Dame* Alaïs, șopti Amiel, când ea îi strecură în palmă un *sol*.

Soldații deschiseră porțile și fata o îndemnă pe Tatou să pornească de-a lungul podului. Ieși pe străzile Carcassonei, cu inima bătându-i puternic. Trecuse de primul hop.

Imediat ce lăsă în urmă și Porte Narbonnaise, Alaïs trase de frâie și Tatou o luă la galop.

„*Libertat.* Libertate."

Călărind spre soarele ce răsărea, fata se simți în armonie cu lumea. Pletele îi fluturau în vânt, iar adierea îi aduse din nou culoarea în obraji. În vreme ce câmpurile rămâneau în urma ei, se întrebă dacă sufletul său va trăi senzații asemănătoare după ce îi va părăsi trupul, în cele patru zile de călătorie în cer: grația dumnezeiască, o puritate mai presus de orice închipuire, dezbrăcarea spiritului de toate învelișurile sale omenești.

Zâmbi. Preoții *parfait* propovăduiau că va veni o zi când sufletele vor fi mântuite, iar întrebările chinuitoare își vor găsi răspunsurile în ceruri. Deocamdată ea era pregătită să aștepte. Avea prea multe de împlinit aici pe pământ, ca să se gândească la plecarea veșnică.

Cu umbra profilându-i-se în spate, gândurile despre Oriane, despre gospodărie și temerile sale se risipiră. Era liberă. În urma ei, zidurile nisipii și turnurile Cetății se micșorau din ce în ce, până când dispărură de tot.

CAPITOLUL 22

Toulouse

MARȚI, 5 IULIE 2005

În aeroportul Blagnac din Toulouse, ofițerul de securitate acordă mai multă atenție picioarelor lui Marie-Cécile de l'Oradore decât pașapoartelor celorlalți pasageri.

Toată lumea întoarse capul după ea când străbătu sala imensă cu gresie austeră în nuanțe de alb și gri. Părul îi curgea în bucle ordonate peste umeri. Îmbrăcase o fustă și un sacou roșii de sub care se zărea o cămașă albă, apretată. Dădea senzația unei persoane importante, de la care nu te aștepți să se așeze la coadă.

Șoferul ei se proțăpise la ușa terminalului de Sosiri și, datorită costumului său negru, ieșea în evidență prin mulțimea de rude și de turiști în tricouri și pantaloni scurți. În timp ce se îndreptau spre mașină, femeia îi zâmbi și-l întrebă despre familia lui, cu toate că gândurile îi alergau în altă parte. Când deschise mobilul, găsi un mesaj de la Will, pe care îl șterse imediat.

După ce mașina se încadră elegant în traficul de pe *Rocade*, șoseaua de centură care înconjura orașul Toulouse, femeia se relaxă. Ceremonia de noaptea trecută o entuziasmase mai mult ca niciodată. Încurajată de certitudinea că peștera fusese descoperită, se transformase într-o altă ființă, împlinită de ritual și sedusă de puterea moștenită de la bunicul ei. Când ridicase mâinile și rostise incantația, un val de energie pură i se revărsase prin vene.

Până și afacerea cu Tavernier, un inițiat care se dovedise neserios, fusese încheiată fără dificultate. Dacă nimeni nu va deschide gura – și

putea să bage mâna-n foc că așa se va întâmpla –, nu trebuia să-și facă griji. Ea nu pierduse vremea oferindu-i bărbatului ocazia de a se disculpa. Transcrierile interviului acordat de el unui jurnalist constituiau dovezi suficiente, din punctul ei de vedere.

Dar chiar și așa... Marie-Cécile deschise ochii.

Încă mai existau anumite aspecte care o preocupau. Felul în care indiscreția lui Tavernier ieșise la suprafață; faptul că notele jurnalistului se dovediseră surprinzător de precise și de substanțiale; și colac peste pupăză, acesta din urmă parcă intrase în pământ.

Cel mai tare o deranja coincidența evenimentelor. N-avea nici un motiv să lege descoperirea peșterii de la Pic de Soularac de o execuție deja planificată – și dusă la bun sfârșit – în Chartres, și totuși mintea ei le punea pe același plan.

Mașina încetini. Șoferul oprise să plătească taxa pentru autostradă. Marie-Cécile bătu în geam.

– *Pour la péage,* spuse ea, întinzându-i cu degetele ei manichiurate o bancnotă de cincizeci de euro frumos împăturită.

Nu o interesa tichetul.

Avea câteva afaceri de rezolvat în Avignonet, un orășel situat la vreo treizeci de kilometri de Toulouse. Își va continua drumul spre Carcassonne de acolo. Întâlnirea era programată pentru ora nouă, dar intenționa să ajungă mai devreme. Cât de mult va rămâne în Carcassonne depindea de omul cu care se întâlnea.

Își încrucișă picioarele și zâmbi. De-abia aștepta să vadă dacă el se ridica la nivelul reputației dobândite.

CAPITOLUL 23

Carcassonne

Puțin după ora zece, bărbatul cunoscut sub numele de Audric Baillard ieși din stația SNCF din Carcassonne și se îndreptă spre centru. Era slab ca un țâr, dar avea un aer oarecum distins, chiar dacă demodat din cauza costumului deschis la culoare. Mergea repede, ținând între degetele fine un baston lung de lemn. Pălăria de paie îi apăra ochii de strălucirea orbitoare a soarelui.

Baillard traversă Canal du Midi și ajunse lângă magnificul Hôtel du Terminus, cu oglinzile lui ostentative art déco și ușile din fier cu ornamente bogate. Carcassonne se schimbase mult. Dovezile acestei transformări îl întâmpinau peste tot în timp ce străbătea strada care trecea chiar prin Basse Ville. Magazine noi de haine, *pâtisseries*, librării și bijuterii. În jurul lui domnea un aer de prosperitate. Orașul se vădea a fi o destinație atrăgătoare, un centru demn de vizitat.

Dalele albe de piatră din Place Carnot luceau în razele soarelui. Și asta era o noutate. Fântâna grandioasă din secolul al XIX-lea fusese restaurată și apa ei limpede scânteia de-ți lua ochii. Piața se îmbogățise cu scaunele și mesele viu colorate ale cafenelelor. Baillard aruncă o privire spre barul Félix și zâmbi, regăsind vechile marchize încovoiate ce se înșiruiau sub teii înalți. Măcar unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Se deplasă de-a lungul unei străduțe laterale, strâmtă și gălăgioasă, ce ducea spre Pont Vieux. Indicatoarele maronii semnalând fortificațiile cetății medievale constituiau încă un indiciu sigur că locul pe

care ghidul Michelin îl desemna drept un *„vaut le détour"*[1], devenise acum o destinație turistică internațională și un element de bază al patrimoniului mondial UNESCO.

Brusc, spațiul se lărgi. Iată-l ajuns. *Lo Ciutat.* Bărbatul simți, ca de fiecare dată, durerea ascuțită a sentimentului întoarcerii acasă, chiar dacă împrejurimile nu mai erau cele familiare.

Pentru a separa cetatea de trafic, la intrarea în Pont Vieux se construise un grilaj decorativ. Pe vremuri, trebuia să te lipești de zid ca să eviți fluxul nesfârșit de camioane, rulote, automobile și biciclete ce abia se strecurau pe podul îngust. Atunci, relieful din piatră gemea sub straturile groase de murdărie. Acum, parapetul era curat. Poate prea curat. Însă piatra tocită și roasă de vânt, unde Isus atârna de crucea lui ca o păpușă din cârpă, se găsea încă la jumătatea podului, marcând granița dintre Bastide Sant-Louis și vechiul oraș fortificat.

Baillard scoase o batistă galbenă din buzunarul de sus și-și șterse cu grijă sudoarea de pe frunte și obraji, săltându-și puțin marginea pălăriei. Malurile râului care se zăreau dedesubt aveau un aspect îngrijit și bogat, cu alei în culoarea nisipului ce șerpuiau printre copaci și tufișuri. Pe malul de nord, aranjate printre peluze cuprinzătoare, se întindeau straturi imense de flori exotice. Doamnele bine îmbrăcate stăteau pe băncile metalice la umbra pomilor, privind spre apă și pălăvrăgind, în timp ce cățelușii lor gâfâiau cu limba scoasă, așteptând răbdători sau lătrând când prin fața lor trecea vreun amator de jogging.

Pont Vieux se termina în Quartier de la Trivalle, care se preschimbase dintr-o suburbie mohorâtă într-o poartă de intrare în cetatea medievală. Grilaje negre din fier forjat fuseseră înfipte la intervale regulate în pavaj pentru a împiedica mașinile să parcheze. Panseluțele portocalii, mov și roșu-aprins se revărsau din ghivece precum pletele bogate ale unei tinere. Mesele și scaunele din crom străluceau în fața cafenelelor, iar felinarele răsucite din cupru dădeau locului un șic aparte. Până și bătrânele capace de canalizare din fier și plastic, care se crăpau de la ploile abundente și căldura arzătoare, fuseseră înlocuite

[1] Expresie folosită pentru desemnarea obiectivelor turistice care „nu trebuie ratate" (n.red.)

cu bazine de drenaj din metal șlefuit, ale căror capete aveau forma unor guri lacome de pești.

Boulangeria și magazinul de *alimentation générale* supraviețuiseră, alături de Hôtel du Pont Vieux, dar *boucheria* vindea acum antichități, iar *mercéria* devenise un centru comercial *new age*, ce oferea cumpărătorilor cristale, cărți de tarot și cărți despre iluminarea spirituală.

Câți ani trecuseră de când nu mai venise aici? Le pierduse numărul.

O luă la dreapta pe rue de la Gaffe și descoperi și aici semnele dezgustătoarelor renovări. Pe stradă nu încăpea decât o mașină, aducând mai degrabă cu o alee decât cu un drum public. În colț se ridica o galerie de artă – La Maison du Chevalier – cu două ferestre înalte, arcuite, protejate de gratii metalice. Pe zid se vedeau șase scuturi pictate, iar lângă ușă fusese încastrat un inel metalic de care oamenii să prindă lesele câinilor și unde altădată se priponeau caii.

Mai multe intrări fuseseră zugrăvite recent. Baillard observă numerele din ceramică albă cu margini albastre ori galbene și ornamente delicate, reprezentând floricele. Un turist cu rucsac în spate și mâinile pline cu hărți și sticle de apă se opri să întrebe într-o franceză stâlcită în ce direcție se află cetatea. În rest, nimic altceva nu tulbură liniștea locului.

Jeanne Giraud locuia într-o căsuță chiar acolo unde pantele abrupte, acoperite de iarbă, începeau să urce spre meterezele medievale. Puține dintre clădirile de la capătul străzii fuseseră pavoazate. Unele erau părăsite sau nelocuite, având ferestrele și ușile bătute în cuie. Un bărbat și o femeie în vârstă stăteau afară pe niște scaune de bucătărie. Baillard își sălută pălăria și le dădu bineț când trecu pe lângă ei. Îi știa din vedere pe vecinii lui Jeanne și de-a lungul anilor ajunseseră să se salute ca niște vechi cunoștințe.

Pe Jeanne o găsi stând la umbră în fața ușii de la intrare, de parcă l-ar fi așteptat să vină. Avea un aer îngrijit și eficient ca de fiecare dată, îmbrăcată într-o cămașă albă cu mâneci lungi și o fustă dreaptă, neagră. Își prinsese părul într-un coc la ceafă. Arăta ca fosta lui învățătoare, înainte să se pensioneze cu douăzeci de ani în urmă. De când o știa, se îmbrăca impecabil, dar fără să iasă în evidență prin ceva anume.

Audric zâmbi, amintindu-şi cât de tare o încercase curiozitatea în primele zile şi cum îi pusese întruna tot felul de întrebări. Unde locuia? Ce făcea în multele luni în care nu se vedeau? Unde se ducea?

„Călătoresc", îi răspunsese el. Cercetează şi strânge material pentru cărţile sale, îşi vizitează prietenii. Cine sunt aceştia? îl iscodise ea.

Amici, persoane în compania cărora studiase şi alături de care trăise nenumărate experienţe. Îi povestise despre prietenia cu Grace.

Ceva mai târziu, recunoscuse că se trage dintr-un sat din Pirinei, nu departe de Montségur. Dar puţine alte lucruri îi mai dezvăluise despre el şi, odată cu trecerea deceniilor, ea renunţase să-l mai descoasă.

Jeanne era o persoană tipicară şi intuitivă, perseverentă, conştiincioasă şi deloc sentimentală, calităţi preţioase în ochii lui Audric. În ultimii treizeci de ani lucrase cu el la fiecare carte, dar mai ales la ultima sa lucrare, încă neterminată, un studiu despre o familie catară din Carcassona secolului al XIII-lea.

Jeanne depusese nişte eforturi demne de un detectiv. Pentru Baillard, însemnase o muncă plină de dragoste.

Femeia flutură din mână când îl văzu venind.

– Audric, surâse ea. A trecut mult timp.

El îi luă mâinile între palmele sale.

– *Bonjorn.*

Femeia se lăsă pe spate şi-l studie din cap până-n picioare.

– Arăţi bine.

– *Tè tanben,* răspunse el. Şi tu la fel.

– Eşti punctual.

El încuviinţă din cap.

– Trenul a sosit la timp.

Jeanne îl privi scandalizată.

– Sper că n-ai mers pe jos de la staţie?

– Nu-i aşa departe, îi zâmbi bărbatul. Recunosc, am vrut să văd cum s-a schimbat Carcassona de când am fost ultima oară aici.

Baillard o urmă în căsuţa ei răcoroasă. Plăcile de gresie maro şi bej şi pereţii înalţi dădeau locuinţei un aspect sobru, demodat. O masă joasă ovală stătea chiar în mijlocul camerei, cele patru picioare

șubrede ale ei ivindu-se de sub o mușama cu pătrățele galbene și albastre. Într-un colț, chiar lângă ușile glisante ce dădeau pe o terasă micuță, se zărea un birou pe care trona o mașină de scris veche.

Jeanne ieși din cămară cu o tavă pe care aranjase o carafă cu apă, un castronel plin de cuburi de gheață, o farfurie cu biscuiți crocanți și condimentați, un bol cu măsline verzi, precum și o farfurioară pentru sâmburi. Așeză tava pe masă cu grijă, după care se întinse spre policioara de lemn ce-i ajungea până la umăr și care se lungea pe o întreagă latură a încăperii. Mâna ei dibui o sticlă de Guignolet, un lichior de cireșe amare, păstrat anume pentru vizitele speciale.

Gheața crăpă și se lovi cu un clinchet de pereții paharului când lichidul rubiniu fu turnat peste cuburi. O vreme, rămaseră tăcuți și liniștiți, așa cum procedaseră de multe ori înainte. Doar din când în când mai răzbătea dinspre cetate până la ei câte o frântură de comentariu, reluat în mai multe limbi, la difuzorul trenulețului turistic ce-și efectua unul dintre circuitele lui regulate în jurul zidurilor.

Audric puse încet paharul pe masă.

– Așadar, spuse el. Povestește-mi ce s-a mai petrecut.

Jeanne își trase scaunul mai aproape de masă.

– Nepotul meu, Yves, după cum bine știi, lucrează la Poliția judiciară, *département de l'Ariège*, cu sediul în Foix. Ieri, a fost chemat la un șantier arheologic în munții Sabarthès, aproape de Pic de Soularac, unde s-au descoperit două schelete. Yves a rămas surprins pentru că superiorii lui au tratat întreaga poveste ca pe o potențială crimă, chiar dacă era clar pentru toată lumea că osemintele fuseseră îngropate de mult timp. Se opri un moment, după care continuă: Desigur că Yves n-a interogat-o pe femeia care a găsit scheletele, dar a fost de față. Băiatul cunoaște câte ceva despre munca pe care o fac pentru tine, îndeajuns cât să considere că descoperirea unei astfel de peșteri ți-ar putea stârni interesul.

Audric inspiră adânc. Mulți ani la rând încercase să-și imagineze cum avea să se simtă în acest moment. Nu-și pierduse niciodată credința că va veni și vremea când va afla adevărul despre acele ore de pe urmă.

Deceniile se scurseseră unul după altul. Asistase la ciclul neîntrerupt al anotimpurilor; verdele primăverii devenind auriul de vară;

nuanțele ruginii ale toamnei dispărând treptat sub haina de omăt rece a iernii; primul dezgheț la începutul primăverii și tot așa.

Însă veștile nu mai veneau. *E ara?* Și acum?

– Yves a intrat în peșteră? o întrebă el.

Jeanne încuviință din cap.

– Ce-a văzut?

– Un altar. Iar în spatele lui, sculptat în piatră, simbolul labirintului.

– Și trupurile? Unde se aflau?

– Într-un mormânt, nu foarte adânc, situat chiar în fața altarului. Între cele două schelete se mai găseau și alte obiecte, dar nu le-a văzut prea bine din cauza numărului mare de oameni prezenți înăuntru.

– Câte schelete ziceai că erau?

– Două.

– Dar asta... Se opri brusc. Nu contează, Jeanne. Te rog, continuă.

– De sub... ei, a luat ăsta.

Jeanne împinse pe masă un obiect mic.

Audric nu se mișcă. După atât de mult timp, se temea să-l atingă.

– Yves mi-a telefonat de la oficiul poștal din Foix ieri după-amiază târziu. Conexiunea era proastă și se auzea cu întreruperi, dar mi-a zis că a luat inelul pentru că nu avea încredere în oamenii care-l căutau. Părea îngrijorat. Jeanne făcu o pauză, apoi adăugă: Nu, mai degrabă înspăimântat, Audric. Lucrurile nu se desfășurau cum se cuvine. Nu se respectau procedurile obișnuite, iar pe șantier apăruseră tot felul de persoane care nu aveau de ce să fie acolo. Vorbea șoptit, de parcă s-ar fi temut să nu-l surprindă cineva.

– Cine l-a mai văzut intrând în peșteră?

– Habar n-am. Ofițerii de serviciu... Șeful lui... Și probabil mulți alții.

Baillard se uită la inelul de pe masă, după care se întinse și-l apucă. Ținându-l între degetul mare și arătător, îl înclină spre lumină. Modelul delicat al labirintului sculptat pe interior era perfect vizibil.

– E inelul lui? întrebă Jeanne.

Audric nu știa ce să răspundă. Oare inelul chiar ajunsese în mâinile sale? Oare chiar i se *oferise* această șansă?

– Ți-a spus Yves unde au fost duse osemintele?

Ea scutură din cap că nu.

– L-ai putea întreba? Şi, dacă nu-i cer prea mult, aş vrea şi o listă cu cei care au fost de faţă la sit ieri, când s-a deschis peştera.

– O să-i zic. Sunt sigură că ne va ajuta dacă îi stă în putinţă.

Baillard îşi strecură inelul pe degetul mare.

– Te rog să-i transmiţi lui Yves recunoştinţa mea sinceră. Probabil că a riscat foarte multe luând ăsta. Nici nu-şi închipuie cât de importantă a fost decizia lui rapidă. Zâmbi. Ţi-a spus şi ce altceva s-a mai descoperit?

– Un pumnal, o mică tolbă din piele, dar fără nimic în ea, un opaiţ pe...

– *Vuèg?* o întrerupse el neîncrezător. Goală? Dar este imposibil!

– Se pare că inspectorul Noubel, şeful lui, a presat-o pe femeie în privinţa acestui subiect. Dar Yves susţine că ea a rămas fermă pe poziţii. A pretins că n-a atins nimic altceva cu excepţia inelului.

– Şi nepotul tău a crezut-o?

– Nu mi-a spus.

– Probabil că altcineva... o fi luat-o, murmură el mai mult pentru sine, cufundat în gânduri. Ce ţi-a mai povestit Yves despre femeie?

– Destul de puţine. Englezoaică, până în treizeci de ani, voluntară şi nu arheolog. Stătea în Foix la invitaţia unei prietene, care este adjuncta celui care conduce expediţia.

– Ţi-a comunicat cumva numele ei?

– Taylor, cred. Se încruntă. Nu, nu Taylor. Poate Tanner. Da, aşa e. Alice Tanner.

Timpul încremeni.

„*Es vertat?* Să fie adevărat?" Numele îi răsuna în cap.

– *Es vertat?* murmură el.

Ea să fi luat cartea? S-o fi recunoscut? Nu, nu. Se opri. N-avea sens. Dacă lua cartea, de ce nu şi inelul?

Baillard îşi aşeză mâinile slabe pe masă ca să le stăpânească tremurul, apoi se uită în ochii lui Jeanne.

– Crezi că i-ai putea cere lui Yves să-ţi facă rost de adresa ei? Poate ştie unde locuieşte *Madomaisèla...*?

Vocea i se gâtui şi nu izbuti să mai continue.

– O să-l întreb, replică ea. Te simți bine, Audric?

– Obosit. Se chinui să zâmbească. Atâta tot.

– Mă așteptam să fii ceva mai... încântat. Este... sau ar putea fi punctul culminant al muncii tale de ani de zile.

– Sunt și alte aspecte la mijloc.

– Pari să fii mai degrabă șocat de veste decât entuziasmat.

El își imagină ce înfățișare căpătase în aceste momente: ochi sclipitori, chip palid, mâini tremurând ca frunzele.

– Sunt entuziasmat, rosti. Și îi sunt recunoscător lui Yves, apoi ție desigur, dar... Inspiră adânc. Crezi că i-ai putea telefona lui Yves acum? Ca să vorbesc direct cu el? Poate chiar să ne întâlnim?

Jeanne se ridică de la masă și ieși pe hol unde se găsea telefonul, așezat pe o măsuță la capătul scărilor.

Baillard se uită pe geam la povârnișurile de sub zidurile Cetății. Imaginea ei, cântând în vreme ce lucra, îi copleși mintea: o viziune a luminii revărsându-se în fâșii strălucitoare printre crengile copacilor, aruncând raze aurii pe suprafața apei. În jurul ei se învârteau sunetele și aromele primăverii; mici pete de culoare ce se ascundeau în desiș, albastre, roz și galbene, pământul reavăn și parfumul amețitor al merișorului ce învăluia marginea cărării stâncoase. Promisiunea căldurii și a viitoarelor zile de vară.

Tresări când Jeanne îl strigă, glasul ei spărgând în mii de cioburi culorile blânde ale trecutului.

– Nu răspunde, îl anunță femeia.

CAPITOLUL 24

Chartres

În bucătăria casei de pe rue du Cheval Blanc din Chartres, Will Franklin bău laptele direct din sticla de plastic, încercând să mai taie din acreala gustului de rachiu care încă îi mai stăruia în gură.

Menajera aranjase micul dejun pe masă dis-de-dimineață, înainte să plece. Filtrul de cafea italian se găsea pe aragaz. Bănui că toate pregătirile îi erau destinate lui François-Baptiste, de vreme ce femeia nu depunea atâtea eforturi pentru el când Marie-Cécile nu era acasă. Probabil că băiatul încă mai dormea, având în vedere că totul arăta impecabil: vesela se afla la locul ei, neatinsă. Două castronele, două farfurii, două cești și farfurioare. Patru tipuri diferite de gem și un borcan cu miere stăteau lângă un castron mai mare. Will ridică pânza albă. Dedesubt găsi piersici, nectarine, pepene și mere.

Bărbatul n-avea poftă de mâncare. Noaptea trecută, ca să-și mai piardă timpul până când se întorcea Marie-Cécile, băuse mai întâi un pahar de tărie, după care un al doilea, urmat îndeaproape și de al treilea. De-abia mult după miezul nopții, amanta sa își făcuse apariția, când el deja se amețise zdravăn. Venise cu capsa pusă și hotărâtă să reia cearta lor. Nu se culcaseră până în zori.

Will strânse între degete bucata de hârtie. Marie-Cécile nici măcar nu se ostenise să scrie biletul cu mâna ei. Pentru a nu știu câta oară, menajera primise sarcina de a-l informa că ea plecase din oraș cu afaceri și că spera să se întoarcă înainte de sfârșitul săptămânii.

Se cunoscuseră în primăvară, la o petrecere de lansare a unei noi galerii de artă din Chartres, prin intermediul unor prieteni ai părinților

lui. El tocmai începuse o călătorie de șase luni în jurul Europei; Marie-Cécile era unul dintre finanțatorii galeriei. Mai degrabă ea îi făcuse avansuri. Ispitit și flatat de atenția care i se acorda, Will se pomeni dezvăluindu-și povestea vieții la o sticlă de șampanie. De atunci rămăseseră împreună.

„Teoretic împreună", gândi el cu amărăciune. Răsuci robinetul și se stropi pe față cu apă rece. O sunase de dimineață, fără să știe prea bine ce avea să-i spună, dar mobilul ei era închis. Se săturase de tot acest vârtej nebunesc, în care nu știa în ce poziție se găsește el.

Privi pe fereastră spre mica grădină din spatele casei. Perfect proiectată, cu forme precise, ca tot restul clădirii. Nimic natural. Pietriș mărunt cenușiu, ghivece înalte cărămizii, cu lămâi și portocali, înșirate de-a lungul zidului de sud. În dreptul ferestrelor se ridicau mândre straturile de mușcate roșii, ale căror petale se umflaseră deja de la soare. Pe micul gard de fier forjat se încolăcea iedera bătrână de câteva secole bune. Totul vorbea despre permanență. Totul va fi la fel și după dispariția lui.

Se simțea ca un om care se trezește dintr-un vis și descoperă că lumea reală nu e deloc cum și-a imaginat-o. Cel mai înțelept lucru ar fi fost să renunțe cu eleganță și să-și vadă de viața lui. Totuși, oricât îl dezamăgea relația lor, Marie-Cécile se purtase generos și tandru cu el și, dacă era să fie sincer până la capăt, ea se ținuse de cuvânt. Numai așteptările lui fanteziste îl decepționaseră. Vina îi aparținea în întregime. Ea nu încălcase nici o promisiune.

De-abia acum înțelegea el ironia de a-și fi petrecut ultimele trei luni în exact același gen de casă în care crescuse și din care evadase, alegând pelerinajul prin Europa. Lăsând la o parte diferențele culturale, atmosfera din casa femeii iubite îi amintea de locuința părinților lui, elegantă și stilată, construită parcă pentru distracție și etalare, nu drept cămin. În trecut, ca și în prezent, Will își petrecuse mare parte din timp singur, târându-se dintr-o cameră imaculată în alta.

Călătoria încă mai constituia pentru el ocazia de a se lămuri ce-și dorea și ce nu, de la viață. Inițial, intenționase să vadă Franța și Spania, ca să strângă idei pentru scrierile sale și să caute surse de inspirație, dar de când nimerise în Chartres nu mai așternuse pe hârtie nici

măcar un rând. Subiectele lui preferate se învârteau în jurul revoltei, mâniei și angoasei, trinitatea dispreţuită a vieţii americane. În ţara lui găsise o mulţime de lucruri împotriva cărora să-și îndrepte furia. Aici, nu mai avea nimic de spus. Singurul subiect care îi ocupa mintea era Marie-Cécile, iar aceasta îi depășea puterile.

Înghiți și ultima picătură de lapte și aruncă sticla în coșul de gunoi. Mai privi o dată masa aranjată și hotărî să ia micul dejun în oraș. Gândul de a conversa politicos cu François-Baptiste îi întoarse stomacul pe dos.

Will ieși din bucătărie. Liniștea din vestibulul cu tavanul înalt era tulburată doar de ticăitul orologiului frumos ornat.

În dreapta scărilor, o ușă îngustă ducea spre beciurile imense de la subsol. El își culese în grabă geaca de blugi din cuier și tocmai se pregătea să traverseze holul, când băgă de seamă că una dintre tapiserii se strâmbase. Era doar foarte puțin înclinată, dar în simetria perfectă a încăperii lambrisate, îi sări în ochi imediat.

Se întinse ca s-o îndrepte, dar șovăi. O rază argintie de lumină se strecura pe sub lemnul lustruit. Se uită în sus, spre fereastra de deasupra ușii și a scărilor, cu toate că știa foarte bine că la ora asta soarele nu bătea până aici.

Strălucirea părea să vină de dincolo de lambriul întunecat. Nedumerit, ridică tapiseria. Ascunsă cu măiestrie în interiorul lemnului modelat, se găsea o ușă mică, ale cărei margini abia se distingeau. Avea un zăvor delicat din alamă și un cârlig circular plat, ce semăna cu închizătoarea unei uși de la terenul de squash. Totul foarte discret lucrat.

Will încercă zăvorul. Era bine uns și alunecă ușor. Un scârțâit fin, apoi ușa se deschise, eliberând un iz de-abia sesizabil de spații subterane și beciuri bine ascunse în pământ. Cu mâinile pe marginea ușii, scrută locul din spatele ei și găsi imediat sursa luminii: un bec mat agățat deasupra unor trepte abrupte ce coborau în penumbră.

Dibui două întrerupătoare chiar pe zidul din apropiere. Unul aprindea becul de deasupra ușii, iar celălalt, o serie de becuri în formă de lumânare ce străluceau gălbui și care atârnau de niște ținte metalice prinse în zid, de-a lungul peretelui din partea stângă a scărilor. Pe

ambele laturi, un cablu albastru fusese împletit printre inelele de fier, alcătuind astfel un soi de balustradă.

Păşi pe prima treaptă. Tavanul jos, un amestec de cărămidă veche, cremene şi piatră, se ridica la doar câţiva centimetri de capul lui. Spaţiul era îngust, însă aerisit. Nu părea un loc neglijat de multă vreme.

Cu cât cobora mai mult, cu atât se făcea mai frig. Numără douăzeci de trepte, dar scara nu se terminase. Nu sesiză umezeală şi, cu toate că nu zări nici un ventilator sau vreun dispozitiv de aer condiţionat, de undeva părea să răzbată în permanenţă un curent de aer proaspăt.

La capătul treptelor, se pomeni într-un fel de mic hol. Pe pereţi nu se vedea nimic, doar scara în spate şi o uşă în faţă, mare cât coridorul. Lumina galbenă învăluia totul într-o strălucire bolnăvicioasă.

Îndreptându-se spre ea, bărbatul simţi adrenalina pulsându-i în vene.

Cheia masivă, demodată din broască se răsuci fără probleme. Imediat ce trecu şi de acest obstacol, atmosfera se schimbă cât ai clipi din ochi. Podeaua de beton dispăruse. Pe jos se întindea un covor gros, vişiniu, ce înăbuşea sunetul paşilor. În locul instalaţiei electrice simple apăruseră duze metalice ornamentate. Pereţii erau construiţi din acelaşi amestec de piatră şi cărămidă, numai că aici se bucurau de căldura tapiseriilor cu imagini de cavaleri medievali, femei cu pielea ca porţelanul şi preoţi cu glugi şi rase albe, care-şi ţineau capetele plecate şi braţele desfăcute larg.

În aer plutea acum şi un alt miros, o aromă grea şi dulceagă ce-i amintea de îndepărtatele sărbători ale Paştelui şi Crăciunului din vremea copilăriei.

Will se uită înapoi peste umăr. La vederea treptelor de dincolo de uşa rămasă deschisă se mai linişti. Coridorul scurt se termină brusc în faţa unei draperii de catifea ce cădea în falduri grele, prinsă de o galerie neagră din fier. Era acoperită cu simboluri aurii brodate, o amestecătură de hieroglife egiptene, însemne astrologice şi simbolurile zodiacale.

Întinse mâna şi trase draperia.

Dădu peste o altă uşă, ce se vădea a fi cu mult mai veche. Modelată din acelaşi lemn lambrisat precum cel din holul de sus, uşa avea marginile împodobite cu pergamente şi motive din lemn. Plăcile din mijloc nu se deosebeau prin nimic, cu excepţia unor găuri făcute de

carii, nu mai mari decât gămălia unui ac. Nu găsi nici o încuietoare, nici o clanță, nici un indiciu despre cum s-ar putea deschide.

Pragul de sus fusese împodobit cu ornamente bogate din piatră. Își plimbă degetele pe deasupra lui, căutând un mecanism secret de deschidere. Trebuia să existe o modalitate de a trece de ea. Își mișcă mâna dintr-o parte în alta, urcă pe una din laturi, apoi coborî pe cealaltă până când găsi. O mică scobitură chiar deasupra podelei.

Lăsându-se pe vine, apăsă cu putere. Se auzi un declic ascuțit, ce răsună în încăpere ca o bilă ce se lovește ritmic de gresie. Mecanismul cedă și ușa se întredeschise.

Se îndreptă de spate, respirând greoi și cu palmele asudate. Părul de pe ceafă i se zbârli și îl trecu un fior pe șira spinării. În doar două minute va fi afară, își spuse în sinea lui. Nu voia decât să arunce o privire. Nimic extraordinar. Împinse ușa cu hotărâre.

Înăuntru domnea o beznă adâncă, dar simți imediat că se află într-un spațiu mai mare, poate chiar într-o pivniță. Mirosul de tămâie arsă deveni și mai pregnant.

Will bâjbâi după un întrerupător, dar nu găsi nimic. Dându-și seama că dacă ar fi agățat draperia, ar fi pătruns puțină lumină de pe coridor, o înnodă repede și se întoarse ca să înfrunte orice se ascundea acolo.

Primul lucru pe care-l zări fu umbra sa, lungită și deșirată, ce se întindea peste prag. Apoi, pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, descoperi în sfârșit ce se afla înaintea lui.

Stătea la capătul unei camere lungi, dreptunghiulare. Tavanul, nu foarte înalt, se arcuia ca o boltă. Băncile de lemn în stil ecleziastic, ca într-o sală de mese pentru călugări, se aliniau de-a lungul celor doi pereți lungi, dispărând acolo unde privirea nu mai putea pătrunde. Sus, în spațiul unde cornișa se unea cu arhitrava, observă friza deosebită, un model repetitiv de cuvinte și simboluri. Arătau exact ca simbolurile egiptene de pe draperia de afară.

Will își șterse palmele de blugi. Chiar în fața lui, în mijlocul camerei, se ridica un soclu din piatră, ca un altar. Îl înconjură, trecându-și mâna pe suprafața lui. Era netedă, cu excepția unui motiv circular situat în centru. Se aplecă să se uite mai bine și îi pipăi conturul cu degetele. Recunoscu un fel de cercuri descrescătoare, ca inelele planetei Saturn.

Pentru că ochii i se adaptaseră la întuneric, reuşi să vadă că pe fiecare din cele patru părţi o literă fusese sculptată în piatră: *E*, sus, *N* şi *S* pe cele două laturi opuse şi *V*, jos. Punctele cardinale?

După aceea băgă de seamă micul bloc de piatră, înalt de vreo treizeci de centimetri, aşezat chiar la baza soclului, în dreptul literei *E*. Chiar în centru avea o scobitură, ca butucul unei ghilotine.

De jur împrejur, pământul era mai închis la culoare decât restul podelei. Părea umed, de parcă fusese recent curăţat. Will se aplecă şi frecă pata cu degetele. Dezinfectant şi o altă substanţă cu miros acru, de rugină. Sub unul dintre colţurile soclului se prinsese ceva. Will îl scoase cu unghiile.

O bucată de cârpă, din bumbac sau din in, franjurată pe margini de parcă se agăţase într-un obiect ascuţit şi se sfâşiase. Într-o margine, avea pete maronii. Ca sângele uscat.

Scăpă pânza din mână şi fugi, după care trânti uşa şi desfăcu nodul de la draperie cu gesturi automate. Străbătu în goană coridorul, trecu de ambele uşi şi se repezi pe scară în sus, sărind treptele, două câte două, până când ajunse din nou pe hol.

După ce se opri, se aplecă, punându-şi palmele pe genunchi şi încercând să-şi recapete răsuflarea. Apoi, realizând că, indiferent de ce se întâmplase, nu putea risca să intre cineva şi să-şi dea seama că el descoperise locul acela, se întoarse şi stinse luminile. Cu degetele tremurânde, zăvorî uşa şi aranjă tapiseria în aceeaşi poziţie în care o găsise.

Timp de câteva secunde rămase nemişcat. Orologiul îl anunţă că nu se scurseseră mai mult de douăzeci de minute.

Will îşi privi mâinile, întorcându-le cu palmele în sus, de parcă nu i-ar mai fi aparţinut. Îşi frecă buricele de la degetul mare şi arătător, apoi le duse la nas. Miroseau a sânge.

CAPITOLUL 25

Toulouse

Alice se trezi cu o durere de cap îngrozitoare. Pe moment, nu înțelese unde se află. Privi cu coada ochiului spre sticla goală de pe noptieră. „Bine te-ai mai servit!"

Se rostogoli într-o parte și își verifică ceasul.

Zece patruzeci și cinci.

Gemu și căzu la loc pe pernă. Gustul de cocleală din gură îi amintea de o scrumieră dintr-un bar, iar limba păstra rămășițe acre de whisky.

„Am nevoie de-o aspirină. Și de apă."

Se târî până la baie și se holbă în oglindă. Arăta tot atât de rău pe cât se simțea. Pe frunte i se contura un mozaic de vânătăi verzi, purpurii și galbene. Sub ochi i se adânciseră o pereche de cearcăne negre. Își amintea vag că visase o pădure și niște crengi împodobite cu țurțuri de gheață. Și parcă un labirint reprodus pe o bucată de material galben? Nu mai știa precis.

Călătoria ei de la Foix de noaptea trecută plutea în ceață și ea. Habar n-avea de ce plecase la Toulouse și nu la Carcassonne, care ar fi trebuit să constituie o alegere firească. Alice mormăi amețită. Foix, Carcassone, Toulouse. Nici vorbă să se ducă undeva până nu-și venea în fire. Se așeză pe pat, așteptând liniștea binecuvântată dată de calmante.

Douăzeci de minute mai târziu, încă se mai simțea amețită, însă durerea ca un fier roșu încins din zona ochilor se transformase într-o suferință surdă. Se băgă sub stropii fierbinți ai dușului și rămase așa până când apa se răci de tot. Gândurile îi zburară la Shelagh și la restul echipei. Se întrebă ce-or fi făcând ei acum. De obicei se duceau cu

toţii la sit pe la 8 dimineaţă şi îşi petreceau timpul acolo până se întuneca. Trăiau şi respirau numai datorită proiectului lor. Nu-şi putea imagina cum s-ar descurca ei fără rutina de zi cu zi.

Înfăşurată în halatul minuscul şi deşirat al hotelului, îşi verifică mesajele de pe telefon. Tot nimic. Dacă noaptea trecută se amărâse din cauza asta, acum se enervase de-a dreptul. Nu era prima oară când, în decursul prieteniei lor de zece ani, Shelagh se izola în tăceri pline de reproşuri care durau uneori şi săptămâni întregi. De fiecare dată îi revenise lui Alice sarcina de a împăca şi capra şi varza, ceea ce nu-i plăcuse deloc.

„Las-o pe ea acum să aranjeze lucrurile."

Alice scotoci în portfard până găsi un baton corector, rareori folosit, cu ajutorul căruia îşi acoperi vânătăile mai pronunţate. Îşi contură ochii şi se rujă puţin. Îşi uscă părul cu degetele. În cele din urmă, îmbrăcă o fustă lejeră şi noul ei pulovăr albastru pe gât, împachetă restul lucrurilor şi coborî la recepţie să plătească înainte de a porni în explorarea oraşului Tolouse.

Nu-şi revenise pe de-a-ntregul, dar aerul proaspăt şi o doză serioasă de cafeină urmau să rezolve şi acest mic necaz.

După ce-şi puse geanta de voiaj în portbagaj, Alice se hotărî să meargă pe jos, la întâmplare. Aerul condiţionat din maşina închiriată nu era prea grozav, aşa că plănui să aştepte până se mai domolea arşiţa şi de-abia după aceea să plece spre Carcassonne.

Când trecu pe sub umbra aurie a platanilor şi admiră hainele şi parfumurile expuse în vitrine, starea de spirit i se mai îmbunătăţi. Se simţea stânjenită de felul în care se comportase noaptea trecută. Ca o paranoică. În dimineaţa asta, ideea că o urmăreşte cineva i se părea de domeniul absurdului.

Îşi plimbă degetele pe hârtia cu numărul de telefon din buzunar. „Şi totuşi ăsta nu e produsul imaginaţiei tale." Alice alungă iute gândul. Îşi dorea prea mult să fie optimistă, să privească înainte cu încredere. Să profite de vizita sa în Toulouse.

Hoinări pe aleile şi prin pasajele oraşului vechi, lăsându-se în voia sorţii. Faţadele ornate din cărămidă şi piatră roz ale clădirilor

impresionau prin eleganță și discreție. Numele străzilor, ale monumentelor și ale fântânilor slăveau lunga și glorioasa istorie a Toulouse-ului. Lideri militari, sfinți din Evul Mediu, poeți din secolul al XVIII-lea, luptători contemporani pentru libertate, adică trecutul nobil al regiunii, începând de pe vremea romanilor până în prezent.

Intră și în catedrala Saint-Etienne, mai mult ca să scape de dogoarea soarelui. Îi plăceau liniștea și pacea bisericilor și a lăcașurilor de cult, probabil o moștenire din copilărie, când mergea însoțită de părinți prin tot felul de locuri. Petrecu o jumătate de oră, plimbându-se alene, citind însemnele de pe pereți și uitându-se la vitralii.

I se făcu foame, așa că hotărî să iasă din catedrală și să caute un loc unde să mănânce. După câțiva pași însă, auzi plânsetul unui copil. Se întoarse, dar nu văzu pe nimeni. Tulburată ușor, își continuă drumul spre ieșire. Hohotele se întețiră și mai tare. Acum auzi și pe cineva șoptind. Vocea unui bărbat, în apropiere, șuierându-i la urechi.

– *Hérétique, hérétique...*

Alice se răsuci pe călcâie.

– Hei! *Allo? Il y a quelqu'un?*

Nimeni. Ca un sâsâit malițios, cuvântul se repetă întruna în capul ei. „*Hérétique, hérétique...*"

Își acoperi urechile cu mâinile. Pe stâlpii și zidurile cenușii din piatră se iviră niște chipuri. Guri schimonosite, mâini întinzându-se după ajutor, ieșind din colțuri ascunse.

Apoi surprinse silueta cuiva în depărtare. O femeie într-o rochie lungă și verde, cu o pelerină roșie, apărând și dispărând printre umbre. În mână ducea un coș din răchită. Alice strigă la ea ca să-i atragă atenția exact când trei călugări răsăriră din spatele unui stâlp. Femeia țipă când bărbații o înhățară. Începu să se zvârcolească, când aceștia se apucară s-o târască.

Alice vru să strige, dar nu-i ieși nici un sunet din gură. Doar femeia păru s-o audă, pentru că își răsuci capul spre ea și o privi drept în ochi. Acum călugării o acoperiră, întinzându-și brațele lor puternice peste ea ca niște aripi negre.

– Lăsați-o în pace, urlă, alergând spre ei.

Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât mai tare se îndepărtau siluetele, până când se risipiră în vânt. Parcă s-ar fi topit în zidurile mănăstirii.

Uluită, tânăra pipăi piatra. Cercetă și în dreapta, și în stânga, dar locul era pustiu. Panica o copleși. O luă la goană spre ieșire, așteptând dintr-o clipă în alta să-i vadă pe oamenii în negru venind după ea, vânând-o, hărțuind-o.

Afară, nimic nu se schimbase.

„Totul e în regulă! N-ai pățit nimic." Gâfâind din greu, se lipi de un zid. Recăpătându-și controlul, realiză că emoția resimțită nu mai era groază, ci suferință. N-avea nevoie de o carte de istorie ca să înțeleagă că acolo se petrecuse ceva oribil. Aerul aproape că exploda din cauza durerii, iar cicatricele nu puteau fi ascunse de beton sau de piatră. Fantomele își spuneau propria poveste. Când își duse mâinile la obraji, văzu că plângea.

Imediat ce puterea îi reveni în picioare, suficient ca să poată merge, se îndreptă din nou spre centrul orașului. Voia să se depărteze cât mai tare de Sant-Etienne. Nu știa ce se întâmplase cu ea, dar urma să afle.

Cu simțurile potolite de viața normală din jurul ei, Alice se pomeni într-o piață micuță destinată pietonilor. În colțul din dreapta se zărea o braserie cu marchiză de un roz-ciclamen, scaune argintii strălucitoare și mese rotunde așezate direct pe caldarâm.

Ocupă singura masă liberă și comandă imediat, depunând eforturi uriașe să se relaxeze. Înghiți câteva pahare de apă unul după altul, apoi se sprijini de spătar, lăsându-se mângâiată de razele soarelui. Își turnă o porție de vin rosé, adăugă două-trei cuburi de gheață și sorbi o înghițitură. Nu-i stătea în fire să se isterizeze în halul ăla.

„Pe de altă parte, nici nu te poți lăuda cu vreo stare de spirit grozavă."

Trăise un an relativ zbuciumat. Se despărțise de prietenul ei. Relația lor începuse să moară de mai multă vreme și despărțirea însemnase ușurare, dar și suferință. Mândria îi fusese zguduită, iar inima rănită. Ca să-l uite, muncise nebunește doar pentru a nu reflecta la motivele ce determinaseră ruptura dintre ei. Cele două săptămâni în Franța ar fi trebuit să-i încarce bateriile. Să o aducă pe linia de plutire.

Alice se strâmbă. „Ce mai vacanță!"

Sosirea ospătarului puse capăt oricărei autoanalize. Omleta se dovedi perfectă, galbenă și pufoasă, cu multe ciuperci și pătrunjel. De-abia după ce-și șterse farfuria cu pâinea stropită cu ulei de măsline, începu să se gândească la cum își va petrece restul după-amiezii.

Pe când își înghițea ultimul strop de cafea, deja știa cum.

O clădire mare, pătrățoasă, din piatră, adăpostea Biblioteca din Toulouse. Alice îi arătă unei funcționare plictisite și neatente permisul ei de la sala de lectură a Bibliotecii Engleze, iar aceasta o pofti înăuntru. După ce se rătăci de vreo trei, patru ori printre nenumăratele scări în spirală, se trezi în sala imensă unde se găseau cărțile din secțiunea de Istorie generală. De fiecare parte a culoarului central, se întindeau două șiruri lungi de mese din lemn lăcuit, echipate cu lămpi de citit așezate chiar pe mijlocul lor. Doar câteva locuri erau ocupate la o asemenea oră dintr-o zi fierbinte de iulie.

În capătul îndepărtat, Alice zări ceea ce căuta: un rând de calculatoare. Se înregistră la recepție, primi o parolă și i se alocă unul dintre terminale.

Imediat ce se conectă, tastă cuvântul „labirint" în căsuța motorului de căutare. Bara verde de pe monitor ce arăta încărcarea paginilor se umplu repede. Decât să se bizuie pe propriile amintiri, era convinsă că va descoperi labirintul căutat de ea printre sutele de site-uri. I se părea o idee atât de bună, încât se întrebă cum de nu-i trecuse prin cap această soluție mai devreme.

Imediat, diferențele dintre labirintul tradițional și amintirea ei despre imaginea sculptată pe peretele peșterii îi săriră în ochi. Un labirint clasic se alcătuia din cercuri concentrice, conectate între ele intrinsec, îndreptând ochii privitorului spre centrul lui, în vreme ce ea ar fi putut jura că cel din Pic de Soularac fusese o combinație de fundături și linii drepte ce mergeau în paralel, fără să ducă nicăieri. Era mai degrabă un drum întortocheat.

Adevăratele origini antice ale simbolului labirintului și ale mitologiilor asociate cu el se vădeau a fi complexe și greu de urmărit. Cele mai îndepărtate reprezentări ale sale numărau mai bine de 3000 de

ani. Simbolurile labirintului fuseseră sculptate în lemn, gresie sau piatră, ori reproduse în modelele întreţesute sau construite în mijlocul naturii, în cazul gazonului şi al grădinilor.

Primele labirinturi din Europa datau de la sfârşitul Epocii Bronzului şi de la începutul Epocii Fierului, din perioada 1200–500 î.Hr. şi fuseseră descoperite în jurul primelor târguri negustoreşti apărute în regiunea mediterană. Sculpturile datate în perioada 900–500 î.Hr. se găseau la Val Camonica, în nordul Italiei şi la Pontevedra în Galiţia, precum şi în zona nord-vestică a Spaniei, la Cabo Fisterra Finisterre. Alice studie cu atenţie ilustraţiile. Aduceau destul de bine cu ceea ce văzuse ea în grotă. Îşi înclină capul într-o parte. Semănau, dar nu se potriveau perfect.

Probabil că simbolul călătorise dinspre Răsărit odată cu negustorii şi comercianţii din Egipt şi de la marginea Imperiului Roman, adaptându-se şi schimbându-se în urma interacţiunii cu diversele culturi. La fel de posibil i se părea şi ca labirintul, în mod evident un simbol precreştin, să fi fost preluat de religia creştină. Atât biserica romană, cât şi cea bizantină puteau fi considerate vinovate pentru incorporarea unor simboluri şi mituri vechi.

Numeroase site-uri erau dedicate celui mai celebru dintre labirinturi: Knossos, situat pe insula Creta unde, conform legendei, Minotaurul, jumătate bărbat, jumătate taur, fusese închis. Alice le accesă rapid, instinctul spunându-i că această direcţie de cercetare nu corespundea nevoilor ei. Singura informaţie demnă de interes a fost că desenele labirintului minoic se regăsiseră şi în ruinele cetăţii antice a Avarisului din Egipt, ce data încă din 1550 î.Hr., precum şi în templele de la Kom Ombo din Egipt şi Sevilla.

Tânăra îşi întipări în minte toate datele.

După secolele al XII-lea şi al XIII-lea, simbolul labirintului apărea cu regularitate în manuscrisele medievale care circulau pe la mănăstiri şi pe la curţile Europei, întocmite de copişti care înfrumuseţau şi complicau ilustraţiile, formând astfel noi desene de sine stătătoare.

În zorii epocii medievale, labirintul cu patru axe, construit în stil matematic riguros – ca un circuit pe unsprezece niveluri şi douăsprezece ziduri – devenise forma cea mai populară. Privi

reproducerea unui basorelief din secolul al XIII-lea, de pe peretele mănăstirii St Pantaleon din Arcera, nordul Spaniei și un altul ceva mai timpuriu, din catedrala lui Lucca din Toscana. Dădu clic pe o hartă ce indica răspândirea labirinturilor în bisericile, capelele și catedralele europene.

„Asta este extraordinar!"

Nu-i veni să-și creadă ochilor. În Franța existau mai multe labirinturi decât în Italia, Belgia, Germania, Spania, Anglia și Irlanda la un loc: St Quentin, Arras, St Omer, Caen și Bayeux în nordul Franței; Poitiers, Orléans, Sens și Auxerre în centru; Toulouse și Mirepoix la sud-vest; și lista continua la nesfârșit.

Cel mai faimos labirint desenat pe podea se situa în nordul Franței, așezat chiar în mijlocul naosului primei și celei mai impresionante catedrale gotice și medievale, Chartres.

Alice lovi masa cu palma, stârnind câteva murmure și priviri dezaprobatoare. Sigur că da! Ce prostie din partea ei! Chartres se înfrățea cu orașul ei natal, Chichester, de pe coasta de sud a Angliei. De fapt, prima ei călătorie în străinătate avusese loc atunci când vizitase Chartres la vârsta de unsprezece ani, cu ocazia unei excursii organizate de școală. Își amintea doar că plouase întruna și că se adăpostise, înfășurată într-o canadiană, zgribulită și udă la picioare, sub stâlpii și bolțile de piatră impunătoare.

În catedrala din Chichester nu exista nici un labirint, dar orașul mai era înfrățit și cu Ravenna din Italia. Alice își plimbă degetele peste monitor până când găsi ceea ce căuta. Încastrat în podeaua de marmură a bisericii San Vitale din Ravenna, descoperi un labirint. Din nota explicativă reieșea că labirintul e doar pe sfertul celui din Chartres ca dimensiuni și că data dintr-o perioadă istorică mai timpurie, poate chiar din secolul V d.Hr., însă alcătuirea lui nu se deosebea cu mult.

Termină de copiat textul într-un document Word și apăsă comanda „print". După ce primi confirmarea că documentul se tipărește, tastă în căsuța motorului de căutare „catedrala Chartres Franța".

Află astfel că actuala catedrală din Chartres datează din secolul al XIII-lea. Din acel moment, credințele și teoriile ezoterice se ținuseră scai de clădire. Se zvonea că în interiorul tavanului boltit și al stâlpilor

de piatră desăvârșiți se ascunde o taină dintre cele mai mari. În ciuda străduințelor Bisericii Catolice, aceste legende și mituri persistaseră.

Nimeni nu știa cine poruncise construirea labirintului sau cu ce scop.

Alice selectă fotografiile de care avea nevoie, apoi închise site-ul.

Ultima pagină se imprimă și mașinăria tăcu. În jurul ei oamenii începuseră să-și strângă lucrurile. Bibliotecara cu expresie plictisită îi prinse privirea și îi arătă cu degetul cadranul ceasului.

Tânăra încuviință din cap că a înțeles aluzia, își adună foile, după care se așeză la rând ca să plătească. Coada înainta încet. Fâșii de lumină pătrundeau prin ferestrele înalte, făcând particulele de praf să danseze în căldura razelor de soare.

Femeia din fața sa avea brațele pline de cărți și nenumărate întrebări despre ele. Intuind că mai are de așteptat, Alice își lăsă mintea să se concentreze asupra lucrului care o chinuise toată după-amiaza. Era posibil ca în sutele de imagini pe care le studiase să nu fie nici una care să se potrivească perfect cu labirintul din piatră de la Pic de Soularac?

„Posibil, dar puțin probabil."

Bărbatul din spate stătea mult prea aproape de ea, precum indivizii care merg cu metroul și încearcă să citească peste umăr ziarul persoanei de alături. Ea se întoarse și-i aruncă o privire furioasă. El se dădu un pas înapoi. Chipul lui i se părea oarecum familiar.

– *Oui, merci,* spuse ea, când ajunse în față și achită copiile făcute. Treizeci de pagini cu totul.

Când ieși pe treptele din fața bibliotecii, clopotele de la Saint-Etienne băturâ ora șapte. Petrecuse înăuntru mai multă vreme decât realizase.

Dorind să plece cât mai degrabă acum, Alice porni cu pași iuți spre locul în care-și parcase mașina, pe malul celălalt al râului. Era atât de pierdută în gânduri, încât nu observă că bărbatul de la coadă o urmărea cu discreție, ținându-se la o oarecare depărtare de ea. Și nici nu bagă de seamă când acesta scoase din buzunar un celular și vorbi, în timp ce ea se încadră în traficul greoi.

PĂZITORII CĂRȚILOR

CAPITOLUL 26

Besièrs

JULHET 1209

Amurgul cobora peste lume când Alaïs ajunse în câmpiile din afara oraşului Coursan.

Câştigase mult timp, urmând vechiul drum roman ce trecea prin Minervois, ducând spre Capestang. Străbătuse apoi câmpurile uriaşe de cânepă şi lanurile aurii de orz.

În fiecare zi de când părăsise Carcassonne, fata călărise până când soarele începea să dogorească fără milă. Atunci ea şi Tatou se adăposteau la umbră şi se odihneau, după care porneau din nou la drum până la lăsarea serii sau până când aerul se umplea de insecte lacome şi de strigătul bufniţelor, al gaiţelor şi al liliecilor.

În prima noapte poposise în cetatea Azille la nişte prieteni de-ai lui Esclarmonde. Pe măsură ce înainta tot mai mult spre răsărit, întâlnea din ce în ce mai puţini oameni pe câmpuri şi în sate, iar cei pe care-i vedea se arătau bănuitori, neputând să-şi ascundă îngrijorarea din priviri. Auzise zvonurile despre faptele cumplite săvârşite de cetele de soldaţi francezi răzvrătiţi sau de *routier*-i, mercenari şi tâlhari. Fiecare poveste parcă adăuga şi mai mult sânge, şi mai multă ticăloşie.

Trase de frâie, îndemnând-o pe Tatou să meargă la pas, nefiind prea sigură ce să facă în continuare: să gonească până la Coursan sau să găsească un adăpost în apropiere. Norii se vălătuceau într-un ritm ameţitor pe un cer tot mai cenuşiu şi mai neprietenos, iar aerul încremenise într-o linişte nefirească. Din depărtare, răzbătea sunetul

înăbușit al unor tunete, mormăind ca un urs ce se trezește din somnul de peste iarnă. Nu voia să riște să fie prinsă într-un loc deschis atunci când furtuna se va dezlănțui.

Tatou bătea agitată din copite. Alaïs îi simțea mușchii încordându-se și de două ori smuci hățurile din cauza salturilor bruște ale unui iepure și ale unei vulpi ce-și făceau veacul prin tufișurile de pe marginea drumului.

În față, se zărea un crâng mic de stejari și frasini. Nu era îndeajuns de des pentru ca animalele mai mari, precum bivolul sălbatic sau râsul, să-și găsească adăpost acolo vara. Dar copacii se înălțau mult deasupra pământului, iar coroanele lor se uneau strâns la vârf, ca niște degete încrucișate, oferindu-i fetei un loc potrivit ca să se ferească de ploaie. Cărarea ce îl străbătea, o panglică șerpuitoare de țărână uscată și bătătorită, îi dădea de înțeles că pădurica putea fi folosită drept scurtătură pentru a ajunge în oraș.

Calul tresări când un fulger sfâșie cerul întunecat. Neliniștea animalului o ajută să ia o hotărâre. Va rămâne aici până când va trece furtuna.

Șoptindu-i vorbe de încurajare, Alaïs convinse iapa să păsească în îmbrățișarea verde a crângului.

Bărbații pierduseră urma prăzii cu ceva timp în urmă. Numai amenințarea furtunii îi împiedică să se retragă și să se întoarcă în tabără.

După câteva săptămâni petrecute călare, pielea lor palidă se bronzase sub arșița soarelui de miazăzi. Platoșele și armura de călătorie, cu însemnele stăpânului lor, erau dosite în stufăriș. Încă mai sperau să se aleagă cu ceva din misiunea lor.

Un sunet. Trosnetul unei crengi uscate, mersul ritmic al unui cal cu căpăstru, ale cărui copite se loveau din când în când de câte o piatră.

Un bărbat cu dinți sparți și înnegriți se târî mai aproape ca să vadă ce se petrece. Undeva, la distanță, zări o siluetă măruntă pe un pursânge arab cu părul castaniu ce mergea agale printre copaci. Rânji. Poate că *plimbarea* lor nu se va dovedi o pierdere de vreme până la sfârșit. Hainele călărețului erau obișnuite și nu valorau mare lucru, dar pe un asemenea cal ar fi putut căpăta un preț bun.

Aruncă o piatră înspre tovarășul lui ascuns pe partea cealaltă a făgașului.

– *Lève-toi!* spuse el, făcând un semn din cap spre Alaïs. *Regarde.*

– Ia te uită ce trebuşoară, murmură celălalt. *Une femme. Et seule.*

– Bagi tu mâna-n foc că e singură?

– Păi, nu mai aud pe nimeni.

Cei doi bărbaţi traseră de capetele frânghiei întinse peste cărare şi ascunse sub frunze, după care o aşteptară să ajungă în dreptul lor.

Curajul fetei se risipi când se adânci şi mai tare în pădurice.

Ţărâna de deasupra era umedă, dar pământul se simţea încă tare dedesubt. Frunzele de pe marginea drumului foşneau sub copitele calului. Alaïs încercă să se concentreze asupra ciripitului liniştitor al păsărilor din copaci, însă un fior rece o trecu pe şira spinării. Liniştea ce o înconjura prevestea o ameninţare serioasă, în nici un caz pace.

„Doar închipuirea ta e de vină."

Iapa simţi şi ea ceva. Pe neaşteptate, de jos se auzi un fâşâit, ca zgomotul scos de o săgeată când ţâşneşte din arc.

„Un sitar? Un şarpe?"

Tatou se ridică pe picioarele din spate, lovind sălbatic aerul cu copitele din faţă şi nechezând speriată. Alaïs nu avu timp să facă nimic. Gluga îi căzu şi scăpă frâiele din mâini, când fu smulsă din şa. Durerea o străbătu ca un cuţit prin umăr în clipa în care atinse pământul, tăindu-i răsuflarea. Gâfâind, se rostogoli într-o parte şi se chinui să se salte în picioare. Trebuia să-şi potolească iapa înainte s-o ia la goană.

– Tatou, *doçament*, strigă ea. Tatou!

Alaïs făcu doi paşi, dar se opri brusc. Pe cărare apăruse din senin un bărbat. Acesta îi zâmbi cu o gură ştirbă şi neagră. În mână ţinea un pumnal, al cărui tăiş tocit se colorase în maroniu la vârf.

În dreapta ei zări o mişcare. Se uită iute într-acolo. Un al doilea bărbat cu chipul pocit de o cicatrice cumplită, care-i pornea de la ochiul stâng şi se întindea până la colţul gurii, o ţinea de căpăstru pe Tatou şi flutura un băţ.

– Nu, ţipă ea. Las-o în pace!

În pofida durerii din umăr, mâna ei găsi mânerul spadei. „Dă-le ce vor şi s-ar putea să nu te rănească." Bărbatul păşi spre ea. Alaïs trase spada, despicând aerul într-un arc de cerc. Ţintuindu-l cu privirea, scotoci prin punga de la brâu şi aruncă pe jos un pumn de monede.

– Ia-le! Nu mai am nimic de valoare.

El cercetă argintul împrăștiat pe pământ, după care scuipă batjocoritor. Își șterse gura cu dosul palmei și mai făcu un pas spre ea.

Fata ridică spada.

– Te povățuiesc să nu te apropii, strigă ea, împungând spre el cu vârful spadei, astfel încât bărbatul să nu se poată apropia.

– *Ligote-là*[1], îi porunci slutul celuilalt.

Alaïs îngheță. Pentru o clipă își pierdu curajul. Erau soldați francezi, nu tâlhari. Poveștile pe care le auzise de-a lungul călătoriei îi trecură iute prin minte.

Se îmbărbătă fără să stea prea mult pe gânduri și flutură spada din nou.

– Să nu îndrăznești să te apropii, urlă ea, cu vocea tremurând de frică. O să te omor înainte ca...

Se răsuci și se repezi spre cel de-al doilea bărbat, care apăruse din spatele ei. Țipând, fata îi smulse bățul din mână. Furios, el scoase un pumnal de la cingătoare și se năpusti spre ea, urlând de mama focului. Apucând spada cu ambele mâini, Alaïs i-o înfipse în mână, înjunghiindu-l fără milă. Sângele țâșni.

Fata se dădu înapoi, pregătindu-și al doilea atac, însă, pe neașteptate, văzu stele verzi. Se clătină ametită sub puterea loviturii năprasnice. Durerea îi aduse lacrimi în ochi când soldatul o smuci cu multă cruzime de păr. Simți vârful rece al tăișului lipit de gât.

– *Putain*[2], șuieră el, plesnind-o peste față cu mâna rănită. *Laisse-tomber.* Dă-i drumul!

Încolțită, Alaïs lăsă spada să-i cadă din mână. Celălalt bărbat o împinse cu piciorul mai încolo și scoase la iveală de la brâu o glugă din pânză aspră cu care îi acoperi capul. Ea se zbătu să scape, dar mirosul acru al țesăturii prăfoase îndesată în gură o făcu să tușească. Continuă totuși să se zvârcolească, până când un pumn o izbi în stomac, forțând-o să se aplece în față.

Nu mai avea putere să se împotrivească, așa că bărbații îi suciră mâinile la spate și îi legară încheieturile.

---

[1] Leag-o! (n.tr.)

[2] Târfă! (n.tr.)

– *Reste-là.*[1]

Se depărtară la câțiva metri. Alaïs îi auzi cum îi scotocesc prin desagi, smucind închizătorile de piele și aruncând pe jos toate lucrurile. Vorbeau destul de aprins, poate chiar se certau. Nu prea le înțelegea limba grosolană.

„De ce nu m-au omorât?"

Imediat, răspunsul se strecură în gândurile ei ca o fantomă nedorită. „Mai întâi vor să petreacă puțin."

Se chinui deznădăjduită să-și slăbească legăturile, chiar dacă știa că oricum nu ar ajunge prea departe. Ar fi urmărit-o și ar fi prins-o cât ai clipi. Acum râdeau. Se desfătau cu niște băutură. Nu se grăbeau deloc.

Lacrimi de disperare îi înțepară ochii. Își lăsă sleită capul pe spate, sprijinindu-se de pământul tare.

La început, Alaïs nu desluși din ce parte se auzea tropăitul. Apoi pricepu. Cai. Sunetul potcoavelor de fier ce galopau peste câmpii. Își lipi și mai mult urechea de țărână. Cinci, poate șase cai, ce se îndreptau spre pădure.

La mare distanță, tunetele zguduiră cerul. Furtuna se apropia. Poate că ar izbuti totuși să facă ceva. Dacă se îndepărta destul, și-ar fi sporit șansele.

Încet, mișcându-se cu grijă, începu să se târască spre marginea cărării, până când simți mărăcinii ascuțiți zgâriindu-i picioarele. Așezându-se în genunchi, clătină din cap în sus și-n jos, reușind să slăbească legăturile. „Oare mă privesc?"

Dar nimeni nu țipă la ea. Îndoindu-și gâtul, își scutură capul dintr-o parte în alta, mai întâi cu blândețe, apoi din ce în ce mai viguros, până când, în sfârșit, țesătura alunecă de tot. Alaïs trase cu lăcomie în piept câteva guri de aer, după care încercă să scape de funiile de la mâini.

N-o mai puteau vedea acum, dar dacă și-ar fi întors privirea și ar fi descoperit că ea fugise, ar fi găsit-o fără întârziere. Alaïs își lipi iarăși urechea de pământ. Călăreții veneau dinspre Coursan. Vânători? Iscoade?

---

[1] Stai aici! (n.tr.)

Un alt tunet răscoli pădurea, speriind păsările care zburară năucite din cuiburile pitite în vârful crengilor înalte. O vreme, își desfăcură și își strânseră agitate aripile pe lângă trup, după care se adăpostiră din nou printre frunze. Tatou necheză și bătu din copite.

Rugându-se ca murmurul furtunii ce se întețea să acopere zgomotul călăreților până când aceștia se apropiau îndeajuns, fata se băgă sub tufișuri, târându-se peste pietre și mlădițe.

– *Ohé!*

Alaïs încremeni. O văzuseră. Își înghiți un urlet când bărbații porniră în goană spre locul unde zăcuse.

Un tunet puternic îi făcu să-și ridice ochii spre cer. Pe chipurile lor se citea teama. „Nu sunt obișnuiți cu furtunile năpraznice de miazăzi." De acolo de unde stătea le putea mirosi frica. Li se zbârlise părul.

Profitând de șovăiala lor, ea riscă. Se ridică în picioare și o luă la sănătoasa.

Nu se mișcă prea repede însă. Bărbatul cu cicatrice se repezi spre ea, pocnind-o în cap și doborând-o la pământ.

– *Hérétique*, urlă el, urcându-se peste fată și țintuind-o cu greutatea sa.

Alaïs se chinui să scape din strânsoare, dar fustele ei se agățaseră în mărăciniș, iar el era prea puternic. Duhoarea sângelui ce se scurgea din mâna bărbatului îi umplu nările când acesta îi apăsă fața în stratul de frunze și ramuri.

– Și doar ți-am zis să nu te miști, *putain!*

Cu răsuflarea întretăiată, soldatul își desfăcu cingătoarea. „Dă Doamne să nu-i fi auzit pe călăreți!" Ea încercă să se zvârcolească din nou, dar zadarnic. Scoase un urlet animalic, doar ca să acopere tropotul cailor.

O lovi din nou, spărgându-i buza. Gura i se umplu de sânge.

– *Putain.*

Brusc, se auziră alte voci.

– *Ara, ara!* Acum.

Alaïs surprinse zvâcnetul unui arc, apoi șuieratul mai multor săgeți ce străpunseră umbrele verzi, despicând coaja copacilor acolo unde se înfigeau.

– *Avança! Ara, avança!*

Francezul sări în picioare speriat şi una dintre săgeţile groase îi spintecă pieptul. O clipă rămase neclintit, apoi se răsuci şi începu să se clătine, cu privirea îngheţată ca a unei statui de piatră. În colţul gurii îi răsări un singur strop de sânge, ce se prelinse până pe bărbie.

Genunchii i se înmuiară. Căzu de parcă ar fi vrut să se roage, după care se prăbuşi în faţă ca un copac tăiat. Alaïs îşi veni în fire, ferindu-se din calea trupului greu ce se izbi de pământ.

– *Aval!* După el!

Călăreţii se luară după celălalt francez. Acesta alergase spre inima pădurii ca să se ascundă, dar săgeţile zburau năvalnic spre el. Una îi atinse umărul şi bărbatul se împiedică. Următoarea îl nimeri în coapsă. Cea de-a treia, care i se înfipse în ceafă, îl doborî. Se mai zvârcoli o vreme, căzut lat la pământ, apoi încremeni.

Aceeaşi voce le porunci călăreţilor să se oprească.

– *Arest.* Încetaţi.

Într-un târziu, necunoscuţii se iviră unul câte unul.

Alaïs se ridică. „Prieteni sau oameni de care trebuie să mă tem în continuare?" Mai-marele lor purta pe sub pelerină o tunică albastră de vânătoare de culoarea cobaltului, amândouă din materiale preţioase. Cizmele, brâul şi tolba de săgeţi din piele arătau că e de prin partea locului. Părea un bărbat cumpătat, care se trăgea din Midi.

Ea avea încă mâinile legate la spate. Ştia că nu se află într-o poziţie avantajoasă. Buzele i se umflaseră şi sângerau, iar veşmintele îi erau pătate.

– *Seigneur,* aveţi recunoştinţa mea pentru ajutorul dat, rosti pe un ton plin de încredere. Ridicaţi-vă viziera ca să zăresc chipul binefăcătorului meu.

– Asta-i toată mulţumirea pe care o primesc, domniţă? întrebă el, supunându-se rugăminţii ei.

Alaïs răsuflă uşurată să-l vadă zâmbind.

El descălecă şi scoase un cuţit de la cingătoare. Tânăra domniţă se trase un pas înapoi.

– Vreau să vă tai legăturile, spuse el blând.

Alaïs se îmbujoră.

– Desigur. *Merce.*

El făcu o mică plecăciune.

– Amiel de Coursan. Acestea sunt pădurile tatălui meu.

Oftă din nou uşurată.

– Iertaţi-mi lipsa de curtenie, dar a trebuit să fiu sigură că nu eraţi...

– Îndoielile voastre sunt îndreptăţite şi fireşti în atari împrejurări. Cine sunteţi?

– Alaïs de Carcassona, fiica intendentului Pelletier, de la curtea vicontelui Trencavel, şi soţia lui Guilhem du Mas.

– E o onoare pentru mine să vă cunosc, *Dame* Alaïs. Îi sărută mâna. Sunteţi rănită?

– Doar câteva tăieturi şi zgârieturi. Însă umărul mă doare acolo unde m-am lovit când am căzut.

– Unde vă sunt însoţitorii?

Alaïs şovăi o clipă.

– Călătoresc singură.

Bărbatul o privi uimit.

– Trăim vremuri primejdioase ca să porniţi într-o astfel de aventură fără să fiţi protejată, domniţă. Puzderie de soldaţi francezi roiesc pe câmpurile de pe aici.

– Nu am avut de gând să călăresc până la o oră atât de târzie. Căutam să mă adăpostesc de furtună.

Se uită în sus, realizând dintr-o dată că ploaia încă nu începuse să cadă.

– A fost doar cerul care şi-a strigat nemulţumirile, îi spuse el, parcă citindu-i gândurile. O furtună înşelătoare, atâta tot.

În timp ce Alaïs o linişti pe Tatou, oamenii lui de Coursan primiră poruncă să dezbrace leşurile de haine şi să le ia armele. Găsiră armurile şi însemnele bine dosite în pădure, acolo unde îşi legaseră caii. De Coursan săltă colţul unui material cu vârful spadei, dând la iveală o manta cenuşie cu o rază argintie pictată pe un fond verde.

– Chartres, rosti el dispreţuitor. Sunt cei mai răi. Mare parte dintre ei, nişte netrebnici fără căpătâi. Au ajuns la urechile noastre o sumedenie de poveşti despre...

Tăcu brusc.

Ea îl privi.

– Poveşti despre ce?

– Lucruri neînsemnate, zise el iute. Haideţi să ne întoarcem în cetate.

Călăriră unul în spatele celuilalt până la capătul îndepărtat al crângului, după care apucară peste câmpii.

– Şi ce vă aduce prin părţile noastre, *Dame* Alaïs?

– Am plecat în căutarea tatălui meu, care se află în Montpelhièr împreună cu vicontele Trencavel. Îi duc veşti grabnice care nu mai pot aştepta până la înapoierea lui în Carcassona.

Amiel se încruntă.

– Ce e? Aţi auzit ceva? Veţi înnopta la noi, *Dame* Alaïs. Îndată ce rănile vă vor fi îngrijite, tatăl meu o să vă povestească despre veştile pe care le-am primit noi. În zori, am să vă însoţesc chiar eu la Besièrs.

Alaïs se răsuci ca să-l privească.

– La Besièrs, *Messire*?

– Dacă zvonurile se adeveresc, îi veţi găsi pe tatăl vostru şi pe vicontele Trencavel în Besièrs.

CAPITOLUL 27

Sudoarea picura întruna de pe spatele armăsarului călărit de vicontele Trencavel, care-şi conducea năvalnic supuşii spre Besièrs.

Căpăstrul cailor se îmbibase de spuma şi saliva ce li se prelingea pe boturi. Aveau coastele şi greabănele pătate de sânge acolo unde pintenii şi biciul îi îndemnaseră să alerge neobosiţi prin noapte. Luna argintie se ivi din spatele norilor negri, coborând lin la orizont şi luminând pata albă de pe nările calului ce galopa în frunte.

Pelletier călărea alături de viconte, ţinându-şi buzele strânse. Lucrurile merseseră destul de prost la Montpellier. Dată fiind încordarea dintre viconte şi unchiul său, nu se aşteptase ca acesta din urmă să încuviinţeze o astfel de alianţă, în pofida legăturilor de familie şi a îndatoririlor senioriale ce-i uneau pe cei doi bărbaţi. Nădăjduise totuşi să-l vadă pe conte arătând bunăvoinţă faţă de nepotul său.

Dar el nici măcar nu se înduplecase să-l primească, ceea ce însemna că ţine cu tot dinadinsul să-l jignească. Trencavel fusese lăsat vreme îndelungată să bată pasul pe loc în afara taberei franceze, până astăzi, când venise vestea că li se acordă o întrevedere.

Îngăduindu-i-se a fi însoţit numai de intendent şi de doi dintre cavalerii săi, vicontele Trencavel se apropiase de cortul abatelui de Cîteaux, unde se văzură nevoiţi să-şi lepede armele. Se supuseră fără crâcnire. După ce intrară, vicontele fu întâmpinat de doi dintre ispravnicii nunţiului papal şi nu de abate.

Raymond-Roger nici nu apucă să deschidă gura, că aceştia şi începură să-l învinuiască pentru erezia ce se răspândea neîngrădită pe domeniile lui. Îl criticară pentru hotărârea prin care numise evrei în

poziții de vază din orașele mai mari. Îi dădură câteva exemple ce arătau că închide ochii față de purtările viclene și vătămătoare al episcopilor catari din ținuturile sale.

În cele din urmă, după ce isprăviră, cei doi îl poftiră să plece, de parcă ar fi fost un nobil oarecare și nu stăpânul unuia dintre cele mai puternice neamuri ce domneau în Midi. Lui Pelletier îi fierbea sângele în vene numai când se gândea la asta.

Iscoadele abatelui își făcuseră bine treaba. Toate învinuirile, chiar dacă pe alocuri rău voitoare și greșite, erau de fapt cât se poate de adevărate și se bizuiau pe mărturiile mai multor oameni. Lăsând la o parte jignirile aduse onoarei sale, pe care le-ar fi acceptat în alte împrejurări, intendentul nu mai avea nici cea mai mică îndoială că vicontele Trencavel se preschimbase în noul dușman. Oastea trebuia să se lupte cu cineva. După ce și contele de Toulouse își plecase supus capul, nu mai rămăsese nici o altă țintă.

Părăsiră imediat tabăra cruciaților de lângă Montpellier. Privind luna, Pelletier socoti că dacă vor călări în ritmul acesta vor ajunge la Béziers până în zori. Vicontele voia să prevină familia Biterois că armata franceză se afla pe picior de război, la doar cincisprezece leghe depărtare. Drumul roman ce se întindea de la Monpellier până la Béziers se deschidea larg și nu putea fi blocat.

Îi va convinge pe stăpânii orașului să se pregătească pentru asediu, dar în același timp va căuta întăriri care să sprijine garnizoana din Carcassonne. Cu cât oastea va întârzia mai mult în Béziers, cu atât va avea mai mult timp să ridice fortificațiile. Plănuia să le ofere adăpost în Carcassona îndeosebi celor căutați de francezi – evreii, negustorii sarazini din Spania, precum și creștinilor *Bons Homes*. Și asta nu doar pentru că așa-i cerea datoria față de vasalii săi. Mare parte din administrația orașului Béziers se găsea în mâinile dregătorilor și a negustorilor evrei. Cu sau fără amenințarea luptei, nu dorea să renunțe la serviciile atâtor supuși muncitori și iscusiți.

Hotărârea lui Trencavel îi ușură munca lui Pelletier. Intendentul atinse cu mâna scrisoarea lui Harif, ascunsă în buzunar. Imediat ce aveau să intre în Béziers, trebuia doar să plece în căutarea lui Simeon.

*

Deasupra râului Orb răsărea un soare la fel de palid ca și oamenii sleiți de puteri care treceau călare peste marele pod arcuit de piatră.

Béziers se ridica înalt și mândru deasupra lor, măreț și de neînvins în spatele zidurilor sale vechi și tari ca stânca. Turnurile ascuțite ale catedralei și ale bisericilor închinate Sfintei Magdalena, Sfântului Ioan și Sfintei Maria sclipeau în lumina zorilor.

În pofida oboselii, Raymond-Roger Trencavel nu-și pierduse nimic din forța și din ținuta sa firească, îndemnându-și neobosit calul pe nenumăratele ulițe și străduțe abrupte și șerpuitoare care duceau spre porțile principale. Zgomotul scos de copitele ce zvârleau pietrișul în toate părțile îi trezi din somn pe oamenii din cartierele mărginașe ce înconjurau zidurile fortificate.

Pelletier descălecă și îi strigă strajei de noapte să deschidă porțile și să-i lase să intre. Înaintară cu greu, întrucât se răspândise vestea că vicontele Trencavel se afla în cetate, dar într-un târziu ajunseră și la locuința suzeranului.

Raymond-Roger îl salută pe acesta cu sinceră căldură. Era un bun și vechi prieten de-al său, un mare senior și un ispravnic plin de har, devotat dinastiei Trencavel. Pelletier așteptă ca ei să-și celebreze revederea după obiceiurile din Midi, arătându-și unul altuia stima pe care și-o purtau. Trecând cu o neobișnuită iuțeală peste aceste momente, Trencavel nu mai zăbovi și se apucă să povestească. Suzeranul ascultă cu atenție, pe chipul său așternându-se o îngrijorare tot mai adâncă. Cum termină vicontele de vorbit, trimise mesagerii să cheme dregătorii orașului pentru o întâlnire grabnică.

O masă încărcată cu pâine albă, carne, brânză, fructe și vin fu adusă în mijlocul sălii.

– *Messire*, spuse suzeranul. Aș fi onorat dacă ați accepta ospitalitatea mea în vreme ce așteptăm.

Intendentul întrezări șansa de care avea nevoie. Făcu doi pași înainte și îi șopti ceva la ureche stăpânului său.

– *Messire*, îmi permiteți să mă retrag? Aș vrea să controlez oamenii. Să văd dacă au tot ce le trebuie. Să mă asigur că-și țin gura și că nu-și pierd curajul.

Trencavel îl privi uimit.

– Acum, Bertrand?

– Dacă vă învoiți, *Messire*.

– Nu am nici o îndoială că oamenii noștri sunt îngrijiți cum se cuvine, spuse el, zâmbindu-i celui care-i găzduise. Ai face bine să mănânci și să te odihnești.

– Vă cer iertare, dar aș vrea totuși să-mi dați voie să mă retrag.

Raymond-Roger cercetă chipul lui Pelletier în căutarea unei explicații, dar nu descoperi nimic.

– Foarte bine atunci, rosti el, încă nedumerit. Ai o oră la dispoziție.

Pe străzi domnea zarva care se înteți iute după răspândirea zvonurilor. Sumedenie de oameni se strânseră în piața cea mare din fața catedralei.

Pelletier cunoștea bine orașul, căci în trecut îl vizitase de mai multe ori împreună cu vicontele Trencavel, dar își croia anevoie drum prin valul de localnici care veneau din direcție inversă și numai înălțimea și aerul său sever îl împiedicară să nu fie trântit la pământ. Strângând scrisoarea lui Harif în pumn, imediat ce ajunse în cartierul evreiesc începu să-i iscodească pe trecători dacă auziseră de Simeon. Cineva îl trase de mânecă. Se uită în jos și văzu o copilă drăgălașă cu păr și ochi negri.

– Știu eu unde locuiește, zise ea. Haideți cu mine.

Fetița îl conduse într-un cartier de negustori, unde cămătarii își vedeau de treburile lor, după care trecură printr-o piațetă la fel de înțesată de oameni și de tarabe ca și străduțele lăturalnice. Se opriră în fața unei uși obișnuite.

Pelletier privi de jur împrejur până când găsi ceea ce căuta: însemnul unui legător de cărți, sub care se zărea cioplit numele lui Simeon. Zâmbi ușurat. Se afla în dreptul casei potrivite. Îi mulțumi însoțitoarei sale, strecurându-i o monedă în palmă, după care îi porunci să plece. Sălță ciocănelul greu de alamă și lovi ușa de trei ori.

Trecuse atât de mult timp, mai bine de cincisprezece ani. Oare va regăsi aceeași căldură sufletească ce-i unise înainte?

Ușa se crăpă puțin și din spatele ei răsări chipul unei femei care se uita bănuitoare la el. Ochii ei negri aruncau fulgere dușmănoase. Purta un văl verde ce-i acoperea părul și partea de jos a feței, precum și tradiționalii pantaloni largi și deschiși la culoare, prinși la glezne, așa cum se îmbrăcau evreicele din Țara Sfântă. Tunica lungă și galbenă îi cădea până la genunchi.

– Aș vrea să vorbesc cu Simeon, spuse intendentul.

Femeia scutură din cap și încercă să închidă ușa, dar el puse repede piciorul în prag.

– Dați-i ăsta, o rugă el, scoțându-și inelul de pe degetul mare și vârându-i-l în palmă. Spuneți-i că Bertrand Pelletier se găsește aici.

Ea căscă ochii uimită, după care făcu un pas înapoi și-l lăsă să intre. Pelletier o urmă dincolo de o draperie roșie și grea, împodobită cu monede aurii, cusute la poale și sus.

– *Attendez*, îi zise ea, îndemnându-l să rămână pe loc.

Brățările de la brațe și glezne zăngăniră când femeia porni pe un coridor lung și se făcu nevăzută.

De afară, clădirea părea înaltă și îngustă, dar văzând-o dinăuntru Pelletier băgă de seamă cât de tare se înșelase. Camerele se deschideau din coridorul central la stânga și la dreapta. În ciuda misiunii sale grabnice, privi în jur încântat. Podeaua era alcătuită din plăci de faianță albe și albastre, iar pe pereți atârnau covoare minunat țesute. Îi aminteau de casele neobișnuite și splendide din Ierusalim. Se scurseseră mulți ani de atunci, însă culorile, înfățișarea și mirosurile acelui ținut îndepărtat încă îi mai mișcau inima.

– Bertrand Pelletier, pe toți sfinții din lumea asta bătrână și obosită!

Intendentul se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat micuț, înfășurat într-o tunică lungă, purpurie, care se repezi spre el cu brațele întinse. Inima îi tresări la vederea vechiului său prieten. Ochii lui negri sclipeau veseli ca întotdeauna. Aproape că se clătină sub îmbrățișarea înfocată a lui Simeon, chiar dacă era cu un cap mai înalt decât el.

– Bertrand, Bertrand, rosti evreul călduros, vocea lui gravă spărgând tăcerea adâncă a coridorului. Dar de ce ți-a luat atât de mult timp?

– Simeon, bunul meu prieten, izbucni el în râs, apucându-l de umeri ca să-și recapete răsuflarea. Cât mă bucur să fiu alături de tine și să te găsesc sănătos. Uită-te la tine, zise Pelletier, trăgându-și prietenul de barba deasă și neagră, cu care Simeon se mândrea mai presus de orice. Câte-un fir de păr alb ici și colo, dar la fel de îngrijită! Viața te-a răsplătit cum se cuvine?

Celălalt ridică din umeri.

– S-ar fi putut mai bine, dar s-ar fi putut și mai rău, răspunse el, dându-se un pas în spate. Dar tu, Bertrand? Câteva riduri în plus, dar aceiași ochi pătimași și umeri lați. Îl lovi în piept cu palma. La fel de zdravăn ca un taur.

Cu brațul pe după umerii lui Simeon, Pelletier intră într-o cămăruță din spatele casei ce dădea într-o curte mică. Înăuntru se aflau două divane mari, acoperite cu perne din mătase roșie, vișinie și albastră. Mai multe măsuțe din abanos fuseseră rânduite la perete și împodobite cu vaze delicate și cu talere pline de biscuiți dulci cu aromă de migdale.

– Haide, dă-ți jos încălțările. Esther o să ne aducă ceai. Se ridică din nou în picioare și-l cercetă pe intendent de sus și până jos. Bertrand Pelletier, repetă el, clătinând din cap. Oare să-mi cred ochilor? După atâția ani, să fii tu aici, lângă mine? Ori ești vreun duh? O plăsmuire a minții unui om bătrân?

Pelletier nu zâmbi.

– Mi-aș fi dorit să fiu adus aici de împrejurări mai fericite, Simeon.

– Desigur. Haide, Bertrand, așază-te.

– Am venit cu nobilul Trencavel, să-i prevenim pe cei din Béziers despre armata care se apropie din nord. Ascultă dangătul clopotelor ce-i cheamă pe dregătorii orașului la sfat.

– E greu să nu bagi de seamă clopotele voastre creștine, replică celălalt, ridicându-și sprâncenele, cu toate că de obicei nu bat pentru binele nostru!

– Asta îi va pune în primejdie și pe evrei – poate chiar mai mult decât pe cei ce sunt numiți eretici, și știi foarte bine că așa e.

– Ai dreptate, spuse Simeon blând. Oastea e atât de mare pe cât se zvonește?

– Are douăzeci de mii de oşteni, poate chiar mai mult. Nu-i putem înfrunta în luptă dreaptă, căci numărul lor este prea mare. Dacă Béziers reuşeşte să-i ţină pe loc un timp, atunci cel puţin ne va lăsa nouă răgaz să strângem în vest o armată şi să pregătim apărarea Carcassonei. Toţi cei care doresc, vor primi adăpost acolo.

– Am fost fericit aici. Oraşul m-a tratat – *ne*-a tratat – bine.

– Dar nu mai e un loc sigur. Nici pentru tine, nici pentru cărţile tale.

– Ştiu. Cu toate acestea, oftă el, mi-ar părea rău să plec.

– Cu voia lui Dumnezeu, nu va fi pentru multă vreme. Se opri, nedumerit că prietenul său primea asemenea veşti fără să clipească. Acesta este un război nedrept, născut din minciuni şi înşelăciune. Cum de îl poţi accepta cu atâta uşurinţă?

Simeon îşi întinse braţele neputincios.

– Şi ce să fac, Bertrand? Ce să spun? Unul dintre sfinţii tăi creştini, Francisc, s-a rugat ca Dumnezeu să-i dăruiască puterea de a accepta lucrurile pe care nu era în stare să le schimbe. Ce-o fi o fi, chiar dacă îmi convine sau nu. Aşa că nu-mi rămâne decât să mă resemnez. Nu înseamnă că nu mi-ar plăcea sau că n-aş dori ca lucrurile să stea altfel.

Pelletier scutură din cap.

– Mânia nu ne serveşte la nimic, continuă evreul. Trebuie să-ţi păstrezi speranţa. A te încrede într-un înţeles mai presus de noi toţi, de vieţile şi de cunoştinţele noastre cere o credinţă nestrămutată. Toate marile religii – Sfânta Scriptură, Coranul, Tora – oferă astfel de înţelesuri pentru ca existenţa noastră măruntă să capete însemnătate. Făcu o pauză şi ochii i se umbriră. Creştinii *Bons Homes* nu caută să priceapă rostul lucrurilor diavoleşti pe care le fac oamenii. Credinţa lor propovăduieşte că acesta nu e pământul lui Dumnezeu, o creaţie desăvârşită, ci o lume cu slăbiciuni şi neajunsuri. Ei nu se aşteaptă ca bunătatea şi dragostea să triumfe asupra vitregiilor. Ei ştiu că în vieţile noastre vremelnice nu se va întâmpla astfel. Zâmbi. Şi totuşi, iată-te aici, Bertrand, uimit când te întâlneşti cu Diavolul faţă-n faţă. Ciudat, nu?

Pelletier tresări, ca şi cum ar fi fost prins cu mâţa-n sac. Ştia oare Simeon? Dar cum ar fi putut?

Evreul îi surprinse privirea, dar se abţinu să spună mai multe despre asta.

– Pe de altă parte însă, vorbi el mai departe, credința mea îmi zice că lumea a fost creată de Dumnezeu și că este perfectă pe de-a-ntregul. Dar ori de câte ori oamenii întorc spatele cuvintelor rostite de profeți, armonia dintre Dumnezeu și om se strică și pedeapsa nu întârzie să vină.

Pelletier deschise gura să spună ceva, după care o închise la loc.

– Acest război nu e treaba noastră, Bertrand, în pofida îndatoririi pe care o ai față de vicontele Trencavel. Noi doi avem un țel mai însemnat de urmat. Suntem uniți printr-un legământ. Se întinse și-l strânse de umăr. Așadar, prietene, alungă-ți mânia și pregătește-ți spada pentru o luptă ce poate fi câștigată.

– Cum de-ai știut? întrebă intendentul. Ai auzit ceva?

Prietenul lui chicoti.

– Că ești un credincios al noii biserici? Nu, n-am auzit nimic în această privință. Vom vorbi despre astfel de lucruri în viitor, cu voia lui Dumnezeu, dar nu acum. Oricât de tare mi-ar plăcea să ne aplecăm împreună asupra teologiei, Bertrand, avem treburi mai grabnice de care trebuie să vedem.

Sosirea slujitoarei cu o tavă cu ceai de izmă fierbinte și biscuiți dulci le întrerupse discuția. Femeia puse tava în fața lor, după care se retrase pe o bancă dintr-un colț al camerei.

– Nu-ți face griji, îl potoli gazda, simțindu-i neliniștea. Esther a venit cu mine de la Chartres. Vorbește ebraica și doar câteva cuvinte în franceză. Nu înțelege deloc limba ta.

– Foarte bine, atunci, zise oasptele.

Scoase scrisoarea lui Harif și i-o dădu lui Simeon.

– Am primit și eu una la fel de Rusalii, acum o lună, spuse evreul după ce termină de citit. Mă prevenea că ai să vii, dar, la drept vorbind, nu mă așteptam să întârzii atât de mult.

Pelletier împături hârtia și o băgă la loc în buzunar.

– Prin urmare, cărțile s-au aflat în păstrarea ta până-n ziua de azi? Aici, în această casă? Trebuie să le luăm...

Un bubuit violent în ușă tulbură liniștea din cameră. Esther sări în picioare, cu ochii săi migdalați plini de teamă. La un semn al stăpânului ei, se grăbi să iasă pe coridor.

– Încă mai ai cărțile? stărui Pelletier, de data asta pe un ton agitat, mai ales că nu înțelegea expresia de pe chipul lui Simeon. Nu s-au pierdut, nu?

– Nu s-au pierdut, prietene, începu el, dar slujnica îi întrerupse:

– Stăpâne, o doamnă cere să fie primită.

Auzul tocit al intendentului nu pricepu cuvintele în ebraică rostite iute de ea.

– Ce doamnă?

Esther scutură din cap.

– Nu știu, stăpâne. Zice că trebuie să-l vadă pe oaspetele tău, pe intendentul Pelletier.

Se întoarseră cu toții la sunetul pașilor ce se auzeau pe coridor.

– Ai lăsat-o singură? întrebă Simeon, chinuindu-se să se ridice.

Pelletier sări în picioare, când silueta feminină năvăli în cameră. Clipi des, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Până și gândurile legate de misiunea sa îi fugiră din cap când o privi pe Alaïs, care se oprise în prag. Ea avea chipul îmbujorat și în ochii căprui se puteau citi hotărârea și dorința de a fi iertată.

– Să nu vă fie cu supărare că am dat buzna așa, spuse, privind când la unul, când la altul, dar n-am crezut că slujnica o să mă lase să intru.

Din doi pași, tatălui ei traversă camera și o strânse la pieptul lui lat.

– Să nu te mânii pe mine că nu te-am ascultat, îl rugă ea cu sfială. A trebuit să vin!

– Și această tânără încântătoare este..., se interesă gazda.

Pelletier o luă de mână pe Alaïs și o duse în mijlocul camerei.

– Iertare, Simeon, am uitat de buna-cuviință. Dă-mi voie să ți-o prezint pe fiica mea, Alaïs, deși cum și prin ce mijloace a ajuns ea aici, n-aș putea să-ți spun!

Fata își plecă fruntea.

– Iar acesta este cel mai vechi prieten al meu, Simeon de Chartres, care înainte a locuit în Ierusalim, Orașul Sfânt.

Evreul zâmbea cu gura până la urechi.

– Fata lui Bertrand, Alaïs. Îi luă mâinile în palmele sale și adăugă: Bine ai venit!

CAPITOLUL 28

– Îmi povestiți și mie despre prietenia voastră? întrebă Alaïs, după ce se așeză lângă tatăl ei. Se întoarse spre Simeon. L-am iscodit o dată, dar n-a vrut să-mi spună nimic.

Evreul era mai bătrân decât își închipuise ea. Avea umerii lăsați și chipul brăzdat de zbârcituri nenumărate ce alcătuiau o hartă a unei vieți trecute prin pierderi și suferințe, dar și prin fericire și râsete. Sprâncenele îi erau groase și stufoase, iar ochii strălucitori trădau o minte ascuțită. Părul creț îi albise, dar barba lungă, parfumată și unsă cu uleiuri de preț era neagră ca pana corbului. Înțelegea acum de ce tatăl ei crezuse că bărbatul din râu ar fi prietenul lui.

Cu fereală, își coborî privirea spre mâinile lui și trăi un simțământ de mulțumire. Bănuiala ei se dovedea întemeiată. Pe degetul mare de la mâna stângă purta un inel leit cu al tatălui ei.

– Haide, Bertrand, îl îndemnă Simeon. Merită să-i dezvăluim povestea noastră. La urma urmei, a străbătut cale lungă ca s-o audă!

Alaïs simți cum tatăl ei încremenește. Se uită la el. Buzele i se strânseseră într-o cută subțire.

„S-a înfuriat pentru că a priceput ce am făcut."

– Ai plecat cumva neînsoțită de la Carcassona? o întrebă el. Sper că n-ai săvârșit o asemenea faptă smintită, încât să călătorești singură! Nici nu vreau să mă gândesc că ți-ai pus viața în primejdie!

– Eu...

– Răspunde-mi!

– Mi s-a părut cel mai înțelept...

– Înțelept, izbucni el. Dintre toate...

Simeon chicoti.

– Aceeaşi fire iute ai, Bertrand.

Fata îşi stăpâni un zâmbet când îşi puse mâna pe braţul părintelui său.

– *Paire*, rosti încet. Vezi bine că n-am păţit nimic.

Pelletier aruncă o privire spre mâinile ei zgâriate. Ea şi le acoperi repede cu pelerina.

– Nu s-a întâmplat mare lucru. E doar o tăietură.

– Ai fost înarmată?

Fiica sa încuviinţă din cap.

– Atunci unde...

– Am socotit că n-ar fi nimerit să umblu pe străzile din Besièrs aşa.

Îl privi cu nevinovăţie.

– Cât se poate de adevărat, murmură el printre dinţi. Şi nu te-ai îmbolnăvit? Nu eşti rănită?

Fără a ţine seama de umărul învineţit, Alaïs se uită drept în ochii lui.

– N-am nimic, minţi ea.

Pelletier se încruntă, cu toate că părea să se fi domolit întrucâtva.

– Cum de ai ştiut că suntem aici?

– Am aflat de la Amiel de Coursan, fiul seniorului, care a avut bunăvoinţa să mă însoţească.

Simeon clătină din cap.

– Lumea de pe-aici îl preţuieşte pe tânărul acesta.

– Ai avut mare noroc, îi spuse tatăl ei, încă şovăind dacă s-o mai dojenească sau nu. Norocoasă şi foarte, foarte nechibzuită. Ai fi putut muri. Nu-mi vine să cred...

– Te pregăteai să-i povesteşti cum ne-am întâlnit, îl întrerupse blând gazda. Clopotele nu mai sună, aşadar adunarea dregătorilor şi-a început sfatul. Ne-a mai rămas puţin timp.

Pentru o clipă, bărbatul continuă să se încrunte. Apoi umerii i se lăsară şi pe chipul lui se citi resemnarea.

– Foarte bine, foarte bine. Dacă asta e dorinţa voastră.

Alaïs schimbă o privire cu Simeon.

– Poartă acelaşi inel ca al tău, *paire*.

Pelletier zâmbi.

– Simeon a fost ales de Harif în Ţara Sfântă, la fel ca şi mine, însă ceva mai devreme şi fără ca drumurile noastre să se întâlnească. Pe măsură ce ameninţarea lui Saladin şi a armatelor sale sporea, Harif l-a trimis pe Simeon în oraşul meu natal, Chartres. L-am urmat şi eu câteva luni mai târziu, luând cu mine cele trei pergamente. Călătoria a durat mai bine de un an, dar când am ajuns în sfârşit la Chartres, el mă aştepta, aşa cum îmi promisese Harif. Amintirile îl făcură să zâmbească. Tare-am mai urât frigul şi umezeala, după căldura şi lumina Ierusalimului! Venisem într-un loc atât de mohorât şi de pustiu. Dar eu şi Simeon ne-am înţeles de la bun început. Datoria lui era să lege pergamentele în trei volume separate. În vreme ce el trudea cu cărţile sale, eu am ajuns să-i admir învăţătura, înţelepciunea şi hazul.

– Bertrand, nu trebuie, şopti evreul, dar Alaïs vedea că gustase pe deplin cuvintele de laudă.

– În ceea ce-l priveşte pe el, continuă Pelletier, va trebui să-l întrebi chiar tu ce a găsit la un soldat fără carte şi fără strop de învăţătură, căci eu nu pot judeca.

– Îţi doreai să înveţi, prietene, să asculţi, spuse celălalt moale. Asta te-a făcut să ieşi la lumină dintre cei cu o credinţă ca a ta.

– Dintotdeauna am ştiut că era nevoie să separăm cărţile, reveni tatăl ei. După ce Simeon şi-a terminat treaba, am primit vorbă de la Harif să mă întorc în locul unde m-am născut şi unde mă aştepta slujba de intendent al vicontelui Trencavel. Privind acum în urmă, mi se pare de necrezut că nu am întrebat niciodată ce s-a întâmplat cu celelalte două cărţi. Am bănuit că Simeon va păstra una, cu toate că n-aş fi putut băga mâna-n foc. Dar cealaltă? Nici de ea nu m-am sinchisit. Lipsa mea de curiozitate îmi pricinuieşte ruşine acum. Dar eu am luat pur şi simplu cartea care-mi fusese încredinţată şi am pornit spre miazăzi.

– N-ar trebui să te ruşinezi, îl linişti prietenul său. Ai făcut ceea ce ţi s-a cerut, cu bună credinţă şi inimă puternică.

– Înainte ca venirea ta să-mi alunge orice altceva din minte, tocmai vorbeam despre cărţi, Alaïs.

Evreul îşi drese glasul.

– Despre carte, spuse el. N-am decât una.

– Poftim? zise Pelletier tăios. Dar scrisoarea lui Harif... Am înțeles eu greșit că celelalte două cărți se află la tine? Sau că măcar știi unde se găsește fiecare?

Celălalt scutură din cap.

– Cândva am știut, dar cu mulți ani în urmă. *Cartea Numerelor* se află la mine. Cât despre cealaltă, trebuie să-ți mărturisesc că mă așteptam ca *tu* să-mi dai vești despre *ea*.

– Păi, dacă n-o ai tu, atunci la cine e? se repezi neliniștit intendentul. Puteam să jur că tu le-ai luat pe amândouă când ai plecat din Chartres.

– Așa e.

– Dar...

Alaïs își puse mâna pe brațul tatălui ei.

– Lasă-l pe Simeon să te lămurească.

Pentru o clipă Pelletier păru să-și piardă cumpătul, după care încuviință din cap.

– Foarte bine, rosti el îmbufnat. Spune-ți povestea mai departe.

– Ce mult seamănă cu tine, prietene, chicoti gazda. La scurtă vreme după plecarea ta din Chartres, am primit veste de la *Navigatairé* că un păzitor va veni să ia cea de-a doua carte, *Cartea Poțiunilor*, cu toate că nu știam nimic despre cine ar putea fi persoana. M-am pregătit și am așteptat. Timpul s-a scurs, am îmbătrânit, dar n-a venit nimeni. Apoi, în anul Domnului vostru, 1194 – cu puțină vreme înainte ca focul acela nimicitor să distrugă catedrala și mare parte din orașul Chartres – a apărut un bărbat, un cavaler creștin, care-și zicea Philippe de Saint-Mauré.

– Numele lui îmi sună cunoscut. A fost în Țara Sfântă în aceeași perioadă cu mine, dar nu ne-am întâlnit. Pelletier se încruntă. De ce o fi așteptat așa de mult?

– Asta, prietene, este o întrebare care mă frământă și pe mine. Saint-Mauré mi-a dat un *merel*, cu ritualul obișnuit. Inelul lui era aidoma celor pe care avem cinstea să le purtăm pe deget amândoi. Nu-mi oferise nici un motiv să mă îndoiesc de el... și totuși...

Simeon ridică din umeri.

– Exista ceva fățarnic în el. Ochii îi erau vicleni, ca ai unei vulpi. Nu mi-a insuflat încredere. Nu mi se părea defel o persoană care să

fie aleasă de Harif. Nu era un om de onoare. Așa că am hotărât, în pofida însemnelor de bună-credință pe care le adusese cu el, să îl supun la o încercare.

– Cum așa?

Vorbele îi ieșiră de pe buze, înainte ca fata să și le poată opri.

– Alaïs! o dojeni tatăl ei.

– Nu-i nimic, Bertrand. M-am prefăcut că nu înțeleg. Mi-am unit palmele umil și i-am cerut iertare, spunându-i că mă ia drept altcineva. Și-a scos spada.

– Fapt care ți-a întărit bănuielile că nu era cine pretindea că e.

– M-a amenințat și a vrut să mă atace, numai că a fost iute înconjurat de slujitorii mei, așa că s-a văzut nevoit să se retragă. Simeon se aplecă în față, vocea lui preschimbându-se într-o șoaptă. După ce m-am încredințat că a plecat, am înfășurat cele două cărți într-o legătură de haine vechi și le-am adăpostit la o familie creștină din apropiere, în care aveam încredere că nu mă va trăda. Nu știam ce să fac în continuare, pentru că nu prea înțelegeam ce se petrecuse. Era bărbatul un șarlatan? Sau era într-adevăr un păzitor, dar unul căruia i se înnegrise inima din pricina lăcomiei, a puterii ori a vreunei promisiuni de avere? Ne trădase oare? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci mai aveam o șansă ca adevăratul păzitor să vină în Chartres și să vadă că am plecat. Nici măcar acum, nu-mi dau seama dacă am ales cu înțelepciune.

– Ai făcut cum ai socotit că e mai bine, spuse Alaïs, fără a lua aminte la privirea tatălui ei care o îndemna să păstreze tăcerea. Nimeni nu putea face mai mult.

– Tot ce știu este că am mai rămas două zile. Apoi trupul desfigurat al unui bărbat a fost găsit plutind pe râul Eure. Avea ochii scoși și limba smulsă. S-a răspândit zvonul că era un cavaler în slujba celui mai mare fiu al lui Carol d'Evreux, ale cărui ținuturi nu sunt departe de Chartres.

– Philippe de Saint-Mauré.

Simeon încuviință din cap.

– Evreii au fost învinuiți pentru moartea lui. Imediat a început prigoana. Eu eram un țap ispășitor potrivit. S-a dus vorba că aveau să vină după mine. Cică ar fi existat martori care îl zăriseră pe Saint-Mauré la ușa mea și care juraseră că ne-am certat și că ne-am bătut. Atunci am

luat hotărârea. Poate că acest Saint-Mauré era cine pretindea că e. Poate că fusese un om cinstit, sau poate că nu. Nu mai avea importanță. Își dăduse obștescul sfârșit – socoteam eu – din cauza celor descoperite despre Trilogia Labirintului. Moartea lui și felul în care se săvârșise omorul m-au convins că mai erau și alții amestecați în treaba asta. Că secretul Graalului fusese într-adevăr trădat.

– Cum ai scăpat? întrebă Alaïs.

– Slujitorii mei se puseseră deja la adăpost. M-am ascuns până a doua zi dimineață. Imediat ce porțile orașului s-au deschis, m-am strecurat prin ele sub înfățișarea unei femei bătrâne. Îmi tunsesem barba între timp. Esther m-a însoțit.

– Așadar, nu erai acolo când au construit labirintul de piatră din noua catedrală? spuse tatăl, în timp ce fiica rămase uimită când îi zări zâmbind, de parcă tocmai ar fi făcut o glumă. Nu l-ai văzut, nu?

– Despre ce vorbești? întrebă ea.

Simeon izbucni în râs, uitându-se numai la Pelletier.

– Nu, cu toate că am auzit că și-a îndeplinit cu bine menirea. Multă lume e atrasă de inelul din piatră moartă. Privesc, cercetează și nu înțeleg că sub picioarele lor se ascunde o taină înșelătoare.

– Ce-i cu labirintul ăsta? repetă fata.

Cei doi bărbați n-o băgară în seamă nici de data asta.

– Ți-aș fi oferit chiar eu adăpost în Carcassona. Un acoperiș deasupra capului, te-aș fi protejat. De ce nu ai venit la mine?

– Crede-mă, Bertrand, nici nu mi-aș fi dorit altceva. Dar uiți cât de diferit era nordul de ținuturile mai primitoare din Pays d'Oc. N-am putut călători după bunul meu plac, prietene. Viața era grea pentru evrei, în acele vremuri. Nu ne puteam mișca în deplină libertate și întotdeauna ne atacau și ne jefuiau bunurile. Își trase răsuflarea. Pe deasupra, nu mi-aș fi iertat-o niciodată dacă i-aș fi condus – pe oricine ar fi *ei* – la tine. Când am fugit din Chartres în noaptea aia, habar n-aveam încotro s-o apuc. Cel mai înțelept mi se părea să dispar până se mai limpezesc apele. După aceea, focul mi-a șters din minte toate celelalte griji.

– Cum ai ajuns în Besièrs? întrebă Alaïs, hotărâtă să ia din nou parte la discuție. Harif te-a trimis aici?

El scutură din cap că nu.

– Șansa și norocul mi-au îndreptat picioarele într-aici, n-a fost nimic dinadins. Am călătorit mai întâi la Champagne, unde am stat toată iarna. În primăvara următoare, imediat ce zăpada s-a topit, am pornit spre miazăzi. Norocul mi-a surâs și de data asta și am întâlnit un grup de evrei englezi, care fugeau de prigoana din ținuturile lor. Se duceau la Besièrs. Mi s-a părut o țintă la fel de bună ca oricare alta. Orașul era renumit pentru îngăduință – evreii căpătaseră slujbe de încredere și putere, iar învățăturile și talentele noastre erau respectate. Apropierea lui de Carcassona însemna că voi fi la îndemână dacă Harif ar fi avut nevoie de mine. Se întoarse spre Bertrand. Dumnezeu, în înțelepciunea lui, cunoaște cât de greu mi-a fost să te știu la doar câteva zile distanță de mine, însă prevederea și cumpătarea m-au împiedicat să iau legătura cu tine. Făcu un pas înainte, ochii negri sclipindu-i puternic. Chiar și-atunci se cântau poeme și versuri pe la curțile din nord. În Champagne, trubadurii și menestrelii pomeneau despre o cupă magică sau despre elixirul dătător de viață veșnică, lucruri mult prea apropiate de adevăr ca să fie trecute cu vederea.

Celălalt încuviință din cap. Cântecele îi erau cunoscute.

– Punând toate aceste lucruri în balanță, am socotit că e mai cuminte să mă țin departe de tine, continuă evreul. Dacă le-aș fi arătat calea spre ușa ta, prietene, nu m-aș fi iertat în veci.

Pelletier oftă îndelung.

– Tare mi-e teamă, Simeon, că, în ciuda strădaniilor noastre, am fost trădați, deși nu am nici o dovadă. Există însă oameni care știu de legătura dintre noi, bag mâna-n foc. Dar dacă au aflat și ce anume ne leagă, asta nu mai pot spune.

– S-a petrecut ceva de gândești astfel?

– Acum o săptămână sau chiar mai bine, Alaïs a dat peste un bărbat, un evreu, care plutea în râul Aude, cu gâtul tăiat și degetul mare de la mâna stângă retezat. Nu fusese prădat. Deși n-aveam nici un temei să mă gândesc la tine, am făcut-o. Mi-am închipuit că îl luaseră drept altcineva. Se opri, după care adăugă: Înainte de asta au mai fost și alte semne. I-am încredințat fiicei o parte din îndatoririle mele, în caz că păteam ceva și nu mă mai puteam întoarce în Carcassona.

„Iată și clipa în care să-i mărturisești pentru ce ai venit."

– Tată, de vreme ce...

Bărbatul ridică mâna, arătându-i că nu vrea să fie întrerupt.

– După părerea ta, crezi că cineva te-ar fi putut descoperi, Simeon? Fie cei care te-au căutat în Chartres, fie alții?

Cel întrebat dădu din cap că nu.

– În ultima vreme, nicidecum. Au trecut mai bine de cincisprezece ani de când m-am strămutat în sud și mă jur în fața ta că n-a fost zi în care să nu mă aștept să simt vârful unui pumnal pe gât. Însă n-am observat nimic bătător la ochi.

Alaïs nu mai putea păstra tăcerea.

– Tată, ceea ce am de gând să vă spun are legătură cu voi. Trebuie să vă povestesc ce mi s-a întâmplat de când ai plecat din Carcassona. Te rog.

La sfârșitul mărturisirii, chipul tatălui ei devenise stacojiu. Alaïs se temu că își va ieși din minți. Și atunci nimeni nu va mai fi în stare să-l potolească, nici ea, nici Simeon.

– Trilogia a fost descoperită, răcni el.

– Bertrand, spuse evreul răspicat. Mânia nu face altceva decât să-ți întunece judecata.

Alaïs se răsuci cu fața spre ferestre, de unde răzbătea un zgomot din ce în mai puternic. Pelletier, după un moment de șovăială, își ridică și el capul.

– Au început să bată din nou clopotele, spuse el. Trebuie să mă întorc în locuința suzeranului. Vicontele Trencavel mă așteaptă. Dintr-o săritură fu în picioare. Trebuie să cuget cum se cuvine la cele ce mi-ai povestit, Alaïs, și să hotărăsc ce să facem. Pentru moment însă, trebuie să ne gândim la plecarea noastră. Își privi prietenul. Iar tu vii cu noi, Simeon.

Cât timp Pelletier vorbise, evreul deschisese un cufăr din lemn cu ornamente frumos cioplite aflat în celălalt colț al camerei. Capacul lui era învelit în catifea cărămizie, ce pica în falduri grele.

Simeon scutură din cap.

– N-am să vin cu voi. Îi voi urma pe cei din neamul meu. Și ca să ne ferim de primejdie, te rog să iei asta.

Alaïs îl urmări cum își plimbă mâna pe fundul cufărului. Se auzi un declic, după care la baza lui se deschise un sertăraș tainic. Când se îndreptă de spate, ea văzu că bărbatul ținea în mână un obiect învelit într-o cămașă din piele de oaie.

Cei doi prieteni schimbară o privire scurtă, după care Pelletier luă cartea din mâna întinsă a celuilalt și o vârî sub pelerină.

– În scrisoarea lui, Harif pomenea de o soră în Carcassona, zise Simeon.

Creștinul încuviință.

– Adică un prieten pentru *Noublesso*, asta zic eu că înseamnă cuvintele lui. Nimic altceva.

– O femeie a venit să ia cea de-a doua carte de la mine, Bertrand, rosti încet Simeon. Ca și tine, la vremea aceea am bănuit că e doar un mesager, dar din scrisoarea ta...

Pelletier alungă o astfel de idee cu un gest grăbit din mână.

– Nici vorbă! Harif nu ar fi numit o femeie drept păzitor, indiferent de împrejurări. Nu ar fi făcut ceva atât de nesăbuit.

Fiica sa își mușcă limba ca să nu vorbească.

Gazda ridică din umeri.

– Pesemne că ar trebui totuși să ne gândim și la asta.

– Și ce fel de femeie era? îl iscodi oaspetele, nerăbdător. Una îndeajuns de puternică să poată apăra un obiect atât de prețios?

– Ca să fiu sincer, nu prea. Nu era nici persoană de vază și nici prea tânără. Avea un copil cu ea și călătorea spre Carcassona, trecând prin Servian, orașul în care locuia.

Alaïs sări în picioare.

– Cam puține fapte, se plânse Bertrand. Nu ți-a spus cum o cheamă?

– Nu, și nici n-am întrebat-o, pentru că mi-a arătat scrisoarea de la Harif. I-am dăruit pâine, brânză și fructe pentru călătorie, după care a plecat.

Ajunseseră la ușa ce dădea în stradă.

– Nu vreau să te las aici, spuse Alaïs brusc, temându-se pentru bătrânul păzitor al cărții.

Evreul zâmbi.

– O să fiu bine, copilă. Esther o să împacheteze lucrurile pe care aș dori să le iau cu mine la Carcassona. Voi călători ca un necunoscut amestecat în mulțime. E mai sigur pentru noi toți așa.

Prietenul lui creștin îi dădu dreptate.

– Cartierul evreiesc se întinde pe malul râului, în partea de răsărit a Carcassonei, nu departe de Sant-Vicens. Trimite-mi vorbă când ajungi.

– Așa o să fac.

Cei doi bărbați se îmbrățișară, apoi Pelletier păși în stradă. Fata se pregăti să-l urmeze, însă Simeon o apucă de mână și o trase înapoi.

– Ești foarte curajoasă, Alaïs. Te-ai comportat așa cum se cuvine față de tatăl tău. Și față de *Noublesso*. Dar ai grijă de el! Firea lui nărăvașă îl poate păcăli și ne așteaptă vremuri grele și alegeri pe măsura lor.

Uitându-se peste umăr, ea își coborî vocea, astfel încât părintele său să nu audă.

– Despre ce se vorbea în cea de-a doua carte pe care i-ai încredințat-o femeii din Carcassona? Aceea care încă e ascunsă?

– *Cartea Poțiunilor*, răspunse el. Un șir lung de ierburi și plante. Tatăl tău a primit *Cartea Cuvintelor*, iar eu *Cartea Numerelor.*

„Potrivit cu înzestrarea fiecăruia."

– Ai aflat ceea ce voiai să știi? o întrebă Simeon, privind-o pătrunzător pe sub sprâncenele lui stufoase. Sau poate că aveai nevoie să ți se adeverească vreo bănuială?

Ea zâmbi.

– *Benlèu*. Poate.

Alaïs îl sărută pe obraz, apoi alergă să-și prindă tatăl din urmă.

„Mâncare pentru călătorie. Și pesemne și o lădiță."

Se hotărî să-și păstreze deocamdată gândurile pentru ea, cu toate că de pe acuma era aproape sigură unde se află cartea. Toate legăturile acelea, care se țeseau prin viețile lor ca o pânză de păianjen, căpătau limpezime acum. Toate acele mici amănunte la care nu luase aminte, pentru că nu le pricepuse adevărata greutate.

CAPITOLUL 29

Străbătând oraşul în grabă, înţeleseră foarte clar că exodul începuse.

Evreii şi sarazinii se îndreptau spre marile porţi, unii pe jos, alţii în căruţe încărcate cu lucruri, cărţi, hărţi şi tot felul de obiecte; negustorii mai înstăriţi aveau cai pe care se zăreau desagi, coşuri, cufere, talere şi rulouri de pergament. În mulţime Alaïs observă şi câteva familii creştine.

Curtea palatului suzeranului strălucea în soarele de dimineaţă. După ce trecură de poartă, zări uşurarea de pe chipul tatălui ei, adusă de faptul că nici până acum nu se terminase sfatul dregătorilor.

– Mai ştie cineva că eşti aici?

Încremeni, îngrozită că nu se gândise la Guilhem până acum.

– Nu. Am venit direct la tine.

Se supără de-a binelea când văzu privirea mulţumită a tatălui său.

– Aşteaptă-mă. Îi voi spune vicontelui Trencavel despre prezenţa ta aici şi îi voi cere îngăduinţa să ne însoţeşti. Şi soţul tău trebuie să afle, bineînţeles.

Îl privi cum dispare în umbrele din casă. Lăsată în voia sorţii, se uită de jur împrejur. Animalele căutau răcoarea, lipindu-şi blana de zidurile reci, nepăsătoare la grijile lumeşti. În pofida isprăvilor ei nebuneşti şi a poveştilor pe care i le spusese Amiel de Coursan, aici, în liniştea palatului, îi venea greu să creadă că ameninţarea era atât de aproape pe cât se zvonea.

În spatele ei, uşile se deschiseră larg şi un val de bărbaţi se năpusti pe trepte şi în curte. Se lipi de un stâlp ca să nu fie prinsă în vârtej.

Începură strigătele și poruncile, iar scutierii alergau mâncând pământul să pregătească de îndată caii stăpânilor. Într-o clipită, palatul se transformă dintr-un loc al cârmuirii în inima unei garnizoane.

În toată nebunia aceea, fata auzi pe cineva strigând-o. Inima îi tresări. Se întoarse, mijindu-și ochii să vadă de unde venise vocea.

– Alaïs? strigă el neîncrezător. Cum de ești aici? Ce faci?

Îl urmări cum își croiește drum prin mulțime și cum, când ajunse lângă ea, o săltă în brațe și o strânse mai-mai să-i frângă oasele. Pentru o clipă, trupul și mirosul lui aproape că o înnebuniră. Uită și iertă totul. Se fâstâci, copleșită de plăcerea pe care o resimțea el la vederea ei. Închise ochii și-și imagină că sunt singuri și că s-au întors ca prin minune la castelul Comtal, de parcă întâmplările din ultimele zile nu ar fi fost decât un vis urât.

– Ce dor mi-a fost de tine! spuse Guilhem, sărutându-i gâtul și mâinile.

Alaïs se strâmbă.

– *Mon còr*, ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse ea repede.

El îi săltă pelerina și văzu vânătaia ce se întindea ca o rană groaznică peste umăr.

– Cum adică nimic? În numele Domnului...

– Am căzut, îl opri fata. Și m-am lovit cel mai tare la umăr. Dar nu e atât de rău pe cât pare. Te rog, nu-ți face griji.

Guilhem o privi cercetător, prins între îngrijorare și îndoială.

– Așa îți petreci tu timpul când eu sunt plecat? o întrebă el bănuitor. Făcu un pas înapoi. De ce ești aici, Alaïs?

Ea șovăi.

– Să-i aduc un mesaj tatălui meu.

În clipa în care cuvintele îi scăpară de pe buze, își dădu seama că greșise. Plăcerea pe care o încercase se schimbă în neliniște. El se încruntă tot mai tare.

– Ce mesaj?

Mintea i se goli la auzul întrebării. Ce-ar fi spus tatăl ei? Ce temei ar fi născocit?

– Eu...

– Ce mesaj, Alaïs?

Fata își ținu răsuflarea. Mai mult decât orice, își dorea ca între ei să existe încredere, dar își dăduse cuvântul față de părintele său.

– *Messire,* iartă-mă, dar nu-ți pot spune. Mesajul era menit doar urechilor sale.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nu pot, Guilhem, rosti ea cu părere de rău. Ți-aș fi spus, dacă s-ar fi putut.

– El a trimis după tine? o întrebă furios. A trimis după tine fără să-mi ceară voie?

– N-a trimis nimeni după mine, strigă ea. Am venit de capul meu.

– Și totuși nu vrei să-mi spui din ce pricină.

– Te implor, Guilhem! Nu-mi cere să-mi calc promisiunea făcută tatălui meu. Te rog. Încearcă să înțelegi!

Bărbatul o apucă de mâini și o scuturâ.

– Chiar n-ai de gând să-mi spui? Scoase un hohot de râs ascuțit, plin de amărăciune. Și eu, care credeam că sunt întâiul om de care asculți! Ce prostie din partea mea!

Alaïs încercă să-l împiedice să plece, dar el deja se amestecase în mulțimea de oameni.

– Guilhem! Așteaptă!

– Ce s-a întâmplat?

Se răsuci și-și văzu tatăl, care apăruse din senin lângă ea.

– Soțul meu se simte rănit pentru că nu vreau să-i destăinuiesc anumite lucruri.

– I-ai spus că ți-am interzis să vorbești despre ele?

– Am vrut, dar nu m-a ascultat.

Pelletier se strâmbă.

– N-are nici un drept să-ți ceară să-ți calci cuvântul.

Ea se înfurie.

– Cu tot respectul, *paire,* are dreptate. Este soțul meu. Merită supunerea și loialitatea mea.

– Dar nu îi ești câtuși de puțin neloială, o repezi Pelletier. Îi va trece supărarea. Pe deasupra, nu e nici vremea și nici locul pentru astfel de nazuri.

– E foarte simțitor și jignirile îl rănesc adânc.

– Și pe noi ne rănesc, răspunse intendentul. Și fiecare dintre noi are un suflet. Cu toate acestea, nu trebuie să lăsăm sentimentele să ne umbrească judecata dreaptă. Haide, Alaïs. Uită! Guilhem se află aici pentru a-și sluji seniorul și nu ca să se necăjească din cauza nevestei. După ce ne înapoiem în Carcassona, sunt sigur că lucrurile se vor limpezi între voi. O sărută pe creștet. Nu mai e nimic de făcut acum. Mai bine pregătește-o pe Tatou. O să plecăm dintr-o clipă în alta.

Fata se întoarse și îl urmă alene spre grajduri.

– Vreau să vorbești cu Oriane despre pățania mea. Sunt convinsă că știe ce s-a petrecut cu mine.

El dădu din mână.

– Sunt de părere că îți judeci greșit sora. Vrajba asta dintre voi două durează de prea mult timp și dacă nu m-am băgat până acum a fost pentru că am socotit că va trece într-un târziu.

– Iartă-mă, *paire*, dar cred că nu-i vezi adevărata fire.

Nu-i luă în seamă cuvintele.

– Te pripești judecând-o cu asprime pe Oriane, fata mea. N-am nici o îndoială că a luat asupra ei îngrijirea ta din pricini întemeiate. Ai întrebat-o măcar? Văzând că ea roșește, continuă: Așa cum bănuiam. Înțeleg din privirea ta că nu. Făcu o pauză, după care rosti: E sora ta, Alaïs. Îi datorezi multe.

Nedreptatea dojanei îi aţâţă fetei mânia ce îi fierbea deja în piept.

– Dar eu nu...

– *Dacă* voi avea prilejul, voi sta de vorbă cu Oriane, rosti el răspicat, arătându-i că încheiase discuția.

Alaïs se îmbujoră și mai tare, dar își mușcă limba. Știuse dintotdeauna că ea este preferata tatălui ei și tocmai de aceea înțelese că numai lipsa lui de afecțiune față de Oriane îi îngreuna sufletul și îl orbea când venea vorba despre greșelile ei.

Cuprinsă de neputință, mări pasul pentru a-l ajunge din urmă.

– Vei încerca să-i găsești pe cei care au luat *merel*-ul? Ai...

– De ajuns! Nu se mai poate face nimic până nu ne întoarcem în Carcassona. Acum, să ne rugăm Domnului să ne poarte spre casă pe un drum lipsit de primejdii. Pelletier se opri și privi de jur împrejur. Și să ne mai rugăm ca locuitorii din Besièrs să aibă puterea să-i țină în loc pe vrăjmași.

CAPITOLUL 30

Carcassonne

MARȚI, 5 IULIE 2005

Alice se simți tot mai entuziasmată în timp ce conducea spre Toulouse.

Șoseaua trecea drept printre câmpurile bogate, colorate în verde și maroniu. Din loc în loc, admiră lanurile de floarea-soarelui, ce-și înclinau pălăriile spre soarele târziu de amiază. O bună parte din călătorie, calea ferată însoțise în paralel drumul pe care mergea ea. După ce străbătu munții și văile unduitoare ale Ariège-ului, care o întâmpinaseră ospitalier în această zonă a Franței, se trezi în mijlocul unui peisaj și mai pitoresc.

Satele se înghesuiau în mici mănunchiuri pe vârful colinelor. Admiră casele izolate cu obloanele trase și o *cloche-mur*, ale cărei clopote se profilau pe cerul rozaliu. Citi numele orașelor ce i se perindară prin față – Avignonet, Castelnaudary, Saint-Papoul, Bram, Mirepoix – și cuvintele se încolăceau plăcut în jurul limbii ei, precum gustul unui vin cu buchet fin. Cu ochii minții parcă pătrundea în tainele drumeagurilor pavate și se lăsă învăluită de istoria îngropată în zidurile de piatră.

Alice intră în districtul Aude. Un indicator maroniu, marca neîndoielnică a comorilor UNESCO, anunța mândru: *Vous êtez en Pays Cathare.* Zâmbi. Țara catarilor. Învăță repede că regiunea se definea atât prin trecutul ei, cât și prin prezent. Aceasta nu includea doar Foix, ci și Toulouse, Béziers și Carcassonne: orașe extraordinare din sud-vest, ce

încă mai trăiau în umbra evenimentelor desfășurate cu aproape opt sute de ani în urmă. Cărți, suvenire, vederi, casete video, o întreagă industrie turistică se dezvoltase datorită lor. La fel ca penumbra ce se întindea spre apus, indicatoarele păreau s-o atragă spre Carcassonne.

Până la ora nouă, trecuse deja de *péage* și se îndrepta acum spre centru. Se simțea nervoasă și nerăbdătoare, dar totodată și împăcată, în timp ce-și croia drum prin suburbiile industriale și marile complexe comerciale. Știa că nu mai are mult de mers.

Culoarea de la semafor se schimbă în verde și Alice se repezi înainte, dusă de valul nebun al traficului. Parcurse câteva sensuri giratorii și poduri, după care se pomeni iarăși pe un drum de țară. Arbuștii pipernicițiînșirați de-a lungul *Rocade*-i, ierburile sălbatice și copacii strâmbi se legănau în bătaia puternică a vântului.

Lăsă în urmă creasta dealului și în sfârșit dădu cu ochii de ea.

Cetatea medievală domina întreg peisajul. Era mult mai impunătoare decât își imaginase, mai plină de măreție, pe scurt, desăvârșită. De la distanță, încadrată între munții ascuțiți și stacojii din spatele ei, arăta ca un regat magic, plutind fermecător pe cer.

Alice se îndrăgosti de ea imediat.

Trase pe dreapta și coborî din mașină. Cetatea avea două metereze, unul interior și altul exterior, ca un inel. Întrezări catedrala și castelul. Un turn dreptunghiular, simetric, subțire și foarte înalt, se înălța peste toate clădirile.

Cetatea se ridica chiar în vârful unei coline acoperite cu iarbă deasă. Costișele coborau spre străzile înțesate de case cu acoperișuri roșii. La poale, unde terenul se netezea, creșteau vițe-de-vie, smochini, măslini, dar și tomate coapte ce atârnau greu pe răsadurile lor.

Întrucât nu dorea să se aventureze mai aproape și astfel vraja să se destrame, privi tăcută apusul soarelui. Se înfioră sub adierea răcoroasă a vântului de seară.

Memoria îi oferi vorbele de care avea nevoie. „Să nimerești în locul de unde ai pornit și totuși de-abia atunci să faci cunoștință cu el."

Pentru prima dată, Alice înțelese exact ce voia să spună T.S. Eliot.

CAPITOLUL 31

Biroul de avocatură al lui Paul Authié se afla chiar în inima cartierului Basse Ville din Carcassonne.

Afacerile lui se dezvoltaseră rapid în ultimii doi ani, iar adresa de pe cartea de vizită îi reflecta succesul. O clădire din sticlă şi oţel, proiectată de un arhitect celebru. O curte elegantă cu ziduri înalte şi o grădină-atrium ce separa spaţiile pentru birouri şi coridoarele. Totul sugera discreţie şi stil.

Authié se găsea în biroul lui privat de la etajul patru. Fereastra uriaşă de vest dădea spre catedrala Saint-Michel şi spre unitatea militară a regimentului de paraşutişti. Încăperea constituia oglinda fidelă a bărbatului, îngrijită şi cu o ambianţă perfect controlată de bun-gust şi belşug.

Peretele exterior al biroului era din sticlă. La ora aceea din zi, jaluzele fuseseră trase pentru a împiedica pătrunderea razelor de soare. Un şir de fotografii înrămate acopereau ceilalţi trei pereţi, alături de recomandări şi certificate. Se mai zăreau şi câteva hărţi, originale însă, nu reproduceri ieftine. Unele înfăţişau drumurile cruciaţilor, altele ilustrau mutările istorice ale graniţelor ţinutului Languedoc. Hârtia se îngălbenise şi pe alocuri petele roşii şi verzi de cerneală se decoloraseră, conferind întregului un aspect neuniform şi pestriţ.

Un birou lung şi lat, construit anume pentru spaţiul generos, se găsea în faţa ferestrei. Pe el nu se zăreau decât o mapă mare cu margini de piele şi trei, patru fotografii înrămate, una dintre acestea reprezentând un portret al fostei soţii a lui Authié şi al celor doi copii. Clienţii păreau mai liniştiţi la vederea dovezilor de stabilitate şi de

prețuire a valorilor familiale, așa că avocatul le păstrase în continuare acolo.

Mai erau și alte poze: prima, o fotografie obișnuită, îl înfățișa pe Authié în vârstă de douăzeci și unu de ani, la scurt timp după ce absolvise Școala Națională de Administrație Publică de la Paris, dând mâna cu Jean-Marie Le Pen, liderul Frontului Național; a doua fusese făcută la Compostella; a treia, îl prezenta cu un an în urmă, alături de abatele de Cîteaux, cu ocazia celei mai recente și mai substanțiale donații pe care avocatul o făcuse pentru Societatea lui Isus.

Fiecare imagine îi amintea cât de departe ajunsese.

Telefonul de pe birou zbârnâi scurt.

– *Oui?*

Secretara îi anunță sosirea vizitatorilor.

– Trimite-i sus, te rog.

Javier Domingo și Cyrille Braissart lucraseră amândoi în poliție. Braissart fusese concediat în 1999 pentru folosirea abuzivă a forței în timpul interogării unui suspect, iar Domingo un an mai târziu, pentru trafic de influență și mită. Faptul că nici unul din ei nu intrase la pușcărie se datora în exclusivitate talentului lui Authié. De atunci, cei doi deveniseră partenerii săi de nădejde.

– Așadar? întrebă el. Dacă aveți vreo explicație, a venit vremea să mi-o oferiți. Bărbații închiseră ușa și rămaseră tăcuți în fața biroului. Nu? Nimic? Întinse un deget amenințător spre ei. Atunci mai bine v-ați apuca să vă rugați ca Biau să nu se trezească și să-și amintească cine conducea mașina.

– În nici un caz, domnule.

– Ai ajuns doctor peste noapte, Braissart?

– Starea lui de sănătate s-a înrăutățit în cursul zilei.

Authié le întoarse spatele, își puse mâinile pe șolduri și privi pe fereastră spre catedrală.

– În fine, ce vești îmi aduceți?

– Biau i-a dat un bilet, îl informă celălalt bărbat.

– Care s-a evaporat, observă el sarcastic, odată cu fata. De ce-ai mai venit, Domingo, dacă n-ai ceva nou să-mi spui? De ce îmi mănânci din timpul meu prețios?

Omul se făcu pământiu la față.

– Știm unde este, domnule. Santini a dat de ea la Toulouse ceva mai devreme.

– Și?

– A părăsit orașul cam acum o oră, adăugă Braissart. Și-a petrecut toată după-amiaza la Biblioteca Națională. Santini o să ne trimită prin fax o listă cu site-urile pe care le-a accesat.

– Ai pus o mașină s-o urmărească? Sau îți cer cumva prea mult?

– Da, domnule. Fata se îndreaptă spre Carcassonne.

Authié se așeză pe scaun și se holbă la ei.

– Carevasăzică o s-o așteptați la hotel, nu?

– Da, domnule. Ce h...

– Vizavi de Porte Narbonnaise, se răsti avocatul. Nu vreau să știe că e urmărită. Scotociți camera, mașina sau mai știu eu ce, dar fără ca ea să afle.

– Căutăm și altceva în afară de bilet sau de inel, domnule?

– O carte, răspunse Authié, cam atât de mare. Cu coperți groase, legată în piele. Este foarte valoroasă și foarte delicată. Deschise un dosar de pe birou și le zvârli o fotografie. Asemănătoare cu asta.

Îl lăsă pe Domingo s-o studieze câteva secunde, după care vârî poza la loc.

– Dacă nu mai e nimic altceva...

– Am obținut și asta de la o asistentă din spital, rosti iute Braissart, ridicând o foaie de hârtie. Biau o avea în buzunar.

Authié i-o smulse din mână. Era un aviz de expediție pentru un pachet trimis de la oficiul poștal din Foix lunea după-amiază, către o adresă din Carcassonne.

– Cine e Jeanne Giraud? îi chestionă el.

– Bunica lui Biau din partea mamei.

– Ei, nu mai spune, șopti el printre dinți. Se aplecă și apăsă pe butonul interfonului. Aurélie, am nevoie de o informație despre Jeanne Giraud. G-i-r-a-u-d. Locuiește pe rue de la Gaffe. Imediat ce poți. Se sprijini apoi de spătarul scaunului. Ai idee dacă femeia știe ce s-a petrecut cu nepotul ei?

Tăcerea lui Braissart fu destul de sugestivă.

– Atunci află, rosti el aspru. Şi dacă mă gândesc mai bine, în timp ce Domingo îi va face o vizită domnişoarei Tanner, dă o fugă până acasă la *Madame* Giraud şi aruncă o privire – dar discret. Ne vedem în parcarea de lângă Porte Narbonnaise... În treizeci de minute, spuse el, uitându-se la ceas. Interfonul bâzâi din nou. Ce mai căscaţi gura? se răsti el, concediindu-i cu un gest nervos.

Aşteptă până când uşa se închise în urma lor şi de-abia după aceea răspunse.

– *Oui,* Aurélie.

Îşi mângâie crucifixul din aur de la gât, ascultând cu atenţie ce i se comunica de la capătul celălalt al firului.

– A zis de ce vrea să devansăm întâlnirea cu o oră? Normal că nu-mi convine, reteză el scuzele secretarei.

Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul de la sacou. Nu găsi nici un mesaj. În trecut, ea îl contactase întotdeauna direct şi nu prin intermediari.

– Va trebui să ies puţin, Aurélie, spuse Authié. Lasă-mi raportul despre Giraud la mine acasă, când pleci. Înainte de ora opt.

Apoi îşi înşfăcă sacoul de pe spătar, luă o pereche de mănuşi din sertar şi plecă.

Audric Baillard stătea la un mic birou din dormitorul principal al casei lui Jeanne Giraud. Obloanele erau pe jumătate trase şi soarele târziu de amiază scălda camera într-o lumină portocalie. În spatele său, se găsea un pat îngust de modă veche, cu o tăblie sculptată din lemn, proaspăt acoperit cu aşternuturi albe din bumbac.

Jeanne rezervase această cameră pentru el cu mulţi ani în urmă şi se putea folosi de ea oricând avea nevoie. Într-un gest care îl emoţionase nespus, femeia strânsese exemplare ale tuturor cărţilor publicate de el de-a lungul timpului şi le aranjase frumos pe un raft de deasupra patului.

Baillard nu poseda nici un fel de avere. Tot ceea ce ţinea aici erau câteva haine de schimb şi materiale de scris. La începutul relaţiei lor de colaborare, Jeanne îl tachinase din cauza preferinţei sale pentru stilou, cerneală şi hârtia groasă şi grea ca un pergament.

El îi zâmbise, recunoscând că e prea bătrân ca să renunțe la vechile obiceiuri.

Însă acum venise vremea schimbărilor de neocolit.

Se sprijini de spătarul scaunului, gândindu-se la Jeanne și la cât de mult însemnase prietenia ei. În fiecare etapă a vieții sale, descoperise femei și bărbați deosebiți care să-l ajute, însă Jeanne era specială. Datorită ei o localizase pe Grace Tanner, cu toate că cele două femei nu se întâlniseră niciodată.

Zgomotul tigăilor ce zdrăngăneau în bucătărie îl readuse cu picioarele pe pământ. Baillard ridică stiloul și simți cum anii pe care-i ducea în spate parcă se topeau pe nesimțite, până când experiența și vârsta nu mai contară, iar el redeveni tânăr.

Cuvintele îi năvăliră în minte și el se apucă să le aștearnă pe hârtie. Scrisoarea era scurtă și la obiect. La sfârșit, Audric uscă cerneala strălucitoare cu ajutorul sugativei și împături foaia de trei ori, astfel încât să poată intra într-un plic. Imediat ce va face rost de adresa ei, scrisoarea putea fi trimisă.

După asta, totul va depinde de ea, pentru că numai fata va putea lua o hotărâre.

– *Si es atal es atal.* Ce-o fi o fi.

Telefonul sună. Baillard deschise ochii. O auzi pe Jeanne răspunzând, apoi femeia țipă ascuțit. La început crezu că strigătul vine de afară. Însă sunetul scos de receptorul ce se lovi de pardoseală nu-i mai lăsă nici o urmă de îndoială.

Fără să știe de ce, sări în picioare, simțind parcă o schimbare în atmosfera calmă a casei. Se concentră asupra pașilor care urcau în goană scările.

– *Qu'es?* Ce este, Jeanne? rosti el impacientat. Ce s-a întâmplat? Cine a sunat?

Ea îi aruncă o privire goală.

– E vorba de Yves. A fost rănit.

Audric o privi îngrozit.

– *Quora?* Când?

– Noaptea trecută. L-a lovit o mașină care a fugit. De-abia acum au reușit să dea de Claudette. Ea mi-a telefonat.

– Cât de grav e?

Jeanne păru să nu-l audă.

– O să trimită pe cineva să mă ducă la spitalul din Foix.

– Cine? Claudette a aranjat toate astea?

Ea clătină din cap că nu.

– Poliția.

– Vrei să merg cu tine?

– Da, rosti ea după un moment de ezitare.

Imediat ieși din cameră și cu mișcări de somnambulă traversă palierul. Un moment mai târziu, Baillard auzi ușa de la dormitorul ei trântindu-se.

Neputincios, înfricoșat de vestea primită, bărbatul se întoarse în cameră. Știa că nu e vorba de o simplă întâmplare. Ochii îi căzură pe scrisoare. Făcu un pas înainte, gândindu-se că ar putea opri lanțul inevitabil de evenimente cât încă mai avea timp.

Își lăsă însă resemnat mâinile pe lângă corp. Dacă ar arde scrisoarea, tot ceea ce îndurase și toate lucrurile pentru care luptase ar fi devenit inutile.

Trebuia să-și urmeze calea până la capăt.

Îngenunche și începu să se roage. Vechile cuvinte i se iviră cu greu pe buze, dar, foarte curând, porniră să curgă firesc, unindu-l cu cei care le rostiseră înainte.

Un claxon de pe stradă îl readuse în prezent. Obosit și țeapăn de spate, se chinui să se ridice în picioare. Strecură scrisoarea în buzunarul de la piept, își luă sacoul agățat într-un cui bătut pe spatele ușii, apoi se duse să-i spună lui Jeanne că trebuiau să plece.

Authié opri mașina într-una dintre parcările municipale de lângă Porte Narbonnaise. Grupurile de străini, înarmați cu ghiduri de călătorie și camere video, mișunau peste tot. Disprețuia profund exploatarea istoriei și comercializarea nesăbuită a trecutului doar pentru distracția japonezilor, a americanilor și a englezilor. Ura din tot sufletul zidurile restaurate și turnurile false cenușii, acoperite cu plăci

de ardezie, care alcătuiau un trecut imaginar dedicat proștilor și necredincioșilor.

Braissart îl aștepta după cum stabiliseră și îi dădu iute raportul. Casa era goală și se putea intra cu ușurință în ea prin spate, după ce treceai de grădină. Din spusele vecinilor, o mașină de poliție o ridicase pe Madame Giraud cu cincisprezece minute în urmă. Era însoțită de un bărbat mai în vârstă.

– Cine?

– L-au mai văzut pe aici, dar nu-i știe nimeni numele.

După ce-l lăsă pe Braissart să plece, Authié porni să coboare dealul. Casa se afla cam la trei sferturi pe drum în jos, pe partea stângă. Ușa și obloanele fuseseră închise, dar nu-ți dădea deloc senzația unei locuințe părăsite.

Continuă să meargă până la capătul străzii, făcu stânga pe rue Barbacane și se deplasă de-a lungul ei spre Place Saint-Gimer. Câțiva proprietari stăteau în fața caselor, urmărind mașinile parcate din piață. Un grup de băieți pe biciclete, dezbrăcați până la brâu și arși de soare, pierdeau vremea pe treptele bisericii. Nu le acordă nici cea mai mică atenție. Mergea cu pași apăsați pe șoseaua asfaltată ce se întindea prin spatele câtorva clădiri și a grădinilor din rue de la Gaffe. Urcă apoi spre dreapta pentru a apuca pe un drumeag îngust și noroios ce șerpuia printre povârnișurile verzi de la baza zidurilor Cetății.

Curând, zări proprietatea Giraud. Pereții casei erau vopsiți în galben. O poartă micuță, nezăvorâtă ducea spre grădina interioară pavată. Smochinele grase și aproape negre datorită dulcegii din ele atârnau de crengile generoase ale arbustului, protejând cea mai mare parte a terasei de ochii vecinilor. Dalele cărămizii aveau pete roșiatice acolo unde smochinele mult prea coapte se desprinseră și se zdrobiseră de pământ.

Geamurile glisante din spate erau încadrate de o pergolă încărcată de iederă. Avocatul se uită prin ea și văzu că, deși cheia se afla în broască, ușile fuseseră zăvorâte și sus, și jos. Pentru că nu voia să lase urme, se uită de jur împrejur ca să găsească o altă cale de a pătrunde înăuntru.

Dincolo de geamurile glisante se zărea o fereastră mică de bucătărie ce fusese lăsată deschisă. Authié își puse mănușile din cauciuc, își vârî mâna prin deschizătură și mișcă ivărul vechi până când acesta ieși din lăcașul lui. Balamalele înțepenite scârțâiră amenințător. Când deschizătura se lărgi suficient, își strecură degetele înăuntru și eliberă fereastra de jos.

Intră în cămara răcoroasă, unde îl întâmpină un miros de măsline și de pâine dospită. Cutia de brânză era acoperită cu un capac din sârmă. Rafturile gemeau de sticle și de borcane cu murături, gem și muștar. Pe masă văzu un tocător și un șervet alb de bucătărie ce acoperea câteva resturi de la o baghetă uscată. Caisele umpleau o strecurătoare lăsată în chiuvetă, așteptând să fie spălate. Două pahare, cu gura în jos, se zvântau în uscătorul de vase.

Trecu în camera principală. Într-un colț, pe birou, trona o veche mașină de scris electrică. Apăsă pe butonul de pornire și mașina bâzâi. Introduse o foaie de hârtie în ea și lovi mai multe taste. Literele se înșirară drepte pe un rând negru.

Împingând mașina mai în față, el cercetă sertărașele din spate. Jeanne Giraud părea o femeie ordonată, totul fiind clar etichetat și îndosariat: facturile în primul sertar, scrisorile personale în cel de-al doilea, chitanțele de pensii și asigurări în al treilea și diverse documente în ultimul dintre ele.

Nimic nu-i stârni interesul. Își îndreptă atenția spre sertarele mai mari. Primele două conțineau obiecte obișnuite de papetărie: pixuri, agrafe, plicuri, timbre și topuri de hârtie A4. Sertarul inferior era încuiat. Folosind un cuțitaș de corespondență, Authié vârî lama acestuia cu multă atenție în spațiul dintre sertar și carcasă, desfăcând fără probleme încuietoarea.

Înăuntru se găsea un singur obiect, un plic antișoc. Îndeajuns de mare ca să ascundă un inel, dar nu o carte. Ștampilele poștale indicau că fusese trimis din Ariège, la ora 18.20, pe 4 iulie 2005.

Își strecură degetele în plic. Era gol, cu excepția confirmării de primire pe care *Madame* Giraud o semnase când primise pachetul la 8.20. Se potrivea cu hârtiuța pe care i-o dăduse Domingo.

Authié o băgă în buzunarul interior al sacoului.

Nu constituia o dovadă clară că Biau luase inelul şi-l expediase bunicii sale, însă totul sugera acest lucru. Îşi continuă cercetarea cu scopul de a găsi obiectul pentru care venise. Terminând cu parterul, urcă la etaj. Uşa de la dormitorul din spate se afla chiar în faţa lui. Nu avu nici un dubiu că aceea era camera femeii, luminoasă, curată şi feminină. Se uită prin şifonier şi prin sertarele servantei, scotocind cu degetele lui experte prin hainele şi lenjeria de bună calitate. Totul fusese împachetat şi ordonat cu grijă, iar aerul mirosea uşor a apă de trandafiri.

O casetă cu bijuterii aştepta cuminte pe măsuţa din faţa oglinzii. Câteva broşe, un şir de perle îngălbenite şi o brăţară de aur se amestecau cu două, trei perechi de cercei şi un crucifix din argint. Verigheta şi inelul de logodnă stăteau ţepene pe suportul roşu de catifea, de parcă rareori erau scoase de-acolo.

Cel de-al doilea dormitor, simplu şi sărăcăcios mobilat în contrast cu primul, avea un pat şi la fereastră un birou cu o lampă. Intrusul clătină din cap aprobator. Îi amintea de chiliile austere ale abaţiei.

Găsi urme că cineva trecuse recent pe aici. Un pahar de apă pe jumătate gol aşezat pe noptieră, lângă un volum de poezie occitană de René Nelli, cu foile îndoite pe la margini. Se apropie de birou. Un stilou demodat şi o sticlă de cerneală, alături de câteva coli de hârtie groasă. Văzu şi o bucată de sugativă folosită nu cu mult timp în urmă.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Cineva se aşezase la biroul de acolo şi compusese o scrisoare pentru Alice Tanner. Numele se vedea cu claritate.

Authié întoarse sugativa şi încercă să descifreze semnătura de-abia vizibilă de la capăt. Scrisul de mână era de modă veche şi unele litere se uniseră între ele, dar nu se dădu bătut până când nu descifră o parte a numelui.

Îndoi hârtia aspră şi o strecură şi pe aceasta în buzunarul de la piept. Când se răsuci să iasă din cameră, surprinse cu coada ochiului pe podea o bucăţică de hârtie, prinsă între uşă şi toc. Authié o ridică. Era un fragment dintr-un bilet de tren, cu data de azi. Destinaţia, Carcassonne, se vedea clar, însă numele staţiei care îl emisese lipsea.

Dangătul clopotelor de la Saint-Gimer ce anunțau ora exactă îi reaminti ce puțin timp îi mai rămăsese la dispoziție. Aruncă o ultimă privire de verificare, după care părăsi casa în același fel.

Douăzeci de minute mai târziu se afla în balconul apartamentului său de pe Quai de Paicherou, uitându-se peste râu, spre Cetatea medievală. Pe masa din fața lui se găseau o sticlă de Château Villerambert Moureau și două pahare. În poală ținea un dosar ce conținea informațiile pe care secretara i le strânsese în ultima oră despre Jeanne Giraud. Celălalt dosar conținea un raport preliminar al medicului legist cu privire la osemintele descoperite în peșteră.

Authié medită un moment, apoi scoase mai multe pagini din dosarul Giraud. Lăsă dosarul, își turnă un pahar de vin și așteptă în continuare sosirea musafirului său.

CAPITOLUL 32

De-a lungul terasamentului înalt de pe Quai de Paicherou, bărbaţii şi femeile se odihneau pe băncile metalice, privind peste râul Aude. Peluzele întinse şi bine îngrijite ale grădinilor publice erau separate de straturi de flori minunate şi de alei şerpuitoare. Locurile de joacă pentru copii, cu leagănele, toboganele şi balansoarele lor roşii, galbene şi portocalii se potriveau cu nuanţele vii ale florilor – tritome, crini uriaşi, nemţişori de munte şi muşcate.

Marie-Cécile aruncă o privire atentă asupra locuinţei lui Paul Authié. Zona i se înfăţişa exact cum se aşteptase, un cartier discret şi minimalist, un amestec de case micuţe şi apartamente private. În timp ce admira priveliştea, o femeie cu o eşarfă de mătase purpurie şi o cămaşă de un roşu-aprins trecu pe bicicletă prin faţa ei, îndreptându-se spre oraş.

Realiză că cineva o urmăreşte. Fără să-şi mişte capul, se uită în sus şi văzu, în balconul de la ultimul etaj, un bărbat care se sprijinea în mâini de balustrada din fier forjat şi cerceta maşina ce parcase în faţa clădirii. Marie-Cécile zâmbi. Îl recunoscu pe avocat din fotografii. De la distanţă, nu arăta prea satisfăcut.

Şoferul ei apăsă soneria. Gazda se răsuci pe călcâie, după care dispăru dincolo de uşile balconului. Când şoferul dădu roată maşinii să-i deschidă portiera lui Marie-Cécile, Authié apăruse deja la intrare, gata s-o întâmpine.

Femeia îşi alesese hainele cu grijă: o rochie fără mâneci de un cafeniu-deschis şi un pulovăraş asortat, sobru, dar nu prea oficial. O îmbrăcăminte foarte simplă, dar foarte stilată.

De aproape, bărbatul îi confirmă primele impresii. Era înalt şi viguros. Purta un costum de zi bine croit şi o cămaşă albă. Avea părul pieptănat pe spate, fapt care-i accentua osatura fină a chipului palid. O privire deprimată. Dincolo de aspectul său politicos însă, ea întrezărea hotărârea unui boxer.

Zece minute mai târziu, după ce acceptase din partea lui un pahar cu vin, ghici exact cu ce fel de om are de-a face. Femeia zâmbi, aplecându-se puţin în faţă ca să-şi stingă ţigara în scrumiera grea din sticlă.

– *Bon, aux affaires.* Înăuntru ar fi mai bine, cred.

El se dădu într-o parte, lăsând-o să treacă prin uşile glisante, după care o conduse într-un living imaculat, dar impersonal. Covoare deschise la culoare şi veioze cu abajur, scaune cu spătare înalte, rânduite în jurul unei mese de sticlă.

– Mai doriţi vin? Sau vă mai pot oferi şi altceva de băut?

– Pastis, dacă ai.

– Cu gheaţă? Cu apă?

– Cu gheaţă.

Marie-Cécile se aşeză într-unul din fotoliile din piele crem, aranjate de-o parte şi de alta a micii măsuţe de cafea şi îl urmări cum prepară băutura. Parfumul delicat al seminţelor de anason se răspândi în încăpere.

Gazda îi întinse paharul, înainte de a se aşeza în fotoliul opus.

– Mulţumesc, spuse ea zâmbind. Aşadar, Paul, dacă nu te deranjează, aş vrea să mai reluăm încă o dată desfăşurarea exactă a evenimentelor.

Dacă Authié era iritat, nu dădea deloc senzaţia. Îl studie cu atenţie în timp ce vorbea, dar raportul lui se dovedi clar şi precis, identic din toate punctele de vedere cu tot ceea i se comunicase anterior.

– Şi scheletele? Au fost duse la Toulouse?

– Da, la Departamentul de antropologie al Universităţii.

– Şi pe când veşti?

În loc să-i răspundă, bărbatul îi înmână plicul A4 de pe masă. „Nu pare deloc îngâmfat", se gândi ea.

– Deja? S-a lucrat repede.

– Cineva avea o datorie faţă de mine.

Puse plicul în poală.

– Mulțumesc. O să-l citesc mai târziu, rosti ea încet. Deocamdată, mi-ar plăcea să-mi faci un rezumat. Bănuiesc că l-ai citit, nu?

– Este doar un raport preliminar. Încă aștept rezultatele unor teste mai amănunțite, o preveni el.

– Am înțeles, zise ea, sprijinindu-se de spătar.

– Oasele sunt ale unui bărbat și ale unei femei. Sunt datate undeva între șapte sute și nouă sute de ani. Scheletul masculin prezenta urmele unor răni nevindecate în zona pelvisului și deasupra femurului, sugerând posibilitatea ca acestea să fi survenit cu puțină vreme înaintea decesului. Brațul drept și clavicula purtau urmele unor fracturi mai vechi, dar vindecate.

– Vârsta lui?

– Adult, nici foarte tânăr, nici bătrân. Undeva între douăzeci și șaizeci de ani. Grupa de vârstă se va restrânge după finalizarea testelor. Femeia tot cam așa. Avea cutia craniană zdrobită într-o parte, fie din cauza unei lovituri în cap, fie a unei căzături. Născuse cel puțin un copil. Am găsit la ea și dovezi ale unei fracturi a labei piciorului drept și o fractură nevindecată la antebraț, între cot și încheietură.

– Cauza morții?

– Doctorul nu e pregătit să emită o părere într-o fază atât de timpurie a testelor, cu toate că el deja susține că-i va fi greu să stabilească un diagnostic corect și complet. Dată fiind perioada despre care vorbim, probabil că amândoi au murit din cauza rănilor, a sângerării abundente și posibil a înfometării.

– Dar consideră că cele două persoane încă mai trăiau când au fost închise în peșteră?

Authié ridică din umeri, cu toate că zărise licărul de interes din ochii ei cenușii. Marie-Cécile scoase o țigară din portțigaret, pe care o răsuci câteva momente între degete, reflectând.

– Și ce-i cu obiectele descoperite lângă trupuri? întrebă ea, aplecându-se pentru a-l lăsa să-i aprindă țigara.

– Din nou, aceeași poveste, însă specialistul antropolog estimează că aparțin sfârșitului secolului al XII-lea, maximum mijlocul secolului

al XIII-lea. Opaițul de pe altar ar putea fi ceva mai vechi și are lucrătură arabă, posibil spaniolă. Pumnalul s-a dovedit un cuțit obișnuit de tăiat carne și fructe. Pe lama lui au fost identificate pete de sânge. Testele vor confirma dacă sunt de origine animală sau umană. Tolba era din piele, tipică pentru regiunea Languedoc în perioada respectivă. Nu există indicii despre conținutul ei, chiar dacă s-au găsit particule de metal în căptușeală și urme slabe de piele de oaie în cusături.

Marie-Cécile își păstră cât putu ea de bine tonul calm.

– Și altceva?

– Femeia care a găsit peștera, doctor Tanner, a dat și peste o cataramă mare din cupru și argint, prinsă sub bolovanul din fața intrării. Antropologul a datat-o ca aparținând aceleiași perioade și crede că provine fie din partea locului, fie din Aragon. Aveți o fotografie de-a ei în plic.

Marie-Cécile gesticulă a lehamite.

– Nu mă interesează catarama, Paul, zise ea. Scoase pe gură o spirală de fum. Dar aș vrea să știu totuși de ce nu ați găsit cartea.

Observă cum degetele lui lungi se încleștează pe brațele fotoliului.

– Nimic nu indică faptul că ar fi existat una acolo, rosti el netulburat. Deși tolba de piele este suficient de mare ca să încapă o carte de dimensiunile celei căutate de dumneavoastră.

– Și inelul? Și cu privire la el ai îndoieli?

Din nou Authié nu-i îngădui să-l provoace.

– Dimpotrivă. Sunt convins că a fost acolo.

– Și-atunci?

– A fost acolo, dar undeva între momentul descoperirii grotei și sosirea mea însoțit de poliție, a dispărut.

– Dar nu deții nici o dovadă în acest sens, rosti ea tăios.

Îl privi pe Authié cum scoate din buzunar o bucată de hârtie.

– Doctor Tanner s-a dovedit destul de nesăbuită încât să deseneze asta, spuse el, dându-i biletul. Recunosc că e cam schematic, dar se potrivește destul de bine cu descrierea pe care mi-ați făcut-o. Nu credeți?

Ea îi luă schița din mână. Mărimea, forma și proporțiile nu prea semănau cu originalul, dar se apropiau îndeajuns de imaginea labirintului pe care Marie-Cécile o încuiase în seiful ei din Chartres. Nimeni din afara familiei l'Oradore nu-l mai văzuse de mai bine de opt sute de ani. Neîndoielnic era vorba de original.

– Ce mai artistă, murmură ea. E singurul lucru pe care l-a desenat?

Ochii lui cenușii se uitară într-ai ei fără să clipească.

– Mai sunt și altele, dar am considerat că numai desenul de față vă poate interesa.

– Dar de ce nu mă lași pe mine să hotărăsc așa ceva? șopti ea rece.

– Mi-e teamă, *Madame* l'Oradore, că l-am luat doar pe acesta. Celelalte nu mi s-au părut deloc relevante.

Authié ridică din umeri în semn de scuză.

– În plus, inspectorul Noubel, ofițerul care investighează cazul, deja mă suspectează din pricina interesului meu neobișnuit.

– Data viitoare..., începu ea să vorbească, dar se opri. Stinse țigara, strivind cu atâta furie chiștocul, încât tutunul se împrăștie în toate părțile. Sper că ați verificat lucrurile doamnei doctor Tanner.

El încuviință din cap.

– Inelul nu era acolo.

– E mic. L-ar fi putut ascunde oriunde.

– Teoretic, da, fu el de acord, dar mă îndoiesc că lucrurile s-au petrecut astfel. Dacă l-ar fi furat, de ce l-ar mai fi adus în discuție? Pe deasupra, adăugă el, aplecându-se și bătând cu degetul în foaie, dacă originalul se afla în posesia ei, de ce să se mai deranjeze cu o schiță a lui?

Marie-Cécile studie desenul.

– Surprinzător de precis pentru ceva redat din amintiri.

– Perfect de acord.

– Unde se află tânăra acum?

– Aici. În Carcassonne. Se pare că are o întâlnire cu un avocat mâine.

– De ce?

– Nu știu exact, ceva legat de o moștenire. Urmează să plece acasă duminică.

Dubiile care o încercaseră pe Marie-Cécile din clipa în care auzise ieri despre descoperire se intensificau. Ceva nu se potrivea în ansamblul general.

– Cum a obținut femeia asta un loc în echipă? A fost recomandată de cineva?

Authié tresări surprins.

– Tanner nu a făcut parte din echipă, spuse el încet. Sunt sigur că am menționat acest aspect.

Buzele ei se subțiară.

– Te înșeli.

– Îmi cer iertare, rosti el împăciuitor. Puteam să jur că v-am comunicat. Ea s-a oferit să lucreze voluntar. Având în vedere că majoritatea proiectelor de acest gen se bazează pe sprijin neplătit, nu a existat nici un motiv întemeiat să i se refuze cererea de a se alătura celorlalți.

– Cine a ajutat-o?

– Shelagh O'Donnell, cred, spuse el afabil, coordonatorul adjunct al sitului arheologic.

– E prietenă cu doctor O'Donnell? îl iscodi ea, luptându-se să-și disimuleze surpriza.

– Desigur că mi-a trecut și mie prin cap că Tanner i-ar fi pasat inelul. Din păcate, n-am avut ocazia s-o interoghez luni și de atunci parcă a intrat în pământ.

– Cum adică? se răsti ea. Când? Cine mai știe despre asta?

– O'Donnell a fost în tabără noaptea trecută. A primit un telefon, după care a plecat la scurt timp. Nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

Marie-Cécile își aprinse o altă țigară ca să-și potolească nervii.

– De ce nu mi s-au comunicat toate astea înainte?

– Nu am realizat că ați putea fi interesată de ceva atât de nesemnificativ în comparație cu grija dumneavoastră principală. Îmi cer scuze.

– Poliția a fost informată?

– Încă nu. Doctor Brayling, directorul sitului, le-a dat tuturor câteva zile libere. El zice că e posibil ca O'Donnell să fi plecat pur și simplu fără să anunțe pe nimeni.

– Nu vreau ca poliția să se amestece, îi porunci ea. Ar fi un lucru extrem de regretabil.

– Întru totul de acord, *Madame* l'Oradore. Brayling nu e prost. Dacă va bănui că O'Donnell a sustras ceva, nu cred că îi va conveni să implice autoritățile.

– Dar tu crezi că O'Donnell a luat inelul?

Authié evită să răspundă la întrebare.

– Cred că ar trebui s-o găsim.

– Nu te-am întrebat asta. Și cartea? E posibil să fi luat-o și pe aceea?

Authié îi întâlni privirea.

– După cum am mai spus, nu pot preciza dacă această carte a fost sau nu acolo. Se opri o clipă, după care continuă: *Dacă* a fost, pot să jur că n-a scos-o de pe șantier fără să fie văzută. Cu inelul e altă poveste.

– Ei bine, *cineva* a făcut-o, izbucni ea frustrată.

– Cu riscul de a mă repeta, numai dacă a fost acolo.

Marie-Cécile sări în picioare, luându-l prin surprindere, ocoli masa și se postă în fața lui. Pentru prima dată, femeia zări un semnal de alarmă în ochii cenușii ai bărbatului. Se aplecă și-și lipi palma de pieptul lui plat.

– Simt cum îți bate inima, spuse ea blând. Și bate foarte tare. Ce-ar putea însemna asta, Paul? Fără să-și dezlipească privirea de a lui, aproape că-l țintui pe scaun. Eu nu tolerez greșeli. Și nu-mi place să rămân neinformată. Ai priceput?

Bărbatul nu răspunse. Ea oricum nici nu se așteptase să primească vreo replică.

– Tot ceea ce aveai de făcut era să-mi furnizezi obiectele pe care mi le-ai promis. De-aia te plătesc. Așa că fă bine și găsește-o pe englezoaică, târguiește-te cu Noubel dacă e nevoie, restul nu mă interesează. Nici nu vreau să aud.

– Dacă am făcut ceva care să vă dea senzația că...

Femeia își lipi degetele de buzele lui și îl văzu cum tresare sub atingerea ei.

– Nu vreau să aud.

Se îndreptă de spate și plecă de lângă el, întorcându-se pe balcon. Amurgul cobora, învăluind clădirile și podurile în nuanțe întunecate.

Un moment mai târziu, avocatul i se alătură.

– Nu am nici cel mai mic dubiu că te străduiești cât poți, Paul, spuse ea calm.

Bărbatul își puse mâinile pe balustrada de fier și pentru o secundă degetele li se atinseră.

– Mai există și alți membri din *Noublesso Véritable* în Carcassonne care ne-ar putea ajuta la fel de bine. Dar dată fiind implicarea ta profundă de până acum...

Lăsă propoziția neterminată. Din felul în care umerii lui se încordară, Marie-Cécile știu că remarca ei nimerise drept la țintă. Ridică brațul să-i atragă atenția șoferului, care aștepta jos.

– Aș vrea să vizitez Pic de Soularac.

– Rămâneți în Carcassonne?

– Pentru câteva zile, răspunse ea, ascunzându-și zâmbetul.

– Aveam senzația că nu veți dori să intrați în peșteră până în noaptea ceremoniei...

– M-am răzgândit, îl anunță ea, răsucindu-se cu fața spre el. Acum sunt aici. Am lucruri de rezolvat, așa că dacă ai putea să vii să mă iei pe la ora unu, aș dispune de timpul cuvenit să-ți citesc și raportul. M-am cazat la Hôtel de la Cité.

După care intră în apartament, luă plicul de pe masă și-l băgă în geantă.

– *Bien. A demain*, Paul. Somn ușor.

Conștientă că bărbatul o privește în timp ce coboară scările, Marie-Cécile nu putu decât să-i admire sângele rece. Însă când se urcă în mașină, rânji satisfăcută la auzul unui pahar azvârlit într-unul din pereții apartamentului lui Authié, două etaje mai sus.

Recepția hotelului duhnea a fum de trabuc. Oaspeții amatori de o băutură fină după cină, îmbrăcați în costume de vară sau în ținută de seară, se relaxau în fotoliile generoase din piele sau în umbra discretă a canapelelor cu spătar înalt din mahon.

Marie-Cécile se îndreptă alene spre scara imensă. Fotografiile alb-negru atârnate pe pereți imortalizau momente de la începutul noului mileniu.

Când ajunse în cameră, se schimbă de haine și își puse un halat de baie. Așa cum proceda în fiecare noapte înainte de culcare, se cercetă fără părtinire în oglindă, ca atunci când studiezi o operă de artă. Piele diafană, pometi înalți, profilul inegalabil al familiei l'Oradore.

Își plimbă degetele pe gât și pe față. Nu va permite ca frumusețea să-i pălească odată cu trecerea anilor. Dacă totul mergea bine, atunci va reuși ceea ce visase bunicul ei. Va păcăli bătrânețea. Va păcăli moartea.

Se încruntă. Dar numai dacă inelul și cartea vor fi găsite. Ridică receptorul și formă un număr. Cuprinsă de un nou val de energie, își aprinse o țigară și se apropie de fereastră, privind grădinile în timp ce aștepta să i se răspundă. De pe terasă răzbăteau până la ea frânturi ale unor conversații întârziate. Dincolo de crenelurile Cetății, dincolo de râu, luminile din Basse Ville străluceau precum podoabele ieftine, albe-portocalii, de Crăciun.

– François-Baptiste? *C'est moi.* A sunat cineva pe numărul meu privat în ultimele douăzeci și patru de ore?

Ascultă răspunsul.

– Nu? Dar ea te-a sunat?

Așteptă.

– Tocmai am aflat de o mică problemă.

Își lovea brațul cu degetele de la cealaltă mână în timp ce fiul ei vorbea.

– Avem noutăți în ceea ce privește cealaltă chestiune?

Răspunsul nu se dovedi deloc încurajator.

– Național sau doar local?

Făcu o pauză.

– Ține-mă la curent. Dă-mi telefon dacă mai intervine ceva. Eu oricum mă întorc acasă joi noapte.

După ce închise, Marie-Cécile își lăsă gândurile să zboare în voie și cel de-al doilea bărbat din casa ei îi apăru în minte. Will era dulce și hotărât să-i facă pe placă, dar relația lor se lungise peste măsură. Cerea prea mult de la ea și geloziile lui adolescentine începeau s-o

calce pe nervi. Întotdeauna îi punea întrebări, iar ea nu avea chef de complicații pe moment.

În plus, din casă trebuia să dispară orice străin.

Aprinse veioza de pe noptieră și scoase din geantă raportul despre oseminte, dar și un dosar despre Authié însuși, care fusese realizat cu doi ani în urmă, când bărbatul își manifestase intenția de face parte din *Noublesso Véritable.*

Răsfoi documentul, cu toate că îl știa aproape pe de rost. De pe vremea studenției lui, existau două acuzații pentru tentativă de viol. Ambele femei primiseră compensații, având în vedere că își retrăseseră plângerile. Se părea că atacase o algeriancă în timpul unei manifestații proislamice, dar din nou nu apăruse nici o plângere; la universitate se implicase și în publicarea unei broșuri antisemite, după care urmaseră niște bănuieli de abuz fizic și psihic asupra fostei lui soții, care de asemenea nu se concretizaseră.

Mult mai semnificative i se păreau donațiile regulate și tot mai substanțiale către Societatea lui Isus, fundația caritabilă a iezuiților. În ultimii doi ani, implicarea lui în grupurile fundamentaliste ce criticau Vaticanul și în modernizarea Bisericii Catolice se intensificase.

Pentru ea, astfel de dovezi ce indicau un angajament religios aproape fanatic nu cadrau cu statutul de membru al *Noublesso.* Dar Authié își oferise serviciile organizației și până acum nu avea ce să-i reproșeze. Aranjase în mod eficient proiectul arheologic de la Pic de Soularac și totul dădea de înțeles că obiectele vor putea fi ridicate fără probleme. Avertizarea cu privire la slăbiciunile securității din Chartres venise prin intermediul unuia dintre contactele sale. Așadar, te puteai bizui pe inteligența avocatului.

Cu toate acestea, Marie-Cécile nu îl considera deloc un om de încredere. Era prea ambițios. În ciuda tuturor succeselor lui, eșecurile din ultimele patruzeci și opt de ore îl scăzuseră mult în ochii ei. Nu-l credea atât de idiot încât să ia chiar el inelul sau cartea, dar Authié nici nu dădea senzația unui om care să permită să i se fure lucrurile de sub nas.

Șovăi o clipă, după care formă un al doilea număr de telefon.

– Am o treabă pentru tine. Mă interesează o carte, de aproximativ douăzeci de centimetri înălțime și zece centimetri lățime, îmbrăcată în coperți de piele. De asemenea, un inel de piatră bărbătesc, cu o linie subțire la mijloc și gravat pe interior. Și posibil și un mic obiect ca un disc de dimensiunea unei monede de un euro. Se opri. În Carcassonne. Un apartament de pe Quai de Paicherou și un birou de pe rue de Verdun. Ambele îi aparțin lui Paul Authié.

CAPITOLUL 33

Hotelul lui Alice se afla în imediata apropiere a porţilor ce dădeau spre cetatea medievală, înconjurat de grădini elegante, la adăpost de forfota şoselei aglomerate.

Primi o cameră confortabilă de la etajul unu. Tânăra deschise ferestrele pentru a lăsa aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. De afară se insinuă un miros de carne gătită, usturoi şi vanilie, precum şi de fum de trabuc.

Despachetă repede bagajele, făcu un duş, după care îi telefonă din nou lui Shelagh, mai mult din obişnuinţă, pentru că nu se aştepta să i se răspundă. Când mobilul sună în gol mai multe secunde, fără succes însă, ridică din umeri înfrântă. Măcar se străduise şi nu putea fi acuzată de nimic.

Înarmată cu ghidul de călătorie cumpărat dintr-o staţie de benzină de pe şoseaua spre Toulouse, Alice ieşi din hotel şi traversă drumul spre Cetate. Treptele abrupte din beton duceau într-un mic parc mărginit pe ambele părţi de tufişuri şi de platani. Un carusel puternic luminat, datând din secolul al XIX-lea, domina capătul îndepărtat al grădinilor, ornamentele lui ţipătoare *fin-de-siècle* strălucind ciudat în umbra fortificaţiilor medievale din calcar. Îmbogăţit cu o cupolă în dungi cafenii şi albe, pe a cărei bordură fuseseră pictaţi de jur împrejur cavaleri, domniţe şi cai albi, întregul ansamblu sclipea în nuanţe roz şi aurii. Talmeş-balmeşul de cai ce galopau, ceşti imense rotitoare şi trăsuri de poveste îţi lua ochii. Până şi chioşcul de bilete arăta ca o cabină dintr-un bâlci. Se auzi clinchetul unui clopoţel şi copiii ţipară fericiţi când caruselul

începu să se miște, însoțit de cântecul ce răzbătea în tonuri false din mecanismul antic.

Dincolo de carusel, Alice zări formele cenușii ale mormintelor și ale pietrelor funerare, încercuite de zidurile cimitirului, un șir de chiparoși și tisă protejându-i pe cei plecați în lumea cealaltă de privirile indiscrete. La dreapta porților, un grup de bărbați jucau *pétanque.*

Rămase nemișcată o clipă cu fața spre intrarea în cetate și se pregăti sufletește. La dreapta ei se găsea un stâlp din piatră din vârful căruia rânjea un gargui urât, cu privire goală și neînduplecată. Părea renovat de puțină vreme.

SUM CARCAS. Eu sunt Carcas.

Dame Carcas, regina sarazină și soția regelui Balaack, de la care se zicea că-și trage numele Carcassonne, după ce rezistate asediului lung de cinci ani al lui Carol cel Mare.

Alice se deplasă de-a lungul pasarelei acoperite, strâmte și construite din piatră, lanțuri de fier și lemn. Șipcile scârțâiau și troncăneau sub pașii ei. În șanțul de dedesubt nu era apă, ci doar iarbă presărată ici-colo cu flori sălbatice.

Ajunse în *Lices,* o zonă largă, prăfoasă, plasată între inelul interior și cel exterior al fortificațiilor. La dreapta și la stânga copiii se cățărau pe ziduri și se luptau în joacă, duelându-se cu săbii din plastic. Chiar în fața ei se ridica Porte Narbonnaise. Când trecu pe sub bolta înaltă și îngustă, Alice privi în sus. O statuie din piatră a Fecioarei Maria se uita blând spre ea.

După ce lăsă în urmă porțile, spațiul parcă dispăru. Strada principală, Rue Cros-Mayrevieille, pavată cu pietriș, șerpuia urcând tot mai mult. Clădirile se îngrămădeau atât de sufocant una într-alta, încât două persoane, aflate la același etaj în clădiri diferite, își puteau atinge mâinile dacă și le întindeau.

Construcțiile înalte atenuau zgomotul. Limbi distincte, țipete, hohote de râs, gesturi haotice și peste toate, o mașină care se târa alene, amenințând să se ciocnească în orice de clipă de un zid sau de altul. Din fiecare colțișor răsărea câte o gheretă ce vindea cărți poștale sau ghiduri turistice, apoi un manechin ce făcea reclamă muzeului instrumentelor de tortură din vremea inchiziției, standuri cu

perne fantezi și veselă diversă și, nu în ultimul rând, tarabe cu imitații de spade și scuturi. Din pereți ieșeau belciuge răsucite din fier forjat, de care atârnau pancarde din lemn: l'Éperon Médievale – Pintenul Medieval – vindea săbii și păpuși din porțelan; À Saint Louis comercializa săpun, suvenire și veselă.

Alice se lăsă în voia pașilor și ajunse în piața principală, Place Marçou. Era mică și plină de restaurante și de platani frumos tunși. Crengile lor stufoase, ce se răsfirau precum două mâini uriașe care adăposteau mesele și scaunele, intrau în competiție cu marchizele viu colorate. Numele cafenelelor fuseseră pictate în vârf – Le Marçou, Le Trouvère, Le Menèstrel.

Alice hoinări de colo-colo pe asfaltul pietruit, trezindu-se din nou la intersecția dintre Cros-Mayrevieille și Place du Château, unde un triunghi de magazine, *crêperies* și restaurante înconjura un obelisc din piatră înalt de vreo doi metri și jumătate, pe care edilii orașului așezaseră un bust al istoricului din secolul al XIX-lea, Jean-Pierre Cros-Mayervieille. La baza lui se zărea bordura din bronz a fortificațiilor.

Alice continuă să înainteze până în fața unui zid lung și semicircular care proteja castelul Comtal. Dincolo de porțile impozante și încuiate se zăreau turnurile și meterezele castelului. „O fortăreață în interiorul altei fortărețe."

Tânăra femeie se opri, realizând că aceasta constituise destinația călătoriei ei încă de la bun început. Castelul Comtal, căminul familiei Trencavel.

Trase cu ochiul printre porțile înalte de lemn. Totul i se părea extrem de familiar, de parcă venise într-un loc pe care nu-l mai văzuse de mult timp și pe care-l uitase. De-o parte și de alta a intrării se găseau chioșcuri de bilete, cu obloanele trase, pe a căror ușă se menționa programul de funcționare. Dincolo de ele se deschidea o alee cu pietriș, fără nici un smoc de iarbă, care ducea la un pod drept, lat de vreo doi metri.

Alice se îndepărtă de porți, făgăduindu-și în sinea ei să se întoarcă a doua zi dimineață la prima oră. O coti spre dreapta și urmă indicatoarele spre Porte de Rodez. Acesta era așezat între două

turnuri distincte, în formă de potcoavă. Coborî treptele abrupte, tocite pe mijloc din cauza nenumăraților pași ce trecuseră peste ele.

Diferența de vechime dintre zidul interior și cel exterior era mai evidentă aici. Fortificațiile din exterior, despre care citise că fuseseră construite la sfârșitul secolului al XIII-lea și restaurate în timpul secolului al XIX-lea, aveau o culoare cenușie și dimensiuni relativ egale. Detractorii ar fi spus că acest fapt reprezintă doar o altă dovadă pentru felul complet nepotrivit în care se făcuse renovarea. Lui Alice însă nu-i păsa. Spiritul locului o emoționa în mod deosebit. Un amestec de dale roșii – ruine galo-romane – și calcar fărâmicios din secolul al XII-lea alcătuia zidul interior, care includea și peretele de apus al castelului Comtal însuși.

Alice își simți sufletul cuprins de o liniște profundă după zgomotul nebunesc din Cetate, ca și cum ar fi aparținut dintotdeauna acestor locuri. Cu brațele sprijinite de creneluri, se uită în jos spre râu, imaginându-și cum apa rece i se prelinge printre degetele de la picioare.

De-abia când amurgul împresură cu o mantie neagră întreaga lume, ea se întoarse și o apucă înapoi spre Cetate.

CAPITOLUL 34

Carcassona

JULHET 1209

Şirul de călăreţi se îndrepta spre Carcassonne, condus de Raymond-Roger Trencavel şi de Bertrand Pelletier, aflat la mică distanţă în spatele lui. Guilhem du Mas încheia convoiul.

Alaïs mergea alături de preoţi.

Nu se împlinea nici măcar o săptămână de când plecase, dar fetei i se părea că se scursese o veşnicie. Pe chipurile tuturor se citea o tristeţe adâncă. Cu toate că stindardele cu însemnele Trencavel fluturau mândre în vânt şi numărul celor care plecaseră nu se împuţinase, expresia vicontelui vorbea clar despre nereuşita cererii lor.

Caii încetiniră şi o luară la pas, pe măsură ce se apropiară de porţile cetăţii. Alaïs se aplecă înainte şi o mângâie pe Tatou. Iapa era obosită şi-şi pierduse o potcoavă, însă vigoarea nu-i slăbise nici o clipă.

Mulţimea îi întâmpină bucuroasă când trecură pe sub blazonul Trencavel ce atârna între cele două turnuri străjuind Porte Narbonnaise. Copiii alergau pe lângă ei şi le aruncau flori, chiuind veseli. Femeile fluturau eşarfe şi batiste de la ferestrele înalte, pe măsură ce Trencavel îi purta pe străduţele ce duceau la castelul Comtal.

Alaïs răsuflă uşurată când traversară podul îngust ce se unea cu Porţile de Răsărit. Cour d'Honneur se umplu de zarvă, pentru că toată lumea striga şi le făcea semn cu mâna. Scutierii ţâşniră ca arşi să se ocupe de caii stăpânilor, slujitorii alergară iute să pregătească odăile pentru spălat, iar băieţii care dădeau o mână de ajutor la bucătărie

se repeziră să umple butoaiele cu apă, astfel încât ospățul să poată începe în orice moment.

Prin marea de fețe zâmbitoare și mâini ce se agitau zănatic, fata o zări pe sora sa. Servitorul tatălui ei, François, se găsea și el acolo, puțin mai în spate. Alaïs se înroși până în vârful urechilor când își aduse aminte cum îl păcălise și fugise chiar de sub nasul lui.

Oriane cerceta mulțimea. Ochii i se opriră scurt timp asupra soțului ei, Jehan Congost. O expresie ușor disprețuitoare îi schimonosi fața preț de câteva clipe, după care se încruntă de-a binelea când își văzu sora. Alaïs se uită în altă parte, prefăcându-se că nu a observat-o, deși continua să simtă privirea tăioasă a Orianei răzbătând prin puzderia de oameni. Când își răsuci capul din nou, sora sa dispăruse.

Alaïs descălecă, având grijă să nu-și lovească umărul rănit și-i întinse lui Amiel frâiele lui Tatou, ca s-o ducă în grajd. Bucuria că a ajuns acasă se risipi pe loc. Melancolia îi învălui întreaga ființă ca o ceață rece de iarnă. Toți ceilalți își îmbrățișau mamele, surorile, soțiile sau mătușile. Îl căută pe Guilhem, dar parcă-l înghițise pământul. „A plecat deja să se spele." Până și tatăl ei dispăruse.

Rătăci prin curtea mai mică, dorindu-și un strop de singurătate. Nu-și putea scoate din minte un vers al poetului Raymond de Mirval, cu toate că acesta îi sporea tulburarea. *Res contr'Amor non es guirens, lai on sos poders s'atura.* „Nu te mai poți împotrivi iubirii, odată ce aceasta și-a arătat puterea."

Când Alaïs auzise pentru prima dată poemul, sentimentele descrise îi erau necunoscute. Dar chiar și-așa, cum stătea în Cours d'Honneur, cu genunchii la piept, ascultând trubadurul care cânta despre o inimă sfâșiată în două, pricepuse emoția ce se ascundea în spatele versurilor.

Ochii i se umplură de lacrimi. Furioasă, și le șterse cu dosul palmei. Nu avea de gând să-și plângă de milă. Se așeză pe o bancă mai ferită, undeva la umbră.

Ea și Guilhem se plimbaseră adesea prin Cour du Midi în zilele de dinaintea căsătoriei lor. Atunci, copacii deveniseră aurii și un covor de frunze tomnatice, de culoarea cuprului ars și a mușchiului, acoperise pământul. Acum, Alaïs desenă cu vârful cizmei prin praf

un model oarecare, întrebându-se cum s-ar putea împăca ea cu soțul ei. Îi lipseau iscusința și măiestria pentru astfel de uneltiri amoroase.

Oriane nu vorbea cu soțul ei zile întregi. Apoi, pe neașteptate, redevenea vechea și dulcea soție supusă, spre încântarea, dar și disperarea lui Jehan, care știa că nu va trece mult și-l va apăsa din nou jugul tăcerii. Din puținele amintiri legate de căsnicia părinților săi, Alaïs nu reținuse decât aceleași perioade de lumină și de întuneric.

Nu se așteptase niciodată ca și ea să aibă parte de aceeași soartă. Venise în fața preotului din capelă în vălul ei roșu și își rostise jurămintele de nuntă, având ca martori flăcările lumânărilor arămii turnate special pentru sărbătoarea de *Michelmas*, ce aruncau umbre peste altarul îngropat în flori de gherghină. Crezuse dintotdeauna și încă mai credea într-o dragoste ce va ține o veșnicie.

Prietena și sfătuitoarea ei, Esclarmonde, era căutată de îndrăgostiți pentru leacuri și poțiuni cu ajutorul cărora să recâștige sau să ademenească iubirea cuiva. Vin fiert cu frunze de izmă și păstârnac, flori de nu-mă-uita pentru rodnicie ori buchete de primule galbene. Cu tot respectul pe care i-l arăta lui Esclarmonde și îndeletnicirilor acesteia, ea socotise astfel de superstiții drept nerozii. Cum să creadă că dragostea se poate păcăli sau cumpăra așa de ușor?

Știa însă că mai există și alte femei care făceau talismane magice mult mai periculoase, menite să-i vrăjească sau să-i pedepsească pe iubiții necredincioși. Esclarmonde o prevenise împotriva unor astfel de puteri întunecate, întruchiparea neîndoielnică a Diavolului pe pământ.

Astăzi, pentru prima dată în viață, Alaïs întrezări și înțelese suferințele care ar putea îndemna o femeie să folosească asemenea măsuri deznădăjduite.

– *Filha.*

Alaïs tresări.

– Unde ai fost? întrebă el, gâfâind. Te-am căutat peste tot.

– Nu te-am auzit, *paire,* spuse ea.

– Pregările pentru *Ciutat* vor începe cât de curând, imediat ce vicontele Trencavel își va vedea fiul și soția. În zilele ce vor urma, arareori vom mai avea timp să ne tragem răsuflarea.

– Când o să ajungă Simeon aici?

– Peste o zi sau două. Pelletier se încruntă. Tare aș fi vrut să-l conving să călătorească împreună cu noi. Dar el credea că e mai puțin bătător la ochi dacă se găsește printre ai lui. Poate că avea dreptate.

– Și imediat ce ajunge aici, stărui ea, vei hotărî ce e de făcut, nu? Aș avea un plan despre cum să...

Alaïs se opri, dându-și seama că mai bine ar cugeta pe-ndelete, înainte de a se face de râs în fața tatălui ei. „Și a lui Simeon."

– Un plan? o întrebă el iscoditor.

– Nu, nimic neobișnuit, se repezi fata. Am vrut doar să știu dacă voi putea fi și eu de față la întâlnirea dintre tine și Simeon.

Uimirea se așternu peste chipul lui brăzdat de riduri. Îl vedea cum se chinuie să ia o hotărâre.

– Ținând seama de faptele tale de până acum, spuse el într-un târziu, ai tot dreptul să asculți ce avem de spus. Totuși, adăugă el, ridicând un deget amenințător, nu vei fi decât un simplu martor. Nu mai îngădui să faci ceva în această privință. Nu mai vreau să-ți primejduiești viața.

Înlăuntrul ei ardoarea se aprinse și mai tare. „Îl voi convinge, atunci când va veni vremea."

Își plecă privirea și-și încrucișă resemnată palmele în poală.

– Negreșit, *paire*. Mă voi supune dorințelor tale.

El o privi atent, dar se abținu să rostească vreun cuvânt.

– Trebuie să-ți mai cer un singur lucru, fiica mea. Vicontele Trencavel o să dea un mare ospăț pentru întoarcerea sa lipsită de primejdii în Carcassona, chiar dacă multă lume nu știe că încercările noastre de la Toulouse pentru păstrarea păcii au dat greș. *Dame* Agnès o să ia parte la vecernie în catedrala Sant-Nasari în seara aceasta, și nu în capelă. Se opri. Aș vrea să te duci. Împreună cu sora ta.

Alaïs rămase cu gura căscată. Cu toate că participa la slujbele din capela castelului Comtal din când în când, tatăl ei nu-i ceruse niciodată să meargă la catedrală.

– Știu că ești obosită, însă vicontele Trencavel crede că purtarea lui și a celor apropiați lui nu trebuie să fie pusă la îndoială. Dacă sunt iscoade în *Ciutat* – și nu mă îndoiesc că așa e – nu vrem ca pierzania

noastră spirituală, așa cum poate fi ea judecată din afară, să ajungă la urechile dușmanilor noștri.

– Dar nu mă deranjează oboseala, tată, rosti ea cu înverșunare. Episcopul de Rochéfort și preoții lui sunt niște fățarnici. Ei propovăduiesc un lucru, dar fac altceva în viața de zi cu zi.

Îl văzu înroșindu-se, dar nu înțelese dacă de rușine sau de mânie.

– Și pentru că tot ai pomenit de asta, înseamnă că vei lua parte și tu la slujbă, nu? îl iscodi ea.

Pelletier se feri s-o privească în ochi.

– Se înțelege de la sine că voi fi ocupat cu treburi pe lângă vicontele Trencavel.

Fata se uită la el furioasă.

– Foarte bine, se răsti ea. Mă voi supune poruncii tale, *paire*. Dar să nu te aștepți să îngenunchez în fața unui om răstignit pe o cruce și să mă rog.

Pentru o clipă, se gândi că a întrecut măsura. Apoi, spre uimirea ei, tatăl ei izbucni în râs.

– Ai dreptate. Nu m-aș fi așteptat oricum la așa ceva. Dar poartă-te cu grijă, Alaïs. Nu te pripi să gândești cu voce tare. Zidurile au urechi.

Alaïs își petrecu următoarele câteva ore în camera ei, preparând o alifie din măghiran sălbatic pentru umărul și gâtul ei înțepenit. În același timp, asculta pălăvrăgeala veselă a slujnicei.

După spusele Rixendei, lumea se împărțise în două tabere în ceea ce privește fuga ei din castel, în puterea nopții. Unii îi admirau îndrăzneala și curajul. Alții, și printre aceștia se număra și Oriane, o vorbeau de rău. Își făcuse bărbatul de râs, purtându-se atât de necuviincios pentru o doamnă de la curte. Dar cel mai grav era că pusese în primejdie izbânda misiunii. Alaïs nădăjduia ca Guilhem să nu creadă la fel, cu toate că se temea de o asemenea posibilitate. Gândurile lui urmau adesea căile bine bătătorite. Pe deasupra, orgoliul îi putea fi rănit cu ușurință, iar dorința de a fi admirat și respectat la curte îi era cunoscută, și asta îl împingea adesea să spună și să facă lucruri împotriva firii sale. Dacă se simțea umilit, nu puteai ghici cum va răspunde.

– Acuma însă, nimeni nu mai scoate o vorbă, *Dame* Alaïs, spuse slujnica, înlăturând resturile nefolosite ale ierburilor. Toată lumea s-a întors sănătoasă. Dacă nici aşa nu s-a dovedit că Dumnezeu e alături de noi, păi atunci cum?

Fata îi dărui un zâmbet chinuit. Îşi dădea seama că Rixende va judeca lucrurile într-o altă lumină, imediat ce adevărul se va răspândi în întreaga Cetate.

Clopotele se jeluiau zgomotos, iar cerul căpăta nuanţe tot mai roz şi mai alburii, în timp ce procesiunea se îndrepta dinspre castelul Comtal spre Sant-Nasari. În frunte se afla un preot, înveşmântat în alb şi ţinând în braţe o statuie din aur. În spatele lui veneau ceilalţi prelaţi, călugăriţe şi călugări.

Imediat după ei, se zărea *Dame* Agnès, soţiile dregătorilor, alaiul terminându-se cu doamnele de companie. Alaïs fusese obligată să meargă alături de sora ei.

Oriane nu scosese nici un cuvânt, fie el bun sau rău. Ca întotdeauna, mulţimea o privea cu lăcomie şi încântare. Purta o rochie roşu-aprins, cu o cingătoare delicată, neagră-aurie, ce-i accentua talia înaltă şi şoldurile rotunde. La brâu, îi atârna punguţa pentru milostenie. Părul ca pana corbului fusese spălat şi uns cu pomezi, iar mâinile îi stăteau pios încrucişate în faţă.

Alaïs îşi închipui că punguţa cu pricina este un cadou de la cineva care o preţuieşte nespus, bogat pare-se, judecând după blazonul brodat cu fir auriu.

Dincolo de atmosfera ceremonioasă, ea simţi o stare de teamă şi de neîncredere.

Nu-l băgă de seamă pe François până când acesta o bătu uşor pe braţ.

– Esclarmonde s-a întors, îi şopti el la ureche. Vin direct de acolo.

Se răsuci cu faţa la el.

– I-ai vorbit?

Bărbatul şovăi.

– Nu cum s-ar cuveni, *Dame* Alaïs.

Fata se desprinse imediat de alai.

– Mă duc la ea.

– Îmi daţi voie să vă sfătuiesc, domniţă, că poate ar fi mai bine să aşteptaţi până se încheie slujba? spuse el, privind spre uşă.

Alaïs îi urmări privirea. Trei călugări cu glugi negre stăteau de pază, anume pentru a reţine cine este prezent şi cine nu.

– Ar fi un lucru nedorit ca lipsa domniei voastre să apese pe umerii doamnei Agnès sau asupra tatălui vostru, stăpânul meu. Lumea ar putea înţelege că vă arătaţi astfel aplecarea către noua biserică.

– Da, bineînţeles. Cugetă câteva clipă, după care adăugă: Dar du-te, te rog, şi spune-i lui Esclarmonde că voi merge la ea cât voi putea de repede.

Alaïs îşi înmuie degetele în apa sfinţită din *bénitier* şi se închină, de dragul ochilor iscoditori.

Găsi un loc în partea de nord a naosului, cât mai departe de Oriane, încercând să nu atragă atenţia asupra sa. Lumânările, ce umpleau cercurile imense ale candelabrelor agăţate de tavan, pâlpâiau deasupra altarului. De dedesubt îţi dădeau senzaţia unor roţi de fier ce puteau în orice moment să-i zdrobească pe păcătoşii din biserică.

Surprins de numărul mare de oameni, după ce atâta timp spaţiul catedralei rămăsese gol, episcopul îşi începu slujba cu voce subţire şi fragilă, ce de-abia ajungea la credincioşii care răsuflau greu din cauza căldurii. Nu exista nici un fel de asemănare între toate acestea şi simplitatea bisericii lui Esclarmonde.

Biserica tatălui ei.

Bons Homes preţuiau credinţa sinceră, din suflet, mai mult decât orice altceva. Ei nu aveau nevoie de clădiri sfinţite, nici de ritualuri încâlcite ori de supunerea umilitoare născocită dinadins să-i ţină pe oamenii simpli departe de Dumnezeu. Ei nu slăveau nişte imagini şi nici nu se prosternau în faţa idolilor. Pentru creştinii *Bons Homes*, puterea lui Dumnezeu sălăşluia în cuvânt. Nu aveau nevoie decât de cărţi şi de rugăciuni, de cuvinte rostite şi citite cu voce tare. Mântuirea sufletului nu se bizuia pe milostenie, moaşte sau litanii, al căror înţeles numai preoţii îl pricepeau.

Pentru ei, toate creaturile erau egale în fața bunăvoinței Tatălui Sfânt – evrei sau sarazini, bărbați sau femei, fiare de pe câmp sau păsări din cer. Nu credeau în iad și nici în ziua Judecății de Apoi, pentru că numai prin mărinimia Domnului lumea se putea salva, cu toate că mulți aveau să mai trăiască nenumărate vieți înainte de a se alătura regatului lui Dumnezeu.

Chiar dacă Alaïs nu participase niciodată la nici una dintre întrunirile de la Esclarmonde, cunoștea cuvintele rugăciunilor și ale ritualurilor. Dar ceea ce conta cel mai mult în aceste vremuri de restriște era faptul că acești *Bons Chrétiens* se vădeau a fi oameni îngăduitori, cumsecade, liniștiți, care mai degrabă sărbătoreau un Dumnezeu al Luminii, decât să se plece copleșiți în fața mâniei unui Dumnezeu catolic deosebit de crud.

În sfârșit se auzi rugăciunea de binecuvântare. Venise clipa să se facă nevăzută. Își plecă fruntea. Încet, cu mâinile încrucișate, mișcându-se cu grijă să nu bage cineva de seamă, fata se retrase spre ușă.

Ieși afară și răsuflă ușurată.

CAPITOLUL 35

Casa lui Esclarmonde se ridica în umbra Turnului Balthazar.

Alaïs şovăi un moment înainte de a bate în obloane. Prin fereastra mare care dădea spre stradă, se uită la prietena ei cum se mişcă prin odaie. Purta o rochie simplă, verde, şi părul, presărat cu fire argintii, prins la spate.

„Ştiu că am dreptate."

Putea să jure că bănuielile ei se vor adeveri. Esclarmonde îşi ridică privirea. Imediat îi făcu un semn cu mâna şi chipul i se lumină cu zâmbetul larg.

– Alaïs. Fii binevenită! Ţi-am dus dorul, eu şi Sajhë.

Mirosul familiar al ierburilor şi al mirodeniilor o învălui pe fată din clipa în care trecu pragul şi coborî în încăpere. O căldare cu apă fierbea la un foc mic. O masă, o băncuţă şi două scaune stăteau lipite de un perete.

O draperie grea despărţea partea din faţă a casei de cămăruţa din spate. Aici se întâlnea Esclarmonde cu cei care îi căutau sfaturile şi leacurile. Pentru că în prezent nu avea nici un oaspete, draperia era trasă într-o parte şi dincolo de ea se zăreau rafturile lungi şi încărcate cu urcioare de pământ. Din tavan atârnau smocuri de ierburi şi ramurele cu flori uscate. Pe masă se afla un opaiţ, un pisălog şi o piuă, leit cu cel al ei. Îl primise ca dar de nuntă de la Esclarmonde.

O scară ducea spre o mică platformă unde dormeau Esclarmonde şi Sajhë. Băiatul se afla sus şi chiui vesel când văzu cine intră. Coborî repede treptele şi o înconjură pe Alaïs drăgăstos, cu braţele pe după

talie. Abia trăgându-şi răsuflarea, se apucă să-i povestească tot ce se petrecuse de când se întâlniseră ultima dată.

Sajhë era un povestitor desăvârşit, plin de imaginaţie şi culoare, iar ochii lui ca ambra scânteiau de plăcere când vorbea.

– Am nevoie de tine să duci două mesaje, îl rugă Esclarmonde după ce-l lăsă un timp să se desfăşoare în voie. Domniţa Alaïs nu se va supăra că pleci. El dădu să se împotrivească, dar expresia de pe chipul bunicii lui îl opri. N-o să dureze mult.

Alaïs îi ciufuli părul.

– Ai o privire ageră, Sajhë, şi un har aparte de a vorbi. Poate când vei fi mare ajungi poet, ce zici?

El scutură din cap.

– Vreau să fiu cavaler, domniţă. Vreau să mă lupt.

– Băiete, îl dojeni Esclarmonde. Fii atent acum.

Îi spuse numele celor pe care trebuia să-i viziteze şi mesajul pe care trebuia să-l transmită: doi preoţi *parfait* din Albi vor veni în crângul de la răsăritul bisericii Sant-Miquel peste trei nopţi.

– Ai priceput? El încuviinţă. Bine, zâmbi ea, sărutându-l în creştet şi punându-i degetul pe buze. Nu uita. Numai celor pe care ţi i-am pomenit. Acum, fugi! Cu cât pleci mai repede, cu atât mai iute te vei întoarce să-i înşiri lui Alaïs istorioarele tale.

– Nu ţi-e teamă că va fi prins? o întrebă fata pe Esclarmonde după ce uşa se închise.

– Sajhë este un băiat isteţ. Vorbeşte numai cu cei cărora trebuie să le dea mesajul. Se aplecă peste pervazul ferestrei şi trase obloanele. Ştie cineva că eşti aici?

– Doar François. El mi-a zis că te-ai întors.

O luminiţă ciudată apăru în ochii femeii.

– Mai bine aşa, *è*. Se aşează la masă şi o pofti pe Alaïs să i se alăture. Şi-acum, fata mea... Călătoria la Besièrs a avut succes?

Alaïs se înroşi.

– Aşadar, şi tu ai auzit de asta.

– Toată Carcassona vorbeşte. Nu-i mai interesează altceva. Chipul ei deveni serios. Mi-am făcut griji, mai ales că totul s-a petrecut imediat după atacul asupra ta.

– Și despre asta ai aflat? Dacă am văzut că nu mi-ai trimis vești, am crezut că ești plecată.

– Nici pomeneală! Am ajuns la castel în ziua în care te-au găsit, dar François nu mi-a dat voie să te văd. Din porunca surorii tale, nimeni nu te putea vizita.

– El nu mi-a zis așa ceva, rosti Alaïs nedumerită. Și nici Oriane, cu toate că din partea ei nu mă miră o astfel de purtare.

– De ce?

– Mă urmărește tot timpul, dar în nici un caz ca să-mi arate cât mă iubește, ori cel puțin așa pare la prima vedere. Făcu o pauză. Iartă-mă că nu ți-am mărturisit planurile mele, Esclarmonde, însă timpul scurs între hotărârea mea și momentul plecării a fost unul foarte scurt.

Femeia o liniști, fluturând din mână.

– Hai să-ți povestesc ce s-a întâmplat aici, cât ai fost plecată. La două zile după ce ai părăsit castelul, a sosit un bărbat care a întrebat de Raoul.

– Raoul?

– Băiatul care te-a găsit în livadă. Esclarmonde se chinui să zâmbească. Și-a câștigat ceva faimă de când cu atacul asupra ta și și-a luat niște aere de parcă ar fi înfruntat de unul singur întreaga oaste a lui Saladin ca să te salveze pe tine.

– Nu mi-l amintesc deloc, spuse Alaïs, clătinând din cap. Crezi că a văzut ceva?

Esclarmonde ridică din umeri.

– Mă îndoiesc. Ai lipsit mai bine de o zi înainte ca toți cei de la curte să se îngrijoreze. Nu pot să cred că Raoul a fost de față când s-a petrecut tâlhăria, pentru că altfel ar fi dat de veste mai devreme. Oricum, străinul s-a apropiat de Raoul și l-a dus la *taberna Sant Joan dels Evangèlis*. L-a îmbuibat de bere și l-a vrăjit cu vorbe meșteșugite. Raoul e doar un băiețel, cu toată făloșenia lui, și mai degrabă unul cam nătâng. Așa că, până ce Gaston s-a pregătit să tragă obloanele, Raoul s-a îmbătat atât de rău că de-abia se mai ținea pe picioare. Însoțitorul lui i-a oferit găzduire la el acasă.

– Da?

– Raoul nu s-a mai întors de atunci. Şi nici n-a mai fost văzut.

– Şi bărbatul?

– A dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pământul. La tavernă a zis că vine din Alzonne. M-am dus până acolo, cât timp ai stat în Besièrs. Nimeni n-a auzit de el.

– Carevasăzică nu mai putem afla nimic.

Esclarmonde dădu din cap că nu.

– Cum se face că te aflai afară la ora aceea din noapte? o iscodi femeia.

Vorbea calm şi liniştit, dar în tonul ei se simţea gravitatea.

Alaïs îi povesti. După ce termină, femeia păstră tăcerea câteva secunde.

– Se ridică două întrebări, rosti ea într-un târziu. Mai întâi aş vrea să aflu cine mai ştia că fuseseşi chemată de tatăl tău, pentru că bag mâna-n foc că atacatorii tăi nu se găseau acolo din întâmplare. Apoi, presupunând că nu ei au pus la cale mârşăvia, în numele cui au făptuit-o.

– N-am spus la nimeni. Tata m-a prevenit.

– Dar François ţi-a adus mesajul.

– Da, recunoscu Alaïs, dar nu pot crede că el ar...

– Oricare dintre slujitori l-ar fi putut zări intrând în camera ta şi ar fi putut auzi ce ţi-a transmis. Se uită în ochii fetei cu privirea ei directă şi inteligentă. De ce ai plecat după tatăl tău la Besièrs?

Schimbarea subiectului se petrecuse atât de iute, atât de neaşteptat, încât Alaïs tresări surprinsă.

– Am fost..., începu ea sobră, dar prevăzătoare.

Venise la Esclarmonde ca să găsească nişte răspunsuri la întrebările ei. Dar aici rolurile se inversaseră.

– Mi-a dat un obiect, zise fata, fără să-şi dezlipească ochii de pe chipul prietenei sale, un obiect pe care este gravat un labirint. Asta mi-au luat hoţii. Din cauza celor spuse de tatăl meu, m-am temut că fiecare zi ce trece ar putea pune în primejdie...

Se opri, nesigură pe vorbele sale.

În loc să pară îngrijorată, femeia îi zâmbi.

– I-ai povestit și despre lădiță, Alaïs? rosti ea încet.

– Da, în noaptea dinaintea plecării lui... chiar înainte să fiu... atacată. Mi s-a părut foarte tulburat, mai ales când i-am zis că nu știu de unde a apărut. Dar tu cum de...

– Sajhë a văzut-o când te-a ajutat să cumperi brânză de la piață și mi-a spus. Și tu ai băgat de seamă ce ochi ageri are.

– Un lucru foarte ciudat pentru un băiat de unsprezece ani.

– L-a recunoscut pe loc și știa cât e de important pentru mine, replică Esclarmonde.

– Ca și *merel*-ul.

Privirile li se întâlniră. Esclarmonde stătu în cumpănă.

– Nu, continuă ea, alegându-și cuvintele cu grijă. Nu chiar ca el.

– E la tine? șopti Alaïs. Femeia încuviință din cap. Dar de ce nu mi-ai cerut lădița? Ți-aș fi dăruit-o de bunăvoie.

– Sajhë a venit la tine în noaptea în care ai dispărut, tocmai pentru asta. A așteptat o vreme, dar pentru că nu te-ai mai întors în camera ta, a luat-o. Date fiind împrejurările, s-a purtat cu înțelepciune.

– Așadar, încă mai e la tine?

– Da.

Alaïs se simți nespus de norocoasă și tare mândră că nu se înșelase în privința prietenei ei, ultimul păzitor.

„Am văzut modelul. Mi-a vorbit."

– Răspunde-mi, Esclarmonde, zise ea năpădită de emoții puternice. Dacă lădița este a ta, de ce tatăl meu nu știa de ea?

Esclarmonde zâmbi.

– Din aceeași pricină pentru care el nu știe de ce e la mine din capul locului. Așa a vrut Harif. Pentru a proteja Trilogia de orice primejdie. Alaïs rămase mută de uimire. Bun. Acum că ne-am înțeles una pe alta, trebuie să-mi povestești tot ce știi.

Ascultă cu atenție până când Alaïs ajunse la sfârșitul poveștii ei.

– Carevasăzică, Simeon e în drum spre Carcassona?

– Întocmai, deși i-a dat tatălui meu cartea spre păstrare.

– Înțeleaptă hotărâre. De-abia aștept să-l cunosc mai bine. Întotdeauna am crezut despre el că e un om cumsecade.

– Și mie mi-a plăcut mult de tot, recunoscu fata. În Besièrs, tata a fost foarte dezamăgit să descopere că el avea doar o carte. Se aștepta să le găsească pe amândouă.

Esclarmonde se pregătea să-i răspundă, dar niște bătăi furioase în obloane și în ușă o întrerupseră.

Amândouă femeile săriră ca arse.

– *Atencion! Atencion!*

– Ce e? Ce se petrece? strigă Alaïs.

– Soldați! În lipsa tatălui tău, au căutat de mai multe ori prin toate casele.

– Dar ce anume?

– Pe tâlhari, ziceau ei, dar de fapt îi vânau pe *Bons Homes.*

– Dar din a cui poruncă au venit? A dregătorilor?

Femeia scutură din cap că nu.

– A lui Bérenger de Rochéfort, nobilul nostru episcop; a călugărului spaniol Domingo de Guzman și a predicatorilor lui cu glugi, a trimișilor papei, cine poate ști? Nu s-au sinchisit să ne înștiințeze.

– Dar asta înseamnă o încălcare a orânduielilor noastre...

Esclarmonde își lipi degetele de buzele fetei.

– Șșșt! Poate o să plece mai departe.

În acel moment, o izbitură sălbatică împrăștie aschii mari de lemn în toată încăperea. Zăvorul ceda și ușa fu trântită de peretele din piatră cu o bufnitură surdă. Doi bărbați, înarmați până în dinți și cu chipurile acoperite de coifurile cu viziera lăsată, năvăliră înăuntru.

– Sunt Alaïs du Mas, fiica intendentului Pelletier. Vă cer să-mi spuneți din a cui poruncă vă aflați aici!

Nu-și coborâră armele și nici nu-și descoperiră fețele.

– Stărui să-mi... În prag flutură o pelerină roșie și spre groaza fetei, Oriane trecu pragul. *Sòrre!* Ce vânt turbat te aduce aici?

– Am venit la porunca tatălui nostru să te duc înapoi la castelul Comtal. Știrea despre plecarea ta grăbită de la vecernie a ajuns deja la urechile lui. Temându-se că ai putea păți o nenorocire, m-a rugat stăruitor să te găsesc.

„Minți cu nerușinare!"

– El nu s-ar fi gândit la o astfel de trăsnaie, dacă nu i-ai fi împuiat tu capul mai întâi, rosti Alaïs serioasă. Își aruncă privirea spre cei doi soldați și adăugă: Tot a lui a fost ideea să vii înarmată?

– Cu toții ne dorim ce-i mai bine pentru tine, spuse ea, schițând un zâmbet în colțul buzelor. Recunosc că poate au arătat prea mult zel.

– Nu e nevoie să-ți faci griji pentru mine. Mă voi întoarce la castel îndată ce voi termina.

Oriane însă nu mai era atentă la ea. Ochii săi cercetau scormonitori încăperea. Alaïs simți cum îi îngheață sângele în vine. Ar fi putut asculta sora sa ceea ce vorbiseră ea și Esclarmonde?

Într-o străfulgerare, își schimbă planul de bătaie.

– Dar dacă mă gândesc mai bine, poate că te voi însoți acum. Oricum mi-am isprăvit treburile aici.

– Treburi, *Sòrre?*

Oriane începu să se plimbe prin cameră, mângâind în treacăt spătarele scaunelor și masa. Săltă capacul unui cufăr așezat într-un colț, după care îl închise cu o pocnitură. Alaïs o urmări tulburată.

Oriane se opri în pragul celei de-a doua încăperi.

– Ce faci tu, aici, *sorcière,* exclamă ea disprețuitor, uitându-se la Esclarmonde pentru prima dată. Leacuri, vrăji pentru cei slabi de înger? Își băgă capul înăuntru, cu o expresie de scârbă pe față, după care se retrase. Multă lume crede că ești vrăjitoare, Esclarmonde de Servian, o *faitilhièr,* cum zic oamenii de rând.

– Cum îndrăznești să-i vorbești astfel? se răzvrăti Alaïs.

– Sunteți oricând binevenită să aruncați o privire, *Dame* Oriane, dacă asta vă face plăcere, rosti Esclarmonde blând.

Sora mai mare o înșfăcă pe mezină de braț.

– Ajunge, șuieră ea, înfigându-și unghiile ascuțite în carnea celeilalte. Ai hotărât că ești gata de plecare, așa că hai să mergem la castel!

Înainte să mai apuce să spună ceva, Alaïs se trezi în stradă. Soldații veneau la mică distanță în urma ei, astfel încât le simțea răsuflarea în ceafă. Își aminti mirosul de bere și mâna aspră ce-i acoperise gura.

– Mergi mai repede, se răsti sora sa, împingând-o nemilos.

De dragul prietenei sale, fata se supuse dorințelor lui Oriane. La colțul străzii, reuși să mai arunce o privire peste umăr. Esclarmonde, care stătea în prag privind-o, își lipi iute degetele de buze. Un avertisment clar să nu scoată o vorbă.

CAPITOLUL 36

Aflat în donjon, Pelletier se frecă la ochi şi-şi întinse braţele ca să-şi mai dezmorţească oasele.

Timp de mai multe ore, din castelul Comtal, plecaseră mesageri care duceau cu ei scrisori către toţi cei şaizeci de vasali ai lui Trencavel, care încă nu porniseră spre Carcassona. Cei mai puternici dintre aceştia căpătaseră de-a lungul timpului puteri mari, astfel încât Pelletier avu grijă ca Raymond-Roger să pară că doreşte să-i convingă să i se alăture, nu să le poruncească aceasta. Fiecare scrisoare vorbea limpede despre ameninţarea care le umbrea viitorul. Francezii se strângeau la hotarele lor, pregătindu-se pentru o cotropire cum nu mai cunoscuse ţinutul Midi. Garnizoana de la Carcassona trebuia întărită. Iar ei trebuiau să-şi împlinească jurămintele de credinţă şi să vină însoţiţi de cât de mulţi bărbaţi puteau strânge.

– *A la perfin*, spuse Trencavel, topind puţină ceară deasupra flăcării ca să pună sigiliul. În sfârşit!

Pelletier se întoarse alături de viconte, clătinând din cap spre Jehan Congost. De obicei nu prea-i păsa de soţul Orianei, însă în împrejurările de faţă se văzu nevoit să recunoască deschis că Jehan şi copiştii săi munciseră neobosiţi şi cu mult spor. Acum, când ultimul dintre slujitori luă misiva cea de pe urmă ca să i-o înmâneze mesagerului, Pelletier făcu un semn spre secretari să plece. Aceştia, primind şi încuviinţarea mai-marelui lor, Congost, se ridicară unul câte unul în picioare, pocnindu-şi degetele din încheieturi, frecându-şi ochii obosiţi, adunându-şi sulurile de pergament, penele şi cernelurile. Pelletier aşteptă până când rămase singur cu vicontele Trencavel.

– Ar trebui să vă odihniți, *Messire,* îl îndemnă el. Trebuie să vă cruțați puterile.

Trencavel izbucni în râs.

– *Força e vertu,* spuse el, amintind de vorbele rostite în Béziers. Putere și curaj. Nu te îngrijora, Bertrand, n-am nimic. Niciodată nu m-am simțit mai bine. Își așează mâna pe umărul lui. Însă tu, bătrâne prieten, chiar se pare că ai nevoie de puțină tihnă.

– Vă mărturisesc că mă bate un astfel de gând, *Messire,* recunoscu el.

După săptămâni întregi de nopți pierdute când dormise pe sponci, Pelletier resimțea greutatea celor cincizeci și doi de ani câți număra.

– Vom dormi cu toții în paturile noastre noaptea asta, Bertrand, cu toate că mă tem ca ea să nu fie și ultima, cel puțin pentru noi. Fața lui chipeșă deveni solemnă. Este important să-i văd pe dregători pe cât de repede posibil și pe cât de mulți cu putință.

Intendentul dădu din cap, încuviințând.

– Aveți o dorință anume?

– Chiar dacă toți vasalii răspund chemării mele și vor aduce cu ei trupe de soldați, tot mai avem nevoie de oameni.

Își întinse mâinile neputincios.

– Așteptați încuviințarea dregătorilor să umblăm la rezervele pentru război?

– Trebuie să strângem îndeajuns cât să cumpărăm brațele disciplinate și călite pe câmpul de luptă ale mercenarilor, aragonezi sau catalani.

– V-ați gândit să sporiți și dările? Pe sare, poate? Sau grâne?

– E prea devreme pentru așa ceva. Aș vrea ca banii trebuincioși să-mi fie dați de bunăvoie și nu luați cu de-a sila. După o pauză scurtă adăugă: Dacă nu izbutesc, atunci voi fi nevoit să trec la măsuri mai aspre. Cum merge construcția fortificațiilor?

– Toți zidarii și săpătorii din *Ciutat,* din Sant-Vincens și Sant-Miquel au fost chemați, precum și cei din satele de mai la nord. Deja s-a început lucrul la desfacerea stranelor de catedrală și a sălii de mese a preoților.

Trencavel rânji.

– Bérenger de Rochéfort o să se strâmbe când o să audă asta!

– Episcopul va trebui să se împace cu gândul, bombăni Pelletier. Avem nevoie de orice buștean, în cel mai scurt timp, ca să putem porni lucrul la *amban*-e și *cadefalc*-e. Palatul și mănăstirile lui ne pun lemnul necesar la îndemână.

Raymond-Roger își săltă mâinile, prefăcându-se în glumă că se dă bătut.

– Nu-ți pun la îndoială hotărârile, zâmbi el. Proviziile și parapetul de apărare sunt mai importante decât bunăstarea episcopului! Spune-mi, Pierre-Roger de Cabaret n-a sosit încă?

– Nu, *Messire*, cu toate că îl așteptăm să pice în orice clipă.

– Să-l trimiți de îndată la mine, cum apare, Bertrand. Dacă e posibil, le-aș vorbi dregătorilor ceva mai târziu, când ajunge și el. Îl prețuiesc nespus. Vreo veste de la Termenès sau Foix?

– Nici una, *Messire*.

După o vreme, Pelletier se ridică în picioare și privi spre Cour d'Honneur, ținându-și mâinile în șolduri, mulțumit de cât de repede se desfășurau lucrurile. Se auzeau deja bocănitul topoarelor, hârșâitul fierăstraielor, sfârâitul focului din fierărie și scârțâitul roților de la căruțele ce cărau lemne, cuie și smoală.

Cu coada ochiului, o zări pe Alaïs alergând prin curte înspre el. Se încruntă.

– De ce ai trimis-o pe Oriane să mă aducă acasă? se repezi fata când ajunse lângă el.

Pelletier o privi uimit.

– Pe Oriane? Să te aducă de unde?

– Mă aflam la prietena mea, Esclarmonde de Servian, în cartierul de miazăzi din *Ciutat*, când ea a dat năvală, însoțită de doi soldați, urlând că a fost trimisă să mă ia înapoi la castel. Se uită cercetător la tatăl său, dar nu văzu decât o mare nedumerire. A grăit drept?

– N-am întâlnit-o pe sora ta.

– Ai vorbit cu ea despre cum se poartă atunci când nu ești tu aici? Doar ai promis!

– Încă n-am avut prilejul.

– Rogu-te, nu o prețui mai mult decât trebuie! Știe ceva care te-ar putea răni, sunt sigură de asta!

Pelletier se înroși până în vârful urechilor.

– Nu-ți dau voie să îi aduci asemenea învinuiri surorii tale. Este...

– Lădița cu labirintul îi aparține lui Esclarmonde, i-o reteză ea.

Intendentul se opri de parcă l-ar fi lovit cineva în cap.

– Poftim? Ce vrei să spui cu asta?

– Îți amintești? Simeon i-a dat-o femeii care a venit după cea de-a doua carte.

– Nu e cu putință! rosti el cu atâta forță, încât Alaïs făcu un pas înapoi.

– Esclarmonde este celălalt păzitor, stărui fata, vorbind repede. Sora din Carcassona căreia i-a scris Harif. Știa și despre *merel*.

– Și ți-a spus cu gura ei că este păzitorul cărții? strigă el. Pentru că, dacă-i pe-așa, atunci...

– N-am întrebat-o direct, răspunse ea ferm. Totul se leagă, *paire*. Este întocmai omul pe care l-ar alege Harif. Ce știi tu despre Esclarmone?

– Mi-a ajuns la urechi cum că ar fi o femeie înțeleaptă. Și îi sunt recunoscător pentru dragostea ce ți-o poartă. Are un băiat, parcă, nu?

– Un nepot. Îl cheamă Sajhë. Are unsprezece ani. Esclarmonde se trage din Servian, *Messire*. A venit în Carcassona când Sajhë era doar un copilaș. Totul se potrivește cu spusele lui Simeon.

– Domnul intendent Pelletier!

Se întoarseră amândoi cu fața spre slujitorul care venea în fugă spre ei.

– *Messire*, vicontele Trencavel vă cere să vă duceți în camerele lui imediat. Pierre-Roger de Cabaret a sosit.

– Unde e François?

– N-aș putea să vă răspund, *Messire*.

Pelletier îi aruncă o privire furioasă.

– Spune-i stăpânului meu că voi ajunge într-o clipă, rosti el pe neașteptate. După aia caută-l pe François și trimite-l la mine. Pe omul ăsta nu-l găsești niciodată când ai nevoie de el!

Alaïs îl prinse de braț.

– Măcar stai de vorbă cu Esclarmonde. Ascultă ce are să-ţi spună. Îi dau eu de ştire.

Bărbatul şovăi, după care se dădu bătut.

– Când vine Simeon, o să ascult ce are de spus şi doamna ta cea înţeleaptă.

Pelletier porni pe scări în sus. În capătul lor se opri.

– Încă un lucru, Alaïs. Cum a ştiut Oriane unde să te găsească?

– Probabil că m-a urmărit de la Sant-Nasari, cu toate că...

Se opri, realizând dintr-o dată că sora sa nu ar fi avut timp să caute ajutorul soldaţilor şi să se întoarcă aşa de repede.

– Nu ştiu, recunoscu ea. Dar sunt sigură că...

Însă părintele ei dispăruse deja. Fata traversă curtea interioară şi răsuflă uşurată că nu se zărea nici urmă de Oriane.

„Dar dacă s-a întors acolo?"

Alaïs îşi săltă fustele şi o luă la goană.

Imediat ce trecu de colţul străzii lui Esclarmonde, înţelese că temerile ei fuseseră îndreptăţite. Obloanele atârnau smulse din ţâţâni, iar uşa fusese scoasă de tot.

– Esclarmonde, strigă ea. Eşti aici?

Intră în casă. Toată mobila era răsturnată, iar braţele scaunelor, împrăştiate peste tot ca nişte oase rupte. Lucrurile din cufăr zăceau azvârlite prin toată încăperea şi cineva dăduse un şut în tăciunii din vatră, ridicând în aer nori de cenuşă fină.

Urcă treptele scării. Locul unde dormeau Esclarmonde şi Sajhë era acoperit cu paie, pene şi aşternuturi sfâşiate. Urmele lăsate de vârfurile lăncilor şi spadelor se vedeau clar.

Prăpădul din camera cu leacuri se vădea a fi şi mai mare. Smulseseră draperia din tavan. Vasele din lut ars, sparte în mii de cioburi, se amestecau cu licorile scurse şi cu prişniţele maronii, albe şi vişinii. Mănunchiuri de ierburi, flori şi frunze fuseseră călcate în picioare.

Se mai găsea Esclarmonde aici când se întorseseră soldaţii? Alaïs ieşi în fugă afară, sperând că va da peste cineva care să-i povestească ce se petrecuse. Toate casele din jur aveau obloanele închise şi zăvoarele trase.

– *Dame* Alaïs!

La început crezuse că i s-a părut.

– *Dame* Alaïs!

– Sajhë? şopti ea. Unde eşti?

– Aici, sus.

Fata ieşi din umbra clădirii şi privi spre acoperiş. În amurgul care se lăsase pe nesimţite, abia dacă deslusi o mogâldeaţă cu o claie de păr castaniu şi doi ochi ca ambra ce o priveau de după streaşina casei.

– Sajhë, vrei să te omori?

– Nu, chicoti el amar. Am mai făcut asta de multe ori. Pot să intru şi să ies din castelul Comtal tot pe acoperiş!

– Mă ia cu ameţeală când mă uit la tine. Hai, dă-te jos!

Îşi ţinu răsuflarea când băiatul se legănă pe margine şi sări pe pământ în faţa ei.

– Ce s-a întâmplat? Unde e Esclarmonde?

– *Menina* e bine. Mi-a zis să aştept până vii. Ştia că o să te întorci.

Privind peste umăr, Alaïs îl trase la adăpostul unei uşi.

– Ce s-a petrecut aici? îl întrebă ea nerăbdătoare.

El se uită cu tristeţe în jos.

– Soldaţii au venit din nou. Am auzit totul. *Menina* a bănuit că aşa vor face, după ce sora ta te va duce la castel, aşa că imediat după ce aţi plecat, am strâns tot ce era mai de preţ şi ne-am ascuns în beci. Inspiră adânc. S-au mişcat foarte repede. Îi auzeam cum merg din uşă-n uşă, întrebând de noi prin vecini. Atâta au tropăit pe deasupra noastră, că s-au cutremurat podelele. Mi-a fost tare frică, dar n-au găsit chepengul. Vocea i se stinse, parcă sugrumată de mâhnire. I-au spart toate vasele bunicii. I-au prăpădit toate leacurile.

– Ştiu, şopti fata. Am văzut.

– Şi au strigat întruna. Urlau că îi caută pe eretici, dar eu cred că minţeau. N-au pus întrebările lor obişnuite.

Alaïs îl apucă de bărbie şi-l sili să o privească în ochi.

– Asta este foarte important, Sajhë. Erau aceeaşi soldaţi ca şi prima oară? I-ai văzut?

– Nu.

– Oricum nu mai are rost, zise ea iute, băgând de seamă că băiatului i se umpluseră ochii de lacrimi. Mie mi se pare că te-ai purtat ca un viteaz. I-ai fost de mare ajutor lui Esclarmonde. Şovăi, după care adăugă: Îi însoţea cineva?

– Nu cred, răspunse el posomorât. Nu i-am putut opri.

Alaïs îl strânse în braţe când zări prima lacrimă rostogolindu-i-se în jos, pe obraz.

– Haide, haide, o să fie bine! Nu te mai amărî. Ai făcut tot ce-ai putut, Sajhë. Nimeni nu s-ar fi descurcat mai bine.

El clătină din cap.

– Unde e Esclarmonde acum?

– Într-o casă din Sant-Miquel, suspină băiatul. Mi-a zis să-ţi spun că o să rămânem acolo până când ştii tu că o să vrea să ne calce pragul domnul intendent Pelletier.

Alaïs încremeni.

– Eşti sigur că asta ţi-a spus, Sajhë? Că aşteaptă un mesaj de la tata?

Sajhë o privi nedumerit.

– Să mă fi înşelat oare?

– Nu, nu, doar că nu pricep cum... Dar nu mai are importanţă. Îi şterse chipul brăzdat de lacrimi cu batista sa. Gata. Acum e mai bine. Tata doreşte să stea de vorbă cu Esclarmonde, însă şi el la rândul lui mai aşteaptă sosirea unui alt... prieten care călătoreşte de la Besièrs.

El încuviinţă din cap.

– Simeon.

Alaïs rămase cu gura căscată.

– Da, zise ea, zâmbind. Simeon, într-adevăr. Mărturiseşte, Sajhë, e ceva ce tu nu ştii?

Băieţandrul reuşi să schiţeze un surâs ironic.

– Nu prea.

– Te rog să-i dai de veste lui Esclarmonde că îi voi povesti tatălui meu ce s-a întâmplat aici, dar ea – amândoi – ar trebui să staţi în Sant-Miquel deocamdată.

Tresări când el o apucă de mână.

– De ce nu-i spui chiar tu? O să se bucure să te vadă. Şi puteţi vorbi nestingherite. *Menina* a zis că a trebuit să pleci înainte de a termina ce

aveai de povestit. Fata se pierdu în lumina chihlimbarie a ochilor lui, ce scăpărau plini de emoție. Vii cu mine?

Ea izbucni în râs.

– Pentru tine, Sajhë? Negreșit. Dar nu acum. E prea primejdios. Cineva ar putea să ne pândească. O să vă trimit vorbă când.

Sajhë clătină din cap, după care dispăru la fel de iute precum apăruse.

– *Deman al vèspre,* mai strigă el.

CAPITOLUL 37

Jehan Congost abia o zărise pe soția lui de când se întorsese de la Montpellier. Oriane nu-l întâmpinase acasă cum s-ar fi cuvenit, arătând o serioasă lipsă de prețuire față de greutățile și nedreptățile pe care le suferise el. Pe deasupra, încă nu uitase purtarea ei desfrânată din camera lor, cu puțin timp înainte ca el să plece.

Traversă în mare grabă curtea, bombănind, și intră în castel. Servitorul lui Pelletier, François, tocmai venea spre el. Congost nu-l socotea demn de încredere și nici nu-i plăcea că băiatul se gândește prea mult la el însuși, furișându-se întotdeauna de colo-colo și înștiințându-și stăpânul de tot ce vedea și auzea.

François făcu o plecăciune.

– Domnule secretar.

Nici nu se uită la el.

Până ajunse în odăile lui, deja clocotea de furie. Venise vremea să-i dea o lecție lui Oriane. Nu mai putea îngădui ca o asemenea purtare nerușinată să rămână nepedepsită. Deschise ușa fără să mai ciocăne.

– Oriane! Unde ești? Treci aici!

Încăperea era goală. Furios că nu a găsit-o, aruncă totul de pe masă. Vasele se făcură țăndări și sfeșnicul cu lumânări se izbi zgomotos de podea. Se apropie de cufărul pentru haine și scoase totul afară. Smulse apoi așternuturile de pe pat, precum și păturile din care încă se mai răspândea parfumul ei de femeie stricată.

Mânios la culme, Congost se trânti pe un scaun și privi de jur împrejur. Țesături sfâșiate, vase sparte, lumânări. Numai Oriane era de vină. Purtarea ei necugetată stârnise un asemenea război.

Plecă s-o caute pe Guirande ca să curețe mizeria, chibzuind la felurile în care și-ar putea struni soția.

Aerul era umed și greu când Guilhem ieși din camera pentru spălat. Afară, Guirande îl aștepta, cu un zâmbet ușor schițat în colțul buzelor ei groase.

El se posomorî pe loc.

– Ce e?

Slujnica chicoti și-l privi pe sub sprâncenele negre și dese.

– Așadar? rosti el aspru. Dacă ai ceva de spus, dă-i drumul, dacă nu, lasă-mă în pace!

Guirande se aplecă și îi șopti ceva la ureche.

Imediat bărbatul se îndreptă de spate.

– Ce vrea?

– Nu știu, *Messire*. Stăpâna nu-mi mărturisește dorințele sale.

– Ești o mincinoasă nerușinată, Guirande!

– Aveți un mesaj pentru ea?

El se codi.

– Spune-i stăpânei tale că o voi vizita cât de curând. Îi strecură o monedă în palmă. Și ține-ți gura.

O urmări cum pleacă, după care se îndreptă spre mijlocul curții, unde se așeză sub un ulm. Nu trebuia să se ducă. De ce să se arunce în brațele ispitei? Era prea primejdios. *Ea* era primejdioasă.

Nici o clipă nu-i trecuse prin cap să meargă atât de departe. O noapte de iarnă, trupul gol învăluit în blănuri, sângele care i se înfierbântase de la vin și bucuria vânătorii. Un soi de nebunie pusese stăpânire pe el. Fusese ca vrăjit.

Dimineața, se trezise plin de remușcări și își jurase că nu se va mai întâmpla niciodată. În primele luni ale căsniciei sale se ținuse de cuvânt. Apoi avusese o altă noapte asemănătoare, urmată de o a treia și de o a patra. Îi copleșea întreaga ființă, înlănțuindu-l ca în niște chingi.

Acum, ținând seama de felul în care se desfășurau lucrurile, își dorea mai mult ca niciodată să nu stârnească zarvă. Trebuia să fie atent. Să-și vadă de treburile sale cum se cuvine. O va întâlni doar ca să-i spună că de aici înainte totul s-a sfârșit între ei.

Se ridică în picioare şi porni spre livadă, îmbărbătându-se. La poartă se opri cu mâna pe zăvor, stând în cumpănă dacă să-şi continue drumul sau nu. Atunci o văzu sub salcie: o siluetă ascunsă în umbră. Inima aproape că-i sări din piept. Arăta ca un înger întunecat, cu părul strălucindu-i în lumina amurgului, revărsându-se numai bucle până deasupra mijlocului.

Guilhem răsuflă din greu. Mai bine ar fugi. Dar chiar în clipa aceea, parcă simţindu-i nehotărârea, Oriane se întoarse şi bărbatul nu mai putu rezista privirii ei care îl atrăgea ca un magnet. Îi porunci scutierului său să fie cu ochii în patru şi păşi pe iarba moale, apropiindu-se de femeie.

– M-am temut că n-o să vii, spuse ea.

– Nu pot rămâne multă vreme.

Femeia îi mângâie uşor degetele şi încheietura.

– Atunci îmi cer iertare că te-am tulburat, murmură ea, lipindu-se de pieptul lui.

– Am putea fi văzuţi, şuieră Guilhem, încercând să se tragă înapoi.

Oriane îşi lăsă capul pe spate şi parfumul ei se răspândi în aer. Bărbatul se strădui să nu bage în seamă dorinţa ce-o stârnise în el.

– De ce-mi vorbeşti aşa de aspru? se plânse tânăra femeie. Nu e nimeni aici. Am pus şi eu pe cineva să vegheze poarta. Şi-apoi, lumea e prea ocupată în noaptea asta ca să se sinchisească de noi.

– Nu sunt chiar atât de adânciţi în treburi ca să nu bage de seamă, se împotrivi el. Toţi stau la pândă şi ascultă, nădăjduind că vor da peste ceva care să le fie de folos.

– Ce gânduri negre, şopti ea, răsfirându-i părul. Uită de ceilalţi. Acum mă ai numai pe mine.

Se lipise atât de tare de el, încât îi simţea bătăile inimii prin ţesătura subţire a rochiei.

– De ce eşti atât de rece, *Messire*? Am spus ceva care să te supere?

Curajul lui părea să se topească pe măsură ce sângele începea să-i fiarbă.

– Oriane, păcătuim. Ştii asta. Fiecare din noi îşi înşală perechea cu necurăţenii, cu...

– Dragostea noastră? îi sugeră ea și izbucni într-un râs drăgălaș, care îi înmuie inima. „Dragostea nu este un păcat, ci o virtute care-i face pe cei răi, buni, și pe cei buni, și mai buni." Doar i-ai auzit pe trubaduri.

Guilhem se trezi că-i cuprinde chipul frumos cu mâinile.

– Acesta e doar un cântec. Jurămintele pe care le-am rostit în fața lui Dumnezeu sunt altceva. Sau ești pornită să nu asculți ce-ți spun? Bărbatul inspiră adânc. Îmi pare rău, dar trebuie să nu ne mai vedem.

Femeia îngheță sub îmbrățișarea lui.

– Nu mă mai dorești, *Messire?* șopti ea.

Părul lung și des îi căzuse peste obraji, ascunzându-i fața.

– Nu, spuse el, simțind însă cum hotărârea i se clatină.

– Ce pot să fac ca să-ți dovedesc cât de mare e iubirea mea? zise ea cu o voce atât de blândă și de slabă, încât el de-abia o auzi. Dacă nu te-am mulțumit, *Messire,* atunci spune-mi.

El își împleti degetele într-ale ei.

– N-ai făcut nimic rău. Ești frumoasă, Oriane, ești...

Se opri, nemaifiind în stare să chibzuiască la cuvintele potrivite. Pelerina ei se desfăcu și alunecă la pământ, țesătura albastră și lucioasă sclipind ca valurile învolburate ale mării. Părea atât de fragilă, de neputincioasă, încât Guilhem nu mai putu rezista și o luă în brațe.

– Nu, bălmăji el. Nu pot...

Se chinui să-și aducă aminte chipul lui Alaïs, să-și închipuie privirea ei directă și zâmbetul sincer. Fapt destul de neobișnuit pentru un bărbat cu rangul său, chiar credea în jurămintele de la nuntă. Nu voia s-o înșele. Multe nopți o veghease în timp ce dormea în liniștea camerei lor și pricepuse atunci că era – că *putea* fi – un om mai bun doar pentru că Alaïs îl iubea.

Se străduise nespus să se elibereze de sub puterea vrăjii. Însă acum nu mai auzea decât glasul lui Oriane, care-i șoptea bârfele ce umblau prin gospodărie, cum că nevasta lui îl făcuse de râs, plecând după el la Béziers. Tulburarea lui spori, acoperind vocea drăgăstoasă a soției. Imaginea ei păli din ce în ce. Se îndepărta de el, lăsându-l singur în fața ispitei.

– Te ador, îi susură ibovnica la ureche, strecurându-și mâna între picioarele.

Oricât se chinuise să se împotrivească, până la urmă închise ochii și se lăsă în voia șoaptelor dulci care îl învăluiau precum vântul ce mângâie frunzele cu adierea lui.

– De când te-ai întors de la Béziers, abia dacă te-am zărit.

El vru să vorbească, dar avea gâtul uscat.

– Se zvonește că vicontele Trencavel te socoate cel mai demn dintre cavalerii lui, spuse ea.

Guilhem deja nu mai deslușea cuvintele. Sângele îi zvâcnea prea tare în cap, alungând orice alt sunet sau senzație.

O așeză pe iarbă.

– Povestește-mi ce s-a întâmplat între viconte și unchiul lui, îi murmură ea blând. Povestește-mi tot ce s-a petrecut în Besièrs. Guilhem gâfâi când Oriane îl încolăci cu picioarele și-l trase peste ea. Spune-mi cum vi s-a schimbat soarta.

– Nu e o poveste pe care să o împărtășesc, șuieră el, înnebunit de mișcarea trupului de dedesubt.

Femeia ispititoare îi mușcă buza.

– Ba da.

El îi strigă numele, fără să-i mai pese cine i-ar putea asculta sau zări. Nu băgă de seamă privirea victorioasă din ochii verzi ai femeii și nici picăturile de sânge – sângele lui – de pe buzele ei.

Pelletier se uită de jur împrejur, nemulțumit că la masa de seară nu apăruseră nici una din fiicele sale.

În pofida pregătirilor pentru război, în Sala Mare domnea un aer de sărbătoare ce amintea de întoarcerea vicontelui Trencavel și a suitei sale în deplină siguranță acasă.

Întrevederea dintre el și dregători se terminase cu bine. Intendentul nu se mai îndoia că aceștia aveau să strângă banii necesari. Mesagerii soseau din oră-n oră de la castelele din apropierea Carcassonei. Până acum, nici un vasal nu refuzase să-și respecte legămintele și le oferiseră oameni sau bani.

Imediat ce vicontele Trencavel și *Dame* Agnès se retraseră în camerele lor, Pelletier ieși să ia aer. Povara nehotărârii îi apăsa umerii din nou.

„Fratele tău te așteaptă în Besièrs, iar sora ta în Carcassona."

Destinul îi scosese în cale pe Simeon și cea de-a doua carte mai repede decât își închipuise că e posibil. Acum, dacă bănuielile lui Alaïs se adevereau, și cea de-a treia carte se afla în apropiere.

Își duse mâna la piept, unde ținea cartea lui Simeon, aproape de inima sa.

Alaïs se trezi din pricina unui zăngănit și a unui oblon trântit de zid. Se săltă în capul oaselor, cu inima bătându-i nebunește. În visul ei, se afla din nou în pădurile din afara Coursan-ului, cu mâinile legate, luptându-se să scape de gluga cea aspră.

Ridică una din perne, ce încă mai păstra căldura somnului, și și-o lipi de piept. Mirosul lui Guilhem încă mai stăruia printre așternuturi, chiar dacă trecuse mai bine de o săptămână de când își odihnise capul alături de al ei.

Se auzi o nouă lovitură a oblonului izbit de zid. Furtuna șuiera în jurul turnurilor, măturând cu putere acoperișurile. Ultimul lucru pe care și-l amintea Alaïs era porunca dată Rixendei de a-i aduce ceva de mâncare.

Slujnica bătu la ușă și intră timid în încăpere.

– Iertați-mă, domniță. N-am vrut să vă trezesc, dar el a stăruit.

– Guilhem? întrebă fata iute.

Servitoarea scuturâ din cap că nu.

– Tatăl vostru. Vă cere să mergeți la poarta de răsărit.

– Acum? Dar trebuie să fie trecut de miezul nopții.

– Încă nu, domniță.

– De ce te-a trimis pe tine, și nu pe François?

– Nu știu, domniță.

Lăsând-o pe Rixende de veghe în camera ei, Alaïs își aruncă pelerina peste umeri și se grăbi pe scări în jos. Tunetele se rostogoleau peste munți, în timp ce fata gonea prin curte.

– Unde mergem? strigă ea ca să acopere vântul sălbatic.

– La Sant-Nasari, spuse el. Acolo unde se ascunde *Cartea Cuvintelor.*

Oriane se întinse în patul ei ca o pisică, ascultând rafalele de vânt. Guirande se descurcase de minune, atât la aranjatul camerei, cât și

atunci când îi povestise pe-ndelete prăpădul făcut de soțul ei. Nu pricepea ce anume îl înfuriase în halul acela. Și nici nu-i păsa.

Toți bărbații – curteni, copiști, cavaleri, preoți – se vădeau la fel. Cu toată pălăvrăgeala lor despre onoare, curajul lor se fărâmița, precum rămurelele ce pocneau de ger iarna. Prima trădare era și cea mai grea. După aia, nu înceta nici o clipă să se minuneze cât de repede se scurgeau tainele de pe buzele lor păcătoase și cum acționau tocmai pe dos, parcă împotriva celor dragi.

Învățase mult mai mult decât năzuise. Ce ironie a sorții că Guilhem nu pricepuse însemnătatea lucrurilor pe care i le dezvăluise în seara asta! Oriane bănuise că Alaïs își urmase tatăl la Béziers. Acum știa că avusese dreptate. Și mai știa și ce se petrecuse între ei în noaptea plecării lui.

Singurul motiv pentru care Oriane se dăduse peste cap ca s-o salveze pe Alaïs fusese speranța că poate izbutea s-o păcălească să-și trădeze tatăl, dar în zadar. O întâmplare îi stârnise curiozitatea, și anume, mâhnirea surorii sale când descoperise lipsa lădiței de lemn din cameră. Vorbise despre ea în somn, zvârcolindu-se pe toate părțile. Până acum, în pofida strădaniilor ei, orice încercare de a găsi obiectul cu pricina dăduse greș.

Tânăra își întinse mâinile deasupra capului. Nici în cele mai îndrăznețe vise nu-și închipuise că tatăl ei are în stăpânire ceva cu o asemenea putere și înrâurire, încât oamenii ar fi plătit oricât să-l aibă. Nu trebuia decât să fie răbdătoare.

După cele mărturisite de Guilhem în seara asta, pricepu că lădița nu se bucura de o semnificație prea mare. Dacă timpul nu ar fi trecut atât de repede, poate ar fi reușit să scoată de la el și numele bărbatului pe care tatăl ei îl întâlnise în Béziers. Asta, în cazul în care Guilhem *l-ar fi știut*.

Oriane se săltă în capul oaselor. În schimb, cu François șansele de izbândă sporeau. Bătu din palme.

– Du-i asta lui François, îi zise ea Guirandei. Și fii cu băgare de seamă să nu te vadă nimeni!

CAPITOLUL 38

Noaptea coborâse peste tabăra cruciaţilor.

Guy d'Evreux îşi şterse mâinile unsuroase pe cârpa întinsă de un servitor cam agitat. Scurse cupa până la ultima picătură şi aruncă o privire spre abatele de Cîteaux, care stătea în capul mesei, voind să se încredinţeze dacă acesta este pregătit să se ridice.

Se părea că nu.

Îngust la minte şi înfumurat, abatele se aşezase cu robele lui albe umflate între ducele de Burgundia şi contele de Nevers. Lupta surdă pentru poziţie care se dădea între cei doi bărbaţi şi susţinătorii lor începuse dinainte ca Oastea să părăsească Lyonul.

Din expresiile îngheţate de pe chipurile acestora, se vedea clar că Arnald-Amalric îi chinuia groaznic. Erezia, flăcările iadului, primejdiile blestemelor erau doar câteva dintre predicile pe care se simţea în stare să le rostească ore la rând.

Evreux nu-i respecta pe nici unul dintre ei. Le socotea ambiţiile drept jalnice – câteva monede de aur, vin şi târfe, puţină încăierare şi apoi întoarcerea glorioasă acasă după patruzeci de zile. Numai de Montfort, aşezat într-o latură a mesei, părea să asculte. În ochi i se citea o râvnă neplăcută, ce se potrivea cu credinţa habotnică a abatelui.

Evreux îl cunoştea pe Montfort numai din auzite, chiar dacă domeniile lor se învecinau. Evreux moştenise un ţinut la nord de Chartres, bun pentru vânătoare. O alianţă pecetluită prin căsătorie şi înăsprirea dărilor sporiseră averea familiei în ultimii cincizeci de ani. Nu avea fraţi care să-i râvnească rangul şi nici datorii mari.

Pământurile lui de Montfort se aflau în afara Parisului, la mai puțin de două zile călare de moșia lui. Se știa că el se alăturase Crucii la cererea ducelui de Burgundia, însă nu trebuiau uitate ambiția, smerenia și curajul lui. Era un veteran al campaniilor orientale din Siria și din Palestina, unul dintre puținii cruciați care nu consimțise să ia parte la asediul orașului creștin al Zarei în timpul celei de-a patra cruciade din Țara Sfântă.

Cu toate că trecuse binișor de patruzeci de ani, de Montfort se bucura de vigoarea unui taur. Țâfnos, adâncit mai mereu în gânduri, izbutea să câștige loialitatea oamenilor săi, însă marea majoritate a baronilor nu-i arătau încredere, socotindu-l ciudat și prea ambițios. Evreux îl disprețuia la fel ca și pe cei care susțineau că acțiunile lor sunt poruncite de glasul lui Dumnezeu.

El îmbrățișase Crucea dintr-o singură pricină. Imediat ce-și va atinge scopul, se va întoarce la Chartres, alături de cărțile pe care le vânase jumătate din viața sa. Nu nădăjduia să moară pe altarul credințelor altor oameni.

– Ce e? se răsti la servitorul care apăruse lângă umărul lui.

– A venit un mesager, domnia ta.

Evreux își ridică privirea.

– Unde e? îl întrebă tăios.

– Așteaptă la marginea taberei. N-a vrut să-și spună numele.

– Din Carcassonne?

– Nici asta nu mi-a spus, stăpâne.

Evreux făcu o plecăciune scurtă spre capul mesei, își ceru iertare și se strecură afară, cu chipul îmbujorat. Trecu iute printre corturi și animale, îndreptându-se spre poiana ce se întindea la hotarul de est al taberei.

La început, zări doar niște umbre neclare în întunericul dintre copaci. Pe măsură ce se apropie, îl recunoscu pe servitorul uneia dintre iscoadele sale din Béziers.

– Ei bine? îl întrebă, dezamăgirea asprindu-i glasul.

Mesagerul căzu în genunchi.

– Le-am găsit leșurile în pădurile de la marginea Coursan-ului.

Ochii cenușii ai nobilului se îngustară.

– Coursan? Dar ei trebuiau să fie pe urmele lui Trencavel și ale oamenilor săi. Ce căutau în Coursan?

– N-am de unde să știu, stăpâne, se bâlbâi mesagerul.

Le semnul lui Evreux, doi dintre oamenii săi apărură din spatele copacilor, cu mâinile odihnindu-se pe mânerul spadelor.

– Și ce-ați găsit acolo?

– Nimic, stăpâne. Hainele, armele, caii, până și săgețile care i-au omorât... dispăruseră. Trupurile fuseseră dezbrăcate. Au luat tot.

– Deci nu se știe cine erau?

Servitorul făcu un pas înapoi.

– Bârfele ce umblă prin *castellum* povestesc despre curajul lui Amiel de Coursan, dar nimic despre cine ar fi fost bărbații. Se zice că e amestecată și o fată, fiica intendentului vicontelui Trencavel. Alaïs.

– Călătorea singură?

– Nu știu, stăpâne, dar de Coursan a însoțit-o până în Besièrs. S-a întâlnit după aia cu tatăl ei în cartierul evreilor. Au petrecut ceva timp acolo, într-o casă.

– Ei, nu mai spune, murmură Evreux, zâmbind ușor. Și cum îl cheamă pe evreu?

– Nu mi s-a spus numele lui, stăpâne.

– A plecat cu ceilalți spre Carcassonne?

– Da.

Nobilul se simți ușurat, cu toate că pe chipul lui nu se citi nimic. Își mângâie pumnalul de la brâu.

– Cine mai știe de toate astea?

– Nimeni, stăpâne, vă jur! N-am mai povestit la nimeni.

Evreux lovi pe neașteptate, înfigându-și pumnalul în gâtul bărbatului. Ochii acestuia se umplură de groază. Se înecă și începu să horcăie, în vreme ce sângele țâșni, împrăștiindu-se pe pământ. Mesagerul se prăbuși, chinuindu-se să-și scoată lama din gât. Își răni mâinile, după care pică secerat.

Trupul lui zvâcni violent, apoi rămase nemișcat.

Pe fața călăului său nu se oglindea nici o emoție. Întinse mâna cu palma în sus, așteptând ca unul dintre soldați să-i înapoieze pumnalul. Îl șterse cu o bucată din tunica mortului și-l vârî la loc în teacă.

– Scapă de el, porunci el, împingând leşul cu vârful cizmei. Vreau să-l găseşti pe evreu. Află dacă mai e aici sau dacă a ajuns deja în Carcassonne. Ştii cum arată?

Soldatul încuviinţă.

– Bine. Dacă nu mai sosesc şi alte veşti de acolo, să nu mă mai tulburaţi în noaptea asta.

CAPITOLUL 39

Carcassonne

MIERCURI, 6 IULIE 2005

Alice înotă douăzeci de lungimi de bazin în piscina hotelului, după care luă micul dejun pe terasă, scăldată de razele calde ale soarelui ce pătrundeau prin crengile copacilor. Pe la nouă și jumătate se așezase deja la coadă ca să intre în castelul Comtal. Plăti și, pe lângă bilet, primi o broșură despre istoria castelului, scrisă într-o engleză excentrică.

Platformele de lemn fuseseră construite în două secțiuni ale crenelurilor, la dreapta porții și în jurul vârfului turnului de Casernes ce avea formă de potcoavă.

O liniște nefirească o cuprinse când trecu printre incredibilele uși duble de lemn și metal spre curtea interioară.

Cour d'Honneur era învăluită în umbră. De jur împrejur forfoteau o mulțime de vizitatori care admirau și citeau plăcuțele. Pe vremea familiei Trencavel, se pare că existase un ulm chiar în mijlocul curții, la adăpostul căruia trei generații de viconți împărțiseră dreptatea. Acum nu se mai vedea nici urmă de el. În locul lui se ridicau doi platani perfect proporționați, ce umbreau zidul de apus când soarele își întorcea fața spre crenelurile din partea opusă.

Un colț din Cour d'Honneur era deja luminat de razele aurii. Câțiva porumbei își făcuseră cuib deasupra intrândurilor goale, în crăpăturile zidurilor și sub bolțile abandonate ale celor două turnuri, Tour du Major și Tour du Degré. Frânturi de amintiri – o scară de

lemn aspru, traverse din frânghie și ea, cățărându-se ca un băiețandru de la un cat la altul.

Alice privi în sus, încercând să facă distincție între ceea ce vedea și nălucirile din mintea sa.

Nu observă nimic care să-i atragă atenția.

Apoi o copleși un sentiment înfricoșător, ca atunci când pierzi pe cineva drag. Durerea îi împunse inima ca un cuțit.

Aici zăcea el. Aici l-a jelit.

Alice privi în jos. Doi stâlpi de bronz marcau locul unde se înălțase înainte o clădire. Pe pământ se înșiruiau niște litere. Se lăsă pe vine și citi că, pe vremuri, aici fusese capela castelului Comtal, închinată Fecioarei Maria. „Sant-Maria."

Nu mai rămăsese nimic.

Scutură din cap, tulburată de forța emoțiilor sale. Lumea ce existase cu opt sute de ani în urmă sub cerul albastru al sudului nu pierise de tot. Senzația că un duh stă chiar lângă umărul ei deveni apăsătoare, de parcă granița dintre trecutul altei persoane și prezentul ei se topea.

Închise ochii, blocând astfel năvala culorilor, a formelor și a sunetelor moderne, închipuindu-și oamenii care trăiseră cândva acolo, îngăduind glasurilor lor să-i vorbească.

Ce bine era pe-atunci! Lumânările roșii arzând pe un altar, măceșul înflorit ce împodobea locul, mâinile lor unite pentru veșnicie.

Vocile celorlalți vizitatori o readuseră cu picioarele pe pământ, iar trecutul păli pe măsură ce-și continuă turul. Intră în castel și admiră galeriile din lemn construite de-a lungul crenelurilor. Pe ziduri se găseau mai multe nișe adânci, mici și pătrățoase, precum cele pe care le observase cu o seară în urmă în *Lices*. Broșurica o informă că acestea marcau grinzile de unde începeau etajele superioare.

Alice se uită la ceas și constată cu bucurie că mai are timp să viziteze muzeul înainte de a merge la întâlnire. Camerele din secolele al XII-lea și al XII-lea se păstraseră ca în clădirile originale și conțineau altare de piatră, coloane, firide, fântâni, morminte, toate datând din perioada romană până în secolul al XV-lea.

Rătăci agale de colo-colo. Sentimentele puternice care o cuprinseseră ceva mai devreme dispăruseră, lăsându-i în suflet doar o ușoară

tulburare. Urmări săgeţile ce o ghidau prin nenumăratele încăperi, până când nimeri în Sala Rotundă, care, în ciuda denumirii, avea o formă dreptunghiulară.

O trecu un fior pe şira spinării. Tavanul era arcuit şi două resturi de picturi murale ce înfăţişau scene de luptă se întindeau de-a lungul a două ziduri lungi. Plăcuţa spunea că Bernard Aton Trencavel, care luase parte la Prima Cruciadă şi se bătuse cu maurii în Spania, poruncise realizarea unei astfel de lucrări la sfârşitul secolului al XI-lea. Printre creaturile fabuloase şi păsările ce decorau bordura se numărau un leopard, un bou zebu, o lebădă, un taur şi un animal care semăna cu o cămilă.

Privi admirativ tavanul de un albastru azuriu, decolorat şi crăpat, dar care nu-şi pierduse frumuseţea. Pe lambriul din stânga ei se luptau doi cavaleri, unul îmbrăcat în negru, cu un scut rotund în mână, care urma să cadă sub lovitura de lance a celui de-al doilea. Pe zidul opus se desfăşura o bătălie între sarazini şi cavalerii creştini. Aceasta se păstrase mult mai bine, şi Alice se apropie de ea ca să o studieze mai atent. În centru, se înfruntau doi călăreţi, unul pe un cal de culoarea mustarului, iar celălalt, un cavaler creştin, pe un cal alb, purtând un scut în formă de romb. Fără să stea prea mult pe gânduri, ea întinse mâna să-i atingă. Ghidul îşi ţuguie buzele şi clătină din cap, arătându-i că nu are voie.

Ultimul loc vizitat înainte de a părăsi castelul fu o mică grădină lipită de curtea principală, Cour du Midi. Avea un aspect neîngrijit şi nu mai adăpostea decât ruinele ferestrelor arcuite. Cârcei verzi de iederă şi alte plante se încolăceau printre coloanele abandonate şi crăpăturile din ziduri. Locul îţi dădea impresia unei grandori de mult apuse.

Alice se plimbă încet de jur împrejur, după care ieşi din nou la soare. În sufletul ei, durerea lăsase loc regretelor.

Străzile Cetăţii erau încă şi mai aglomerate la ora la care Alice părăsi castelul Comtal.

Mai avea puţin timp la dispoziţie înainte de întâlnirea cu avocata, aşa că porni în direcţie opusă spre piaţa St Nazaire, în mijlocul căreia

se ridica mândră catedrala. Fațada *fin-de-siècle* a Hotelului de la Cité, micuță, dar impresionantă în același timp, îi atrase atenția. Clădirea acoperită de iederă, cu porți din fier forjat, ferestre-vitralii frumos arcuite și marchize roșii precum cireșele coapte părea un loc tocmai potrivit pentru persoanele înstărite.

Ușile se deschiseră încet, dezvăluind privirii pereții lambrisați și încărcați de tapiserii. O femeie păși printre ele. Zveltă, cu pometi înalți și un păr negru tuns impecabil, își ascunsese chipul în spatele ochelarilor de soare cu rame aurite. Cămașa cafenie cu mâneci scurte și pantalonii asortați sclipeau și reflectau lumina în timpul mersului. Cu o brățară de aur la mână și un colier la baza gâtului, arăta ca o prințesă egipteană.

Alice putea să jure că o mai văzuse cândva. Într-o revistă sau poate într-un film, ori la televizor?

Femeia se urcă într-o mașină. Tânăra se uită după ea până când aceasta dispăru, după care se îndreptă spre ușa catedralei. În fața ei găsi o cerșetoare cu mâna întinsă. Alice se căută prin buzunare și puse o monedă în palma bătrânei, apoi intră.

Îngheță când atinse clanța. Se simțea de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej de aer rece.

„Nu fi proastă."

Încercă pentru a doua oară să intre, hotărâtă să nu se lasă pradă unor astfel de sentimente irațională. Aceeași teroare care o copleșise în Saint-Etienne, la Toulouse, o împiedică și de data asta.

Cerându-și scuze față de oamenii din spatele său, ea ieși din rând și se așeză pe o lespede de piatră aflată lângă ușa de nord.

„Ce naiba se petrece cu mine?"

Părinții ei o învățaseră să se roage. Când crescuse îndeajuns de mare ca să-și pună întrebări despre prezența răului în lume și să descopere că Biserica nu-i poate oferi niște răspunsuri satisfăcătoare, se oprise. Dar își amintea pacea pe care ți-o insuflă religia. Promisiunea mântuirii, situată undeva, dincolo de nori, nu o părăsise niciodată pe de-a-ntregul. Când avea timp, mergea prin biserici, pentru că aici se simțea ca acasă. Găsea în ele un sens al istoriei și al unui

trecut cunoscut, care-i vorbea prin arhitectură, prin ferestre şi prin stranele pentru cor.

„Dar nu aici."

În aceste catedrale din Midi nu simţea linişte, ci ameninţare. O duhoare diavolească părea să răzbată prin crăpăturile dintre cărămizi. Privi în sus, spre garguii hidoşi care o ţintuiau cu uitătura lor urâtă, şi se cutremură în faţa gurilor schimonosite ce-şi arătau colţii.

Alice se ridică iute şi părăsi piaţa. Se uită în urma ei de mai multe ori, spunându-şi că doar îşi imaginează, dar fără a scăpa de senzaţia că se ţine cineva după ea.

„Totul se petrece în închipuirea ta."

Chiar şi când plecă din Cetate şi porni în jos pe rue Trivalle, spre centrul oraşului, aproape că tremura de nelinişte. Putea să jure că este urmărită.

Biroul firmei de avocatură Daniel Delagarde se găsea pe rue George Brassens. Plăcuţa de alamă de pe zid strălucea în soare. Ajunsese puţin mai devreme, aşa că se opri să citească numele înainte de a intra. Lista nu conţinea decât două femei, Karen Fleury fiind una din ele.

Alice urcă treptele cenuşii din piatră, împinse uşile duble din sticlă şi se pomeni în sala recepţiei, pardosită cu gresie. Îi comunică femeii care stătea la masa din mahon şlefuit numele său şi aceasta o invită în zona de aşteptare. Tăcerea ce domnea i se păru neplăcută. Un bărbat cu figură bonomă, trecut bine de cincizeci de ani, o salută uşor când intră. Pe măsuţa de cafea din mijlocul încăperii se zăreau exemplare din *Paris Match, Immo Média,* precum şi câteva numere din *Vogue,* ediţia franceză. Pe poliţa albă a şemineului tronau un orologiu din bronz aurit şi o vază din sticlă, dreptunghiulară, înaltă, plină cu fire de floarea-soarelui.

Se aşeză într-un fotoliu din piele neagră chiar lângă fereastră, prefăcându-se că citeşte.

– Domnişoara Tanner? Sunt Karen Fleury. Mă bucur să vă cunosc!

Alice se ridică imediat. Interlocutoarea îi produse o impresie plăcută. În jur de treizeci de ani, ea emana un aer de competenţă, în

costumul său negru și sobru, combinat cu o bluză albă. Părul blond, frumos aranjat, era tuns scurt. La gât purta o cruce din aur.

– Hainele mele de înmormântare, spuse, observând privirea lui Alice. Total nepotrivite pentru căldura de afară.

– Îmi imaginez.

Ținu ușa deschisă pentru a-i permite lui Alice să treacă.

– Mergem?

– De câtă vreme lucrați aici? o întrebă tânăra, în timp ce străbăteau o incredibilă rețea de coridoare întortocheate.

– Ne-am mutat în locul ăsta acum doi ani. Soțul meu e francez. O grămadă de englezi vin să locuiască în zonă, toți au nevoie de avocați care să-i ajute, așa că lucrurile s-au potrivit de minune.

Karen o conduse într-un birou mic din spatele clădirii.

– E foarte bine că v-ați putut deplasa personal, spuse ea, făcându-i semn să ia loc pe scaun. Trebuie să recunosc că mare parte din afacerea noastră se desfășoară la telefon.

– S-a nimerit. Chiar după ce-am primit scrisoarea dumneavoastră, o prietenă care lucrează în afara orașului Foix m-a invitat să-i fac o vizită. Mi s-a părut un prilej prea grozav ca să-l ignor. După o pauză scurtă, reluă: În plus, dată fiind mărimea și natura moștenirii, măcar atât efort puteam să depun și eu.

Karen zâmbi.

– Ei bine, din punctul meu de vedere lucrurile devin mai simple și, în plus, putem accelera puțin întregul proces. Trase un dosar maroniu spre ea. Din câte mi-ați povestit la telefon, s-ar zice că nu știți prea multe despre mătușa dumneavoastră.

Alice se întristă.

– Ca să fiu sinceră, n-auzisem de ea niciodată. Nici nu-mi închipuiam că mai am pe linie paternă rude în viață, ca să nu mai vorbim de o mătușă vitregă. Am trăit mereu cu impresia că mama și tata au fost singuri la părinți. Ce pot spune cu certitudine este că de Crăciun sau la zilele de naștere nu am văzut unchi și mătuși în jurul nostru.

Karen își cercetă notițele.

– Înțeleg că v-ați pierdut amândoi părinții cam de multicel.

– Au murit într-un accident de mașină când eu aveam optsprezece ani, spuse ea. În mai, 1993. Chiar înainte să-mi dau bacalaureatul.

– Îngrozitor!

Alice clătină din cap. Ce-ar mai fi putut adăuga?

– Frați și surori nu aveți?

– Părinții mei s-au hotărât greu în privința asta. Erau destul de în vârstă când m-am născut. Trecuseră de patruzeci de ani.

– Ei bine, ținând seama de împrejurări, cred că lucrul cel mai simplu pentru mine ar fi să vă fac o recapitulare a dosarului ce conține informații despre averea mătușii dumneavoastră, precum și despre condițiile din testament. Imediat ce terminăm, puteți merge să aruncați o privire asupra casei, dacă doriți. Se află într-un mic oraș, cam la o oră de mers cu mașina de aici, în Sallèles d'Aude.

– Perfect.

– Să vedem așadar ce avem noi aici, continuă avocata, răsfoind dosarul. În primul rând, informații de bază: nume, date, adrese etc. Sunt sigură că atunci când veți vizita casa o să vă faceți o idee mai clară despre defunctă, pe baza obiectelor și a documentelor ei personale. După aceea rămâne să decideți dacă ne lăsați nouă în grijă golirea imobilului sau vă ocupați chiar dumneavoastră de asta. Cât timp mai stați în Franța?

– În principiu, până duminică, cu toate că mă bate gândul să mai zăbovesc o vreme. Nu mă așteaptă nimic urgent acasă.

Karen încuviință din cap.

– În fine, să mergem mai departe. Grace Alice Tanner era sora vitregă a tatălui dumneavoastră. S-a născut la Londra în 1912, cea mai mică și singura care a supraviețuit dintre cei cinci copii. Alte două fete au murit în copilărie, iar cei doi băieți au fost uciși în timpul Primului Război Mondial. Mama ei a decedat în – se opri, plimbându-și degetul pe pagină până când descoperi data pe care o căuta – 1928, după o lungă boală, și familia s-a destrămat atunci. Grace plecase deja de acasă, iar tatăl ei s-a mutat din regiune și ulterior s-a recăsătorit. Din căsătoria respectivă a rezultat un copil, tatăl dumneavoastră, născut în anul imediat următor. Din registrele studiate reiese că după

aceea au existat puține contacte – sau chiar deloc – între domnișoara Tanner și tatăl ei, adică bunicul dumneavoastră.

– Nu știam, dar credeți că este posibil ca tatăl meu să nu fi aflat că are o soră vitregă?

– Nu vă pot spune. Bănuiala mea este însă că nu știa.

– Dar Grace știa de el, oare?

– Da, cu toate că nu pot preciza cum și când a descoperit. De fapt, aflase de existența dumneavoastră. Și-a refăcut testamentul în 1993, după ce v-ați pierdut părinții, numindu-vă unicul moștenitor. Pe atunci trăia în Franța de ceva vreme.

Alice se încruntă.

– Dacă știa de mine și ce s-a întâmplat, nu înțeleg de ce n-a încercat să mă contacteze.

Karen ridică din umeri.

– Posibil să fi crezut că n-o să vă bucurați. De vreme ce nu se cunosc cauzele care au dus la ruptura din cadrul familiei, probabil a socotit că tatăl dumneavoastră v-a atâțat împotriva ei. În astfel de situații, nu este neobișnuit să presupunem – uneori, pe bună dreptate – că orice încercare de apropiere ar fi respinsă. Dacă primul contact e ratat, cu greu se mai poate repara apoi ceva.

– Să înțeleg că nu dumneavoastră ați întocmit testamentul?

Avocata zâmbi.

– Nu, asta s-a întâmplat cu mult înainte să vin eu aici. Dar am discutat cu un coleg de-al meu care s-a ocupat de testament. S-a pensionat acum, dar își amintește de mătușa dumneavoastră. Era o femeie directă, fără sentimentalisme. Știa exact ce vrea, și anume, ca tot ce deține să vă revină drept moștenire.

– Așadar, nu știți nici de ce a venit să locuiască aici, bănuiesc?

– Mi-e teamă că nu. După o pauză, continuă: Din punctul nostru de vedere, totul este corect întocmit. Deci, așa cum v-am mai spus, ar fi bine să mergeți să vedeți casa. Poate veți afla mai multe în felul acesta. Mai ales că, întrucât aveți câteva zile la dispoziție, ne putem întâlni din nou spre sfârșitul săptămânii. Mâine și vineri voi fi la tribunal, dar m-aș bucura să ne vedem sâmbătă dimineață, dacă vă convine.

Se ridică în picioare şi îi întinse mâna. Lăsaţi-i un mesaj asistentei mele şi comunicaţi-mi ce aţi hotărât.

– Aş dori să-i vizitez mormântul cât stau aici.

– Desigur. O să vă dau toate detaliile. Dacă-mi amintesc eu bine, împrejurările s-au dovedit destul de stranii.

Karen se opri la biroul asistentei sale în drum spre ieşire.

– Dominique, *tu peux me trouver le numéro du lot de cimitière de Madame Tanner. La cimitiére de la Cité. Merçi.*[1]

– Cum adică, stranii? întrebă Alice.

– *Madame* Tanner nu a fost îngropată în Sallèles d'Aude, ci în Carcassonne, în cimitirul din afara zidurilor Cetăţii, în cavoul de familie al unei prietene.

Karen luă pagina scoasă la imprimantă de asistenta sa şi căută informaţia respectivă.

– Da, acum îmi amintesc. Jeanne Giraud, o localnică, deşi nu există nici o dovadă că femeile acestea se cunoşteau. Adresa doamnei Giraud se află şi ea aici, alături de detaliile privind locul de veci.

– Mulţumesc. Ţinem legătura.

– Dominique o să vă conducă, zâmbi ea. Să mă anunţaţi cum doriţi să procedăm în continuare.

---

[1] Găseşte-mi, te rog, numărul parcelei mormântului doamnei Tanner. Din cimitirul de la Cité. Mulţumesc. (n.tr.)

CAPITOLUL 40

Ariège

Paul Authié se aşteptase ca Marie-Cécile să se folosească de călătoria la Ariège pentru a continua discuţia de seara trecută sau pentru a-l mai întreba despre raport. Dar, dincolo de nişte comentarii ocazionale, femeia nu spuse nimic.

În spaţiul îngust al maşinii, deveni foarte conştient de prezenţa ei. Parfumul pe care-l răspândea îi gâdila plăcut nările. Astăzi îmbrăcase o cămaşă cafenie cu mâneci scurte şi pantaloni asortaţi. Ochelarii îi ascundeau ochii, iar buzele şi unghiile fuseseră vopsite cu acelaşi roşu-închis.

Authié îşi aranjă manşetele, privind discret spre ceasul de mână. Dacă stăteau vreo două ore la şantier şi mai punea la socoteală şi drumul înapoi, puţin probabil să se întoarcă în Carcassonne mai devreme de şase seara. Lucru care îl deranja teribil.

– Vreo veste de la O'Donnell? întrebă ea.

Authié tresări, auzindu-şi gândurile rostite cu voce tare.

– Până acum nu.

– Şi poliţistul? continuă Marie-Cécile, întorcându-se spre el.

– Nu mai reprezintă o problemă.

– De când?

– De azi-dimineaţă.

– Ai mai scos ceva de la el?

Authié scutură din cap că nu.

– Atâta doar, chestiile astea să nu poată conduce la tine, Paul.

– N-au cum.

Ea tăcu un moment, după care îl întrebă:

– Şi englezoaica?

– A sosit în Carcassonne noaptea trecută. Am pus pe cineva s-o urmărească.

– Nu crezi că s-a dus la Toulouse ca să lase acolo inelul sau cartea?

– Singura posibilitate ar fi fost să le încredinţeze cuiva din hotel. N-a avut vizitatori. N-a discutat cu nimeni, nici pe stradă, nici la bibliotecă.

Sosiră la Pic de Soularac puţin după ora unu. În jurul parcării se ridicase o palisadă din lemn. Poarta era închisă cu lacăte. După cum aranjase, nu era nimeni de serviciu ca să-i vadă când vin.

Authié deschise poarta şi băgă maşina înăuntru. Şantierul părea neobişnuit de liniştit, după vânzoleala de luni după-amiază. Peste tot domnea o atmosferă de loc părăsit. Corturile fuseseră demontate, iar oalele, vasele şi uneltele – frumos etichetate.

– Unde e intrarea?

Avocatul ridică mâna spre zona unde încă mai flutura banda galbenă a poliţiei. Apoi scoase o lanternă din torpedou. Urcară tăcuţi pantele line, apăsaţi de căldura soarelui de amiază. Îi arătă şi bolovanul, răsturnat pe-o parte, precum capul unui idol renegat, apoi parcurseră şi cei câţiva metri rămaşi până la peşteră.

– Aş vrea să intru singură, spuse ea când ajunseră în vârf.

Bărbatul se enervă, dar nu-şi exterioriză sentimentele. Era sigur că nu se mai putea găsi nimic înăuntru. Cercetase fiecare centimetru al grotei cu mâna lui. Îi dădu lanterna.

– Cum doriţi, zise el.

O urmări cum dispare în tunel, fasciculul de lumină pălind din ce în ce, până când se aşternu din nou bezna.

Se îndepărtă de intrare suficient de mult ca să nu fie auzit.

Până şi apropierea de locul respectiv îl scotea din minţi. Îşi mângâie crucifixul de la gât, de parcă ar fi fost un talisman ce putea alunga duhurile rele ale muntelui.

– În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, rosti el, închinându-se. Aşteptă să se calmeze, apoi sună la birou. Ceva veşti

pentru mine? Un zâmbet de mulțumire îi însenină fața în timp ce ascultă. La hotel? Au vorbit una cu alta? Ascultă atent răspunsul. Bine. Ține-te după ea și vezi ce face.

Zâmbi iarăși și se relaxă. Încă un punct pe lista cu întrebări pentru O'Donnell.

Secretara sa descoperise surprinzător de puține lucruri despre Baillard. N-avea mașină, nici pașaport, nu apărea în registrele de recensământ, n-avea telefon, nimic de unde să poată obține informații despre el. Până și codul lui numeric personal lipsea. Oficial, bărbatul părea să nu existe. Era un om fără trecut.

Se gândise atunci că Baillard ar putea fi un fost membru al *Noublesso Véritable.* Vârsta, mediul în care se învârtea, interesul lui pentru istoria catară și cunoașterea hieroglifelor îl legau de Trilogia Labirintului.

Authié știa că trebuie să existe o conexiune. Era doar o chestiune de timp ca s-o descopere. Ar distruge peștera acum, fără nici o ezitare, fie și numai pentru faptul că nu intrase în posesia cărților. El reprezenta instrumentul lui Dumnezeu, care va șterge în sfârșit de pe fața pământului această erezie veche de patru mii de ani. Dar numai după ce pergamentele profane se vor întoarce în lăcașul lor va acționa. Atunci îi va spulbera pe toți.

Gândul că mai avea la dispoziție doar două zile în care să găsească și ultima carte îi dădea putere. Ochii lui cenușii reflectau o încredere nețărmurită, așa că mai formă un număr de telefon.

– Mâine-dimineață, spuse el. Pregătește-o!

Audric Baillard sesiză automat lipăitul pantofilor maronii ai lui Jeanne pe linoleumul gri, în timp ce mergeau tăcuți pe coridoarele spitalului din Foix.

Totul în jur era alb. Hainele lui, de culoarea cretei, uniformele tehnicienilor, tenișii de cauciuc, pereții, hărțile, dosarele. Inspectorul Noubel, șifonat și neras, ieșea în evidență în spațiul acela steril. Arăta ca și cum n-ar mai fi dat pe acasă cu zilele.

Cineva împingea o targă spre ei, rotițele acesteia scârțâind dureros în liniștea nefirească. Se dădură într-o parte ca s-o lase să treacă. Asistenta le mulțumi printr-o înclinare ușoară a capului.

Baillard vedea că toată lumea se poartă nespus de grijuliu cu Jeanne. Compasiunea lor, fără îndoială sinceră, era amestecată cu îngrijorare, pentru că nu știau cum va face față șocului. Bărbatul zâmbi amar. Tinerii uitau mereu că generația lui Jeanne văzuse și experimentase multe lucruri. Războiul, ocupația, mișcarea de rezistență. Se luptaseră și omorâseră, își văzuseră prietenii uciși. Erau duri. Nimic nu-i mai surprindea, cu excepția curajului încăpățânat al spiritului uman.

Noubel se opri în fața unei uși mari, albe. O deschise și îi lăsă pe ei să intre primii. Aerul rece și mirosul înțepător de dezinfectant îi loviră neplăcut. Baillard își scoase pălăria și și-o lipi de piept.

Aparatele tăcuseră acum. În centrul camerei se afla un pat, chiar sub o fereastră, iar forma de pe el era acoperită cu un cearșaf care atârna pe ambele laturi.

– Au făcut tot ce le-a stat în putință, murmură Noubel.

– Inspectore, nepotul meu a fost omorât? întrebă Jeanne.

Vorbea pentru prima dată de când sosise la spital și de când aflase că era prea târziu.

Baillard observă cum inspectorului încep să-i tremure mâinile.

– Să nu ne pripim cu concluziile, *Madame* Giraud, totuși...

– Bănuiești că a fost vorba despre o crimă, inspectore, da sau nu?

– Da.

– Mulțumesc, răspunse ea pe același ton. Asta e tot ce am vrut să știu.

– Dacă nu mai doriți și altceva, spuse Noubel, îndreptându-se spre ușă, atunci eu am să mă retrag. Voi fi cu *Madame* Claudette în camera rezervată rudelor, în caz că mai aveți nevoie de mine.

Ușa se închise cu un sunet puternic. Jeanne se apropie de pat. Avea chipul întunecat și gura strânsă, dar umerii și-i ținea la fel de drepți.

Dădu la o parte cearșaful. Încremenirea morții se strecură în salon. Baillard văzu cât de tânăr părea Yves. Pielea lui albă și foarte netedă nu avea nici un rid. Creștetul capului îi era acoperit cu bandaje. Smocuri de păr negre ieșeau pe la margini. Mâinile cu degetele roșii și zgâriate îi fuseseră încrucișate pe piept, precum unui faraon.

Baillard o urmări pe Jeanne cum se apleacă și-și sărută nepotul pe frunte. Apoi, cu gesturi ferme, îi acoperi chipul și se întoarse.

– Mergem? zise ea, luându-l pe însoțitorul ei de braț.

Ieșiră pe coridorul pustiu. Bărbatul se uită în stânga și-n dreapta, apoi o conduse pe Jeanne în apropierea unui șir de scaune din plastic prinse în perete. Tăcerea îi apăsa pe amândoi. Vorbiră în șoaptă, cu toate că nu era nimeni să-i audă.

– Îmi făceam griji pentru el de ceva vreme, Audric, spuse femeia. Am văzut cum s-a schimbat, devenind mai retras, neliniștit.

– L-ai întrebat ce se petrece?

– Da. A pretins că nimic. Doar că e stresat, că muncește prea mult.

Audric o prinse de braț.

– Te-a iubit, Jeanne. Poate chiar nu era nimic. Sau poate că se întâmpla ceva cu el. Se opri, după care adăugă: *Dacă* Yves s-a implicat în ceva murdar, a fost împotriva firii lui. Avea conștiința tulburată. Până la urmă, a făcut ce trebuia. Ți-a trimis inelul, indiferent de consecințe.

– Inspectorul Noubel m-a întrebat de inel. Voia să știe dacă am vorbit cu Yves luni.

– Și ce i-ai zis?

– Sincer? Am negat.

Audric răsuflă ușurat.

– Dar tu crezi că Yves a fost plătit să paseze informații, nu-i așa, Audric? Vocea ei era ezitantă, dar și fermă în același timp. Spune-mi. Aș prefera adevărul.

El își ridică mâinile în aer.

– Cum să-ți spun adevărul, dacă nici eu nu-l știu?

– Atunci zi-mi ce *bănuiești*. Să nu știi... e cel mai rău lucru cu putință.

Baillard își închipui momentul în care blocul de piatră căzuse peste intrarea din peșteră, prinzându-i înăuntru. Fără să mai știe ce se întâmplă cu ea. Mirosul merișorului, sfârâitul flăcărilor, strigătele soldaților în timp ce alergau. Locuri și imagini de care-și amintea pe jumătate. Fără să știe dacă mai trăiește sau nu.

– *Es vertat,* rosti el încet. Să nu știi poate fi de nesuportat. Oftă din nou. Dacă asta dorești... Cred într-adevăr că Yves primea bani ca să ofere informații. Despre Trilogie în primul rând, dar și despre alte lucruri. Probabil că la început i s-a părut ceva inofensiv – un telefon

ici și colo, detalii despre unde a plecat vreo persoană și cu cine a stat de vorbă –, dar îmi imaginez că după o vreme i-au cerut mai mult decât dorea el să ofere.

– De ce spui „i-au cerut"? Știi cine e responsabil pentru asta?

– Speculații, nimic mai mult, răspunse el iute. Omenirea nu se schimbă prea tare, Jeanne. La suprafață, suntem diferiți. Evoluăm, impunem reguli noi, alte standarde de viață. Fiecare generație promovează valorile moderne și le respinge pe cele vechi, fălindu-se cu prețiozitatea și cu înțelepciunea sa. Ni se pare că avem prea puține în comun cu cei de dinaintea noastră. Bărbatul se lovi ușor peste piept. Dar dincolo de scutul de carne, inima omului bate la fel ca întotdeauna. Lăcomia, setea de putere, frica de moarte, astfel de emoții nu dispar. Nici lucrurile bune ale vieții nu se schimbă. Iubirea, curajul, sacrificiul în numele credințelor personale, bunătatea.

– Se va termina vreodată?

Baillard ezită.

– Eu mă rog să se termine.

Deasupra lor, ceasul înregistra scurgerea timpului. În capătul îndepărtat al coridorului, se auziră mai multe șoapte, pași, scârțâitul tenișilor de cauciuc pe pardoseală, după care se așternu tăcerea.

– O să te duci la poliție? îl întrebă Jeanne într-un târziu.

– Nu socot că ar fi înțelept.

– N-ai încredere în inspectorul Noubel?

– *Benlèu.* Nu prea. Poliția ți-a dat înapoi lucrurile personale ale lui Yves? Hainele pe care le purta când a fost adus aici? Tot ce-a avut prin buzunare?

– Hainele lui nu... nu mai puteau fi salvate. Inspectorul Noubel mi-a spus că în afară de chei și de portofel n-a mai găsit altceva.

– Chiar nimic? Nici o *carte d'identité,* nici o hârtie, nici un număr de telefon? Și n-a considerat asta ciudat?

– Nu mi-a spus nimic, replică ea.

– Dar în apartamentul lui ce au găsit? Hârtii?

Jeanne ridică din umeri.

– Nu știu. L-am rugat pe unul dintre prietenii săi să-mi aducă o listă cu persoanele care se aflau pe șantier luni după-amiază. Îi întinse

bărbatului o foaie de hârtie cu niște nume mâzgălite pe ea. Nu e completă.

El privi în josul foii.

– Și ăsta? o întrebă, arătându-i numele unui hotel.

Jeanne se uită și zise:

– Ai vrut să știi unde stă englezoaica. Oricum, informația am primit-o de la inspector.

– Doamna doctor Alice Tanner, murmură bărbatul. După atâta timp, venise la el. Atunci, aici ar trebui să trimit scrisoarea mea.

– Pot s-o duc eu când mă întorc acasă.

– Nu, rosti el tăios. Jeanne îl privi surprinsă. Iartă-mă, spuse Baillard repede. Ești foarte amabilă, însă... nu cred că ar fi nimerit să te întorci acasă. Cel puțin, nu pentru moment.

– De ce nu?

– N-o să treacă mult până când o să descopere că Yves ți-a trimis ție inelul, dacă nu cumva au aflat deja. Te rog, stai cu prietenii tăi. Du-te la Claudette, oriunde. Numai acasă la tine, nu!

Spre surprinderea lui, femeia nu se împotrivi.

– De când ai ajuns aici ești cu ochii în patru.

Baillard zâmbi. Credea că-și ascunsese foarte bine tulburarea.

– Și cu tine, Audric, cum rămâne?

– Pentru mine e diferit, spuse el. Aștept momentul ăsta de... foarte, foarte mult timp, Jeanne. Așa a fost sortit să se întâmple, c-o fi bine, c-o fi rău.

Femeia tăcu o clipă.

– Cine e ea, Audric? Fata englezoaică? De ce te interesează așa de tare?

El zâmbi, dar nu scoase o vorbă.

– Unde te vei duce? îl mai iscodi femeia.

Baillard își ținu răsuflarea. Imaginea satului său, așa cum existase acesta pe vremuri, îi veni în minte.

– *Oustâou,* replică el blând. Mă întorc acasă. *A la perfin.* În sfârșit.

CAPITOLUL 41

Shelagh se obișnuise cu întunericul.

Era ținută într-un grajd sau într-un soi de țarc pentru animale. În jurul ei plutea un miros iute, acru, de balegă, urină, paie, dar și o duhoare grețos de dulce, precum carnea stricată. O fâșie de lumină albă se strecura pe sub ușă, dar nu putea aprecia dacă era târziu după-amiaza sau dimineața devreme.

Frânghia din jurul picioarelor se freca de pielea julită a gleznelor. Încheieturile mâinilor erau și ele prinse cu o sfoară agățată de unul dintre inelele metalice din perete.

Își schimbă poziția, încercând să se așeze confortabil. Insectele i se târau pe brațe și pe față. Avea corpul plin de înțepături. O dureau toate oasele și spatele îi înțepenise din cauza felului incomod în care o legaseră. Șoareci sau poate șobolani mișunau prin paiele îngrămădite în colțuri, dar se obișnuise cu ei, așa cum încetase să mai bage de seamă durerea.

Măcar de-ar fi sunat-o pe Alice! O altă greșeală. Se întrebă dacă prietena ei mai încercase sau se dăduse bătută. Dacă Alice telefona în tabăra lor și afla că Shelagh n-a mai venit, nu ar înțelege că a pățit ceva? Dar Yves? Brayling o fi anunțat poliția...?

Ochii i se umplură de lacrimi. Probabil că nimeni nu observase dispariția ei. Câțiva colegi își anunțaseră intenția de a-și lua câteva zile libere, până când se mai liniștea apele. Poate crezuseră cu toții că și ea procedase la fel.

Învinsese senzația de foame de ceva vreme, dar îi era sete. Se simțea de parcă ar fi înghițit bucăți de șmirghel. Cantitatea mică de apă

pe care i-o dăduseră se sfârșise de mult, iar buzele îi crăpaseră, chiar dacă și le umezea întruna cu limba. Se străduia să-și aducă aminte cam cât rezistă o persoană fără apă. O zi? O săptămână?

Shelagh auzi pietrișul scrâșnind. Inima îi bubui în piept și adrenalina i se revărsă în toate mădularele, ca de fiecare dată când surprindea un zgomot afară. Până acum, nu intrase nimeni.

Se săltă în capul oaselor când lacătul fu descuiat. Lanțul pică la pământ zăngănind, zalele lui grele lovindu-se zgomotos una de alta, și imediat urmă scârțâitul balamalelor neunse. Își feri ochii de lumina orbitoare a soarelui ce invadă întunericul din șandrama, în vreme ce un bărbat tuciuriu, îndesat trecu pragul. Purta o geacă, în ciuda căldurii de afară, și își ascundea privirea în spatele unor ochelari fumurii. Instinctiv, Shelagh se lipi de zid, rușinându-se că frica îi strânsese stomacul ca un ghem.

Bărbatul traversă rapid încăperea. Apucă frânghia și dintr-o smucitură o sili să se ridice în picioare. Apoi scoase un cuțit din buzunar.

Femeia tresări, încercând să se tragă înapoi.

– *Non*, șopti ea.

Îi displăcea tonul de implorare din vocea sa, dar nu se putea abține. Groaza îi spulberase și ultimul strop de mândrie.

El zâmbi și îi lipi lama de gât, dezvelindu-și un șir de dinți cariați, îngălbeniți din cauza tutunului. Se întinse pe lângă ea și tăie sfoara care o ținea prinsă de zid, după care trase de frânghie, împingând-o în față. Slăbită și dezorientată, Shelagh își pierdu echilibrul și se prăbuși în genunchi.

– Nu pot să merg. Trebuie să mă dezlegi. Se uită spre picioare. *Mes pieds.*

Bărbatul ezită un moment, apoi începu să taie legăturile groase dintre glezne de parcă ar fi tranșat o bucată de carne.

– *Lève-toi. Vite!*[1] Înălță brațul ca și cum ar fi vrut s-o lovească, trăgând-o în sus spre el. *Vite!*

Picioarele îi amorțiseră, dar era prea speriată ca să se împotrivească. Avea gleznele julite și zgâriate. Pielea rănită o ustura înfiorător la fiecare pas pe care îl făcea.

[1] Ridică-te! Repede! (n.tr.)

Pământul se clătină sub ea când ieși la lumină. Soarele dogorea nemilos. Îi ardea retinele. Aerul, fierbinte și umed, apăsa greu peste curte și clădiri.

În timp ce traversă scurta distanță de la închisoarea ei improvizată – unul dintre nenumăratele țarcuri de animale ce existau de jur împrejur –, Shelagh se chinui să cerceteze tot ce vede, în speranța că va reuși astfel să-și dea seama unde se află. „Și cine erau *ei*", adăugă ea în gând. În ciuda evidențelor, nu putea băga mâna în foc.

Totul începuse în martie. Fusese fermecător, curtenitor și își ceruse scuze că o deranjează. Lucra în numele altcuiva, îi explicase el, o persoană care dorea să rămână anonimă. Nu-i cerea decât să dea un telefon. Informații, nimic mai mult. Era dispus să plătească oricât. Puțin mai târziu, târgul se schimbase: jumătate din sumă pentru informațiile obținute, jumătate la livrarea mărfii. Privind în urmă, Shelagh nu știa exact când începuse să aibă dubii.

Clientul nu se potrivea profilului obișnuit al colecționarului naiv, gata să dea bani fără să pună nici o întrebare. De obicei, avea de-a face cu vânători de relicve medievale, superstițioși, bănuitori, proști și obsedați. Vocea lui părea tânără. Numai lucrul ăsta și tot ar fi trebuit s-o alarmeze.

Rememorând întreaga poveste, i se părea absurd că nu se întrebase niciodată de ce bărbatul se străduise atât, dacă inelul și cartea aveau doar pură valoare sentimentală.

Orice obiecții morale pe care le încercase vreodată cu privire la sustragerea și la comercializarea artefactelor, Shelagh le eliminase de mult. Suferise prea tare din pricina muzeelor demodate și a instituțiilor academice elitiste, ca să mai creadă că ele reprezintă custozi mai buni ai comorilor din antichitate decât colecționarii particulari. Ea lua banii; ei obțineau ceea ce-și doreau. Toată lumea era fericită. Nu o interesa ce se petrecea după aceea.

Acum înțelese că frica o cuprinsese înaintea celui de-al doilea telefon, cu multe săptămâni înainte s-o invite pe Alice la Pic de Soularac. Atunci Yves Biau o contactase și comparaseră poveștile... Gheara din piept o strângea tot mai tare.

Dacă lui Alice i se întâmpla ceva, numai ea era de vină.

Ajunseră la o fermă, o clădire de dimensiuni mijlocii, înconjurată de anexe dărăpănate, un garaj și un șopron. Vopseaua de pe obloane și de pe ușa principală se cojea, iar ferestrele nu mai aveau geamuri. Cu excepția celor două mașini parcate în față, locul era pustiu.

De jur împrejur, numai munți și văi. Măcar putea spune cu siguranță că încă se mai afla în Pirinei. Dintr-un motiv sau altul, lucrul acesta îi trezi speranța.

Ușa se deschise, de parcă ar fi fost așteptați. Înăuntru domnea răcoarea. Un strat de praf gros acoperea mobilierul. Cândva fusese probabil un motel sau un *auberge*. Chiar în fața lor se găsea recepția, deasupra căreia se zărea un șir de cârlige, toate goale, unde altădată se agățau cheile.

Păzitorul ei smuci frânghia în semn că trebuie să se miște. Shelagh adulmecă mirosul dulce de aftershave ieftin și de fum de țigară. Desluși sunetul unor voci ce răzbăteau dintr-o cameră din stânga ei. Ușa era ușor întredeschisă. Își mijì ochii ca să poată zări ceva și observă un bărbat care stătea în picioare la fereastră, cu spatele la ea. Purta pantofi din piele și pantaloni subțiri de vară.

Tânăra fu obligată să urce scările până la primul etaj, după aceea străbătură un hol lung și apoi o scară îngustă și coșcovită, ce dădea într-un pod cu atmosferă sufocantă, care se întindea pe toată suprafața casei. Se opriră în fața unei uși aflate aproape de streașină.

Insul tuciuriu săltă zăvorul și o împinse violent înăuntru. Shelagh ateriză pe podea, lovindu-se la cot, în timp ce ușa se trânti în urma ei. În pofida durerii, se năpusti spre ușă, strigând și bătând cu pumnii în metal.

Într-un târziu, renunță și se răsuci ca să-și inspecteze noua locuință. Lângă peretele îndepărtat văzu o saltea, cu o pătură frumos aranjată deasupra. În partea opusă exista o ferestruică asigurată pe dinăuntru cu gratii solide. Traversă camera târșâindu-și picioarele și pricepu că se află în partea din spate a casei. Trase de gratii, însă zadarnic. Oricum, distanța până jos o sperie.

Într-un colț descoperi o chiuvetă micuță și alături, o găleată. Se relaxă și roti, cu dificultate, robinetele. Țevile bolborosiră și tușiră ca un fumător înrăit care trage în piept două pachete pe zi, dar, după

câteva rateuri, apăru un fir subțire de apă. Fără să-i mai pese de murdăria de pe mâini, bău din căușul palmelor până când începu s-o doară burta. Apoi se spălă cât putu mai bine, curățându-și rănile ce-i ardeau încheieturile și gleznele acoperite de sânge uscat.

Puțin mai târziu, i se aduse ceva de mâncat. Mai mult decât de obicei.

– De ce mă aflu aici?

Gardianul așeză tava pe jos, în mijlocul camerei.

– De ce m-ați adus aici? *Pourquoi je suis là?*

– *Il te le dira.*[1]

– Cine vrea să discute cu mine?

El făcu un gest înspre mâncare.

– *Mange.*[2]

– Va trebui să mă dezlegi. Apoi repetă întrebarea: Cine? Spune-mi.

Bărbatul împinse tava cu vârful piciorului.

– Mănâncă!

După ce acesta plecă, Shelagh se aruncă asupra mâncării. Înghiți și ultima bucățică, chiar și cotorul și semințele mărului, apoi se întoarse din nou la fereastră. Razele soarelui cădeau pieziș peste crestele munților, transformând cenușiul stâncilor într-un alb orbitor.

Din depărtare, se auzi motorul unei mașini ce venea încet spre fermă.

---

[1] O să-ți spună. (n.tr.)

[2] Mănâncă. (n.tr.)

CAPITOLUL 42

Indicațiile lui Karen se dovediră folositoare. La o oră după ce părăsi Carcassonne, Alice ajunse la periferia orașului Narbonne. Respectă indicatoarele spre Cuxac d'Aude și Capestang, urmând un drum pitoresc mărginit de-o parte și de alta de bambuși înalți și de ierburi sălbatice ce se legănau în vânt, adăpostind câmpurile verzi și fertile. Peisajul era diferit față de munții din Ariège sau de grohotișurile din Corbières.

Se apropia de ora două când Alice intră în Sallèles d'Aude. Parcă mașina sub teii și pinii de pe malul canalului du Midi, la mică distanță de ecluze, după care porni pe străzile frumoase, până când nimeri în rue des Burgues.

Căsuța cu trei caturi a lui Grace se găsea chiar la colțul străzii. Ușa din lemn demodată și obloanele mari, brune-cafenii, erau înconjurate de trandafiri ca din povești, ai căror boboci atârnau înghesuiți pe tulpinile lor. Lacătul se înțepenise și Alice trebui să învârtă de mai multe ori cheia masivă de alamă, până ce izbuti s-o răsucească. Împinse ușa cu umărul și cu piciorul, iar aceasta se deschise cu un scârțâit, hârjâind dalele albe și negre ale pardoselii și măturând din calea ei vraful de ziare ce o blocau din interior.

Jos nu exista decât o singură încăpere mare, împărțită în două: bucătăria la stânga și livingul larg la dreapta. Înăuntru găsi un aer rece și umed, precum și mirosul melancolic al caselor de mult abandonate. Răcoarea îi învălui picioarele goale ca o pisicuță ce se freacă de stăpânul ei. Alice încercă întrerupătorul, dar curentul electric fusese oprit. Ridică de jos teancul de corespondență comercială și îl

așeză pe masă. Se aplecă peste chiuvetă, deschise fereastra și se chinui o vreme cu zăvorul ornat ca să prindă obloanele.

Un fierbător și un aragaz vechi al cărui cuptor se situa la nivelul ochilor alcătuiau singurele lucruri mai moderne ale mătușii sale. Uscătorul de vase era gol și chiuveta curată, iar în spatele robinetelor, îngrămădiți, se zăreau doi bureți uscați.

Alice traversă camera și deschise fereastra mare din living, împingând în lateral obloanele grele, maronii. Imediat, soarele pătrunse în interior, transformând încăperea în mod uluitor. Se aplecă peste pervaz și inspiră parfumul trandafirilor, relaxându-se un moment sub atingerea aerului fierbinte de vară ce-i alungă starea de disconfort. Avea senzația că invadează viața unei persoane, băgându-și nasul în lucrurile acesteia fără permisiunea ei.

Două fotolii cu spătar înalt din lemn stăteau cuminți lângă șemineu. Hornul era din piatră cenușie, iar pe poliță se zăreau câteva bibelouri acoperite cu praf. În vatră zăceau împrăștiate urmele înnegrite ale lemnelor arse. Alice le împinse cu vârful piciorului și acestea căzură, răspândind în aer o perdea fină de cenușă.

Atârnat pe peretele de lângă șemineu se afla tabloul în ulei al unei case din piatră cu acoperiș țuguiat din țiglă roșie, înconjurată de floarea-soarelui și de plante agățătoare. Alice se uită la semnătura scrijelită în colțul din dreapta jos: *BAILLARD.*

O masă mare, patru scaune și un soi de planșetă ocupau capătul camerei. Alice deschise ușile și găsi un set de farfurioare și cești, decorate cu imagini ale catedralelor franțuzești, un teanc de șervete din pânză și o cutie cu tacâmuri din argint, care zăngăni tare când închise sertarul. Cele mai bune vase din porțelan – farfurii, castronașul pentru frișcă, cupele pentru desert și sosiera – se îngrămădeau pe rafturile de dedesubt.

În colțul îndepărtat al camerei se aflau două uși. În spatele primeia se adăpostea cămara – masa de călcat, pămătuful pentru praf, fărașul și mătura, două cuiere, precum și două genți de la Géant băgate una într-alta. Cea de-a doua ușă dădea spre un șir de trepte.

Sandalele ei clămpăniră pe scândurile de lemn, croindu-și drum pe întuneric. Întâi nimeri peste o baie de serviciu cu gresie roz, unde

zări o bucată de săpun uscat pe chiuvetă și o cârpă tare ca scoarța atârnată într-un cârlig, lângă oglinda minusculă.

Dormitorul lui Grace se afla la stânga. Patul era acoperit cu așternuturi și cu pături, peste care trona o plapumă umplută cu puf de rață. Pe noptiera de mahon se găsea o sticlă antică de Milk of Magnesia[1] cu o crustă albă în jurul dopului, și o biografie a Eleonorei de Aquitania, scrisă de Alison Weir.

Imaginea semnului de carte demodat, marcând pagina la care mătușa ajunsese cu cititul, o mișcă adânc. Își închipui cum Grace stingea lumina, pregătindu-se de culcare, apoi cum strecura semnul de carte între foi ca să nu uite unde a rămas. Timpul se scursese prea repede. Murise înainte să apuce s-o termine. Simțindu-se neobișnuit de înduioșată, Alice puse cartea de-o parte. O va lua cu ea și o va citi.

În sertarul noptierei găsi o punguță cu levănțică, a cărei fundă roz se albise cu vremea, o rețetă și o cutie cu batiste noi. Alte câteva cărți umpleau raftul de dedesubt. Alice îngenunche și-și înclină capul într-o parte să poată citi titlurile. Niciodată nu rezistase tentației de a trage cu ochiul la ce au alți oameni în bibliotecă. În mare parte, văzu cam ce bănuise. Unul sau două volume de Mary Stewart, două de Joanna Trollopes, o veche ediție din *Peyton Place* și un volum subțire despre catari. Numele autorului era tipărit cu litere mari: *A.S. BAILLARD.* Alice se încruntă. Aceeași persoană care pictase tabloul din living? Numele traducătorului era trecut puțin mai jos: *J. GIRAUD.*

Alice întoarse cartea și citi caseta cu informații despre autor. O traducere a Evangheliei după Ioan în occitană, precum și alte câteva cărți despre Egiptul Antic și o biografie premiată despre Jean-François Champollion, savantul din secolul al XIX-lea care descifrase secretul hieroglifelor.

Un bec se aprinse în mintea ei. Biblioteca din Toulouse cu hărțile, diagramele și ilustrațiile clipind pe monitorul din fața ei. „Din nou Egiptul."

---

[1] Lapte de Magnezia (antiulceros, antiacid, laxativ) (n.tr.)

Coperta unu a cărții lui Baillard înfățișa ruinele unui castel, înfășurat ca într-un giulgiu de o ceață purpurie, cocoțat primejdios în vârful unei stânci ascuțite. Alice îl recunoscu din cărțile poștale și din ghiduri: Montségur.

Deschise cartea. Paginile se dădură automat în lături, dincolo de jumătatea volumului, unde fusese prins un carton. Alice se apucă să citească:

> Cetatea Montségur se situează pe vârful muntelui, cam la o oră de mers din satul cu același nume. Adesea ascunsă în nori, cu cele trei laturi ale sale alcătuite din pereții stâncoși, castelul reprezintă o fortăreață naturală extraordinară. Ruinele de astăzi nu datează din secolul al XIII-lea, cum s-ar putea crede, ci din timpul mult mai recentului război de ocupație, când fortificațiile au suferit distrugeri însemnate. Totuși, spiritul locului nu conține să le amintească vizitatorilor de istoria sa tragică.
>
> Legendele asociate cu Montségur – muntele sigur – sunt nenumărate. Unii cred că a fost un templu al soarelui, alții că a constituit o sursă de inspirație pentru Munsalvaesche al lui Wagner, respectiv Muntele Sigur din nemuritoarea sa operă, *Parsifal*. Alții au crezut că este locul unde se odihnește Graalul. Pentru mulți, catarii au fost păzitorii Cupei lui Hristos, dar și a multor altor comori din Templul lui Solomon de la Ierusalim, posibil chiar ai aurului vizigoților și ai altor bogății nespecificate.
>
> Se spune că renumita comoară catară a fost furată din fortăreață în timpul asediului din ianuarie 1244. După înfrângere, s-a pierdut urma comorii. Zvonurile că aceste obiecte de mare preț s-au pierdut definitiv nu au însă temeiuri justificate.*

Alice citi și nota de la subsol, anunțată de asterisc, care conținea un citat din Evanghelia după Ioan, capitolul opt, versetul 32:

> Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi.

Își arcui sprâncenele, nedumerită. Nu prea avea nici o relevanță pentru text.

Aşează cartea lui Baillard lângă cele pe care urma să le ia cu ea, apoi traversă camera spre dormitorul din spate.

Aici văzu o veche maşină de cusut marca Singer, care nu se potrivea deloc cu stilul franţuzesc al casei cu pereţi groşi. Mama sa avusese una asemănătoare, în faţa căreia stătea şi cosea cu orele, umplând casa cu zumzetul şi zbârnâitul reconfortant al pedalei.

Alice îi mângâie suprafaţa plină de praf. Părea încă în stare de funcţionare. Cercetă pe rând fiecare compartiment, privind mosoarele de bumbac, acele, boldurile, bucăţile de dantelă şi de fundă, o cutiuţă cu degetare din argint şi una cu nasturi asortaţi.

Se întoarse la biroul din stejar de lângă fereastra care dădea în curticica interioară. Primele două sertare erau tapetate, dar goale. Cel de-al treilea, în mod surprinzător, fusese încuiat, deşi cheia se afla în continuare în lăcaşul ei.

Înăuntru dădu peste o cutie de pantofi pe care o desfăcu. Deasupra unui teanc de fotografii aranjate cu mare grijă, stătea o scrisoare adresată lui *Madame Tanner*. Literele ce alcătuiau numele destinatarului arătau ca nişte păienjeni. Purta ştampila din *Carcassonne, 16 martie 2005*, precum şi cuvântul *PRIORITAIRE* imprimat în roşu. La expeditor nu se menţionase nici o adresă de retur, ci doar un nume aşternut în aceleaşi litere italice: *Audric S Baillard.*

Alice îşi strecură degetele în plic şi scoase o foaie de hârtie groasă, crem. Nu exista nici o dată, vreo adresă sau vreo explicaţie, ci doar un poem:

Bona nuèit, bona nuèit...
Braves amics, pica mièja-nuèit
Cal finir velhada
Ejos la flassada.

O amintire fugară îi apăru în minte, precum un cântec de mult uitat. Cuvintele scrijelite pe treptele din peşteră. Putea să jure că e vorba de aceeaşi limbă, chiar dacă nu pricepea cum făcuse subconştientul său o asemenea legătură.

Alice se sprijini de marginea patului. 16 martie, cu două zile înaintea morții mătușii sale.

Așeză scrisoarea de-o parte și desfăcu elasticul teancului de fotografii.

Numără zece poze alb-negru, aranjate în ordine cronologică. Pe spate aveau trecute luna, ziua și locul. Prima înfățișa un băiețel serios în uniformă de școală, cu părul pieptănat pe spate și o cărare perfectă. Alice o întoarse. Un alt scris de mână, de data asta cu cerneala albastră: *Frederic William Tanner, septembrie 1937.*

Tresări. Aceeași poză a tatălui ei stătea pe polița șemineului de acasă, între una cu nunta părinților ei și un portret al lui Alice la vârsta de șase ani, îmbrăcată într-o rochiță lungă până la glezne și mânecuțe bufante. Îi mângâie trăsăturile cu vârfurile degetelor. Se vădea astfel că Grace știa de existența fratelui ei, chiar dacă nu se cunoscuseră niciodată.

Alice o puse de-o parte și trecu la următoarea. După ce le studie metodic pe toate, constată că ultima fotografie a mătușii sale fusese făcută în iulie 1958. Asemănarea era destul de evidentă. Ca și Alice, Grace era micuță, cu trăsături delicate, ca ale unui spiriduș, cu toate că își purta părul încărunțit drept și tuns neobișnuit de scurt. Grace privea direct spre obiectiv, ținându-și geanta ferm în față.

Într-o altă fotografie, mătușa sa, cu câțiva ani mai în vârstă, stătea lângă un domn trecut de prima tinerețe. Alice se încruntă. Îi amintea de cineva. Înclină ușor fotografia să schimbe unghiul în care pica lumina.

Se aflau în fața unui zid de piatră vechi. Răzbătea un aer puțin oficial, ca și cum cei doi nu s-ar fi cunoscut foarte bine. Grace îmbrăcase o rochie de vară cu mâneci scurte, strânsă în talie. Însoțitorul ei era înalt și foarte subțire, îmbrăcat într-un costum deschis la culoare. Fața îi era umbrită de pălăria de paie, dar mâinile ridate și pătate de vreme îi trădau vârsta.

Pe zidul din spatele lor se întrezărea plăcuța unei străzi franțuzești. Alice cercetă cu atenție micul indicator și izbuti să deslușească cuvintele Rue des Trois Degres. Pe versoul fotografiei regăsi scrisul fin al lui Baillard: *AB e GT, junh 1982, Chartres.*

Chartres din nou. Grace și Audric Baillard.

Păstrând-o și pe-aceasta, fata scoase singurul obiect care mai rămăsese în cutie, o carte mică, legată ca pe vremuri. Pielea neagră, crăpată se închidea cu un fermoar din alamă ruginit. Pe copertă avea embosate în litere aurii cuvintele *SFÂNTA BIBLIE.*

După câteva încercări, reuși să desfacă fermoarul. La prima vedere, părea o ediție standard King James. De-abia după ce o răsfoi, văzu că în paginile ei fine fusese decupată o gaură în formă dreptunghiulară, pe post de ascunzătoare.

Înăuntru, se găseau mai multe hârtii strâns împăturite pe care le despături, atentă. Un disc din piatră alburie, de dimensiunile unei monede de un euro, se rostogoli din mijlocul lor și-i ateriză în poală. Era plat și foarte subțire și nu conținea nici un pic de metal. Uimită, îl răsuci între degete. Avea două litere gravate pe el. *NS.* Punctele cardinale? Inițialele cuiva? Vreun soi de monedă?

Alice răsuci discul. Pe cealaltă parte găsi labirintul, ce se asemăna leit cu cel de pe inelul și peretele din grotă.

Logica îi spunea că trebuie să existe o explicație perfect pertinentă pentru o astfel de coincidență, cu toate că nu-i trecu nimic prin cap. Studie nerăbdătoare hârtiile în care fusese învelit discul. Se simțea speriată de ce ar putea descoperi, dar mult prea curioasă ca să nu le verifice.

„Nu te mai poți opri acum."

Alice se apucă să desfacă foile. Răsuflă ușurată. Era doar un arbore genealogic. Pe prima pagină scria *ARBRE GÉNÉALOGIQUE.* Cerneala se decolorase și pe alocuri cu greu mai puteai deslușI ceva, dar anumite cuvinte săreau în ochi. Majoritatea numelor erau în cerneală neagră, însă, pe al doilea rând, pentru *ALAÏS PELLETIER-DU MAS (1193–)* se folosise cerneală roșie. Alice nu putu să descifreze numele alăturat, dar dedesubt și puțin mai la dreapta mai era un nume, *SAJHË DE SERVIAN,* scris cu verde.

Sub ambele nume, îți atrăgea atenția un motiv delicat, auriu. Alice se întinse după disc și-l așeză lângă simbolul de pe foaie. Desenele se dovediră identice.

Studie şi restul foilor, una câte una. O găsi şi pe Grace, cu data morţii adăugată într-o culoare diferită. Dedesubt, de-o parte şi de alta, părinţii lui Alice.

Ultima ramură îi aparţinea. *ALICE HELENA (1976–)*, scris într-un roşu-aprins. Lângă numele ei, simbolul labirintului.

Cu genunchii la piept şi braţele împletite în jurul picioarelor, Alice pierdu şirul orelor pe care le petrecu nemişcată în camera abandonată. În cele din urmă, pricepu. Trecutul îşi cerea tributul. Fie că ei îi convenea sau nu.

CAPITOLUL 43

Drumul înapoi din Sallèles d'Aude spre Carcassonne i se păru un vis. Când ajunse la hotel, recepția se umpluse de noi turiști, așa că își luă singură cheia de pe panou și urcă scările, fără s-o bage nimeni în seamă.

Se întinse spre clanță, dar observă că ușa era întredeschisă.

Alice ezită. Așeză cutia și cărțile pe jos, după care împinse ușa de perete.

– *Allo?* Alo!

Se uită de jur împrejur. Nimic nu părea nelalocul lui. Încă speriată, Alice trecu peste lucrurile din prag și făcu un pas timid înăuntru. Se opri. Adulmecă un miros dulceag de vanilie amestecat cu iz de tutun prost.

În spatele ușii auzi o mișcare. Aproape că-i sări inima din piept. Se răsuci, tocmai la timp să zărească în oglindă reflexia unui bărbat cu sacou gri și păr negru, care o lovi în piept, dezechilibrând-o. Se izbi de ușa-oglindă a șifonierului, făcând umerașele de sârmă dinăuntru să zornăie precum bilele pe un acoperiș de tablă.

O cuprinse amețeala. Totul dansa în jurul ei și vedea ca prin ceață. Clipi des de mai multe ori. Îl auzea alergând pe coridor. „Du-te. Iute..."

Se ridică în picioare și se repezi după individ în jos pe scări și apoi în recepție, unde un grup mare de italieni blocau intrarea. Panicată, se uită în toate direcțiile și îl văzu pe intrus dispărând pe o ușă laterală.

Își croi drum prin marea de oameni și bagaje, sărind peste valize și genți, după care ieși în grădină. Deja bărbatul se afla în capul

străzii. Adunându-şi puterile, Alice o luă la goană, dar el se dovedi mult mai puternic.

Când ajunse la şoseaua principală, parcă îl înghiţise pământul. Se amestecase în mulţimea de turişti care mergeau spre Cetate. Alice îşi puse mâinile pe genunchi, trăgându-şi răsuflarea. Apoi se îndreptă de spate şi-şi pipăi ceafa cu degetele. I se formase un ditamai cucuiul.

Mai aruncă o privire, după care se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre recepţie. Cerându-şi scuze, se opri direct în faţa biroului, acolo unde începea coada.

– *Pardon, mais vous l'avez vu?*[1]

Recepţionera se uită la ea de parcă ar fi picat din lună.

– Mă ocup de dumneavoastră imediat ce termin cu domnul, spuse ea.

– Mi-e teamă că nu pot aştepta, zise Alice. Cineva a intrat în camera mea. Tocmai a fugit. Acum două minute.

– Vă rog, *Madame*, dacă aţi putea aştepta un minut...

Alice îşi ridică vocea pentru ca toţi ceilalţi să poată auzi.

– *Il y avait quelqu'un dans ma chambre.*[2] *Un voleur.* Un hoţ.

În încăpere se lăsă liniştea. Recepţionera făcu ochii mari. Se ridică de pe scaun şi dispăru. Câteva secunde mai târziu, veni însoţită de proprietarul hotelului, care o invită pe Alice să se retragă într-un colţ.

– Care e problema, *Madame*? o întrebă el în şoaptă.

Alice îi explică.

– Uşa nu a fost forţată, constată el, verificând încuietoarea, când urcară la etaj.

Patronul rămase în pragul uşii, în timp ce ea controlă dacă a dispărut ceva. Spre marea sa uimire, nici vorbă de furt. Paşaportul se afla în şifonier, chiar dacă în alt loc. Nici din rucsac nu-i lipsea nimic. Singura problemă părea deranjarea lucrurilor. Dar nu suficient de gravă cât să creeze scandal.

Alice verifică şi baia. În sfârşit, găsi ceva palpabil.

– *Monsieur, s'il vous plaît*, strigă ea. Îi arătă chiuveta. *Regardez.*

---

[1] Scuzaţi-mă... L-aţi văzut? (n.tr.)

[2] Era cineva în camera mea. (n.tr.)

Săpunul fusese sfărâmat în bucățele mici, împrăștiind un miros puternic de lavandă. Tubul de pastă de dinți pătise la fel: era sfârtecat și cu conținutul vărsat.

– *Voilà. Comme je vous ai dit.* După cum v-am spus.

Bărbatul o privi îngrijorat, deși încă mai păstra o urmă de îndoială în ochi. Voia doamna ca el să cheme poliția? Îi va întreba și pe ceilalți oaspeți dacă observaseră ceva, desigur, dar de vreme ce nu dispăruse nimic... Nu-și mai continuă fraza.

Dintr-o dată, pricepu totul. Nu se confrunta cu o tentativă de furt obișnuit. Cel care îi scotocise prin cameră căutase ceva anume, ceva ce credea că se află în posesia ei.

Cine mai știa că se cazase aici? Noubel, Paul Authié, Karen Fleury și angajații ei, Shelagh. Și cam atât.

– Nu, zise ea repede. N-are sens să chemați poliția, pentru că nu-mi lipsește nimic. Dar aș dori să mă mut în altă cameră.

Patronul începu să protesteze că hotelul e plin, dar își înghiți vorbele când îi zări expresia.

– Să văd ce pot face.

Douăzeci de minute mai târziu, Alice se instală într-o nouă aripă a hotelului.

Era peste măsură de agitată. Verifică de două, trei ori dacă ușa și ferestrele sunt bine închise. Se așeză pe pat, înconjurată de lucruri, încercând să decidă cum să procedeze în continuare. Se ridică, traversă în lung și-n lat camera, se așeză din nou, după care se ridică iarăși. Poate că ar fi trebuit totuși să schimbe hotelul.

„Dacă se întoarce la noapte?"

Alarma se porni ca din senin. Sări cu inima bătându-i nebunește, apoi realiză că e vorba doar de telefonul ei, care-i suna în buzunarul de la geacă.

– *Allo, oui?*

Răsuflă ușurată când auzi vocea lui Stephen, unul dintre colegii lui Shelagh de la șantier.

– Bună, Steve. Nu, scuze. De-abia am intrat. N-am avut timp să-mi verific mesajele. Care-i treaba?

După ce ascultă, se făcu albă la față ca varul. Situl se închidea definitiv.

– Dar de ce? Ce motiv a găsit Brayling?

– A zis că nu depinde de el.

– Doar din cauza scheletelor?

– Poliția nu a divulgat nimic.

Ritmul i se acceleră.

– Erau acolo când Brayling v-a anunțat? întrebă ea.

– În mare parte veniseră pentru Shelagh, spuse el, apoi se opri. Chiar mă întrebam, Alice, ai mai vorbit cu ea după ce ai plecat?

– Nu, de luni n-am nici o veste. Am încercat să iau legătura cu ea de mai multe ori ieri, dar nu m-a sunat niciodată înapoi. De ce?

Alice se trezi în picioare, așteptând răspunsul lui Stephen.

– Se pare că a dispărut, rosti el într-un târziu. Brayling înclină să dea crezare unei variante sinistre, mai exact o bănuiește că a furat ceva de la sit.

– Shelagh n-ar face așa ceva, exclamă ea. În nici un caz. Nu-i genul de persoană care să...

Dar chiar când rosti cuvintele, își aminti chipul alb și furios al prietenei sale. Dintr-o dată, nu se mai simți atât de sigură pe convingerile ei.

– Asta crede și poliția? îl chestionă ea.

– Nu știu. Doar că e cam ciudat, spuse el vag. Unul dintre polițiștii care au fost la sit luni a murit într-un accident de mașină în Foix, iar șoferul a fugit de la locul faptei, continuă el. Am citit în ziar. Se pare că el și Shelagh se cunoșteau.

Alice se lăsă ușor pe pat.

– Iartă-mă, Steve, dar îmi vine greu să înghit una ca asta. A căutat-o cineva? Au făcut ceva în privința asta?

– Și încă un amănunt, adăugă el misterios. M-aș ocupa de el personal, însă mâine-dimineață la prima oră plec acasă. N-are sens să mai pierd vremea aici.

– Ce anume?

– Înainte să începem săpăturile, știu că Shelagh a tras la niște prieteni în Chartres. Poate că s-a dus la ei și nu s-a gândit să ne anunțe.

Lui Alice i se păru cam exagerată ideea, dar oricum era mai bine decât nimic.

– Am sunat la numărul respectiv. Mi-a răspuns un tânăr care mi-a zis că n-a auzit niciodată de ea, dar sunt sigur că numărul era corect. Îl aveam în memoria celularului.

Fata luă o hârtie şi un pix.

– Spune-mi-l să încerc şi eu, spuse ea, pregătindu-se să scrie.

Mâna îi îngheţă.

– Scuză-mă, Steve... Glasul îi sună înăbuşit, ca de la mii de kilometri depărtare. Repetă-l, te rog.

– 02 68 72 31 26. Şi nu uita să mă informezi şi pe mine dacă afli ceva noutăţi.

Era numărul pe care i-l dăduse Biau.

– Nici o problemă, rosti ea, abia conştientizând ce spune. Ţinem legătura.

Alice ştia că ar trebui să-l sune pe Noubel, să-i povestească despre tentativa de jaf şi despre întâlnirea cu Biau, însă ezită. Nu era sigură că se poate încrede în el. Nu mişcase nici un deget ca să-l oprească pe Authié.

Se întinse spre rucsac şi scoase din el harta Franţei. „Ce nebunie! E un drum de cel puţin opt ore."

Undeva la marginea subconştientului, un gând nu-i dădea pace. Reveni asupra însemnărilor culese la bibliotecă.

Printre nenumăratele informaţii despre catedrala din Chartres, găsise şi un pasaj referitor la Sfântul Graal. Şi acolo exista un labirint. Alice căută paragraful cu pricina. Îl citi de două ori ca să se asigure că nu-l înţelesese greşit, apoi trase un scaun şi se aşeză la masă cu volumul lui Audric Baillard, deschizându-l la pagina marcată.

> Alţii au crezut că este locul unde se odihneşte Graalul. Se bănuieşte şi că păzitorii Cupei lui Hristos au fost catarii...

Comoara catară dispăruse de la Montségur. Fusese adăpostită şi dusă la Pic de Soularac? Alice cercetă harta de la începutul cărţii. Montségur nu se situa departe de munţii Sabarthès. Oare comoara se ascundea acolo?

„Cum se leagă Chartres de Carcassonne?"

Din depărtare se auziră tunete care anunțau furtună. În cameră pătrundea o lumină portocalie stranie ce venea de la stâlpii electrici apăsați de greutatea norilor întunecați. Vântul bătea cu putere, scuturând obloanele și zvârlind în aer gunoaiele de prin parcări.

Când Alice trase perdeaua căzură primii stropi grei de ploaie, spărgându-se de pervaz ca petele de cerneală. Voia să plece acum. Dar se făcuse târziu și nu avea de gând să rişte conducând pe o astfel de vreme.

Încuie bine ușile și ferestrele, setă alarma, după care se sui complet îmbrăcată în pat, ca să aștepte dimineața.

La început totul părea la fel. Familiar, liniștit. Plutea prin lumea albă, imponderabilă, transparentă și tăcută. Apoi, ca și cum ar fi stat pe trapa unei spânzurători, simți o smucitură bruscă și căzu în gol din înaltul cerului spre piscurile împădurite ale munților.

Știa unde se găsește. La Montségur, într-o vară timpurie.

Nici nu atinse bine pământul că o și luă la goană, de-a lungul unei cărări abrupte și neprimitoare, croită printre două șiruri de copaci înalți. Coroanele lor se aplecau maiestuos și înfricoșător totodată. Se agață de ramuri ca să-și încetinească ritmul, însă mâinile trec drept prin ele și bucheţele mici de frunze îi mângâie palmele, ca atingerea unei perii de păr fine și îi pătează buricele degetelor în verde.

Poteca devine tot mai abruptă. Știe că mai sus, spre vârful munților, pietrișul și rădăcinile uscate au fost înlocuite de un strat de pământ moale, mușchi și nuieluşe. Nu se aude nimic. Nici ciripit de păsările, nici strigăte, nimic cu excepția gâfâielilor ei.

Cărarea cotește și șerpuiește de multe ori, schimbându-și brusc direcția, făcând-o să rătăcească ameţitor când la stânga, când la dreapta, dar la un moment dat, după un colț, nimerește în fața unui zid tăcut de flăcări care îi blochează drumul. Își duce mâinile la ochi ca să se apere de limbile de foc roșii, portocalii și galbene, ce urlă, șuieră, biciuiesc și se împletesc în aer ca trestia de deasupra unui râu.

Atunci visul se schimbă. În locul nenumăratelor chipuri din interiorul flăcărilor, se conturează silueta unei tinere cu o expresie

blândă, dar puternică în același timp, care se întinde spre ea și îi ia cartea din mână.

Cânta cu o voce cristalină.

„Bona nuèit, bona nuèit..."

Acum nu mai resimte strânsoarea din jurul gleznelor și nici lanțurile ce o țintuiau de pământ. Focul n-o mai urmărește. Acum se răsucește în aer ca un fuior de fum, iar brațele subțiri, dar viguroase, ale femeii o strâng la pieptul ei. E în siguranță.

„Braves amics, pica mièja-nuèit..."

Zâmbi și se bucură de îmbrățișarea ce o ducea tot mai sus, spre lumină, lăsând lumea în urma ei, departe.

CAPITOLUL 44

Carcassona

JULHET 1209

Gândurile i se limpeziră treptat, treptat, după ce se trezi în zgomotele fierăstraielor şi ale topoarelor ce răzbăteau din curtea de jos. Alaïs se uită pe fereastră la galeriile de lemn şi la parapetele ce se construiau peste zidurile castelului Comtal.

Scheletul masiv de lemn prindea contur repede. Asemuindu-se cu o pasarelă deosebit de înaltă ce părea că atinge cerul, oferea un punct de observaţie de unde arcaşii puteau să-şi azvârle ploaia de săgeţi asupra duşmanilor dacă, din nefericire, zidurile Cetăţii ar fi fost atacate.

Se îmbrăcă iute şi alergă în curte. În fierărie, focurile ardeau cu putere. Ciocanele şi nicovalele scoteau scântei pe măsură ce armele erau ascuţite sau refăcute; săpătorii urlau unul la altul, în vreme ce topoarele, frânghiile, pârghiile de la *pèireras* şi balistele erau pregătite.

Îl zări pe Guilhem în faţa unui grajd. I se puse un nod în gât. „Uită-te la mine." El nu se întoarse şi nici nu-şi înălţă privirea. Alaïs voi să-şi fluture mâna ca să-i atragă atenţia, însă laşitatea o împiedică şi braţul îi căzu pe lângă corp. Nu se va umili, cerşindu-i iubirea, dacă el nu dorea asta.

Forfota din interiorul castelului Comtal se răspândise şi în Cetate. Grămezile din piatră de Corbières umpleau piaţa centrală, gata să ajungă în baliste şi catapulte. În aer plutea o duhoare acră

de urină ce venea dinspre tăbăcăria unde pieile animalelor erau argăsite ca să protejeze galeriile de foc. Prin Port Narbonnaise intrau șiruri nesfârșite de căruțe încărcate cu hrană pentru Cetate: carne sărată din La Piège și Lauragais, vin din Carcassès, orz și grâu de pe câmpuri, fasole și linte din grădinile de la Sant-Miquel și Sant-Vicens.

Pe chipurile tuturor se citeau mândria și hotărârea. Numai norii de fum negru și înecăcios de deasupra râului și mlaștinilor din nord – unde vicontele Trencavel poruncise distrugerea morilor și arderea recoltelor – aminteau cât de aproape și cât de reală devenea amenințarea.

Alaïs îl așteptă pe Sajhë în locul pe care-l aleseseră împreună. Avea mintea plină de întrebări pentru Esclarmonde și gândurile nu-i dădeau pace defel. La apariția băiatului, deja ardea de nerăbdare.

Îl urmă îndeaproape pe ulițele întortocheate ale cartierelor mărginașe de lângă Sant-Miquel până când ajunseră lângă o firidă ascunsă în zid. Lucrătorii care săpau șanțuri pentru a-i împiedica pe dușmani să se apropie prea mult făceau un zgomot asurzitor. Sajhë se văzu nevoit să strige ca să se facă auzit.

– *Menina* te așteaptă înăuntru, spuse el, cu o expresie serioasă.

– Dar tu nu vii?

– Mi-a poruncit să te aduc pe tine și după aia să mă întorc la castel să-l găsesc pe domnul intendent Pelletier.

– Caută-l în Cour d'Honneur, îl povățui Alaïs.

– Bine, zâmbi micul ei prieten. Ne vedem mai târziu.

Fata împinse ușa, strigându-și prietena căreia murea de nerăbdare să-i vorbească, după care păși înăuntru. În penumbră, mai deslușì încă o siluetă stând într-un colț.

– Haide, haide, o îndemnă Eclarmonde cu glas voios. Cred că deja l-ai cunoscut pe Simeon.

Alaïs rămase cu gura căscată.

– Simeon? Deja aici? țipă ea încântată, repezindu-se spre el și prinzându-i mâinile între palmele sale. Cu ce veşti? Când ai sosit în Carcassona? Unde o să stai?

Bătrânul izbucni în râs.

– Atâtea întrebări! Asemenea grabă să afli totul! Bertrand mi-a povestit că atunci când erai mică nu mai conteneai cu întrebările!

Ea zâmbi fericită. Se așeză pe băncuța de lângă masă și primi cupa de vin pe care i-o întinse Esclarmonde, ascultând cu atenție vorbele schimbate de cei doi. Deja între ei se născuse o legătură puternică.

Bărbatul era un povestitor cu har, țesând un basm fermecător din amintirile lui de la Chartres, Besièrs și din Țara Sfântă. Timpul trecu pe nesimțite cu povești despre dealurile Iudeei în vreme de primăvară, despre câmpiile acoperite de crini, irișii galbeni și vineții, precum și de migdalii cu flori rozalii, care se întindeau ca un covor până la capătul pământului. Alaïs nu-și mai putea lua ochii de la el.

Afară se întuneca din ce în ce mai tare. Atmosfera din încăpere se schimbă, fără ca ea să bage de seamă. Parcă i se zbăteau niște fluturi în stomac, atunci când se gândea la ce avea să vină. Oare Guilhem sau tatăl său simțeau la fel înaintea unei bătălii, când timpul se scurgea cu repeziciune până la momentul înfruntării?

O privi pe Esclarmonde, care-și ținea mâinile în poală, liniștită. Părea senină și calmă.

– Sunt sigură că tata va ajunge cât de curând aici, spuse fata, aproape cerându-și iertare pentru întârzierea acestuia. Mi-a promis.

– Știm, spuse Simeon, bătând-o ușurel pe mână.

Avea pielea uscată ca pergamentul.

– N-o să mai putem aștepta mult, zise Esclarmonde, uitându-se spre ușa care nu se mai deschidea odată. Stăpânii casei se vor întoarce dintr-o clipă în alta.

Alaïs suprinse un schimb de priviri între cei doi. Pentru că nu mai putea răbda încordarea care-i chinuia întreaga făptură, se aplecă înainte.

– Ieri nu mi-ai răspuns la întrebare, Esclarmonde. Se miră și ea cât de răspicat îi sunase glasul. Și tu ești unul dintre păzitori? Cartea pe care o caută tatăl meu se află la tine?

Pentru o clipă, întrebarea pluti în aer. Apoi, spre uimirea ei, Simeon chicoti.

– Cât de multe ți-a povestit tatăl tău despre *Noublesso?* o iscodi el cu ochi negri, sclipitori.

– Că întotdeauna au fost cinci păzitori, care s-au jurat să apere cărțile Trilogiei Labirintului.

– Și te-a lămurit de ce erau cinci?

Alaïs scutură din cap că nu.

– Întotdeauna, *Navigatairé*, conducătorul, este sprijinit de patru inițiați. Împreună ei reprezintă cele cinci puncte ale trupului omenesc și puterea numărului cinci. Fiecare păzitor este ales pentru dârzenia, hotărârea și devotamentul lui. N-are însemnătate că-i creștin, sarazin sau evreu. Curajul contează, nu sângele, rangul sau culoarea pielii. Astfel se vădește natura tainei pe care am jurat s-o protejăm: pentru că ea aparține tuturor credințelor. Zâmbi, după care adăugă: *Noublesso de los Seres* există de mai bine de două mii de ani – chiar dacă nu mereu a purtat acest nume – ca să vegheze asupra secretului de care-ți vorbesc. Uneori am trăit la adăpost, alteori nu ne-am ferit deloc.

Alaïs se întoarse spre Esclarmonde.

– Tatăl meu nu se poate obișnui cu gândul că tu ai putea fi unul dintre păzitori. E mai presus de închipuirea lui.

– Dintotdeauna așa a fost cu Bertrand, chicoti Simeon.

– N-ar fi bănuit în veci că al cincilea păzitor este o femeie, spuse fata, sărind în apărarea tatălui său.

– În vremurile străvechi, explica evreul, egiptenii, asirienii, romanii și cei din Babilon prețuiau cu mult mai mult femeia, decât în veacurile negre pe care le trăim astăzi.

Alaïs căzu pe gânduri.

– Oare Harif e îndreptățit să creadă că munții vor fi o ascunzătoare bună pentru cărți? îl întrebă ea.

Simeon își ridică mâinile.

– Nu se cuvine ca noi să căutăm adevărul sau să punem la îndoială ce se va petrece și ce nu. Îndatorirea noastră e simplă: să avem grijă de cărți și să le apărăm împotriva oricărui rău. Să facem tot ce ne stă în puteri să le pregătim pentru clipele în care va fi nevoie de ele.

– De aceea Harif l-a ales pe tatăl tău să poarte cărțile și nu pe unul din noi, continuă Esclarmonde. Rangul lui îl face să fie cel

mai potrivit *envoi*. Are oameni și cai și poate călători în voie, spre deosebire de noi.

Alaïs se codi să vorbească, dar până la urmă nu se mai putu abține:

– Tata nu vrea să-l părăsească pe viconte. E sfâșiat între vechile și noile sale legăminte.

– Cu toții avem astfel de trăiri, spuse Simeon. Și noi ne-am luptat la răspântii să alegem calea cea mai bună. Bertrand a fost un fericit al sorții întrucât până acum nu a trebuit să aleagă. Îi luă mâinile în palmele sale. Tatăl tău nu mai poate întârzia. Trebuie să-l încurajezi să-și ducă la bun sfârșit îndatoririle. Carcassona nu a căzut până acum, dar asta nu înseamnă că e de neînvins.

Privirile celor doi o ardeau pe fată. Se ridică în picioare și se apropie de vatră. Inima îi bubuia în piept din pricina unei idei ce i se înfiripa în minte.

– Dar dacă cineva ar face totul în numele lui? șopti ea timid.

Esclarmonde pricepu pe loc.

– Nu cred că tatăl tău ar îngădui așa ceva. Te iubește prea mult.

Alaïs se întoarse cu fața la ei.

– Înainte să plece la Montpelhièr m-a crezut vrednică de o asemenea sarcină. Se poate spune că deja mi-a dat permisiunea sa.

Simeon clătină din cap.

– Adevărat grăiești, însă lucrurile se schimbă în fiecare zi. Francezii se apropie de hotarele ținutului vicontelui Trencavel și drumurile devin tot mai primejdioase, după cum am văzut cu ochii mei. În curând nimeni nu va mai putea călători fără să-și pună viața în pericol.

Ea nu se dădu bătută.

– Dar eu mă voi îndrepta în direcție opusă, rosti, uitându-se când la unul când la altul. Și nu mi-ați răspuns la întrebare. Dacă rânduielile *Noublesso* nu mă împiedică să-i iau povara de pe umeri tatălui meu, atunci sunt gata să plec în locul lui. Mă simt în stare să-mi port singură de grijă. Călăresc foarte bine și mânuiesc spada și arcul cu pricepere. Nimeni nu va bănui că...

Evreul o opri cu un gest scurt.

– Ai înțeles greșit șovăiala noastră, copilă. Nu punem la îndoială curajul și hotărârea ta.

– Atunci, binecuvântaţi-mă.

Simeon oftă şi se răsuci spre Esclarmonde.

– Soră, ce spui? Bineînţeles, numai cu voia lui Bertrand.

– Te rog din suflet, Esclarmonde, încuviinţează cererea mea. Îmi cunosc tatăl.

– Nu-ţi făgăduiesc nimic, spuse ea într-un târziu, dar n-o să vorbesc împotriva ta.

Alaïs schiţă un zâmbet în colţul buzelor.

– Dar trebuie să te supui voinţei lui, continuă femeia. Dacă nu-ţi va îngădui să pleci, atunci ai să te împaci cu gândul.

„N-are cum să spună nu. N-o să-l las."

– Mă voi supune, răspunse fata împăciuitoare.

Uşa se deschise şi Sajhë năvăli în cameră, urmat îndeaproape de Bertrand Pelletier.

Intendentul o îmbrăţişă pe Alaïs, îl strânse în braţe pe Simeon cu bucurie şi uşurare, după care o salută destul de rece pe Esclarmonde. Alaïs şi Sajhë aduseră pâine şi vin, în timp ce Simeon îi povesti tot ce vorbiseră până atunci.

Spre uimirea fetei, tatăl ei ascultă în tăcere, fără să scoată un cuvânt. Sajhë privi la început întreaga scenă cu ochi mari, însă foarte curând îl cuprinse somnul şi se culcuşi lângă bunica lui. Alaïs nu se băgă în vorbă, ştiind că Simeon şi Esclarmonde îi vor ţine partea mult mai bine decât ar fi făcut-o ea, dar din când în când mai arunca o privire spre intendent. Pe chipul lui întunecat şi brăzdat de riduri se aşternuse o mare oboseală, care vedea că părintele său nu ştie ce să facă.

În cele din urmă, nimeni nu mai spuse nimic. O tăcere adâncă învălui mica odaie. Aşteptau cu toţii o hotărâre.

Alaïs îşi drese glasul.

– Aşadar, *paire*, ce spui? Îmi dai voie să plec?

Pelletier oftă.

– Nu vreau să-ţi pun viaţa în primejdie.

Fata se posomorî.

– Știu asta și îți sunt recunoscătoare pentru dragostea ce mi-o porți. Dar vreau să ajut. Și chiar pot!

– Aș avea o idee care să vă mulțumească pe amândoi, rosti Esclarmonde încet. Alaïs va călători cu Trilogia, dar numai o parte din drum, până la Limoux, să zicem. Am prieteni acolo la care să se adăpostească. După ce munca ta aici se sfârșește și vicontele Trencavel se poate lipsi de tine, o să i te alături, mergând apoi împreună spre munți.

Pelletier se încruntă.

– Nu văd cum ne-ar ajuta un astfel de plan. Nesăbuința unei asemenea călătorii în vremurile astea de restriște va atrage atenția, lucru de care trebuie să ne ferim cu orice preț. Pe deasupra, habar n-am cât va mai trece până când voi putea pleca din Carcassona.

Ochii fiicei lui sclipiră.

– E simplu. Voi răspândi zvonul că plec să-mi împlinesc un legământ pe care l-am făcut când m-am măritat, zise ea, frământându-se ce să mai născocească. Aș spune că vreau să-i dăruiesc un obiect de preț abatelui de la Sant-Hilaire. E la o aruncătură de băț de Limoux.

– Nu cred că smerenia asta a ta ivită peste noapte va păcăli pe cineva, zise tatăl, după care adăugă brusc înveselit: Mai ales pe soțul tău.

Simeon făcu un gest de împotrivire.

– Ideea e minunată, Bertrand! Nimeni nu va pune la îndoială un pelerinaj în acest moment. Și-apoi, Alaïs este chiar fiica intendentului din Carcassona. Cine să-i ceară socoteală?

Pelletier se foi în scaun, devenind parcă și mai încăpățânat.

– Eu tot sunt de părere că Trilogia va fi mai bine ocrotită aici, în *Ciutat*. S-ar putea ca Harif să nu știe ce se petrece cu adevărat. Carcassona nu va fi prădată.

– Toate orașele, oricât ar părea ele de puternice și de neînfrânt, pot cădea. Știi asta. Ordinele primite de la *Navigatairé* spun foarte limpede să ducem cărțile în munți. Evreul îl ațintì cu privirea pe prietenul său. Înțeleg de ce simți că nu-l poți părăsi pe vicontele Trencavel acum. Și nu mă împotrivesc. Ai cugetat și ai luat o hotărâre, bună sau rea. Cu toate acestea, dacă nu tu, atunci altcineva trebuie să meargă în locul tău.

Alaïs băgă de seamă ce luptă năprasnică se dădea în sufletul părintelui său. Înduioșată, se întinse și îi apucă mâna. El nu scoase nici un cuvânt, dar îi mulțumi strângându-i ușor degetele.

– *Aquò es vòstre*, șopti ea blând. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Intendentul oftă din toți rărunchii.

– Mare primejdie te așteaptă, *filha*. O văzu încuviințând. Și totuși încă mai stărui?

– Va fi o mare onoare pentru mine să te pot sluji în felul acesta.

Simeon îl cuprinse pe după umeri.

– Fiica ta e curajoasă. Hotărâtă. Ca și tine, bătrâne prieten.

Alaïs nici nu mai îndrăznea să răsufle.

– Inima mă sfătuiește să mă împotrivesc, spuse Pelletier într-un târziu. Iar cugetul mă povățuiește exact pe dos... Se opri de parcă s-ar fi temut de cuvintele pe care avea să le rostească. Dacă soțul tău și *Dame* Agnès îți vor îngădui să pleci – iar Esclarmonde te va însoți ca doamnă de companie –, atunci vei primi și binecuvântarea mea.

Fiica se aplecă și-și sărută părintele.

– Ai ales cu înțelepciune, rosti Simeon bucuros.

– Câți oameni ne poți da, domnule intendent Pelletier? întrebă Esclarmonde.

– Patru soldați, șase cel mult.

– Și cât de curând putem să ne pregătim de drum?

– În mai puțin de o săptămână, răspunse Pelletier. Dacă ne mișcăm prea repede am stârni bănuieli. Trebuie să primesc încuviințare de la *Dame* Agnès și de la soțul tău, de asemenea, Alaïs.

Ea deschise gură să spună că Guilhem abia dacă va băga de seamă plecarea ei, însă se stăpâni.

– *Filha*, pentru ca planul vostru să dea roade, trebuie să respectăm bunele obiceiuri de la curte. Ușurat că în sfârșit luase o hotărâre, se ridică în picioare ca să plece. Alaïs, întoarce-te la castelul Comtal și caută-l pe François. Povestește-i pe scurt ce ai de gând să faci și spune-i că vrei să stai de vorbă cu mine.

– Dar tu nu vii?

– Puțin mai târziu.

– Foarte bine. Să iau și cartea lui Esclarmonde cu mine?

Pelletier zâmbi amar.

– De vreme ce te va însoți, sunt sigur că mai poate rămâne la ea o vreme.

– Dar nu vreau să socoți că...

El lovi ușor pachetul de sub pelerină.

– Totuși, vei lua cartea lui Simeon. Își vârî mâna sub pelerină și scoase cămașa din piele de oaie pe care fata o zărise în Besièrs. Du-o la castel. Coase-o în căptușeala hainelor tale de călătorie. Voi aduce oricum și *Cartea Cuvintelor.*

Alaïs luă cartea și o băgă în punguța ei, apoi își ridică privirea spre el.

– Îți mulțumesc, *paire*, că ai încredere în mine.

Pelletier se înroși. Sajhë se îndreptă de spate alene.

– O să fac tot ce-i cu putință pentru ca domnița Alaïs să ajungă acasă în siguranță, spuse băiatul.

Toată lumea izbucni în râs.

– Așa ar fi bine, *gentilòme*, spuse intendentul, dându-i o palmă prietenească pe umăr. Nădejdea noastră a trecut pe umerii ei acum.

– Toate însușirile tale bune le-am regăsit în ea, spuse Simeon, pe când se îndreptau spre porțile ce duceau dincolo de Sant-Miquel în cartierul evreiesc. E curajoasă, încăpățânată, loială. Nu se dă bătută cu ușurință. Fiica ta mai mare seamănă cu ea?

– Oriane o moștenește pe mama ei, zise Pelletier scurt. Are înfățișarea și firea lui Marguerite.

– Adesea se întâmplă astfel. Un copil seamănă cu mama, în timp ce al doilea seamănă cu tatăl. Se opri o clipă, apoi continuă: E măritată cu secretarul vicontelui Trencavel?

Pelletier oftă.

– Nu-i o căsnicie fericită. Congost a îmbătrânit înainte de vreme și nu-i rabdă purtările. Dar cu toate astea, are un rang de vază la curte.

Mai merseră câțiva pași în tăcere.

– Dacă zici că o moștenește pe Marguerite, pesemne că e tare frumoasă.

– Oriane are un farmec şi o graţie care încântă privirea. Mulţi bărbaţi i-ar face curte. Iar unii nici nu se feresc să-şi arate simţămintele faţă de ea.

– Copilele tale îţi aduc mare bucurie, nu?

Intendentul îşi privi pieziş prietenul.

– Alaïs, da. Oriane însă, nu. Probabil că eu sunt vinovat. Am încercat să fiu nepărtinitor, dar mi-e teamă că nu amândouă mă iubesc la fel de tare.

– Păcat, murmură evreul.

Ajunseră la porţi. Pelletier se opri.

– Mi-aş fi dorit să te înduplec să rămâi în *Ciutat*. Sau măcar la Sant-Miquel. Dacă apar duşmanii noştri, nu te voi putea apăra în afara zidurilor.

Simeon îl apucă de braţ.

– Îţi faci prea multe griji. Rolul meu s-a terminat acum. Ţi-am dat cartea care mi-a fost încredinţată. Celelalte două se află şi ele la adăpostul acestor ziduri. Esclarmonde şi Alaïs te vor ajuta. Ce treabă să mai aibă cineva cu mine acum? Îl ţintii cu privirea. Locul meu e alături de cei de un neam cu mine.

Ceva din glasul lui îl sperie pe Pelletier.

– Vreau să cred că ăsta este un simplu rămas-bun, rosti el încruntat. În mai puţin de-o lună, vom bea o cupă de vin împreună, ai încredere în cuvântul meu.

– Nu în vorbele tale n-am încredere, prietene, ci în spadele francezilor.

– Până la primăvară, totul se va termina. Francezii vor pleca şchiopătând şi cu coada între picioare spre casele lor, contele de Toulouse va căuta o nouă alianţă, iar noi doi vom sta în jurul focului, depănând amintiri din tinereţe.

– *Pas a pas, se va luènh*, zise Simeon, îmbrăţişându-l. Transmite-i toate cele bune lui Harif din partea mea. Spune-i că încă îl mai aştept să jucăm partida aia de şah pe care mi-a promis-o acum treizeci de ani!

Îşi ridică mâna în semn de rămas-bun când Simeon trecu de porţi. Prietenul lui nu se uită înapoi.

– Domnule intendent Pelletier!

Bertrand continuă să scruteze prin mulțimea de oameni ce-și croiau drum spre râu, dar deja nu-l mai putea vedea pe Simeon.

– *Messire!* repetă mesagerul, roșu la față și gâfâind.

– Ce e?

– Trebuie să vă întoarceți la Porte Narbonnaise, *Messire*. Necaz mare!

CAPITOLUL 45

Alaïs împinse uşa de la camera ei şi dădu buzna înăuntru.

– Guilhem?

Chiar dacă avea nevoie de singurătate şi nu se aştepta ca el să fie acolo, tot rămase dezamăgită la vederea încăperii pustii.

Încuie uşa, îşi desfăcu punga de la brâu, o aşeză pe masă şi scoase cartea din învelitoare. Era de dimensiunea unei psaltiri. Coperţile din lemn fuseseră învelite în piele, care se tocise puţin pe la colţuri.

Alaïs dezlegă şireturile şi lăsă cartea să se deschidă în voie, precum un fluture ce-şi întinde aripile. Pe prima pagină se vedea doar un potir înconjurat de frunze aurii, pictat chiar în mijloc, ce strălucea ca o bijuterie pe pergamentul alb-gălbui. Nu era mai mare decât modelul ce apărea pe inelul tatălui său sau pe *merel*-ul care rămăsese atât de puţin timp în mâinile ei.

Întoarse pagina. În faţa ochilor ei se înşiruiau patru rânduri negre, scrise cu mare măiestrie.

Pe margini, apăreau desene şi simboluri, un model repetat precum cusăturile de la tivul pelerinei ei. Păsări, animale, fiinţe cu braţe lungi şi degete ascuţite. Alaïs îşi ţinu răsuflarea.

„Astea sunt chipurile şi fiinţele din visurile mele."

Răsfoi paginile una câte una. Fiecare era acoperită cu un scris negru, însă doar pe-o parte. Recunoscu vorbe din limba lui Simeon, cu toate că nu le pricepu tâlcul. Mare parte din carte însă fusese transcrisă în limba ei. Prima literă de pe fiecare pagină era întotdeauna miniată, roşie, albastră sau galbenă, cu un praf auriu în jur. Pe margini nu mai apăreau alte desene şi nici alte litere nu săreau în

ochi, cuvintele înşiruindu-se unul după altul, întrerupte din când în când de câte un spaţiu, pentru a şti că acolo se terminau gândurile aşternute pe hârtie.

Alaïs atinse pergamentul ascuns în mijlocul cărţii. Era mai gros şi mai întunecat decât celelalte pagini, făcut mai degrabă din piele de capră, decât de viţel. În loc de simboluri şi desene, avea câteva cuvinte, însoţite de şiruri de numere şi măsurători. Părea un fel de hartă.

Băgă de seamă micile săgeţi ce arătau direcţii diferite. Unele erau aurii, dar cele mai multe negre.

Încercă să citească prima pagină, de la stânga la dreapta, dar nu înţelese nimic. Apoi se strădui să descifreze rândurile de jos în sus, de la dreapta la stânga, dar nici aşa nu pricepu mare lucru. Până la urmă, citi pe sărite rândurile, sau alese la întâmplare cuvinte din trei în trei rânduri, însă zadarnic.

„Uită-te dincolo de imaginile pe care le văd ochii, ca să descoperi tainele ascunse."

Cugetă adânc. Fiecare dintre păzitori primise o carte potrivită cu înzestrările şi cunoştinţele lui. Eclarmonde ştia să tămăduiască, aşa că Harif îi încredinţase *Cartea Poţiunilor.* Simeon era un învăţat al vechii ştiinţe evreieşti a numerelor, aşa că primise *Cartea Numerelor.*

Ce îl împinsese pe Harif să-l facă pe tatăl ei păzitorul *Cărţii Cuvintelor?*

Adâncită în gânduri, Alaïs aprinse opaiţul şi se apropie de măsuţa ei de noapte. Scoase nişte pergament, cerneală şi o pană. Pelletier ţinuse neapărat ca fiicele lui să ştie a scrie şi a citi. Orianei nu-i păsa decât de îndeletnicirile unei doamne de la curte – dansul, cântatul, îmblânzirea şoimilor şi brodatul. După ea, aşa cum nu înceta niciodată să spună, scrisul era pentru moşnegi şi preoţi. În schimb, Alaïs trăsese toate foloasele de pe urma unei asemenea şanse. Prindea iute şi, ori de câte ori avea prilejul să-şi pună la încercare harurile, nu se dădea în lături.

Îşi întinse obiectele de scris pe masă. Nu înţelegea toate tainele meseriei şi nici nu spera că va putea copia cu precizie meşteşugul desăvârşit al culorilor şi stilului pergamentului, dar măcar putea încerca.

Îi luă ceva timp, dar în cele din urmă termină și așeză pergamentul copiat să se usuce. Apoi, aducându-și aminte că tatăl ei se poate întoarce la castelul Comtal în orice clipă aducând cu el *Cartea Cuvintelor,* se apucă să ascundă cartea primită după cum o sfătuise el.

Pelerina roșie nu se vădea cea mai potrivită. Materialul era prea fin și tivul se umfla. Alese o alta, maronie și mai grea. Era un veșmânt de iarnă, numai bun pentru vânătoare, dar n-avea încotro. Cu degete îndemânatice, Alaïs desfăcu *passementeria* din față până când făcu o gaură îndeajuns de mare ca să strecoare cartea înăuntru. Apoi, luă jurubița pe care i-o adusese Sajhë de la piață și care se potrivea cu materialul foarte bine și cusu cartea înăuntru cu mare grijă.

Ridică pelerina și și-o puse pe umeri. Atârna un pic într-o parte, dar imediat ce va avea și cartea tatălui său, totul se rezolva.

Îi mai rămăsese un singur lucru de făcut. Lăsă haina pe scaun și se întoarse din nou la masă, să vadă dacă s-a uscat cerneala. Îngrijorată că ar putea fi întreruptă în orice moment, îndoi pergamentul și-l strecură într-un săculeț cu levănțică. Îl cusu la gură, astfel încât să nu dea cineva peste el din întâmplare și-l așeză la loc sub pernă.

Privi de jur împrejur, mulțumită, și se apucă să-și strângă obiectele de scris.

Se auzi un ciocănit în ușă. Alaïs se repezi, așteptându-se să-și vadă tatăl. În schimb, se trezi în fața lui Guilhem, care rămase în prag, neștiind cum va fi primit. Zâmbea șăgalnic și o privea cu ochii lui de băiețel pierdut.

– Pot intra, domniță? întrebă el blând.

În prima clipă vru să se arunce în brațele lui. Prudența o împiedică. Prea multe vorbe urâte se spuseseră între ei. Prea puține fuseseră iertate.

– Îmi dai voie?

– Este și camera ta, rosti fata împăciuitor. N-aș avea dreptul să te opresc.

– Atât de rece, spuse el, închizând ușa în urma sa. Aș vrea să cred că mă lași aici din plăcere și nu pentru că ai fi silită.

– Sunt..., șovăi ea, copleșită de dorința ce-i cuprinsese trupul. Sunt fericită să te văd, *Messire.*

– Pari obosită, spuse el, întinzându-se să-i atingă fața.

Ce simplu ar fi fost să-i cedeze. Să i se dăruiască pe de-a-ntregul.

Închise ochii, aproape simțindu-i degetele mângâindu-i pielea. O atingere ușoară ca o șoaptă, la fel de firească precum răsuflarea. Alaïs își închipui cum se sprijină de el, iar Guilhem o îmbrățișează. Prezența lui o amețea, slăbindu-i forțele.

„Nicidecum. Nu trebuie."

Se chinui să-și deschidă ochii și se dădu un pas înapoi.

– Nu, șopti ea. Te rog, nu.

Bărbatul îi luă mâna între palmele sale. Alaïs vedea cum se frământă.

– Curând... dacă Domnul nu-și arată voia între timp, va începe înfruntarea. Când va veni vremea, Alzeu, Thierry, ceilalți, cu toții vom porni călare la luptă. Și s-ar putea să nu ne mai întoarcem.

– Da, zise ea doborâtă și dorindu-și ca soțul ei să nu mai fie atât de palid.

– De când ne-am înapoiat de la Besièrs, m-am purtat cum nu se poate mai rău față de tine, soția mea iubită, fără nici o pricină serioasă. Am venit să-ți cer iertare pentru asta. Mult prea adesea sufăr de gelozie și astfel de simțăminte mă fac să rostesc lucruri pentru care... mă căiesc apoi.

Fata nu-și feri privirea, dar pentru că nu era sigură de ceea ce simțea, nu scoase nici un cuvânt.

Soțul său se apropie de ea.

– Dar înțeleg că totuși te bucură vederea mea.

Ea zâmbi.

– Ai stat atât de mult timp departe mine, Guilhem, încât îmi vine greu să știu ce simt cu adevărat.

– Vrei să plec?

Ea simți cum i se umplu ochii de lacrimi, fapt care îi dădu îndeajuns curaj ca să nu se clintească din hotărârea ei. Nu voia ca el s-o vadă plângând.

– Socot că așa ar fi cel mai bine. Își scoase de la piept o batistă pe care i-o puse în palmă. Încă mai avem timp să îndreptăm lucrurile dintre noi.

– Timpul este ceea ce ne lipseşte, micuţă Alaïs, rosti el blajin. Dar, cu voia Domnului şi a francezilor dacă nu se grăbesc prea tare, voi veni şi mâine.

Alaïs se gândi la cărţi şi la povara uriaşă ce-i apăsa umerii. Apoi, la faptul că va pleca în curând. „S-ar putea să nu-l mai văd niciodată." Inima i se înmuie zdrobită. Şovăi, apoi îl strânse tare în braţe, ca şi cum ar fi vrut ca trupurile lor să se contopească pentru totdeauna într-unul singur.

După aceea se smulse încetişor din îmbrăţişare.

– Cu toţii ne aflăm în mâinile Domnului, spuse ea. Acum, pleacă, te rog, Guilhem.

– Mâine?

– Vom vedea.

Rămase ca o statuie, cu mâinile încrucişate la piept ca să le oprească tremurul, până când el închise uşa şi dispăru. Adâncită în gânduri, se întoarse înapoi la măsuţă, întrebându-se ce anume îl adusese la ea. Dragostea? Remuşcările? Sau altceva?

CAPITOLUL 46

Simeon privi în sus spre cer. Nori cenuşii se îngrămădeau unul într-altul, acoperind soarele. Străbătuse deja o distanţă mărişoară de la Cetate până aici, dar voia să se întoarcă în locuinţa sa înainte să înceapă furtuna.

Imediat ce ajunse la marginea pădurii care despărţea câmpurile din afara Carcassonnei de râu, încetini pasul. Gâfâia din greu. Era prea bătrân să meargă pe jos atâta drum. Se sprijini în toiag şi-şi desfăcu roba la gât. Nu mai avea mult. Esther probabil că-l aştepta cu mâncare şi cu puţin vin. Gândul îl înviora. Şi dacă Bertrand nu se înşelase? Chiar se va termina totul până la primăvară?

Simeon nu-i observă pe cei doi bărbaţi care se iviră în spatele lui pe cărare. Nu băgă de seamă nici braţul ridicat şi simţi lovitura abia când ciomagul îl izbi în cap şi întunericul îl cuprinse în braţele sale.

Când Pelletier sosi la Porte Narbonnaise, se strânsese deja o mulţime de oameni.

– Lăsaţi-mă să trec, strigă el, împingându-i ca să-şi croiască drum în faţă.

Un bărbat căzuse în genunchi. Sângele îi curgea dintr-o tăietură de pe frunte.

Doi soldaţi stăteau deasupra lui, ţintindu-i gâtul cu vârfurile lăncilor. Se vedea clar că amărâtul era muzicant. Pielea tobei fusese sfâşiată, iar fluierul, rupt în două şi aruncat într-o parte, ca oasele la un ospăţ.

– Ce se întâmplă aici? întrebă intendentul pe un ton autoritar. Ce-a făcut omul ăsta?

– Nu s-a oprit când i-am spus noi, răspunse cel mai în vârstă dintre soldați. Avea fața plină de cicatrice și răni mai vechi. Nu are nici un document de trecere.

Pelletier se lăsă pe vine lângă muzicant, spunându-și numele și rangul și întrebându-l ce treburi are în Carcassona.

Bărbatul clipi des.

– Domnul intendentul Pelletier? murmură el, apucându-l de braț.

– Într-adevăr, eu sunt. Vorbește, prietene.

– *Besièrs es presa*, Béziers a căzut.

În apropiere, o femeie își înăbuși un strigăt, acoperindu-și gura cu mâna.

Îngrozit până în adâncul inimii, Pelletier sări în picioare.

– Tu, porunci el, cheamă pe altcineva să-ți țină locul și ajută-l pe om să meargă la castel. Dacă nu-și recapătă graiul din pricina purtării tale proaste, va fi vai și-amar de tine!

Se răsuci cu fața spre mulțime.

– Ascultați-mă bine, strigă el. Nici unul dintre voi nu va scoate o vorbă despre cele auzite aici! Vom afla îndată care este adevărul.

După ce ajunseră la castelul Comtal, Pelletier porunci ca muzicantul să fie dus la bucătărie ca să i se îngrijească rănile, iar el se înfățișă vicontelui Trencavel. Ceva mai târziu, după ce se mai întremase în urma vinului dulce și a celor câteva linguri de miere, muzicantul fu adus în donjon.

Era palid la față, dar părea că-și revenise. Temându-se ca nu cumva picioarele să-l lase, Pelletier îi dădu voie să se așeze pe un mic taburet, așteptând mărturia lui.

– Spune-ne numele tău, *amic*, zise intendentul.

– Pierre de Murviel, *Messire*.

Vicontele Trencavel stătea în mijloc, iar aliații – roată în jurul său.

– *Benvenguda*, Pierre de Murviel, spuse el. Ai vești pentru noi.

Ținându-și spatele drept și mâinile pe genunchi, alb ca varul la față, bărbatul își drese glasul și începu să vorbească. Se născuse în Béziers, cu toate că își petrecuse ultimii ani la curtea conților de Navarre și de Aragon. Deprinsese meseria de muzicant de la însuși

Raimon de Mirval, cel mai faimos trubadur din Midi. Cu puțin timp în urmă fusese poftit de către suzeran la curtea din Béziers. Sperând ca astfel să-și poată vedea familia din nou, se învoise numaidecât.

Vocea lui de-abia se auzea, așa că mai toată lumea își ciulea urechile.

– Spune-ne ce-i cu Besièrs, îl îndemnă Trencavel. Și să nu scapi vreun amănunt.

– Armata franceză a ajuns la ziduri cu o zi înainte de sărbătoarea Sfântei Maria Magdalena și a ridicat tabăra de-a lungul malului stâng al râului Orb. În apropiere se găseau pelerini și mercenari, cerșetori și oameni bătuți de soartă, niște amărâți desculți care purtau doar izmene și cămăși. Ceva mai departe, flamurile baronilor și ale preoților fluturau, alcătuind o mare verde, aurie și roșie. Și-au înălțat stindardele și au doborât copaci ca să-și facă țarcuri pentru animale.

– Cine a fost trimis pentru negocieri?

– Episcopul de Besièrs, Renaud de Montpeyroux.

– Se zvonește că e un trădător, *Messire*, îi șopti Pelletier la ureche, că a îmbrățișat deja Crucea.

– Episcopul Montpeyroux s-a întors cu o listă de așa-zișI eretici, întocmită de nunțiul papal. Nu știu câți erau trecuți în pergament, *Messire,* dar să fi tot fost vreo câteva sute. Apăreau acolo numele unora dintre cei mai puternici, mai bogați și mai cinstiți cetățeni din Besièrs, precum și credincioșii noii biserici, care erau învinuiți că sunt *Bons Chrétiens.* În situația în care dregătorii i-ar fi încredințat pe eretici, atunci orașul ar fi fost cruțat. Dacă nu...

Își lăsă vorba neterminată.

– Și ce răspuns au dat dregătorii? îl iscodi Pelletier.

Urma să primească astfel primul semn dacă alianța va ține piept francezilor.

– Că mai degrabă ar muri înecați în marea cea sărată, decât să se supună de bunăvoie sau să-și trădeze semenii.

Trencavel oftă.

– Episcopul a părăsit orașul, urmat de un număr mic de preoți catolici. Comandantul garnizoanei noastre, Bernard de Servian, a început să pregătească apărarea.

Se opri și înghiți cu greu. Până și Congost, plecat deasupra pergamentului, se opri și-și ridică privirea. În dimineața de 22 iulie, zorile n-au adus prea multă tulburare. Încă de la primul fir de lumină, căldura se lăsase peste lume. O mână de cruciați, oameni de la țară, nici măcar soldați, au plecat spre râu, chiar sub fortificațiile de la sud de cetate. Soldații noștri îi urmăreau de pe ziduri. S-au suduit zdravăn unii pe alții. Un *routier* a pășit pe pod, făcând pe grozavul și ocărând de mama focului. Atât de rău i-a îndârjit pe tinerii noștri de pe metereze, încât aceștia s-au înarmat cu lănci, ciomege, ba chiar au încropit la repezeală o tobă și o flamură. Hotărâți să-i dea francezului o lecție, au deschis poarta și s-au repezit în jos pe costișă, înainte ca să prindă de veste cineva, urlând cât îi ținea puterile și atacându-l pe bărbat. Totul s-a terminat într-o clipită. I-au aruncat trupul de pe pod direct în râu.

Pelletier privi spre vicontele Trencavel, care se albise la față.

– De pe ziduri, oamenii le strigau băieților să se întoarcă, dar ei, amețiți de victoria lor, nu ascultară. Zgomotul înfruntării atrăsese atenția mai-marelui mercenarilor, *Roi*, cum îi ziceau supușii lui. Văzând poarta încă deschisă, dădu semnal de atac. Până la urmă tinerii au priceput pericolul ce-i pândea, dar a fost prea târziu. *Routierii* i-au măcelărit pe loc. Cei care au reușit să scape au încercat să închidă poarta, dar atacatorii s-au vădit a fi mult prea iuți și prea bine înarmați. Au forțat intrarea și au izbutit s-o țină deschisă. Trase adânc aer în piept, după care continuă: În doar câteva momente, soldații francezi s-au urcat pe ziduri, înarmați cu târnăcoape, săpăligi și scări. Bernard de Servian a făcut tot ce era cu putință să apere meterezele și să reziste cât de mult, însă totul s-a petrecut prea repede. Mercenarii au dărâmat poarta. Imediat ce cruciații au pătruns înăuntru, a început măcelul. Peste tot se zăreau numai trupuri fără viață ori hăcuite. Ne bălăceam în sânge până la genunchi. Copiii erau smulși din brațele mamelor și aruncați în țeapă sau în vârful spadelor. Capetele erau retezate din grumaz și cocoțate pe ziduri, drept hrană pentru corbi. Când te uitai în sus parcă vedeai un șir de gargui sângerând, făcuți din carne și oase, nu din piatră, ce urmăreau înfrângerea noastră. Au tăiat și au spintecat tot ce le-a stat în cale, nu conta că-i copil, femeie ori bătrân.

Vicontele Trencavel nu mai putu să păstreze tăcerea.

– Dar cum de nunțiul papal sau baronii francezi n-au oprit acest prăpăd? Au știut de el?

Du Murviel își săltă fruntea.

– Au știut, *Messire.*

– Uciderea oamenilor nevinovați încalcă orice cod al onoarei, orice lege a războiului, spuse Pierre-Roger de Cabaret. Nu-mi vine să cred că abatele de Cîteaux, cu tot zelul și ura lui față de eretici, ar îngădui omorârea femeilor și copiilor creștini, fără a le da șansa să se pocăiască.

– Se spune că abatele a fost întrebat cum se pot deosebi ereticii de catolici, iar el a răspuns: „*Tuez-les tous. Dieu reconnâitra les siens*", adăugă du Murviel pe o voce gravă. „Omorâți-i pe toți. Dumnezeu îi va recunoaște pe ai săi." Cel puțin așa se zvonește.

Trencavel și de Cabaret schimbară o privire.

– Continuă, porunci Pelletier sumbru. Termină povestea.

– Marile clopote din Besièrs sunau a primejdie. Femeile și copiii s-au înghesuit în biserica Sant-Jude și Santa Maria Magdalena. Mii de oameni s-au strâns acolo, precum animalele într-un țarc. Preoții catolici și-au pus hainele de ceremonie și au cântat recviemul, însă cruciații au dărâmat ușa și i-au căsăpit pe toți. Vocea i se stinse. În doar câteva ore, întregul oraș s-a transformat într-o capelă plină de morți. S-au pornit jafurile. Toate casele noastre frumoase au fost golite cu lăcomie și sălbăticie. De-abia acum baronii francezi s-au apucat să-i controleze pe *routieri*, dar din nesaț, nu din milă. Aceștia, la rândul lor, s-au înfuriat că li se ia dreptul de a prăda ceea ce câștigaseră, așa că au dat foc orașului, pentru ca nimeni să nu se bucure de comori. Casele din lemn ale cartierelor mărginașe s-au aprins ca iasca. Buștenii ce sprijineau acoperișul catedralei au fost cuprinși de flăcări și s-au prăbușit peste toți cei care se găseau înăuntru. Atât de puternice au fost flăcările, încât au mistuit clădirea într-o clipă.

– Spune-mi, *amic.* Câți au mai scăpat? îl întrebă vicontele.

Muzicantul își plecă fruntea.

– Nimeni, *Messire.* Doar cei care au fugit din oraș. Restul au murit.

– Douăzeci de mii de suflete au pierit într-o singură dimineață, murmură Raymond-Roger îngrozit. Cum e cu putință?

Nimeni nu răspunse. Vorbele erau de prisos.

Trencavel își ridică fruntea și se uită la muzicant.

– Ai văzut niște grozăvii pe care nici un om n-ar putea să le îndure, Pierre du Murviel. Ai arătat mare curaj și vitejie că ne-ai adus asemenea vești. Carcassona îți rămâne veșnic recunoscătoare și voi avea grijă să fii răsplătit cum se cuvine. Înainte de a pleca, îți mai pun o singură întrebare. Unchiul meu, Raymond, conte de Toulouse, a luat parte la asediul asupra orașului?

– Nu cred, *Messire*. Se zice că a rămas în tabăra franceză.

Trencavel își privi intendentul.

– Tot e ceva.

– În drumul tău spre Carcassona ai întâlnit pe cineva? îl întrebă Pelletier. S-a împrăștiat zvonul nenorocirii?

– Din câte știu eu nu, *Messire*. M-am ținut departe de drumurile principale și am luat-o pe cărările vechi și prin strâmtorile din Lagrasse. Dar n-am zărit nici un soldat.

Vicontele se uită la dregători, poftindu-i parcă să pună și ei întrebări, însă nimeni nu scoase o vorbă.

– Prea bine, spuse el, întorcându-se către muzicant. Acum poți să pleci. Încă o dată primește mulțumirile noastre.

Îndată ce Murviel ieși din încăpere, Trencavel se răsuci spre Pelletier.

– De ce n-am fost înștiințați? Nici măcar un zvon, o șoaptă n-a răzbătut până la noi? Au trecut patru zile de la măcel.

– Dacă Murviel a grăit adevărul, cine altcineva să fi dus veștile mai departe? rosti posomorât de Cabaret.

– Chiar și-așa, se repezi Trencavel, dând a lehamite din mână. Trimite imediat călăreți, cât de mulți poți. Trebuie să aflăm dacă oastea mai e la Besièrs sau dacă deja mărșăluiește spre răsărit. Victoria le va da aripi.

Toată lumea se înclină când vicontele se ridică în picioare.

– Poruncește dregătorilor să dea știre despre toate acestea în *Ciutat*. Eu mă duc la *capèla* Sant-Maria. Trimite-o pe soția mea acolo.

Pelletier își mișca picioarele pe treptele ce duceau spre odăile sale, de parcă avea atârnate de ele pietre de moară. Gâfâia din greu, ca și cum pieptul i-ar fi fost strâns în chingi.

Alaïs îl aștepta la ușă.

– Ai adus cartea? întrebă ea nerăbdătoare. Expresia de pe chipul lui o îngrijoră. Ce e? S-a întâmplat ceva?

– N-am fost la Sant-Nasari, *filha.* Am primit niște vești. Căzu doborât pe un scaun.

– Ce fel de vești?

El îi auzi teama din glas.

– Besièrs a căzut, spuse el. Acum trei sau patru zile. Nimeni nu mai trăiește.

Fiica sa se împletici și se trânti pe o băncuță.

– Au murit cu toții? rosti ea îngrozită. Și femeile, și copiii?

– Suntem pierduți. Dacă au fost în stare să verse atâta sânge nevinovat...

Fata veni lângă el.

– Și ce-o să se aleagă de noi acum? întrebă ea.

Pentru prima dată de când venise pe lume, Pelletier își vedea fiica înfricoșată.

– Nu putem decât să așteptăm și vom vedea.

Alaïs își ținu răsuflarea.

– Dar asta nu are nici o legătură cu ce am hotărât noi înainte, spuse ea cu grijă. Mă vei lăsa să duc Trilogia la adăpost.

– Lucrurile s-au schimbat.

Pe chipul ei se citea o mare dârzenie.

– Te respect, *paire,* însă cu atât mai mult în aceste clipe se cuvine să trecem la fapte. Dacă nu, cărțile vor fi prinse în *Ciutat.* Și socot că nu îți dorești așa ceva.

Se opri, așteptând un răspuns, care nu veni.

– După toate sacrificiile pe care le-au făcut Simeon și Esclarmonde, ținând ascunse cărțile atâția ani, nu putem da greș tocmai acum.

– Ce s-a întâmplat în Besièrs nu se va repeta aici, rosti el ferm. Carcassona se poate împotrivi cu strășnicie unui asediu. Și o *va* face. Cărțile vor rămâne la adăpost aici, ca și până azi.

Alaïs se întinse și îl apucă de mână.

– Te implor, nu-ți călca promisiunea!

– *Arèst,* Alaïs, spuse el aspru. Nu știm unde se află armata. Nenorocirea care s-a abătut asupra Besièrs-ului ține deja de trecut. S-au scurs câteva zile de atunci, chiar dacă la noi de-abia au ajuns veștile. Avangarda se poate găsi la mică distanță de *Ciutat.* Dacă te las să pleci, e ca și cum te-aș trimite la moarte cu mâna mea.

– Dar...

– Nici gând! E prea periculos.

– Dar sunt pregătită să înfrunt orice primejdie.

– Nu, Alaïs, țipă el, teama scoțându-l aproape din minți. N-am de gând să te jertfesc. Datoria e a mea, nu a ta.

– Atunci vino cu mine, strigă ea. La noapte. Hai să luăm cărțile și să plecăm cât mai avem vreme.

– E prea periculos, repetă bărbatul încăpățânat.

– Crezi că nu știu asta? Da, poate că drumul nostru va sfârși în vârful unei spade franceze. Dar mai bine să murim încercând, decât să lăsăm frica de viitor să ne întunece curajul, nu?

Spre surprinderea și supărarea ei, Pelletier zâmbi.

– Ai suflet de învingător, *filha,* zise el, cu toate că în glasul lui se deslușea înfrângerea. Însă cărțile rămân în *Ciutat.*

Alaïs îl privi uluită, apoi se întoarse și ieși în fugă din cameră.

CAPITOLUL 47

Besièrs

Timp de două zile după victoria lor neașteptată din Béziers, cruciații mai zăboviră pe pajiștile mănoase și bogate ce înconjurau orașul. O asemenea pradă, pentru care dintr-ai lor muriseră atât de puțini, era un adevărat miracol. Nici că putea Dumnezeu să le arate mai limpede că le încuviințează faptele.

Ruinele fostei cetăți mărețe fumegau. Bucăți de funingine pluteau pe un cer atât de albastru că-ți lua ochii, împrăștiate în toate zările de vânturile ținutului înfrânt. Când și când, răzbătea până la ei zgomotul zidăriei ce se prăbușea, precum și scrâșnetul bușteni lor arși.

În dimineața următoare, Oastea își strânse tabăra și porni spre miazăzi, îndreptându-se către orașul roman Narbonne. În fruntea trupelor se zărea abatele de Cîteaux, urmat îndeaproape de nunțiul papal. Puterea lui pământească se întărise prin înfrângerea orașului care îndrăznise să adăpostească erezia. Fiecare cruce albă sau aurie părea să strălucească și mai tare pe spatele războinicilor Domnului. Crucifixurile sorbeau lacome razele orbitoare ale soarelui.

Armata biruitoare își croia drum, semănând cu un șarpe uriaș, printre văile cu lacuri sărate și arbuști uscați, biciuiți de vântul dușmănos din golful du Lion. Pe margini creșteau viță sălbatică, măslini și migdali.

Soldații francezi, neobișnuiți cu vremea aspră a sudului, nu mai văzuseră niciodată așa ceva. Se închinau, convinși că ajunseseră pe un pământ părăsit de Dumnezeu.

Un grup condus de arhiepiscopul de Narbonne şi de vicontele oraşului îi întâlniră pe cruciaţi la Capestang, pe douăzeci şi cinci iulie.

Narbonne era un port la Marea Mediterană cu un negoţ înfloritor, deşi inima oraşului se afla undeva mai departe de mal. Înştiinţaţi despre grozăviile pe care le îndurase Béziers şi nădăjduind să scape Narbonne de o asemenea soartă, atât trimişii bisericii, cât şi ai stăpânirii erau pregătiţi să renunţe la libertate şi la onoare. Priviţi de sute de ochi, episcopul şi vicontele de Narbonne îngenunchează în faţa abatelui şi jurară credinţă Bisericii. Se învoiră să-i predea pe toţi ereticii nunţiului papal, să ia cu forţa averile catarilor şi ale evreilor, ba chiar să plătească un bir pe propriile bogăţii pentru a sprijini cruciada.

În doar câteva ore, înţelegerea fu pecetluită prin documente scrise. Narbonne scăpa de urgie. Niciodată nu se dobândise mai repede o pradă de război.

Abatele şi capii nunţiului papal nu-şi trădară suprinderea de a vedea cu câtă iuţeală narbonnezii se lepădau de drepturile lor din naştere. Iar cei care mărşăluiau sub culorile roşiatice ale contelui de Toulouse nu-şi arătară ruşinea pe care o simţeau pentru lipsa de curaj a semenilor lor.

Se dădu poruncă pentru schimbarea planurilor. Aveau să înnopteze prin împrejurimi, apoi vor porni spre Olonzac în zori. După aceea le mai rămâneau doar câteva zile până la Carcassonne.

În ziua următoare, cetatea Azille, cocoţată pe un vârf de deal, îşi deschise larg porţile să-i primească pe năvălitori. Mai multe familii pârâte ca fiind eretice îşi găsiră sfârşitul arse pe un rug clădit în mare grabă chiar în piaţa mare. Fumul negru se învălătucea pe uliţele abrupte şi trecea peste zidurile groase ale oraşului, risipindu-se pe deasupra câmpiilor.

Unul câte unul, micile castele şi sate se predară fără ca vreo spadă să fie trasă din teacă. Oraşul din vecinătate, La Redorte, urmă exemplul celor din Azille, aşa cum făcuseră şi cătunurile şi aşezările dintre ele. Alte *places fortes* fuseseră părăsite.

Oastea se aprovizionă cu toate cele trebuincioase din grânarele şi fructele bine păstrate, după care îşi văzu de drum. Dacă întâmpina

rezistență, o înfrângea cu atacuri violente și iuți. Treptat, treptat, faima sălbăticiei ei se împrăștie ca o umbră înfricoșătoare, întinzându-se precum o mantie neagră în fața lor. Puțin câte puțin, străvechea legătură ce unea popoarele de răsărit din Languedoc și dinastia Trencavel se destrămă.

În ajunul sărbătorii de Sant-Nasari, la o săptămână după victoria lor asupra celor din Béziers, avangarda ajunse la Trebes, cu două zile înaintea grosului armatei.

În timpul după-amiezii, umezeala spori necontenit. Ceața se transformă într-o lumină cenușie. După câteva tunete răzlețe, un fulger orbitor străluci pe cer. Când cruciații intrară prin porțile nepăzite ale orașului, căzură și primele picături de ploaie.

Pe străzi nu se zărea țipenie de om. Dispăruseră cu toții ca niște năluci. La orizont, norii negri se amestecau cu cei vineții într-un vălmășag nebunesc. Când furtuna lovi, suflând cu putere peste câmpiile din jurul orașului, din ceruri se porni un șir de tunete asurzitoare.

Copitele cailor alunecară, lovindu-se de bolovani și pietriș. Fiecare uliță, fiecare drumeag se preschimbă într-un pârâu. Ploaia se revărsa fără milă peste coifuri și scuturi. Șobolanii alergau pe treptele bisericii, căutându-și adăpost din calea șuvoaielor. Trăznetul lovi turla, dar aceasta nu se aprinse.

Soldații din nord se lăsară în genunchi, închinându-se și rugându-se ca Dumnezeu să-i apere. Pe șesurile din Chartres, pe câmpurile nesfârșite din Burgundia sau în ținuturile împădurite din Champagne nu se mai pomenise nicicând un asemenea potop.

Furtuna care se năpustise ca o fiară înfometată asupra pământului trecu la fel de iute cum venise. Aerul se răcorise și mirosea ademenitor. Cruciații auziră clopotele mănăstirii din apropiere, ce proslăveau sfârșitul fericit al dezlănțuirii forțelor naturii. Luându-le ca pe un semn că tot ce era mai rău se terminase, soldații ieșiră de sub copaci și se puseră pe treabă. Scutierii căutară un loc unde caii să pască în liniște. Servitorii începură să desfacă lucrurile stăpânilor și porniră să găsească un luminiș uscat unde să aprindă focul.

Pe nesimțite, tabăra se ridică.

Amurgul se lăsă peste lume. Cerul era un mozaic roz-cărămiziu. După ce şi ultimul fir de lumină se stinse, cei din miazănoapte întrezăriră la orizont turnurile şi turelele din Carcassonne.

Fortăreaţa din piatră părea să răsară direct din miezul muntelui, privind mândră spre cei de dedesubt. Nimic din ceea ce auziseră cruciaţii veniţi s-o cucerească nu putea să descrie ceea ce vedeau. Cuvintele erau prea mărunte ca să-i înfăţişeze frumuseţea.

Falnică. Nepreţuită. Neclintită.

CAPITOLUL 48

Când își veni în simțiri, Simeon nu se mai găsea în pădure, ci într-un fel de staul. Își amintea cum călătorise, mult timp. Coastele îl dureau din pricina mișcărilor calului.

Mirosul era îngrozitor, un amestec de sudoare, căcăreze de capră, paie umede și un iz pe care nu-l deslușea prea bine: o duhoare bolnăvicioasă de flori putrezite. Pe perete atârnau câteva hamuri, iar într-un colț, lângă ușa nu mai înaltă de un stat de om, se sprijinea o furcă. Pe peretele opus zări cinci sau șase belciuge din fier de care se prindeau animalele.

Evreul privi în jos. Gluga pe care i-o trăseseră peste cap zăcea pe pământ, alături de el. Avea mâinile și picioarele legate.

Tușind și încercând să scuipe bucățile de fire aspre ale pânzei ce-i astupase gura, se săltă în șezut. Țeapăn și plin de vânătăi, el se târî încet până când ajunse lângă ușă. Îi luă ceva vreme, dar ușurarea care îl cuprinse când se sprijini de lemnul solid se vădi uriașă. Cu răbdare, se chinui să se ridice până când aproape că atinse acoperișul cu creștetul capului. Se clătină și se opinti în ușa care gemu și scârțâi. Aceasta nu cedă însă, pentru că fusese zăvorâtă pe dinafară.

Simeon habar n-avea dacă se găsește în apropiere de Carcassonne sau mult mai departe. Își amintea ca prin vis cum îl căraseră pe șaua unui cal printre copaci, apoi peste un câmp întins. Din câte cunoștea el regiunea, probabil că locul unde îl aduseseră se afla pe undeva pe lângă Trebes.

Văzu o fâșie de lumină strecurându-se prin gaura de sub ușă: un albastru întunecat, dar nu negrul de smoală al nopții. Își lipi urechea de pământul bătătorit și auzi murmurele celor care îl atacaseră.

Aşteptau sosirea cuiva. Gândul care-i trecu prin minte îl înfioră: iată dovada, dacă mai avea nevoie de aşa ceva, că nu îl tâlhăriseră la întâmplare.

Simeon se târî din nou, de data aceasta spre capătul celălalt al staulului. O vreme moţăi, alunecând într-o parte şi tresărind speriat, pentru ca după aceea să adoarmă la loc.

Se trezi dintr-un somn adânc la strigătul unui bărbat. Imediat, trupul i se încordă. Cei de-afară se ridicară iute în picioare, după care urmă zgomotul surd al zăvorului greu.

Trei siluete apărură în prag, învăluite în lumina puternică a soarelui. Simeon clipi, orbit.

– *Où est-il?* Unde e?

Străinul vorbea cu accentul oamenilor din nord: un glas de om învăţat, sever şi sigur pe sine. Se aşternu tăcerea. Înălţară o torţă, dându-l la iveală pe cel capturat.

– Aduceţi-l la mine.

Simeon nici nu apucă să-l recunoască pe cel care condusese atacul, că îl şi înhăţară de braţe, îmbrâncindu-l în genunchi în faţa francezului.

Încet, bătrânul îşi ridică privirea. Bărbatul avea un chip fin, dar crud şi ochi răi de culoarea cremenei. Purta o tunică şi pantaloni din ţesături de preţ, croite după obiceiul celor din nord, dar ele nu-i trădau rangul.

– Unde e? se răsti el.

Bătrânul îl privi ţintă în ochi.

– Nu înţeleg, răspunse el în ebraică.

Lovitura îl luă prin surprindere. Îi pocni o coastă iar el căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub trup. Simţi mâinile aspre care îl înşfăcară de subsuori şi-l aduseră în aceeaşi poziţie.

– Ştiu cine eşti, evreule, spuse străinul. N-are nici un rost s-o faci pe nevinovatul cu mine. Te mai întreb o dată. Unde e cartea?

Simeon nu-şi plecă fruntea, dar nu scoase o vorbă. Durerea îi sfredeli capul. Îi sfâşiaseră buzele şi îi crăpaseră falca. Sângele şi saliva îi înţepau limba şi gâtul.

– Te-am urmărit ca pe-un animal, evreule, spuse bărbatul, tot drumul de la Chartres la Béziers şi-apoi aici. Te-am adulmecat ca

pe-o jivină. Am pierdut prea multă vreme cu tine. Am ajuns la capătul răbdărilor. Făcu un pas spre el, cu ura răzbătându-i din ochi. Pentru ultima oară: unde este cartea? I-ai dat-o lui Pelletier? *C'est ça?*

În minte îi veniră două gânduri în același timp. Mai întâi, că nu mai avea nici o scăpare. Și-apoi, că trebuie să-și ocrotească prietenii. Încă mai avea putere. Închise ochii care i se umflaseră. Din pleoapele rănite începuse să-i curgă sânge.

– Am dreptul să cunosc numele celui care mă acuză, rosti el cu multă greutate. Așa mă voi putea ruga pentru tine.

Bărbatul își mijì privirea.

– Nu întinde coarda și spune-mi unde ai ascuns cartea.

Simeon scutură din cap.

Într-o clipă îl săltară în sus. Îi smulseră hainele de pe el și-l azvârliră într-o căruță. Cineva îl ținea de picioare, iar altcineva, de mâini. Auzi șuierul curelei de piele prin aer, chiar înainte ca pielea lui să crape sub izbitura cataramei. Trupul i se zvârcoli în agonie.

– Unde e?

Simeon închise ochii când cureaua se repezi din nou spre el.

– E deja în Carcassonne? Sau încă o mai ai cu tine, evreule? Zbieră câte un cuvânt pentru fiecare lovitură. O să-mi spui. Tu. Sau ei.

Sângele țâșnea din spinarea jupuită. Evreul începu să se roage în limba strămoșilor săi, rostind doar pentru sine vorbele sfinte, ca să-și alunge din minte întunericul suferinței.

– *Où-est-le-livre?* stărui bărbatul, biciuindu-l necontenit.

A fost ultimul lucru pe care l-a mai auzit Simeon, înainte ca bezna să se așternă peste sufletul lui.

CAPITOLUL 49

Avangarda cruciaților ajunse la o aruncătură de băț de Carcassonne chiar în ziua de Sant-Nasari, venind pe drumul dinspre Trebes. Străjile din Tour Pinte aprinseră focurile. Clopotele ce vesteau primejdia începură să bată.

Până la lăsatul serii din prima zi de august, tabăra franceză de pe malul celălalt al râului crescuse într-atât încât se putea asemui cu un oraș de corturi mari și mici, flamuri și cruci aurii ce scânteiau în soare. Nobili, prelați, mercenari gasconi, soldați din Chartres, Burgundia și Paris, săpători, arcași, credincioși de la țară.

La vecernie, vicontele Trencavel urcă pe metereze, însoțit de Pierre-Roger de Cabaret, Bertrand Pelletier și de alți doi curteni. În depărtare, rotocoalele de fum se încolăceau în aer. Râul părea o panglică imensă de argint.

– Sunt atât de mulți!

– Nu mai mulți decât ne-am așteptat, *Messire*, răspunse Pelletier.

– Cât crezi că va mai trece până va apărea și restul armatei?

– Greu de spus, zise intendentul. Un număr așa mare de soldați călătorește anevoie. Căldura îi va încetini și ea.

– Îi va încetini, șopti Trencavel. Dar nu-i va opri.

– Ne-am pregătit să-i primim cum se cuvine, *Messire*. Cetatea are provizii destule. Parapetele vor proteja zidurile împotriva celor care vor căuta să ne distrugă fortificațiile săpând șanțuri sub ele; toate părțile cu stricăciuni sau slăbiciuni au fost reparate și întărite; toate turnurile sunt înarmate. Făcu un gest larg cu mâna. Morile de apă au

fost dărâmate la pământ și recoltele arse. Francezii nu prea vor găsi ceea ce le trebuie.

Cu ochii arzători, Trencavel se întoarse brusc spre de Cabaret.

– Hai să ne înșeuăm caii și să-i luăm prin surprindere. Înainte de lăsarea nopții, chiar la apusul soarelui, mergem însoțiți de patru sute dintre cei mai buni oameni ai noștri, care sunt neîntrecuți în lupta cu lancea și spada și-i alungăm pe francezii ăștia de pe ținuturile noastre. Nu se vor aștepta ca noi să atacăm. Ce spuneți?

Pelletier îi împărtășea dorința de a lovi prin surprindere. Însă pe de altă parte, știa că ar fi o faptă nesăbuită.

– Pe câmpii sunt grupuri de iscoade, *Messire, routier*-i, mici trupe care stau de veghe.

Pierre-Roger de Cabaret interveni la rândul lui:

– Nu-ți jertfi oamenii, Raymond.

– Dar dacă am da noi prima lovitură...

– Suntem pregătiți pentru asediu, *Messire,* nu pentru înfruntare directă. Garnizoana e puternică. Cei mai curajoși și mai încercați cavaleri se află alături de noi, așteptând să-și dovedească măiestria.

– Dar...? oftă Trencavel

– I-ați jertfi zadarnic, spuse celălalt ferm.

– Oamenii au încredere în voi, vă iubesc, adăugă și intendentul. Își vor da viața dacă va fi nevoie. Însă ar trebui să așteptăm. Să-i lăsăm pe ei să pornească lupta.

– Tare mi-e teamă că numai mândria mea e de vină pentru nenorocirea în care ne zbatem, șopti seniorul său. O parte din mine nu credea că urgia va veni atât de curând. Zâmbi. Îți aduci aminte, Pelletier, cum umplea mama castelul de cântece și dansuri? Cei mai buni trubaduri și jongleuri veneau să-și arate harul. Aiméric de Pegulham, Arnaut de Carcassès, până și Guilhem Fabre și Bernat Alanham din Narbonne. Întotdeauna sărbătoream și ne bucuram de ospețe.

– Se zice că era cea mai frumoasă curte din Pays d'Oc. Își puse mâna pe umărul stăpânului său. Și așa va fi din nou într-o bună zi.

Clopotele tăcură. Toate privirile se îndreptară spre vicontele Trencavel.

Când acesta vorbi, Pelletier se umflă în pene de atâta mândrie, auzind cum îndoiala pierise din vocea celui pe care-l crescuse cu dragoste. Nu mai era doar un băiețel, ci un adevărat cârmuitor în ajunul unei bătălii pe viață și pe moarte.

– Poruncește ca ușile din dos să fie închise bine și porțile zăvorâte temeinic, Bertrand. Spune-i mai-marelui garnizoanei să vină în donjon. Francezii ne vor găsi cum nu se poate mai pregătiți.

– Poate că ar trebui să trimitem întăriri și la Sant-Vicens, *Messire*, își dădu cu părerea de Cabaret. Oastea va ataca începând de acolo. Și nu avem voie să pierdem ieșirea la râu.

Trencavel încuviință din cap.

Pelletier mai zăbovi o vreme după ce toți ceilalți plecară, uitându-se la priveliștea ce se întindea în fața lui, parcă voind să și-o întipărească în inimă.

Spre miazănoapte, zidurile de la Sant-Vicens erau joase și slab apărate de turnuri. Dacă năvălitorii răzbăteau prin cartierele mărginașe, s-ar fi putut apropia cu mult de meterezele Cetății, la adăpostul caselor. Cartierele din miazăzi, de lângă Sant-Miquel, vor rezista vreme mai îndelungată.

Carcassonne era neîndoielnic pregătită pentru asediu. Hrană aveau din belșug – pâine, brânză, fasole și capre pentru lapte. Dar între zidurile cetății se găseau mulți oameni și Pelletier își făcea griji pentru apa de băut. La porunca lui, fântânile erau păzite de câte un soldat care nu îngăduia decât scoaterea de porții mici.

Ieși din Tour Pinte și când ajunse în curte, se pomeni gândindu-se la Simeon. De două ori îl trimisese pe Françoise în cartierul evreiesc după vești, însă de fiecare dată acesta se întorsese așa cum plecase, iar neliniștea lui sporea din ce în ce.

Se uită de jur împrejur și hotărî că putea lipsi două, trei ore fără să bage nimeni de seamă.

Porni spre grajduri.

Pelletier alese calea cea mai dreaptă peste câmpii și prin păduri, chiar dacă Oastea își ridicase tabăra la mică distanță.

Deşi cartierul evreiesc era înghesuit şi oamenii forfoteau pe străzi, se aşternuse o tăcere nefirească. Pe chipurile tuturor, tineri sau bătrâni, se citeau îngrijorarea şi teama. Ştiau că foarte curând va începe lupta. Când trecea pe uliţele înguste, femeile şi copiii îl priveau cu ochi neliniştiţi, parcă aşteptând un strop de speranţă din partea lui. Din păcate, nu le putea oferi nimic.

Nimeni nu avea veşti despre prietenul său. Îi găsi locuinţa cu destulă uşurinţă, însă uşa era zăvorâtă. Descălecă şi ciocăni la uşa casei alăturate.

– Caut un bărbat pe nume Simeon, spuse el când o femeie apăru speriată în prag. Ştii de cine vorbesc?

Ea încuviinţă din cap.

– A venit cu ceilalţi din Besièrs.

– Îţi aduci aminte când l-ai văzut ultima oară?

– Acum câteva zile, înainte să aflăm ce se petrecuse în Besièrs, s-a dus la Carcassona. Un bărbat a venit după el.

Pelletier se încruntă.

– Ce bărbat?

– Un servitor de viţă nobilă. Cu părul roşu, zise ea, strâmbând din nas. Se pare că Simeon îl cunoştea.

Uimirea lui Pelletier se adânci. După înfăţişare era vorba despre François, dar cum să fie cu putinţă? Doar acesta îi spusese că nu-l găsise pe Simeon.

– Atunci l-am văzut ultima dată.

– Adică de atunci nu s-a mai întors din Carcassona?

– Dacă ar avea minte, ar face mai bine să rămână acolo, pentru că va fi în siguranţă.

– E posibil ca Simeon să se fi întors fără să fi băgat tu de seamă? întrebă el cuprins de disperare. Poate că dormeai. Poate că nu l-ai observat.

– *Messire,* răspunse ea, arătându-i casa prietenului său, du-te de vezi cu ochii tăi. *Vuèg.* E goală.

CAPITOLUL 50

Oriane păşi în vârful picioarelor de-a lungul coridorului, spre odaia surorii ei.

– Alaïs!

Guirande o asigurase că sora ei se află împreună cu tatăl lor, dar voia să fie prevăzătoare.

– *Sòrre?*

Când văzu că nu răspunde nimeni, deschise uşa şi păşi înăuntru. Cu îndemânarea unui hoţ, începu îndată să scotocească prin lucrurile lui Alaïs: sticluţele, flacoanele, ulcioarele, în cufăr şi prin rafturile cu pânză, apoi răvăşi parfumurile şi ierburile frumos mirositoare. Oriane bătu pernele, dar nu găsi decât o punguţă cu levănţică uscată. Se uită şi sub pat. Nu descoperi decât nişte gângănii moarte şi pânză de păianjen.

Se ridică în picioare şi, răsucindu-se, dădu cu ochii de o pelerină maronie pentru vânătoare aşezată pe scaunul de cusut. Ace şi aţe erau împrăştiate de jur împrejur. Femeia se lăsă pradă unui val de încântare. De ce să foloseşti un veşmânt pentru anotimpul friguros în perioada asta a anului? De ce îşi cosea Alaïs singură hainele?

O ridică şi simţi că ceva nu e în regulă. Pelerina atârna greu într-o parte. Îi săltă colţul şi văzu că în interiorul tivului fusese cusut ceva.

Desfăcu repede cusătura, îşi vârî degetele înăuntru şi scoase un obiect mic, învelit într-o bucată de pânză.

Tocmai se pregătea să-l cerceteze când un zgomot de afară îi atrase atenţia. Iute ca gândul, Oriane ascunse pachetelul sub rochie şi puse la loc pelerina pe spătarul scaunului.

O mână îi prinse umărul cu putere. Tresări înfricoşată.

– Ce naiba faci aici?

– Guilhem, rosti ea, ducându-şi mâna la piept. M-ai speriat.

– Ce cauţi în camera soţiei mele, Oriane?

Tânăra îşi săltă bărbia.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

În penumbra din odaie, îl văzu cum se întunecă la faţă şi pricepu că săgeata ei îl atinsese drept în inimă.

– Am tot dreptul să mă găsesc aici, în timp ce tu nu... Se uită la pelerină, apoi o privi în ochi. Ce făceai?

Ea îi susţinu privirea.

– Nimic din ce ţi-ar putea pricinui îngrijorarea.

Guilhem trânti uşa cu călcâiul.

– Te întreci cu măsura, *Dame*, spuse el, apucând-o de încheietură.

– Nu fi nebun, Guilhem, şopti fata. Deschide uşa. Dacă vine cineva şi ne găseşte împreună, nu ne va fi bine nici unuia din noi.

– Nu încerca să mă duci de nas, Oriane. Nu am chef de aşa ceva. Şi nici nu te las să pleci până nu-mi mărturiseşti ce făceai aici. El te-a trimis?

Îl privi nedumerită.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, mă jur.

Degetele lui i se adâncirăîn carne.

– Credeai că sunt orb, *è*? V-am văzut împreună.

Oriane răsuflă uşurată. Acum înţelegea pricina supărării lui. Atâta vreme cât Guilhem nu-l recunoscuse pe însoţitorul ei, putea să tragă foloase de pe urma încurcăturii.

– Dă-mi drumul, îi porunci ea, încercând să se smulgă din strânsoare. Dacă-ţi aminteşti, *Messire*, tu ai spus că nu ne mai putem întâlni. Îşi flutură părul negru şi-l ţintui cu ochii ei verzi. Nu te priveşte dacă îmi caut alinare în altă parte. N-ai nici un drept asupra mea.

– Cine e?

Tânăra femeie se gândi cu iuţeală. Avea nevoie de un nume care să-l mulţumească.

– Înainte să-ţi spun, vreau să-mi făgăduieşti că nu te vei pripi să faci ceva nechibzuit, se jelui ea, trăgând de timp.

– În clipa asta, *Dame*, împrejurările nu-ți îngăduiesc să-mi pui condiții.

– Atunci haide barem să mergem în altă parte, în camera mea, în curte, oriunde. Dacă vine Alaïs...

Din expresia de pe chipul lui, Oriane își dădu seama că-și atinsese ținta. Cea mai mare frică a lui Guilhem, acum, era ca soția lui să afle că o înșelase.

– După cum ți-e voia, rosti el aspru.

Deschise ușa, după care o împinse pe femeie pe hol. Până când ajunseră în camera ei, ea deja își ticluise un plan.

– Vorbește, *Dame*, îi porunci el.

Cu fruntea plecată, Oriane îi mărturisi că se învoise să fie curtată de un alt bărbat, fiul unuia dintre aliații vicontelui. Acesta o îndrăgea de multă vreme.

– Adevărat grăiești? o iscodi mai departe Guilhem.

– Mă jur pe viața mea, șopti, privindu-l printre genele dese și umezite de lacrimi.

Încă mai era pătruns de îndoială, dar începu să se clatine în hotărârea lui.

– Asta tot nu lămurește din ce pricină te aflai în camera soției mele.

– Îți apăram cinstea, zise ea. Aduceam înapoi în locul cuvenit ceva ce îți aparține.

– Ce anume?

– Soțul meu a găsit o cataramă în odaia noastră. Cam așa de mare, din aramă și argint, îi arătă ea, dând din mâini.

– Am pierdut o asemenea cataramă, într-adevăr, recunoscu el.

– Jehan era pornit să afle a cui este și să-l dea de gol în fața tuturor celor de la curte. Știind că e a ta, am socotit c-ar fi cel mai bine să ți-o duc în cameră.

Guilhem se încruntă.

– Și de ce să nu mi-o dai mie?

– Pentru că mă ocolești, *Messire*, șopti ea încet. Nu știam când și dacă o să te mai văd. Pe deasupra, dacă cineva ne-a zărit vreodată împreună, atunci catarama s-ar fi preschimbat într-o mărturie a iubirii

noastre. Poate că fapta mea a fost necugetată. Însă nu te îndoi de bunăvoința din spatele ei.

Pricepu că bărbatul nu se lasă cu una, cu două, dar nu cuteză să meargă mai departe. Mâna lui se îndreptase spre pumnalul de la brâu.

– Dacă scoți vreo vorbă în fața lui Alaïs, o să te omor, Oriane, Dumnezeu știe că așa voi face.

– Nu va afla de la mine nimic, spuse ea, zâmbind. Asta, desigur, dacă împrejurările nu mă vor sili altfel. Trebuie să mă apăr.

Se opri, iar Guilhem își ținu răsuflarea.

– Și pentru că veni vorba, continuă ea, îți cer o favoare.

Privirea lui se îngustă.

– Și dacă nu vreau?

– Nu doresc decât să aflu dacă Alaïs a primit spre păstrare ceva valoros de la tatăl meu, atât și nimic mai mult.

– Îmi ceri să fac pe iscoada cu nevasta mea? strigă el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Nici prin cap nu-mi trece să înfăptuiesc ceva atât de josnic, iar tu ai de grijă să n-o superi, pricepi?

– S-o supăr, *eu*? Numai frica ta de a nu fi descoperit te îndeamnă să te porți ca un cavaler. Tu ești cel care a trădat-o, petrecând nopțile alături de mine, Guilhem. Este singurul lucru de care îmi pasă. Voi afla ceea ce vreau cu sau fără ajutorul tău. Totuși, dacă te împotrivești...

Amenințarea plutea în aer.

– N-ai îndrăzni!

– N-o să-mi fie deloc greu să-i povestesc lui Alaïs ce s-a petrecut între noi, vorbele pe care mi le-ai șoptit la ureche, darurile frumoase primite de la tine. Mă va crede, fii sigur. Pentru că tu nu știi să-ți ascunzi simțămintele.

Scârbit, atât de ea, cât și de el însuși, Guilhem deschise ușa cu putere.

– Fii blestemată, Oriane! zise, după care se năpusti pe coridor.

Ea zâmbi. Îl prinsese în laț.

Alaïs petrecuse întreaga după-amiază încercând să-și găsească tatăl. Nimeni nu-l văzuse. Se încumetase să treacă și prin Cetate, nădăjduind că va putea vorbi cu Esclarmonde. Dar aceasta și Sajhë nu se mai aflau în Sant-Miquel și nici nu se întorseseră acasă.

Până la urmă, sleită de puteri și îngrijorată, Alaïs se îndreptă spre camera ei. Nu avea chef să se bage în pat. Era prea nervoasă, prea tulburată, așa că aprinse opaițul și se așeză la masă.

Când clopotele bătură ora unu, tresări la auzul unor pași dincolo de ușă. Își ridică fruntea de pe brațe și aruncă o privire spre direcția de unde venea zgomotul.

– Rixende? șopti fata prin întuneric. Tu ești?

– Nu, nu e Rixende, spuse el.

– Guilhem?

Soțul ei pătrunse în raza de lumină a opaițului, zâmbind nesigur.

– Iartă-mă. Am făgăduit că te las în pace, știu, dar... pot să îndrăznesc?

Fata se ridică în picioare.

– Am fost în capelă, zise el. M-am rugat, însă cred că rugăciunile mele nu au zburat spre cer.

Guilhem se lăsă pe marginea patului. După un scurt moment de codeală, Alaïs se apropie de el. Bărbatul ei își pusese ceva în cap.

– Haide, șopti ea. Dă-mi voie să te ajut.

Îi desfăcu legăturile de la cizme și îi scoase armura de pe umeri și cureaua. Catarama se izbi de podea.

– Ce zice vicontele Trencavel că se va întâmpla? îl întrebă ea.

Guilhem se întinse pe pat și închise ochii.

– Că Oastea va ataca mai întâi Sant-Vicens și-apoi Sant-Miquel, ca să se poată apropia de zidurile Cetății.

Alaïs se așeză lângă el și îi dădu părul de pe față într-o parte. Atingerea pielii lui o făcu să se cutremure.

– Ar trebui să dormi, *Messire*. O să ai nevoie de toată puterea pentru bătălia ce va să vină.

Bărbatul deschise alene ochii și îi zâmbi.

– M-ai putea ajuta să mă odihnesc.

Alaïs zâmbi și se întinse spre măsuța de lângă pat, de unde luă un amestec cu rozmarin. Îngenunche și începu să-i frece tâmplele cu alifia răcoritoare.

– Mai devreme, când m-am dus să-l caut pe tata, am trecut pe lângă odaia surorii mele. Cred că era cu cineva înăuntru.

– Probabil cu Jehan, rosti el tăios.

– Mă îndoiesc. El și ceilalți copiști dorm în Tour Pinte, în caz că vicontele are nevoie de ei. Se opri, apoi adăugă: Se auzeau râsete.

Guilhem îi puse degetele pe buze.

– Ajunge cu Oriane, șopti el, înconjurându-i mijlocul cu brațele și trăgând-o spre el.

Buzele lui aveau gust de vin.

– Miroși a mușețel și miere, îi spuse el. Întinse mâna și îi desfăcu părul. Buclele îi căzură greu peste față. *Mon còr.*

Când pielea lui se atinse de a ei, o trecu un fior pe șira spinării. Încet, cu grijă, fără să-și desprindă ochii de pe chipul ei, Guilhem îi dezgoli umerii și după aceea îi lăsă rochia în jos, până în talie. Alaïs se mișcă. Materialul alunecă pe trupul ei și căzu moale pe podea, ca o piele de iarnă de care nu mai avea nevoie.

Guilhem împinse pătura ca ea să se poată strecura dedesubt și o primi alături de el, pe pernele ce încă îi mai păstrau amintirea. Câteva clipe rămaseră lipiți unul de altul, pielea lui fierbinte încălzindu-i picioarele reci ca gheața. Bărbatul se aplecă peste ea. Alaïs îi simți răsuflarea care o mângâia ca o adiere de vară. Buzele și limba lui îi alunecau cu o încetineală amețitoare peste sâni. Aproape că rămase fără răsuflare când unul din sfârcuri ajunse în gura lui lacomă și iubitoare.

Guilhem își ridică privirea și schiță un zâmbet ușor.

Apoi, pierzându-se în ochii soției sale, se strecură între picioarele ei. Alaïs îl privea foarte serioasă, fără să clipească.

– *Mon còr*, șopti el.

Cu blândețe, Guilhem o pătrunse treptat, treptat, până când ea îl cuprinse cu totul. O secundă nu se mișcă, ca și cum s-ar fi odihnit.

Ea se simțea puternică, de parcă ar fi fost în stare de orice. O căldură îmbătătoare îi curgea prin mădulare, împlinind-o și chinuindu-i simțurile totodată. Sângele îi bubuia în tâmple. Timpul și spațiul dispăruseră. Nu mai existau decât Guilhem și umbrele tremurânde ale opaițului.

Încet, el se mișcă înainte și înapoi.

– Alaïs, rostiră gâtuit buzele lui.

Își puse palmele pe spatele lui și degetele ei se răsfirară în forma unor stele. Se bucură de forța brațelor lui arse de soare, de coapsele lui tari ca piatra și de părul de pe piept, care o mângâia amețitor. Limba lui umedă, fierbinte și înfometată îi despărți buzele.

Guilhem gâfâia din ce în ce mai greu, cuprins de dorință și de o nevoie ce depășea orice închipuire. Alaïs îl strânse în brațe când bărbatul îi strigă numele. El se cutremură, după care rămase nemișcat.

Pe nesimțite, zbuciumul din capul ei se risipi, până când nu mai auzi decât tăcerea adâncă din odaie.

Mai târziu, după ce vorbiseră și-și făcuseră promisiuni pe întuneric, adormiră. Uleiul din opaiț se sfârși. Flacăra pâlpâi o clipă și muri. Cei doi îndrăgostiți nu observaseră. Nu mai văzură nici marșul argintiu al lunii pe cer și nici lumina roșiatică a zorilor ce se scurgea prin ferestre. Nu-și mai dădeau seama de nimic altceva, decât de trupurile lor înlănțuite. Soț și soție. Doi oameni care regăsiseră dragostea.

Împăcați. Liniștiți.

CAPITOLUL 51

MIERCURI, 7 IULIE 2005

Alice se trezi cu câteva secunde înainte să se pornească alarma de la ceas, întinsă de-a latul patului și înconjurată de hârtii.

Arborele genealogic se afla în fața ei, alături de notițele din biblioteca de la Toulouse. Surâse. Exact ca în zilele de studenție, când adormea întotdeauna cu capul pe birou.

În orice caz, nu se simțea prea rău. În ciuda jafului din seara trecută, în dimineața asta starea ei de spirit se schimbase. Era mulțumită, fericită chiar.

Își dezmorți brațele și gâtul, apoi deschise fereastra și împinse în lături obloanele. Pe cer alergau nori pufoși și albi. Aleile Cetății erau umbrite încă, iar malurile acoperite cu iarbă de sub ziduri străluceau de roua dimineții. Deasupra turlelor și turnurilor, văzduhul se lățea ca un voal de mătase albastru-deschis. Pitulicile și ciocârliile își cântau una alteia pe acoperișuri. Urmele lăsate de furtună se vedeau pretutindeni: gunoaie împrăștiate, cutii înmuiate de apă și răsturnate în spatele hotelului, teancuri de ziare umezite lângă stâlpii electrici din parcare.

Nu-i prea dădea ghes inima să plece din Carcassonne, de parcă o astfel de despărțire ar fi declanșat alt lanț de evenimente. Dar trebuia să întreprindă ceva, iar Chartres rămânea singurul indiciu care o putea duce la Shelagh.

Era o zi bună de călătorie.

Își strânse hârtiile și realiză cât de sensibilă devenise. Nu voia să stea cu brațele în sân, așteptând ca intrusul de noaptea trecută să apară din nou.

Îi explică recepționerei că o să plece din oraș pentru o zi, dar să-i păstreze camera în continuare.

– Vă așteaptă o doamnă, spuse aceasta, arătându-i cu mâna spre hol. Tocmai mă pregăteam să vă sun.

– Da? Alice se întoarse ca să se uite. A zis ce vrea?

Recepționera clătină din cap că nu.

– În regulă, mulțumesc.

– Și a mai venit și asta pentru dumneavoastră, azi-dimineață, adăugă ea, întinzându-i o scrisoare.

Alice verifică timbrul. Fusese expediată din Foix cu o zi în urmă. Nu recunoscu scrisul. Tocmai se pregătea s-o deschidă, când femeia care o aștepta se apropie.

– Domnișoara Tanner? o întrebă ea.

Părea neliniștită. Alice vârî plicul în buzunarul de la geacă. O să citească mai târziu.

– Da?

– Am un mesaj pentru dumneavoastră de la Audric Baillard. Vă roagă dacă puteți să vă întâlniți cu el la cimitir.

Femeia avea ceva familiar, dar Alice nu reuși să-și dea seama ce anume îi dădea această impresie.

– Vă cunosc de undeva? spuse ea.

Femeia șovăi.

– De la Daniel Delargarde, rosti ea iute. *Notaires.*

Alice o privi din nou. Nu-și amintea să fi văzut-o ieri, dar la urma urmei, în biroul central munceau o mulțime de oameni.

– Monsieur Baillard vă așteaptă la mormântul Giraud-Biau.

– Serios? spuse ea. Și de ce n-a venit el personal?

– Trebuie să plec acum.

Femeia se răsuci pe călcâie și dispăru, lăsând-o pe Alice total nedumerită. Se întoarse spre recepționeră, dar aceasta ridică din umeri.

Se uită la ceas. Era ferm hotărâtă să plece. Avea un drum lung de parcurs. Pe de altă parte, ce mai contau zece minute?

– *A demain*, îi spuse ea recepționerei, dar aceasta deja se apucase de treburile ei.

Alice trecu pe la mașină să-și lase rucsacul, apoi, ușor iritată, se grăbi să traverseze șoseaua spre cimitir.

Atmosfera se schimbă imediat ce Alice trecu printre porțile înalte de metal. Zarva specifică Cetății care se trezea la viață fu înlocuită de o tăcere sumbră.

În dreapta ei se ridica o clădire joasă, zugrăvită în alb. Afară, un șir de stropitori negre și verzi, din plastic, atârnau în cârligele lor. Se uită pe geam și văzu un sacou vechi agățat pe spătarul unui scaun și un ziar deschis pe masă, ca și cum cineva tocmai ieșise din încăpere.

Se îndreptă încet spre aleea centrală, simțindu-se dintr-odată tensionată. Aerul apăsător din cimitir nu-i plăcea deloc. Lespezi mortuare cenușii, medalioane albe din porțelan și inscripții negre din granit ce indicau data nașterii și a decesului, locuri de veci cumpărate de familiile localnicilor *à perpétuité*, care să le marcheze trecerea în lumea de dincolo. Fotografiile celor care muriseră de tineri se amestecau cu cele ale bătrânilor. La baza multora dintre morminte se zăreau flori, unele naturale și ofilite, altele confecționate din mătase, plastic sau porțelan.

Respectând indicațiile pe care i le dăduse Karen Fleury, Alice găsi mormântul Giraud-Biau destul de repede. Era o lespede masivă și plată chiar la capătul aleii centrale, dominată de un înger din piatră cu brațele deschise și aripi strânse pe lângă corp.

Se uită de jur împrejur. Nici urmă de Baillard.

Își plimbă degetele pe suprafața rece. Aici se odihneau cei mai mulți membri ai familiei lui Jeanne Giraud, o femeie despre care nu știa mai nimic, cu excepția faptului că reprezintă o legătură între Audric Baillard și Grace. De-abia acum când văzu numele sculptate, Alice realiză cât de neobișnuit era locul acela pentru mătușa ei.

Un zgomot pe una dintre aleile cu cruci îi atrase atenția. Privi într-acolo, așteptându-se să-l zărească pe bărbatul vârstnic din fotografie cum își croiește drum spre ea.

– Domnișoara Tanner?

Zări doi bărbați, îmbrăcați în costume de vară, cu părul negru și ochii ascunși în spatele unor lentile fumurii.

– Da?

Cel mai scund din ei îi prezentă cu o mișcare iute o insignă.

– Suntem de la poliție. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

Stomacul i se strânse.

– În legătură cu ce anume?

– N-o să dureze mult, *Madame.*

– Aș vrea mai întâi să-mi arătați un act de identitate.

El se căută în buzunarul de la piept și scoase o legitimație. Alice habar n-avea dacă e autentică sau nu. Însă pistolul din tocul de la brâu părea suficient de real. Inima începu să-i bată cu putere.

Prefăcându-se că o studiază cu atenție, tânăra aruncă o privire în jur. Nici țipenie de om. Aleile erau goale în toate direcțiile.

– Despre ce e vorba? întrebă ea cu un glas cât mai ferm.

– Vă rog să ne însoțiți.

„Nu pot face nimic în plină zi."

Prea târziu Alice își dădu seama de ce femeia care-i transmisese mesajul i se păruse cunoscută. Semăna cu bărbatul care intrase în camera ei noaptea trecută. „Cu omul din fața ta."

Cu coada ochiului, observă niște trepte din beton care duceau spre cea mai nouă parte a cimitirului. Dincolo de ele se zărea o poartă.

El o apucă de braț.

– *Maintenant, Docteur Tan...*

Alice se năpusti înainte printre pietre, cu viteza unui atlet, luându-i prin surprindere. Reacționară destul de greu. Se auzi un strigăt, dar ea ajunsese deja pe trepte și, ieșind pe poartă, se repezi direct în Chemin des Anglais.

O mașină care urca dealul frână brusc, iar cauciucurile scârțâiră zgomotos. Alice nu se opri. Năvăli prin portița șubredă de lemn a unei ferme și își croi drum printre rândurile de viță de vie, împiedicându-se în bulgării de pământ. Bărbații care o urmăreau câștigau tot mai mult teren. Sângele îi bubuia în urechi, mușchii de la picioare i se încordaseră la maxim precum coardele unui pian, dar alergă în continuare.

La marginea câmpului dădu peste un gard din sârmă ghimpată, prea înalt ca să sară peste el. Se uită panicată în jur, apoi zări o gaură

într-un colț. Aruncându-se la pământ, se târî pe burtă, pietrele și bolovanii ascuțiți zgâriindu-i palmele și genunchii. Se strecură pe sub gard, însă geaca i se agăță în marginea zimțată a acestuia, rămânând suspendată ca o muscă într-o pânză de păianjen. Smuci de ea și cu un efort supraomenesc se eliberă, lăsând în urmă o bucată din materialul albastru.

Se trezi într-o grădină plină cu araci înalți pe care creșteau vinete, dovlecei și fasole cu păstăi late. La adăpostul lor, merse în zigzag printre loturi, căutând din ochi anexele clădirii. Un dulău imens, legat cu un lanț greu de metal, țâșni spre ea când coti colțul, lătrând feroce și arătându-și colții. Își înăbuși un țipăt și sări înapoi.

Intrarea mare a fermei dădea chiar în șoseaua principală de la poalele dealului. Abia când ajunse pe trotuarul aglomerat, îndrăzni să arunce o privire peste umăr. Un spațiu gol, tăcut se întindea în urma ei. Încetaseră s-o mai vâneze.

Alice își puse mâinile pe genunchi și se aplecă, gâfâind de atâta epuizare, așteptând să i se mai domolească tremurul din mâini și din picioare. Gândurile îi alergau însă prin cap cu o viteză uluitoare.

„Ce-o să faci acum"? Bărbații probabil că se vor întoarce la hotel, așa că nu se mai putea duce acolo. Se scotoci în buzunar și răsuflă ușurată, văzând că nu pierduse cheile de la mașină în goana ei nebună. Rucsacul se găsea pe scaunul din față.

„Trebuie să-l suni pe Noubel."

Parcă și vedea bucățica de hârtie pe care Noubel își mâzgălise numărul de telefon, așezată alături de toate celelalte lucruri în rucsac. Se îndreptă de spate și se scutură cu mâna. Blugii i se murdăriseră de noroi și se rupseseră în dreptul unui genunchi. Singura ei șansă rămânea să se întoarcă la mașină, sperând că nu va da nas în nas cu urmăritorii acolo.

Alice se deplasă iute pe rue Barbacane, ținându-și fruntea plecată ori de câte ori auzea vreun automobil. Trecu de biserică, după care alese o scurtătură pe un drumeag ce se numea rue de la Gaffe.

„Cine îi trimisese?"

Mergea cu pași mari, ținându-se aproape de clădiri. Era greu de spus când se termina o casă și când începea alta. Simți o căldură în

ceafă. Se opri, privi construcția frumoasă din dreapta ei, cu ziduri galbene, convinsă că cineva o urmărește din prag. Ușa era însă zăvorâtă, iar obloanele trase. După un scurt moment de șovăială, își continuă drumul.

„Să mă răzgândesc și să renunț la Chartres?"

Pericolul devenise limpede ca lumina zilei – deci imaginația nu-i juca feste –, dar asta o întărâtă și mai mult. Cu cât întorcea problema pe toate fețele, cu atât devenea mai sigură că Authié se afla în spatele întregii tărășenii. Bărbatul credea că ea furase inelul. Și din câte se vedea, ar fi făcut orice să-l recupereze.

„Sună-l pe Noubel."

Din nou, își ignoră propriul sfat. Până acum, inspectorul nu prea se descurcase. Un polițist murise, Shelagh dispăruse. Mai bine să se bizuie pe propriile forțe.

Alice ajunse lângă treptele ce legau rue Trivalle de spatele parcării. Era mult mai probabil ca așa-zișii polițiști să o aștepte la intrarea principală.

Treptele coborau abrupt și în fața ei se ridica un zid înalt care o împiedica să aibă o perspectivă clară a ceea ce se petrecea dincolo de el. O să știe dacă ei se găseau acolo doar atunci când va fi prea târziu.

„Există o singură modalitate de a afla."

Alice inspiră adânc și urcă în fugă treptele, împinsă parcă de la spate de adrenalina ce-i curgea prin vene. În vârf zăbovi o clipă și privi în jur. Câteva autocare și mașini, dar puțini oameni.

Mașina ei odihnea în același loc. Se furișă printre șirurile de vehicule, aplecându-se cât putea de mult. Mâinile îi tremurau incontrolabil când se așeză la volan. Încă se mai aștepta ca bărbații să apară din senin lângă ea. Le auzea în minte strigătele și glasurile. Blocă ușile și vârî cheia în contact.

Privind agitată în toate direcțiile, cu mâinile albe pe volan, aștepta ca o dubiță să parcheze. Paznicul ridică în sfârșit bariera. Alice acceleră și porni ca din pușcă pe asfaltul negru, spre ieșire. Bărbatul strigă la ea, sărind înapoi, dar ea nu-l băgă în seamă.

Mări viteza, strângând din dinți.

CAPITOLUL 52

Audric Baillard stătea pe peronul gării din Foix împreună cu Jeanne. Urma să se urce în trenul de Andorra.

– Zece minute, spuse Jeanne, privindu-și ceasul. Încă nu e prea târziu. Te răzgândești și vii cu mine?

El zâmbi, apreciindu-i perseverența.

– Știi că nu pot.

Ea dădu din mână nerăbdătoare.

– Ți-ai devotat treizeci de ani din viață ca să le spui povestea, Audric. Alaïs, sora ei, tatăl ei, soțul ei – toată viața ți-ai petrecut-o în compania lor. Vocea i se îmblânzi. Cum rămâne însă cu viața ta?

– Viața lor e și a mea, Jeanne, rosti el demn. Cuvintele sunt singurele noastre arme împotriva minciunilor istoriei. Trebuie să scoatem adevărul la iveală. Dacă nu, atunci cei pe care-i iubim mor de două ori. Se opri o clipă. Nu-mi voi găsi pacea până când nu voi ști că totul s-a terminat.

– După opt sute de ani? S-ar putea ca adevărul să fie îngropat mult prea adânc. Jeanne ezită. Și poate că e mai bine așa. Unele secrete se cuvine să rămână ascunse.

Baillard se uită spre munți.

– Regret sincer durerea pe care am adus-o în viața ta, știi foarte bine.

– Nu m-am referit la asta, Audric.

– Dar să descoperi adevărul și să-l lași nerostit..., continuă el de parcă femeia nici nu vorbise. De aceea am trăit, Jeanne.

– Adevărul! Și cei cu care te lupți, Audric? Ce caută ei? Adevărul? Mă îndoiesc.

– Nu, recunoscu el într-un târziu. Nu cred că ăsta este și scopul lor.

– Atunci ce? întrebă ea agitată. O să plec, așa cum m-ai sfătuit. Ce rău mi-ai face dacă mi-ai spune acum? El tot mai șovăia, dar Jeanne insistă. *Noublesso Véritable* și *Noublesso de los Seres* reprezintă doar numele diferite ale aceleiași organizații?

– Nu. Cuvântul îi scăpase de pe buze pe un ton mai sever decât intenționase. Nu, zise mai blând.

– Atunci?

Audric oftă.

– *Noublesso de los Seres* sunt păzitorii pergamentelor Graalului. Mii de ani, ei și-au îndeplinit menirea. Până când manuscrisele antice au fost separate. Se opri câteva secunde, alegându-și cuvintele cu grijă. *Noublesso Véritable,* pe de altă parte, a apărut abia acum o sută cincizeci de ani, când limba pierdută a pergamentelor a început să fie iar înțeleasă. Numele *Véritable* – însemnând păzitorii adevărați sau reali – a constituit o încercare deliberată de a valida nașterea unei astfel de organizații.

– Așadar *Noublesso de los Seres* nu mai există?

Audric clătină din cap.

– Imediat ce Trilogia a fost separată, rațiunea existenței păzitorilor a dispărut.

Jeanne se încruntă.

– Dar n-au încercat să găsească pergamentele pierdute?

– La început, da, spuse el, însă au dat greș. Cu timpul, a fost din ce în ce mai greu să-și continue căutările, de teamă ca nu cumva pergamentul rămas la ei să fie sacrificat de dragul celorlalte două. Întrucât modalitatea de a citi textele a dispărut definitiv, secretul nu a putut fi dezvăluit. O singură persoană... Baillard ezită. Simțea privirea lui Jeanne ațintită asupra lui. Singura persoană care deținea puterea de a descifra pergamentele a ales să nu transmită mai departe învățătura.

– Ce s-a schimbat apoi?

– Sute de ani, nimic. Apoi, în 1798, împăratul Napoleon a plecat pe mare spre Egipt, luând cu el atât savanți și învățați, cât și soldați. Au descoperit acolo rămășițele civilizațiilor antice care domniseră în acele ținuturi cu mii de ani în urmă. Sute de artefacte, lespezi sacre,

pietre, au fost aduse înapoi în Franța. Din acel moment, a fost doar o chestiune de timp până ce scrierile antice – demotica, hieroglifele, cuneiformele – să fie descifrate. După cum știi, Jean-François Champollion a fost primul care a înțeles că hieroglifele se citesc și că nu sunt simboluri ale unor idei sau manuscrise, ci chiar texte fonetice. În 1822, le-a spart codul, ca să folosesc o expresie populară. Pentru vechii egipteni, scrisul reprezenta un dar al zeilor – chiar cuvântul hieroglifă înseamnă „vorbă divină".

– Dar dacă pergamentele Graalului sunt scrise în limba Egiptului antic..., îl întrerupse ea. Iar dacă tu, Audric, ești cine cred eu... Clătină din cap. Pot accepta că o astfel de societate precum *Noublesso* există. Și că Trilogia conține un secret antic. Dar restul? E de neconceput.

Audric zâmbi.

– Cum ai putea să protejezi mai bine o taină decât ascunzând-o în spatele altora? Apropierea de simbolurile puternice și asimilarea lor reprezintă felul în care civilizațiile supraviețuiesc.

– Ce vrei să spui?

– Oamenii caută adevărul. Sunt convinși că l-au găsit. Se opresc, fără să-și imagineze că ceva mult mai uimitor se găsește dincolo de el. Istoria e plină de obiecte religioase, rituale sau sociale furate de la o societate pentru a clădi o alta. De exemplu, ziua în care creștinii sărbătoresc nașterea lui Isus din Nazaret, 25 decembrie, e de fapt sărbătoarea *Sol Invictus*, precum și solstițiul de iarnă. Crucea creștină, la fel ca și Graalul, e în fond un simbol egiptean, *ankh*, preluat și modificat de împăratul Constantin. *In hoc signo vinces* – „Prin acest semn vom învinge" – sunt cuvintele care i se atribuie lui când a văzut pe cer un simbol în forma unei cruci. Mult mai recent, adepții celui de-al Treilea Reich au impus imaginea zvasticii pentru a anunța lumii ordinea pe care o vor impune. Nu e altceva decât vechiul simbol hindus al renașterii.

– Labirintul, spuse ea, înțelegând.

– *L'antica simbol del Miègjorn.* Simbolul antic din Midi.

Jeanne se așeză tăcută, cu mâinile în poală și picioarele încrucișate în dreptul gleznelor.

– Și acum? întrebă ea.

– Odată ce peștera a fost deschisă, timpul s-a scurs cu repeziciune, Jeanne. Nu numai eu cunosc toate astea.

– Dar în munții Sabarthès au făcut săpături și naziștii în timpul războiului, spuse ea. Arheologii lor auziseră zvonurile despre comoara catară, cum că ar fi fost îngropată aici. Și-au petrecut ani de zile săpând în siturile cu posibile legături ezoterice. Dacă această peșteră are o atare însemnătate, cum de n-a fost descoperită acum șaizeci de ani?

– Ne-am îngrijit să nu se întâmple lucrul ăsta.

– Ai fost acolo? spuse ea, cu vocea gâtuită de surpriză.

Baillard zâmbi.

– Există conflicte în cadrul *Noublesso Véritable*, răspunse el, evitând întrebarea. Liderul organizației este o femeie pe nume Marie-Cécile de l'Oradore. Ea crede în Graal și în posibilitatea de a-l recupera. Se opri, apoi continuă: Dar mai e și altcineva în organizație. Chipul i se întunecă. Motivele lui sunt însă diferite.

– Trebuie să vorbești cu inspectorul Noubel, rosti femeia încrâncenată.

– Dar dacă, așa cum ți-am mai zis, lucrează pentru ei? Aș risca prea mult.

Șuierul locomotivei tulbură liniștea din jur. Se răsuciră amândoi spre trenul care intră în stație cu un scrâșnet asurzitor de roți. Conversația se încheiase.

– Nu vreau să te las aici singur, Audric.

– Știu, spuse el, luându-i mâna și ajutând-o să urce scara. Dar așa trebuia să se termine.

– Să se termine? Ea deschise fereastra și îi întinse mâna. Te rog să ai grijă de tine. Nu te expune prea multor riscuri.

Ușile grele ale vagoanelor se trântiră una după alta și trenul se urni agale din loc, după care prinse viteză și dispăru în munți.

CAPITOLUL 53

Shelagh simţea că în cameră se mai află cineva.

Se chinui să-şi ridice capul. Îi era rău. Gura i se uscase şi avea o durere surdă între tâmple, care zumzăia precum motoraşul unui aparat de aer condiţionat. Nu se putea mişca. Trecură câteva secunde până realiză că se găsea aşezată pe un scaun acum, cu braţele prinse strâns la spate şi cu gleznele legate.

Se auzi o mişcare scurtă şi scândurile podelei scârţâiră uşor, ca şi cum cineva şi-ar fi schimbat poziţia.

– Cine-i acolo?

Palmele îi transpiraseră de frică. Un strop de sudoare i se scurse în jos pe ceafă. Shelagh se strădui să-şi deschidă ochii, dar tot nu văzu nimic. Intră în panică, scuturându-şi capul şi clipind des. Voia să aducă la loc lumina. Într-un târziu, înţelese că avea capul acoperit cu o glugă. Mirosea a pământ şi a mucegai.

Se afla tot la fermă? Îşi aminti acul şi surpriza înţepăturii usturătoare. Acelaşi bărbat care îi adusese mâncare. Sigur va veni s-o salveze cineva. Nu-i aşa?

– Cine-i acolo?

Nu căpătă nici un răspuns, cu toate că-i auzea cum se apropie.

Aerul duhnea a miros de aftershave şi a ţigări.

– Ce vreţi?

Uşa se deschise. Paşi. Shelagh simţi schimbarea din atmosferă. Instinctul de apărare preluă controlul trupului său şi pentru câteva secunde se zbătu sălbatic să se elibereze. Frânghia se strânse şi mai tare, punând o mai mare presiune asupra umerilor dureroşi.

Ușa se trânti cu putere.

Femeia se liniști. După un moment, tăcerea fu spartă de sunetul scos de o persoană ce venea spre ea. Shelagh se lipi și mai tare de scaun. Îl simți cum se oprește în fața ei. Tot corpul i se încordase, de parcă mii de sârme subțirele îi întindeau pielea. Ca un animal ce se învârtește în jurul prăzii sale, el dădu roată scaunului de două ori, după care își puse mâinile pe umerii ei.

– Cine sunteți? Vă rog, dați-mi jos legătura de la ochi.

– Trebuie să mai stăm încă o dată de vorbă, doctor O'Donnell.

O voce pe care o cunoștea, rece și precisă, o sfâșie ca lama unui cuțit. Se așteptase ca el să fie individul. De el se temea cel mai tare.

Bărbatul împinse scaunul cu bruscheţe pe spate.

Shelagh țipă, plonjând spre podea, neputincioasă. Din fericire, el o opri din cădere la doar câțiva centimetri de pământ, așa că acum stătea practic la orizontal, dar cu picioarele suspendate în aer.

– Nu vă aflați într-o situație în care să cereți ceva.

O susținu în poziția aceea o veșnicie. Apoi, fără nici un avertisment, îndreptă scaunul. Gâtul i se smuci înainte cu putere. Ameți, ca în copilărie, când se juca de-a baba-oarba.

– Pentru cine lucrezi, O'Donnell?

– Nu pot să respir, șopti ea.

El o ignoră. Îl auzi pocnind din degete și un al doilea scaun fu așezat în fața ei. O trase lângă el, astfel încât genunchii lui să-i atingă coapsele.

– Să ne întoarcem la ziua de luni. De ce i-ai dat voie prietenei tale să se ducă în partea aceea a sitului?

– Alice n-are nici un amestec în toate astea, strigă ea. Nu i-am dat voie să lucreze acolo, s-a dus de capul ei. Nici măcar n-am știut. A fost o greșeală. Ea habar n-are de nimic.

– Spune-mi ce știi, Shelagh.

Felul în care îi rostise numele suna amenințător.

– Nu știu nimic, țipă ea. V-am spus tot ce știam încă de luni, vă jur.

Lovitura veni din senind, izbind-o în obrazul drept și azvârlindu-i capul pe spate. Gura i se umplu de sângele ce se prelinse apoi încet pe gât.

– Prietena ta a luat inelul? întrebă el cu o voce moale.

– Nu, vă jur că nu l-a luat.

El o strânse și mai tare.

– Atunci, cine? Tu? Ai rămas singură cu scheletele suficient de mult timp. Domnișoara Tanner mi-a zis asta.

– De ce să-l iau? Nu valorează nimic pentru mine.

– Și de ce ești așa sigură că ea nu l-a luat?

– Pentru că nu l-a luat. Pur și simplu, nu l-a luat, urlă ea. O grămadă de oameni au intrat acolo. Oricine ar fi putut să-l sustragă. Doctor Brayling, poliția...

Se opri brusc.

– Exact, poliția, spuse el.

Shelagh își ținu respirația.

– Oricine l-ar fi putut lua. Yves Biau, de exemplu.

Ea încremeni. Îl auzea cum inspiră și expiră, calm și fără grabă. Știa.

– Inelul nu era acolo. El oftă. Biau ți-a dat inelul ție? Ca să-l dai mai departe prietenei tale?

– Nu știu la ce vă referiți, reuși ea să îngaime.

Bărbatul o lovi din nou, de data asta cu pumnul și nu cu dosul palmei. Îi dădu sângele pe nas, și firișoare începură să-i curgă pe bărbie.

– Ceea ce nu înțeleg eu, continuă el de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, este de ce nu ți-a dat și cartea, doctor O'Donnell.

– Nu mi-a dat nimic, se înecă ea.

– Brayling susține că ai părăsit tabăra luni seara, cărând o geantă.

– Minte!

– Pentru cine lucrezi? întrebă el blând. Chestia asta trebuie să se termine. Dacă prietena ta nu e implicată, n-are nici un sens să-i facem rău.

– Nu e, scânci Shelagh. Alice nu știe...

Tresări când bărbatul o apucă de gât, mângâind-o cu prefăcută afecțiune. Apoi începu s-o strângă din ce în ce mai tare, până când avu senzația unui inel de fier care o strangula. Se zvârcoli dintr-o parte în alta, încercând să inspire câte o gură de aer, dar el se dovedi prea puternic.

– Tu și cu Biau lucrați amândoi pentru ea?

Tocmai când era pe punctul de a leşina, el o eliberă. Îl simţi cum bâjbâie, căutându-i nasturii de la cămaşă şi desfăcându-i unul câte unul.

– Ce faceţi? şopti ea, scârbită de atingerea lui rece, ca de chirurg.

– Nu te caută nimeni.

Se auzi un declic şi Shelagh mirosi gaz de brichetă.

– N-o să vină nimeni.

– Vă rog, nu mă răniţi...

– Tu şi Biau lucraţi sau aţi lucrat împreună?

Ea încuviinţă din cap.

– Pentru Madame de l'Oradore?

Clătină din cap.

– Pentru fiul ei, rosti ea cu greu. François-Baptiste. Numai cu el am vorbit....

Flacăra se apropiase de pielea sa.

– Şi cartea?

– N-am găsit-o. Nici Yves.

Îl simţi cum reacţionează, după care îşi retrase mâna.

– Şi-atunci de ce s-a dus Biau la Foix? Ştiai că a trecut pe la hotelul unde stă Tanner?

Shelagh încercă să scuture din cap, însă valul de durere ce o copleşise o împiedică.

– I-a dat ceva.

– Nu era cartea, spuse ea.

Înainte de a apuca să termine propoziţia, uşa se deschise şi auzi câteva voci înăbuşite pe coridor şi-apoi simţi o combinaţie de aftershave şi sudoare.

– Cum trebuia să-i înapoiezi cartea doamnei l'Oradore?

– Prin François-Baptiste.

O durea când vorbea.

– Urma să ne întâlnim la Pic de... aveam un număr la care să sun. Se feri când mâna lui îi atinse sânul. Vă rog, nu.

– Vezi cât e de simplu, atunci când cooperezi? Acum, să faci bine să dai telefonul ăla pentru mine.

Clătină din cap îngrozită.

– Dacă află că v-am povestit, mă vor omorî.

– Iar eu te voi ucide și pe tine și pe domnișoara Tanner în caz contrar, rosti el calm. Las la alegerea ta.

Shelagh n-avea de unde să știe dacă puseseră mâna și pe Alice. Dacă era în siguranță sau dacă se afla aici, împreună cu ea.

– Se așteaptă să suni atunci când vei avea cartea, așa e?

Nu mai avea curajul să mintă. Încuviință din cap.

– Dar îi interesează mai mult un disc mic, de dimensiunea unui inel, decât inelul în sine zise ea.

Terorizată, realiză că îi destăinuise singurul lucru de care individul nu știa.

– Pentru ce le trebuie discul? se răsti el.

– Nu știu.

Shelagh urlă când flacăra îi linse pielea.

– Pentru-ce-le-trebuie? repetă el, apăsat.

În glasul lui nu se citea nici urmă de emoție. Femeii i se făcu frig. În aer plutea un miros oribil de carne arsă, dulce și scârbos.

Deja nu mai putea distinge un cuvânt de altul când durerea o inundă. Ameți, fiind pe punctul de a leșina. Capul îi căzu în piept.

– O pierdem. Dă-i jos gluga.

Cineva îi smulse gluga de pe cap, hârșâindu-i juliturile și zgârieturile.

– Se potrivește în interiorul inelului... Vocea ei se auzi de parcă venea de sub apă. Ca o cheie. A labirintului...

– Cine mai știe despre asta? urlă el, dar fără s-o mai poată atinge acum.

Bărbia aproape i se lipise de piept. Bărbatul îi trase capul pe spate. Un ochi, cel umflat, era închis, dar celălalt îl privea. Din păcate, vederea i se tulburase și nu mai deslușea decât niște contururi.

– Nu-și dă seama...

– Cine nu-și dă seama? o întrebă el. Madame de l'Oradore? Jeanne Giraud?

– Alice, șopti Shelagh.

CAPITOLUL 54

Alice sosi în Chartres după-amiaza târziu. Găsi un hotel, apoi cumpără o hartă și se îndreptă direct spre adresa pe care o scosese din cartea de telefon. Privi surprinsă casa elegantă, cu belciugul ei strălucitor din alamă, cutia poștală, plantele grațioase în ghivecele de la fereastră și balustradele ce mărgineau treptele. Nu și-o putea imagina pe Shelagh locuind aici.

„Ce naiba ai de gând să spui dacă răspunde cineva?"

Inspiră adânc, urcă scările și apăsă pe sonerie. Nici o mișcare. Așteptă, făcu un pas înapoi și se uită în sus spre ferestre, apoi încercă din nou. Formă un număr la telefonul mobil. După doar două secunde, auzi țârâitul unui telefon dinăuntru.

Cel puțin nimerise unde trebuia.

Se simți debusolată, dar, dacă era să recunoască sincer, și ușurată. Confruntarea, în caz că se va materializa, putea să mai aștepte.

Piața din fața catedralei gemea de turiști, înarmați cu aparate de fotografiat, și de ghizi care-și fluturau de zor steguleţele sau umbrelele colorate. Nemți ordonați, englezi gomoși, italieni gălăgioși, japonezi tăcuți, americani încântați. Toți copiii aveau fețe plictisite.

La un moment dat, în timp ce conducea pe șoseaua spre nord, se oprise cu gândul să afle ceva despre labirintul din Chartres. Legătura dintre peștera de la Pic de Soularac, Grace și propria persoană i se părea evidentă, chiar *prea* evidentă. O parte din ea intuia că apucase pe o pistă falsă.

Totuși, Alice cumpără un bilet și se alătură grupului de vizitatori de limbă engleză, care urmau să-și înceapă turul catedralei peste cinci

minute. Ghidul era o femeie între două vârste, eficientă, cu o atitudine superioară și voce sacadată.

– Pentru privitorul modern, catedralele reprezintă structuri cenușii, masive, dedicate credinței și rugăciunilor. Totuși, în epoca medievală, ele erau pline de culoare, mai degrabă ca templele hinduse din India sau Thailanda. Statuile și frontoanele care ornau marile portaluri, fie în Chartres, fie în alte părți, erau finisate în policromie. Le arătă cu vârful umbrelei. Priviți cu atenție și încă veți mai observa fragmente de zidărie roz, albastră sau galbenă, adunate în crăpăturile statuilor.

În jurul ei, oamenii încuviințau din cap supuși.

– În 1114, continuă femeia, un incendiu a distrus cea mai mare parte a orașului, inclusiv catedrala. La început se credea că relicva cea mai sfântă, *sancta camisia* – roba pe care se presupune că a purtat-o Maria când i-a dat naștere lui Hristos – fusese distrusă. Dar după trei zile relicva a fost descoperită în criptă, unde o ascunseseră călugării. Oamenii au interpretat această întâmplare ca pe un miracol, ca pe un semn că trebuie să reconstruiască din temelii catedrala. Edificiul actual a fost terminat în 1123, iar în 1260 a fost sfințită drept Biserica Adormirii Maicii Domnului, prima catedrală din Franța dedicată Fecioarei Maria.

Alice ascultă cu o jumătate de ureche până când se apropiară de partea nordică a lăcașului de cult. Ghidul le explică procesiunea bizară a regilor și reginelor din Vechiul Testament, sculptată în piatră deasupra portalului nordic.

Brusc, Alice se simți cuprinsă de o neliniște nefirească.

– Aceasta este singura reprezentare semnificativă a Vechiului Testament din catedrală, spuse femeia, îndemnându-i să se apropie. Pe acest stâlp se poate observa o sculptură despre care majoritatea oamenilor crede că îl înfățișează pe Menelik, fiul lui Solomon și al reginei din Saba, cum scoate din Ierusalim Chivotul Legământului. Istoricii însă susțin că povestea lui Menelik nu a fost cunoscută în Europa până în secolul al XV-lea. Iar aici, continuă ea, coborându-și brațul puțin, avem de-a face cu un alt mister. Acei dintre dumneavoastră care nu au probleme cu vederea pot citi cuvintele latinești – *HIC AMITITUR ARCHA CEDERIS.*

Se uită de jur împrejur și zâmbi superior.

– Cunoscătorii de latină vor realiza că inscripția nu are nici un sens. Unele dicționare traduc *ARCHA CEDERIS* ca „Urmează să-ți faci drum prin Chivot", iar întreaga inscripție ar însemna ceva de genul: „Aici încep lucrurile: croiește-ți calea prin Chivot". Totuși, dacă veți considera *CEDERIS* drept o denaturare a lui *FOEDERIS*, așa cum au sugerat unii comentatori, atunci inscripția poate fi tradusă după cum urmează: „Iată și calea uitării, Chivotul Legământului". Aruncă din nou o privire asupra grupului. Această ușă, printre alte lucruri, este unul dintre motivele care au dat naștere numeroaselor mituri și legende ce au învăluit catedrala. În mod neobișnuit, numele meșterilor care au construit catedrala Chartres nu se cunosc. Este foarte probabil, ca dintr-o cauză sau alta, înregistrările să nu se fi păstrat și numele să fi fost uitate. Cu toate acestea, cei cu, să zicem, imaginație *mai bogată* au interpretat lipsa informației în mod diferit. Cea mai frecventă supoziție ar fi că descendenții Cavalerilor Săraci ai lui Solomon, respectiv Cavalerii Templieri, au construit catedrala ca pe o carte codificată în piatră, un puzzle gigantic, ce poate fi descifrat numai de inițiați. Mulți au crezut că moaștele Mariei Magdalena au fost cândva îngropate sub labirint. Sau chiar și Sfântul Graal.

– A verificat cineva? se trezi Alice întrebând și regretând imediat că o luase gura pe dinainte.

Privirile dezaprobatoare o ațintiră necruțător. Ghida își arcui sprâncenele.

– Desigur. Și nu o dată. Dar nu veți fi surprinși când am să vă spun că nu s-a găsit nimic. Este doar un alt mit. Se opri o clipă, după care continuă: Să mergem înăuntru.

Stânjenită, Alice se deplasă în urma grupului spre Ușa de Vest și se așeză la coadă ca să intre în catedrală. Imediat, toată lumea începu să vorbească șoptit. Mirosul distinct de piatră și tămâie acționa ca o vrajă. În capelele laterale și la intrarea principală, șiruri de lumânări aprinse străluceau în întuneric.

Se îmbărbătă, pregătindu-se să reacționeze și să aibă viziuni din trecut, așa cum i se întâmplase în Toulouse și în Carcassonne. Nu

simți nimic și, după o vreme, se relaxă, bucurându-se de ceea ce vedea. Din cercetările ei, se spunea că marea catedrală din Chartres are cea mai fină colecție de vitralii din întreaga lume, dar strălucirea orbitoare a ferestrelor o ului. Un caleidoscop de culori vii inunda locul, înfățișând scene de zi cu zi, precum și din timpuri biblice: Fereastra Trandafirului și cea a Fecioarei Albastre sau Fereastra lui Noe, care prezenta potopul și perechile de animale ce urcau în arcă. Hoinărind de colo-colo, încercă să-și imagineze cum trebuie să fi arătat lăcașul sfânt când pereții erau acoperiți cu fresce și ornați cu tapiserii complicate, țesute cu materiale din Orient și flamuri din mătase brodate. Pentru omul medieval, contrastul dintre splendorile existente în templul lui Dumnezeu și lumea de afară trebuie să fi fost copleșitor. Încă o dovadă clară a gloriei celui Atotputernic pe pământ.

– În sfârșit, spuse ghida, am ajuns și la celebrul labirint cu unsprezece cercuri construit în pardoseală. Finalizat în 1200, este cel mai mare din Europa. Centrul original a dispărut de mult, însă restul a rămas intact. Pentru creștinii medievali, labirintul oferea șansa de a face un pelerinaj spiritual, în locul unei călătorii la Ierusalim. De aici și faptul că labirinturile din pardoseală – spre deosebire de cele găsite pe pereții bisericilor și ai catedralelor – au fost cunoscute adesea ca *chemin de Jérusalem*, adică drumul sau calea spre Ierusalim. Pelerinii parcurgeau întregul circuit spre centru, câteodată și de mai multe ori, simbolizând astfel înțelegerea apropierii de Dumnezeu. Cei care se căiau își terminau călătoria în genunchi, uneori procedând astfel zile la rând.

Alice se strecură mai în față, cu inima bătându-i nebunește, realizând că amânase acest moment în mod inconștient.

„Acum a venit clipa."

Inspiră adânc. Simetria era distrusă de rândurile de scaune de pe fiecare parte a naosului, așezate cu fața spre altar pentru vecernie. Chiar dacă îi știa dimensiunile din studiile sale, Alice rămase înmărmurită la vederea mărimii lui. Domina întreaga catedrală.

Încet, ca toți ceilalți, intră în labirint, parcurgând toate cercurile unul după altul, ca într-un joc din copilărie, până când ajunse în centru.

Nu simți nimic. Nici un fior pe șira spinării, nici un moment de iluminare sau de transformare. Nimic. Se lăsă pe vine și atinse pământul. Piatra era fină și rece, dar atât.

Tânăra zâmbi amar. „La ce te așteptai?"

Nici măcar nu trebuia să-și mai scoată desenul din rucsac pentru a înțelege că nu mai avea ce să găsească aici. Neobservată, se desprinse de grup și ieși afară.

După căldura infernală din Midi, soarele blând al nordului se dovedi o adevărată încântare, astfel că Alice își petrecu ora următoare explorând centrul pitoresc al orașului. Într-un fel căuta să descopere și colțul unde Grace și Audric Baillard se fotografiaseră împreună.

Din păcate, fie nu mai exista, fie se găsea în afara zonei incluse în hartă. Marea majoritate a străzilor purtau numele negoțurilor practicate altădată: ceasornicari, tăbăcari, grăjdari și librari care scoteau în evidență importanța orașului Chartres, cunoscut drept cel mai mare centru al hârtiei și legătoriei din Franța în secolele al XII-lea și al XIII-lea. Însă nici vorbă de rue des Trois Degrés.

Într-un târziu, Alice se întoarse în locul de unde plecase, în fața Ușii de Vest a catedralei. Se așeză pe zidul scund, sprijinindu-se de gard. Imediat, privirea i se opri asupra colțului unei străzi de vizavi. Sări în picioare și alergă să citească plăcuța indicatoare:

RUE DE L'ÉTROIT DEGRÉ, DITE AUSSI RUE DES TROIS DEGRÉS (DES TROIS MARCHES).

Strada fusese redenumită. Zâmbind în sinea sa, Alice făcu un pas înapoi pentru a se uita mai bine și dădu peste un bărbat adâncit în lectura unui ziar.

– *Pardon*, spuse ea, mutându-se într-o parte.

– Nu, eu îmi cer scuze, zise bărbatul cu un frumos accent american. A fost vina mea. Nu mă uitam pe unde merg. Sunteți bine?

– Da, nici o problemă.

Spre surprinderea ei, individul continua s-o privească fix.

– S-a înt...

– Tu ești Alice, nu?

– Da, rosti ea precaută.

– Alice, sigur că da. Bună, continuă el, trecându-și degetele prin părul aspru și castaniu. Uimitor, nu?

– Îmi cer iertare, dar eu...

– William Franklin, interveni el, întinzându-i mâna. Will. Ne-am întâlnit la Londra, prin 1994 sau 1995. Eram un grup mare. Tu aveai un prieten... oh, cum îl chema... ah, Oliver. Am dreptate? Eu veneam împreună cu vărul meu.

Alice își amintea vag o după-amiază într-un apartament supraaglomerat în care se înghesuiau o mulțime de colegi de universitate ai lui Oliver. Parcă își aducea aminte de un băiat american, vesel și arătos, dar ea era îndrăgostită până peste urechi la vremea respectivă ca să mai bage în seamă și pe altcineva.

„Oare despre el era vorba?"

– Ai o memorie bună, spuse fata, scuturându-i mâna. A trecut mult timp de atunci.

– Nu te-ai schimbat deloc, replică el, zâmbind. Și, ce mai face Oliver?

Alice se întristă.

– Nu mai suntem împreună.

– Păcat. Se lăsă tăcerea câteva secunde, după care el adăugă: Cine e în poză?

Alice privi în jos. Uitase că încă o mai ținea în mână.

– Mătușa mea. Am dat peste ea, căutându-i printre lucruri și, de vreme ce mă găseam aici, m-am gândit să văd dacă pot afla unde a fost făcută. S-a dovedit mai greu decât ți-ai putea imagina, încheie ea zâmbind.

Will privi peste umărul fetei.

– Și tipul?

– Un prieten. Scriitor.

Urmă iarăși o pauză, ca și cum amândoi ar fi vrut să continue conversația, dar fără să știe cum anume. Will se mai uită o dată la fotografie.

– Ea pare drăguță.

– Drăguță? Mie mi se pare mai degrabă hotărâtă, deși astea-s simple supoziții. N-am întâlnit-o niciodată.

– Serios? Și cum de porți fotografia ei cu tine?

Ea vârî poza la loc în geantă.

– E complicat.

– Mă pricep la lucruri complicate, spuse tânărul. Uite..., șovăi el. Vrei să bem o cafea sau un suc? Asta, dacă nu trebuie să ajungi în altă parte.

O luase prin surprindere, dar, în fond și ea se gândise la ceva similar.

– Așa agăți tu femeile de obicei?

– De obicei, nu, răspunse el. Întrebarea e dacă și tu accepți de obicei.

Alice se simțea de parcă privea scena de undeva de deasupra. Vedea un bărbat și o femeie, care arăta ca ea, cum intră într-o patiserie de modă veche, ce-și avea expuse prăjiturile și fursecurile în vitrine lungi de sticlă.

„Nu-mi vine să cred că fac asta."

Imagini, arome, sunete. Ospătarii care alergau printre mese, mirosul amărui de cafea, sfârâitul laptelui ce se îngroșa în mașina automată, clinchetul furculițelor în farfurii, totul, atât de viu. Iar mai presus de toate, Will și zâmbetul lui, felul în care își întorcea capul sau își mișca degetele când le plimba pe lanțul de argint din jurul gâtului în timp ce vorbea.

Se așezară la o masă afară. Turla catedralei abia dacă se zărea peste acoperișurile caselor. O ușoară stinghereală îi cuprinse pe amândoi și dădură să vorbească în același timp. Alice izbucni în râs, iar Will se scuză.

Prudenți, tatonând terenul cu atenție, își împărtășiră poveștile din ultimii cinci-șase ani de când nu se mai văzuseră.

– Păreai foarte preocupat, spuse ea, răsucind un pic ziarul lui ca să poată citi titlurile. Știi, când ai dat peste mine acolo în colț.

Will se sili să zâmbească.

– Mda, scuze pentru asta. Ziarul local nu e de regulă aşa de interesant. S-a găsit în râu cadavrul unui bărbat, chiar în mijlocul oraşului. Fusese înjunghiat în spate şi avea legate mâinile şi picioarele. Postul de radio de aici a înnebunit. Ei cred că e vorba despre un soi de omor ritualic. Şi îl pun în legătură cu dispariţia de săptămâna trecută a unui jurnalist, care scria un *exposé* despre societăţile religioase secrete.

Zâmbetul pieri de pe chipul lui Alice.

– Pot să văd şi eu? spuse ea, întinzându-se spre ziar.

– Sigur. Poftim.

Starea de nelinişte îi spori când citi lista cu nume. *Noublesso Véritable.* Numele i se părea familiar.

– Te simţi bine?

Alice îşi ridică privirea şi se uită direct în ochii lui.

– Îmi pare rău, spuse fata. Eram cu gândurile în altă parte. Recent am dat peste ceva similar. Şi coincidenţa m-a şocat.

– Coincidenţă? Sună captivant.

– E o poveste lungă.

– Nu mă grăbesc, o asigură Will, sprijinindu-se cu coatele de masă şi zâmbindu-i încurajator.

După ce suferise atâta timp ca prizonieră a propriilor gânduri, Alice se simţi tentată să-şi deschidă în sfârşit sufletul în faţa cuiva. Pe deasupra îl cunoştea puţin, nu? „Spune-i numai ceea ce vrei."

– În fine, nu ştiu cât sens o să aibă vorbele mele, dar..., începu ea. Acum două luni, am aflat absolut din senin că o mătuşă de-a mea de care nu auzisem niciodată a murit şi mi-a lăsat totul mie, inclusiv o casă în Franţa.

– Doamna din poză.

Ea încuviinţă din cap.

– O chema Grace Tanner. Pentru că oricum urma să vin în Franţa să-mi vizitez o prietenă care lucra pe un şantier arheologic din Pirinei, am hotărât să împuşc doi iepuri dintr-un foc. Ezită o clipă, apoi continuă: Pe şantier s-au întâmplat unele lucruri – dar nu vreau să te plictisesc cu amănunte – care nu păreau... Oricum, nu contează. Inspiră adânc.

– Ieri, după ce m-am întâlnit cu avocata, m-am dus până la casa mătușii mele unde am găsit niște obiecte... adică un model pe care-l mai văzusem și la șantier.

I se împleticea limba, neștiind cum să se facă înțeleasă cât mai bine, lăsând totuși lucrurile în ceață.

– Și mai era și o carte scrisă de Audric Baillard, despre care sunt sută la sută sigură că e bărbatul din poză.

– Mai trăiește?

– Din câte am aflat, da. Dar n-am reușit să-i iau urma.

– Ce relație a avut cu mătușa ta?

– Habar n-am. Sper ca el să-mi poată spune. E singura mea legătură cu Grace. Și cu alte lucruri.

„Cu labirintul, cu arborele genealogic, cu visul meu."

Se uită spre Will și văzu că bărbatul părea confuz, dar implicat în povestirea ei.

– Nu mă pot lăuda că am priceput mare lucru, se ironiză el.

– Ei, nici eu nu m-am exprimat prea coerent, recunoscu Alice. Hai să vorbim despre ceva mai puțin încâlcit. Nu mi-ai zis ce cauți în Chartres.

– Ca orice american venit în Franța, încerc să scriu.

Ea zâmbi.

– Dar Parisul nu e un loc mai convenabil?

– De acolo am pornit, însă bănuiesc că l-am găsit prea impersonal, dacă mă înțelegi. Părinții mei au niște cunoștințe aici. Mi-a plăcut. Și-am mai zăbovit o vreme.

Alice clătină din cap, așteptând ca tânărul să continue. Spre surpriza ei, el reluă subiectul discutat mai devreme.

– Modelul pe care l-ai menționat înainte, rosti el pe un ton normal. Pe care l-ai descoperit atât la șantier, cât și în casa lui Grace, ce avea așa de special?

Ea ezită.

– Este un labirint.

– Și de aceea te afli în Chartres? Ca să mergi la catedrală?

– Nu e chiar la fel... Se opri, prudentă. În principal am venit ca să mă întâlnesc cu o prietenă. Cu Shelagh. Există... posibilitatea ca ea

să fie în Chartres. Scotoci în rucsac, scoase bucata de hârtie cu adresa mâzgălită pe ea și i-o întinse peste masă. Am fost acolo mai devreme, dar n-am găsit pe nimeni acasă. Așa că m-am hotărât să fac un tur, apoi să mă întorc după o oră sau două. Înmărmuri când îl văzu pe Will albindu-se la față. Parcă îl lovise un trăznet. Te simți bine? îl întrebă ea.

– Și de ce crezi că prietena ta ar putea fi aici? rosti el tensionat.

– Nu știu nici eu prea bine, răspunse, încă nedumerită de schimbarea bărbatului.

– Ea este prietena pe care ai venit s-o vizitezi la șantier?

– Da.

– Și ea a văzut labirintul? Ca și tine?

– Probabil, cu toate că nu mi-a menționat lucrul ăsta. Era mult prea obsedată de ceea ce am descoperit eu și...

Alice se opri când Will sări în picioare.

– Ce faci? îl întrebă, speriată de expresia de pe chipul lui, atunci când el o apucă de mână.

– Hai cu mine. Trebuie să vezi ceva neapărat!

– Unde mergem? îl iscodi ea, grăbindu-se să țină ritmul cu el.

Trecură de colț și Alice pricepu că se află în capătul celălalt al străzii Cheval Blanc. Will se îndreptă cu pași mari spre casă, apoi alergă pe scări până la ușa din față.

– Ți-ai ieșit din minți? Dacă apare cineva?

– Nici gând.

– Dar de unde știi?

Alice îl privi bulversată cum scoate o cheie din buzunar și descuie ușa.

– Repede! Să nu ne vadă cineva.

– Ai cheie, rosti, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Poate ai putea să-mi spui și mie ce naiba se întâmplă aici?

Will coborî treptele în goană și o apucă de cot.

– Și aici există o versiune a labirintului, îi șuieră el. Ai priceput? *Acum*, nu vrei să te miști odată?

„Dar dacă este doar o altă capcană?"

După tot ce păţise ar fi fost o nebunie să-l urmeze. Ar fi riscat prea mult. Nimeni nu ştia unde se află. Curiozitatea învinse însă raţiunea. Alice se uită la chipul lui Will. Bărbatul părea nerăbdător şi tulburat în acelaşi timp.

Hotărî să-i mai dea o şansă şi să aibă încredere în el.

CAPITOLUL 55

Alice se trezi într-un vestibul grandios, ca și cum ar fi intrat într-un muzeu, nu într-o casă. Will se apropie de o tapiserie ce acoperea peretele opus și o trase într-o parte.

– Ce faci?

Alergă după el și zări o clanță mică de alamă prinsă în lambriu. Will apăsă pe ea de câteva ori, după care se întoarse frustrat.

– La naiba! E închis pe dinăuntru.

– E o ușă?

– Exact.

– Și labirintul pe care l-ai văzut se află acolo jos?

Will dădu din cap că da.

– Cobori niște trepte, apoi mergi pe un coridor, care dă într-o încăpere stranie. Simboluri egiptene pe perete, un soclu cu simbolul labirintului, așa cum l-ai descris tu, sculptat deasupra. Și peste toate astea... Vocea i se gâtui. Povestea din ziar. Faptul că prietena ta avea adresa de aici...

– Faci o mulțime de presupuneri fără să te bazezi pe multe dovezi, spuse ea.

Will lăsă colțul tapiseriei să cadă la loc și se îndreptă spre o altă cameră. După un moment de ezitare, Alice se încruntă.

– Ce faci? șopti ea când Will deschise ușa.

Când intră în bibliotecă, avu senzația că se întoarce în timp. O cameră rece cu atmosferă de club pentru bărbați. Obloanele erau închise doar parțial și razele de lumină galbenă se întindeau pe covor

ca niște fâșii de pânză aurie. Plutea un aer de permanență, antichitate și stil lustruit.

Rafturile cu cărți se ridicau până în tavan de-a lungul a trei dintre laturile încăperii. Scărițele glisante asigurau accesul la rafturile mai înalte. Will știa exact unde se duce. Era vorba despre o secțiune dedicată cărților despre Chartres, albume cu poze așezate lângă studiile mult mai serioase despre arhitectura și istoria socială a orașului.

Răsucindu-se când și când spre ușă, cu inima bătându-i în piept nebunește, Alice îl privi pe Will cum scoate un volum, a cărui copertă avea embosat un blazon de familie, și-l așeză pe masă. Fata se uită peste umărul lui, urmărindu-l cum răsfoiește paginile. Fotografii color lucioase, vechi hărți ale orașului, schițe în cerneală, toate i se perindară rapid prin fața ochilor, până când bărbatul se opri asupra capitolului căutat.

– Ce e asta?

– O carte despre casa de l'Oradore. Despre casa *asta*, spuse el. Familia locuiește aici de sute de ani, de când a fost ridicată clădirea. Conține toate planurile arhitectonice ale fundației și ale etajelor. Mai răsfoi câteva pagini, până în locul dorit. Uite, spuse, întorcând cartea astfel încât ea să vadă mai bine. Ăsta e?

Alice își ținu răsuflarea.

– Oh, Doamne, șopti ea.

În fața sa stătea desenul perfect al labirintului ei.

Zgomotul ușii de la intrare îi făcu pe amândoi să sară în sus.

– Will, ușa! Am lăsat-o deschisă!

De pe hol răzbăteau vocile înăbușite ale unui bărbat și ale unei femei.

– O să vină aici, șuieră ea.

Will îi aruncă în brațe cartea.

– Iute, o împinse el, arătându-i sofaua imensă de sub fereastră. Lasă-mă pe mine să rezolv.

Alice își înșfăcă rucsacul, alergă spre sofa și se strecură în spațiul dintre ea și perete. O întâmpină un miros pătrunzător de piele tocită și de fum de trabuc, iar praful îi gâdilă nările. Îl auzi pe Will cum

trage scara la loc, apoi se postă în mijlocul camerei exact când ușa de la bibliotecă se întredeschise.

– *Qu'est-ce que vous foutez là?*

Glasul unui băiat. Aplecându-și capul puțin, Alice le zări reflexia celor doi în ușile de sticlă ale vitrinelor. Era tânăr și înalt, cam cât Will, deși mai slab. Păr creț și negru, o frunte înaltă și un nas patrician. Alice se încruntă. Îi amintea de cineva.

– François-Baptiste. Bună, spuse Will.

Până și ei i se păru că exagerase cu veselia.

– Ce dracu' cauți aici? repetă celălalt în engleză.

Will îi flutură revista pe care o ridicase de pe masă.

– Am intrat să-mi iau ceva de citit.

François-Baptiste își aruncă privirea peste titlu și râse scurt.

– Nu prea pare genul tău de lectură.

– Ai rămâne surprins să știi ce citesc uneori.

Băiatul făcu un pas spre Will.

– N-o să mai reziști mult, îi șopti el răutăcios. O să se plictisească de tine și-o să-ți dea un șut în fund, ca tuturor celorlalți. Nici măcar nu știai că e plecată din oraș, nu?

– Ceea ce se petrece între mine și ea nu e treaba ta, așa că dacă nu te superi...

Celălalt se așeză în fața lui.

– De ce atâta grabă?

– Nu-ntinde coarda, François-Baptiste, te avertizez.

Băiatul îi puse mâna în piept, împiedicându-l să plece. Will îi dădu mâna într-o parte.

– Nu mă atinge.

– Că altfel...

– *Ça suffit!*[1]

Cei doi bărbați se răsuciră. Alice își întinse gâtul ca să vadă mai bine, însă femeia nu intrase suficient de mult în încăpere.

– Ce se întâmplă aici? întrebă ea. Vă ciondăniți ca doi copii. François-Baptiste? William?

---

[1] Ajunge! (n.tr.)

– *Rien, mama. Je lui demandais...*[1]

Will încremeni când realiză cine venise cu François.

– Marie-Cécile. Habar n-aveam... Şovăi. Nu mă aşteptam să te întorci deja.

Femeia înaintă şi Alice putu să-i zărească chipul.

„Nu se poate!"

Astăzi era îmbrăcată mult mai sobru decât ultima oară când o văzuse, într-o fustă ocru până la genunchi şi un sacou asortat. Avea părul lăsat liber la spate, nu prins cu o eşarfă.

Nu se înşela. Era aceeaşi femeie pe care o zărise în faţa Hotelului de la Cité din Carcassonne. Aşadar, aceasta era Marie-Cécile de l'Oradore.

Se uită când la mamă, când la fiu. Asemănarea de familie te izbea. Acelaşi profil, acelaşi aer imperial. Motivul pentru gelozia lui François-Baptiste şi antipatia dintre el şi Will căpăta sens.

– Fiul meu are dreptate, spuse Marie-Cécile. Ce căutai aici?

– Eu... căutam să citesc ceva diferit. Ăăăă... m-am... m-am simţit singur fără tine.

Alice se strâmbă. Vorbele lui nu i se părură deloc convingătoare.

– Singur? repetă ea. Chipul tău îmi relatează altă poveste, Will.

Marie-Cécile se aplecă şi-l sărută pe gură. Alice simţi cum în cameră se strecoară stânjeneala. Scena avea o intimitate aparte. Will îşi ţinea pumnii încleştaţi.

„Nu vrea ca eu să văd asta."

Gândul, oricât de ameţitor era, i se înfiripă, apoi îi dispăru din minte cât ai clipi.

Marie-Cécile se desprinse de el, zâmbind oarecum satisfăcută.

– Vorbim mai târziu, Will. Dar acum, mi-e teamă că eu şi Françoise-Baptiste avem câteva chestiuni de rezolvat. *Desolée.* Scuză-ne, te rog.

– Aici?

„Prea repede. Prea evident."

Stăpâna casei îşi îngustă privirea.

---

[1] Nimic, mamă. Îl întrebam... (n.tr.)

– Și de ce nu aici?

– Am întrebat și eu, atâta tot, rosti el tăios.

– *Maman. Il est dix-huit heures déja.*

– *J'arrive*, spuse ea, uitându-se bănuitoare la Will.

– *Mais, je ne...*[1]

– *Va le chercher*, se răsti ea. Du-te și ia-l.

Alice îl auzi pe François-Baptiste cum se năpustește afară din cameră, apoi o urmări pe Marie-Cécile înconjurându-l cu brațele pe Will și trăgându-l spre ea. Unghiile ei străluceau roșii pe tricoul alb al tânărului. Voi să se uite în altă parte, dar nu reuși să se abțină.

– *Tiens*, spuse femeia. *A bientôt.*

– Vii repede? o întrebă Will.

Alice îi auzi panica din voce când el realiză că trebuie s-o lase acolo prinsă în capcană.

– *Toute à l'heure.* Pe curând.

N-avea ce să facă. Decât să asculte sunetul pașilor lui Will care părăsi încăperea.

Cei doi bărbați se intersectară în prag.

– Uite, zise băiatul, întinzându-i mamei sale un exemplar din ziarul pe care îl citea și Will mai devreme.

– Cum de au prins firul atât de repede?

– N-am idee, rosti el îmbufnat. Authié, presupun.

Alice se încordă. „Același Authié?"

– Știi sigur asta, François-Baptiste?

– Păi, cineva trebuie să le fi spus. Poliția a trimis scafandri în Eure marți, exact în locul potrivit. Știau ce caută. Gândește-te puțin. Cine a pretins pentru prima dată că în Chartres există scurgeri de informații? Authié. A adus el vreodată dovezi că Tavernier vorbise cu jurnalistul?

– Tavernier?

---

[1] Mamă, este deja ora 18.
Vin...
Dar eu nu... (n.tr.)

– Bărbatul din râu, rosti tânărul acid.

– Ah, desigur. Marie-Cécile își aprinse o țigară. Articolul face referire și la *Noublesso Véritable.*

– Tot Authié probabil că le-a spus.

– Atâta timp cât nu există nici o dovadă care să-l lege pe Tavernier de această casă, n-avem probleme, spuse ea plictisită. Altceva?

– Am făcut tot ce mi-ai cerut.

– Ai pregătit totul pentru sâmbătă?

– Da, încuviință el, deși fără inel și fără carte nu știu de ce ne mai deranjăm.

Un zâmbet se așternu pe chipul mamei sale.

– Vezi de ce încă mai avem nevoie de Authié, chiar dacă tu ți-ai pierdut încrederea în el, rosti ea blând. Susține că a recuperat, *miracle*, inelul.

– Și de ce naiba nu mi-ai spus mai înainte? se răsti el furios.

– Îți spun acum. Se pare că oamenii lui l-au sustras din camera de hotel a englezoaicei noaptea trecută.

Alice îngheță. „E imposibil."

– Crezi că minte?

– Nu fi idiot, François-Baptiste, îl certă ea. Normal că minte. Dacă Tanner l-ar fi luat, Authié n-ar fi avut nevoie de patru zile ca să-l recupereze. În plus, am pus să i se cerceteze apartamentul și biroul.

– Atunci...

Ea i-o reteză scurt:

– Dacă, *dacă* Authié îl are, lucru de care mă îndoiesc, atunci fie l-a luat de la bunica lui Biau, fie l-a avut tot timpul. Nu m-ar mira să-l fi luat chiar el din grotă.

– Și-atunci, de ce atâta tevatură?

Telefonul țârâi lung, asurzitor. Lui Alice aproape că-i sări inima din piept.

François-Baptiste își privi mama.

– Răspunde, zise ea.

Băiatul se supuse.

– *Oui.*

Alice aproape că nu mai respira, de frică să nu se dea de gol.

– *Oui, je comprends. Attends.*[1] Acoperi receptorul cu mâna. E O'Donnell. Zice că are cartea.

– Întreab-o de ce a întârziat atât.

El clătină din cap.

– Unde ai fost de luni încoace?

Ascultă cu atenție.

– Mai știe cineva că e la tine?

Așteptă din nou răspunsul.

– *Bon. A vingt-deux heures. Demain soir.*[2]

Așeză receptorul la loc în furcă.

– Ești sigur că era ea?

– După voce, da. Știa aranjamentele.

– Probabil că și el asculta.

– Ce vrei să spui? o întrebă fiul ei, nesigur. Cine?

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine crezi? izbucni ea. Authié, desigur.

– Eu...

– Shelagh O'Donnell a dispărut de patru zile. Imediat după ce am plecat de la Authié, O'Donnell își face apariția! Mai întâi inelul, apoi cartea.

François-Baptiste se pierdu cu firea.

– Dar tocmai ce i-ai luat apărarea! țipă el. M-ai acuzat că trag concluzii pripite. Dacă știi că lucrează împotriva noastră, de ce nu mi-ai spus și m-ai lăsat să mă fac de râs? Și mai exact, de ce nu-l oprești? Măcar te-ai întrebat vreodată de ce ține morțiș să pună mâna pe cărți? Ce-are de gând să facă mai departe cu ele? Să le vândă la licitație?

– Sunt perfect conștientă de ce vrea cărțile, rosti ea pe un ton atât de rece că-ți îngheța sângele în vene.

– De ce trebuie să te porți așa întotdeauna? Mereu mă umilești!

– Conversația s-a terminat, spuse ea. Vom pleca mâine. Astfel vom ajunge acolo în timp util ca tu să te întâlnești cu O'Donnell, iar

[1] Da, înțeleg. Așteaptă (n.tr.)

[2] Bine. La ora 22, mâine-seară (n.tr.)

eu ca să mă pregătesc. Ceremonia va avea loc la miezul nopții, după cum am plănuit.

– Vrei să mă întâlnesc eu cu ea? fu uimit băiatul.

– Normal. Pentru prima dată în vocea femeii se simți un dram de emoție. Vreau cartea, François-Baptiste.

– Și dacă nu e la el?

– Nu cred că se chinuia atâta dacă n-o avea.

Băiatul traversă camera și deschise ușa.

– Și cu el cum rămâne? zise, cu venin în glas. N-are cum să rămână aici ca să...

– Lasă-l pe Will în seama mea. Pentru că nici el nu e treaba ta.

Will se ascundea în dulapul din holișorul ce ducea în bucătărie.

În spațiul înghesuit mirosea a haine de piele, ghete vechi și geci date cu ceară, dar era singurul loc de unde putea să vadă clar ușile bibliotecii și ale biroului. François-Baptiste ieși primul, după care intră în birou, urmat la scurt timp de Marie-Cécile. Will așteptă până când ușa grea se închise, apoi se năpusti ca din pușcă pe hol și se repezi în bibliotecă.

– Alice, șopti el. Repede! Trebuie să te scot de aici!

Se auzi un foșnet și fata apăru de după canapea.

– Îmi pare atât de rău. E numai vina mea. Te simți bine?

Alice încuviință din cap, cu toate că se albise ca varul la față.

Will se întinse s-o ia de mână, dar ea îl refuză.

– Ce se petrece, Will? Tu stai aici. Îi cunoști pe oamenii ăștia și totuși ești gata să distrugi totul, ajutând o străină. N-are sens.

El voi să-i spună că nu e o străină, dar se opri.

– Eu...

Nu mai știa ce să adauge. Camera părea să se topească. Will nu mai vedea decât chipul în formă de inimă al lui Alice și ochii ei căprui și pătrunzători ce-i citeau direct în suflet.

– De ce nu mi-ai zis că tu... că tu și femeia asta...? Că locuiești aici?

El nu se simți în stare s-o privească. După un moment lung cât o veșnicie, Alice își plecă fruntea și traversă iute încăperea, ieșind în holul mare.

– Ce-ai de gând să faci acum? o întrebă disperat.

– Ei bine, am aflat în ce mod este Shelagh legată de această casă. Lucrează pentru ei.

– Pentru ei? rosti el nedumerit, deschizând cu grijă ușa de la intrare, ca să se strecoare afară. Ce vrei să spui cu asta?

– Dar prietena mea nu se află aici. *Madame* de l'Oradore și fiul ei o caută de asemenea. Din ce am auzit, bănuiesc că e reținută pe undeva pe lângă Foix.

Alice se răsuci brusc panicată, chiar la capătul scărilor.

– Mi-am uitat rucsacul în bibliotecă, exclamă ea îngrozită. În spatele canapelei, împreună cu cartea.

Mai mult decât orice, Will își dorea s-o sărute. Momentul picase cum nu se poate mai prost. Se aflau în mijlocul unei întâmplări pe care n-o înțelegeau, iar Alice nu avea încredere în el. Și totuși, se simțea atât de bine cu ea alături.

Fără să mai stea pe gânduri, făcu un pas și dădu să-i atingă obrazul. Parcă știa cu precizie cât de fină și de răcoroasă va fi pielea ei, de parcă mai trăise gestul de mii de ori înainte. Apoi, amintirea felului în care ea se retrăsese în cafenea îl împiedică să mai continue și se opri cu mâna la câțiva milimetri de chipul ei.

– Îmi pare rău, începu el să se scuze, ca și când Alice putea să-i ghicească gândurile.

Tânăra îl privi fix, după care un zâmbet scurt îi lumină trăsăturile delicate și îngrijorate totodată.

– N-am vrut să te jignesc, se împotmoli el. Doar că...

– Nu mai are importanță, îngână ea moale.

Will oftă ușurat. Probabil că-l disprețuia puțin, dar măcar nu se înfuriase pe el.

– Will, rosti ea mai tăios de data asta. Geanta mea? Am totul acolo. Toate notițele mele.

– Sigur, da, răspunse el repede. Scuză-mă. O recuperez eu. Și ți-o aduc. Se chinui să se concentreze. Unde stai?

– La hotelul Petit Monarque. În Place des Epars.

– În regulă, șopti el, alergând înapoi pe scări. Dă-mi treizeci de minute.

Will o urmări până când fata dispăru din raza sa vizuală, după care intră în casă. O dâră argintie de lumină se strecura pe sub ușa biroului.

Brusc, aceasta se deschise. Bărbatul se ascunse între ușă și perete. François-Baptiste ieși, pornind spre bucătărie. Se auzi ușa de acces deschizându-se și închizându-se la loc, după care tăcere.

Marie-Cécile stătea la birou unde studia ceva, un obiect lucios care reflecta lumina când ea îl mișca. Will uită ce avea de făcut și continuă să-și privească amanta cum se ridică și dă jos unul dintre tablourile agățate pe peretele din spatele ei. Era obiectul ei de artă preferat. Îi povestise totul despre el, în zilele lor de început. O pânză aurie cu pete de culoare strălucitoare ce înfățișa niște soldați francezi uitându-se spre coloanele rostogolite și palatele vechiului Egipt. *Privind peste Nisipurile Timpului* – 1798, își aminti el. Asta era.

În spatele tabloului zări o ușiță neagră din metal prinsă direct în perete și o tastatură electronică lângă ea. Femeia formă un număr din șase cifre. Urmă un declic și ușa se deschise. Scoase din seif două pachete negre și le așeză cu grijă pe masă. Will își schimbă poziția ca să observe ce se află înăuntru.

Era atât de concentrat, încât nu auzi pașii venind din spatele lui.

– Nu te mișca.

– François-Baptiste, eu...

Simți țeava unui pistol împungându-l între coaste.

– Și ridică-ți mâinile ca să le văd.

Încercă să se răsucească, dar François-Baptiste îl apucă de gât și îl izbi cu fața de perete.

– *Qu'est-ce qui se passe?* strigă Marie-Cécile.

Băiatul îl îmbrânci din nou.

– *Je m'en occupe,* spuse el. Totul e sub control.

Alice își privi ceasul din nou.

„Nu mai vine."

Se afla în recepția hotelului, uitându-se spre ușile de sticlă de parcă Will s-ar putea materializa în orice clipă din aer. Trecuse mai bine de o oră de când plecase de pe rue Cheval Blanc. Nu știa ce să

facă. Portofelul, telefonul și cheile mașinii se găseau în buzunarul de la geacă. Restul se afla în rucsac.

„Nu contează. Cară-te de aici."

Cu cât amâna mai mult, cu atât începea să se îndoiască mai tare de motivele lui Will. Faptul că apăruse din senin o punea pe gânduri. Alice rememoră derularea evenimentelor.

Să fi fost o simplă coincidență întâlnirea lor neașteptată? Nu spusese nimănui unde se duce.

„De unde să fi aflat?"

La opt și jumătate, hotărî că nu mai poate zăbovi. Explică la recepție că nu mai are nevoie de cameră și scrise un bilețel pentru Will cu numărul ei de telefon în caz că apărea, apoi plecă.

Aruncă geaca pe scaunul din față și observă colțul plicului ivindu-se din buzunar. Scrisoarea care i se dăduse la hotelul din Carcassonne și de care uitase de-a binelea. O scoase și o așeză pe bord ca s-o citească mai târziu când o să facă o pauză.

Noaptea își desfășura mantia neagră pe măsură ce fata conducea spre sud. Farurile mașinilor din sens opus o orbeau. Copacii și tufișurile răsăreau din întuneric precum niște fantome. Orleans, Poitiers, Bordeaux – indicatoarele se scurgeau unul după altul.

Cufundată în lumea ei, oră după oră, Alice își puse necontenit aceleași întrebări. Și de fiecare dată, găsea noi răspunsuri.

Una peste alta, le oferise pe tavă o grămadă de informații. Toate notițele ei, desenele, fotografia lui Grace și a lui Baillard.

„Ți-a promis că îți arată labirintul din cameră."

Nu văzuse nimic. Doar o poză într-o carte. Alice clătină din cap. Nu voia să creadă.

De ce o ajutase să plece? Pentru că obținuse ceea ce-și dorea; adică, mai degrabă, ce-și dorea *Madame* de l'Oradore.

„Așa că te pot urmări acum."

CAPITOLUL 56

Carcassona

AGOST 1209

Francezii atacară Sant-Vicens în zori, într-o luni, pe 3 august.

Alaïs urcă anevoie scările din Tour du Major pentru a se alătura tatălui ei ca să privească înfruntările. Îl căută pe Guilhem în mulțime, dar nu-l zări.

Acum, peste scrâșnetul spadelor și urletele soldaților care se năpustiseră spre zidurile de apărare mai joase, surprinse vorbele unui cântec ce plutea deasupra câmpiei dinspre dealul Gravèta.

Veni creator spiritus
Mentes tuorum visita![1]

– Preoții, spuse Alaïs îngrozită. Îl preaslăvesc pe Dumnezeu, în timp ce trimișii lui vin să ne măcelărească.

Cartierul mărginaș începu să ardă. Când fumul se ridică în rotocoale prin aer, în spatele zidurilor, oamenii și animalele se împrăștiară înfricoșați în toate direcțiile.

Vârfurile arcuite ale cângilor erau aruncate peste parapet mai repede decât puteau ei să le taie și să le zvârle înapoi. Zeci de scări de asediu se lipeau de ziduri. Cei din garnizoană le împingeau înapoi, le

[1] *Veni creator Spiritus* – unul dintre cele mai cunoscute imnuri ale catolicismului, prin care este invocat Duhul Sfânt (n.red.)

dădeau foc, dar unele dintre ele rezistară. Soldaţii francezi mişunau ca nişte furnici. Numărul lor părea să sporească din ce în ce.

În partea de jos a fortificaţiilor, pe ambele părţi, răniţii şi morţii zăceau grămadă unii peste alţii, ca stivele de lemne pentru foc. Cu fiecare oră care trecea, mormanul se îngroşa.

Cruciaţii aduseră o catapultă mai aproape şi începură să arunce cu ghiulele în ziduri. Bubuiturile zguduiră Saint-Vincens până la temelie, neobosite, neîndurătoare prin furtuna de săgeţi şi proiectile ce şuierau pe deasupra.

Zidurile se fărâmiţau puţin câte puţin.

– Au trecut, ţipă Alaïs. Au spart apărarea!

Vicontele Trencavel şi oamenii săi se pregătiră să-i întâmpine. Agitându-şi ameninţător spadele şi topoarele, se repeziră în grupuri de câte doi, trei spre asediatori. Pământul se cutremură sub copitele grele ale cailor. Potcoavele lor din fier zdrobeau craniile celor morţi, preschimbându-le într-o masă de oase, sânge şi piele. Lupta cuprinse mai toate străduţele cartierului, apropiindu-se tot mai tare de zidurile Cetăţii. Alaïs văzu un grup de localnici îngroziţi care năvăleau prin Porte de Rodez în interiorul Cetăţii ca să scape de tumultul bătăliei. Bătrâni, ologi, femei şi copii. Orice bărbat cât de cât zdravăn primise o armă în mână şi se alăturase garnizoanei. Mare parte din ei îşi dăduseră obştescul sfârşit sub loviturile năpraznice ale spadelor.

Apărătorii se luptau cu multă cutezanţă, însă erau copleşiţi de numărul înzecit al inamicilor. Ca un talaz uriaş ce se sparge de ţărm, armată cruciată se năpusti înainte, spărgând fortificaţiile şi doborând bucăţi mari de zid.

Trencavel şi cavalerii săi se zbăteau cu disperare să nu piardă controlul asupra râului, însă zadarnic. Vicontele dădu semnalul de retragere.

Urmăriţi de zbieretele triumfătoare ale francezilor, supravieţuitorii trecură prin porţile grele ale Porte de Rodez. În vreme ce vicontele Trencavel îşi conducea luptătorii pe străzile din spatele castelului Comtal, Alaïs se uită înmărmurită spre prăpădul şi grozăviile de dedesubt. Întâlnise moartea de multe ori, dar nu într-o asemenea măsură. Îşi simţi inima întinată de aripa neagră a războiului ce nu aducea cu el decât lucruri de prisos.

Sufletul i se umplu de o cumplită deznădejde. Acum își dădea seama cât de tare minţiseră acele *chansons à gestes* pe care le îndrăgise în copilărie. Războiul nu avea nimic nobil. Stârnea doar suferinţă.

Alaïs coborî de pe metereze în curte și se alătură femeilor care aşteptau lângă poartă, rugându-se să-l vadă pe Guilhem apărând.

„Să fie nevătămat."

Într-un târziu, auzi sunetul copitelor pe pod. Îl zări imediat și inima ei tresări fericită. Chipul și armura lui se pătaseră cu sânge și cenușă, iar din ochi îi răzbătea cruzimea bătăliei. Slavă Domnului, nu era rănit.

– Soţul tău a luptat cu vitejie, *Dame* Alaïs, spuse vicontele Trencavel, zărind-o. A tăiat în stânga și-n dreapta și a salvat viețile multora. Îi suntem recunoscători pentru curajul și dibăcia sa.

Fata se îmbujoră.

– Spune-mi, unde e tatăl domniei tale?

Îi arătă spre colţul de miazănoapte al curţii.

– Am urmărit bătălia de pe *ambans, Messire.*

Guilhem descălecă și îi dădu frâiele scutierului său.

Alaïs se apropie timid de el, fără să știe cum o va primi.

– *Messire.*

El îi luă mâna palidă și i-o ridică la buze.

– Thierry a căzut, spuse el adânc mâhnit. Îl aduc înapoi acum. E grav rănit.

– *Messire*, îmi pare rău.

– Ne avem ca fraţii, continuă el. Sunt la fel de apropiat de Alzeu. Numai o lună ne desparte ca vârstă. Ne-am sprijinit unul pe altul, am muncit împreună pentru platoșele și spadele noastre. Am fost unși cavaleri în același timp.

– Știu, rosti ea blând, trăgându-i capul spre ea. Haide, lasă-mă să te ajut, apoi o să fac tot ce pot pentru Thierry.

Îi zări ochii înlăcrimaţi și o luă înainte, știind că Guilhem n-ar vrea să fie văzut plângând.

– Vino, îl îndemnă ea. Du-mă la el.

Thierry fusese adus în Sala Mare alături de toți cei care erau grav răniți. Șirurile de muribunzi și de suferinzi de pe urma tăieturilor păreau fără număr. Alaïs și celelalte femei se străduiau și ele să facă tot ce se putea. Cu părul împletit într-o coadă la spate, Alaïs părea că-i o fetiță.

Odată cu trecerea orelor, aerul din încăpere deveni tot mai înecăcios și muștele se înmulțiră. În cea mai mare parte a timpului Alaïs și suratele ei păstrau tăcerea, alergând îndârjite de colo-colo, știind că momentele de răgaz nu vor mai dura mult și asaltul va porni din nou. Preoții pășeau printre muribunzi, ascultându-le spovedania și dându-le ultima binecuvântare. La dăpostul unor haine negre, doi preoți *parfait* ofereau *consolament* credincioșilor catari.

Rănile lui Thierry se vădiră grave. Fusese lovit de mai multe ori. Avea glezna ruptă și o lance îi străpunsese coapsa, zdrobindu-i osul. Alaïs știa că pierduse prea mult sânge, dar de dragul soțului ei nu precupeți nici un efort. Încălzi o fiertură din rădăcină și frunze de tătănească în ceară fierbinte, iar după ce se mai răcori puțin îi puse o prișniță.

Lăsându-l pe Guilhem cu prietenul său, ea își îndreptă apoi atenția spre cei care aveau cele mai mari șanse să trăiască. Topi niște praf din rădăcină de angelică în apă de ciulin și, cu ajutorul slujitorilor de la bucătărie, cără lichidul în vase micuțe. Picură leacul în gurile celor care puteau înghiți. Dacă reușea să țină în frâu infecția și sângele rămânea curat, atunci rănile lor aveau șanse să se tămăduiască.

La răstimpuri, Alaïs se întorcea la Thierry ca să-i schimbe prișnițele, cu toate că se vedea clar că nu mai sunt speranțe. Bărbatul nu mai era conștient, iar pielea lui căpătase culoarea albă-albăstruie a morții. Își puse mâna pe umărul lui Guilhem.

– Îmi pare rău, șopti ea. Trage să moară.

Soțul ei încuviință din cap.

Alaïs își croi drum până în capătul îndepărtat al holului. Când trecu pe lângă un cavaler tânăr, acesta strigă. Se opri și îngenunche lângă el. Chipul lui copilăros se strâmba de durere, iar buzele i se crăpaseră. Ochii căprui și tulburi sclipeau plini de spaimă.

– Șșșș, murmură ea. Nu ai pe nimeni?

Băiatul încercă să dea din cap. Alaïs îl mângâie pe frunte și îi ridică pânza ce-i acoperea brațul. Imediat o lăsă să pice la loc. Umărul lui era zdrobit. Bucăți de oase albe îi ieșeau prin pielea sfâșiată, ca rămășițele unei corăbii scufundate când marea se retrage. Într-o parte avea o rană adâncă din care sângele curgea în valuri, formând o băltoacă sub el.

Mâna dreaptă îi încremenise în jurul plăselelor spadei. Fata încercă să-i desprindă degetele înțepenite, dar nu izbuti. Smulse o bucată de material din fustă și o îndesă cât putu de mult în mijlocul rănii. Dintr-un flaconaș ce-l purta în punguța de la brâu îi turnă câteva picături de valeriană ca să-i mai aline durerea. Nu mai putea face nimic altceva.

Moartea veni cu încetineală. Treptat, hârâiturile din piept se întețiră și răsuflarea tânărului se îngreună. Ochii i se întunecară și, îngrozit, începu să urle. Alaïs rămase cu el, cântându-i și mângâindu-i fruntea până când sufletul îi părăsi corpul.

– Odihnească-se în pace, șopti ea.

Îi acoperi fața și trecu la următorul.

Munci fără zăbavă toată ziua, îngrijind rănile cu alifii până când ochii o dureră și mâinile i se acoperiră de sânge. La amurg, razele de soare pătrundeau blânde prin ferestrele Sălii Mari. Morții fuseseră luați. Cei care mai trăiau, se văitau întruna.

Se simțea sleită de puteri, dar amintirea nopții trecute, când adormise în brațele lui Guilhem, o îmbărbăta nespus. O dureau toate oasele și spatele îi amorțise de la atâta stat pe vine și aplecat, dar nu mai conta.

Profitând de freamătul din castelul Comtal, Oriane se strecură în camera ei, unde își aștepta iscoada.

– Chiar mă gândeam când ai să catadicsești să apari, se răsti ea. Zi-mi ce-ai descoperit.

– Evreul a murit înainte să aflăm prea multe, cu toate că stăpânul meu crede că i-a dat cartea spre păstrare tatălui domniei voastre.

Oriane schiță un zâmbet, dar nu scoase o vorbă. Nu avea de gând să destăinuiască nimănui ce găsise în tivul cusut al pelerinei surorii ei.

– Și Esclarmonde de Servian?

– A fost curajoasă, dar până la urmă i-a mărturisit unde se află cartea.

Ochii verzi ai tinerei domnițe sclipiră.

– Și o ai?

– Încă nu.

– Dar e în *Ciutat?* Evreux știe despre asta?

– Se bizuie pe domnia voastră să capete o astfel de veste.

Oriane cugetă o clipă.

– Bătrâna e moartă? Și băiatul? Nădăjduiesc că nu mai are cum să-și bage nasul în planurile noastre! Și nici să-i trimită vorbă tatălui meu.

Bărbatul zâmbi strâmb.

– Femeia e moartă. Copilandrul se ascunde de noi, cu toate că nu cred că poate face mare lucru. Când o să-l găsim, o să terminăm cu el.

Oriane încuviință din cap.

– Și i-ai spus nobilului Evreux despre... ceea ce mă interesează.

– Întocmai, *Dame.* A fost onorat să audă că vă puneți în slujba lui în acest fel.

– Și pretențiile mele? Îmi va aranja să ies fără primejdie din *Ciutat?*

– Dacă îi veți da cărțile, *Dame,* fără îndoială.

Ea se ridică și începu să străbată camera în lung și-n lat.

– Bine, foarte bine. Poți să te-ngrijești și de soțul meu?

– Dacă îmi spuneți unde va fi și la ce oră, *Dame,* atunci îmi va fi foarte ușor. Se opri, după care adăugă: Numai că prețul e mai crescut decât înainte. Chiar și în astfel de vremuri tulburi, riscurile rămân mari. Secretarul vicontelui Trencavel. E un om de rang înalt.

– Știu asta, se răsti ea cu un glas rece ca gheața. Cât?

– De trei ori mai mult decât mi-ați dat pentru Raoul, răspunse bărbatul.

– Peste putință! zise ea iute. N-am de unde să fac rost de atâta aur.

– *Dame,* acesta e prețul.

– Și cartea?

Acum iscoada zâmbi larg.

– Pentru ea ajungem la o altă înțelegere.

CAPITOLUL 57

Bubuiturile continuară toată noaptea, o ploaie necontenită de ghiulele, pietre și bucăți de stâncă. În aer se ridicau nori uriași de praf la fiecare izbitură.

De la fereastra ei, Alaïs vedea cum din casele de pe câmpuri nu mai rămăseseră decât niște dărâmături ce ardeau. O pâclă groasă plutea pe deasupra copacilor, ca o ceață neagră ce se prinsese în crengi. O parte dintre locuitori izbutiseră să-și croiască drum printre ruinele de la Sant-Vincens, găsindu-și refugiul în Cetate. Cei mai mulți dintre ei însă căzuseră în mâinile dușmanilor.

În capelă, lumânările ardeau pe altar.

În zorii zilei de patru august, vicontele Trencavel și Bertrand Pelletier se urcară din nou pe metereze.

Tabăra franceză era învăluită ca într-un giulgiu de aburii râului. Corturile, grajdurile, animalele, pavilioanele păreau să dea naștere unui adevărat oraș. Pelletier privi în sus. Urmau să aibă iarăși o zi dogoritoare. Pierderea atât de timpurie a râului însemna un dezastru. Fără apă nu puteau rezista prea mult timp. Seceta îi va înfrânge, dacă francezii nu reușeau.

Ieri, Alaïs îi povestise despre zvonurile care umblau prin Cetate și anume că în cartierele de lângă Porte de Rodez, unde veniseră cei mai mulți dintre refugiați, apăruseră primele semne de molimă. Se dusese să vadă cu ochii lui și, în pofida vorbelor dregătorului care se îndoise profund de o atare posibilitate, intendentul se temea că fiica sa are dreptate.

– Ești pierdut în gânduri, prietene.

Bertrand se întoarse.

– Iartă-mă, *Messire.*

Trencavel dădu din mână abătut.

– Uită-te la ei, Bertrand! Sunt prea mulți ca să-i învingem... și n-avem apă.

– Pedro II de Aragon ar trebui să fie la o zi distanță, spuse Pelletier. Sunteți vasalul lui, *Messire.* Legământul îl obligă să vină să vă ajute.

Pelletier înțelegea că o nouă rugăminte trimisă va întâmpina greutăți – Pedro, catolic credincios, era în plus și cumnatul lui Raymond VI, contele de Toulouse, cu toate că între cei doi bărbați dragostea și respectul pieriseră de mult. Totuși, știa că legăturile străvechi dintre Casa Trencavel și Casa de Aragon rămăseseră puternice.

– Ambițiile regelui sunt strâns legate de soarta Carcassonei, *Messire.* Nu vrea să vadă Pays d'Oc sub stăpânirea francezilor. După un moment continuă: Pierre-Roger de Cabaret și aliații voștri vă sprijină în tot ce faceți.

Trencavel își puse mâinile pe zidul din fața lui.

– Așa au făgăduit.

– Veți trimite vorbă până la urmă?

Pedro îi ascultă rugămintea și sosi în după-amiaza de miercuri, pe cinci august.

– Deschideți porțile! Deschideți porțile pentru *lo Rèi!*

Porțile castelului Comtal se deschiseră larg. Alaïs se apropie de fereastră, atrasă de zarvă, după care coborî iute să vadă ce se petrece. La început nu voi decât să afle care sunt noutățile. Dar când privi în sus spre ferestrele Sălii Mari, curiozitatea stârnită de ce se întâmpla înăuntrul ei o copleși. De prea multe ori veștile ajungeau la ea după ce trecuseră pe la alții.

În spatele draperiilor se găsea o mică firidă ce despărțea Sala Mare de odăile vicontelui Trencavel. Alaïs nu mai încercase să se strecoare în spațiul strâmt încă din copilărie, când se vâra acolo ca să tragă cu urechea la cele vorbite de tatăl ei. Acum nu mai era sigură că va încăpea în deschizătura îngustă.

Se cățără pe băncuța de piatră și atinse pervazul celei mai joase ferestre din Tour Pinte care dădea apoi în Cour du Midi. Se sălță și se răsuci peste lespedea de piatră, după care se târî înăuntru.

Avea noroc. Încăperea era goală. Sări pe pământ, chinuindu-se să nu facă zgomot, apoi deschise încet ușa și se furișă în locul din spatele draperiei. Se târî de-a lungul ei până când ajunse în ascunzătoare. Se găsea atât de aproape de vicontele Trencavel, încât dacă-și întindea mâna l-ar fi putut atinge.

Ajunsese la timp. În capătul îndepărtat al sălii, ușile se deschiseră. Îl zări pe tatăl ei intrând alături de regele Aragonului și de câțiva dintre aliații Carcassonei, printre care se numărau și seniorii de Lavaur și de Cabaret.

Vicontele căzu în genunchi în fața stăpânului căruia îi juruise credință.

– Nu-i nevoie, spuse Pedro, rugându-l să se ridice.

Cei doi bărbați aveau înfățișări izbitor de diferite. Regele era îndeajuns de înaintat în vârstă încât să-i poată fi tată lui Trencavel. Înalt și spătos, un zdrahon de om, purta pe chip însemnele nenumăratelor bătălii. Barba și mustățile dese și negre ce-i acopereau fața măslinie îi puneau în evidență trăsăturile dure și lătărețe. Părul, cândva precum pana corbului, îi încărunțise pe la tâmple.

– Poruncește-le oamenilor tăi să se retragă, spuse el curtenitor. Aș dori să discutăm între patru ochi, Trencavel.

– Dacă-mi îngăduiți, domnia voastră, aș vrea să vă cer ca intendentul meu să rămână. Pun mare preț pe sfaturile lui.

Regele șovăi, după care încuviință din cap.

– Nu am cuvinte care să arate recunoștința ce v-o port...

Pedro îl întrerupse:

– N-am venit ca să te sprijin, ci ca să te ajut să pricepi greșeala pe care o săvârșești. Tu singur ai ajuns în astfel de împrejurări neprielnice pentru că ai refuzat să te ocupi de ereticii de pe domeniile tale. Ai avut patru ani – patru ani! – să pui capăt neînțelegerilor și totuși n-ai făcut nimic. Le-ai dat voie episcopilor catari să predice deschis în orașele și cetățile tale. Vasalii tăi îi sprijină deschis pe *Bons Homes*...

– Nici un vasal...

– Adică vrei să spui că atacurile asupra oamenilor sfinți și asupra preoților au rămas nepedepsite? Că oamenii bisericii nu au fost umiliți? În ținuturile tale, ereticii își văd de credința lor nestingheriți. Aliații tăi îi ocrotesc. Toată lumea a auzit cum contele de Foix huleşte moaștele sfinte, refuzând să se plece înaintea lor, și că sora lui a găsit de cuviință să-și rostească legământul ca *parfaite,* într-o ceremonie la care a luat parte și contele.

– Nu pot răspunde pentru contele de Foix.

– Este vasalul și aliatul tău, i-o reteză Pedro. De ce ai îngăduit ca lucrurile să se înrăutățească din ce în ce?

Alaïs auzi cum vicontele își trage răsuflarea.

– *Messire,* ați răspuns singur la întrebarea voastră. Trăim alături de cei pe care îi numiți eretici. Am crescut împreună. Cei de-un neam cu noi se află printre ei. Așa-zișii preoți *parfait* duc o viață cinstită, îngrijindu-se de credincioșii lor. N-aș putea să-i alung, așa cum n-aș putea să împiedic soarele să răsară!

Vorbele lui nu-l mișcară pe Pedro.

– Singura ta scăpare ar fi să te împaci cu Biserica Mamă. Ești aidoma oricăruia dintre baronii din miazănoapte care-l însoțesc pe abate, iar el se va purta cu tine după cum se cuvine dacă vei căuta să te căiești. Dar dacă, fie și pentru o clipă, îi vei da de înțeles că și tu porți asemenea gânduri eretice în inimă, te va zdrobi. Regele oftă. Crezi că ești îndeajuns de puternic ca să înduri toate astea, Trencavel? Pentru fiecare soldat al tău ei numără o sută.

– Avem mâncare destulă.

– Mâncare, da, dar nu și apă. Nu mai stăpânești râul.

Alaïs își văzu tatăl cum se uită pătrunzător spre viconte, înfricoșat că acesta s-ar putea pierde cu firea.

– Nu-mi doresc să vă sfidez și nici nu vreau să pun la îndoială gândurile bune, dar nu înțelegeți că ei au venit să se bată pentru pământuri, nu pentru sufletele noastre? Acest război nu e dus întru gloria lui Dumnezeu, ci întru lăcomia oamenilor. *Dacă* am greșit față de Biserică – și prin asta v-am pricinuit supărare, *Messire* – vă cer iertare. Însă nu am jurat supunere nici contelui de Nevers, și nici abatelui de Cîteaux. Nu au nici un drept, fie el spiritual ori pământesc,

asupra ţinuturilor mele. Nu-mi voi trăda poporul pentru ca jivinele franceze să aibă de unde să mai sugă.

Alaïs se simţi cuprinsă de mândrie. Din expresia de pe chipul tatălui ei, înţelegea că şi el trăieşte acelaşi simţământ. Pentru prima dată, ceva din curajul şi îndrăzneala lui Trencavel păru să-l mişte pe rege.

– Rosteşti cuvinte nobile, viconte, dar ele nu te vor ajuta. De dragul poporului tău, pe care-l iubeşti, dă-mi voie măcar să-i spun abatelui că vei da ascultare cerinţelor sale, până una alta.

Trencavel se apropie de fereastră şi scrâşni din dinţi.

– Nu avem apă îndeajuns cât să dăm la toţi oamenii din *Ciutat?*

– Nu, nu avem, rosti Pelletier.

Numai mâinile vicontelui, sprijinite cu putere de pervaz, trădau cât de mult îl durea să vorbească.

– Prea bine. Să vedem ce are de zis abatele.

După plecarea lui Pedro, Trencavel nu scoase nici un cuvânt multă vreme. Rămase în acelaşi loc, privind apusul soarelui. Într-un târziu, când se aprinseră lumânările, se aşeză. Pelletier porunci să se aducă de la bucătărie mâncare şi băutură.

Alaïs nu cuteză să se mişte, de teamă să nu fie prinsă. Îi amorţiseră mâinile şi picioarele. Zidurile o apăsau, dar nu putea face nimic.

Dincolo de draperie, îl vedea pe tatăl ei cum străbate încăperea în lung şi-n lat şi mai auzea la răstimpuri frânturi de vorbe.

Se făcuse târziu când Pedro se întoarse. Din expresia de pe chipul lui, Alaïs înţelese imediat că solia dăduse greş. Se posomorî. Era ultima şansă să mai scoată Trilogia în afara Cetăţii înainte ca asediul să înceapă din nou cu şi mai multă înverşunare.

– Aveţi veşti? întrebă Trencavel, ridicându-se să-l întâmpine.

– Nu unele pe care aş vrea să ţi le aduc, viconte, răspunse Pedro. Mă mâhneşte până şi să rostesc asemenea cuvinte jignitoare. Primi cupa de vin pe care o bău până la fund. Abatele de Cîteaux îţi îngăduie ţie şi încă altor doisprezece oameni la alegerea ta să părăsiţi castelul la noapte, fără să ţi se pricinuiască vreun rău. Şi poţi lua cu tine tot ce vrei.

Alaïs îl văzu pe viconte încleştându-şi pumnii.

– Şi Carcassona?

– Cetatea şi toate celelalte intră în stăpânirea Oastei. După Besièrs, nobilii aşteaptă o răsplată mai bogată.

În sală se aşternu tăcerea.

Apoi, Trencavel îşi pierdu în sfârşit calmul şi izbi cupa de un perete.

– Cum îndrăzneşte să mă jignească în felul acesta? urlă el. Cum îndrăzneşte să calce pe onoarea şi mândria noastră? Nu-mi voi părăsi supuşii în faţa şacalilor francezi.

– *Messire,* murmură Pelletier.

Trencavel se ridică în picioare, cu mâinile pe şolduri, gâfâind din greu şi aşteptând să-i treacă furia.

Apoi se întoarse din nou către rege.

– *Messire,* vă mulţumesc pentru soliile pe care le-aţi purtat în numele nostru. Totuşi, dacă nu vreţi – sau nu puteţi – să luptaţi alături de noi, atunci drumurile noastre se despart. Ar trebui să vă retrageţi.

Pedro clătină cap, ştiind că orice încercare ar fi fost zadarnică.

– Dumnezeu să fie cu tine, Trencavel, spuse el nefericit.

Vicontele se uită direct în ochii lui.

– Eu cred că e deja, răspunse sfidător.

După ce Pelletier îl însoţi pe rege în afara sălii, Alaïs folosi prilejul să plece şi ea la rândul ei.

Sărbătoarea Schimbării la Faţă a Fecioarei Maria trecu în linişte. Nici una dintre tabere nu se putea lăuda că înaintase. Trencavel continua să reverse asupra cruciaţilor săgeţi şi ghiulele, în vreme ce duduitul neînduplecat al catapultei stătea drept mărturie miilor de bolovani ce muşcau din ziduri. Victime cădeau de ambele părţi, dar puţin pământ se câştigase sau se pierduse.

Câmpiile semănau cu o încăpere unde se măcelăresc animale. Trupurile putrezeau în locul în care se prăbuşiseră, umflându-se de la căldură şi preschimbându-se într-un ospăţ de zile mari pentru roiurile de muşte negre. Ulii şi vulturii se roteau deasupra câmpului de luptă, curăţind carnea de pe oase.

În ziua de şapte august, într-o vineri, cruciaţii luară cu asalt partea de miazăzi a Sant-Miquel. Pentru o vreme, izbutiră să ocupe şanţul

de sub ziduri, dar fură împinși înapoi de o ploaie de săgeți și de pietre. După câteva ore de înfruntare, francezii se retraseră în urma atacurilor îndârjite, însoțiți de uralele celor din Carcassona.

În zorii zilei următoare, când întreg ținutul strălucea argintiu în lumina vremelnică a dimineții și o ceață delicată plutea blând peste colinele unde mai bine de o mie de cruciați stăteau cu fața spre zidurile de la Sant-Miquel, atacul se dezlănțui din nou.

Coifuri și scuturi, spade și lănci, ochi sclipind în soarele palid. Fiecare soldat purta pe piept o cruce albă alături de însemnele colorate ale caselor de Nevers, Burgundia, Chartres și Champagne.

Vicontele Trencavel se urcase pe meterezele de la Sant-Miquel, în fruntea oamenilor săi care se pregătiseră să țină piept unui nou asalt.

Arcașii și *dardasier*-ii așteptau doar un semn să-și întindă arcurile. Dedesubt, se rânduiseră soldații înarmați cu topoare, spade și lănci. În spatele lor, la adăpostul Cetății, cavalerii fremătau nerăbdători, gata să se arunce în luptă în orice moment.

Din depărtare, se auziră tobele franceze. Pielea tare lovită cu bețele dădea naștere unui sunet greu ce străbătea câmpiile, risipindu-se în mii de ecouri.

„Și așa a început totul."

Alaïs stătea lângă tatăl ei, căutându-și din priviri soțul și urmărind în același timp șirul nesfârșit de cruciați care coborau coastele dealului.

Când Oastea se apropie îndeajuns de mult, vicontele Trencavel își ridică mâna și porunci atacul. O furtună de săgeți întunecă imediat cerul.

Bărbații căzură secerați. Prima scară de asalt deja se lipise de zid. Săgeata groasă a unei arbalete șuieră prin aer și se izbi de lemnul aspru, neșlefuit, sfâșiindu-l. Scara se înclină și începu să alunece încet, pentru ca mai apoi să se prăbușească asupra oamenilor de jos, preschimbându-se într-un morman de sânge, oase și lemn.

Cruciații reușiseră să aducă o *gata*, o armă de asediu, până aproape de zidurile cartierului. Adăpostiți sub o acoperitoare îmbibată de apă, săpătorii se apucară să scoată bucățile mari de stâncă din zid și să facă o groapă adâncă pentru a șubrezi fortificațiile.

Trencavel strigă la arcași, poruncindu-le să-i zdrobească numaidecât. O altă ploaie de ghiulele și săgeți în flăcări se abătu ca fulgerul peste structura de lemn. Cerul sfârâia din pricina fumului negru ca smoala. Până la urmă izbutiră să-i dea foc și oamenii ieșiră cu hainele arzând din construcția de lemn. Căzură seceraţi într-o clipă.

Prea târziu însă. Încărcătura pe care cruciații o pregătiseră de zile întregi luă foc. Alaïs se feri, ducându-și mâinile la față, când explozia aruncă în aer mormane de pietre, praf și flăcări, într-un vârtej ameţitor.

Cruciații pătrunseră prin spărtură. Mugetul focului acoperea până și țipetele femeilor și ale copiilor care alergau să scape din iad.

Poarta grea dintre Cetate și Sant-Miquel se deschise și cavalerii din Carcassonne își lansară primul atac.

– Păzește-l, Doamne! se trezi ea murmurând, de parcă vorbele ar fi putut opri săgeţile.

Cruciații foloseau acum drept ghiulele capetele celor morți pe care le retezaseră, desprinzându-le de trup. Le catapultau peste ziduri ca să stârnească panică și groază. Urletele se înteţiră și mai mult când vicontele Trencavel își conduse oamenii în mijlocul luptei. Fu și primul care vărsă sânge, înfingându-și vârful spadei în gâtul unui cruciat și eliberându-i apoi tăișul cu ajutorul piciorului.

Guilhem îl urma la mică distanță, îndemnându-și armăsarul să calce în picioare fără milă tot ce îi ieșea în față.

Lângă el, Alaïs îl zări pe Alzeu de Preixan. Privi îngrozită cum calul acestuia alunecă și se prăbușește la pământ. Imediat Guilhem trase de frâie și se întoarse să-și ajute prietenul. Înnebunit din cauza mirosului de sânge și al oțelului ce scrâșnea la fiecare pas, murgul puternic al soțului ei se ridică pe picioarele din spate și zdrobi sub copitele lui un cruciat, dându-i astfel lui Alzeu îndeajuns răgaz cât să se îndrepte de spate și să scape din primejdia apropiată.

Din nefericire, dușmanul era mai numeros. Hoarde de oameni îngroziți și răniți, femei și copii care fugeau spre Cetate le stăteau în cale. Oastea înainta neobosită. Una după alta, străzile se umplură de francezi.

În sfârșit, Alaïs auzi strigătul mult așteptat:

– *Repli! Repli!* Retragerea!

La adăpostul nopții, o mână de soldați curajoși se furișară înapoi în cartierul devastat. Îi măcelăriră pe cei câțiva cruciați lăsați să vegheze, după care dădură foc restului de case, lipsindu-i astfel pe francezi de acoperirea din spatele căreia să plănuiască nimicirea Cetății.

Sorții se dovedeau potrivnici.

Atât Sant-Vicens, cât și Sant-Miquel căzuseră. Carcassonne urma să țină piept năvălitorilor de una singură.

CAPITOLUL 58

La dorința vicontelui Trencavel, mesele fuseseră aranjate în Sala Mare. El și *Dame* Agnès se plimbau printre ele, mulțumindu-le oamenilor pentru ceea ce făcuseră și ce aveau să mai facă.

Pelletier nu se simțea deloc bine. Încăperea duhnea a ceară arsă, a sudoare, a mâncare rece și a bere caldă. Nu era sigur că mai poate îndura. Durerile din măruntaie îl chinuiau tot mai tare și mai des.

Încercă să-și revină, dar pe neașteptate, picioarele i se înmuiară. Apucându-se de o masă, el se prăbuși pe burtă, împrăștiind cât colo farfuriile, cupele și oasele curățate de carne. Se simțea precum un animal sălbatic înjunghiat în pântec.

Vicontele Trencavel se răsuci. Un bărbat începu să strige. Servitorii se repeziră să-l ajute și cineva strigă după Alaïs.

Câteva mâini îl sprijiniră și-l conduseră spre ușă. Chipul lui François apăru și dispăru din fața ochilor săi. I se păru că o aude pe fiica sa dând porunci în stânga și-n dreapta, cu toate că vocea ei parcă venea de la mare depărtare, folosind cuvinte pe care el nu le pricepea.

– Alaïs, îngăimă el, întinzându-i mâna prin întuneric.

– Sunt aici. Te ducem în camera ta.

Se lăsă purtat de brațele viguroase, bucurându-se de aerul rece al nopții când trecură prin Cour d'Honneur. Apoi îl cărară pe scări în sus.

Mergea opintit. Durerile din burtă se înrăutățeau, una mai violentă decât alta. Simțea morbul molimei punând stăpânire pe el, otrăvindu-i sângele și răsuflarea.

– Alaïs, șopti el, de data asta înspăimântat.

Imediat ce ajunseră în camera tatălui său, Alaïs o trimise pe Rixende să-l găsească pe François și să-i aducă leacurile de care avea nevoie din odaia ei. Porunci altor doi servitori să meargă la bucătărie după apă.

Îl așeză pe tatăl ei încetișor în pat. Îi sfâșie hainele pătate și le aruncă într-o grămadă pentru a fi arse. Molima părea să-i emane prin toți porii. Atacurile de pântecăraie se întețeau, însoțite de puroi și de sângerări. Alaïs ceru să se ardă ierburi și flori pentru a mai acoperi mirosul, dar nici toată levănțica și rozmarinul din lume nu puteau ascunde realitatea trupului care putrezea.

Rixende se întoarse iute cu leacurile și o ajută pe Alaïs să amestece afinele uscate cu apă fiartă până când acestea formară o pastă fină. După ce își acoperi tatăl cu un cearșaf subțire și curat, fata îi strecură lichidul printre buzele livide.

Prima gură pe care o înghiți o vărsă imediat. Încercă din nou. De data asta, izbuti, cu eforturi uriașe, să-și stăpânească spasmele violente ale stomacului.

Timpul își pierduse sensul. Nu înainta nici repede, nici încet, însă Alaïs nu prididea cu îngrijirile. La miezul nopții, vicontele Trencavel intră în cameră.

– Ce vești, domniță?

– E foarte bolnav, *Messire*.

– Ai nevoie de ceva? Doctori, leacuri?

– Încă puțină apă, dacă vă învoiți. Am trimis-o pe Rixende după François, cu ceva timp în urmă, dar e de negăsit.

– Cum poruncești. Trencavel aruncă o privire spre pat. Cum de l-a cuprins boala atât de repede?

– E greu de spus de ce un beteșug ca ăsta lovește așa de rău în cineva, în vreme ce pe alții îi ocolește, *Messire*. Sănătatea tatălui meu a fost mult zdruncinată atunci când a trăit în Țara Sfântă. Cade pradă ușor bolilor de stomac. Șovăi puțin, după care adăugă: Cu ajutorul lui Dumnezeu, să sperăm că nu se va răspândi.

– N-ai nici o îndoială că e vorba despre pântecăraie? rosti el aspru.

Ea scutură din cap că nu.

– Îmi pare rău să aud asta. Să-mi dai de știre dacă se simte mai bine.

Orele se scurseră una după alta cu încetineală, iar suflul din trupul tatălui ei devenea tot mai slab. Avea momente când judeca limpede, dându-şi seama ce se petrece cu el. Alteori, părea să nu mai ştie unde se află.

Cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, răsuflarea lui Pelletier aproape că se stinse. Moţăind lângă el, Alaïs auzi imediat schimbarea şi se trezi.

– *Filha...*

Îi pipăi mâinile şi fruntea şi înţelese că în curând se va stinge. Febra îi scăzuse, lăsându-i pielea rece.

„Sufletul lui se zbate să se elibereze."

– Ajută-mă..., bălmăji el, ...să mă ridic.

Alaïs şi Rixende îl săltară în capul oaselor. Suferinţa îl îmbătrânise peste noapte.

– Nu vorbi, şopti ea. Păstrează-ţi puterile.

– Alaïs, o mustră el blând. Ştii doar că mi-a sunat ceasul.

În piept hârâiturile îi răsunau groaznic, în încercarea de a respira. Ochii i se duseseră în fundul capului, înconjuraţi de cearcăne galbene şi pete maronii îi apăruseră pe gât şi pe mâini.

– Vrei să trimiţi după un *parfait*? rosti, chinuindu-se să-şi ţină deschişi ochii umflaţi. Vreau să am un sfârşit cuviincios.

– Doreşti să te spovedeşti, *paire*? întrebă ea grijulie.

Pelletier izbuti să zâmbească şi, pentru o clipă, bărbatul care fusese întreaga lui viaţă ieşi la suprafaţă.

– Am ascultat bine cuvintele creştinilor *Bons Homes*. Am învăţat cuvintele *melhorer* şi *consolament*... Tăcu preţ de câteva clipe ca să-şi recapete răsuflarea, apoi continuă: M-am născut creştin şi voi muri tot aşa, dar nu în îmbrăţişarea spurcată a celor care au adus un război în numele Domnului la porţile noastre. Cu voia celui Atotputernic, dacă am trăit o viaţă bună, mă voi alătura spiritelor glorioase din Rai.

Tusea îl copleşi. Alaïs se uită disperată prin cameră. Trimise o servitoare să-l anunţe pe vicontele Trencavel că starea tatălui ei se înrăutăţise. Imediat ce aceasta plecă, o chemă pe Rixende.

– Am nevoie să-mi aduci aici un *parfait*. Mai devreme i-am văzut în curte. Spune-le că e cineva care vrea să primească ultimul *consolament*.

Rixende o privi înfricoşată.

– Nu va da nimeni vina pe tine că duci un astfel de mesaj, o linişti ea pe fată. Nu trebuie să te întorci cu ei. O mişcare a tatălui ei îi atrase atenţia. Iute, Rixende. Grăbeşte-te!

Alaïs se aplecă.

– Ce este, *paire?* Sunt aici, lângă tine.

El încercă să vorbească, dar cuvintele păreau să i se oprească undeva în gât înainte de a le rosti. Ea îi turnă câteva picături de vin în gură şi îi şterse buzele crăpate şi uscate cu o cârpă umedă.

– Graalul este cuvântul Domnului, Alaïs. Asta a încercat Harif să mă înveţe, chiar dacă n-am înţeles. Glasul i se stinse. Dar fără *merel*... adevărul labirintului este o cale strâmbă.

– Ce-i cu *merel*-ul? şopti ea repede, fără să priceapă mare lucru.

– Ai avut dreptate, Alaïs. Am fost prea încăpăţânat. Ar fi trebuit să te las să pleci cât încă mai aveam o şansă.

Alaïs se străduia să găsească un tâlc vorbelor lui rătăcite.

– Ce cale?

– N-am văzut-o, murmură el, şi nici nu voi mai apuca s-o văd. Peştera... puţini au fost acolo.

Alaïs se răsuci deznădăjduită spre uşă.

„Unde-o fi Rixende de nu mai vine?"

Pe coridor se auziră nişte paşi alergând. Slujnica apăru în prag, însoţită de doi preoţi *parfait*. Purtau robe de un albastru-închis, prinse la brâu cu o funie răsucită şi cu catarame din metal în formă de peşte. Alaïs îl recunoscu pe cel mai vârstnic, un bărbat cu piele smeadă, barba deasă şi expresie blândă, pe care îl întâlnise în casa lui Esclarmonde.

Acesta se înclină.

– *Dame* Alaïs. El se uită apoi spre pat. Tatăl domniei voastre doreşte *consolament?*

Ea încuviinţă din cap.

– Are putere să mai vorbească?

– O să izbutească.

Pe hol se auzi din nou un zgomot şi vicontele Trencavel se ivi în prag.

– *Messire...*, rosti ea agitată. Mi-a cerut să-i chem un *parfait*... tatăl meu vrea să sfârșească după cum se cuvine, *Messire*.

Ochii vicontelui sclipiră mirați, dar porunci să se închidă ușa.

– Chiar și-așa, spuse el. Am să rămân.

Alaïs îl privi scrutător un moment, apoi se întoarse spre tatăl ei, chemată fiind de *parfait*.

– Domnul intendent Pelletier suferă de dureri mari, dar puterea și curajul nu l-au lăsat de tot. N-a făcut nimic care să rănească biserica noastră și nici nu are vreo datorie față de noi?

– El este protectorul tuturor prietenilor lui Dumnezeu.

Alaïs și Raymond-Roger rămaseră mai în spate, în vreme ce unul din preoți se apropie de pat și se aplecă asupra muribundului. Bertrand își mișcă pleoapele când bărbatul șopti *melhorer*, binecuvântarea.

– Te legi să urmezi orânduirea dreptății și a adevărului, și să te lași în brațele Domnului și a bisericii creștinilor *Bons Homes*?

Pelletier se chinui să vorbească:

– Da.

Preotul îi puse pe cap un pergament al Noului Testament.

– Fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze, să facă un bun creștin din tine și să-ți dăruiască un sfârșit bun.

Rosti rugăciunea *Benedicté*, apoi de trei ori cuvintele din *Adoremus*.

Alaïs era mișcată de simplitatea slujbei. Vicontele Trencavel privea țintă înainte. Părea că se stăpânește cu un mare efort de voință.

– Bertrand Pelletier, ești pregătit să primești darul Rugăciunii lui Dumnezeu?

Tatăl ei își murmură consimțământul.

Cu o voce clară, sinceră, preotul *parfait* intonă *Pater Noster* de șapte ori la rând, oprindu-se doar cât să audă răspunsul lui Pelletier.

– Aceasta este rugăciunea pe care Isus Hristos a adus-o în lume și a dăruit-o creștinilor *Bons Hommes*. Să nu mai mănânci și să nu mai bei nimic de aici înainte fără să rostești această rugăciune; dacă nu respecți această îndatorire, atunci va trebui să faci penitență din nou.

Pelletier încercă să încuviințeze din cap. Șuieratul din pieptul său se înteți acum, semănând cu vântul care bate iarna printre crengile golașe.

Preotul începu să citească din Evanghelia după Ioan.

– La început a fost Cuvântul şi Cuvântul a fost al Domnului şi Cuvântul era Dumnezeu. Aşa s-a întâmplat la început şi cu Domnul.

Mâna lui Pelletier se zbătu neputincioasă peste aşternut.

– Iar cel care va cunoaşte adevărul se va elibera.

Ochii lui se deschiseră brusc.

– *Vertat*, şopti el. Da, adevărul.

Alaïs îl apucă de mână speriată, dar el îşi pierdu din nou cunoştinţa. Lumina îi dispăruse din ochi. Fata vedea cum preotul vorbeşte tot mai repede acum, de parcă s-ar fi temut că nu mai are timp să încheie ritualul.

– E nevoie să rostească ultimele cuvinte, o îndemnă el pe Alaïs. Ajută-l.

– *Paire*, trebuie...

Durerea o copleşi.

– Pentru fiecare păcat... pe care l-am săvârşit... cu vorba sau cu fapta, hârâi muribundul, eu..., eu îi cer iertare lui Dumnezeu şi Bisericii... şi celor de aici.

Uşurat peste măsură, preotul îşi lipi mâinile de capul lui Pelletier şi îi dădu sărutul păcii. Fata îşi ţinu răsuflarea. Trăsăturile tatălui ei se luminau treptat, sub puterea magică a izbăvirii adusă de *consolament*. Trăiră cu toţii un moment de graţie divină, de înţelegere. Spiritul lui era acum pregătit să se desprindă de trupul bolnav şi de pământul care-l mai ţinea încă aici.

– Sufletul lui e gata să-şi ia zborul, spuse preotul *parfait*.

Alaïs încuviinţă din cap. Se aşeză pe pat, ţinându-şi părintele de mână. Vicontele luă şi el loc în partea cealaltă. Pelletier abia dacă mai sufla, dar le simţea prezenţa.

– *Messire?*

– Sunt aici, Bertrand.

– Carcassona nu trebuie să cadă.

– Îţi jur, în numele onoarei şi a iubirii care ne-au legat atâţia ani, că voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Intendentul încercă să-şi ridice mâna de pe pătură.

– A fost o onoare pentru mine să vă slujesc.

Fata văzu cum ochii vicontelui se umplură de lacrimi.

– Eu ar trebui să-ți mulțumesc, bunul meu prieten.

Pelletier își mișcă puțin capul.

– Alaïs?

– Sunt aici, tată, spuse ea iute.

Chipul lui se albise. Pielea îi atârna sub ochi.

– O asemenea fiică nu cred că s-ar mai găsi pe lume.

Oftă adânc atunci când viața îi părăsi trupul. Se lăsă tăcerea.

Pentru o clipă Alaïs nu se clinti, nu respiră. Apoi, o durere sălbatică începu să crească în ea, până când se prăbuși, hohotind amarnic.

CAPITOLUL 59

Un soldat apăru în prag.

– Nobile Trencavel?

Vicontele își întoarse capul.

– Ce e?

– Un hoț, *Messire*. Fura apă din Place du Plô.

Îi făcu semn omului că o să vină.

– Domniță, trebuie să plec.

Alaïs plecă fruntea drept încuviințare. Lacrimile îi secaseră.

– Voi avea grijă să fie înmormântat cu toate onorurile cuvenite rangului său. A fost un bărbat viteaz, un sfătuitor loial și un prieten de nădejde.

– Biserica lui nu cere așa ceva, *Messire*. Carnea nu înseamnă nimic. Spiritul lui deja a plecat. Tata ar vrea să vă gândiți numai la cei vii acum.

– Poate o să mă socoți prea mândru din fire, dar lasă-mă să-l răsplătesc chiar și după moarte cu dragostea și prețuirea pe care i le-am purtat. O să poruncesc să-i fie strămutat trupul în *capèla* Santa-Maria.

– Ar fi onorat să vadă asemenea iubire din partea domniei voastre.

– Să trimit pe cineva să stea cu tine? Nu mă pot lipsi de Guilhem, dar să vină Oriane? Sau niște slujnice care să te ajute cu pregătirile?

Alaïs tresări, realizând că nu se gândise la Oriane nici măcar o clipă. Uitase să-i trimită vorbă că tatăl lor se îmbolnăvise.

„Ea nu l-a iubit."

Își potoli vocea ce-i răsuna în cap. Greșise, atât față de tatăl ei, cât și față de sora sa. Se ridică în picioare.

– Mă voi duce la sora mea, *Messire.*

Se înclină când el părăsi camera, după care se răsuci în loc. Nu se simțea în stare să se despartă de tatăl său. Porunci slujnicelor să schimbe așternuturile de pe pat, iar pe cele folosite le puse într-o grămadă pentru a fi arse. Apoi, cu ajutorul lui Rixende, pregăti lințoliul și uleiurile pentru înmormântare. Îi spălă trupul cu mâna ei și îi aranjă părul, astfel încât să pășească în lumea de dincolo cât mai frumos și mai curat.

Mai zăbovi o vreme, privindu-i chipul calm. „Nu mai amâna despărțirea."

– Du-te și spune-i vicontelui că trupul poate fi dus în capelă, Rixende. Plec să-i dau vestea surorii mele.

Guirande dormea pe podea, în fața camerei Orianei.

Alaïs păși peste ea și încercă ușa. De data asta nu mai era încuiată. Oriane se găsea întinsă pe pat, cu perdelele trase. Buclele ei negre și ciufulite se răsfirau pe pernă și pielea îi strălucea albă ca laptele în lumina dimineții. Alaïs se minună cum poate dormi atât de adânc.

– *Sòrre!*

Oriane deschise speriată ochii ei verzi de pisică. Pe chip i se citi pe rând neliniștea, surpriza și disprețul.

– Îți aduc vești proaste, spuse Alaïs pe un ton rece.

– Și de ce atâta grabă? Nici măcar n-a bătut clopotul pentru utrenie.

– Nu, n-a bătut. Tatăl nostru... Se opri. „Cum puteau fi adevărate astfel de cuvinte?" Inspiră adânc ca să se îmbărbăteze. Tatăl nostru a murit.

Oriane înmărmuri pentru o clipă, dar se adună iute.

– Ce-ai zis? spuse ea, mijindu-și privirea.

– Tatăl nostru și-a dat duhul în dimineața asta. Puțin înaintea zorilor.

– Cum? Cum a murit?

– Asta e tot ce poți spune? strigă fata.

Oriane sări din pat.

– Spune-mi din ce pricină a murit.

– Molima. L-a doborât iute.

– Erai cu el când a murit?

Alaïs dădu din cap că da.

– Şi totuşi nu ai găsit timp să-mi dai de veste şi mie, rosti ea furioasă.

– Îmi pare rău, şopti Alaïs. Totul s-a petrecut nespus de repede. Ştiu că ar fi trebuit...

– Cine mai era acolo?

– Vicontele Trencavel şi...

Oriane îi auzi şovăiala.

– Tatăl nostru şi-a mărturisit păcatele şi a primit ultima binecuvântare? întrebă ea. A murit întru biserică?

– Tatăl nostru nu a murit fără să fie spovedit, răspunse Alaïs, alegându-şi cu grijă cuvintele. A făcut pace cu Dumnezeu. „Ea a ghicit." Dar ce mai contează? ţipă ea, îngrozită de lipsa de sensibilitate a celeilalte la auzul unei asemenea veşti. E mort, *sòrre*. Chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ţi-ai încălcat îndatoririle, Alaïs, o împunse Oriane cu degetul. Ca fiică mai mare, eu aveam dreptul să fiu acolo, nu tu. *Ar fi trebuit* să fiu acolo. Iar dacă aflu că le-ai îngăduit ereticilor să calce pragul camerei lui când îşi dădea sufletul, atunci pregăteşte-te, pentru că ai să regreţi amarnic!

– Chiar nu te încearcă nici un pic de tristeţe, chiar nu te doare?

Alaïs văzu răspunsul pe faţa surorii sale.

– Moartea lui sau a unui câine pe stradă mă mişcă la fel de tare. Nu m-a iubit. Am suferit prea mulţi ani pentru asta. De ce l-aş jeli acum? Făcu un pas spre ea. Pe tine te-a iubit. Pentru că se vedea pe sine în fiinţa ta. Zâmbi răutăcios. În tine avea încredere. Ţie îţi împărtăşea cele mai mari taine.

Chiar şi în starea de încremenire care o cuprinsese, Alaïs simţi cum roşeşte.

– Ce vrei să spui? o întrebă, temându-se de răspuns.

– Ştii foarte bine ce vreau să spun, şuieră ea. Crezi că n-am aflat despre taclalele voastre de la miezul nopţii? Se apropie şi mai mult. Viaţa ta se va schimba, surioară, pentru că el nu mai are cum să te apere. Ţi-ai făcut prea mult timp de cap. Întinse mâna şi o prinse de cingătoare. Mărturiseşte. Unde e cea de-a treia carte?

– Nu știu despre ce vorbești.

Oriane o plesni cu cealaltă mână.

– Unde e? urlă ea. Știu că e la tine.

– Dă-mi drumul!

– Nu face pe mironosița cu mine, soră. Probabil că ție ți-a dat-o. În cine altcineva se mai încredea? Așa că spun-mi unde e. O vreau.

Pe Alaïs o trecu un fior pe șira spinării.

– Nu poți face asta. Dacă vine cineva?

– Cine? întrebă ea. Ai uitat că tata nu mai e ca să te apere?

– Guilhem.

Oriane izbucni în râs.

– Desigur, am uitat că te-ai împăcat cu soțul tău. Dar știi ce gândește el cu adevărat despre tine? continuă ea. Știi?

Ușa se trânti cu putere de zid.

– Ajunge! strigă Guilhem.

Oriane îi dădu imediat drumul surorii sale, iar el străbătu camera și își luă soția în brațe.

– *Mon còr*, am venit imediat ce am auzit vestea despre moartea tatălui tău. Îmi pare rău.

– Oh, ce înduioșător!

Vocea aspră a Orianei distruse momentul de tandrețe dintre soți.

– Întreabă-l ce l-a făcut să se întoarcă înapoi în patul tău, rosti ea răutăcioasă, fără să-și dezlipească privirea de pe Guilhem. Sau îți este prea teamă de răspunsul lui? Întreabă-l, Alaïs. Nu e dragoste sau dorință. Împăcarea i se datorează cărții, nimic mai mult.

– Te previn, ține-ți gura!

– De ce? Ți-e frică de ce-aș putea spune?

Alaïs simți încordarea dintre cei doi. Și apropierea. Imediat înțelese.

„Nu. Nu asta!"

– Nu pe tine te vrea, Alaïs. El caută cartea. Asta l-a adus înapoi în patul tău. Ești chiar atât de oarbă?

Fata se îndepărtă de soțul său.

– Grăiește adevărul?

El se răsuci cu fața spre ea și Alaïs îi putu citi disperarea în ochi.

– Minte. Mă jur pe viaţa mea că nu-mi pasă de nici o carte. Nu i-am spus nimic. Cum aş fi putut?

– Ţi-a căutat prin cameră în timp ce tu dormeai. Nu poate tăgădui.

– Nu-i adevărat, urlă el.

Alaïs îl privi.

– Dar ştiai că există o astfel de carte?

Neliniştea din ochii lui îi oferi răspunsul de care se temea.

– A încercat să mă silească s-o ajut, dar m-am împotrivit. Vocea i se gâtui. M-am împotrivit, Alaïs.

– Cum de te poate sili să primeşti o asemenea învoială? şopti ea posomorâtă.

Guilhem întinse mâna spre ea, dar fata se trase un pas înapoi.

„Nici acum, în ceasul al doisprezecelea, nu vrea să recunoască."

El îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

– Cândva, da, eu... Iartă-mă.

– E prea târziu pentru păreri de rău.

Alaïs nici n-o băgă în seamă pe Oriane.

– O iubeşti?

Guilhem scutură din cap că nu.

– Nu vezi ce face, Alaïs? Te aţâţă împotriva mea.

Alaïs rămase cu gura căscată văzându-l că încă mai speră că ea nu şi-a pierdut încrederea în el.

Bărbatul îi întinse mâna din nou.

– Te rog, Alaïs, o imploră el. Te iubesc.

– Ajunge, i-o reteză Oriane, păşind între ei. Unde e cartea?

– Nu-i la mine.

– Dar la cine? strigă sora ei ameninţător.

Alaïs se ţinu tare.

– De ce o vrei? De ce e aşa de însemnată pentru tine?

– Spune-mi, se răsti ea, şi totul se va termina aici.

– Şi dacă nu?

– E aşa de simplu să te îmbolnăveşti. Ai avut grijă de tatăl nostru. Poate că boala ţi-a intrat deja în trup. Se întoarse spre bărbat. Pricepi unde bat, Guilhem? Dacă-mi stai în cale...

– N-o să te las să-i faci nici un rău!

Oriane izbucni în râs.

– Nu prea-ți dă mâna să mă amenințI tu pe mine. Am destule dovezi ca să ajungi la spânzurătoare.

– Dovezi ticluite de tine, strigă el. Vicontele Trencavel nu te va crede.

– Îmi nesocotești iscusința, Guilhem, dacă te gândești că voi lăsa loc îndoielii. Te încumeți? Se întoarse spre Alaïs. Spune-mi unde ai ascuns cartea, altminteri mă duc direct la viconte.

Fata înghiți cu greu. Ce făcuse soțul ei? Nu știa ce să mai creadă. În pofida mâniei, nu se simțea în stare să-l lase în voia sorții.

– François, spuse ea. Tatăl nostru i-a dat cartea lui François.

Oriane păru ametită pentru o clipă, apoi își reveni.

– Foarte bine. Te previn, soră, dacă mă minți, vei regreta.

Se întoarse și porni spre ușă.

– Unde te duci?

– Să-mi iau rămas-bun de la tatăl nostru, unde altundeva? Totuși, înainte de asta, vreau să te văd în camera ta.

Alaïs își ridică privirea și se uită țintă spre sora ei.

– Nu e cazul să-ți faci griji pentru mine.

– Oh, ba cum să nu-mi fac? Dacă François nu mă poate ajuta, atunci voi dori să stau iar de vorbă cu tine.

Bărbatul se întinse spre Alaïs.

– Minte. N-am făcut nimic rău.

– Ce ai făcut sau ce n-ai făcut, Guilhem, nu mai e treaba mea, spuse ea. Știai ce te așteaptă când te-ai culcat cu ea. Acum, dă-mi pace.

Cu fruntea sus, ea străbătu coridorul lung până în camera sa, urmată îndeaproape de Oriane și de Guirande.

– Mă voi întoarce îndată. După ce aflu mai multe de la François.

– Cum dorești.

Oriane trânti ușa. Un moment mai târziu, așa cum se temuse Alaïs, cheia se răsuci de mai multe ori. Îi auzi pe soțul și pe sora sa certându-se aprig.

Își acoperi urechile. Încercă să-și alunge din minte imaginile veninoase care-i stârneau gelozia. Nu-și putea scoate din cap faptul că cei

doi se îmbrățișaseră și că Guilhem îi șoptise surorii ei cuvintele atât de dragi ale iubirii, pe care ea le păstra în inimă ca pe niște nestemate.

Își duse mâna la piept. Inima îi bătea cu putere, tulburată și trădată în același timp. I se uscase gâtul.

„Nu te gândi la tine."

Deschise ochii și își lăsă mâinile pe lângă corp, încleștându-și pumnii. Nu se cuvenea să se arate slabă. Altfel, Oriane i-ar fi furat tot ce avea ea mai de preț. Va veni și vremea părerilor de rău și a învinuirilor. Acum, promisiunea făcută tatălui ei de a proteja cartea conta mai mult decât inima ei frântă. Oricât de greu i-ar fi fost, trebuia să uite de Guilhem. Se lăsase închisă în camera ei numai din pricina cuvintelor rostite de sora ei. „A treia carte." Oriane o întrebase unde ascunsese a treia carte.

Alaïs se apropie de pelerina care se afla pe spătarul scaunului, o ridică și pipăi locul ascunzătorii.

Nu mai găsi nimic.

Se trânti pe scaun, cuprinsă de cea mai neagră deznădejde. Oriane pusese mâna pe cartea lui Simeon. Curând, va afla că o mințise în privința lui François și se va întoarce.

„Ce s-a întâmplat cu Esclarmonde?"

Alaïs realiză că vocea lui Guilhem nu se mai auzea în fața ușii.

„O fi plecat cu ea?"

Nu știa ce să mai creadă. Dar ce importanță mai avea? O trădase o dată. O va face și a doua oară. Trebuia să-și îngroape sentimentele rănite în adâncul sufletului său sfâșiat. Trebuia să fugă acum, cât mai avea o portiță de scăpare.

Alaïs rupse punguța cu levănțică pentru a scoate copia pergamentului din *Cartea Numerelor* și aruncă o ultimă privire în jur prin camera pe care o socotise căminul ei veșnic.

Știa că nu se va mai întoarce.

Apoi, cu sufletul la gură, merse la fereastră și se uită spre acoperiș. Singurul loc pe unde se putea salva înainte ca sora ei să vină înapoi.

Oriane nu simțea nimic. Lumânările aprinse pâlpâiau încetișor în timp ce ea stătea la capătul catafalcului și privea spre trupul tatălui ei.

Le porunci servitorilor să se îndepărteze și se aplecă peste el ca și cum ar fi vrut să-i sărute fruntea. Îl apucă de mână și îi scoase de pe degetul mare inelul cu labirintul, nevenindu-i să-și creadă ochilor că Alaïs fusese atât de proastă încât să-l lase acolo.

Se îndreptă de spate și vârî inelul în buzunar. Aranjă la loc lințoliul, îngenunche în fața altarului și se închină, după care porni în căutarea lui François.

CAPITOLUL 60

Alaïs puse piciorul pe margine și se târî de-a lungul pervazului, amețind la gândul a ceea ce urma să facă.

„Vei cădea."

Și dacă se întâmpla așa, ce? Tatăl ei murise. Pe Guilhem îl pierduse. Până la urmă, judecata tatălui ei cu privire la adevărata fire a soțului se vădise cât se poate de întemeiată.

„Ce-ai mai avea de pierdut?"

Inspirând adânc, Alaïs se lăsă cu grijă peste pervaz până când piciorul ei drept găsi țiglele. Murmură o rugăciune și-și dădu drumul. Căzu cu o bufnitură surdă. Alunecă înainte și încercă disperată să se prindă de ceva: crăpături, găuri, hopuri.

Când părea că n-o să se mai oprească niciodată, înțepeni brusc. Tivul pelerinei i se agățase într-un piron, țintuind-o locului. Încremeni și nu îndrăzni să se miște. Simțea pânza cum se întinde. Era o țesătură prețioasă, trainică, dar se putea rupe în orice clipă.

Alaïs își ridică privirea. Ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să desprindă haina, ce se înfășurase de mai multe ori în jurul pironului de metal. Nu putea risca să facă asta. Singura șansă era să-și abandoneze pelerina și să încerce să se târască înapoi pe acoperișul care se unea cu zidul exterior al castelului Comtal în partea de apus. Apoi s-ar fi strecurat printre șipcile de lemn ale galeriei din vârful turnului. Găurile din parapetele de apărare erau înguste, dar ea avea un trup subțire. Merita să încerce.

Fără să facă mișcări bruște, Alaïs se apucă să tragă de pânză în părți, până când aceasta se rupse și ea se eliberă.

Se sprijini într-un genunchi și împinse. Făcu la fel și cu celălalt. Simțea broboanele de sudoare formându-se la tâmple și între sâni, acolo unde ascunsese pergamentele. Pielea julită de țiglele aspre o ustura rău.

Puțin câte puțin, străbătu distanța până la *ambans*.

Întinse mâinile și apucă bârnele de lemn, găsindu-le nesperat de solide. Își târî genunchii apoi până când ajunse pe acoperiș unde rămase pe vine, într-un colț, între metereze și zid. Deschizătura era mai mică decât nădăjduise, cam cât brațul unui bărbat. Alaïs își întinse piciorul drept, și-l răsuci pe cel stâng ca să se sprijine în el și se strecură printre stinghii.

Fără să-i mai pese de mușchii încordați peste puteri, se ridică iute în picioare și merse de-a lungul baricadei. Chiar dacă știa că soldații de veghe n-o vor trăda pârând-o Orianei, cu cât ieșea mai repede din castelul Comtal și pornea spre Sant-Nasari, cu atât mai bine.

Scrutând întunericul ca să se asigure că nu era nimeni jos, Alaïs coborî în grabă scările. Picioarele i se înmuiară când sări direct pe pământ de pe ultimele trepte. Căzu pe spate și rămase fără suflare.

Privi spre capelă. Nici urmă de Oriane sau de François. Ținându-se aproape de ziduri, Alaïs trecu pe la grajduri și se opri în staulul lui Tatou. Iapa ei iubită suferea de sete, iar puțina apă rămasă urma să fie dată numai armăsarilor de luptă.

Străzile gemeau de fugari. Alaïs își acoperi gura cu mâneca pentru a se feri de duhoarea ce plutea deasupra ca o pâclă oribilă. Femeile și bărbații răniți, copiii rămași fără mame îi aruncau priviri goale, din care speranța pierise.

Piața din fața bisericii Sant-Nasari era plină de oameni. Se uită peste umăr ca să vadă dacă nu o urmărise cineva, după care deschise ușa și se furișă înăuntru. În naos, oamenii dormeau pe unde apucau. Îndurerați cum erau, nici n-o băgară în seamă.

Lumânările ardeau pe altar. Alaïs străbătu zorită galeria de nord până în capela lăturalnică și puțin vizitată, cu un altar simplu și mic, unde o dusese tatăl ei odată. Șobolanii fugiră să se adăpostească, gheruțele lor zgâriind dalele de piatră. Se lăsă în genunchi și cercetă

în dosul altarului, așa cum îi arătase el. Își plimbă degetele pe suprafața zidului. Un păianjen, speriat de căutările ei, i se cățără în palmă, după care dispăru într-o clipită. Se auzi un țăcănit ușor. Cu grijă, fata scoase piatra și își vârî mâna în adăpostul plin de praf. Dibui cheia subțire și lungă din metal mâncat de vreme. O băgă în încuietoarea ușii zăbrelite. Țâțânile scârțâiră când lemnul trecu pe deasupra podelei de piatră.

Alaïs simțea prezența puternică a părintelui său. Își mușcă limba ca să nu se piardă cu firea tocmai acum.

„Măcar asta poți să faci pentru tatăl tău."

Alaïs intră și scoase cutia așa cum văzuse la el. Nu mai mare decât un sipet pentru bijuterii, simplă și fără ornamente, cu o încuietoare obișnuită. Înăuntru găsi aceeași învelitoare din piele de oaie. Oftă ușurată, înțelegând cât de tare se temuse ca nu cumva Oriane să fi trecut pe aici înaintea sa.

Știind că nu-i mai rămânea prea mult timp, Alaïs ascunse iute cartea sub rochie și puse totul la loc. Dacă Oriane sau Guilhem aveau habar de ascunzătoare, cel puțin i-ar mai fi întârziat, dacă descopereau caseta acolo.

Alergă înapoi în biserică, cu fruntea acoperită de glugă, împinse ușa grea și se lăsă înghițită de valul uriaș de oameni suferinzi care se îngrămădeau fără țintă în piață. Molima se răspândise pe nesimțite. Ulițele gemeau de leșuri ce începuseră să putrezească – oi și capre, chiar și vite cu trupurile umflate, împrăștiau în aer o duhoare grea.

Alaïs se îndreptă spre casa lui Esclarmonde. Nu mai trăgea nădejde s-o găsească aici, după toate greșelile pe care le făcuse în ultimele zile, dar nu-i trecea prin cap vreun alt loc în care să se ducă.

Mare parte dintre casele din cartierul de miazăzi erau închise și zăvorâte. La fel și cea a lui Esclarmonde. Alaïs ciocăni la ușă.

– Esclarmonde? Bătu din nou. Încercă ușa, dar aceasta era încuiată. Sajhë?

Acum auzi ceva. Niște pași alergând și zăvorul tras.

– *Dame* Alaïs?

– Sajhë, mulțumesc lui Dumnezeu! Iute, lasă-mă să intru.

Ușa se întredeschise doar cât să se strecoare Alaïs înăuntru.

– Unde ați fost? întrebă ea, strângându-l tare în brațe. Ce s-a întâmplat? Unde e Esclarmonde?

Alaïs simți mâna băiețelului strecurându-se în a sa.

– Vino cu mine.

Dădu la o parte draperia și o conduse în camera din spatele casei. În podea zări un chepeng deschis.

– Aici ai stat tot timpul? îl întrebă ea. Scrută întunericul de jos și văzu o *calèlh* ce ardea la capătul scării. În beci? S-a întors sora mea...

– N-a fost ea, rosti băiatul tremurând. Iute, domniță!

Alaïs coborî prima. Sajhë scoase ivărul din micul cârlig și chepengul se închise deasupra lor. Veni și el repede, sărind ultimele trepte.

– Pe aici.

Merseră de-a lungul unui tunel plin de umezeală și intrară într-o încăpere mică. Sajhë ridică lampa și Alaïs o văzu pe Esclarmonde, care zăcea nemișcată pe un morman de pături și blănuri.

– Nu! țipă fata, alergând spre ea.

Avea capul înfășurat în pânze groase. Alaïs săltă un colț al bandajului și își acoperi gura. Ochiul stâng al lui Esclarmonde era roșu și fața îi mustea de sânge. Pe rană zări o prișniță proaspătă, dar pielea atârna în jurul orbitei zdrobite.

– Poți s-o ajuți? spuse Sajhë.

Alaïs ridică și pătura. Stomacul i se strânse. Pe pieptul femeii se întindeau pete roșii de arsuri, iar pielea se îngălbenise și se înnegrise acolo unde fuseseră ținute flăcările.

– Esclarmonde, șopti ea, aplecându-se. Mă auzi? Sunt eu, Alaïs. Cine ți-a făcut asta?

Pentru o clipă crezu că Esclarmonde se mișcă. Buzele îi fremătară ușor. Alaïs se întoarse spre băiat.

– Cum ai adus-o aici jos?

– Gaston și fratele lui m-au ajutat.

Alaïs se răsuci din nou spre corpul schingiuit de pe pat.

– Ce s-a întâmplat cu ea, Sajhë?

El clătină din cap.

– Nu ți-a zis nimic?

– Ea... Pentru prima dată, curajul păru să-l părăsească. Nu poate să vorbească... limba ei...

Alaïs se albi.

– Nu, șopti ea îngrozită. După o clipă se îmbărbătă și-l întrebă: Povestește-mi atunci tot ce știi.

mai zimi odata ce lectii

De dragul lui Esclarmonde amândoi trebuiau să fie puternici.

– După ce am aflat că Besièrs căzuse, *Menina* s-a temut că domnul intendent se va răzgândi și nu te va mai lăsa să duci Trilogia la Harif.

– A avut dreptate, încuviință ea amar.

– *Menina* știa că vei încerca să-l înduplecă, dar a vrut totuși să se sfătuiască pe îndelete cu Simeon. Așa că a plecat în cartierul evreiesc, se jelui Sajhë. Am urmărit-o, dar ca să nu mă zărească, m-am ținut la depărtare și i-am pierdut urma la un moment dat în pădure. M-am speriat. Am așteptat până la apus, dar gândindu-mă că se va supăra când va vedea că nu i-am ascultat porunca, m-am întors acasă. Și-atunci... Vocea i se gâtui, iar ochii lui chihlimbarii străluciră în lumina lumânărilor. Am știut pe loc că e ea. Leșinase în fața porților. Tălpile îi sângerau, de parcă mersese cale lungă.

Sajhë își ridică privirea spre Alaïs.

– Am vrut să te chem, domniță, dar n-am cutezat. Cu ajutorul lui Gaston, am dus-o jos aici. Am încercat să-mi amintesc ce alifii ar fi folosit ea. Dădu din umeri. Am făcut tot ce am putut.

– Te-ai descurcat cum nu se poate mai bine, îl încurajă fata. Esclarmonde ar fi mândră de tine.

O mișcare ușoară le atrase atenția. Se întoarseră imediat.

– Esclarmonde, spuse Alaïs. Mă auzi? Suntem amândoi aici. O să fie bine.

– Încearcă să spună ceva.

Alaïs îi zări mâinile fremătând agitate.

– Cred că vrea pergament și cerneală, zise tânăra.

Cu ajutorul lui Sajhë, Esclarmonde se chinui să scrie un cuvânt.

– Cred că François e scris aici, spuse ea, încruntându-se.

– Și ce înseamnă asta?

– Nu știu. Poate că el ne va ajuta. Ascultă-mă, Sajhë. Am veşti proaste. Simeon mai mult ca sigur că a murit. Iar tatăl meu... tatăl meu a pierit şi el.

Sajhë o luă de mână. Gestul lui simplu şi curat îi aduse lacrimi în ochi.

– Îmi pare rău.

Alaïs îşi muşcă buzele ca să nu plângă.

– Aşa că de dragul lui – şi al lui Simeon şi al lui Escalrmonde – trebuie să-mi ţin cuvântul şi să-l găsesc pe Harif. Am... Vocea i se stinse. Îmi pare rău că am numai *Cartea Cuvintelor.* Cartea lui Simeon a dispărut şi ea.

– Dar tatăl tău ţi-a dat-o ţie.

– Sora mea mi-a furat-o. Soţul meu i-a îngăduit să intre în camera noastră, spuse ea. El... el şi-a dăruit inima surorii mele. Nu mai am încredere în Guilhem, Sajhë. De aceea nu mă pot întoarce la castel. Acum că tata a murit, nu o să-i mai oprească nimeni.

Băiatul se uită la bunica lui, apoi spre Alaïs.

– Va trăi? întrebă el încetişor.

– Rănile sunt grave, Sajhë. Şi-a pierdut vederea la ochiul stâng, dar... nu are nici o infecţie. Spiritul ei e puternic. Îşi va reveni dacă asta va fi alegerea sa.

El încuviinţă din cap, părând dintr-o dată mai mare decât cei unsprezece ani pe care-i număra.

– Dar voi lua cartea lui Esclarmonde, cu voia ta, Sajhë.

Pentru o clipă băiatul aproape că izbucni în lacrimi.

– Şi cartea aia s-a pierdut, rosti el într-un târziu.

– Nu! strigă Alaïs. Cum?

– Oamenii care au schingiuit-o... i-au luat-o, îngăimă el. *Menina* plecase cu ea când s-a dus în cartierul evreiesc. Am văzut-o când a scos-o din ascunzătoare.

– O singură carte, spuse Alaïs, doborâtă. Atunci suntem pierduţi. Totul a fost zadarnic!

Următoarele cinci zile se dovediră stranii.

Alaïs şi Sajhë făceau cu schimbul ieşind noaptea pe străzi. Nu trecuse mult şi înţeleseseră că nu au cum să fugă din Carcassona fără să

fie văzuți. Asediul era un zid de netrecut. La fiecare ușă din dos, la fiecare poartă sau turn se găsea un soldat. Un brâu trainic format din oameni și fier înconjura Cetatea. Zi și noapte, catapultele măcinau zidurile, astfel încât localnicii din *Ciutat* nu mai știau dacă aud sunetele ghiulelelor sau doar ecoul acestora.

Cei doi răsuflau ușurați când se întorceau în tunelul umed și răcoros unde timpul încremenise și nu mai exista nici zi, nici noapte.

CAPITOLUL 61

Guilhem stătea la umbra marelui ulm din Cour d'Honneur.

În numele abatelui de Cîteaux, contele de Auxerre venise călare până la Porte Narbonnaise și le oferise cale liberă și lipsită de primejdii pentru negocieri. În urma acestei propuneri surprinzătoare, încrederea vicontelui Trencavel prinse aripi. Se vedea cât colo acest lucru pe chipul lui atunci când le vorbi celor de la curte. Speranțele și curajul său îi mai îmbărbătară pe cei care-l ascultau.

Motivele care stăteau în spatele hotărârii neașteptate a abatelui erau îndoielnice. Cruciații înaintaseră destul de puțin, dar asediul abia dacă dura de peste o săptămână, ceea ce nu însemna mare lucru. Mai contau însă motivele abatelui? Vicontele Trencavel spunea că nu.

Guilhem îl asculta doar pe jumătate. Era prins în vârtejul propriilor gânduri și nu întrezărea nici o cale de ieșire din fundătura în care se afla, nici cu vorba, nici cu spada. Trăia pe muchie de cuțit. Alaïs dispăruse de cinci zile. Trimisese în taină câteva iscoade să cerceteze prin Cetate și scormoni el însuși castelul Comtal, dar nu găsi nici o urmă care să-l ducă spre locul unde Oriane își ținea prizonieră sora. Deznădejdea îi strângea sufletul ca într-o gheară. Prea târziu băgase de seamă cât de iscusit își țesuse Oriane uneltirile. Dacă nu se supunea poruncilor ei, avea să-l învinuiască de trădare și Alaïs ar fi suferit.

– Așadar, prieteni, încheie Trencavel. Cine mă va însoți în această călătorie?

Guilhem simți împunsătura Orianei în spate. Se trezi că face un pas înainte. Îngenunche, cu mâna pe spadă și se oferi de bunăvoie.

Când Raymond-Roger îi puse mâna pe umăr în semn de mulțumire, cavalerul se îmbujoră de rușine.

– Îți suntem recunoscători, Guilhem. Acum, cine va mai merge cu tine?

Alți șase cavaleri i se alăturară. Oriane se strecură între ei și făcu o plecăciune în fața vicontelui.

– *Messire*, cu voia voastră.

Congost nu-și observase soția în mulțimea de bărbați. Se înroși până în vârful urechilor și își ridică mâinile stânjenit, de parcă ar fi vrut să alunge ciorile de pe un câmp.

– Retrăgeți-vă, *Dame*, bălmăji el cu glas ascuțit. Locul unei femei nu-i aici.

Oriane nu-i dădu atenție. Trencavel îi făcu semn să înainteze.

– Ce doriți să spuneți, *Dame*?

– Iertați-mă, *Messire*, onorabili cavaleri, prieteni... și scumpe soț. Cu voia voastră și cu binecuvântarea lui Dumnezeu, vreau să merg și eu alături de ei. Am pierdut un tată și, din câte se pare, și o soră. O asemenea jale e greu de îndurat. Dar dacă soțul meu nu se împotrivește, aș dori să-mi alin pierderea și să-mi arăt dragostea față de voi, *Messire*, prin purtarea mea. Așa ar fi vrut tatăl meu.

Congost trăgea nădejde ca pământul să se despice și să-l înghită. Guilhem se uita țintă în jos. Vicontele nu-și putu ascunde uimirea.

– Vă respect, *Dame* Oriane, dar asta nu e treabă de femei.

– Atunci, mă ofer de bunăvoie drept chezaș. Prezența mea acolo va fi o dovadă temeinică a dorințelor voastre sincere, un semn neîndoielnic că Cetatea se va supune tuturor hotărârilor luate în urma negocierilor.

Trencavel cugetă timp de câteva secunde, apoi se întoarse spre Congost.

– Este soția ta. Îi dai voie să ni se alăture?

Jehan se cutremură și își frecă palmele asudate de tunică. Voia să se împotrivească, dar era limpede că râvna ei atrăsese înțelegerea vicontelui.

– Dorințele mele se supun poruncilor voastre, stăpâne, mormăi el.

Trencavel îi făcu semn lui Oriane să se ridice.

– Răposatul tău tată, prietenul meu nepreţuit, ar fi fost mândru de tine astăzi.

Femeia îl privi pe sub genele negre şi dese.

– Şi tot cu voia voastră, aş putea să-l iau şi pe François cu mine? Şi el împărtăşeşte aceeaşi durere şi ar fi nespus de bucuros să vă slujească.

Guilhem simţi gustul amar al fierei în gură, nevenindu-i să-şi creadă ochilor că cei din jurul său se lăsaseră păcăliţi de purtarea Orianei. Pe chipurile tuturor se vedea admiraţia, mai puţin pe a soţului ei. Se strâmbă neputincios. El şi Congost erau singurii care-i cunoşteau adevărata faţă. Ceilalţi căzuseră sub vraja trăsăturilor frumoase şi a vorbelor linguşitoare ale femeii. La fel ca şi el pe vremuri.

Scârbit, Guilhem se uită spre François, care stătea neclintit ca o stâncă la marginea grupului.

– Dacă socotiţi că ne va fi de ajutor în astfel de împrejurări, *Dame,* continuă Trencavel, atunci aveţi îngăduinţa mea.

Oriane îşi plecă din nou fruntea.

– Mulţumesc, *Messire.*

Vicontele bătu din palme.

– Puneţi şeile pe cai.

Oriane se ţinu aproape de Guilhem când străbătură ţinutul pustiit până la cortul cel mare al contelui de Nevers, unde urmau să aibă loc negocierile. În Cetate, cei care mai aveau puterea să se caţere pe ziduri se aşezară tăcuţi şi îi priveau cu nelinişte.

În clipa în care intrară în tabără, femeia se desprinse de grup pe furiş. Prefăcându-se că nu aude strigătele neruşinate şi batjocoritoare ale soldaţilor, se strecură împreună cu François printre şirurile de corturi şi blazoane, până când găsiră culorile verde şi argintiu ale casei de Chartres.

– Pe aici, *Dame,* murmură François, arătându-i un cort micuţ ridicat puţin mai într-o parte.

Soldații deveniră atenți când îi văzură apropiindu-se și-și încrucișară lăncile peste intrare. Unul dintre ei îl salută pe François.

– Spune-i stăpânului tău că *Dame* Oriane, fiica intendentului de Carcassona, se află aici și că dorește să vorbească neîntârziat cu nobilul Evreux.

Oriane risca peste măsură venind la el. De la François auzise cât de crud și iute la mânie este. Dar se hotărâse să joace tare.

– Pentru care pricină? întrebă soldatul.

– Stăpâna mea nu va sta de vorbă decât cu nobilul Evreux.

Bărbatul stătu în cumpănă, apoi își băgă capul prin deschizătură și dispăru în cort. Câteva clipe mai târziu, ieși afară și le porunci să-l urmeze.

Prima impresie a lui Guy d'Evreux nu-i alungă temerile. Stătea cu spatele la ea. Când se întoarse, ochii cenușii îi ardeau pe chipul palid. Părul negru, uns cu pomezi, era dat pe spate, descoperindu-i fruntea, așa cum se purta în părțile de nord ale Franței. Semăna cu un uliu gata să-și înfigă ghearele în pradă.

– Doamnă, am auzit multe despre voi. Vocea îi era calmă și răspicată, dar dincolo de ea i se simțea îndârjirea. Nu mă așteptam să am plăcerea de a vă cunoaște față în față. Cu ce vă pot fi de folos?

– Sper ca întrebarea să fie de fapt cu ce vă pot fi *eu* de folos, domnia voastră, răspunse ea.

Înainte ca ea să-și dea seama ce se petrece, Evreux o apucase de încheietura mâinii.

– Vă sfătuiesc să nu vă jucați cu vorbele, *Dame* Oriane. Felul vostru grosolan de a vă purta nu e binevenit aici.

Femeia îl simți în spatele ei pe François, care se chinuia să se stăpânească.

– Aveți vești pentru mine, da sau nu? întrebă el. Spuneți.

Oriane își păstră sângele rece.

– Nu vă face onoare să întâmpinați astfel pe cineva care vă aduce ce vă doriți mai mult, spuse ea, țintuindu-l cu privirea.

Bărbatul își ridică brațul.

– Știți că pot scoate de la voi orice mă interesează cât ai clipi, așa că de ce să ne pierdem vremea?

Ea se uită adânc în ochii lui.

– Atunci n-aţi afla decât o parte din ceea ce aş avea să vă destăinuiesc, rosti ea cât putu de apăsat. Vă chinuiţi de atâta timp să puneţi mâna pe Trilogia Labirintului. Eu vă pot dărui ceea ce căutaţi.

Evreux o privi lung, apoi îşi coborî mâna.

– Sunteţi curajoasă, *Dame* Oriane, recunosc. Dar rămâne de văzut dacă aveţi şi înţelepciune.

Pocni din degete şi apăru un servitor cu o tavă. Dar mâinile ei tremurau prea tare ca să ia o cupă cu vin.

– Nu, mulţumesc.

– Cum vreţi, spuse el, poftind-o să se aşeze. Care vă sunt dorinţele, doamnă?

– Dacă vă dau ceea ce căutaţi, aş vrea să mă luaţi în nord când vă întoarceţi acasă.

Din expresia de pe chipul lui, ea înţelese că izbutise în sfârşit să-l ia pe nepregătite.

– Drept soţia domniei voastre.

– Dar ai un soţ, spuse nobilul, privindu-l pe François întrebător. Secretarul lui Trencavel, din câte am auzit. Nu aşa stau lucrurile?

Oriane nu se lăsă speriată.

– Cu părere de rău vă mărturisesc, dar soţul meu a fost ucis. Răpus lângă zidurile cetăţii în timp ce-şi făcea datoria.

– Îmi pare rău pentru pierderea voastră.

Evreux îşi împleti degetele lungi şi subţiri.

– Asediul poate să ţină ani de zile. Ce te face să crezi că mă voi întoarce în nord?

– Am credinţa, nobile Evreux, spuse ea, alegându-şi vorbele cu grijă, că prezenţa domniei voastre aici are un singur ţel. Dacă, prin ajutorul meu, vă puteţi încheia cu iuţeală treburile din sud, nu văd de ce aţi mai zăbovi în plus nici măcar o zi peste cele patruzeci cât vă cere onoarea.

Bărbatul zâmbi ironic.

– Nu vă bizuiţi deloc pe puterea de convingere a vicontelui Trencavel?

– Cu toată prețuirea pe care o am față de blazonul celor cărora v-ați alăturat, nu socot că mult prea veneratul abate are de gând să termine acest război pe calea negocierilor.

Evreux continuă s-o privească. Tânăra își ținu răsuflarea.

– Sunteți un jucător aprig, *Dame* Oriane, spuse el într-un târziu.

Femeia își plecă fruntea, dar nu scoase un cuvânt. Bărbatul se ridică și se apropie de ea.

– Sunt de acord cu propunerea ta, rosti el, întinzându-i o cupă.

De data asta, Oriane o luă.

– Ar mai fi încă ceva, domnia voastră, adăugă ea. În suita vicontelui Trencavel se găsește un cavaler, Guilhem du Mas. Este soțul surorii mele. Vă sfătuiesc, dacă stă în puterea domniei voastre, să faceți tot ce e cu putință să-i îngrădiți puterile.

– De tot?

Ea clătină din cap.

– Încă nu. S-ar putea să ne mai fie de folos. Dar îngrădiți-i puterile. Vicontele Trencavel îl prețuiește nespus, iar faptul că tatăl meu a murit...

Evreux încuviință și îi spuse lui François să plece.

– Acum, *Dame* Oriane, zise el după ce rămaseră numai ei doi, vorbește-mi despre ce-mi poți dărui.

CAPITOLUL 62

– Alaïs! Alaïs! Trezește-te!

Cineva o scutura de umeri. Ceva nu era chiar în ordine. Stătea pe malul unui râu, învăluită în lumina aurie din poienița ei tainică. Apa rece și cristalină îi gâdila degetele de la picioare, iar soarele îi mângâia obrazul. Pe buze simțea gustul tare al vinului Corbières, iar nările i se umpluseră de aroma pătrunzătoare a pâinii calde aburinde.

Lângă ea, Guilhem dormea pe iarbă.

Iarba era atât de verde, iar cerul așa de albastru.

Tresări și văzu că se găsește în tunelul întunecat de sub casa prietenei sale. Sajhë se aplecase peste ea.

– Trebuie să te trezești, domniță.

Alaïs se săltă în capul oaselor.

– Ce s-a întâmplat? Esclarmonde e bine?

– Vicontele Trencavel a fost luat.

– Luat, rosti ea mirată. Luat unde? De cine?

– Se zvonește că e vorba despre trădare. Oamenii spun că francezii l-au păcălit și că-l țin acum prizonier în tabăra lor. Alții zic că s-ar fi predat de bunăvoie doar ca să salveze *Lo Ciutat*. Și...

Sajhë se opri o clipă. Chiar și-așa în penumbră, Alaïs îl văzu cum roșește.

– Ce e?

– Cică și *Dame* Oriane și Cavalerul du Mas se aflau în suita vicontelui. Nici ei nu s-au întors, continuă el poticnindu-se.

Fata se ridică în picioare. Aruncă o privire spre Esclarmonde, care dormea adânc.

– O să reziste. Se va descurca și fără noi o vreme. Vino. Trebuie să aflăm ce se petrece.

Porniră de-a lungul coridorului și urcară scara. Ea deschise trapa și îl ajută pe băiat să iasă.

Afară, străzile fremătau de oameni neliniștiți, care se buluceau bezmetici în toate părțile.

– Poți să-mi spui ce se întâmplă? îl întrebă Alaïs pe un bărbat care trecu în goană pe lângă ei.

Acesta scutură din cap și-și văzu de drum. Sajhë o luă de mână și o trase într-o căsuță de pe partea cealaltă a străzii.

– Gaston știe.

Ea îl urmă. Gaston și fratele său, Pons, se ridicară în picioare.

– Domniță...

– E adevărat că vicontele a fost prins? întrebă ea.

Gaston încuviință din cap.

– Ieri-dimineață, contele de Auxerre a venit și l-a îndemnat pe vicontele Trencavel să-l întâlnească pe contele de Nevers, în prezența abatelui. A plecat cu o mică suită după el... și sora domniei voastre se număra printre însoțitori. Cât despre ce s-a petrecut după aceea, nimeni nu mai știe. Fie Trencavel s-a predat ca să ne cumpere libertatea, fie a fost trădat.

– Nimeni nu s-a mai întors, adăugă Pons.

– Oricare ar fi adevărul, luptele au încetat, rosti încet Gaston. Garnizoana a cedat. Francezii deja au ocupat porțile mari și turnurile.

– Cum? exclamă Alaïs, neîncrezătoare. Și care este învoiala?

– Toți locuitorii, catari, evrei și catolici vor părăsi Cetatea fără ca viața să le fie primejduită, ducând cu ei doar veșmintele pe care le poartă.

– Și nu va fi nimeni luat la întrebări? Nu se va da foc la nimic?

– Se pare că nu. Întreaga populație pleacă în pribegie, dar nu va păți nimic.

Fata se trânti pe un scaun, înainte ca picioarele să i se înmoaie.

– Și *Dame* Agnès?

– Ea și tânărul prinț vor fi duși și lăsați în grija contelui de Foix, dacă renunță la toate pretențiile în numele fiului ei. Gaston își drese

vocea. Îmi pare rău pentru pierderea soțului și a surorii voastre, *Dame* Alaïs.

– Ați aflat ceva de soarta oamenilor noștri?

Pons scutură din cap.

– E o păcăleală, nu? rosti ea îndârjită.

– N-avem de unde ști, domniță. De-abia în clipa cu pricina vom vedea dacă francezii își vor ține cuvântul.

– Toată lumea trebuie să iasă printr-o singură poartă, Porte d'Aude, atunci când clopotele vor suna de amurg.

– Așadar, s-a terminat, șopti ea răvășită. *Lo Ciutat* s-a predat.

„Bine că tata n-a trăit să-l vadă pe viconte în mâinile francezilor."

– Esclarmonde se înzdrăvenește pe zi ce trece, dar e încă slăbită. Pot să mă bizui pe voi că o veți scoate în siguranță din cetate? Se opri. Din pricini pe care nu vi le pot mărturisi, de dragul vostru, dar și al lui Esclarmonde, cel mai înțelept ar fi să călătorim separat.

Gaston dădu afirmativ din cap.

– Vă temeți că aceia care au schilodit-o așa de tare încă s-ar mai putea s-o caute?

Îl privi surprinsă.

– Ei bine, da, recunoscu ea.

– Va fi o onoare pentru noi să vă ajutăm, *Dame* Alaïs.

Gaston se înroși până în vârful urechilor.

– Tatăl vostru... A fost un om drept.

– Da, așa e, răspunse ea, plecându-și fruntea.

Când ultimele raze ale soarelui ce apunea pictară zidurile castelului Comtal într-o lumină portocalie, curtea, aleile și Sala Mare se cufundară în tăcere. Pustietatea domnea pretutindeni.

La Porte d'Aude, mulțimea de oameni înspăimântați și nedumeriți își îngroșa rândurile din ce în ce. Cu toții îi căutau din priviri pe cei dragi, ferindu-se de ochii disprețuitori ai soldaților francezi, care se uitau la ei de parcă ar fi fost animale. Își țineau mâna pe spade, ca și cum ar fi așteptat un singur motiv să se dezlănțuie.

Alaïs spera ca deghizarea ei să fie îndeajuns de bună. Înainta greoi, stânjenită de cizmele de trei ori mai mari decât picioarele ei,

ţinându-se aproape de cel din faţa ei. Îşi strânsese pieptul cu bucăţi de pânză, acolo unde ascunsese pergamentele şi cartea. Îmbrăcată în pantaloni, cămaşă lungă şi purtând o pălărie de paie pe cap, arăta ca un băieţandru. Îşi vârâse câteva pietricele în gură ca să-şi schimbe trăsăturile, îşi tăiase părul şi-l frecase cu noroi ca să-l închidă la culoare.

Mulţimea se mişca încet. Alaïs îşi ţinea fruntea plecată, de teamă să nu surprindă privirea cuiva care ar putea-o recunoaşte, dând-o astfel de gol. Când ajunse la poartă, mulţimea se subţie într-un singur şir de oameni. Patru cruciaţi stăteau de pază, cu ochi întunecaţi şi ranchiunoşi. Îi cerceta pe fiecare în parte, silindu-i să se dezbrace ca să vadă că nu ascunseseră nimic pe dedesubt.

Alaïs băgă de seamă când opriră căruţa în care se găsea Esclarmonde. Ţinându-şi o bucată de pânză la gură, Gaston le explică iute că mama lor e foarte bolnavă. Soldatul trase perdeaua la loc şi făcu un pas în spate. Alaïs îşi înăbuşi un zâmbet. Cususe nişte carne putredă în maţul gros al unui porc şi-apoi îl înfăşurase în jurul picioarelor ei cu nişte pânze pătate de sânge.

Soldatul le făcu semn să treacă.

Sajhë se afla mai în urmă, alături de *Sénher* şi *Na* Couza şi cei şase copii ai lor, cu care băiatul avea trăsături asemănătoare. Îi frecase şi lui părul cu noroi ca să i-l întunece. Singurul lucru pe care nu-l putuse ascunde fusese culoarea ochilor lui şi de aceea îl sfătuise să nu-şi ridice privirile din pământ decât dacă va fi nevoit.

Şirul mai înaintă puţin. „E rândul meu acum." Se va preface că nu înţelege ce i se spune.

– *Toi! Paysan. Qu'est-ce que tu portes là?*[1]

Îşi ţinu fruntea plecată, împotrivindu-se ispitei de a-şi atinge legăturile de la piept.

– *Eh, toi!*

Lancea şuieră prin aer şi Alaïs se pregăti să fie nimerită în plin. În schimb, fetiţa din faţa ei căzu în genunchi la pământ. Îşi căută prin noroi boneta, uitându-se înfricoşată la cel care urla la ea.

– *Canhòt,* murmură ea.

---

[1] Tu, ţăranco! Ce duci acolo? (n.tr.)

– Ce zice? bombăni soldatul. Nu pricep o iotă.

– *Chien.* Are un cățel.

Înainte să facă vreo mișcare cineva, soldatul îi smulse animalul din brațe și-l înfipse în vârful lăncii. Sângele țâșni și o împroșcă pe copilă.

– *Allez! Vite.*

Fetița era prea înspăimântată ca să se clintească. Alaïs o ajută să se ridice în picioare și o îndemnă să meargă, împingând-o spre poartă și luptând cu dorința de a se uita în spate să vadă ce se petrece cu Sajhë. Curând, ieși din Cetate.

„Acum îi văd."

Pe colina din fața porților se aflau baronii francezi. Nu mai-marii lor care, bănui Alaïs, așteptau plecarea populației ca să-și facă intrarea în Carcassonne, ci cavalerii purtând culorile caselor de Burgundia, Nevers și Chartres.

La capătul rândului, chiar lângă cărare, un bărbat subțire, înalt se ținea drept pe un armăsar puternic de culoarea cenușii. În pofida soarelui puternic, pielea lui era albă ca laptele. Alături îl zări pe François. La mică distanță, Alaïs recunoscu rochia roșie a Orianei.

Dar nu și pe Guilhem.

„Nu te opri, ține-ți privirea în pământ."

Se apropiase atât de tare acum încât simțea în nări mirosul de piele al hamurilor și al șeilor. Ochii surorii ei o ardeau.

Un bătrân îndurerat și trist o bătu pe braț. Avea nevoie de ajutor ca să coboare panta abruptă. Alaïs îi oferi umărul. Întocmai norocul pe care-l aștepta. Toată lumea îi luă drept bunic și nepot, așa că trecu pe sub privirea Orianei fără să fie recunoscută.

Cărarea părea să nu se mai termine. În cele din urmă ajunseră în locul umbrit de la poalele colinei, unde pământul era neted și începeau mlaștinile și pădurea. Bătrânul își regăsi fiul și nora, așa că fata se depărtă de mulțime și se furișă printre copaci.

Imediat ce se găsi la adăpost, scuipă pietrele din gură. Carnea din interiorul obrajilor se uscase și se sfâșiase. Își frecă falca, încercând să-și mai aline durerea. Își scoase pălăria și-și trecu degetele prin smocurile de păr. Era aspru și firele tăiate fără milă îi înțepau palmele.

Un strigăt în dreptul porții îi atrase atenția.

„Nu, te rog. Nu el!"

Un soldat îl ridicase în aer pe Sajhë, ținându-l de ceafă. Băiatul se zbătea ca să scape. Ținea ceva în mâini. O cutie mică.

Alaïs se întristă. Nu putea risca să se întoarcă, așa că privea neputincioasă. *Na* Couza se certa cu soldatul, care o lovi în cap, aruncând-o la pământ. Sajhë se folosi de prilej și, smucindu-se din strânsoarea bărbatului, o porni fugind în jos pe coastă. *Sénher* Couza își ajută soția să se ridice.

Alaïs își ținu răsuflarea. Pentru o clipă, păru că băiatul scăpase. Soldatul nu se mai sinchisea de el. Deodată însă, se auzi strigătul unei femei. Oriane se agita, poruncindu-le gărzilor să-l oprească.

„L-a recunoscut."

Într-adevăr, Sajhë nu era Alaïs, dar decât nimic...

Imediat doi soldați plecară pe urmele lui, dar băiatul era un alergător iute, sigur pe picioarele sale și foarte încrezător în forțele proprii. Împiedicați de armura și de spadele grele, ei n-aveau cum să se pună cu un copilandru de unsprezece ani. În tăcere, Alaïs îi ținea pumnii, privindu-l cum fuge dintr-o parte în alta, sărind și ocolind gropile, hârtoapele, până când ajunse la marginea pădurii.

Înțelegând că e pe punctul de a-l pierde, Oriane îi făcu semn lui François să plece după el. Calul acestuia duduia pe cărare, alunecând pe pământul uscat, dar apropiindu-se tot mai tare. Sajhë se năpusti în tufișurile dese, cu slujitorul pe urmele lui.

Alaïs pricepu că băiatul se îndrepta spre ținutul mlăștinos unde Aude se despărțea în mai multe brațe. Pământul era verde și arăta ca o pajiște primăvara, dar era aducător de moarte pentru cei care nu-l cunoșteau. Localnicii îl ocoleau cu grijă.

Se urcă într-un pom ca să vadă mai bine. François fie nu-și dădea seama încotro se îndreaptă Sajhë, fie nu-i păsa, judecând după cât de sălbatic își îndemna calul să alerge. „O să-l prindă." Mai departe, copilul se împiedică și aproape căzu, dar izbuti să alerge, șerpuind prin stufăriș, printre arbuștii de afine și ciulini.

Brusc, urmăritorul scoase un urlet de mânie, care se preschimbă repede în îngrijorare. Noroiul se înfășurase în jurul picioarelor din

spate ale animalului. Cu fiecare încercare disperată de a scăpa din strânsoare, călăreţul se adâncea şi mai mult în mlaştină.

François se aruncă din şa şi încercă să înoate până la marginea bălţii groase şi negre, dar trupul i se scufundă din ce în ce, înţepenit în mâlul ucigaş, până când nu i se mai văzură decât vârfurile degetelor.

Se lăsă tăcerea. Până şi păsările îşi încetară trilurile. Îngrozită pentru soarta lui Sajhë, Alaïs sări din copac tocmai când băiatul apăru în faţa sa. Avea chipul ca de cenuşă, iar buza de jos îi tremura din pricina oboselii. În mâini ţinea strâns cutia de lemn.

– L-am dus în mlaştină, spuse el.

Fata îi puse mâna pe umăr.

– Ştiu. A fost un lucru isteţ din partea ta.

– Şi el era un trădător?

Ea încuviinţă.

– Cred că asta încerca Esclarmonde să ne spună.

Alaïs îşi ţuguie buzele, bucuroasă că tatăl ei nu mai trăia ca să afle că François îi înşelase încrederea. Îşi scutură capul, voind să îndepărteze gândurile negre.

– Dar la ce naiba te gândeai, Sajhë? De ce te-ai apucat să cari cutia asta? Cât pe ce să mori din cauza ei.

– *Menina* mi-a spus să am grijă de ea.

Îşi strecură degetele pe sub fundul cutiei până când putu să apese pe ambele părţi odată. Se auzi un ţăcănit ascuţit. Băiatul o întoarse invers şi îi arătă un sertăraş ascuns, apoi vârî mâna înăuntru şi scoase o pânză.

– E o hartă. *Menina* a zis că o să avem nevoie de ea.

Alaïs pricepu imediat.

– Asta înseamnă că nu mai merge cu noi, şopti ea cu sufletul greu şi cu ochii plini de lacrimi.

Sajhë clătină din cap.

– Dar de ce nu mi-a spus? rosti ea cu glas tremurând. N-avea încredere în mine?

– N-ai mai fi lăsat-o să plece.

Alaïs îşi lipi capul de trunchiul unui copac. Se simţea copleşită de misiunea care o aştepta. Fără Esclarmonde nu ştia cum va găsi puterea de a face ceea ce i se cerea.

De parcă i-ar fi citit gândurile, băiatul adăugă:

– O să am grijă de tine. Şi n-o să dureze mult. După ce o să-i dăm *Cartea Cuvintelor* lui Harif, ne vom întoarce s-o găsim. *Si es atal es atal.* Ce-o fi o fi.

– Dacă ne-am dovedi toţi la fel de înţelepţi ca tine.

Sajhë se înroşi.

– Aici trebuie să mergem, îi arătă el pe hartă. Nu e trecut acolo, dar *Menina* îi spune satului Los Seres.

„Sigur că da." Nu numai numele păzitorilor, dar şi al unui loc.

– Înţelegi? spuse el. În munţii Sabarthès.

– Da, da, răspunse ea. În sfârşit, cred că înţeleg.

ÎNTOARCEREA ÎN MUNȚI

CAPITOLUL 63

Munții Sabarthès

VINERI, 8 IULIE 2005

Audric Baillard se așeză la o masă de lemn lustruit și închis la culoare din casa lui, situată în creierii munților.

Tavanul camerei principale nu era foarte înalt, iar bucățile mari de gresie ale podelei străluceau roșiatic. Făcuse doar câteva schimbări. Departe de civilizație, aici nu existau nici electricitate, nici apă curentă, mașini sau telefoane. Doar ceasul ticăia, marcând scurgerea timpului.

Pe masă se găsea o lampă cu ulei, pe punctul de a se stinge. Lângă ea, un pahar mare de sticlă, plin până la buză cu *Guignolet*, ce-și răspândea în întreaga încăpere aroma delicată de alcool și cireșe. În capătul celălalt al mesei, pe o tavă din alamă se zăreau două pahare și o sticlă de vin roșu, nedesfăcută, precum și o mică farfurie de lemn cu biscuiți acoperiți cu un șervet alb.

Baillard deschise obloanele ca să vadă răsăritul soarelui. Primăvara, copacii de la marginea satului se încărcau cu muguri de un verde-închis și albi, iar florile galbene și rozalii se deschideau timide pe crenguțele tufișurilor și ale arbuștilor. În această perioadă a anului, puțină culoare mai însenina cenușiul muntelui în a cărui apropiere trăise atât de mult.

O draperie separa dormitorul său de camera principală. Tot peretele din spate era acoperit cu rafturi înguste, aproape goale acum. Un pisălog și o piuă vechi, două castroane și două linguri, câteva borcane.

Şi bineînţeles cărţi, atât scrise de el, cât şi de marii reprezentanţi ai istoriei catarilor – Delteil, Duvernoy, Nelli, Marti, Brenon, Rouquette. Lucrările de filosofie arabă stăteau alături de traduceri ale textelor iudaice vechi, şi de monografii ale autorilor antici şi moderni. Volumele ale căror dimensiuni diferite contrastau într-o asemenea alăturare umpleau spaţiul care altădată aparţinuse leacurilor, poţiunilor şi ierburilor.

Era pregătit să aştepte.

Baillard îşi ridică paharul la buze şi bău lacom.

Dar dacă nu venea? Dacă nu va afla adevărul despre acele ultime ore?

Oftă. Dacă fata nu apărea, atunci va fi obligat să facă ultimii paşi ai lungii sale călătorii de unul singur. Aşa cum se temuse dintotdeauna.

CAPITOLUL 64

Chiar înainte de răsăritul zorilor, Alice se găsea la doar câțiva kilometri depărtare de Toulouse. Opri într-o stație de benzină și bău două cești de cafea dulce și fierbinte ca să-și mai potolească nervii.

Citi hârtia galbenă încă o dată. Expediată din Foix miercuri dimineață. O scrisoare de la Audric Baillard care îi dădea indicații despre cum să ajungă la casa lui. Alice știa că e netrucată. Îi recunoscuse scrisul negru, buclat.

Simțea că nu are de ales și că trebuie să meargă acolo.

Întinse harta pe tejghea, încercând să stabilească precis încotro se îndrepta. Cătunul în care locuia Baillard nu apărea pe hartă, cu toate că bărbatul menționase suficiente puncte de reper și nume de orașe apropiate ca să-și facă o idee despre zonă.

Avea încredere, spunea el, că Alice va recunoaște locul când îl va vedea.

Ca o măsură de precauție, pe care ar fi trebuit s-o pună în aplicare ceva mai devreme, Alice își schimbă mașina închiriată de la aeroport cu una de marcă și culoare diferite, asta în caz că o mai căutau încă, după care își continuă călătoria spre sud.

Trecu de Foix, îndreptându-se spre Andorra, apoi prin Tarascon, urmând instrucțiunile lui Baillard. Ieși de pe drumul principal la Luzenac și porni spre Lordat și Bestiac. Peisajul se schimbă. Îi amintea de pantele din Alpi. Floricele de munte, iarbă deasă cu fire lungi, casele precum micile cabane elvețiene.

Depăși o carieră de piatră imensă care semăna cu o cicatrice albă uriașă, săpată într-o coastă a muntelui. Stâlpii electrici și cablurile

groase pentru staţiunile de iarnă dominau orizontul, pătând cerul albastru cu siluetele lor negre.

Alice traversă râul Lauze. Se văzu obligată să bage în viteza a doua pentru că şoseaua devenea tot mai abruptă şi curbele tot mai strânse. Tocmai începuse să i se facă rău din cauza serpentinelor nesfârşite, când se trezi într-un sătuc.

Întâlni câteva magazine şi o cafenea care scosese două mese cu scaune chiar pe trotuar. Hotărându-se să verifice dacă merge în direcţia bună, intră în local. Aerul dinăuntru duhnea a fum de ţigară şi mai mulţi bărbaţi aduşi de spate, cu chipuri aspre, bătute de vânt şi purtând salopete albastre stăteau înşiraţi la tejghea.

Alice comandă o cafea şi întinse ostentativ în faţa ei harta. Displăcându-le străinii, dar mai ales femeile, pentru o vreme oamenii nu o băgară în seamă. De-abia într-un târziu, ea reuşi să închege o conversaţie. Nimeni nu auzise de Los Seres, dar cunoşteau zona şi se oferiseră s-o ajute.

Urcă tot mai sus, familiarizându-se cu împrejurimile. Drumul se transformă într-o cărare, după care dispăru de-a binelea. Parcă maşina într-o parte şi coborî. De-abia acum, inspirând adânc aerul tare al muntelui şi recunoscând locurile, realiză că se află tot pe Pic de Soularac, numai că în partea opusă.

Se căţără în punctul cel mai înalt şi duse mâna streaşină la ochi. Identifică *étang* de Tort, un lac mic cu o formă aparte pe care bărbaţii îi spuseseră să-l caute. În apropiere de el se găsea o altă întindere de apă botezată de localnici drept Lacul Diavolului.

În cele din urmă, se orientă spre Pic de Saint-Barthélémy, care se înălţa între Pic de Soularac şi Montségur.

Chiar în faţă, o cărare şerpuia printre arbuştii piperniciţi, prundişurile maronii şi tufele galbene. Frunzele de un verde întunecat al merişorului erau parfumate şi ascuţite. Le atinse şi frecă între degete boabele de rouă.

Mai urcă încă alte zece minute. Apoi, cărarea se deschise într-o poiană. Ajunsese cu bine.

O casă fără etaj se ridica singuratică, înconjurată de ruine, camuflată perfect datorită pietrei cenuşii. În prag o aştepta un bărbat,

foarte slab și foarte bătrân, cu o claie de păr alb și purtând costumul deschis la culoare pe care și-l amintea din fotografie.

Alice simți cum picioarele i se mișcă fără voia ei. Pământul se netezi complet când parcurse ultimii pași până la el. Baillard o privi tăcut și încremenit. Nu zâmbi și nici nu ridică mâna în semn de salut. Chiar și când nu-i mai despărțea decât un metru nu scoase o vorbă și nici nu făcu vreo mișcare. Nu-și dezlipea ochii de pe chipul ei. Aveau o culoare impresionantă.

„Ambră amestecată cu nuanța frunzelor toamna."

Alice se opri în fața lui. În sfârșit, bărbatul zâmbi. Era ca și cum soarele ieșise din nori, luminându-i ridurile adânci.

– *Madomaisèla* Tanner, spuse el. Vocea lui profundă și gravă suna ca vântul ce bate prin deșert. *Benvenguda.* Știam că ai să vii. Se dădu într-o parte ca s-o lase să intre. Poftim.

Neliniștită, stingherită, Alice trecu peste prag și păși în încăpere, încă simțindu-se copleșită de intensitatea privirii lui. Părea că vrea să-și întipărească în memorie toate trăsăturile ei.

– *Monsieur* Baillard, zise ea, după care se opri.

Habar n-avea ce să spună. Plăcerea, încântarea lui că ea venise – dublată de credința că așa se va întâmpla – făcea orice conversație obișnuită aproape imposibilă.

– Semeni leit, spuse el încet. Ai atât de mult din ea.

– N-am văzut decât niște fotografii, dar așa mi s-a părut și mie.

Bătrânul zâmbi.

– Nu mă refeream la Grace, șopti el blând, după care își mută privirea de parcă ar fi rostit prea multe. Te rog, ia loc.

Alice se uită pe furiș prin cameră, observând lipsa utilităților moderne. Nici lumină, nici încălzire, nimic electronic.

Se întrebă dacă există vreo bucătărie.

– *Monsieur* Baillard, începu ea din nou. Mă bucur să vă cunosc. Mă gândeam... cum de ați știut unde să mă găsiți?

El zâmbi din nou.

– Are importanță?

Alice reflectă puțin și realiză că, într-adevăr, n-avea.

– *Madomaisèla* Tanner, am aflat de Pic de Soularac. Trebuie să-ţi pun o singură întrebare înainte de a merge mai departe. Ai găsit cartea?

Mai presus de orice altceva, Alice ar fi vrut să spună că da.

– Îmi pare rău, scutură ea din cap. Şi el m-a întrebat despre ea, dar n-am văzut-o.

– El?

Fata se încruntă.

– Un bărbat, Paul Authié.

– Ah, da, încuviinţă Baillard în aşa fel, încât Alice simţi că nu mai e nevoie să dea explicaţii suplimentare. Dar pe ăsta tu l-ai găsit, nu-i aşa?

Îşi ridică mâna stângă şi o aşeză pe masă, ca o tânără fată care se mândreşte cu însemnul logodnei. Spre marea ei uimire, Alice văzu că bătrânul poartă inelul de piatră. Zâmbi. I se părea atât de familiar, chiar dacă îl atinsese doar câteva secunde.

Înghiţi cu greu.

– Pot să...?

Baillard îl scoase de pe degetul mare. Ea îl luă şi îl răsuci între degete, simţindu-se din nou tulburată de intensitatea privirii lui.

– Vă aparţine? îl întrebă, chiar dacă se temea de o confirmare din partea lui şi de toate semnificaţiile ce se năşteau din asta.

– Nu, spuse bărbatul după o vreme, dar am avut şi eu unul la fel cândva.

– Atunci al cui e?

– Nu ştii?

Pentru o fracţiune de secundă, Alice crezu că ştie. Dar scânteia de înţelegere dispăru şi mintea i se întunecă din nou.

– Nu sunt sigură, şovăi ea, dar îi lipseşte ăsta, bănuiesc. Scoase discul din buzunar. Se găsea alături de arborele genealogic din casa mătuşii mele. I-l dădu. Dumneavoastră i l-aţi trimis?

Baillard nu răspunse.

– Grace a fost o femeie încântătoare, bine educată şi inteligentă. În timpul primei noastre conversaţii am descoperit că aveam câteva interese şi mai multe experienţe comune.

– La ce foloseşte? întrebă ea, refuzând să se abată de la subiect.

– I se spune *merel*. Pe vremuri erau mai multe. Acum nu a mai rămas decât acesta.

Alice îl privi uluită pe Baillard cum introduce discul în interiorul inelului.

– *Aqui.* Aici.

Zâmbi și-și puse la loc inelul pe degetul mare.

– Acest obiect servește unui scop anume sau e doar un ornament?

Bărbatul zâmbi, de parcă ea ar fi trecut cu brio un test.

– Este cheia care ne trebuie, șopti el.

– Pentru ce?

Din nou Baillard nu răspunse.

– Alaïs îți apare uneori în vis, nu-i așa?

Fata tresări când discuția lor luă o asemenea întorsătură bruscă. Nu știa cum să reacționeze.

– Purtăm trecutul înăuntrul nostru, în sângele și în oasele noastre, adăugă el. Alaïs a fost cu tine toată viața, protejându-te. Ai multe calități asemănătoare. Ea era curajoasă și foarte hotărâtă, la fel ca tine. Loială și de neclintit, precum bănuiesc că ești și tu. Se opri și îi zâmbi din nou. Și ea avea vise. Ale zilelor de demult, ale începuturilor. Visele acelea i-au revelat destinul, cu toate că i-a venit greu să accepte, așa cum se întâmplă cu tine acum.

Lui Alice i se părea că vorbele veneau de undeva de la mare depărtare, ca și cum nu aveau nimic de-a face cu ei doi, ci existaseră dintotdeauna în timp și spațiu.

– Mi s-a arătat mai mereu în vise, spuse ea, neștiind unde-o vor duce cuvintele. Focul, muntele, cartea. Muntele *ăsta?*

– Da.

– Simțeam că vrea să-mi spună ceva. În ultimele zile chipul ei a devenit mai clar, dar tot n-o aud vorbind. Ezită puțin, apoi continuă: Nu înțeleg ce vrea de la mine.

– Poate că tu vrei ceva de la ea, spuse el ușor.

Turnă niște vin și îi întinse un pahar lui Alice.

Chair dacă era foarte devreme, fata înghiți câteva guri zdravene, lăsând lichidul să-i încălzească limba și gâtul.

– *Monsieur* Baillard, trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Alaïs. Până acum, totul e lipsit de sens. Știți, nu?

O expresie de tristețe neîndurată i se așternu pe chip.

– A supraviețuit, spuse ea încet, temându-se de răspuns. După Carcassonne... ea nu... nu a fost luată captivă, nu?

Bătrânul își întinse palmele pe masă. Subțiri și pătate de vreme, semănau cu ghearele unei păsări.

– Alaïs n-a murit decât atunci când i-a venit vremea, rosti el grijuliu.

– Dar asta nu-mi spune mie...

Baillard își ridică mâna.

– La Pic de Soularac, evenimentele s-au pus în mișcare ca să-ți dea – ca să *ne* dea – răspunsurile dorite. Numai dacă înțelegem prezentul, adevărul trecutului se va revela. Îți cauți prietena, *oc*?

Din nou, Alice fu surprinsă de felul în care Baillard sărea de la una la alta.

– Cum ați aflat de Shelagh? întrebă ea.

– Știu despre săpături și despre ce s-a întâmplat acolo. Acum prietena ta a dispărut. Iar tu încerci să dai de ea.

Hotărându-se că nu mai avea rost să se întrebe cum și în ce fel, Alice îi răspunse:

– A părăsit șantierul arheologic acum câteva zile. Nimeni n-a mai văzut-o de atunci. Știu că dispariția ei are legătură cu labirintul. De fapt, cred că știu cine se află în spatele tuturor. Inițial, am crezut că Shelagh a furat inelul.

Baillard scutură din cap.

– Yves Biau l-a luat și l-a trimis bunicii sale, Jeanne Giraud.

Alice făcu ochii mari, văzând cum o altă bucată din marele puzzle se potrivește perfect.

– Yves și prietena ta lucrau pentru o femeie, *Madame* de l'Oradore. Din fericire, Yves s-a răzgândit și probabil că și prietena ta a făcut la fel.

– Biau mi-a dat un număr de telefon. Apoi am aflat că și Shelagh sunase la același număr. Am descoperit adresa și pentru că nu mi-a

răspuns nimeni, m-am gândit să mă duc să văd dacă e acolo. S-a dovedit a fi casa doamnei l'Oradore. Din Chartres.

– Ai fost la Chartres? întrebă Baillard cu ochi strălucitori. Povestește-mi. Povestește-mi. Ce ai văzut?

Ascultă în tăcere până când ea sfârși întreaga relatare despre ce auzise și văzuse.

– Dar tânărul acesta, Will, n-a apucat să-ți arate camera?

Alice dădu din cap că nu.

– După o vreme, am început să cred că nici măcar nu există.

– Ba da, există, spuse el.

– Mi-am lăsat rucsacul acolo. Aveam în el toate notițele mele despre labirint, fotografia dumneavoastră și a mătușii mele. O să-i conducă drept la mine. Se opri. De-aia s-a întors Will, ca să ia rucsacul.

– Și acum te temi că i s-a întâmplat ceva?

– Nu sunt prea sigură, să-ți spun drept. Pe de-o parte, mi-e frică pentru el, pe de altă parte cred că și el e implicat în toată tărășenia asta.

– Ce te-ai împins să ai încredere în el atunci când l-ai văzut prima dată?

Alice își ridică privirea, alertată de schimbarea de ton din vocea lui. Expresia lui blândă pierise.

– Ai senzația că îi datorezi ceva?

– Să-i datorez ceva? repetă Alice, surprinsă de ceea ce auzea. Nu, nici pomeneală. De-abia îl cunosc. Dar presupun că mi-a plăcut de el. M-am simțit bine în compania lui. Am simțit...

– *Que?* Ce?

– A fost mai degrabă invers. Pare o nebunie, dar lucrurile s-au petrecut ca și cum *el* mi-ar fi datorat ceva. Ca și cum ar fi vrut să se revanșeze.

Fără nici un avertisment, Baillard își împinse scaunul în spate și se apropie de fereastră. Se vedea clar cât de confuz devenise.

Alice aștepta, fără să înțeleagă ce se petrece. În cele din urmă, bătrânul se întoarse cu fața spre ea.

– O să-ți spun povestea lui Alaïs, zise el. Și pe baza ei, poate vom găsi curajul să ne confruntăm cu ceea ce ne așteaptă. Dar ascultă

bine, *Madomaisèla* Tanner. Odată ce o vei auzi, nu vei mai avea altă șansă decât să-ți urmezi drumul până la capăt.

Alice se încruntă.

– Sună a punere în gardă.

– Nu, rosti el iute. Departe de mine gândul ăsta. Dar nu trebuie s-o pierdem din vedere pe prietena ta. Din cele suprinse de tine, putem presupune că siguranța ei este garantată cel puțin până în această seară.

– Dar nu știu unde ar trebui să aibă loc întâlnirea, spuse ea. François-Baptiste n-a menționat nimic în această privință. Mâine seară la ora nouă jumate, doar atât.

– Pot ghici, o liniști el. Până la lăsarea serii vom fi acolo și îi vom aștepta.

Aruncă o privire pe fereastra deschisă. Discul roșu al soarelui se înălța pe cer.

– Avem destul timp să stăm de vorbă.

– Dar dacă ne înșelăm?

El ridică din umeri.

– Să sperăm că nu.

Alice păstră tăcerea o vreme.

– Vreau să cunosc adevărul, spuse ea pe un ton ferm de care se minună și ea însăși.

Bătrânul zâmbi.

– *Ieu tanben.* Și eu la fel.

CAPITOLUL 65

Will era suficient de conştient ca să-şi dea seama că îl târăsc în jos pe scărița strâmtă de la subsol, apoi de-a lungul unui coridor din beton, pentru ca mai apoi să treacă printre două uşi. Capul îi atârna în față. Mirosul de tămâie se estompase acum, cu toate că încă mai plutea ca o amintire în penumbra tăcută de sub pământ.

La început, el crezu că o să-l ducă în cameră şi că o să-l omoare. Amintirea blocului de piatră de la baza altarului şi a sângelui de pe pardoseală îi străbătu fugar gândurile. Apoi însă, fusese împins peste o treaptă. Simți aerul proaspăt al dimineții şi pricepu că se află în aer liber, undeva pe o alee ce se întindea dincolo de rue du Cheval Blanc. Adulmecă mirosurile familiare ale dimineții – cafeaua râşnită şi resturile de mâncare din pubele. Nu departe de el auzi maşina de gunoi. Will realiză că probabil aşa scoseseră şi cadavrul lui Tavernier din casă, pentru a-l arunca mai apoi în râu.

Îl trecu un fior pe şira spinării şi se zbătu puțin doar cât să constate că are mâinile şi picioarele legate. Surprinse zgomotul unui portbagaj care se deschise. Îl ridicară şi-l împinseră înăuntru. Nu era un loc obişnuit. Se găsea într-un fel de ladă mare. Mirosea a plastic.

Se rostogoli încet într-o parte şi capul i se lovi de spatele containerului. Pielea din jurul rănii se crăpă şi mai tare. Înțepându-l şi usturându-l, sângele începu să i se prelingă pe tâmple. Nu-şi putea mişca mâinile ca să se şteargă.

Acum îşi aminti cum stătea în fața uşii de la birou. Apoi durerea crâncenă care îl fulgerase când François-Baptiste îl lovise în cap

cu pistolul; genunchii i se înmuiaseră; vocea impunătoare a lui Marie-Cécile care cerea să i se spună ce se întâmplă.

O mână aspră îl apucă de braţ. Îi suflecă mâneca şi vârful subţire al unui ac îi pătrunse în carne. Ca şi înainte. Sunetul unor siguranţe ce se închid şi al unei prelate ce-i acoperi închisoarea.

Drogul i se răspândi în vene, rece, plăcut, amorţindu-i durerea. Ameţeală. Leşină şi se trezi de câteva ori. Maşina prinse viteză. I se făcea greaţă ori de câte ori luau o curbă şi capul i se înclina într-o parte şi-n alta. Se gândi la Alice. Mai mult decât orice, îşi dorea s-o vadă. Să-i spună că încercase tot ce fusese cu putinţă. Că nu o dezamăgise.

Avea halucinaţii acum. Prin faţa ochilor se scurgeau apele învolburate, de un verde ca de smârc, ale râului Eure. Apa îi intra în nări şi în plămâni. Will se chinui să se agaţe de imaginea lui Alice, cu ochii ei căprui şi zâmbetul cald. Dacă înfăţişarea ei nu se risipea ca un fum, atunci mai avea o şansă.

Dar frica de înec, spaima de a muri într-un loc străin care nu însemna nimic pentru el deveni mai puternică. Alunecă în braţele întunericului.

În Carcassonne, Paul Authié stătea pe balcon, privind râul Aude, cu o cană de cafea în mână. Se folosise de O'Donnell drept momeală pentru a-l atrage pe François-Baptiste de l'Oradore, însă respingea instinctiv ideea de a-i înmâna o carte falsă. Băiatul îşi va da seama că e o făcătură. În plus, voia ca el să vadă cu ochii lui starea în care se găsea femeia răpită şi să priceapă că fusese tras pe sfoară.

Authié puse cana pe masă şi îşi încheie manşetele de la cămaşa albă, apretată. Singura opţiune rămânea să se confrunte personal cu François-Baptiste – singur – şi să-i spună că o va aduce pe O'Donnell şi cartea la Pic de Soularac, tocmai la timp pentru ceremonie.

Regreta profund că nu recuperase inelul, cu toate că încă mai credea că Giraud i-l dăduse lui Audric Baillard şi că acesta va veni de bunăvoie la Pic de Soularac. Authié nu se îndoia că bătrânul se afla undeva acolo, urmărindu-i.

Alice Tanner constituia însă o problemă şi mai mare. Discul pe care-l menţionase O'Donnell îl chinuia la fel de tare, pentru că nu-i

înțelegea semnificația. Tanner rămânea în mod surprinzător departe de atingerea lui. Scăpase de Domingo și de Braissart în cimitir. Pierduseră mașina de sub observație câteva ore ieri și când în sfârșit semnalul reapăru în dimineața asta, descoperiră că vehiculul era parcat în depoul Hertz din aeroportul Toulouse.

Authié își prinse crucifixul de la gât cu degetele sale subțiri. Până la noapte totul se va termina. Textele eretice, ba chiar ereticii înșiși vor fi distruși.

Din depărtare, clopotele catedralei începură să-i cheme pe credincioși la liturghie. Authié își privi ceasul. Va merge să se spovedească. Odată păcatele iertate, va îngenunchea la altar și va prima Sfânta Cuminecătură. Atunci va fi gata, trup și suflet, să ducă la bun sfârșit lucrarea Domnului.

Will simți cum dubița încetinește, apoi iese de pe șosea și apucă pe un drum de țară.

Șoferul conducea cu grijă, ocolind hârtoapele și gropile. Lui Will îi clănțăneau dinții în gură ori de câte ori mașina se poticnea, se smucea și se zdruncina în urcușul ei pe deal.

În cele din urmă se opri. Și motorul tăcu.

Mașina se legănă când cei doi inși coborâră din ea. Portierele se trântiră cu putere, după care se auzi și închiderea centralizată. Deși avea mâinile legate la spate, Will nu se dădu bătut și încercă să slăbească legăturile. Progresa încet. Spatele îl durea îngrozitor din cauza poziției incomode în care zăcuse atâta timp.

Brusc, ușile din spate se deschiseră. Rămase nemișcat, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Siguranțele containerului de plastic se desfăcură cu un declic. Unul din indivizi îl apucă de subsuori, în timp ce al doilea de picioare. Îl târâră afară și îl așezară pe pământ.

Chiar și-așa drogat cum era, Will înțelese că se află la mulți kilometri distanță de civilizație. Soarele dogorea, iar prospețimea și tăria aerului îi spuneau că se găsește într-un spațiu virgin. O tăcere desăvârșită stăpânea împrejurimile. Nici mașini, nici oameni. Will clipi. Încercă să-și focalizeze privirea, dar lumina îl orbea. Aerul era prea puternic. Razele îi ardeau ochii, transformând totul în alb.

Acul hipodermic îi străpunse brațul și senzațiile familiare ale drogului începură să-i curgă prin vene din nou. Bărbații îl săltară în picioare și se opintiră să-l târască în sus pe deal. Urcușul era abrupt și le auzea răsuflarea hârâită, iar sudoarea lor îi umplea nările.

Pietrișul scrâșnea sub pantofi. Apoi crenguțele plesniră sub greutatea lor. Și în sfârșit, moliciunea ierbii.

Pe jumătate leșinat, înțelese că fluierul ce-l auzea în permanență în cap era oftatul fantomatic al vântului.

CAPITOLUL 66

Comisarul Poliției Judiciare din Haute-Pyrenées intră în biroul inspectorului Noubel din Foix și trânti ușa în urma lui.

– Sper ca motivul să fie unul serios, Noubel.

– Vă mulțumesc că ați venit, domnule. Nu v-aș fi deranjat de la masa de prânz dacă socoteam că treaba mai poate aștepta.

Celălalt mormăi.

– I-ai găsit pe cei care l-au omorât pe Biau?

– Cyrille Braissart și Javier Domingo, îi confirmă Noubel, întinzându-i un fax care venise doar cu câteva minute mai devreme. N-am nici o îndoială că despre ei este vorba. Mașina care l-a accidentat pe Yves a fost abandonată la frontiera dintre Spania și Andorra ieri. Se opri să-și șteargă sudoarea de pe nas și de pe frunte. Lucrează pentru Paul Authié, domnule.

Comisarul se lăsă cu toată greutatea pe marginea biroului.

– Te ascult.

– Ați auzit zvonurile despre el? Cum că ar fi membru al organizației *Noublesso Véritable*?

Bărbatul încuviință din cap.

– Am vorbit cu poliția din Chartres în după-amiaza asta – urmând firul cu Shelagh O'Donnell – și mi-au confirmat că fac investigații în privința legăturilor dintre organizație și crima care a avut loc la începutul săptămânii.

– Și ce amestec are Authié?

– Cadavrul a fost recuperat rapid datorită unui telefon anonim.

– S-a dovedit că era vorba de Authié?

– Nu, recunoscu Noubel, dar există dovezi că s-a întâlnit cu un jurnalist care a dispărut la rândul lui. Poliția din Chartres crede că e ceva necurat la mijloc. Văzând expresia sceptică de pe chipul șeful său, Noubel continuă repede: Săpăturile de la Pic de Soularac au fost susținute financiar cu multă discreție de Madame de l'Oradore. Banii din spatele expediției îi aparțin cu certitudine. Brayling, directorul sitului avansează ideea că O'Donnell a dispărut pentru că ar fi furat niște artefacte. Dar prietenii ei nu cred asta. Făcu o pauză. Sunt sigur că Authié a pus mâna pe ea, fie la ordinele doamnei l'Oradore, fie din proprie inițiativă.

Ventilatorul din biroul său se stricase și el asuda din greu. Simțea broboanele de transpirație cum i se strâng la subsuori.

– Cam șubredă teoria ta, Noubel.

– *Madame* l'Oradore a fost în Carcassonne de marți până miercuri, domnule. S-a întâlnit de două ori cu Authié. Am convingerea că s-au dus împreună la Pic de Soularac.

– Dar nu e nici o crimă în asta.

– Când am venit la birou azi-dimineață, mă aștepta acest mesaj, domnule, replică inspectorul. Atunci am hotărât că dețin suficiente informații ca să vă cer această întâlnire.

Noubel apăsă butonul robotului telefonic. Vocea lui Jeanne Giraud umplu camera. Comisarul ascultă, întunecându-se la față tot mai tare.

– Cine e femeia? întrebă el, după ce ascultă mesajul și a doua oară.

– Bunica lui Biau.

– Și Audric Baillard?

– Scriitor și un prieten vechi de-al ei. A însoțit-o la spitalul din Foix.

Comisarul își puse mâinile în șold și-și plecă fruntea. Noubel vedea cum calculează posibilele consecințe în caz că porneau pe urma lui Authié și dădeau greș.

– Și ești tu sigur că tot ce avem până acum îi poate lega pe Domingo și pe Braisart de Biau, *și* pe Authié?

– Descrierile se potrivesc, domnule.

– Se potrivesc cu jumătate din locuitorii Ariège-ului, bombăni el.

– O'Donnell lipsește de trei zile, domnule.

Comisarul oftă și se ridică de pe marginea biroului.

– Și ce vrei să faci, Noubel?

– Vreau să-i înhaț pe Braissart și pe Domingo, domnule.

Celălalt încuviință din cap.

– Și mai am nevoie și de un mandat de percheziție. Authié deține o mulțime de proprietăți, inclusiv o fermă părăsită în munții Sabarthès, înregistrată pe numele fostei sale soții. Dacă O'Donnell se află în mâinile lui, avem toate șansele să o găsim acolo.

Comisarul dădu din mână negativ.

– Poate dacă l-ați suna direct pe prefect...

Noubel așteptă.

– Bine, bine. Îndreptă un deget îngălbenit de nicotină spre el. Dar mă jur, Claude, că dacă dai greș, vei răspunde de unul singur. Authié este un om influent. Cât despre *Madame* de l'Oradore... Își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Dacă nu ai grijă să fie totul ca la carte, te vor sfâșia în bucăți și nu voi putea face nimic ca să-i opresc.

Se întoarse și porni spre ușă. Chiar înainte să iasă, se opri.

– Amintește-mi, cine ziceai că e Baillard ăsta? Îl cunosc? Numele mi se pare familar.

– Scrie despre catari. Este expert și în Egiptul Antic.

– Parcă nu e el...

Noubel așteptă.

– Nu, nimic, spuse comisarul. Oricum, doamna Giraud putea face din țânțar armăsar.

– Așa e, domnule, însă cu toate acestea vă mărturisesc că n-am reușit să-l localizez pe Baillard. Nimeni nu l-a mai văzut de când a plecat de la spital cu *Madame* Giraud miercuri noapte.

– Bine, te sun când am hârtiile semnate. O să fii aici, da?

– De fapt, domnule, rosti el precaut, m-am gândit să mă mai întâlnesc odată cu englezoaica. E prietenă cu O'Donnell. Poate știe ceva.

– Lasă, că te găsesc eu.

Imediat ce șeful lui plecă, Noubel dădu câteva telefoane, își puse haina și se îndreptă spre mașină. După calculele lui, avea suficient

timp să meargă până la Carcassonne și să se și întoarcă înainte să se fi uscat cerneala de pe mandatul de percheziție.

Pe la patru și jumătate, Noubel stătea la masă cu omologul său din Carcassonne. Arnaud Moureau era un vechi prieten. Inspectorul știa că-i poate vorbi deschis. Îi întinse o bucată de hârtie peste masă.

– Doctor Tanner a spus că va sta aici.

Lui Moureau îi luă câteva minute ca să verifice dacă fata se cazase acolo.

– E un hotel drăguț, chiar în afara zidurilor Cetății, la mai puțin de cinci minute de rue de la Gaffe. Conduc eu?

Recepționera deveni extrem de agitată, văzând că doi polițiști o interoghează. Se dovedi un martor imposibil, gata să plângă la orice remarcă. Noubel se enervă din ce în ce mai tare până când Moureau interveni. Abordarea lui mai blândă dădu rezultate ceva mai concrete.

– Așadar, Sylvie, spuse el blajin. Domnișoara Tanner a părăsit hotelul ieri-dimineață devreme, da?

Ea încuviință.

– Și a zis că se va întoarce astăzi? Aș vrea să mă lămuresc exact.

– *Oui.*

– Și n-ai auzit nimic altceva. N-a dat vreun telefon sau ceva de genul ăsta?

Ea scutură din cap că nu.

– Bun. Acum, ai mai putea să ne spui ceva? De exemplu, a avut vreun vizitator cât a stat aici?

Recepționera ezită.

– A venit ieri o femeie, în zori, cu un mesaj.

Noubel nu se putu abține să deschidă gura.

– La ce oră?

Moureau îi făcu semn să tacă.

– Ce înseamnă „în zori", Sylvie?

– Eu am intrat în tură la șase dimineața. Nu mult după aceea.

– Domnișoara Tanner părea s-o cunoască? Era vreo prietenă?

– Nu știu. Nu cred. A fost destul de surprinsă.

– Ne eşti de mare ajutor, Sylvie, spuse Moureau. Poţi să ne spui ce te-a făcut să crezi asta?

– I-a cerut domnişoarei Tanner să se întâlnească cu cineva în cimitir. Mi s-a părut un loc ciudat de întâlnire.

– Cu cine? se repezi Noubel. Ai auzit vreun nume?

Părând şi mai îngrozită, Sylvie scutură din cap.

– Nu ştiu nici măcar dacă s-a dus.

– În regulă. Te descurci foarte bine. Altceva poţi să ne mai spui?

– A sosit şi o scrisoare pentru ea.

– Cu poşta sau adusă de cineva?

– A fost chestia aia cu schimbatul camerelor, se auzi o voce din spate.

Sylvie se răsuci, privind furioasă spre băiatul ascuns în spatele unui maldăr de cutii din carton de lângă bucătărie.

– La naiba....

– Ce chestie? interveni Noubel.

– N-am fost aici, spuse încăpăţânată fata.

– Dar pun pariu că ştii cum stă treaba.

– Domnişoara Tanner a susţinut că cineva a intrat în camera ei. Miercuri noapte. A cerut să-i dăm altă cameră.

Noubel se încordă şi ocoli recepţia ca să meargă în spate.

– Provocând o grămadă de muncă suplimentară pentru toată lumea, nu? rosti Moureau blând şi ţinând-o ocupată pe Sylvie.

Noubel se ghidă după mirosurile de mâncare şi-l descoperi pe băiat destul de repede.

– Tu erai aici miercuri noapte?

Băiatul zâmbi ţanţoş.

– De serviciu, la bar.

– Ai văzut ceva?

– Am văzut o femeie năpustindu-se pe uşă şi pornind în urmărirea unui individ. N-am aflat că e vorba de domnişoara Tanner decât după aia.

– Pe bărbat l-ai observat?

– Nu prea. Mai mult pe ea am băgat-o de seamă.

Noubel scoase fotografiile din sacou şi i le vârî băiatului sub nas.

– Îl recunoşti pe vreunul dintre ei?

– P-ăsta l-am mai văzut. Avea un costum drăguţ. Nu părea turist. Ieşea din tipar, ca să zic aşa. Se învârtea pe aici. Marţi, miercuri poate. Dar nu sunt sigur.

Moureau reuşise s-o facă pe Sylvie să zâmbească până când Noubel se întoarse la recepţie.

– L-a identificat pe Domingo. A zis că l-a văzut pe aici prin hotel.

– Asta nu-l transformă într-un infractor, totuşi, murmură Moureau.

Noubel împinse pozele pe tejghea sub ochii recepţionerei.

– Ţi se pare cunoscut vreunul dintre ei?

– Nu, spuse ea, scuturând din cap, cu toate că... Ezită puţin, apoi puse degetul pe chipul lui Domingo. Femeia care a întrebat de domnişoara Tanner semăna foarte bine cu omul acesta.

Noubel schimbă o privire cu Moureau.

– Sora lui?

– O să verific.

– Mi-e teamă că va trebui să-ţi cerem permisiunea să intrăm în camera domnişoarei Tanner, spuse Noubel.

– Nu pot să fac aşa ceva!

Moureau nu ţinu cont de obiecţiile ei.

– N-o să stăm decât cinci minute. Va fi mai uşor pentru toată lumea, Sylvie. Dacă e să aşteptăm aprobarea managerului, atunci ne vom întoarce cu o echipă întreagă. Şi nimeni n-o să-şi mai poată vedea de treburi aşa cum se cuvine.

Sylvie luă o cheie dintr-un cârlig şi îi conduse în camera lui Alice, părând speriată şi nervoasă în acelaşi timp.

Ferestrele erau închise şi perdelele trase. Îi izbi un aer stătut. Patul fusese aranjat cu grijă şi după o scurtă inspecţie în baie traseră concluzia că se schimbaseră prosoapele şi paharele cu altele curate.

– Nimeni n-a mai intrat aici de când camerista a făcut curăţenie ieri-dimineaţă, mormăi Noubel.

În baie nu găsise nici un obiect personal.

– Altceva? întrebă Moureau.

Celălalt clătină din cap că nu, apoi se îndreptă spre şifonier. Aici dădu peste valiza lui Alice.

– Se pare că nu și-a despachetat nimic după ce a schimbat camerele. Evident că și-a luat cu ea pașaportul, telefonul, lucruri de bază, spuse el, plimbându-și degetele pe sub marginea saltelei.

Cu ajutorul unei batiste, Noubel trase sertarul de la noptieră. Acesta conținea un flacon cu pastile împotriva durerilor de cap și cartea lui Audric Baillard.

– Moureau, rosti el aspru.

Când îi întinse cartea, o mică bucățică de hârtie alunecă dintre paginile acesteia și căzu pe podea.

– Ce e?

Noubel o ridică, apoi se încruntă.

– Probleme? îl chestionă Moureau.

– Este scrisul lui Yves Biau, spuse el. Un număr din Chartres.

Își scoase telefonul ca să formeze numărul, dar mobilul sună înainte ca el să termine.

– Noubel, răspunse el răspicat.

Prietenul său îl privea fix.

– Vești excelente, domnule. Da. Imediat. Încheie convorbirea. Avem mandatul de percheziție, îl anunță el, pornind spre ușă. Mai repede decât m-am așteptat.

– Ce să-i faci! exclamă Moureau. Își face griji omul.

CAPITOLUL 67

– Mergem afară? îi propuse Audric. Măcar până când căldura se va înteți.

– Ar fi minunat, replică Alice, ieșind împreună cu el din căsuța cât o cutie de chibrituri.

Avea senzația că trăiește un vis, în care lucrurile se mișcau cu încetinitorul. Imensitatea munților, văzduhul senin, gesturile tihnite și molatece ale lui Baillard.

Tânăra simți cum tensiunea și confuzia ultimelor zile se risipesc.

– Aici cred că e bine, spuse bătrânul cu o voce caldă, oprindu-se lângă o movilită acoperită cu iarbă.

Se așeză și-și întinse picioarele lungi și subțiri în față, ca un băiețel.

Tânăra ezită, apoi se lipi și ea de pământul primitor. Își trase genunchii la bărbie, înconjurându-i cu brațele. Observă că el zâmbește din nou.

– Ce e? întrebă ea, revenindu-și brusc din visare.

Audric scutură din cap.

– *Los reasons*. Ecourile. Iartă-mă, *Madomaisèla* Tanner. Iartă un biet bătrân și nebuniile sale.

Nu înțelegea ce îl făcea să zâmbească în felul acela, dar pe ea o bucura.

– Vă rog, spuneți-mi Alice. *Madomaisèla* sună așa de oficial.

– Foarte bine, răspunse el, plecându-și fruntea.

– Vorbiți mai degrabă occitană decât franceză? îl întrebă ea.

– Amândouă.

– Și altele de asemenea?

Bărbatul zâmbi ironic.

– Engleza, araba, spaniola, ebraica. Poveștile își modifică forma, își schimbă caracterul, capătă culori diferite, în funcție de cuvintele folosite, de limba în care alegi să le relatezi. Uneori sunt mai serioase, alteori mai jucăușe și câteodată mai melodioase. Aici, în regiunea asta, numită Franța în ziua de azi, se vorbea *langue d'Oc. Langue d'oïl*, strămoașa francezei moderne, a fost limba cotropitorilor. Astfel de alegeri îi despart pe oameni. Dar nu asta vrei tu să auzi, gesticulă el. Vrei să afli despre oameni, nu despre teorii, corect?

Veni rândul ei să zâmbească.

– Am citit una dintre cărțile dumneavoastră, *Monsieur* Baillard, pe care am găsit-o în casa mătușii mele din Sallèles d'Aude.

Bătrânul încuviință din cap.

– E un loc superb. Canal de Jonction. Șiruri de tei și *pin parasols* pe țărmuri. Făcu o pauză, apoi continuă: Știai că unul dintre conducătorii cruciadei, Arnald-Amalric, a primit o casă în Sallèles? Și altele în Carcassona și în Besièrs?

– Nu, zise fata. Mai devreme, când am sosit aici, ați spus că Alaïs n-a murit înainte să-i vină vremea. Ea... a supraviețuit asediului Carcassonnei?

Alice constată cu surprindere că inima îi bătea cu putere.

– Da. A părăsit cetatea însoțită de un băiat, Sajhë, nepotul unuia dintre păzitorii Trilogiei Labirintului. Își ridică privirea să vadă dacă fata îl urmărește, apoi continuă la îndemnul ei tacit: Se îndreptau spre acest loc, spuse el. În limba veche, Los Seres înseamnă crestele munților, muchiile.

– De ce aici?

– *Navigataire*, cel care conducea *Noublesso de los Seres*, față de care tatăl ei și bunica lui Sajhë juraseră credință, îi aștepta aici. Pentru că Alaïs se temea să nu fie urmărită, a ales un drum ocolit, mai întâi îndreptându-se spre Fanjeaux, apoi spre sud prin Puivert și Lavelanet, după care prin vest, spre munții Sabarthès. După ce Carcassona a căzut, ținuturile s-au umplut de soldați. Mișunau pe pământurile noastre ca niște șobolani. Mai erau și tâlharii care îi jefuiau fără milă pe refugiați. Cei doi au călătorit numai dimineața devreme și noaptea

târziu, adăpostindu-se de soarele muşcător din timpul zilei. A fost o vară extrem de călduroasă, aşa că dormeau afară. Au supravieţuit cu nuci, afine, fructe şi tot ce au găsit. Alaïs evita oraşele, mai puţin atunci când ştia că se pot adăposti într-o casă primitoare şi sigură.

– De unde ştiau unde să meargă? întrebă Alice, amintindu-şi propria călătorie.

– Sajhë avea o hartă, pe care i-o dăduse...

Bătrânul se opri, copleşit de mâhnire. Alice nu-şi explică de ce, dar se întinse şi-l luă de mână. Gestul păru să-l liniştească.

– Au înaintat constant, depănă el firul povestirii, ajungând în Los Seres cu puţin timp înainte de sărbătoarea Sfântului Mihail, la sfârşitul lui septembrie, exact când toamna aurise împrejurimile. Aici, în munţi, mirosea a frunze uscate şi a pământ jilav. Fumul miriştilor arse plutea peste câmpuri. Era o lume nouă pentru ei, diferită de umbrele, străduţele şi zidurile sufocante ale Carcassonei. Ce lumină! Cerurile păreau nesfârşite. Se opri, lăsându-şi privirile să alunece peste priveliştea splendidă ce se întindea în faţa lor. Înţelegi?

Ea încuviinţă, hipnotizată de vocea lui.

– Harif, cel căruia i se spunea *Navigataire*, îi aştepta. Baillard îşi plecă fruntea. Când a auzit tot ce s-a întâmplat, a plâns amarnic pentru sufletul tatălui ei şi pentru Simeon, de asemenea. Pentru pierderea cărţilor şi pentru generozitatea lui Esclarmonde, care îi lăsase pe Alaïs şi pe Sajhë să călătorească fără ea, din grija pe care o purta *Cărţii Cuvintelor*.

Se opri din nou şi păstră tăcerea pentru o vreme. Alice nu dorea să-l întrerupă şi nici să-l grăbească. Povestea avea să fie spusă de la sine. Îi va vorbi atunci când va fi pregătit.

Chipul lui se îmblânzi.

– A fost o perioadă binecuvântată, atât în munţi, cât şi pe câmpii, sau cel puţin aşa părea la prima vedere. În ciuda ororilor de nedescris săvârşite la Besièrs, locuitorii Carcassonei credeau că foarte curând li se va permite să se întoarcă acasă. Mulţi îşi puneau speranţa în biserică. Socoteau că dacă ereticii vor fi exilaţi pe vecie, atunci vieţile lor vor reveni la normal.

– Dar cruciaţii n-au mai plecat.

– A fost un război de cucerire, nu o luptă pentru credință, spuse el. După ce, în 1209, Cetatea a fost cucerită, Simon de Montfort a fost ales viconte, în ciuda faptului că Raymond-Roger Trencavel încă mai trăia. Mințile moderne nu pot pricepe ce jignire îngrozitoare constituia acest lucru. Încălca orice tradiție și cod al onoarei. Războiul era finanțat, în parte, de recompensele plătite de familiile nobile. Dacă nu era condamnat din cauza unei crime, ținuturile unui senior nu erau niciodată confiscate și dăruite altuia. N-a existat un indiciu mai clar în privința disprețului pe care-l manifestau nordicii față de Pays d'Oc.

– Ce s-a întâmplat cu vicontele Trencavel? întrebă tânăra. Numele lui e reamintit peste tot în Cetate.

– Pe bună dreptate. A murit – asasinat – după trei luni petrecute în închisoarea castelului Comtal, în noiembrie 1209. De Montfort a susținut că a murit din cauza pântecăraiei, așa cum i se spunea pe atunci. Dizenterie. Nimeni n-a crezut un asemenea lucru. Periodic, oamenii s-au răsculat nemulțumiți, până când Montfort a fost nevoit să-i ofere moștenitorului în vârstă de doi ani al lui Raymond-Roger o rentă anuală de 3 000 de soli, drept răsplată pentru preluarea rangului de viconte.

În mintea lui Alice apăru razant un chip. O femeie curajoasă, serioasă, frumoasă, devotată fiului și soțului său.

– *Dame* Agnès, murmură ea.

Baillard o privi țintă.

– Nici numele ei n-a pierit dintre zidurile Cetății, rosti el încet. De Montfort a fost un catolic înflăcărat. El – și poate că numai el – dintre toți cruciații a crezut că acționează în numele Domnului. A stabilit un bir pentru fiecare locuință în favoarea Bisericii și a introdus zeciuiala pe primele fructe care veneau din nord. *La Ciutat* fusese învinsă, dar fortărețele din Minervois, Muntele Negru și din Pirinei au refuzat să se predea. Pedro, regele Aragonului, nu l-a acceptat ca vasal; Raymond VI, unchiul vicontelui Trencavel, s-a retras la Toulouse; conții de Nevers și Saint-Pol, precum Guy d'Evreux s-au întors în nord. Simon de Montfort intrase în posesia Carcassonei, dar era izolat.

Negustorii, comercianții, țesătorii au adus vești despre noi asedii și bătălii, bune și rele. Montréal, Preixan, Pamiers au căzut, dar Cabaret rezista. În primăvara lui 1210, în aprilie, după trei luni de asediu, de Montfort a ocupat orașul Bram. A poruncit soldaților să-i prindă pe cei din garnizoană și să le scoată ochii. Un singur om a fost cruțat și însărcinat să ducă vestea nenorocirii lui Cabaret, un avertisment clar ca toți cei care se opuneau să nu se aștepte la milă. Sălbăticiile și oprimările s-au întețit din ce în ce. În iulie 1210, de Montfort a atacat fortăreața Minerve. Orașul este protejat pe două laturi de grohotișuri stâncoase adânci, tăiate în decursul a mii de ani de râurile ce străbat ținutul respectiv. Mult deasupra satului, de Montfort a instalat un *trébuchet* uriaș, cunoscut și sub numele de *La Malvoisine* – vecinul rău. Se opri și se întoarse spre Alice. Acum există acolo o imitație a acestuia. Lucru ciudat. Timp de șase săptămâni, de Montfort a bombardat satul. Când Minerve a căzut în cele din urmă, o sută patruzeci de preoți *parfait* au refuzat să se căiască și au fost arși pe același rug. În mai 1211, invadatorii au ocupat Lavaur, după un asediu de o lună. Catolicii l-au numit „scaunul lui Satana". Într-un fel, aveau dreptate. Era căminul episcopului catar de Toulouse și a sutelor de preoți și preotese *parfait* care locuiau în pace și liniște acolo.

Baillard își ridică paharul la buze și bău.

– Aproape patru sute de *credentes* și preoți *parfait* au fost arși, inclusiv Amaury de Montréal, care a condus rezistența, alături de cei optzeci de cavaleri ai săi. Spânzurătoarea s-a prăbușit sub greutatea lor. Francezii au fost nevoiți să le taie beregata. Ațâțați de mirosul sângelui, invadatorii au năvălit în oraș căutând-o pe doamna de Lavaur, Guirande, sub protecția căreia trăiseră creștinii *Bons Homes*. Au prins-o și au siluit-o. Au târât-o pe străzi ca pe o criminală oarecare, apoi au aruncat-o în fântână și au lovit-o cu pietre până când au ucis-o. A murit îngropată de vie. Sau poate înecată.

– Ei știau cât de gravă era situația?

– Alaïs și Sajhë au auzit câte ceva, dar la mai multe luni după ce evenimentele se petrecuseră. Războiul încă se mai dădea în câmpie. Trăiau modest, dar fericiți, aici în Los Seres, cu Harif. Strângeau lemne, puneau carne la saramură pentru lunile lungi de iarnă... Au

învățat cum să facă pâine și să întărească acoperișul cu stuf împotriva furtunilor. Glasul lui Baillard se îmblânzi. Harif l-a învățat pe Sajhë să citească, mai întâi în *langue d'Oc*, apoi în limba invadatorilor, dar și puțin în arabă și ebraică. Zâmbi. Sajhë a fost un elev încăpățânat, preferând mai degrabă activitățile trupului decât ale minții, dar cu ajutorul lui Alaïs a perseverat.

– Probabil că voia să-i demonstreze ceva.

El îi aruncă o privire piezișă, dar nu făcu nici un comentariu.

– Nimic nu s-a schimbat până după sfârșitul Postului Mare, când Sajhë a împlinit treisprezece ani. Atunci Harif i-a spus că-și va face ucenicia la curtea lui Pierre-Roger de Mirepoix. Urma să devină cavaler.

– Și Alaïs ce părere a avut?

– S-a bucurat pentru el, având în vedere că băiatul își dorise dintotdeauna asta. În Carcassona, nu-și mai dezlipea privirile de la scutierii care lustruiau cizmele și coifurile stăpânilor. Se furișa în *lices* ca să urmărească turnirul. Viața de cavaler îi depășea condiția, dar asta nu-l împiedicase să se viseze călare, purtându-și propriul blazon. Acum, în sfârșit, i se oferise șansa de a dovedi lumii că poate.

– Și a plecat?

– Da. Pierre-Roger Mirepoix a fost un stăpân pretențios, dar drept și avea o reputație bună în ceea ce privește pregătirea tinerilor. Sarcina s-a dovedit dificilă, dar băiatul era isteț și prindea repede, așa că nu s-a dat bătut. A învățat să arunce cu lancea. A deprins lupta cu spada, cu buzduganul și cu pumnalul. A exersat cum să stea drept într-o șa înaltă.

Preț de câteva clipe, Alice îl urmări cum privește munții pierdut în gânduri și se miră, nu pentru prima dată, cum oamenii aceia din trecut, în a căror companie Baillard își petrecuse aproape întreaga viață, deveniseră sânge din sângele lui.

– Și Alaïs ce a făcut în tot acest timp?

– Câtă vreme Sajhë a fost în Mirepoix, Harif a început s-o instruiască în riturile și ritualurile frăției *Noublesso*. Ea avea deja talente de tămăduitor și era o femeie cu judecată limpede. Erau puține bolile, ale trupului sau spiritului, pe care ea să nu le poată trata. Harif a mai învățat-o despre stele, despre modelele care alcătuiesc lumea, dezvăluindu-i

înțelepciunea misticilor antici din ținutul de unde venea el. Alaïs simțea că Harif urmărește un scop ascuns. Știa că o pregătește – ca de altfel și pe băiat – pentru o misiune anume. Trase aer în piept și continuă: Între timp, Sajhë nu prea se gândea la micul lor sătuc. Când și când mai ajungeau veşti despre Alaïs în Mirepoix, prin intermediul păstorilor sau al preoților *parfait,* însă ea nu-l vizita niciodată. Din cauza surorii sale Oriane, Alaïs era declarată fugară și pe capul ei se pusese un preț mare. Harif i-a trimis bani lui Sajhë să-și cumpere o platoșă, un cal, armură și o spadă. A fost uns cavaler când abia împlinise cincisprezece ani. Ezită puțin. Nu peste multă vreme a plecat la război. Cei care trecuseră de partea francezilor, sperând clemență, și-au încălcat jurămintele, printre ei numărându-se și contele de Toulouse. De data asta, la chemarea lui, Pedro II de Aragon și-a asumat responsabilitățile pe care le avea față de vasalii săi și în ianuarie 1213 ei au pornit spre nord. Alături de contele de Foix, au reușit să provoace destule pierderi în rândul armatelor slăbite ale lui de Montfort. În luna septembrie a aceluiași an, cele două oști, nordul și sudul, s-au înfruntat la Muret. Pedro era un cârmuitor curajos și un strateg dibaci, însă atacul a fost prost condus și în mijlocul bătăliei și-a găsit sfârșitul. Sudul își pierduse liderul. Baillard se opri. Printre cei care luptau pentru independență era și un cavaler din Carcassona, Guilhem du Mas. S-a descurcat destul de bine. Oamenii îl apreciau și căutau să fie în preajma lui.

O nuanță ciudată se simțea în vocea bătrânului, un soi de admirație amestecată cu ceva pe care Alice nu reuși să-l identifice.

– Pe douăzeci și cinci iunie 1218, Lupul a fost asasinat.

– Lupul?

Bărbatul își ridică mâinile.

– Iartă-mă. În cântecele vechi, cum ar fi *Canso de lo Crosada,* lui de Montfort i se spunea lupul. A murit în timp ce asedia Tolosa. Lovit în cap de ghiuleaua unei catapulte, despre care se zice că era mânuită de o femeie.

Alice nu se putu abține să nu zâmbească.

– I-au cărat trupul înapoi la Carcassona și l-au îngropat în stilul celor din nord. Inima, ficatul și stomacul au fost duse la Sant-Cerni,

iar oasele la Sant-Nasari ca să fie îngropate sub o piatră mortuară, care acum este atârnată pe peretele transeptului de sud al Bazilicii. Poate că ai observat-o când ai vizitat *Cetatea*, nu?

Alice se înroşi.

– Ăăăă... nu m-am simţit în stare să intru în catedrală, recunoscu ea.

Baillard îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar nu mai adăugă nimic despre piatră.

– Fiul lui Simon de Montfort, Amaury, i-a succedat, însă neavând calităţile de conducător ale tatălui său, foarte curând a început să piardă din ţinuturile cucerite de părintele lui. În 1224, Amaury a capitulat. Familia de Montfort a renunţat la pământurile Trencavel. Sajhë se putea întoarce acasă. Pierre-Roger de Mirepoix s-a împotrivit iniţial, dar cavalerul...

Se opri brusc, se ridică în picioare şi coborî puţin dealul. Îşi reluă povestea fără să se uite la Alice.

– Avea douăzeci şi şase de ani, spuse el. Alaïs era mai mare, dar Sajhë... nu-şi pierduse speranţa. O privea pe fată cu alţi ochi, trecuseră de etapa frate şi soră. Ştia că nu se pot căsători, deoarece Guilhem du Mas încă mai trăia, dar visa, mai ales acum când se transformase într-un adevărat bărbat, că între ei se poate naşte ceva.

Alice ezită, apoi se duse după el. Când îşi puse mâna pe braţul lui, Audric tresări, de parcă uitase de prezenţa ei.

– Ce s-a întâmplat? spuse ea încet, simţindu-se dintr-odată tulburată.

Parcă urma să tragă cu urechea la o poveste intimă.

– Şi-a luat inima în dinţi şi i-a vorbit lui Alaïs. Harif ştia. Dacă Sajhë i-ar fi cerut sprijinul, l-ar fi sfătuit cu mare drag. Aşa însă, bătrânul se mulţumi să aştepte ceea ce se va petrece în continuare.

– Poate că Sajhë nu voia să accepte adevărul.

Baillard zâmbi trist.

– *Benlèu.* Poate.

Alice aşteptă.

– Aşadar..., îl îndemnă ea, când văzu că păstrează tăcerea. I-a spus Sajhë ce simte?

Baillard se răsuci pe călcâie şi o privi drept în ochi.

– Nu știi? șopti el. Mă rog la Dumnezeu să nu afli cum e să iubești așa de tare, fără să nădăjduiești ca dragostea ta să primească un răspuns pe măsură.

Alice sări în apărarea lui Alaïs, chiar dacă părea o nebunie.

– Dar îl iubea, rosti ea ferm. Ca pe un frate. Nu a fost îndeajuns?

Baillard zâmbi.

– S-a mulțumit cu ceea ce a primit, replică el. Dar îndeajuns? Nu. Deloc. Se întoarse și porni spre casă. Intrăm? o întrebă el, redevenind oficial. Mi-e cald. Iar dumneata, *Madomaisèla* Tanner, probabil că ești obosită după un drum așa lung.

Alice observă cât de palid, de epuizat arăta dintr-odată și se simți vinovată. Își privi ceasul și văzu că discutaseră mai mult decât își închipuise. Era ora prânzului.

– Desigur, rosti ea încet, oferindu-i brațul.

Merseră încet spre casă, unul lângă altul.

– O să te rog să mă ierți, spuse el, imediat ce intrară. Trebuie să dorm puțin. Nu vrei să te odihnești și tu?

– Sunt obosită, recunoscu ea.

– Când o să mă trezesc, voi pregăti ceva de mâncare, apoi îți voi termina povestea. Înaintea de lăsarea serii ne vom concentra și asupra altor lucruri.

Așteptă până când bătrânul trase draperia în urma lui. Apoi, simțindu-se incredibil de îndurerată, tânăra luă o pernă și o pătură și ieși din nou afară.

Se așeză undeva sub copaci. Își dădu seama atunci că se adâncise atât de mult în trecut, încât aproape că uitase de Shelagh și de Will.

CAPITOLUL 68

– Ce faci? întrebă François-Baptiste, intrând în camera din micuța cabană de pe Pic de Soularac.

Marie-Cécile stătea la o masă. *Cartea Numerelor* se sprijinea deschisă pe un suport negru. Nici nu-și ridică privirea.

– Studiez amplasarea camerei.

François-Baptiste se așeză lângă ea.

– Din vreun motiv anume?

– Ca să-mi amintesc elementele ce diferă între diagrama asta și labirintul din peșteră.

Femeia îl simți cum privește peste umărul ei.

– Și sunt multe? întrebă el.

– Câteva. Uite, continuă ea, arătându-i cu degetele ale căror unghii lăcuite în roșu se întrezăreau prin mănușile de protecție. Altarul nostru se află aici, după cum e marcat. În peșteră el este mai aproape de zid.

– Dar asta nu înseamnă că desenul labirintului e neclar?

Marie-Cécile îl privi, surprinsă de inteligența comentariului său.

– Dacă păzitorii originali au folosit *Cartea Numerelor* pentru ceremoniile lor, așa cum a procedat și *Noublesso Véritable*, n-ar trebui să fie la fel?

– Ba da, spuse ea. Nu există nici un mormânt, asta-i singura diferență evidentă, cu toate că groapa în care zăceau scheletele se află în exact aceeași poziție.

– Ai mai auzit ceva despre ele? se interesă băiatul.

Femeia scutură din cap că nu.

– Deci nici acum nu știm cine sunt.

Ea ridică din umeri.

– Are importanță?

– Presupun că nu, replică el.

Mama lui văzu cât îl deranjează lipsa ei de entuziasm.

– Pe de altă parte, continuă femeia, nu cred că vreunul dintre aceste aspecte contează. *Modelul* reprezintă elementul de bază și calea străbătută de *Navigatairé* în timp ce cuvintele sunt rostite.

– Ești sigură că poți citi pergamentul din *Cartea Cuvintelor?*

– Dacă ea provine din aceeași perioadă ca și celelalte, atunci da. Hieroglifele sunt destul de simple.

Nerăbdarea o copleși cu o asemenea tărie, încât își duse mâinile la gât de parcă cineva ar fi încercat s-o sugrume. În noaptea asta, puterea Graalului va pogorî asupra ei. Timpul va fi învins.

– Și dacă O'Donnell minte? spuse François-Baptiste. Dacă n-are cartea? Sau dacă Authié n-a găsit-o nici el?

Marie-Cécile deschise ochii, readusă cu picioarele pe pământ de vocea lui aspră și dură. Se uită chiorâș la el.

– *Cartea Cuvintelor* se află acolo, rosti ea.

Înfuriată că-i stricase buna dispoziție, ea închise *Cartea Numerelor* și o băgă la loc în învelitoarea ei. Așeză pe suport *Cartea Potiunilor.*

Pe dinafară, cele două volume păreau identice. Aceleași coperți de lemn acoperite cu piele și ținute la un loc de cureluțe subțiri din piele.

Pe prima pagină nu era desenat decât un mic potir auriu, în centru. Pe verso era goală. Pe a treia pagină se găseau cuvintele și imaginile ce apăreau și pe zidurile subsolului din rue du Cheval Blanc.

Prima literă a fiecărei pagini era colorată în roșu, galben sau albastru cu margini aurii, dar restul textului alcătuia o masă compactă în care cuvintele se înșiruiau legate unul de altul, fără să dea vreo șansă cititorului de a ști când se termină un paragraf sau altul.

Marie-Cécile răsfoi pergamentul până pe la jumătate.

Printre hieroglife se iveau mici desene ale unor plante și simboluri făcute cu verde. După ani întregi de studii și de cercetări, după ce scormonise în toată moștenirea culturală a familiei de l'Oradore, bunicul ei ajunsese la concluzia că nici una dintre ilustrații nu avea relevanță.

Doar hieroglifele scrise pe cele două pergamente ale Graalului contau. Restul – cuvinte, imagini, culori – serveau fie ca ornament, fie pentru a ascunde adevărul.

– E acolo, spuse ea, aruncându-i o privire dură lui François-Baptiste. Vedea îndoiala de pe chipul lui, dar hotărî să nu mai adauge nimic. Adu-mi lucrurile, rosti ea tăios. Și după aia, verifică unde a ajuns mașina.

Băiatul se întoarse câteva momente mai târziu cu gentuța ei pătrățoasă de farduri.

– Unde vrei s-o pun?

– Pe măsuța de toaletă, îi răspunse ea.

După ce el părăsi iarăși încăperea, Marie-Cécile se așeză pe taburet în fața măsuței. Gentuța era din piele maronie fină și purta inițialele sale aurite. O primise cadou de la bunicul ei.

Deschise capacul. Înăuntru se găseau o oglindă mare și câteva buzunărașe pentru pensule, șervețele, aplicatori de fard și o forfecuță de unghii. Fardurile se înșirau frumos și îngrijit pe mai multe rânduri. Rujuri, farduri de ochi, rimel, creion dermatograf, pudră. Unul dintre compartimentele de jos conținea trei cutiuțe mici din piele roșie pentru bijuterii.

– Unde sunt? întrebă ea, fără să se răsucească și simțindu-i din nou prezența.

– Nu foarte departe, replică François-Baptiste.

Vocea tânărului era extrem de încordată.

– El e bine?

Fiul ei se apropie și îi puse mâinile pe umeri.

– Îți pasă, *Maman?*

Marie-Cécile se privi în oglindă, apoi se uită la el. Păreau că pozează amândoi pentru un tablou de familie. Băiatul rostise vorbele pe un ton obișnuit, însă ochii îl trădau.

– Nu, răspunse ea, văzându-l cum se relaxează puțin. Doar mă interesează.

O strânse de umeri, după care îi dădu drumul.

– Trăiește, ca să-ți răspund la întrebare. Le-a făcut probleme când l-au scos din mașină, așa că au fost nevoiți să-l readucă la tăcere un pic.

Femeia își arcui sprâncenele.

– Sper că nu prea mult. Altminteri nu îmi este de nici un folos pe jumătate conștient.

– Ție? o chestionă el aspru.

Marie-Cécile își mușcă limba. François-Baptiste trebuia să rămână docil.

– *Nouă,* rectifică ea.

CAPITOLUL 69

Alice moţăia la umbra copacilor când Audric reapăru, două ore mai târziu.

– Am pregătit ceva de mâncare, spuse el.

Arăta mult mai bine, acum că dormise. Pielea îşi pierduse aspectul acela cenuşiu, iar ochii îi străluceau luminoşi.

Fata îşi strânse lucrurile şi-l urmă în casă. Brânză de capră, măsline, roşii, piersici şi o cană cu vin fuseseră aranjate frumos pe masă.

– Te rog. Poftește, ia tot ce vrei.

Imediat ce se aşezară, Alice începu să-i înşire toate întrebările care o chinuiau. Observă că bătrânul abia dacă ciuguleşte, în schimb bău ceva mai mult vin.

– A încercat Alaïs să recupereze cele două cărţi furate de sora şi de soţul ei?

– Reunirea Trilogiei Labirintului fusese intenţia lui Harif încă din clipa în care ameninţarea războiului şi-a aruncat umbra asupra ţinutului Pays d'Oc. Din cauza lui Oriane, pe capul lui Alaïs se pusese un preţ mare. Îi venea foarte greu să călătorească. În rarele ocazii când cobora din sat, pleca deghizată. Un drum în nord ar fi însemnat o nebunie. Sajhë a ticluit o mulţime de planuri ca să ajungă în Chartres. Dar nici unul n-a fost încununat succes.

– Pentru Alaïs?

– În parte, dar şi de dragul bunicii lui, Esclarmonde. Simţea că are o responsabilitate faţă de *Noublesso de los Seres,* aşa cum Alaïs avea faţă de tatăl ei.

– Ce s-a întâmplat cu Esclarmonde?

– Mulți *Bons Homes* s-au dus în nordul Italiei. Esclarmonde n-a putut să călătorească atât de departe cu rănile pe care le avea. În schimb, a fost luată de Gaston și de fratele lui într-o comunitate mică din Navarre, unde a rămas până la moartea ei, câțiva ani mai târziu. Sajhë a vizitat-o ori de câte ori a putut. Reluă povestirea după o pauză. Faptul că nu s-au mai văzut niciodată a întristat-o nespus pe Alaïs.

– Și Oriane? întrebă tânăra după o vreme? A mai primit vești despre ea?

– Foarte puține. Mai interesant a fost labirintul din catedrala Notre Dame din Chartres. Nimeni n-a știut din a cui poruncă a fost construit și cu ce scop. Probabil că de aceea Evreux și Oriane s-au stabilit acolo, în loc să meargă pe moșiile lui din nord.

– Și cărțile fuseseră legate tot în Chartres.

– În realitate, a fost construit ca să abată atenția de la peștera cu labirint din sud.

– L-am văzut și eu ieri, spuse Alice. „Oare ieri să fi fost?" N-am simțit nimic. Adică, da, era frumos, impresionant, dar cam atât.

Audric încuviință din cap.

– Oriane obținuse ceea ce-și dorea. Guy d'Evreux o luase cu el în nord ca soție. În schimb, ea îi dăduse *Cartea Poțiunilor* și *Cartea Numerelor* și se jurase că nu va înceta să caute *Cartea Cuvintelor.*

– Ca soție? se încruntă fata. Păi și...

– Jehan Congost? A fost un om bun. Pedant, gelos, lipsit de simțul umorului poate, însă loial stăpânului său. François l-a ucis la porunca lui Oriane. Se opri o clipă, apoi continuă: François a meritat să moară. A avut un sfârșit groaznic, dar nici că merita ceva mai bun.

Alice clătină din cap.

– Eu mă referam la Guilhem, zise ea.

– A rămas în Midi.

– Dar nu avea pretenții de la Oriane?

– Își sleise puterile în încercările de a-i alunga pe cruciați. Odată cu trecerea anilor, a rânduit o adevărată rezistență în munți. La început a intrat în slujba lui Pierre-Roger de Mirepoix. Mai târziu, fiul

vicontelui Trencavel a încercat să-și recapete pământurile furate de la tatăl său, iar Guilhem s-a luptat pentru el.

– Adică a schimbat taberele? rosti Alice uimită.

– Nu, el... Baillard oftă. Nu, Guilhem du Mas nu l-a trădat niciodată pe vicontele Trencavel. A fost un prost, fără îndoială, dar nu un trădător. Oriane s-a folosit de el. L-au luat prizonier în același timp cu Raymond-Roger Trencavel, atunci când a căzut Carcassona. Spre deosebire de viconte, Guilhem a reușit să scape. Audric inspiră adânc, de parcă l-ar fi durut ideea că trebuie să-i recunoască un merit. N-a fost un trădător.

– Dar Alaïs așa a crezut, rosti ea încet.

– Guilhem s-a transformat în arhitectul propriului ghinion.

– Da, știu, dar chiar și-așa... să trăiești cu un asemenea regret, știind că Alaïs se gândea că e un om rău și...

– Guilhem nu merită milă, i-o reteză aspru Baillard. A trădat-o pe Alaïs, și-a încălcat jurămintele de la nuntă, a umilit-o. Dar totuși, ea... Vocea i se stinse. Iartă-mă. Uneori mi-e greu să fiu obiectiv.

„Ce îl supără atât de tare?"

– Nu s-a încumetat niciodată s-o caute pe Alaïs?

– A iubit-o, rosti simplu Audric. N-ar fi îndrăznit să riște să-i ducă pe francezi la ea.

– Și nici ea n-a încercat să-l vadă?

Audric clătină încet din cap.

– Tu cum ai fi procedat, dacă ai fi fost în locul ei? o întrebă.

Alice se gândi un moment.

– Nu știu. Dacă îl iubea, în ciuda greșelilor lui...

– Din când în când, veștile despre campaniile lui Guilhem ajungeau și în sat. Alaïs nu comenta, dar se mândrea pentru felul în care se schimbase soțul ei. Alice se foi în scaun. Audric parcă îi simți nerăbdarea, așa că începu să povestească mai susținut. Timp de cinci ani după întoarcerea lui Sajhë în sat, continuă el, se așternu peste ei o liniște înșelătoare. El, Alaïs și Harif trăiau în bună pace. Și alți locuitori din Carcassona se retrăseseră în munți, printre care se număra și Rixende, fosta servitoare a lui Alaïs. Și ea s-a stabilit până la urmă în sat. Viața era simplă, dar bună.

În 1229, totul s-a schimbat. Pe tronul Franței urcase un nou rege. Saint-Louis era un bărbat zelos, cu o convingere religioasă puternică. Erezia îl îngrețoșa. În ciuda anilor de opresiuni și de persecuții din Midi, religia catară încă rivaliza cu cea catolică, atât în influență, cât și în autoritate. Cele cinci episcopii catare – Tolosa, Albi, Carcassona, Agen, Razès – atrăgeau mai mult respect din partea oamenilor decât biserica trufașă a catolicilor. La început, nimic din toate acestea nu i-a afectat pe Alaïs și pe Sajhë. Și-au continuat traiul ca și până atunci. Iarna, Sajhë pleca în Spania să adune arme pentru grupurile de răzvrătiți. Alaïs rămânea pe loc. Era o călăreață desăvârșită, trăgea bine cu arcul, mânuia spada cu pricepere și se vădea destul de curajoasă încât să poarte mesaje pentru conducătorii rezistenței din Ariège și din munții Sabarthès. Oferea adăpost preoților și preotesel*or parfait,* punându-le la dispoziție totodată hrană și informații despre locul și zilele în care se țineau slujbe. Cei mai mulți dintre ei erau predicatori care rătăceau de colo-colo, câștigându-și existența din munca propriilor mâini. Dărăceau, făceau pâine, țeseau lâna. Călătoreau doi câte doi, de obicei un învățat și ucenicul său mai tânăr. Adesea doi bărbați, desigur, dar uneori și femei. Audric zâmbi. Cam așa cum făcuse pe vremuri Esclarmonde, prietena și sfătuitoarea ei, în Carcassona. Excomunicările, indulgențele acordate cruciaților, noua campanie de eradicare a ereziei, așa cum îi spuneau ei, probabil că ar fi continuat la fel ca până atunci, dacă nu ar fi apărut noul papă, Gregorius IX. El nu mai voia să aștepte. Așa că în 1233, a trecut Inchiziția sub controlul său nemijlocit. Obiectivul lui era să-i găsească și să-i elimine pe eretici, oriunde s-ar fi aflat aceștia și indiferent de mijloace. I-a ales pe dominicani, Călugării Negri, să se ocupe în mod direct de acest aspect.

– Dar eu credeam că Inchiziția vine din Spania! Întodeauna așa se spune.

– O greșeală obișnuită. Nu, Inchiziția a fost creată pentru a-i extermina pe catari. Teroarea începuse. Inchiziția colinda din oraș în oraș după bunul plac, acuzând, denunțând și condamnând. Peste tot mișunau spionii. Se porunceau exhumări, astfel încât cadavrele îngropate în pământul sfânt să poată fi arse, că doar aparțineau unor

eretici. Comparând spovedaniile și jumătățile de mărturisiri, inchizitorii au început să delimiteze o hartă a catarismului, care includea sate, orașe, cetăți. Pay d'Oc se îneca sub puterea unui val năprasnic de crime nedrepte. Oameni buni, onești au fost condamnați. Se părau unii pe alții de frică. Orice așezare importantă avea un tribunal condus de Inchiziție, din Tolosa până în Carcassona. Odată condamnate, inchizitorii își trimiteau victimele autorităților laice pentru a fi întemnițate, bătute, mutilate sau arse pe rug. Își păstrau astfel mâinile curate. Puțini obțineau achitarea. Chiar și cei care erau eliberați trebuiau să poarte obligatoriu o cruce galbenă pe haine ca să știe lumea că sunt eretici.

Alice retrăi fugar câteva momente din trecut. Alerga prin pădure ca să scape de vânători. Apoi cădea. O bucată de material, culoarea unei frunze de toamnă, ridicată de vânt în aer.

„Oare am visat?"

Se uită la Audric și mâhnirea de pe chipul lui îi înmuie sufletul.

– În mai 1234, inchizitorii au ajuns și în orașul Limoux. Printr-o întorsătură nefericită a sorții, Alaïs se găsea acolo cu Rixende. Probabil că au fost confundate cu niște preotese *parfaits* – două femei singure – și au fost arestate și trimise la Tolosa.

„De asta mă temeam cel mai tare."

– Nu și-au dat numele adevărate, așa că de-abia după multe zile Sajhë a aflat ce se petrecuse. Le-a urmat imediat, fără să-i mai pese de siguranța lui. Din păcate, norocul nu i-a surâs. Cum audierile Inchiziției se țineau mai ales în catedrala Sant-Sernin, s-a dus acolo să le caute. Dar Rixende și Alaïs fuseseră închise la Sant-Etienne.

Alice își ținu răsuflarea, amintindu-și femeia-spectru târâtă de călugării în rase negre.

– Am fost acolo, reuși ea să îngâne.

– Condițiile s-au dovedit îngrozitoare. Mizerabile, brutale, înjositoare. Prizonierii erau ținuți fără lumină, fără căldură și doar din urletele osândiților mai puteau distinge când e zi și când e noapte. Mulți au murit între zidurile reci, așteptându-și judecata.

Alice înceră să vorbească, dar gâtul i se uscase.

– Ea a...

Se opri, neputând să mai continue.

– Spiritul omenesc rezistă mult, dar odată înfrânt se risipește precum praful. Asta făceau inchizitorii. Îți distrugeau spiritul, așa cum îți frângeau oasele, până când nu mai știai cine ești.

– Povestește-mi, îl îndemnă ea iute.

– Sajhë a sosit prea târziu, rosti el calm. Dar Guilhem, nu. Auzise că o tămăduitoare, o femeie a muntelui, fusese adusă pentru interogatorii și ghicise cumva că e vorba de Alaïs, chiar dacă numele ei nu apărea în documentele vremii. I-a mituit pe temniceri să-i dea drumul înăuntru – sau poate că i-a amenințat, nu pot preciza cu siguranță. A găsit-o pe Alaïs. Ea și Rixende erau ținute separat de toți ceilalți, fapt care i-a înlesnit scoaterea ei pe furiș din Sant-Etienne și apoi din Tolosa înainte ca inchizitorii să prindă de veste că dispăruse.

– Dar...

– Alaïs a crezut întotdeauna că Oriane dăduse poruncă să fie întemnițată. În orice caz, nu au apucat s-o interogheze.

Alice simți lacrimi în ochi.

– Guilhem a dus-o înapoi în sat? întrebă ea, ștergându-se cu dosul palmei. S-a întors acasă?

Baillard încuviință.

– Până la urmă, da. S-a întors în *agost*, împreună cu Rixende, cu puțin timp înainte de ziua în care se sărbătorește înălțarea.

– Și Guilhem n-a călătorit cu ele?

– Nu, adăugă bătrânul. Și nici nu s-au mai întâlnit până când...

Se opri.

Alise simți mai degrabă, decât auzi cum Audric inspiră adânc.

– Fiica ei s-a născut șase luni mai târziu. Alaïs i-a spus Bertrande, în amintirea tatălui său, Bertrand Pelletier.

Cuvintele lui Audric păreau să sporească tensiunea din aer.

„O altă piesă a marelui puzzle."

– Guilhelm și Alaïs, șopti ea mai mult pentru sine. Cu ochii minții revăzu arborele genealogic al familiei, întins pe podeaua din dormitorul lui Grace. Numele *Alaïs Pelletier-du Mas (1193–)* desenat cu cerneală roșie. Când îl studiase atunci, nu reușise să citească numele

de lângă ea, ci doar pe cel al lui Sajhë, scris în cerneală verde pe rândul de dedesubt și în lateral.

– Alaïs și Guilhem, repetă ea.

„O linie directă de descendență de la ei până la mine."

Alice aproape că murea de nerăbdare să afle ce se petrecuse în acele trei luni cât Alaïs și Guilhem rămăseseră împreună. De ce se despărțiseră din nou? Voia să știe de ce simbolul labirintului apărea lângă numele lui Alaïs și al lui Sajhë.

„Și lângă al meu."

Își ridică privirea, cuprinsă de entuziasm. Era pe punctul de a da drumul unui șir lung de întrebări, dar când îi zări chipul lui Audric se abținu. Din instinct, realiză că insistase prea mult asupra subiectului ce-l avea în centru pe Guilhem.

– Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă ea încet. Alaïs și fiica ei au stat în Los Seres împreună cu Sajhë și Harif?

Din zâmbetul fugar schițat în colțul buzelor, ea pricepu că bărbatul îi mulțumește pentru schimbarea subiectului.

– A fost o copilă frumoasă, spuse el. Cuminte, senină, zâmbăreață, îi plăcea să cânte. Toată lumea o adora, mai ales Harif. Bertrande stătea lângă el și asculta ore întregi povești despre Țara Sfântă și despre bunicul ei, Bertrand Pelletier. Când a mai crescut, îi dădea tot felul de misiuni de îndeplinit. La șase ani a învățat-o să joace șah. Audric se opri. Se întristă din nou. Totuși, în acest timp mâna neagra a Inchiziției își făcea simțită prezența pretutindeni. Cucerind câmpiile, cruciații și-au îndreptat atenția spre fortărețele de neclintit din Pirinei și Sabarthès. Fiul lui Trencavel, Raymond, s-a întors din exil în 1240 cu un contingent de cavaleri și și-a atras sprijinul celor mai mulți dintre nobilii de Corbières. N-a întâmpinat nici o greutate majoră în recâștigarea așezărilor dintre Limoux și Muntele Negru. Întreaga țară s-a mobilizat: Saissac, Azille, Laure, castelul de Quéribus, Peyreperteuse, Aguilar. Însă după o lună de lupte îndârjite a dat greș în recucerirea Carcassonei. În octombrie, s-a retras la Montréal. Nimeni nu i-a sărit în ajutor. Până la urmă, a ajuns în Aragon.

Teroarea a început imediat. Montréal a fost ras de pe fața pământului, Montolieu, de asemenea. Limoux și Alet au capitulat. Devenise

clar pentru Alaïs, pentru toată lumea, că oamenii vor plăti un preț scump pentru eșecul acelei revolte. Baillard își ridică brusc privirea spre ea. Ai fost la Montségur, *Madomaisèla* Alice?

Ea clătină din cap că nu.

– Este un loc extraordinar. Unul sacru, chiar. Chiar și-acum, spiritul lui deosebit plutește în aer. Trei laturi ale castelului sunt ridicate direct în munte. Templul lui Dumnezeu în cer.

– Muntele sigur, spuse ea fără să se gândească, apoi roși, realizând că tocmai repetase cuvintele lui Baillard.

– Cu mulți ani mai devreme, înainte de începerea Cruciadei, liderii bisericii catare îi ceruseră seniorului de Montségur, Raymond de Péreille, să reconstruiască fără zăbavă acel *castellum* aproape ruinat și să-i întărească fortificațiile. Pe la 1243, Pierre-Roger de Mirepoix, la curtea căruia se pregătise Sajhë, conducea garnizoana acestuia. Temându-se pentru Bertrande și pentru Harif, Alaïs a considerat că nu mai e înțelept să rămână în Los Seres, așa că Sajhë s-a oferit să-i ajute și să-i însoțească în călătoria lor spre Montségur. Audric clătină trist din cap. Din păcate, au devenit prea vizibili. Poate că ar fi trebuit să meargă separați. Numele lui Alaïs se afla pe lista inchizitorilor.

– Dar ea a îmbrățișat religia catară până la urmă? întrebă tânăra, dându-și seama că nici acum nu știa cu precizie răspunsul.

– Catarii credeau că lumea pe care o vedem, auzim, gustăm, pipăim și atingem reprezintă lucrătura Diavolului. Ei socoteau că Diavolul păcălise spiritele pure ce pluteau în regatul Domnului, dăruindu-le închisoarea cărnii aici, pe pământ. De aceea credeau că dacă duceau o viață cinstită și aveau parte de un „sfârșit cuviincios", sufletele lor vor fi eliberate din netrebnica piele și se vor întoarce lângă Dumnezeu, în Rai. Dacă nu, după patru zile se reîncarnau iarăși pe pământ pentru a intra într-un ciclu nou.

Alice își aminti cuvintele din Biblia lui Grace.

– Ceea ce se naște din carne tot carne e; ceea ce se naște din Spirit spirit va rămâne.

Audric o aprobă.

– Ceea ce trebuie să înțelegi este că oamenii îi iubeau în general pe *Bons Homes*. Nu luau nici o taxă pentru slujbele de căsătorie, de

botez sau de înmormântare. Nu cereau nici un fel de răsplată. Se povestește că un preot *parfait* a dat peste un fermier îngenuncheat într-un colț al pământului său. „Ce faci?" l-a întrebat el pe bărbat. „Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dăruit așa o recoltă îmbelșugată", a răspuns fermierul. Preotul a zâmbit și l-a ajutat să se ridice în picioare. „Aceasta nu e munca lui Dumnezeu, ci a ta. Pentru că mâna ta a săpat pământul primăvara, ea este cea care s-a îngrijit de el." Își ridică ochii spre Alice. Înțelegi?

– Cred că da, rosti ea, dar parcă totuși fără convingere. Credeau că oamenii au control asupra propriei vieți.

– În funcție de constrângerile și de limitele vremurilor și ale locului în care te naști, firește.

– Dar Alaïs și-a însușit acest mod de gândire? insistă ea.

– Ea semăna cu ei. Îi ajuta pe oameni, punea dorințele celorlalți mai presus de ale ei. Făcea tot ceea ce credea ea că se cuvine, indiferent de tradiție sau de obiceiuri. Zâmbi. Ca și *Bons Homes*, nu credea în ziua Judecății de Apoi. Era convinsă că lucrurile rele pe care le vedea în jurul ei nu au cum să fie lucrarea lui Dumnezeu, dar nu, nu era catară. Alaïs își dorea o lume pe care să o poată atinge.

– Și Sajhë?

Audric nu-i oferi un răspuns direct.

– Cu toate că termenul „catar" a intrat în vorbirea curentă, la acea vreme, credincioșii își spuneau *Bons Homes*. Textele latine ce aparțin Inchiziției se referă la ei cu numele de *albigenses* sau *heretici*.

– Și atunci de unde vine cuvântul catar?

– Ah, păi, nu le putem permite învingătorilor să scrie povestea în locul nostru, spuse el. Este un termen pe care eu și ceilalți... Se opri zâmbind, de parcă ar fi făcut o glumă cu un interlocutor invizibil. Există multe explicații. Cuvântul *catar* în occitană – *cathare* în franceză – e posibil să se tragă din grecescul *katharos*, ce înseamnă pur. Cine poate ști care au fost intențiile reale?

Alice se încruntă, simțind că pierde ceva din vedere, dar fără să știe cu precizie ce anume.

– Păi și religia în sine? De unde își trage originile? Nu din Franța?

– Originile catarismului european se află în bogumilism, o credință dualistă care a înflorit în Bulgaria, Macedonia și Dalmația începând cu secolul al X-lea. Era strâns legată de credințele religioase mai vechi – cum ar fi zoroastrismul din Persia sau maniheismul. Adepții lor credeau de asemenea în reîncarnare.

O idee începu să capete contur în mintea ei. Legătura dintre tot ceea ce îi povestea Audric și ceea ce știa deja.

„Așteaptă și vei afla. Drămuiește-ți răbdarea."

– În Palatul Artelor din Lyon, continuă el, există un manuscris-copie a unui text catar, Evanghelia după Ioan, unul dintre puținele documente care au scăpat din mâinile distrugătoare ale Inchiziției. E scris în *langue d'Oc,* un lucru care în vremurile acelea constituia un act eretic, supus pedepsei. Dintre toate textele sacre ale credincioșilor *Bons Homes,* Evanghelia după Ioan era cel mai important. Este cea care pune cel mai tare accentul pe iluminarea personală, individuală, prin intermediul cunoașterii – *gnosis*. Credincioșii *Bons Homes* refuzau să se închine în fața idolilor, a crucilor și a altarelor – sculptate din lemnul sau piatra Diavolului; ei prețuiau cuvântul lui Dumnezeu mai presus de orice altceva.

„La începuturi a fost Cuvântul, iar Cuvântul a venit de la Dumnezeu și Cuvântul a fost Dumnezeu."

– Reîncarnarea, își rosti ea gândul cu voce tare. Dar cum se poate împăca așa ceva cu teologia creștină?

– În centrul legământului creștin se află darul vieții veșnice pentru cei care cred în Hristos și sunt izbăviți prin sacrificiul lui pe cruce. Și reîncarnarea tot o formă de viață veșnică reprezintă.

„Labirintul. Calea spre viața eternă."

Audric se ridică și se apropie de fereastră. Privindu-i silueta subțire și spatele drept, Alice văzu în el o hotărâre ce nu existase înainte.

– Spune-mi, *Madomaisèla* Tanner, zise, întorcându-se cu fața spre ea. Crezi în destin? Sau calea pe care alegem să o străbatem ne face ceea ce suntem?

– Eu..., începu fata.

Se opri, nemaiștiind ce gândește cu adevărat. Aici, în mijlocul munților fără vârstă, ascunsă printre nori, lumea de zi cu zi și valorile ei păreau să nu mai conteze.

– Cred în visele mele, îngăimă ea.

– Crezi că-ți poți schimba soarta? o iscodi el, așteptând un răspuns.

– Păi, altfel de ce am mai trăi? Dacă viața fiecăruia nu reprezintă decât o cale predeterminată, toate experiențele care alcătuiesc ființa noastră – dragoste, suferință, bucurie, învățătură, schimbare – ar fi egale cu zero.

– Și n-ai opri pe nimeni să aleagă după cum crede de cuviință?

– Depinde de împrejurări, rosti ea nervoasă. De ce?

– Vreau doar să-ți amintești asta, spuse el blând. Atât. Când va vine momentul potrivit, o să te rog să-ți aduci aminte. *Si es atal es atal.*

Cuvintele lui stârniră ceva în sufletul tinerei. Alice putea să jure că le mai auzise. Se scutură, însă amintirea refuză să iasă la iveală.

– Ce-o fi o fi, mai adăugă Baillard.

CAPITOLUL 70

– *Monsieur* Baillard, eu...

Audric își ridică mâna.

– *Benlèu,* spuse el, întorcându-se la masă și reluându-și povestea din locul în care o întrerupsese. O să-ți povestesc tot ce vrei să știi, îți promit.

Ea deschise gura să spună ceva, dar se abținu.

– Viața în fortăreață era agitată, dar frumoasă totuși. Pentru prima dată după mulți ani, Alaïs se simțea în siguranță. Bertrande, care avea acum aproape zece ani, era foarte iubită de copiii care locuiau în cetate și în afara ei. Harif, deși ajuns la bătrânețe și foarte fragil, încă își mai păstra buna dispoziție. Trăia înconjurat de oameni dragi: Bertrande îl vrăjea, iar preoții *parfait* îi ofereau posibilitatea de a discuta despre semnificația lui Dumnezeu și a lumii. Sajhë nu se dezlipea de Alaïs și se poate spune că, în sfârșit, gustau din fericire.

Alice închise ochii și dădu voie trecutului să-i umple mintea.

– Și poate că ar mai fi continuat să trăiască astfel ani buni, dacă n-ar fi existat un act nesăbuit de răzbunare. Pe douăzeci și opt mai, 1242, Pierre-Roger de Mirepoix primi vorbă că patru inchizitori sosiseră în orășelul Avignonet. Imediat, mai mulți preoți *parfaits* și *credentes* au fost aruncați în temniță sau arși pe rug. Pierre-Roger s-a hotărât să nu stea cu mâinile în sân. În ciuda sfaturilor primite de la supușii săi credincioși, inclusiv de la Sajhë, el a strâns o trupă de optzeci și cinci de cavaleri din garnizoana Montségur. Lor li s-au alăturat și alți oameni *en route.* Au străbătut drumul de peste o sută de kilometri până la Avignonet într-o singură zi. La scurt timp după ce

inchizitorul Guillaume Arnaud și ceilalți trei însoțitori s-au dus la culcare, cineva din interiorul casei i-a lăsat să intre. Au spart ușile de la dormitoarele acestora și cei patru inchizitori au fost omorâți. Șapte dintre cavaleri au susținut că ei fuseseră cei care au dat primele lovituri. Se zice că Guillaume Arnaud a murit cu un *Te Deum* pe buze. În orice caz, însemnările inchizitorilor lor au fost îndepărtate și distruse.

– Un lucru bun, desigur.

– O acțiune provocatoare. Măcelul a dat naștere unui răspuns pe măsură. Regele a hotărât să șteargă Montségur de pe fața pământului, odată pentru totdeauna. O armată compusă din baroni din nord, inchizitori catolici, mercenari și soldați și-au așezat tabăra la poalele muntelui. Asediul a început, dar totuși locuitorii intrau și ieșeau din fortăreață după bunul plac. După cinci luni, garnizoana pierduse numai trei oameni și se părea că asediul va da greș.

Cruciații au angajat un pluton de mercenari basci, care s-au cățărat pe munte și și-au instalat tabăra la o aruncătură de băț de zidurile castelului, tocmai când viscolul își făcea simțită prezența. Pericolul nu părea iminent, însă Pierre-Roger a hotărât să-și retragă oamenii din fortificațiile de pe latura de est, care era și cea mai vulnerabilă. O greșeală imensă. Înarmați cu informații primite de la iscoadele dinăuntru, mercenarii au reușit să escaladeze versantul abrupt de pe coasta de sud a muntelui. Au înjunghiat santinelele și au ocupat Roc de la Tour situat pe o stâncă uriașă ce se ridica în cel mai înalt punct al muntelui Montségur. Locuitorii n-au putut decât să privească neputincioși cum catapultele și arbaletele urcau nestingherite spre Roc de la Tour. În același timp, ceva mai jos, un *trébuchet* puternic se apucase deja să distrugă turnul de apărare. Baillard făcu o scurtă pauză ca să mai respire. De Crăciun, în 1243, francezii au capturat și acest turn. Nu le mai rămăseseră acum decât câțiva zeci de metri până la fortăreață. Și-au rânduit din nou toate armele mari de asediu. Zidurile estice și sudice constituiau o țintă perfectă.

Bătrânul își răsucea întruna inelul în jurul degetului mare în timp ce vorbea.

Alice îl urmări fascinată, realizând că în mintea ei mai stăruia o imagine asemănătoare a unui alt bărbat care făcea exact același gest.

– Pentru prima dată, continuă Audric, se confruntau cu posibilitatea ca Montségur să cadă. În vale, stindardele și flamurile Bisericii Catolice precum și *fleur-de-lys* ale regelui francez – deși decolorate și tocite după zece luni de arșiță, ploaie și zăpadă – încă mai fluturau mândre. Armata cruciată, condusă de seneșalul de Carcassona, Hugues de Arcis, număra între șase și zece mii de soldați. În cetate nu erau mai mult de o sută de oameni înarmați. Alaïs a vrut să... Se opri o clipă, apoi continuă: A avut loc o întâlnire între liderii bisericii catare, episcopul Bertrand Marty și Raymond Aiguilher.

– Comoara catară. E adevărat, atunci? A existat?

Baillard clătină din cap.

– Doi *credentes*, Matheus și Peter Bonnet, au fost aleși pentru ducerea la bun sfârșit a acestei misiuni. Înfofoliți până la gât împotriva gerului cumplit, și-au prins comoara de spate și s-au furișat afară din castel la adăpostul nopții. Au ocolit santinelele postate pe drumurile de trecere în munte, străbătând satul, apoi au pornit spre sud în munții Sabarthès.

Alice făcu ochii mari.

– La Pic de Soularac.

Din nou bătrânul încuviință.

– De acolo, comoara urma să fie preluată de alții. Trecătorile spre Aragon și Navarre erau acoperite de troiene uriașe. Prin urmare, s-au îndreptat către porturi și de acolo au navigat până în nordul Italiei, în Lombardia, unde viețuia o comunitate înfloritoare și mai puțin persecutată de *Bons Homes*.

– Și ce s-a întâmplat cu frații Bonnet?

– Matheus s-a întors singur la sfârșitul lui *janvièr*. De data asta, santinelele postate pe drum erau localnici din Camon sur l'Hers, o așezare apropiată de Mirepoix, așa că l-au lăsat să treacă mai departe. Matheus le-a spus de întăriri. Se zvonea că noul rege al Aragonului va sosi la primăvară. Din păcate, vorbele, chiar dacă pline de speranță, nu-i mai putea ajuta. Asediul se îndrepta vertiginos spre marea victorie și întăririle nu prea mai aveau șanse să spargă rândurile dușmanilor. Baillard își ridică privirea sa chihlimbarie și se uită la Alice. Se auzea că Oriane pornise spre sud, însoțită de fiul și de

soțul său, aducând cu ea forțe proaspete pentru francezi. Asta nu însemna decât un singur lucru. Că după atâția ani în care Alaïs fugise și se ascunsese, sora ei prinsese de veste că încă mai trăiește. Voia *Cartea Cuvintelor.*

– Dar sigur că Alaïs n-o avea la ea, nu?

Audric nu-i răspunse.

– Pe la jumătatea lui februarie, atacatorii și-au împins trupele tot mai mult înainte. Pe 1 martie 1244, după o ultimă încercare de a-i alunga pe basci din Roc de la Tour, de pe meterezele aproape în ruine s-a auzit sunetul prelung al unui corn. Bărbatul oftă. Raymond de Péreille, seniorul de Montségur și Pierre-Roger de Mirepoix, comandantul garnizoanei, au ieșit pe Poarta Mare și s-au predat în mâinile lui Hugues des Arcis. Lupta se terminase. Montségur, ultima dintre fortărețe, capitulase.

Alice se sprijini de spătarul scaunului înfrântă, dorindu-și ca totul să fi avut un final diferit.

– Fusese o iarnă aspră și geroasă atât pe munte, cât și în valea de jos. Ambele tabere erau epuizate. Negocierile au fost scurte. Actul de capitulare a fost semnat a doua zi de Peter Amiel, arhiepiscopul de Narbonne. Termenii s-au dovedit generoși. Fără precedent, ar spune unii. Fortăreața intra în proprietatea Bisericii Catolice și a coroanei franceze, dar toți locuitorii cetății primeau iertare pentru crimele din trecut. Până și asasinii inchizitorilor din Avignonet aveau să fie scutiți de pedeapsă. Soldații urmau să fie eliberați doar în baza unei simple penințențe, după ce își mărturiseau păcatele în fața inchizitorilor. Toți cei care se lepădau de credințele eretice puteau pleca liberi și singura pedeapsă era crucea pe care trebuiau s-o poarte pe haine.

– Iar cei care refuzau să facă asta? întrebă Alice.

– Cei care nu voiau să se căiască urmau să fie arși pe rug ca eretici. Baillard mai sorbi o gură de vin. Se obișnuia pe atunci ca la sfârșitul unui asediu să se pecetluiască înțelegerea prin predarea unor ostatici. Printre aceștia s-au numărat fratele episcopului Bertrand, Raymond, bătrânul cavaler Arnald-Roger de Mirepoix și fiul cel mai mic al lui Raymond de Péreille.

Ceea ce nu se obișnuia însă pe vremea aia a fost oferirea unei perioade de grație de două săptămâni. Liderii catarilor au cerut să li se permită să rămână în Montségur timp de paisprezece zile înainte de a coborî din munți. Cererea a fost aprobată.

Inima începu să-i bată cu putere.

– De ce?

Audric zâmbi.

– Istoricii și teologii se ceartă de sute de ani pe motivul pentru care catarii au cerut această amânare. Ce trebuiau să facă și nu fusese făcut deja? Comoara se afla în siguranță. Ce era atât de important, încât să-i determine pe catari să mai stea în fortăreața distrusă și rece încă puțin timp, după ce suferiseră atât de tare?

– Păi, de ce?

– Pentru că Alaïs era cu ei, spuse el. Avea nevoie de timp. Oriane și ai săi o așteptau la poalele munților. Harif se găsea înăuntrul fortăreței, Sajhë la fel, ca să nu mai vorbim de fiica ei. Ar fi riscat prea multe. Dacă erau prinși, sacrificiile făcute de Simeon, de tatăl ei și de Esclarmonde pentru a păstra taina n-ar mai fi însemnat nimic.

În sfârșit, fiecare bucată a gigantului puzzle se așezase cuminte la locul ei și Alice putea vedea imaginea completă, clară, vie și strălucitoare, chiar dacă îi venea tare greu să se încreadă în existența ei reală.

Privi pe fereastră, admirând peisajul veșnic același, de neclintit. Probabil că nu se schimbase cu mult de pe vremea când Alaïs locuise aici. Același soare, aceeași ploaie, același cer.

– Spune-mi adevărul despre Graal, rosti ea încet.

CAPITOLUL 71

Montségur

MARÇ 1244

Alaïs stătea pe zidurile fortăreței Montségur, o siluetă micuță și solitară, învăluită în pelerina groasă de iarnă. Frumusețea venise odată cu trecerea anilor. Era subțirică, dar chipul, gâtul și ținuta aveau o grație aparte. Se uită în jos spre mâini. De cu dimineață arătau vinețiii, aproape transparente.

„Mâinile unei femei bătrâne."

Zâmbi. Nu, nu bătrâne. Era totuși mai tânără decât anii pe care-i număra tatăl ei când murise.

Lumina se așternu blând de jur împrejur, împinsă lent de soarele care se chinuia să-i redea lumii înfățișarea ei obișnuită, alungând umbrele nopții. Alaïs privi piscurile acoperite cu omăt ale Pirineilor, apărând și dispărând la orizont. Pădurile de pin de pe creste străluceau roșiatic. Norii dimineții se buluceau peste costișele zimțate ce coborau din Pic de Sant-Bartélémy. Dincolo de ele, se zărea Pic de Soularac.

Își aminti de casa ei, simplă și primitoare, adăpostită între coline. Parcă și vedea fumul ce ieșea rotocoale pe horn în diminețile reci ca aceasta. Primăvara venea târziu în munți, iar iarna de acum se arătase una cumplit de geroasă, însă puterea ei scădea simțitor. În amurg, petele rozalii de pe cer o vesteau netăgăduit. În Los Seres, foarte curând, copacii vor înmuguri. Până în aprilie, pășunile se vor încărca de flori delicate albastre, galbene și albe.

Mult mai jos, Alaïs întrezărea construcțiile care alcătuiau satul Montségur: doar câteva cocioabe și case mai rămăseseră în picioare după zece luni de asediu. Ruinele erau înconjurate de corturile și de pavilioanele armatei franceze. Pe margini, fluturau în vânt stindardele și flamurile tocite și decolorate. Și ei suferiseră din pricina aceleiași ierni aspre, la fel ca și locuitorii fortăreței.

Pe versanții de apus, chiar la poalele munților, se ridica o palisadă de lemn. Francezii o construiseră de-a lungul mai multor zile. Ieri, înfipseseră toată ziua un șir de țepușe până în mijlocul ei, arătând ca o spinare cocoșată de lemn. Parii erau legați cu brațe de iască și mănunchiuri de nuiele. Pe seară, îi văzuse cum sprijină scările pe marginile ei.

„Un rug unde vor arde ereticii."

Alaïs se cutremură. În câteva ore totul se va termina. Nu se temea că va muri. Dar văzuse prea mulți oameni arși ca să se mai amăgească vreun pic cu nădejdea că suferința va fi izbăvită prin credință. Pentru cei care doriseră, Alaïs le adusese leacuri care să le amorțească trupurile. Dar cei mai mulți dintre ei aleseseră să plece pe lumea cealaltă fără ajutor.

Pietrele vineții de pe jos alunecau din cauza gheții. Ea desenă în zăpadă cu vârful ghetei labirintul. Se simțea tulburată. Dacă șiretlicul ei ținea, atunci căutarea *Cărții Cuvintelor* va lua sfârșit. Dacă dădea greș, se jucase cu viețile celor care îi oferiseră adăpost atâția ani – oamenii lui Esclarmonde, oamenii tatălui său – de dragul Graalului.

Nici nu-și putea închipui groaznicele urmări.

Închise ochii și călători cu gândul până în anul în care intrase în peșteră. Harif, Sajhë și ea. Își aminti adierea blândă a curentului pe brațele ei golașe, licărul lumânărilor, frumoasele glasuri străpungând întunericul. Vorbele pe care le rostise atunci erau atât de vii, încât aproape le simțea gustul pe limbă.

O trecu un fior pe șira spinării, gândindu-se la clipa în care în sfârșit pricepuse, și incantațiile se rostogoliseră firesc de pe buzele ei. Acel moment neasemuit de iluminare, în care tot ceea ce se întâmplase și tot ceea ce avea să se întâmple se contopise, în vreme ce Graalul pogora asupra ei.

„Și prin vocea și mâinile ei, la el."

Alaïs răsuflă din greu. Trăise un miracol atunci.

Un zgomot o făcu să tresară. Deschise ochii și trecutul se risipi. Se întoarse și o văzu pe Bertrande strecurându-se printre crenelurile înguste. Îi zâmbi și flutură din mâini în semn de bun venit.

Fiica ei era mai puțin serioasă decât fusese ea la aceeași vârstă. Dar în rest, semănau ca două picături de apă. Același chip în formă de inimă, aceeași privire directă și păr lung castaniu. Dacă Alaïs nu ar fi avut părul cărunt și riduri la coada ochilor, oricine le-ar fi putut lua drept surori.

Încordarea așteptării se vedea pe chipul fetei ei.

– Sajhë spune că vin soldații, începu ea cu o voce nesigură.

Alaïs clătină din cap.

– Nu vor urca până mâine, rosti ea ferm. Și mai avem multe de făcut până atunci. Îi luă mâinile reci în palmele sale. Mă bizui pe tine că-l vei ajuta pe Sajhë și că te vei îngriji de Rixende. Mai ales în seara asta. Au nevoie de tine.

– Nu vreau să te pierd, *Mamà,* spuse ea cu buze tremurânde.

– N-o să mă pierzi, surâse ea, rugându-se să fie adevărat. Vom fi din nou împreună, curând. Trebuie să ai răbdare.

Bertrande izbuti să schițeze un zâmbet.

– Acum e mai bine. Haide, *filha.* Să coborâm.

CAPITOLUL 72

În zorii zilei de șaisprezece martie, într-o miercuri, se strânseră cu toții în dreptul Porții Mari din Montségur.

De pe metereze, cei din garnizoană îi priviră pe cruciații trimiși să-i întemnițeze pe *Bons Homes* cum urcă și ultima bucată a cărării stâncoase, încă alunecoasă din pricina pojghiței de gheață.

Bertrande stătea cu Sajhë și Rixende în fața mulțimii. În aer plutea tăcerea. După luni de atacuri neobosite, încă nu se obișnuise cu lipsa bubuiturilor scoase de catapulte și arbalete.

În ultimele două săptămâni domnise pacea. Pentru mulți, sfârșitul vieții lor se apropia. Se sărbătorise Paștele. Preoții *parfait* și câteva preotese postiseră. În ciuda promisiunilor de iertare pentru cei care se lepădau de credința lor, aproape jumătate din populația fortăreței, printre ei numărându-se și Rixende, aleseseră să-și primească resemnați *consolament*-ul. Mai degrabă mureau ca *Bons Chrétiens* decât să trăiască o viață de învinși sub coroana franceză. Își lăsaseră moștenire bunurile celor sortiți să ducă o viață tristă fără cei dragi alături. Bertrande ajutase la împărțirea darurilor: ceară, piper, sare, încălțăminte, o desagă, pantaloni și chiar o pălărie din pâslă.

Pierre-Roger de Mirepoix primise o păturică plină cu monede. Alții îi dăduseră porumb și pieptare din postav ca să le ofere oamenilor săi. Marquesia de Lanatar își dăruise toate lucrurile nepoatei ei, Philippa, soția lui Pierre-Roger.

Bertrande privi de jur împrejur la chipurile tăcute și rosti în gând o rugăciune pentru mama sa. Alaïs pregătise veșmintele lui Rixende cu mare grijă. Rochia verde-închis și o pelerină roșie, pe al cărei tiv

fusese brodat un model cu pătrățele și romburi albastre și verzi, dar și flori galbene. Mama ei îi explicase că așa arăta pelerina pe care o purtase în ziua nunții la *capèla* Santa-Maria din castelul Comtal. Alaïs știa că sora ei, Oriane, și-o va aminti, chiar dacă trecuseră atât de mulți ani.

Prevăzătoare, Alaïs îi legase la brâu o mică tolbă din piele de oaie, foarte asemănătoare cu traista *chemise* în care se ținea fiecare carte a Trilogiei Labirintului. Bertrande o ajutase s-o umple cu pânză și bucăți de pergament, astfel încât, măcar de la distanță, să te păcălească. Nu pricepea întocmai semnificația acestor pregătiri, dar nu punea la îndoială că o mare taină se ascunde în spatele lor. Se bucurase că poate da o mână de ajutor.

Copila se întinse și luă mâna lui Sajhë.

Mai-marii bisericii catare, Bertrand Marty și Raymond Aiguilher, amândoi bătrâni de acum, stăteau nemișcați în robele lor albastru-închis. Ani de zile slujiseră cu trăinicie, călătorind pretutindeni, propovăduind vorbele sfinte și aducându-le alinare credincioșilor din satele izolate din munți și de la câmpie. Acum se aflau pe punctul de a-și conduce oamenii direct în mijlocul focului.

– *Mamà* o să fie bine, șopti Bertrande, încercând mai mult să se liniștească pe ea însăși. Simți mâna lui Rixende pe umăr. Mi-aș fi dorit ca tu să nu...

– Eu am ales, spuse iute Rixende. Am ales să mor în credință.

– Dar dacă *Mamà* o să fie luată și ea? șopti Bertrande.

Femeia o mângâie pe păr.

– Nu ne rămâne decât să ne rugăm.

Fetei i se umplură ochii de lacrimi când soldații ajunseră lângă ei. Rixende își întinse mâinile pentru a fi legate. Bărbatul clătină din cap. Pentru că nu se așteptaseră ca atât de mulți să-și dorească moartea, nu aduseseră cu ei suficiente lanțuri.

Bertrande și Sajhë priviră tăcuți cum Rixende și ceilalți trec prin Poarta Mare și își încep coborâșul pe cărarea abruptă și șerpuitoare a muntelui. Pelerina roșie a lui Alaïs îți sărea în ochi printre veșmintele maronii și verzi, strălucind puternic în contrast cu cerul plumburiu.

Îndemnați de episcopul Marty, ostaticii se apucară să cânte. Montségur căzuse, dar ei nu erau înfrânți. Bertrande își șterse lacrimile cu dosul palmei. Îi promisese mamei ei să fie puternică. Și se va strădui să se țină de cuvânt.

Pe pajiștile de pe costișele mai joase se ridicaseră tribune pentru privitori. Acestea gemeau de oameni. Proaspăta nobilime din Midi, baronii francezi, aliații lor, preoții catolici și inchizitorii, invitați cu toții de Hugues des Arcis, seneșalul de Carcassonne. Veniseră să vadă „dreptatea" care se făcea în sfârșit după mai bine de treizeci de ani de război cu proprii semeni.

Guilhem își trase mai bine pelerina pe lângă el, ca să nu fie recunoscut. Cu greu își putea arăta fața nestingherit, după ce se luptase o viață cu francezii. Nu-și putea îngădui să fie prins tocmai acum. Privi de jur împrejur.

Dacă veștile pe care le primise se vădeau corecte, atunci undeva în mulțime trebuia să fie și Oriane. Era hotărât să n-o lase să se apropie de Alaïs. Chiar și după atâta amar de vreme, numai gândul la cumnata sa îl umplea de mânie. Își încleștă pumnii, dorindu-și să poată trece la treabă chiar în clipa aceea. Să nu se mai ascundă și să nu mai aștepte, ci pur și simplu să-i înfigă un pumnal în inimă, așa cum ar fi trebuit să facă acum treizeci de ani. Dar Guilhem știa că răbdarea e mama înțelepciunii. Dacă s-ar fi pripit, nici măcar n-ar mai fi apucat să-și scoată spada.

Își plimbă privirea peste oamenii înșirați în tribune până când zări chipul pe care îl căuta. Oriane stătea chiar în mijlocul primului rând. Nu mai rămăsese nici o urmă din înfățișarea ei de doamnă din sud. Hainele scumpe erau croite în stilul prețios și complicat al celor din nord. Pelerina albastră din catifea era brodată cu fir de aur și în jurul gâtului purta un guler gros de hermină. Gluga și mănușile se asortau cum nu se poate mai bine. Cu toate că fața ei încă te mai impresiona prin frumusețe, pielea i se subțiase și trăsăturile i se urâțiseră din pricina expresiei aspre și răutăcioase.

Lângă ea se afla un tânăr. Asemănarea îl izbi atât de tare pe Guilhem, încât putea să jure că e vorba de unul dintre fiii ei. Știa că

Louis, cel mai mare, se alăturase Cruciadei. Avea pielea Qrianei și aceleași bucle negre, în vreme ce de la tatăl său moștenise nasul acvilin.

Se auzi un strigăt. Guilhem se răsuci pe călcâie și văzu șirul de priozonieri care ajunseseră la poalele muntelui, iar acum erau împinși de la spate spre rug. Mergeau liniștiți și demni. Cântau. „Ca un cor de îngeri", gândi el, băgând de seamă expresia de stingherealã provocată de dulceața sunetelor pe chipurile celor de față.

Seneșalul Carcassonei stătea lângă arhiepiscopul de Narbonne. La semnul său, o cruce de aur se ridică în aer și călugării negri și preoții se apropiară de rug.

În spatele lor, se zărea un rând de soldați care țineau torțe aprinse în mâini. Se chinuiau să împiedice fumul să plutească spre tribune. Flăcările sfârâiau și se zvârcoleau sub puterea vântului geros de iarnă.

Unul câte unul, se strigară numele ereticilor. Aceștia pășeau înainte și suiau scările spre rug. Guilhem înlemnise, copleșit de groază. Ura faptul că nu poate face nimic să oprească împlinirea osândei. Chiar dacă ar fi fost însoțit de mai mulți bărbați, știa că ei nu și-ar fi dorit să se amestece. Datorită împrejurărilor și nu credinței, își petrecuse mult timp alături de *Bons Homes*. Îi prețuia și îi respecta, cu toate că nu îi înțelegea pe deplin.

Mormanele de paie și surcelele erau îmbibate cu păcură. Câțiva soldați urcaseră pe rug și îi legau în lanțuri pe preoții și preotesele *parfait* de stâlpii din mijloc.

Episcopul Marty începu să se roage.

– *Payre sant, Dieu dreiturier dels bons esperits.*

Treptat, celelalte voci i se alăturară. Șoaptele se întețiră din ce în ce, până când se preschimbară într-un vuiet. Cei de față schimbară priviri rușinate și deveniră neliniștiți. Nu veniseră să vadă așa ceva.

Arhiepiscopul făcu iute un semn din mână și preoții se puseră pe cântat psalmul care se preschimbase în imnul Cruciadei. *Veni Spirite Sancti,* cuvinte ce încercau să acopere rugăciunile catare.

Episcopul se dădu mai aproape și aruncă prima torță pe rug. Soldații îl urmară numaidecât. Una câte una, torțele azvârlite atinseră pământul. Focul prinse puteri nu mult după aceea. Flăcările cuprindeau rugul, strecurându-și limbile printre paie, pentru ca

mai apoi să se înalțe tot mai sus spre cer, răsucindu-se prin aer, ca trestiile de pe râu.

Prin fumul gros, Guilhem zări ceva care îi îngheță sângele în vene. O pelerină roșie, brodată cu flori, și o rochie verde-închis, de culoarea mușchiului din pădure. Își croi drum până în față.

Nu putea – nu voia – să-și creadă ochilor.

Anii se topiră într-o clipită și se revăzu în tinerețe, un cavaler înfumurat, mândru, încrezător în forțele proprii, îngenunchind în *capèla* Santa-Maria. Alaïs se afla alături de el. Se zicea că nunta făcută de *Michelmas* aduce noroc. Revăzu florile de măceș de pe altar și lumânările roșii care pâlpâiau în timp ce ei rosteau jurămintele.

Guilhem alergă pe lângă tribune, disperat să ajungă tot mai aproape, voind să se încredințeze din tot sufletul că nu e vorba despre ea. Focul ardea nemilos. Mirosul scârbos de carne arsă plutea peste oameni. Soldații se dăduseră înapoi. Până și preoții se văzură nevoiți să se retragă când cuptorul fierbinte se lăți tot mai tare.

Sângele sfârâia pe măsură ce tălpile se despicau, dezvelind oasele, exact așa cum se perpelesc animalele la frigare. Rugăciunile se preschimbară în urlete.

Guilhem se îneca, dar nu se opri. Ținându-și pelerina peste gură și nas ca să se ferească de fumul pătrunzător, încercă să ajungă lângă pereții palisadei, însă norul învolburat de fum acoperea totul.

Brusc, din mijlocul limbilor de foc țâșni o voce limpede.

– Oriane!

Să fie vocea lui Alaïs? Guilhem nu putea spune. Acoperindu-și fața cu mâinile, se repezi în direcția de unde venise strigătul.

– Oriane!

De data asta, în tribune se stârni un freamăt. Guilhem se răsuci și ca prin ceață văzu chipul schimonosit de furie al Orianei. Se ridicase în picioare și făcea semne soldaților, dând din mâini înnebunită.

Lui Guilhem i se păru că strigă și numele lui Alaïs, dar nu putea să atragă atenția asupra lui. Venise s-o salveze. Venise s-o ajute să scape de sora sa, așa cum se mai întâmplase o dată.

Cele trei luni petrecute cu Alaïs după ce fugise de inchizitorii din Toulouse fuseseră cele mai fericite clipe din viața lui. Dar ea n-a mai

vrut să rămână şi el nu izbutise s-o facă să se răzgândească. Şi nici nu-i mărturisise de ce trebuia să plece. Dar îi promisese – şi Guilhem crezuse neîndoielnic – că într-o zi, când grozăviile se vor sfârşi, se vor mai întâlni.

– *Mon còr,* şopti el, în pragul plânsului.

Promisiunea aceea şi amintirea zilelor trăite împreună îl sprijiniseră să îndure toţi acei ani lungi şi pustii. Ca o stea pe cerul întunecat.

Inima aproape că-i plezni de durere.

– Alaïs!

Deasupra pelerinei roşii, mica trăistuţă albă din piele de oaie, de mărimea unei cărţi, ardea. Mâinile care o ţineau pieriseră. Nu mai rămăseseră decât oasele, grăsimea ce se topea şi carnea arsă.

Totul se terminase, ştia.

Pentru Guilhem se lăsă tăcerea. Zgomotele şi durerea fuseseră înlocuite de un mare gol alb, limpede. Muntele, cerul, fumul şi urletele dispăruseră şi ele. Speranţa murise.

Picioarele i se înmuiară şi bărbatul căzu în genunchi, sub povara deznădejdii.

CAPITOLUL 73

Munții Sabarthès

VINERI, 8 IULIE 2005

Duhoarea îl readuse în simțiri. Un amestec de amoniac, căcărezi de capră, așternuturi nespălate și mâncare sleită. I se înțepenise în gât și îi ardea nările cumplit, de parcă tocmai i s-ar fi apropiat mult prea tare de nas o sticluță cu săruri.

Will zăcea pe un pat de campanie tare, mai degrabă o bancă, fixată de peretele cocioabei. Se săltă în capul oaselor și se sprijini de zidul din piatră. Marginile ascuțite îi răniră brațele, pe care încă le mai avea legate la spate.

Se simțea ca și cum ar fi boxat patru reprize la rând. Vânătăile îl acopereau din cap până-n picioare, provocate de hurducăturile pe care fusese nevoit să le suporte în timpul transportului. Tâmpla îi bubuia acolo unde François-Baptiste îl lovise cu pistolul. Cucuiul tare de sub piele îi pulsa nebunește, iar sângele se închegase în jurul rănii.

Habar n-avea ce oră și ce zi este. Vineri, oare?

Din Chartres plecaseră în zori, poate chiar pe la cinci dimineața. Când îl scoseseră din mașină se făcuse după-amiază, pentru că soarele ardea și strălucea cu putere. Își suci gâtul, în încercarea de a-și cerceta ceasul de la mână, însă mișcarea îi provocă greață.

Will așteptă ca stomacul să i se potolească, apoi deschise ochii și se strădui să se familiarizeze cu împrejurimile. Părea că se află într-un fel de stână veche. La fereastra mică, de dimensiunile unei cărți, existau

gratii. În colțul îndepărtat se zărea un raft încastrat în perete, ca un soi de tejghea ce probabil ținea loc și de masă, și un taburet. În vatra de alături observă rămășițele unui foc de mult stins: un strat gros de cenușă și surcele înnegrite. Un ceaun masiv pentru gătit atârna de un cârlig chiar deasupra cuptorului. Un strat rece de grăsime închegată împodobea marginile vasului metalic.

Se întinse din nou pe salteaua tare, ignorând pătura aspră care-i zgâria pielea julită și se întrebă unde-o fi Alice acum.

De afară se auziră pași, apoi sunetul unei chei în lacăt. Lanțul greu căzu la pământ și ușa se deschise cu un scârțâit puternic. Cineva i se adresă. O voce pe care o recunoscu de-abia pe jumătate.

– *C'est l'heure.* E vremea să mergem.

Shelagh resimți aerul rece ce-i mângâia brațele și picioarele goale, precum și senzația că este mutată dintr-un loc în altul.

Identifică vocea lui Paul Authié undeva printre murmurele înăbușite, în timp ce o scoteau din fermă. Imediat percepu izul specific al aerului de sub pământ, răcoros și ușor umed. Coborau. Amândoi bărbații care o țineau captivă se găseau acolo. Se obișnuise cu mirosul lor. Aftershave, țigări proaste și o masculinitate agresivă, amenințătoare, care îi făcea mușchii să se încordeze.

Îi legaseră picioarele, și mâinile îi erau prinse la spate, punând presiune asupra umerilor. Ochiul umflat avea pleoapa lipită. Combinația dintre lipsa de hrană, lumină și drogurile pe care i le administraseră ca să-i închidă gura o ameți în grozitor, dar știa unde se află.

Authié o cărase din nou în grotă. Atmosfera se schimbase în clipa în care ieșiseră din tunel și păsiseră în încăpere. Se simți tensiunea din trupurile lor atunci când străbătură treptele spre zona mai joasă, unde ea o găsise pe Alice leșinată.

Shelagh sesiză că o lumină ardea undeva, probabil pe altar. Bărbatul care o căra se opri. Se aflau în capătul peșterii, unde ea nu călcase înainte. O săltă de pe umeri și îi dădu drumul pe podea ca și când ar fi fost moartă. Durerea îi străfulgeră șoldul pentru o clipă, după care pieri instantaneu.

Nu pricepea de ce nu o omorâseră deja.

Bărbatul își vârâse mâinile pe sub subsuorile ei și începu s-o târască. Pietrișul, bolovanii, fragmentele ascuțite de stâncă îi tăiau tălpile și gleznele expuse. Îi prinseră legătura de la mâini de ceva metalic și rece, un inel sau un belciug.

Crezând că ea este încă inconștientă, bărbații discutau în șoaptă.

– Câte încărcături ai aranjat?

– Patru.

– Și la ce oră vor exploda?

– Puțin după zece. O să se ocupe chiar el cu mâna lui.

Shelagh simți zâmbetul de pe fața bărbatului.

– Se murdărește și el o dată. O simplă apăsare pe buton și *bum!* Locul va sări în aer.

– Tot nu înțeleg de ce a trebuit s-o cărăm pe târfă până aici, se văicări el. Era mult mai simplu s-o lăsăm la fermă.

– Zice că nu vrea să fie identificată. În câteva ore, toată partea asta de munte n-o să mai existe. O să fie îngropată sub o jumătate de tonă de stânci.

În cele din urmă, frica îi dădu femeii puterea de a se lupta. Se smuci din legături și se chinui să se ridice, dar era prea slăbită, iar picioarele n-o ascultară. Crezu că aude un hohot de râs când căzu din nou la pământ, dar nu putea să bage mâna în foc. Nu mai distingea ceea ce este real de ceea ce se petrecea doar în mintea ei.

– N-ar trebui să stăm cu ea?

Celălalt bărbat izbucni în râs.

– Și ce-o să facă? O să se ridice și-o să plece? Isuse Hristoase! Uită-te la ea!

Lumina pălea din ce în ce.

Shelagh auzi pașii lor îndepărtându-se până când nu mai rămase decât liniștea și întunericul.

CAPITOLUL 74

– Vreau să știu adevărul, repetă Alice. Vreau să știu în ce fel sunt legate Graalul și Labirintul. *Dacă* sunt legate în vreun fel.

– Adevărul despre Graal, rosti el, privind-o fix. Spune-mi, *Madomaisèla*, ce știi despre Graal?

– Chestiile obișnuite, zise ea, bănuind că bărbatul nu se aștepta la vreun răspuns serios din partea sa.

– Nu, te rog. Chiar mă interesează să aud ce anume ai aflat.

Ea se foi neliniștită pe scaun.

– Păi, cred că e vorba despre un potir care conține un elixir ce-ți oferă darul vieții veșnice.

Se opri și se uită pătrunzător în ochii lui Baillard.

– Un dar? întrebă el, clătinând din cap. Nu, nu un dar. Oftă. Și de unde socoți că au apărut poveștile astea?

– Din Biblie, presupun. Sau posibil din Manuscrisele de la Marea Moartă. Ori poate din alte scrieri creștine timpurii, nu sunt sigură. Nu m-am gândit niciodată la el din punctul ăsta de vedere.

Audric încuviință.

– Este o concepție greșită des întâlnită. De fapt, primele versiuni ale poveștii despre care ai pomenit provin din secolul al XII-lea, cu toate că există asemănări evidente și cu temele din literatura clasică și celtică. Și mai ales cu cele ale Franței medievale.

Alice își aminti brusc de harta pe care o găsise la biblioteca din Toulouse.

– Ca și Labirintul, de altfel, zise ea.

Bătrânul zâmbi, dar nu comentă.

– În ultimul sfert al secolului al XII-lea a trăit un poet pe nume Chrétien de Troyes. Prima sa stăpână a fost Marie, una dintre fiicele Eleanorei de Aquitania, care era căsătorită cu contele de Champagne. După ce a murit în 1181, unul dintre verii lui Marie, Philip de Alsacia, conte de Flanders, a devenit protectorul lui. Chrétien a fost extrem de popular în zilele sale. Şi-a clădit reputaţia traducând poveşti clasice din latină şi greacă, înainte să-şi folosească talentul în compunerea unei serii de poveşti cavalereşti în care apăreau eroi precum Lancelot, Yvain şi Perceval. Aceste scrieri alegorice au dat naştere unui val de legende despre regele Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde. Făcu o pauză. Povestea lui Perceval – *Li contes del graal* – reprezintă cea mai timpurie expunere narativă despre Sfântul Graal.

– Dar..., dădu Alice să protesteze. Se încruntă. Dar sigur că n-a inventat-o, nu? Nu la modul ăsta. N-avea cum să se nască aşa, din neant o ditamai istoria.

Din nou pe chipul lui Audric se aşternu un zâmbet slab.

– Când i s-a cerut să-şi dezvăluie sursa de inspiraţie, Chrétien a pretins că a luat povestea Graalului dintr-o carte pe care i-o dăruise protectorul său, Philip. Şi într-adevăr, povestea Graalului era dedicată lui Philip. Din păcate, acesta a murit în asediul de la Acre din 1191 în timpul celei de-a Treia Cruciade. Prin urmare, poemul n-a fost sfârşit niciodată.

– Ce s-a întâmplat cu Chrétien?

– Nu se mai ştie nimic de el după moartea lui Philip. A dispărut pur şi simplu.

– Ciudat pentru o persoană atât de renumită, nu?

– Există posibilitatea ca moartea lui să nu fi fost înregistrată, zise Baillard încet.

Alice îl privi tăios.

– Dar dumneata nu crezi asta, nu?

Audric nu-i răspunse.

– În ciuda deciziei poetului de a nu-şi termina istorisirea, povestea Sfântului Graal a căpătat o viaţă a sa proprie. S-au făcut adaptări din franceza veche în germană şi în galica veche. Câţiva ani mai târziu, un alt poet, Wolfram von Eschenbach, a scris o versiune mai degrabă

burlescă, *Parzival*, în jurul anului 1200. El a pretins că nu s-a inspirat din opera lui Chrétien, ci dintr-o altă poveste a unui autor necunoscut.

Alice se adânci în gânduri.

– Cum descrie Chrétien Graalul?

– Destul de vag. Îl înfățișează ca pe un vas oarecare, nu ca pe un potir, mai degrabă ca pe un *gradalis*, așa cum i se zicea în latina medievală, de unde provine și *gradal* din franceza veche sau *graalul*. Eschenbach e mai explicit. Graalul lui – *grâl* – este o piatră.

– Și-atunci de unde și până unde ideea asta că Sfântul Graal este cupa din care a băut Isus la Cina cea de Taină?

Audric își împleti degetele.

– Un alt scriitor, pe nume Robert de Boron a compus un poem în versuri, *Joseph d'Arimathie*, undeva între *Perceval*-ul lui Chrétien și 1199. De Boron nu numai că a înfățișat Graalul ca pe un potir – pocalul de la Cina cea de Taină, pe care el îl denumește *san greal* – dar l-a umplut și cu sângele lui Isus de după răstignire. În franceza modernă, *sang réal*, sângele „adevărat" sau „regal". Se opri și se uită la Alice. Pentru păzitorii Trilogiei Labirintului, confuzia lingvistică – *san greal* și *sang real* – a constituit o deghizare convenabilă.

– Dar Sfântul Graal este un mit, rosti ea încăpățânată. Nu poate fi adevărat.

– *Sfântul* Graal este cu siguranță un mit, spuse el susținându-i privirea. O legendă atrăgătoare. Dacă privești cu atenție, vei vedea că toate aceste povești nu reprezintă altceva decât înfrumusețări ale aceleiași teme. Conceptul creștin medieval al sacrificiului și al căutării, care duce la mântuirea și salvarea sufletului. *Sfântul* Graal, în termeni creștini, era o reprezentare spirituală, simbolică a vieții eterne și nu neapărat ceva concret. Prin jertfa lui Hristos și prin bunăvoința Domnului, omenirea avea să trăiască veșnic. Zâmbi. Dar existența Graalului ca atare nu poate fi pusă la îndoială. Acesta este adevărul conținut în paginile Trilogiei Labirintului. De aceea, păzitorii Graalului, *Noublesso de los Seres*, și-au dat viața ca să păstreze secretul.

Alice clătină din cap neîncrezătoare.

– Practic, îmi spuneți că Graalul nu este deloc un concept creștin. Că toate aceste mituri și legende s-au clădit pe o... neînțelegere.

– Mai degrabă pe un subterfugiu, decât pe o neînțelegere.

– Dar de două mii de ani se tot dezbate existența *Sfântului* Graal. Dacă acum iese la iveală faptul că legendele Graalului nu numai că nu sunt adevărate, dar și că... Se opri brusc. Nu-i venea să mai adauge următoarele cuvinte. Că e o relicvă ce nu are legătură cu creștinismul, nici nu vreau să-mi imaginez...

– Graalul este un elixir care are puterea de a vindeca bolile și de a prelungi în mod semnificativ viața. Dar cu un scop anume. A fost descoperit acum patru mii de ani în Egiptul Antic. Iar cei care l-au creat și i-au înțeles puterea și-au dat seama că secretul trebuie păstrat departe de cei care l-ar folosi pentru propriul beneficiu. Cunoașterea sacră a fost inserată în hieroglife pe trei papirusuri separate. Unul oferă descrierea exactă a camerei Graalului, labirintul însuși; altul include lista ingredientelor necesare preparării elixirului; iar cel de-al treilea curprinde incantațiile care au ca efect transformarea elixirului în Graal. Le-au îngropat în grotele din afara orașului antic, Avaris.

– Egipt, rosti ea iute. Când făceam cercetări ca să mă lămuresc ce văzusem acolo, am observat cât de des apărea Egiptul.

– Papirusurile sunt scrise cu hieroglife antice – care înseamnă „cuvintele lui Dumnezeu" sau „graiul divin". Pe măsură ce marile civilizații ale Egiptului au decăzut, abilitatea de a citi hieroglifele s-a pierdut. Cunoașterea din papirusuri s-a păstrat, transmisă de la un păzitor la altul, peste generații. Totodată, a dispărut și capacitatea de a rosti incantațiile sau de a porunci Graalului să prindă viață. Inspiră adânc și continuă: Această turnură a evenimentelor nu a fost provocată dinadins, însă a sporit și mai tare misterul. În secolul al IX-lea, un alchimist arab, Abu Bakr Ahmad Ibn Wahshiyah, a descifrat secretul hieroglifelor. Din fericire, Harif, cel numit *Navigatairé,* a priceput pericolul și a reușit să-l zăpăcească pe alchimist, convingându-l să nu mai spună și altora despre descoperirea lui. În vremurile acelea, centrele de învățare erau puține și comunicarea dintre oameni înceată și nesigură. Imediat papirusurile au fost sustrase și duse la Ierusalim, unde au fost ascunse în încăperile tainice săpate în pământ. În perioada anilor 800 și 1800 nimeni n-a mai înregistrat vreun progres semnificativ în descifrarea hieroglifelor. Nimeni. Semnificația lor

a fost elucidată când expediția științifică și militară a lui Napoleon din 1799 în nordul Africii a scos la iveală o inscripție detaliată în limba sacră a hieroglifelor, în demotica de zi cu zi a egiptenilor și în greaca antică. Ai auzit vreodată de Piatra de la Rosetta?

– Nu, răspunse Alice.

– Din acel moment, ne-am temut că totul nu va fi decât o chestiune de timp. Un francez, Jean-François Champollion, a făcut o obsesie din spargerea codului. În 1822, a reușit. Minunile anticilor, magia, vrăjile lor, totul, de la inscripțiile funerare până la *Cartea Morților*, au putut fi citite. Se opri un timp. Faptul că două dintre cărțile Trilogiei Labirintului se aflau în mâinile celor care voiau să le întrebuințeze greșit a devenit un motiv de teamă și îngrijorare.

Cuvintele lui căzură ca un avertisment. Alice se cutremură. Realiză dintr-odată că ziua se apropia de sfârșit. Afară, razele palide ale apusului de soare pictau munții în tonuri de roșu, portocaliu și auriu.

– Dacă așa stau lucrurile și cunoștințele din ele aveau urmări atât de groaznice, de ce Alaïs sau ceilalți păzitori n-au distrus cărțile când au avut ocazia? întrebă ea.

Îl simți pe Audric cum încremenește. Își dădu seama că atinsese un punct sensibil al poveștii, chiar dacă nu pricepea cam care ar fi acesta.

– Dacă nu ar fi fost nevoie de ele, atunci da. Poate că asta ar fi reprezentat o soluție.

– Să fie nevoie de ele? În ce sens?

– Păzitorii au știut dintotdeauna că Graalul conferă viață. Tu i-ai spus „dar" și... înțeleg de ce unii l-ar vedea așa. Alții însă pot avea o părere diferită.

Audric se opri. Se întinse după paharul de vin, înghiți câteva guri zdravene din lichidul rubiniu, apoi îl puse la loc pe masă.

– Dar viața oferită are un scop.

– Ce scop? întrebă ea repede, pentru ca bărbatul să nu se oprească tocmai acum.

– De multe ori în ultimii patru mii de ani, când nevoia de a aduce mărturii s-a vădit puternică, puterea Graalului a fost invocată. Marii patriarhi din Biblia creștină, din Talmud și din Coran nu ne sunt deloc necunoscuți. Adam, Moise, Mohamed, Matusalem.

La fel și profeții a căror muncă nu putea fi împlinită într-o viață obișnuită de om. Cei mai mulți dintre ei au trăit sute de ani.

– Dar astea sunt parabole, protestă Alice. Alegorii.

Audric clătină din cap.

– Au supraviețuit mai multe secole tocmai ca să poată vorbi despre ceea ce au văzut, ca să spună adevărul despre vremurile lor. Harif, care-l convinsese pe Abu Bakr să ascundă munca sa ce revelase limbajul Egiptului Antic, a trăit ca să vadă căderea Montségurului.

– Dar asta înseamnă mai bine de cinci sute de ani!

– Au trăit, repetă bătrânul simplu. Gândește-te la viața fluturelui, Alice. O existență întreagă, atât de strălucitoare, dar care nu durează decât o jumătate de zi. Timpul are semnificațiile lui.

Tânăra își împinse scaunul în spate și plecă de la masă, fără să mai știe ce simte și ce să mai creadă.

Se întoarse.

– Simbolul labirintului pe care l-am zărit în peșteră și pe inelul de la degetul dumitale... este simbolul Graalului adevărat?

– Da.

– Și Alaïs? Știa?

– La început, ca și tine, a avut îndoieli. Nu credea în adevărul conținut în paginile Trilogiei, dar s-a luptat să le protejeze din dragoste față de tatăl ei.

– A crezut că Harif număra mai mult de cinci sute de ani? insistă ea, fără să mai încerce să-și ascundă scepticismul din glas.

– La început, nu, recunoscu el. Dar cu timpul, a ajuns să vadă adevărul. Și când clipa ei a venit, a descoperit că poate rosti cuvintele și că le poate înțelege.

Alice veni din nou la masă și se așeză.

– Dar de ce Franța? De ce au fost aduse aici papirusurile? De ce n-au fost lăsate acolo unde erau?

Baillard zâmbi.

– Harif a dus papirusurile în Orașul Sfânt în secolul al X-lea al erei creștine și le-a ascuns sub Câmpiile Sepal. Vreme de o sută de ani au rămas în siguranță, până când armatele lui Saladin au avansat

spre Ierusalim. Atunci a ales ca unul dintre păzitori, un tânăr cavaler creștin, pe nume Bertrand Pelletier, să ducă papirusul în Franța.

„Tatăl lui Alaïs."

Alice zâmbi de parcă ar fi auzit vești despre un vechi prieten.

– Harif a înțeles două lucruri, continuă Audric. Mai întâi, că papirusul va fi mai ocrotit, mai puțin vulnerabil dacă e ținut între paginile unei cărți. În al doilea rând, pentru că zvonurile despre Graal începeau să circule pe la curțile Europei, unde l-ar fi putut ascunde mai bine decât în spatele miturilor și al legendelor?

– Poveștile despre catarii care ar fi fost în posesia Cupei lui Hristos, rosti Alice, înțelegând brusc.

Baillard încuviință din cap.

– Adepții lui Isus din Nazaret nu se așteptau ca el să moară pe cruce și totuși așa s-a întâmplat. Moartea și învierea lui au ajutat la zămislirea poveștilor despre cupa sau potirul sacru, un graal care oferea viață veșnică. Nu știu cum au fost interpretate pe vremea aceea toate astea, însă ceea ce pot susține cu certitudine este că răstignirea nazariteanului a dat naștere unui val de persecuții. Mulți au fugit din Țara Sfântă, printre care și Iosif din Arimateea și Maria Magdalena, care s-au urcat pe o corabie ce i-a dus în Franța. Se spune că au adus cu ei o taină veche.

– Papirusurile Graalului?

– Comori, bijuterii luate din Templul lui Solomon. Ori cupa din care Isus din Nazaret a băut la Cina cea de Taină și în care a fost strâns sângele lui când l-au răstignit pe cruce. Sau pergamente, scrieri, dovezi din care reieșea că Isus încă mai trăia, chiar dacă fusese crucificat. El s-ar fi ascuns în munții deșertului timp de o sută de ani, alături de un mic grup de credincioși.

Alice îl privi perplexă pe Audric, dar chipul lui era ca o carte închisă în care nu putea citi nimic.

– Așadar, Hristos nu a murit pe cruce, repetă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor că rostește asemenea cuvinte.

– Sau alte povești, șopti el. Unii susțin că Maria Magdalena și Iosif din Arimateea s-au oprit în portul Narbonne și nu la Marsilia.

Secole de-a rândul s-a crezut că ceva de mare valoare se ascunde undeva, în Pirinei.

– Prin urmare, nu catarii se aflau în posesia secretului Graalului, spuse ea, aranjând bucățile de informații în mintea sa, ci Alaïs. Iar ei i-au oferit adăpost.

Un secret în spatele altui secret. Alice se sprijini de spătar, reluând cu ochii minții tot șirul de evenimente.

– Iar acum peștera labirintului a fost deschisă.

– Pentru prima dată după opt sute de ani, cărțile pot fi reunite încă o dată, spuse el. Și cu toate că tu, Alice, nu știi dacă să ai încredere în mine sau să treci cu vederea bolboroselile unui biet bătrân, sunt alții care nu au îndoieli.

„Alaïs credea în adevărul Graalului."

În adâncul inimii, dincolo de marginile conștientului, Alice simțea că el rostește adevărul. Doar că rațiunea o împiedica să accepte așa ceva.

– Marie-Cécile, gâfâi ea.

– În seara asta, *Madame* de l'Oradore va merge în grotă și va încerca să invoce Graalul.

Întrezărirea lucrurilor ce aveau să se petreacă o copleși cu putere.

– Dar nu poate, îngăimă ea. N-are *Cartea Cuvintelor*. N-are inelul.

– Tare mi-e teamă că și-a dat seama că aceasta se află în continuare acolo.

– Și așa e?

– Nu știu sigur.

– Și inelul? Nici pe acesta nu-l are.

Își coborî privirea spre mâinile lui subțiri întinse pe masă.

– Știe că o să vin.

– Dar e o nebunie, explodă ea. Cum de-ți trece prin cap fie și măcar să te apropii de ea?

– În noaptea asta va încerca să invoce Graalul, șopti el ferm. Din cauza asta sunt siguri ei că am să mă duc. Nu pot permite să se întâmple un astfel de lucru.

Alice lovi cu palmele în masă.

– Și cu Will cum rămâne? Cu Shelagh? Nu-ți pasă de ei? N-o să-i ajute cu nimic faptul că te vor prinde și pe tine.

– Tocmai pentru că îmi pasă de ei – și de tine, Alice – mă voi duce. Cred că Marie-Cécile are de gând să-i oblige să participe la ceremonie. Trebuie să fie cinci participanți, *Navigatairé* și alți patru.

– Marie-Cécile, fiul ei, Will, Shelagh și Authié?

– Nu, nu Authié. Altcineva.

– Atunci, cine?

El evită să răspundă.

– Nu știu unde se află Shelagh sau Will acum, spuse el, gândind cu voce tare, dar sunt convins că la noapte îi vom găsi în peșteră.

– Cine, Audric? repetă Alice, mai ferm de data asta.

Din nou nu primi nici un răspuns. Bărbatul se ridică în picioare, se duse la fereastră și trase obloanele, apoi se întoarse cu fața spre ea.

– Ar trebui să plecăm.

Se simțea frustrată, nervoasă, uluită, dar mai ales înfricoșată. Și totuși, știa că nu are încotro.

Se gândi la numele lui Alaïs din arborele genealogic. Trecuseră opt sute de ani. Își aminti simbolul labirintului care le unea peste timp și spațiu.

„Două povești țesute într-una singură."

Alice își adună lucrurile și-l urmă pe Audric afară, unde ziua pălea, lăsând loc întunericului nopții.

CAPITOLUL 75

Montségur

MARÇ 1244

În ascunzătoarea lor de sub fortăreață, Alaïs și cei trei însoțitori ai ei încercau să scape de zgomotele înfricoșătoare ale torturii. Însă urletele de durere și de groază străbăteau pântecul gros de piatră al muntelui. Strigătele celor care mureau, dar și ale celor rămași în viață se strecurau în refugiul ei ca niște monștri din povești.

Alaïs se rugă pentru sufletul lui Rixende și pentru întoarcerea ei în sânul lui Dumnezeu, pentru toți prietenii ei, bărbați și femei, iar părerile de rău îi sfâșiau inima. Nu-i mai rămânea decât să spere că planul său va da roade.

Numai timpul va spune dacă Oriane se lăsase păcălită, crezând că Alaïs și *Cartea Cuvintelor* arseseră pe rug.

„Ce risc uriaș."

Alaïs, Harif și călăuzele lor urmau să stea în mormântul de piatră până la căderea nopții, când fortăreața se golea. Apoi, la adăpostul întunericului, cei patru fugari vor apuca pe cărările abrupte din munți și se vor îndrepta spre Los Seres. Dacă norocul se afla de partea lor, vor ajunge acasă până a doua zi la amurg.

Încălcau cu bună știință învoielile armistițiului. Dacă îi prindeau, pedeapsa avea să fie brutală și nemiloasă. Grota abia dacă era o scobitură îngustă aproape de suprafața stâncii. Dacă soldații cercetau cu grijă fortăreața, i-ar fi descoperit negreșit.

Alaïs își mușcă limba când se gândi la fiica ei. Prin întuneric, simți mâna lui Harif. Avea pielea uscată și pergamentoasă, ca nisipurile deșertului.

– Bertrande e o fată puternică, spuse el, ca și cum ar fi știut ce o supără atât de tare. Seamănă cu tine, *è?* Are mult curaj. Curând veți fi din nou împreună. Nu va trebui să așteptați vreme îndelungată.

– Dar e așa de mică, Harif, mult prea mică pentru a vedea astfel de nenorociri. Probabil că s-a speriat de moarte...

– E dârză, Alaïs. Și Sajhë la fel. Nu ne vor lăsa la greu.

„Dacă aș ști că ai dreptate..."

În bezna adâncă, cu inima plină de îndoială și de teamă pentru viitor, Alaïs așteptă trecerea zilei. Lacrimile îi secaseră. Nerăbdarea, faptul că nu ghicea ce se petrece deasupra era mai mult decât putea ea îndura. Chipul palid al fiicei sale o bântuia fără încetare.

Iar țipetele creștinilor *Bons Homes,* învăluiți în limbile lacome ale focului, îi stăruiră în urechi multă vreme după ce ultima victimă pierise.

Un nor uriaș de fum negru și puturos plutea deasupra văii, întunecând împrejurimile.

Sajhë o ținu strâns de mână pe Bertrande în timp ce trecură prin Poarta Mare și ieșiră din castelul ce îi adăpostise atât de primitor doi ani de zile. Își îngropase durerea adânc în suflet, într-un loc în care inchizitorii nu puteau ajunge. N-o va jeli pe Rixende acum. N-avea voie să-și facă griji pentru Alaïs. Trebuia s-o protejeze pe copilă și să ajungă amândoi teferi înapoi la Los Seres.

Mesele inchizitorilor se aflau la poalele muntelui. Procesul urma să înceapă imediat, la umbra rugului ce încă mai fumega. Sajhë îl recunoscu pe inchizitorul Ferrier, un bărbat disprețuit în întregul ținut pentru felul neîndurător și habotnic în care înțelegea orânduielile bisericești. Își mută privirea spre dreapta, unde se găsea însoțitorul lui Ferrier. Inchizitorul Duranti nu era mai puțin temut.

O strânse pe Bertrande și mai tare de mână.

Când pământul se întinse neted în față, Sajhë văzu că ostaticii sunt împărțiți. Bătrânii, soldații din garnizoană și băieții erau trimiși

într-o parte, iar femeile și copiii în altă parte. Aproape că i se opri inima de frică. Fata urma să-i înfrunte singură pe inchizitori.

Ea îi simți schimbarea și se uită în sus spre el, înspăimântată.

– Ce se petrece? Ce-au de gând să ne facă?

– *Brava*, o să-i ia la întrebări pe bărbați și pe femei, dar separat, spuse el. Nu-ți face griji. Răspunde-la la întrebări. Fii curajoasă și rămâi acolo unde ești până vin eu să te iau. Nu pleca nicăieri cu nimeni, înțelegi? Cu nimeni altcineva.

– Dar ce-o să mă întrebe? îngăimă ea speriată.

– Cum te cheamă, câți ani ai, răspunse Sajhë, repetându-i pentru a nu știu câta oară lucrurile pe care trebuia să le zică. Pe mine mă știu că fac parte din garnizoană, dar nu au nici un motiv să găsească vreo legătură între noi. Dacă te vor întreba, spune-le că nu știi cine e tatăl tău. Zi-le că Rixende a fost mama ta și că ai trăit toată viața la Montségur. Orice s-ar întâmpla, nu scoate o vorbă despre Los Seres. Poți să ții minte toate astea?

Bertrande încuviință.

– Ești o fată isteață. Apoi, parcă încercând s-o liniștească, adăugă: Bunica mea obișnuia să-mi dea mesaje pe care să le duc mai departe altor oameni și nu aveam mai mulți ani decât ai tu acum. Mă punea să le repet de câteva ori până când le puteam zice pe de rost.

Bertrande zâmbi ușor.

– *Mamà* spune că ai o ținere de minte jalnică. Ce-ți intră pe-o ureche îți iese pe cealaltă.

– Adevărat, spuse el, redevenind serios. S-ar putea să te mai întrebe despre *Bons Homes* și despre credința lor. Fii cât de sinceră cu putință. În felul acesta nu ai cum să te încurci. Nu le dezvălui nimic nou, așa că nu-ți face griji. Bărbatul șovăi, apoi mai adăugă un sfat: Nu uita. Nici o vorbă despre Alaïs sau Harif.

Ochii fetiței se umplură de lacrimi.

– Dar dacă soldații se apucă să scormonească fortăreața și o să-i găsească? îl întrebă ea îngrozită. Ce-o să le facă dacă îi vor prinde?

– N-au cum, răspunse el iute. Nu uita, Bertrande. După ce inchizitorii termină cu tine, rămâi pe loc. Voi veni să te iau cât de repede.

Sajhë abia dacă avu timp să-şi termine cuvintele, când un soldat îl înhăţă de la spate şi îl sili să meargă mai departe, în jos spre sat. Bertrande fu trimisă în cealaltă direcţie.

Ajunse într-un ţarc de lemn, unde îl zări pe Pierre-Roger de Mirepoix, comandantul garnizoanei, care fusese deja interogat. Era un semn bun, după părerea lui. Se vădea că francezii respectau învoiala şi cei din garnizoană urmau să fie trataţi ca prizonieri de război şi nu ca ucigaşi.

Când se alătură mulţimii de soldaţi care aşteptau să fie chemaţi pentru întrebări, Sajhë îşi scoase inelul de piatră de pe deget şi-l ascunse pe sub veşminte. Se simţea dezgolit fără el. Rareori îl îndepărtase de când i-l dăruise Harif, cu douăzeci de ani înainte.

Întâlnirea înfricoşătoare cu inchizitorii avea loc în două corturi. Călugării aşteptau să pună crucile galbene pe hainele celor dovediţi că s-au alăturat ereticilor, după care prizonierii erau duşi şi înghesuiţi într-un alt ţarc, ca vitele la târg.

Se vedea limpede că n-au de gând să lase pe nimeni să plece, până când nu luau la întrebări pe toată lumea, tineri sau bătrâni. Întregul proces putea dura zile întregi.

Când veni şi rândul lui Sajhë, i se dădu voie să intre neînsoţit în cort. Se opri în faţa inchizitorului Ferrier şi aşteptă.

Pe faţa ca de ceară a lui Ferrier nu se clintea nici un muşchi. Îi porunci lui Sajhë să-i spună numele, vârsta, rangul şi oraşul în care se născuse. Pana de gâscă scârţâia pe foaia groasă a pergamentului.

– Crezi în Rai şi Iad? îl întrebă apoi brusc.

– Da.

– Crezi în Purgatoriu?

– Da.

– Crezi că Fiul Domnului a fost omul desăvârşit pe pământ?

– Eu sunt soldat, nu călugăr, răspunse el cu ochii în pământ.

– Crezi că sufletul unui om sălăşluieşte într-un singur trup, în care va reînvia la Judecata de Apoi?

– Aşa zic preoţii.

– Ai auzit pe cineva vreodată spunând că jurămintele sunt păcătoase? Dacă da, pe cine?

De data asta, Sajhë își ridică privirea.

– Nu, n-am auzit, rosti el sfidător.

– Haide, soldat. Ai slujit în garnizoană mai bine de un an de zile și totuși nu știi că *ereticii* refuză să depună jurăminte?

– Eu îl slujesc pe Pierre-Roger de Mirepoix, inchizitorule. Nu plec urechea la vorbele celorlalți.

Întrebările au mai curs o vreme, dar el a rămas credincios rolului său de soldat simplu, arătând neștiință față de tot ce ținea de scriptură și de credință. Nu a învinuit pe nimeni. S-a prefăcut că nu știe nimic.

Până la urmă, inchizitorul l-a lăsat să plece.

Se făcuse târziu și soarele apunea. Amurgul se strecura peste vale, schimbând forma lucrurilor și acoperind totul cu umbre cenușii.

Sajhë se alătură grupului de soldați care trecuseră deja prin furcile inchizitorilor. Fiecare dintre ei primise o pătură, o bucată de pâine și o cupă cu vin. Aceeași milostenie nu se îndreptase însă și spre oamenii simpli.

Pe măsură ce se înserа, Sajhë devenea tot mai mohorât.

Faptul că nu știa dacă Bertrande scăpase de chin – și nici unde anume era ținută pe câmpul acela imens – îl scotea din minți. Gândul că Alaïs aștepta, privind lăsarea întunericului și frământându-se pe măsură ce ora de plecare se apropia, iar el nu putea face nimic ca s-o ajute, îl înnebunea.

Neliniștit și foindu-se de pe o parte pe alta, el se ridică în picioare ca să se dezmorțească puțin. Umezeala îi pătrunsese în oase și tălpile îl ardeau.

– *Assis*, mormăi un paznic, lovindu-l ușor peste umăr cu vârful unei lănci.

Tocmai se pregătea să se supună, când observă o mișcare în sus pe munte. O trupă de cercetași se cățăra printre stânci în direcția în care Alaïs, Harif și călăuzele lor se ascundeau. Flăcările torțelor purtate de ei pâlpâiau, aruncând umbre peste tufișurile ce tremurau sub adierea vântului.

Înlemni.

Scotociseră prin castel mai devreme, dar nu găsiseră nimic. Sajhë credea că se terminase. Însă acum devenise limpede că aveau de gând să cerceteze şi grotele şi încrengătura de poteci de la baza fortăreţei. Dacă mai înaintau mult, ar fi ajuns exact în locul pe unde trebuia să iasă Alaïs. Aproape că se lăsase noaptea.

Începu să alerge spre marginea ocolului.

– Hei! strigă paznicul. N-ai auzit ce-am spus? *Arrête!*

Nu-l băgă în seamă. Fără să-i pese de ce i s-ar putea întâmpla, sări peste gardul de lemn şi porni în sus pe panta pe care se zărea grupul de cercetaşi. Îl auzi pe paznic cum cere întăriri. Singurul lui gând era să le abată atenţia.

Cei de sus se opriră ca să vadă ce se petrece.

Bărbatul urlă, dorindu-şi cu ardoare ca ei să se întoarcă. Şi, unul câte unul, aceştia se răsuciră pe călcâie. Văzu cum nedumerirea de pe chipurile lor se preschimbă în mânie. Erau sătui de toate şi înfrigurăţi, gata să ia la bătaie pe oricine le-ar fi ieşit din cale.

Sajhë pricepu că planul lui avusese sorţi de izbândă când primi o lovitură în burtă. Gâfâi şi se aplecă. Doi dintre soldaţi îi ţinură mâinile la spate, în vreme ce alţii îi cărau întruna pumni pe unde nimereau. Nu se mulţumiră doar cu atât şi trecură la lovituri cu piciorul şi cu mânerele armelor. Sajhë simţi cum pielea din jurul ochilor se despică. Gustul de sânge îi umplu gura. Lichidul roşu i se prelingea în jos pe gât, iar soldaţii îşi continau măcelul turbat.

De-abia acum pricepu că îşi făcuse socotelile greşit.

Se gândise numai să-i îndepărteze de Alaïs. Imaginea chipului palid al lui Bertrande, aşteptându-l să vină, îi răsări în minte chiar în clipa în care cineva îl izbi în falcă şi peste el se lăsă bezna.

CAPITOLUL 76

Oriane își închinase viața căutării și recuperării *Cărții Cuvintelor.*

La scurt timp după ce se întorseseră la Chartres în urma înfrângerii Carcassonei, soțul ei își pierduse răbdarea întrucât ea nu reușise să-i ofere obiectul făgăduit. Între ei doi nu existase niciodată dragoste și când dorința lui față de trupul ei se stinsese, pumnul și cureaua înlocuiseră vorbele.

Îndurase fără crâcnire toate bătăile, născocind în permanență tot felul de mijloace prin care să se răzbune pe el. Pentru că ținuturile și averea lui crescuseră odată cu prețuirea pe care i-o arăta regele francez, bărbatul își îndreptă atenția spre alte țeluri. Și o lăsase singură. Liberă să-și reia căutările, femeia plătea iscoade și luă în slujba sa niște nelegiuți care plecară în Midi să strângă vești pentru ea.

O singură dată fusese cât pe ce s-o prindă pe Alaïs. În mai 1234, Oriane părăsise Chartres și călătorea în sud, spre Toulouse. Când ajunse la catedrala Sant-Etienne, află că temnicerii fuseseră cumpărați, iar sora ei dispăruse din nou de parcă o înghițise pământul.

Era hotărâtă să nu mai repete aceeași greșeală. De data asta, când auzi zvonurile legate de o femeie care se asemuia ca vârstă și înfățișare cu Alaïs, venise în sud cu unul dintre fiii ei, la adăpostul Cruciadei.

De dimineață crezuse că a văzut cartea arzând în lumina purpurie a zorilor. Să fie atât de aproape și totuși să dea greș o înfurie peste măsură, încât nici fiul ei, Louis, nici ceilalți servitori nu reușiră s-o potolească. Toată după-amiaza, ea cugetase mai bine la tot ce se petrecuse dis-de-dimineață. Dacă Alaïs era cea pe care o zărise – și încă

se mai îndoia de lucrul acesta –, oare chiar ar fi lăsat sora ei *Cartea Cuvintelor* să ardă pe rugul inchizitorilor?

Şi hotărî că nu. Îşi trimise atunci servitorii pe câmp să pună întrebări în stânga şi-n dreapta şi află că Alaïs avea o fată de nouă sau zece ani, al cărei tată era un soldat în slujba lui Pierre-Roger de Mirepoix. Oriane nu credea că sora ei ar fi încredinţat un lucru atât de preţios unui soldat din garnizoană. Soldaţii urmau să fie scotociţi peste tot. Dar unui copil?

Oriane aşteptase seara pentru a se putea duce în locul unde erau ţinuţi copiii şi femeile. Îşi cumpără dreptul de a intra cu mai multe monede, astfel încât nimeni nu se împotrivi şi nici nu-i pricinui greutăţi. Simţea privirile nemulţumite ale călugărilor negri, dar părerea lor n-o impresiona câtuşi de puţin.

Fiul ei, Louis, i se postă înainte, roşu în obraji şi înfumurat. Întotdeauna căuta cu îndârjire prostească să primească încuviinţarea mamei, chinuindu-se să-i facă pe plac.

– *Oui?* se răsti ea. *Qu'est-ce que tu veux?*

– *Il y a une fille que vous devez voir, Maman.*[1]

Oriane îl urmă spre capătul îndepărtat al ocolului, unde o fetiţă dormea ceva mai într-o parte.

Asemănarea cu Alaïs o izbi imediat. Dacă n-ar fi trecut atâţia ani, ar fi putut jura că e sora ei mai mică. Păstra pe chip aceeaşi încruntătură hotărâtă şi avea aceeaşi culoare a pielii.

– Lasă-mă singură, spuse ea. N-o să vorbească deschis dacă rămâi aici.

Louis se strâmbă, mâniindu-se şi mai tare.

– Lasă-mă, repetă, întorcându-i spatele. Du-te şi pregăteşte caii! Nu mai am nevoie de tine!

După ce fiul ei plecă, Oriane îngenunche şi o bătu uşurel pe fetiţă pe braţ.

Aceasta se trezi imediat şi se săltă în capul oaselor, cu ochii strălucind de frică.

---

[1] Da! Ce doreşti?
E o fată pe care trebuie s-o vezi, mamă. (n.tr.)

– Cine sunteți?

– *Una amiga,* spuse ea, vorbind limba pe care n-o mai folosise de peste treizeci de ani. O prietenă.

Bertrande nu se mișcă.

– Sunteți franțuzoaică, rosti ea încăpățânată, cercetându-i hainele și părul. Nu stăteați în fortăreață.

– Nu, spuse Oriane, încercând să pară răbdătoare, dar m-am născut în Carcassona ca și mama ta. Am crescut împreună în castelul Comtal. L-am cunoscut și pe bunicul tău, domnul intendent Pelletier. Sunt sigură că Alaïs ți-a povestit adesea despre el.

– De la el am primit numele, rosti fetița repede.

Femeia își ascunse un zâmbet.

– Ei bine, Bertrande. Am venit să te iau de aici.

Fata se încruntă.

– Dar Sajhë mi-a spus să stau aici până vine el, rosti ea, prevăzătoare. Și să nu plec cu nimeni altcineva.

– Așa a zis Sajhë, nu? o întrebă Oriane, zâmbind. Păi, el mi-a mărturisit că te-ai descurcat foarte bine până acum și că ar trebui să-ți dau ceva care să te facă să ai încredere în mine.

Îi întinse inelul pe care-l furase de pe degetul rece al tatălui ei. După cum se așteptase, Bertrande îl recunoscu și întinse mâna spre el.

– Sajhë ți-a dat ăsta?

– Ia-l. Uită-te la el.

Fetița răsuci inelul, cercetându-l cu grijă. Se ridică în picioare.

– Unde e?

– Nu știu unde a plecat, spuse Oriane, încruntându-se mânioasă. Dar crezi că... O văzu pe copilă privind-o drept în ochi. Crezi că voia ca tu să te duci acasă?

Bertrande se gândi o clipă.

– S-ar putea, rosti ea cu îndoială.

– E departe? întrebă Oriane simplu.

– O zi călare, poate mai mult pe vremea asta.

– Și satul ăsta are un nume? șopti femeia.

– Los Seres, răspunse Bertrande, dar Sajhë mi-a poruncit să nu le spun asta inchizitorilor.

Noublesso de los Seres. Nu era doar numele păzitorilor Graalului, ci și locul în care se găsea acesta. Oriane trebui să-și muște limba ca să nu izbucnească în râs.

– Hai să scăpăm de asta mai întâi, spuse ea, aplecându-se și smulgând crucea galbenă de pe spatele copilei. Nu trebuie să ghicească nimeni că suntem niște fugare. Acum, spune-mi, trebuie să mai duci ceva cu tine?

Dacă fata avea asupra ei cartea, nu mai era nici un rost să continue păcăleala. Căutarea se termina aici.

Bertrande scuturã din cap.

– Nu. Nimic.

– Foarte bine, atunci. Să plecăm încet. Nu vrem să supărăm pe nimeni, bine?

Fata încă se mai codea, dar când străbătură ocolul, Oriane îi vorbi despre Alaïs și despre castelul Comtal. Era fermecătoare, convingătoare și blândă. Puțin câte puțin, câștigă încrederea copilei.

Îi strecură santinelei de la poartă o altă monedă, apoi o duse pe Bertrande acolo unde o aștepta fiul ei, la marginea taberei, cu șase soldați călare și o căruță acoperită cu coviltir.

– Vin și ei cu noi? spuse Bertrande, bănuitoare.

Oriane zâmbi și o săltă pe copilă ca să intre în *calèche.*

– Trebuie să fim apărate împotriva tâlharilor, nu? Sajhë nu m-ar ierta niciodată dacă aș îngădui să ți se întâmple ceva rău.

După ce o aranjă pe Bertrande, se întoarse spre fiul său.

– Și cu mine cum rămâne? Vreau să te însoțesc.

– Am nevoie ca tu să stai aici, spuse ea, nerăbdătoare să pornească la drum. Nu uita că faci parte din armată. Nu poți să dispari când vrei tu. E mult mai simplu pentru toată lumea să plec singură.

– Dar...

– Fă cum ți-am zis, șuieră ea printre dinți ca să nu audă Bertrande. Vezi-ți de treburile tale aici. Aranjează cu tatăl fetei, după cum am stabilit. Restul lasă-l în seama mea.

Guilhem nu se mai gândea decât cum s-o găsească pe Oriane. Rostul venirii sale la Montségur fusese s-o ajute pe Alaïs și s-o împiedice

pe cumnata sa să-și rănească sora. De aproape treizeci de ani, o urmărea îndeaproape.

Acum Alaïs murise și nu mai avea nimic de pierdut. Dorința sa de răzbunare sporise de-a lungul timpului. Ar fi trebuit s-o omoare pe Oriane atunci când i se oferise prilejul. De data asta nu-l va mai putea opri nimeni.

Cu gluga de la pelerină trasă bine peste ochi, se furișă prin tabăra cruciaților, până când văzu pânza verde și argintie a pavilionului Orianei.

Dinăuntru se auzeau voci. Francezi. Un băiat dădea porunci. Amintindu-și de tânărul care stătea în tribune lângă fosta sa ibovnică, probabil fiul ei, Guilhem se lipi de cort și ascultă.

– Este soldat al garnizoanei, se răsti Louis d'Evreux cu glasul său înfumurat. I se spune Sajhë de Servian. Cel care a iscat gălăgia aia mai devreme. Niște țărani necioplți, rosti el disprețuitor. Chiar și-atunci când te porți omenește cu ei, tot animale rămân. Izbucni în râs. A fost dus în țarcul de lângă pavilionul lui Hugues des Arcis, departe de ceilalți ostatici, ca să nu mai stârnească și alte necazuri.

Louis își coborî vocea, astfel încât Guilhem de-abia deslușI ce se vorbește.

– Asta e pentru tine, spuse el. Dinăuntrul cortului răzbătu clinchetul unor monede. Jumătate acum. Dacă țăranul încă mai trăiește când îl găsești, îngrijește-te să nu mai sufle. Restul îl vei primi la sfârșit.

Așteptă ca soldatul să iasă, după care se strecură în cortul rămas nepăzit.

– Ți-am zis că nu vreau să fiu deranjat, strigă Louis supărat, fără să se întoarcă.

Cuțitul lui Guilhem se lipi de beregata tânărului, înainte ca acesta să poată face vreo mișcare.

– Dacă scoți și cel mai mic sunet, te omor, îl amenință el.

– Ia ce vrei, ia ce vrei! Numai nu mă răni!

Își plimbă privirea prin cortul ce plesnea de bogății, ornat cu pături călduroase și covoare de preț. Așadar, Oriane se bucura de averea și de rangul pe care și le dorise dintotdeauna. Spera din toată inima ca acestea să nu-i fi adus și fericirea.

– Spune-mi cum te cheamă, îi şopti el sălbatic la ureche.

– Louis d'Evreux. Nu ştiu cine eşti, dar mama mea va....

Guilhem îi smuci capul pe spate.

– Nu mă ameninţa tu pe mine! Străjile tale au plecat, îţi aminteşti? Nu are cine să te audă.

Îi lipi şi mai tare tăişul de pielea lui albă de om din nord. Evreux încremeni.

– Mult mai bine. Acum, zi-mi unde e Oriane? Dacă nu răspunzi, îţi tai gâtul.

Îl simţi cum se încordează la auzul numelui mamei sale, dar frica îi dezlegă limba.

– S-a dus în ocolul pentru femei, se bâlbâi băiatul.

– De ce?

– Ăăăă... să caute... o fată.

– Nu mă face să-mi pierd vremea, *nenon,* spuse Guilhem, smucindu-i iarăşi capul pe spate. Ce fată? Ce treabă are Oriane cu ea?

– Fiica unei eretice. Sora... mamei mele, rosti celălalt, îngreţoşat. Mătuşa mea. Mama a vrut să vadă fata cu ochii ei.

– Alaïs, şopti el uimit peste măsură. Câţi ani are fata?

Simţea mirosul fricii lui Evreux.

– De unde să ştiu eu? Nouă, zece ani.

– Şi tatăl? A murit şi el?

Tânărul încercă să se mişte. Bărbatul îl strânse şi mai puternic de beregată şi suci lama, astfel încât vârful acesteia să fie lipit chiar sub urechea stângă.

– E soldat, unul dintre oamenii lui Pierre-Roger de Mirepoix.

Înţelese imediat.

– Iar tu ai trimis una dintre slugile tale să se asigure că el nu mai apucă dimineaţa.

Lama pumnalului sclipi în licărul lumânării.

– Cine eşti?

Guilhem nu-l băgă în seamă.

– Unde este nobilul Evreux? De ce nu se află aici?

– Tata a murit, spuse băiatul. În vocea lui nu se auzi nici un strop de durere, ci mai degrabă o lăudăroşenie căreia Guilhem nu-i ghicea tâlcul. Eu sunt stăpânul moşiilor Evreux acum.

Bărbatul hohoti amar.

– Aș zice că mai degrabă mama ta.

Celălalt tresări de parcă ar fi fost lovit.

– Spune-mi, *nobile* Evreux, continuă el disprețuitor, ce vrea mama ta de la fetița asta?

– Ce contează? E doar copilul unor eretici. Ar fi trebuit să-i ardă pe toți pe rug.

Guilhem pricepu că el se căia pentru că-l luase gura pe dinainte, dar era prea târziu. Își încordă brațul și dintr-o mișcare scurtă îi tăie beregata de la o ureche la cealaltă.

– *Per lo Miègjorn,* spuse el. Pentru Midi.

Sângele țâșni și picăturile roșiatice pătară covoarele scumpe. Guilhem slăbi strânsoarea și Evreux căzu pe burtă.

– Dacă slugile tale se întorc repede, poate o să mai trăiești. Dacă nu, n-ar strica să te rogi ca Dumnezeu să-ți ierte păcatele.

Își trase gluga peste față și ieși în grabă din cort. Trebuia să-l găsească pe Sajhë de Servian înainte ca omul lui Evreux să-i facă de petrecanie.

Micul grup se mișca încet peste hârtoapele drumului, învăluit de noaptea rece.

Lui Oriane deja îi părea rău că se hotărâse să se urce în *calèche.* Ar fi mers mai repede călare. Roțile de lemn scârțâiau și se împotmoleau în pietrișul și în bucățile de gheață de pe jos.

Ocoleau drumurile principale din zona văii, unde puteau nimeri peste întărituri păzite de soldați. Timp de câteva ore se îndreptară spre miazăzi. Apoi, când se făcu întuneric beznă, porniră înfrigurați spre est.

Bertrande dormea, cu pelerina trasă peste cap ca să se ferească de vântul aspru ce biciuia prin crăpăturile pânzei de pe căruță. Oriane se săturase de pălăvrăgeala ei neîncetată. Fata o copleșise cu întrebări despre viața din Carcassona și despre cum se trăia acolo înainte de război.

Femeia îi dăduse să mănânce biscuiți, turte dulci și puțin vin condimentat în care turnase un praf de adormit, îndeajuns de puternic ca să doboare un zdrahon de soldat timp de patru zile. Într-un târziu, copila amuți și se adânci într-un somn profund.

*

– Trezește-te!

Sajhë auzea pe cineva vorbindu-i. Un bărbat. În apropiere.

Încercă să se miște. Durerea îi chinuia fiecare părticică a corpului. Prin fața ochilor i se perindau numai stele verzi.

– Trezește-te!

Vocea bărbatului devenise mai stăruitoare acum.

Sajhë tresări când ceva rece îi acoperi pielea învinețită, alinându-i puțin suferința. Treptat, amintirea loviturilor pe care le primise peste cap, peste picioare și peste mâini îi străbătu întreaga ființă.

Murise?

Apoi în mintea lui se făcu lumină. Cineva strigase, mai jos pe coastă, poruncindu-le soldaților să se oprească. Atacatorii săi, luați prin surprindere, se dăduseră un pas în spate. Comandantul urlă câteva cuvinte în franceză. Îl târâseră jos de pe munte.

Poate că totuși nu murise.

Sajhë încercă din nou să se miște. Îl lipiseră de un par și îi legaseră strâns mâinile la spate. Clipi, dar ochiul umflat nu i se deschise. Celelalte simțuri i se ascuțiseră însă. Auzea zgomotele cailor care își loveau copitele de pământ. Prindea șuieratul vântului, strigătele bufnițelor și cântecul unei cucuvele singuratice. Sunete pe care le înțelegea.

– Poți să-ți miști picioarele? îl întrebă necunoscutul.

Sajhë rămase surprins când văzu că poate, chiar dacă durerile erau cumplite. Unul dintre soldați îl călcase pe gleznă atunci când căzuse la pământ.

– Crezi că ești în stare să călărești?

Sajhë îl urmări pe bărbat cum îi taie legăturile de la mâini și i se păru că-l cunoaște. Și glasul și felul în care își ținea capul stârniră în el o amintire îndepărtată.

Se împletici și se ridică în picioare cu mare greutate.

– Cum să vă răsplătesc pentru bunvoință? îngăimă el, frecându-și încheieturile.

Dintr-odată, știu cine se află în fața lui. Se revăzu pe sine, când avea doar unsprezece ani și se cățăra pe meterezele castelului Comtal,

căutând-o pe Alaïs. Cum asculta la fereastră hohotele de râs purtate de vânt. Vocea unui bărbat, necăjind-o.

– Guilhem du Mas, spuse el încet.

Celălalt se opri și-l privi surprins.

– Ne-am întâlnit, prietene?

– N-ai cum să fi ținut minte, răspunse el, fără să se poată uita în ochii lui. Zi-mi, *amic*, rosti el apăsat. Ce vrei de la mine?

– Am venit să...

Guilhem era întrucâtva uluit de purtarea dușmănoasă a lui.

– Tu ești Sajhë de Servian?

– Da, și?

– De dragul lui Alaïs, pe care amândoi... Tăcu, nedorind să înrăutățească lucrurile. Sora ei, Oriane, se află aici, împreună cu unul dintre fiii săi. Acesta face parte din armata cruciată. Au venit după carte.

Sajhë îl privi țintă.

– Ce carte? întrebă el țâfnos.

Guilhem continuă fără să-l bage în seamă.

– Oriane a aflat că ai o fată. A luat-o cu ea. Nu știu încotro se îndreaptă, dar au părăsit tabăra imediat după lăsarea serii. Am venit să-ți spun și să-ți ofer ajutorul. Dar dacă nu vrei...

Sajhë simți cum se albește de spaimă.

– Așteaptă! strigă el.

– Dacă vrei să-ți mai vezi fiica în viață, adăugă Guilhem hotărât, te sfătuiesc să lași mânia împotriva mea de-o parte, oricare ar fi pricinile ei. Îi întinse mâna ca să-l sprijine. Bănuiești cam unde ar vrea Oriane s-o ducă?

Sajhë se uită la bărbatul pe care îl ura de atâta timp, apoi de dragul lui Alaïs și al fetei ei, primi mâna întinsă.

– Știi, numele ei este Bertrande, șopti el, trist.

CAPITOLUL 77

Pic de Soularac

VINERI, 8 IULIE 2005

Audric şi Alice urcau muntele în tăcere.

Se spuseseră deja prea multe cuvinte, ca să mai fie nevoie de altele noi. Baillard răsufla greoi, dar îşi ţinea ochii în pământ şi nu se împiedică nici măcar o dată.

– Nu cred că mai avem mult, spuse ea mai degrabă pentru sine.

– Nu.

Cinci minute mai târziu, Alice înţelese că ajunseseră pe şantierul dinspre partea cealaltă a parcării. Corturile dispăruseră, dar încă mai rămăseseră urme ale existenţei lor: bucăţi maronii de pământ uscat şi gunoaie de tot felul. Fata observă o mistrie şi un cârlig de cort pe care le ridică şi le băgă în buzunar.

Continuară să urce, cotind spre stânga, până când ajunseră la stânca pe care o dislocase Alice. Zăcea într-o parte chiar sub intrarea în grotă, exact acolo unde se prăbuşise. În lumina fantomatică răspândită de razele lunii părea a fi capul unui idol căzut.

„Chiar n-au trecut decât cinci zile de atunci?"

Bătrânul se opri şi se sprijini de stâncă să-şi mai tragă sufletul.

– Haideţi, că mai e doar puţin, îl îmbărbătă ea. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă previn că este un urcuş abrupt.

Audric zâmbi.

– Îmi amintesc, spuse el. O luă de mână. Pielea lui era fină şi pergamentoasă. Când ajungem la peşteră, vei aştepta până când îţi

voi spune eu că poți intra fără grijă. Trebuie să-mi promiți că vei rămâne ascunsă.

– Eu tot nu cred că e o idee înțeleaptă să intri acolo de unul singur. Chiar dacă ai dreptate și ei nu vor veni înainte de lăsarea nopții, ai putea cădea în capcană. Mi-aș dori să-mi dai voie să te ajut. Împreună am găsi cartea mai ușor. În câteva minute totul s-ar termina. După aceea ne ascundem amândoi și vedem ce se mai petrece.

– Iartă-mă, dar e mai bine să ne separăm.

– Dar nu înțeleg de ce, Audric. Nimeni nu știe că ne aflăm aici. Ar trebui să fim în siguranță, adăugă ea, chiar dacă în sufletul ei neliniștea se strecurase de multă vreme.

– Ești foarte curajoasă, *Madomaisèla,* șopti el. Ca și ea. Alaïs se gândea întotdeauna mai întâi la siguranța celorlalți. A sacrificat multe pentru cei pe care i-a iubit.

– Nimeni nu sacrifică nimic, i-o tăie Alice. Frica o făcea nervoasă. Și tot nu pricep de ce nu mă lași să intru cu dumneata. Am fi putut veni la peșteră când încă mai era lumină și am fi evitat orice risc.

Baillard continuă de parcă nici n-ar fi auzit-o.

– I-ai dat telefon inspectorului Noubel? o întrebă el.

„N-are sens să mă mai cert cu el. Nu acum."

– Da, oftă ea din toți rărunchii. I-am spus tot ce mi-ai zis.

– *Ben,* rosti el blând. Știu că ai senzația că acționez fără înțelepciune, *Madomaisèla,* dar vei înțelege. Totul trebuie să se petreacă la timpul cuvenit. Altminteri, adevărul nu va învinge.

– Adevărul? repetă ea. Mi-ai povestit tot ce era de povestit. Totul. Acum, singurele mele griji sunt Shelagh și Will, pe care vreau să-i scot întregi de aici.

– Totul? întrebă el moale. Oare chiar e posibil așa ceva? Se întoarse și se uită spre intrare, o mică deschizătură întunecată, săpată în trupul stâncii. Un adevăr îl poate contrazice pe altul, murmură bărbatul. Acum nu înseamnă atunci. O luă de braț. Ne continuăm drumul?

Alice îl privi întrebătoare, minunându-se de starea de spirit pe care o arăta bătrânul. Calm, reculegere. Un soi de acceptare pasivă coborâse asupra lui, în vreme ce ea aproape că atinsese pragul isteriei,

înfricoşată de toate nenorocirile care i-ar fi putut aştepta, îngrozită că Noubel va ajunge prea târziu, speriată că Audric se înşelase teribil.

„Dar dacă sunt deja morţi?"

Îşi alungă din minte gândurile negre. Nu-şi permitea să-şi imagineze aşa ceva. Trebuia să creadă că totul se va termina cu bine.

Ajunşi în faţa intrării, Audric se răsuci şi îi zâmbi. Ochii chihlimbarii străluceau în întuneric.

– Ce e? întrebă ea iute. A mai apărut ceva... Se opri, nefiind în stare să-şi mai găsească vorbele potrivite. Ceva...

– Aştept de atâta timp, rosti el încet.

– Aştepţi? Să găseşti Cartea?

El scutură din cap.

– Izbăvirea.

– Izbăvirea? De unde şi până unde?

Alice amuţi când băgă de seamă că ochii lui se umpluseră de lacrimi. Îşi muşcă limba ca să nu cedeze tocmai acum.

– Nu înţeleg, Audric, îngăimă ea.

– *Pas a pas se va luènh,* spuse el. Ai văzut aceste cuvinte săpate pe treapta de sus din peşteră?

Îl privi surprinsă.

– Da, dar cum...

Bătrânul întinse mâna după lanternă.

– Trebuie să intru.

Luptându-se cu valul de emoţii contradictorii, Alice i-o dădu fără să mai scoată nici un cuvânt. Îl urmări cum porneşte prin tunel şi abia după ce fasciculul de lumină pieri de tot, se întoarse.

Strigătul unei bufniţe din apropiere o făcu să tresară. Şi cel mai slab sunet părea amplificat de sute de ori. În întuneric pândea răul. Copacii se aplecau deasupra ei, umbrele uriaşe ale muntelui se prelingeau tot mai aproape, iar stâncile căpătau forme neobişnuite, ameninţătoare. Din depărtare se auzi motorul unei maşini ce urca prin vale.

Apoi liniştea se aşternu pretutindeni.

Alice se uită la ceas. Era zece fără douăzeci.

La zece fără un sfert, două faruri puternice luminară parcarea de la poalele muntelui.

Paul Authié opri motorul și coborî. Se mira când văzu că François-Baptiste nu îl așteaptă. Privi în direcția peșterii, îngrijorându-se brusc. Dacă ei intraseră deja?

Nu, era imposibil. Îl cuprinse o stare acută de nervozitate. Braissart și Domingo fuseseră aici cu o oră înainte. Dacă Marie-Cécile sau fiul ei și-ar fi făcut apariția, ar fi aflat.

Își duse mâna în buzunar ca să pipăie detonatorul. Explozibilul urma să fie pus la treabă cu ajutorul lui. Numărătoarea inversă începuse deja. Nu mai trebuia să întreprindă nimic. Doar să aștepte și să privească.

Își atinse crucea de la gât și rosti o rugăciune în gând.

Un sunet din pădurea ce mărginea parcarea îi atrase atenția. Deschise ochii. Nu se vedea nimic. Se întoarse lângă mașină și potrivi farurile pe faza lungă. Copacii se luminară, lipsiți dintr-odată de culoare.

Își duse mâna streașină la ochi și se uită iarăși cu atenție. De data asta, întrezări o mișcare ușoară în tufișurile dese.

– François-Baptiste? Nu-i răspunse nimeni. Îl trecu un fior pe șira spinării. Hei, n-avem timp de prostii, strigă el iritat spre bezna din fața lui. Dacă vrei Cartea și inelul, apropie-te ca să te pot vedea.

Începu să se întrebe dacă nu cumva își calculase greșit mișcările.

– Te aștept, strigă el din nou.

Acum surprinse un alt zgomot. Îi veni să zâmbească atunci când dintre copaci o siluetă prinse contur.

– Unde e O'Donnell?

Authié aproape că izbucni în râs când îl văzu pe François-Baptiste înaintând spre el, îmbrăcat într-o jachetă cu trei numere mai mari. Arăta jalnic.

– Ești singur? îl întrebă.

– Nu e treaba ta, se răsti băiatul, oprindu-se chiar la marginea pădurii. Unde este Shelagh O'Donnell?

Authié făcu un gest scurt din cap, arătând spre grotă.

– E deja sus, te așteaptă. M-am gândit să te scutesc de deranj. Râse scurt. Nu cred că-ți mai poate face probleme.

– Și Cartea?

– Tot acolo. Și inelul, la fel. Livrate după cum v-am promis. La timp.

François-Baptiste izbucni într-un hohot de râs ironic.

– Împachetate și în hârtie pentru cadouri presupun, spuse el sarcastic. Doar nu mă crezi atât de tâmpit încât să înghit vrăjelile tale?

Celălalt îl privi dispreţuitor.

– Datoria mea a fost să recuperez inelul și Cartea și asta am făcut. În același timp v-am înapoiat și – cum să-i zicem – *spioana*. Poţi s-o iei ca pe un act de caritate din partea mea. Își miji privirea. Ceea ce alege *Madame* de l'Oradore să facă mai departe cu ea nu mă interesează.

Îndoiala se așternu pe chipul băiatului.

– Și toate astea, pentru că ai o inimă mare?

– Pentru *Noublesso Véritable*, rosti blând Authié. Sau tu încă n-ai fost invitat să te alături? Îmi imaginez că doar statutul de fiu nu ajunge, nu? Hai, du-te și verifică. Sau mama ta e deja acolo, pregătită să înceapă?

François-Baptiste îl privi furios.

– Credeai că nu mi-a povestit? Authié făcu un pas spre el. Crezi că habar n-am ce intenţionează să facă? Mânia îi cuprindea sufletul din ce în ce. Ai văzut-o, François-Baptiste? Ai văzut extazul de pe chipul ei când rostește acele cuvinte obscene, acele blasfemii îngrozitoare. Este o jignire imensă adusă lui Dumnezeu!

– Să nu îndrăznești să vorbești astfel despre ea! se răsti băiatul, ducându-și mâna la buzunar.

Authié izbucni în râs.

– Ai dreptate. Sun-o. Ea o să-ţi spună ce să faci. Ce să gândești. Nu mișca un pas fără să-i ceri voie.

Se întoarse și porni spre mașină. Auzi declicul piedicii cu doar câteva secunde înainte de a realiza despre ce este vorba. Uluit, se răsuci pe călcâie. Prea târziu însă. Două gloanţe, unul după altul, străpunseră noaptea.

Primul îl ocoli. Al doilea îl nimeri în coapsă. Glonţul pătrunsese fără milă, sfărâmându-i osul, după care ieșise pe partea cealaltă. Se prăbuși la pământ urlând, doborât de o durere năprasnică.

François-Baptiste se apropie de el. Ţinea arma cu ambele mâini, îndreptată fix spre faţa lui. Authié încercă să se îndepărteze târându-se, lăsând în urma sa o dâră de sânge, dar băiatul îl prinse repede din urmă.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Apoi François-Baptiste trase din nou.

Alice tresări.

Sunetul împuşcăturilor zgudui liniştea muntelui. Se izbi de stânci, reverberând întruna.

Inima îi bubui în piept. Nu ştia din ce direcţie veniseră împuşcăturile. Acasă la ea, ar fi fost vorba doar de un fermier ce vânează iepuri sau ciori.

„Dar parcă nu e sunetul scos de o puşcă."

Sări pe pământ, cât putu de uşor şi scrută bezna spre locul unde ar fi trebuit să se situeze parcarea. O portieră se trânti. Auzi şi un schimb de vorbe între mai multe persoane.

„Ce naiba face Audric înăuntru?"

Îi despărţea oarece distanţă de oamenii de jos, dar deja le simţea prezenţa. Pietrişul şi bolovanii scrâşneau sub paşii lor, în timp ce urcau pe cărare. Nişte crenguţe trosniră.

Se apropie de intrare, aruncând priviri disperate spre interiorul grotei, ca şi cum, prin simpla ei voinţă, l-ar fi putut convinge pe bătrân să apară din întuneric.

„De ce nu mai vine odată?"

– Audric? şopti ea. Vine cineva. Audric?

Nimic. Doar tăcere. Mai privi odată tunelul întunecat care se întindea la nesfârşit în faţa ei şi simţi cum o lasă curajul.

„Dar trebuie să-l avertizezi."

Rugându-se să nu fie prea târziu, Alice porni în goană spre camera labirintului.

CAPITOLUL 78

Los Seres

MARÇ 1244

În pofida rănilor lui Sajhë, câştigară destul timp, urmând cursul râului de la sud de Montségur. Cu toate că nu cărau poveri, drumul se vădi anevoios. Nu se opreau decât să se odihnească şi să adape caii, spărgând gheaţa cu vârful spadelor. Guilhem văzu imediat că îndemânarea lui Sajhë era mai presus de a sa.

Ştia puţine despre trecutul lui. Pe vremuri purta mesajele preoţilor *parfait* în satele mai izolate sau ascunse în creierii munţilor Pirinei ori ducea veşti luptătorilor răzvrătiţi. Era limpede că bărbatul mai tânăr cunoştea fiecare pas sau trecătoare şi toate cărările tainice din păduri, strâmtori şi de la câmpie.

În acelaşi timp, Guilhem simţea duşmănia puternică a lui Sajhë, chiar dacă acesta nu îi spuse nimic în mod direct. Când mergea în spatele lui, ceafa îl ardea de parcă un soare necruţător îşi arunca spre el razele fierbinţi. Cunoştea renumele de bărbat loial, curajos şi cu simţul onoarei al lui Sajhë, care nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să apere lucrurile în care credea. Şi în ciuda înverşunării dintre ei, înţelegea de ce Alaïs ar iubi un astfel de bărbat şi ar face un copil cu el, chiar dacă gândul îi sfâşia inima ca lama unui pumnal.

Sorţii le surâseră. Pe timpul nopţii nu mai ninse. În ziua următoare, pe nouăsprezece martie, cerul strălucea limpede, străbătut doar de câţiva nori împinşi alene de un vânt uşor.

Cei doi ajunseră în Los Seres pe la amurg. Satul se cuibărea într-o vale mică și, cu toate că încă mai era frig, în aer se simțea miros de primăvară. Copacii de la marginea sătucului erau presărați cu alb și verde. Primele flori de primăvară, din tufișuri și de pe malul pârâului, își sumețiseră parcă rușinate întâiele petale. Micuța așezare de case părea pustie.

Descălecară și merseră până în mijlocul satului pe jos, ținându-și caii de căpăstru. Zgomotul scos de potcoave pe pietrișul tare răsuna cu putere în liniștea apăsătoare. Câteva fuioare de fum pluteau pe deasupra a două dintre case. La ferestre se iteau capete curioase și bănuitoare, pentru ca după numai o clipă să dispară. Soldați fugari se mai văzuseră prin munți, dar de obicei aduceau cu ei necazuri.

Sajhë își priponi calul lângă un zid. Guilhem făcu la fel, apoi îl urmă spre o locuință sărăcăcioasă. De pe acoperiș lipseau două, trei țigle, obloanele erau cam șubrede, însă pereții arătau destul de zdraveni. Se gândi atunci că doar cu puțină muncă, casa avea să prindă viață din nou.

Se opriră și Sajhë împinse ușa. Lemnul, umflat de umezeală și întepenit, fiind nefolosit de atâta vreme, scârțâi din țâțânile neunse, apoi se întredeschise cât să se poată strecura înăuntru.

Guilhem se luă după el și aerul rece, ca de mormânt, îi amorți brusc degetele. Lângă peretele opus se zărea o grămadă de frunze, învelite într-un strat subțire de noroi, aduse înăuntru probabil de viscolul de peste iarnă. Țurțuri de gheață atârnau de marginea obloanelor și de pervaz.

Pe masă se găseau resturi de mâncare. O cană veche, farfurii, urcioare și un cuțit. Vinul prinsese mucegeai, semănând cu ierburile verzi de deasupra unei mlaștini. Băncuțele erau împinse cu grijă într-un colț.

– Asta e casa ta? întrebă încet Guilhem.

Sajhë încuviință.

– Când ați plecat de aici?

– Acum doi ani.

În mijlocul odăii, o căldare ruginită pentru gătit atârna deasupra unui morman de cenușă și lemn ars. Guilhem îl privi cu milă pe Sajhë cum se apleacă și-i îndreptă capacul.

În fundul casei văzu o perdea zdrențuită. În spatele ei se afla o altă masă cu câte două scaune de fiecare parte. Peretele era acoperit cu șiruri de policioare înguste, aproape goale. Un pisălog și o piuă vechi, două castroane și linguri, câteva ulcele, îngropate într-un strat gros de praf. Deasupra, în micile cârlige prinse în perete, erau agățate două mănunchiuri de ierburi. Rămurele de puricariță și frunze de afine înghețate bocnă.

– Pentru leacurile ei, spuse Sajhë.

Luat prin surprindere, Guilhem rămase nemișcat cu mâinile încrucișate, nevoind să-l oprească pe celălalt bărbat să-și depene amintirile.

– Toată lumea venea la ea, bărbați și femei. Când se îmbolnăveau sau când îi chinuiau necazurile. Îi ajuta pe copii să treacă mai ușor de iarna aspră. Bertrande... Alaïs îi dădea voie s-o ajute la amestecarea ierburilor și o lăsa să ducă pachețelele pe la casele oamenilor.

Vorbele i se topiră pe buze, așa că tăcu. Celălalt bărbat își înghiți cu greu nodul din gât. Și el își amintea vasele și flacoanele pe care Alaïs le adusese în camera lor din castelul Comtal și felul în care se îngrijea de ele, pierdută în gânduri.

Sajhë dădu drumul perdelei. Încercă treptele scării, apoi urcă binișor spre pod. Aici, pătrunse de mucegai și soioase din pricina animalelor, zăceau vechile pături și paiele jilave ce alcătuiseră odinioară patul familiei. Lângă ele, într-un opaiț mai rămăsese puțină ceară. În spate, peretele se pătase cu fum.

Guilhem nu mai îndura să vadă durerea lui Sajhë, așa că ieși să-l aștepte afară. Nu se cădea să fie martorul unei astfel de suferințe.

Ceva mai târziu, Sajhë apăru și el. Ochii i se înroșiseră, dar mâinile nu-i mai tremurau și se îndreptă sigur pe el spre Guilhem, care se dusese în capătul îndepărtat al satului, unde privea spre apus.

– Când se luminează de zi? întrebă acesta, când îl auzi venind.

Cei doi bărbați erau cam de aceeași statură, dar ridurile de pe chipul cavalerului și părul înspicat stăteau drept mărturie diferenței de cincisprezece ani dintre ei.

– Iarna soarele răsare târziu în munți.

Cavalerul păstră tăcerea câteva momente.

– Ce vrei să faci de acum încolo? îl întrebă el, respectând dreptul lui Sajhë de a lua hotărâri.

– Trebuie să hrănim caii, apoi să găsim un loc în care să dormim. Mă îndoiesc că vor ajunge aici prea curând.

– Nu vrei să..., începu du Mas, uitându-se înapoi spre casă.

– Nu, rosti el repede. Nu acolo. E o femeie care ne va oferi hrană şi adăpost pentru la noapte. Mâine, va trebui să urcăm mai sus în munte. Ne vom ridica tabăra chiar lângă peştera unde îi vom aştepta.

– Crezi că Oriane va trece de sat?

– O să ghicească unde a ascuns Alaïs *Cartea Cuvintelor*. A avut îndeajuns timp să cerceteze celelalte două cărţi în aceşti treizeci de ani.

Guilhem îl privi pieziş.

– Şi e adevărat? Cartea se mai află încă acolo, în peşteră?

Sajhë nu-i răspunse.

– Nu pricep cum de a izbutit Oriane s-o păcălească pe Bertrande s-o însoţească. I-am spus că n-are voie să plece fără mine. Să mă aştepte până când mă întorc.

Guilhem nu scoase o vorbă. Nu putea alunga nici una dintre temerile celuilalt, a cărui mânie se domoli iute.

– Crezi că Oriane a adus cu ea celelalte două cărţi? îl iscodi el pe neaşteptate.

Du Mas clătină din cap.

– Bănuiesc că le-a ascuns în tainiţele ei din Evreux sau din Chartres. De ce să fi riscat să le poarte cu ea până aici?

– Ai iubit-o?

Întrebarea îl năuci pe cavaler.

– Am dorit-o, răspunse el în şoaptă. Am fost vrăjit, fermecat. Dar eu...

– Nu pe Oriane, i-o tăie Sajhë. Pe Alaïs.

Guilhem se simţi de parcă cineva l-ar fi strâns de gât cu un laţ din fier.

– Alaïs, şopti el.

Se adânci în lumea amintirilor, până când privirea arzătoare a lui Sajhë îl readuse cu picioarele pe pământ.

– După..., se bâlbâi el. După ce Carcassona a căzut, am mai văzut-o o singură dată. Timp de trei luni a stat cu mine. Fusese luată de inchizitori și...

– Știu, strigă Sajhë, și vocea i se gâtui. Știu tot.

Mirat peste măsură de aceste vorbe, Guilhem nu îndrăzni să-și ridice privirea spre el. Se trezi zâmbind însă, spre marea lui surpindere.

– Da. Cuvântul îi alunecase de pe buze cu atâta ușurință. Am iubit-o mai mult decât orice pe lumea asta. Numai că eu nu am înțeles cât de prețioasă este dragostea, cât de gingașă, până când nu am zdrobit-o cu propriile mâini.

– De aceea ai lăsat-o în pace. După Tolosa, când s-a întors aici.

Guilhem încuviință.

– După săptămânile acelea petrecute împreună, Dumnezeu cunoaște cât de greu mi-a fost să stau departe de ea. S-o mai văd o singură dată... asta sperasem... și poate că atunci când totul avea să se termine, noi... Dar, ea te-a găsit pe tine. Iar astăzi...

Amuți. Lacrimile îi umplură ochii triști. Lângă el, Sajhë se foi. Pentru o clipă dușmănia dintre cei doi părură să se mai îmblânzească.

– Iartă-mă. N-ar trebui să mă vait tocmai de față cu tine. Trase aer în piept. Recompensa pe care a pus-o sora sa pe capul ei a fost destul de mare și îi putea ispiti chiar și pe cei care nu aveau nici un motiv să-i facă rău. Am plătit iscoadele ca să-i ducă lui Oriane vești mincinoase. Timp de treizeci de ani am reușit s-o apăr. Măcar atât.

Guilhem se opri, pentru că imaginea Cărții arzând alături de pelerina roșie îl chinuia.

– N-am știut cât de puternică îi era credința, spuse el. Sau că dorința de a ține *Cartea Cuvintelor* departe de Oriane o va împinge spre un astfel de sfârșit. Se uită la Sajhë, încercând să citească în ochii lui adevărul. Mi-aș fi dorit ca ea să nu aleagă moartea, rosti el simplu. Pentru tine, bărbatul pe care l-a îndrăgit și pentru mine, bărbatul

care a câștigat dragostea ei, dar care a pierdut-o ca un prost. Oftă. Dar cel mai mult, de dragul fiicei ei. Așa cum o știu eu pe Alaïs...

– De ce ne ajuți? îl întrerupse celălalt brusc. De ce ai venit?

– La Montségur?

Sajhë clătină din cap nerăbdător.

– Nu. Nu la Montségur. Aici. Acum.

– Ca să mă răzbun.

CAPITOLUL 79

Alaïs se trezi speriată. Îi era frig. O lumină delicată rozalie se prelingea peste munți. O perdea de ceață subțire se răspândea treptat printre viroage și văgăuni, tăcută și încremenită.

Se uită spre Harif. Acesta dormea adânc, învelit în pelerina sa îmblănită pe care și-o trăsese peste urechi. Obosise nespus călătorind și ziua, și noaptea.

Liniștea apăsa greu pretutindeni. În pofida frigului ce-i pătrunsese în oase și a poziției proaste în care se odihnise, Alaïs se bucura de singurătate, după toate acele luni pe care le petrecuse în înghesuiala din Montségur. Cu grijă să nu-l tulbure pe Harif, se ridică în picioare și se întinse, apoi scotoci într-o desagă după o bucată de pâine. Era tare ca piatra. Își turnă o cupă de vin roșu și gros. Înmuie coltucul, după care mâncă repede, pregătindu-se să încropească ceva de-ale gurii și pentru ceilalți.

Nici nu cuteza să se gândească la Bertrande și la Sajhë și unde anume se aflau ei în clipa de față. În tabără? Împreună? Despărțiți?

Țipătul unei bufnițe ce se întorcea din vânătoarea sa de noapte sfâșie aerul. Alaïs zâmbi, alinată de sunetele atât de cunoscute. Animalele forfoteau prin vizuini, iar păsările își luau zborul, bătând iute din aripi. În crângurile din vale, lupii urlau. Îi aminteau astfel că lumea își continua drumul, anotimp după anotimp.

Le trezi pe cele două călăuze și le spuse că mâncarea e gata, apoi duse caii la râu ca să-i adape. Sparse gheața cu mânerul spadei sale.

După aceea, când lumina prinse puteri, se apropie de Harif ca să-l scoale și pe el. Îi șopti câteva vorbe pe limba lui și îl apucă de braț cu blândețe. În zilele din urmă fusese tare mohorât.

Harif își deschise ochii săi căprui, clipind din pleoapele grele.

– Bertrande?

– Sunt eu, Alaïs.

El o privi ameţit, neînţelegând de ce se află în mijlocul unor piscuri cenuşii de munte. Femeia îşi închipui că el visase iar Ierusalimul, cu moscheile lui arcuite, cu strigătul preotului sarazin care-şi chema credincioşii la slujbă şi cu drumurile prin marea nesfârşită a deşertului.

De-a lungul anilor petrecuţi împreună, Harif îi povestise despre mirodeniile parfumate, despre culorile vii şi despre gustul piperat al bucatelor, precum şi despre strălucirea orbitoare a soarelui roşu ca sângele. Îi spusese poveşti despre cum îşi folosise îndelungaţii săi ani de viaţă. Îi vorbise despre Profet şi despre cetatea antică a Avarisului, primul său cămin. Îi povestise despre tatăl ei şi despre *Noublesso.*

Văzându-i pielea măslinie, întunecată de trecerea timpului şi părul alb ca neaua, o durere îi săgetă inima. Era prea bătrân pentru o asemenea luptă. Suferise chinuri nenumărate ca să aibă parte de un sfârşit atât de aspru.

Bătrânul îşi amânase prea mult ultima călătorie. Iar Alaïs ştia, chiar dacă el nu-i mărturisise niciodată, că numai gândul la Bertrande şi la Los Seres îi mai dăduse puterea să continue.

– Alaïs, îngăimă el, obişnuindu-se cu împrejurimile. Da.

– Nu mai avem mult, spuse ea, ajutându-l să se ridice în picioare. Aproape că am ajuns acasă.

Guilhem şi Sajhë vorbiră puţin cât se adăpostiră în spatele unei stânci, feriţi de rafalele nemiloase ale vântului din munţi.

Du Mas încercase de mai multe ori să lege o discuţie, dar răspunsurile morocănoase ale celuilalt îl făcură să se lase păgubaş. Până la urmă se adânci în lumea sa, aşa cum probabil îşi dorea şi Sajhë.

Amărăciunea îl rodea pe dinăuntru. Toată viaţa îl pizmuise pe Guilhem, apoi îl urâse, pentru ca într-un târziu să înveţe să uite de el. Îl înlocuise la dreapta lui Alaïs, dar nu reuşise niciodată să-i ocupe locul pe care îl avea în inima femeii. Ea rămăsese credincioasă primei iubiri. Răbdase în tăcere.

Sajhë auzise de curajul cavalerului, de strădaniile sale neobosite de a-i alunga pe cruciați din Pays d'Oc, dar nu voia să sfârșească prin a-l plăcea și a-l admira. Și nici nu voia să-i fie milă de el. Văzuse cât îl durea moartea lui Alaïs. Pe chipul lui se citeau părerile de rău și o suferință uriașă. Sajhë nu putea să-i vorbească și pentru asta se disprețuia.

Așteptară toată ziua, dormind cu rândul. Aproape de lăsarea serii, un stol de ciori se ridică brusc în aer. Păsările croncăniră și fâlfâiră speriate din aripi, desenând rotocoale largi pe cer.

– Vine cineva, spuse Sajhë, agitat.

Se cocoță pe o stâncă, sprijinită pe marginea îngustă de deasupra intrării în peșteră, care parcă fusese așezată acolo de o mână gigantică.

În vale nu se vedea nimic, nici o mișcare. Cu grijă, Sajhë ieși din ascunzătoare. Îl dureau toate oasele și înțepenise. Loviturile primite și lipsa de mișcare își spuneau cuvântul. Avea mâinile amorțite și genunchii juliți și plini de răni. Pielea de pe față i se învinețise și pe alocuri i se jupuise.

Se lăsă în jos peste lespedea de piatră și sări pe pământ. Căzu prost și un junghi ascuțit îi străbătu glezna zdrobită.

– Dă-mi spada, zise el, ridicând mâna.

Guilhem se supuse, după care coborî și el. Priviră amândoi în jos, neliniștiți.

Din depărtare se auzeau mai multe voci. Apoi, printre umbre, Sajhë zări un fuior subțire de fum ce se ridica șerpuind printre crengile răzlețe ale copacilor.

Privi spre orizont, acolo unde ținutul roșiatic se contopea cu cerul întunecat.

– Vin pe cărarea de miazăzi, zise el. Asta înseamnă că Oriane a ocolit satul. Din direcția aia, nu au cum să mai urce călare. Drumul e prea abrupt. Viroagele au hăuri de-o parte și de alta. Vor fi nevoiți să meargă pe jos.

Gândul că Bertrande se găsea atât de aproape parcă îi dădea aripi.

– Mă duc jos.

– Nu! se repezi Guilhem. Nu. Primejdia e prea mare, adăugă el mai domol. Dacă te vor vedea, Bertrande poate păți ceva. Știm că Oriane vrea să ajungă la peșteră. Aici îi putem surprinde. Trebuie

s-o lăsăm pe ea să vină la noi. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu ai de ce să te învinovăţeşti, prietene. N-aveai cum să prevezi asta. Poţi să-ţi ajuţi fiica numai dacă nu te abaţi de la planul nostru.

Celălalt se smuci din strânsoarea lui.

– Habar n-ai ce simt eu, rosti el cu glasul plin de mânie. Cum îndrăzneşti să-ţi închipui că mă cunoşti?

Du Mas bătu în retragere.

– Îmi pare rău.

– E numai un copil.

– Câţi ani are?

– Nouă, răspunse el tăios.

Guilhem se încruntă.

– Îndeajuns de mare ca să înţeleagă, gândi el cu voce tare. Chiar dacă Oriane *a convins-o* şi nu a silit-o să plece din tabără, probabil că Bertrande a priceput până acum că ceva nu e în regulă. Ştia că Oriane se afla acolo? Ştie măcar că are o mătuşă?

Sajhë clătină din cap că nu.

– Ştie că Oriane nu e prietenă cu Alaïs. Şi nu s-ar fi dus cu ea.

– Nu, dacă ar fi cunoscut-o, încuviinţă celălalt. Dar dacă nu şi-a dat seama?

Sajhë se gândi un moment, apoi îşi plecă fruntea.

– Chiar şi-aşa, nu pricep cum de a plecat cu o străină. Am hotărât împreună că trebuie să ne aştepte.

Se opri brusc, când văzu că era cât pe ce să se dea de gol, dar Guilhem se adâncise prea tare în propriile gânduri. Sajhë oftă uşurat.

– Eu zic că-i vom putea înfrunta pe soldaţi numai după ce o salvăm pe Bertrande, spuse Guilhem. Cu cât mă gândesc mai tare, cu atât cred că Oriane o să-şi lase oamenii jos în tabără şi o să vină însoţită numai de fiica ta.

Sajhë îl ascultă cu atenţie.

– Spune mai departe.

– Oriane aşteaptă clipa asta de peste treizeci de ani. Firea ei e aplecată spre ascunzişuri. N-o să rişte, lăsându-i pe alţii să afle unde se găseşte peştera. Nu va dori să împărtăşească o astfel de taină şi, de vreme ce e convinsă că numai fiul ei are habar unde a plecat, nu se

aşteaptă să întâmpine nici o piedică. Se opri. Oriane e... Ca să pună mâna pe Trilogia Labirintului, ea a mințit, a ucis, și-a trădat tatăl și sora. Și-a vândut sufletul pentru cărțile alea.

– A ucis?

– Pe primul ei soț, Jehan Congost, fără îndoială, chiar dacă n-a înfipt cu mâna ei pumnalul.

– François, murmură Sajhë, prea încet ca să fie auzit de celălalt.

O amintire fugară, urletul, zbaterea disperată a calului, până când omul și animalul fuseseră înghițiți de mlaștina blestemată.

– Și am crezut întotdeauna că tot ea a fost părtașă la uciderea unei femei foarte dragi lui Alaïs, continuă Guilhem. Numele ei nu mi-l mai amintesc, dar era o femeie înțeleaptă care trăia în *Ciutat*. A învățat-o pe Alaïs multe lucruri, despre leacuri, despre tămăduire, despre cum să folosească darurile naturii pentru binele oamenilor. Tăcu o clipă, apoi adăugă: Alaïs a iubit-o mult.

Numai încăpățânarea îl împiedică pe Sajhë să-i dezvăluie cine este. Încăpățânarea și gelozia îl opreau să-i mărturisească despre viața lui alături de Alaïs.

– Esclarmonde n-a murit, spuse el, fără să se mai poată stăpâni.

Guilhem încremeni.

– Poftim? Și Alaïs știa asta?

– Da. Când a fugit din castelul Comtal, ea a cerut ajutorul lui Esclarmonde și nepotului acesteia. A plecat...

Sunetul vocii ascuțite a lui Oriane, rece și poruncitoare, îi întrerupse. Cei doi bărbați, adevărați luptători de munte, se aruncară la pământ. Fără să scoată nici cel mai mic sunet, își traseră spadele și se așezară la intrarea în grotă. Sajhë se ascunse în spatele unei stânci, situate ceva mai jos, iar du Mas dincolo de niște tufișuri de măceș, ale căror ramuri spinoase se clătinau amenințător în vânt.

Vocile se apropiară și mai mult. Se auzeau cizmele soldaților, zăngănitul armurilor și al cataramelor, în timp ce urcau pe cărarea bolovănoasă.

Lui Sajhë i se părea că păşeşte alături de Bertrande. Fiecare clipă ținea cât o veșnicie. Zgomotul pașilor, ecourile vocilor, repetându-se întruna fără ca ei să apară.

Într-un târziu, două siluete se iviră dintre copaci. Oriane și Bertrande. Erau singure, așa cum bănuise Guilhem. El îi făcu semn celuilalt să rămână pe loc, să aștepte până când Oriane se apropia îndeajuns de mult ca să o poată salva pe fetiță fără să-i primejduiască viața.

Sajhë își încleștă pumnii ca să nu urle de furie. Pe chipul alb și înghețat al fetei se zărea o tăietură roșie. Oriane îi legase o funie în jurul gâtului, care cobora apoi pe spate până în dreptul mijlocului, unde îi prinsese și încheieturile mâinilor. Celălalt capăt al frânghiei se găsea în mâna stângă a femeii. În dreapta ținea un pumnal pe care îl folosea ca s-o silească pe Bertrande să înainteze.

Fata se mișca anevoie și se împiedica adesea. Sajhë își mări privirea și băgă de seamă că și gleznele îi erau legate. Funia îi îngăduia să facă doar pași mici.

Se stăpâni cu greu să nu țâșnească din ascunzătoare chiar în clipa aceea. Așteptă, urmărindu-le până când cele două ajunseră în poienița ce ducea direct sub peșteră.

– Ai spus că e dincolo de copaci.

Bertrande murmură ceva, dar el nu reuși să audă.

– De dragul tău, sper să zici adevărul, se răsti Oriane.

– E acolo, spuse Bertrande.

Glasul nu-i tremura, dar Sajhë simți cât este de înfricoșată și inima i se strânse.

Planul era s-o încolțească pe Oriane la gura peșterii. El urma s-o scoată pe Bertrande din mâinile femeii, iar Guilhem se va ocupa să-i smulgă pumnalul înainte ca ea să apuce să-l folosească.

Sajhë se uită la Guilhem, care clătină din cap în semn că e pregătit să atace.

– Dar nu trebuie să intri acolo, se auzi Bertrande. E un loc sacru. Numai Păzitorii au voie.

– Serios? rânji Oriane. Și cine o să mă oprească? Tu? Pe chipul său așternu un zâmbet amar. Semeni atât de tare cu ea că mă scârbești, exclamă ea, smucind de funie așa de tare, încât Bertrande strigă de durere. Alaïs le spunea întotdeauna tuturor ce să facă. Se credea mai deșteaptă decât toți ceilalți.

– Nu-i adevărat, se împotrivi copila, care se purta curajos în ciuda împrejurărilor vitrege.

Sajhë se rugă în gând ca fata să tacă. În acelaşi timp, ştia că Alaïs ar fi mândră de vitejia fiicei ei. Şi *el* era mândru. Doar îi fusese ca un tată atâţia ani.

Bertrande începu să plângă.

– Nu e bine. Nu trebuie să intri acolo. N-o să te lase să intri. Labirintul îşi apără tainele şi de tine şi de toţi cei care îi vor răul.

Oriane izbucni în râs.

– Astea sunt doar basme de adormit copiii proşti ca tine.

Fetiţa nu se lăsă mai prejos.

– Eu nu merg cu tine mai departe.

Femeia ridică mâna şi o plesni, lovind-o cu capul de o stâncă. Sajhë văzu roşu în faţa ochilor. Din trei, patru paşi se aruncă asupra lui Oriane, iar din piept îi ieşi un urlet neomenesc.

Din păcate, femeia se mişcă repede, o săltă pe Bertrande în picioare şi îi lipi vârful pumnalului de gât.

– Ce dezamăgire! Am crezut că fiul meu e în stare să termine o treabă atât de simplă. Parcă erai prizonier, ori cel puţin aşa mi s-a zis, dar nu mai contează.

Sajhë zâmbi spre Bertrande, încercând s-o încurajeze şi s-o liniştească.

– Lasă spada, porunci Oriane calm, ori îi tai gâtul.

– Îmi pare rău că nu te-am ascultat, Sajhë, strigă fata, dar avea inelul tău. Mi-a spus că tu ai trimis-o să mai ia de acolo.

– Nu era inelul meu, *brava*.

El dădu drumul spadei. Aceasta zăngăni pe pământul îngheţat.

– Aşa mai merge, zise Oriane. Acum fă bine şi vino mai aproape ca să te pot vedea. Gata. Până acolo. Zâmbi. Şi? Eşti singur?

Sajhë nu spuse nimic. Ea lipi şi mai tare pumnalul de gâtul lui Bertrande, după care îi zgârie puţin pielea de lângă ureche. Fata ţipă şi un firicel de sânge se prelinse în jos, ca o panglică rubinie.

– Dă-i drumul, Oriane! Nu pe ea o vrei, ci pe mine.

La sunetul vocii lui Alaïs, lumea încremeni.

Un duh? Guilhem n-ar fi putut spune.

Rămase fără suflare și trupul își pierdu greutatea. Nu îndrăznea să se miște din ascunzătoarea sa de frică să nu alunge năluca mult iubită. Se uită mai întâi la Bertrande, care se asemuia atât de bine cu mama sa, apoi în jos pe pantă spre locul unde ar fi trebuit să stea Alaïs.

O glugă îmblănită îi încadra fața, iar pelerina pentru călărit, murdară din pricina călătoriei, se târa pe pământul alb, acoperit de nea. Mâinile învelite în mănuși călduroase erau încrucișate.

– Dă-i drumul!

Vorbele ei destrămară vraja.

– *Mamà,* strigă Bertrande, smucindu-se disperată.

– Nu se poate..., zise Oriane, mijindu-și ochii. Ai murit. Doar te-am văzut cu ochii mei.

Sajhë se repezi spre ea și încercă să-i smulgă copila din strânsoare, dar nu se mișcă destul de repede.

– Nu te apropia, urlă femeia, revenindu-și. O trase înapoi pe Bertrande mai spre gura peșterii. Mă jur că o omor!

– *Mamà!*

Alaïs mai făcu un pas înainte.

– Dă-i drumul, Oriane! Tu ai treabă cu mine.

– N-am nici o treabă, soră. Tu ai *Cartea Cuvintelor.* O vreau. *C'est pas difficile.*

– Și după ce ți-o dau?

Guilhem asculta încremenit. Încă nu-i venea să-și creadă ochilor că o vede pe Alaïs, așa cum și-o închipuise, așa cum visase la ea de atâtea ori, fie când veghea, lipsit de somn, fie când adormea sleit de puteri.

O mișcare îi atrase atenția, o strălucire de oțel, coifuri lucioase. Du Mas scrută întunericul. Doi soldați se târau în spatele lui Alaïs prin hățișul des. Se uită iute în stânga lui când auzi sunetul unei cizme lovindu-se de stâncă.

– Pe ei!

Soldatul din apropierea lui Sajhë îl apucă de brațe și-l ținu strâns, în vreme ce al doilea ieși din ascunzătoare. Iute ca fulgerul, Alaïs își scoase spada și se răsuci pe loc, înfigându-i tăișul în cel de lângă ea. Acesta se prăbuși. Celălalt soldat se repezi către ea. Scântei zburară prin aer când spadele se încrucișară și la stânga și la dreapta.

Alaïs avea avantajul că se afla mai sus, dar era mai mică și mai slabă.

Cavalerul sări din locul unde se ascunsese până atunci și alergă spre ea, tocmai când femeia se împiedică și alunecă. Soldatul nu pierdu vremea și o înjunghie în mână. Alaïs țipă și scăpă spada, acoperindu-și rana cu mănușa pentru a opri sângele.

– *Mamà!*

Guilhem alergă într-un suflet și își înfipse spada în burta soldatului. Sângele îi țâșni pe gură. Ochii aproape că îi ieșiră din orbite, apoi se prăbuși mort.

Nici măcar nu apucase să mai răsufle.

– Guilhem! strigă Alaïs. În spate!

Se răsuci și văzu alți doi soldați alergând pe una din pante. Cu un urlet își smulse spada și se repezi spre ei. Tăișul ei desena arcuri prin aer, împingându-i mereu înapoi. Lovea la întâmplare, fără milă, mai întâi într-unul, apoi în celălalt.

Se vădea că e un spadasin mai bun, dar nu reuși să-i doboare.

Sajhë căzuse în genunchi. Unul dintre soldați îi ținea vârful spadei la gât, în timp ce al doilea porni spre Guilhem. Din doi pași ajunse lângă Alaïs. Cu toate că pierdea mult sânge, femeia izbuti să scoată un pumnal de la brâu și cu ultimele puteri îl împlântă în piciorul bărbatului. Acesta urlă când tăișul îi străpunse coapsa.

Orbit de durere, se azvârli peste ea. Guilhem o văzu pe Alaïs ferindu-se și lovindu-se de o stâncă. Încercă să rămână în picioare, dar din cauza ametelii, se împiedică și se prăbuși. Din rana de la cap începu să i se scurgă un fir de sânge.

Cu pumnalul încă înfipt în coapsă, soldatul porni șchiopătând spre Guilhem, ca un urs încolțit. Du Mas făcu un pas înapoi din calea lui, dar alunecă pe gheață. Pietrele și bolovanii se rostogoliră la vale. Ceilalți doi soldați se folosiră de prilejul neașteptat și se aruncară peste el, țintuindu-l sub greutatea lor.

Simți cum îi plesnește o coastă când unul dintre soldați îl lovi cu cizma. Se zvârcoli în agonie, dar ei nu încetară să-l lovească. Gura i se umplu de sânge.

Alaïs nu se mai mișca.

Apoi îl auzi pe Sajhë strigând. Guilhem mai reuşi să-şi înalţe capul ca să-l vadă pe Sajhë lovit cu spada şi leşinând.

Oriane dispăruse în peşteră, luând-o pe Bertrande cu ea.

Zbierând cât îl ţineau plămânii şi adunându-şi ultimii stropi de putere, Guilhem se ridică în picioare, îmbrâncindu-l pe unul dintre soldaţi în jos spre vale. Înhăţă spada şi o înfipse în gâtul bărbatului din stânga. Între timp Alaïs izbuti să se salte în genunchi şi îl înjunghie pe primul ei atacator cu propriul lui pumnal. Urletul de durere îi muri în gât.

Se aşternu o tăcere nefirească.

Pentru o clipă o privi pe Alaïs. Nici acum nu-i venea să creadă că se află în faţa ochilor lui, de teamă ca năluca să nu piară prea curând.

Întinse mâna spre ea.

Degetele li se împletiră. Soţia lui avea pielea bătătorită şi rece, ca a lui. Era vie.

– Am crezut....

– Ştiu, spuse ea iute.

Guilhem nu mai voia să-i dea drumul, dar gândul la Bertrande îl trezi.

– Sajhë e rănit, zise el, urcând spre peşteră. Ajută-l. Eu mă duc după Oriane.

Ea se aplecă deasupra lui Sajhë, apoi alergă să-l prindă din urmă pe du Mas.

– E doar leşinat. Rămâi tu cu el. Spune-i ce s-a întâmplat. Trebuie s-o găsesc pe Bertrande.

– Nu, asta vrea şi ea. Te va sili să-i dezvălui locul unde ai ascuns Cartea, apoi vă va ucide pe amândouă. Eu am şanse mai mari să-ţi aduc înapoi fiica, nu înţelegi?

– Fiica *noastră*.

Guilhem auzi cuvintele, dar tâlcul lor îi scăpă. Inima începu să-i bată cu putere.

– Alaïs, ce....? începu el, dar femeia se strecurase deja pe sub braţul lui şi se afundase în tunel, alergând ca o nebună.

CAPITOLUL 80

Ariège

VINERI, 8 IULIE 2005

– S-au dus la peșteră, urlă Noubel, trântind receptorul. Doamne, ce prostie...

– Cine?

– Audric Baillard și Alice Tanner. Le-a intrat în cap că Shelagh O'Donnell e ținută ostatică în Pic de Soularac și au pornit într-acolo. Mi-a zis că mai e cineva cu prietena ei. Un american, William Franklin.

– Ăsta cine mai e?

– Habar n-am, spuse el, înșfăcându-și sacoul din cuierul de pe ușă și năpustindu-se pe coridor.

Moureau îl urmă.

– Cine era la telefon?

– Cei de la centrală. Se pare că au preluat mesajul de la domnișoara Tanner la ora nouă, dar „nu au crezut că mi-ar plăcea să fiu deranjat în timpul unui interogatoriu!" și am încheiat citatul. *N'importe quoi!* vorbi el pe nas, imitându-l pe sergentul de gardă.

Ambii polițiști priviră automat spre ceasul de pe perete. Era zece și un sfert.

– Și cu Braissart și Domingo cum rămâne? întrebă Moureau, uitându-se pe coridor, la camerele de interogatoriu.

Noubel intuise corect. Bărbații fuseseră arestați nu departe de ferma fostei soții a lui Authié. Porniseră spre Andorra, în sud.

– Mai pot aștepta, zise el.

Deschise ușa care dădea spre parcare, trântind-o de peretele scării de incendiu. Coborâră în goană treptele metalice.

– Ai scos ceva de la ei?

– Nu, răspunse Noubel, smucind portiera și aruncându-și sacoul pe bancheta din spate. Se strecură cu greu la volan. Muți ca mormântul.

– Sunt mai speriați de șeful lor decât de tine, rosti Moureau, închizând portiera. Vreo veste despre Authié?

– Nimic până acum. Mai devreme plecase să participe la slujba de seară. Nu se mai știe nimic despre el de atunci.

– Și ferma? insistă celălalt, în timp ce mașina se avântă pe șoseaua principală. Echipa de investigații ți-a trimis vreun raport până acum?

– Nu.

Mobilul lui Noubel începu să sune. Ținând cu mâna dreaptă volanul, el se întinse în spate, răspândind un miros iute de transpirație de la subsuori. Aruncă sacoul în poala lui Moureau și îl îndemnă cu gesturi haotice să găsească mai repede aparatul.

– Noubel, *oui?*

Piciorul lui apăsă frâna până la fund, smucindu-l pe Moureau, care aproape că ieși cu capul prin parbriz.

– *Putain!* Pentru numele lui Dumnezeu n-am aflat de chestia asta până acum? E cineva înăuntru?

Ascultă.

– Când a început?

Legătura era proastă și Moureau auzi cum se pierde semnalul.

– Nu, nu! Rămâi acolo. Ține-mă la curent.

Vârî telefonul în torpedou, dădu drumul la sirenă și acceleră la maximum.

– Ferma a luat foc, spuse el, apăsând pedala până la capăt.

– Incendiere?

– Cel mai apropiat vecin e la o jumătate de kilometru distanță. Susține că a auzit câteva explozii, apoi a zărit flăcările și a sunat la pompieri. Când au ajuns acolo, incendiul se întinsese deja.

– Era cineva înăuntru? întrebă neliniștit celălalt.

– Nu se știe, răspunse sumbru Noubel.

*

Shelagh plutea undeva între leşin şi trezie.

Habar n-avea cât trecuse de când plecaseră bărbaţii. Unul câte unul, simţurile o părăseau. Nu mai recepta foarte clar senzaţiile fizice. Braţele, picioarele, trunchiul, capul îşi pierduseră parcă greutatea. Nu mai ştia dacă îi este cald sau frig şi nu mai simţea dacă stă pe pietre sau pe pământ. Se închisese într-o lume a ei proprie, ca într-un cocon. Unde era în siguranţă. Liberă.

Singurătatea dispăruse. Prin mintea ei pluteau chipurile unor oameni din trecut şi prezent, o succesiune de imagini tăcute.

Lumina devenea din ce în ce mai puternică. Undeva, dincolo de raza sa vizuală, tremura un fascicul alb de lumină, ce dădea naştere unui dans de umbre pe pereţi şi pe tavanul de piatră al grotei. Ca într-un caleidoscop, culorile îşi schimbau neîncetat forma.

I se păru că vede un bărbat. Foarte bătrân. Îi simţi mâinile reci, uscate pipăindu-i faţa. Pielea lui era fină precum coala de desen. Îi spunea că totul o să fie bine. Că nu mai avea de ce să se teamă.

Auzi alte voci, şoptindu-i, murmurându-i, vorbindu-i încet, alinând-o.

Se simţea legănată cu tandreţe, de parcă ar fi fost un copil. Un glas îi striga să meargă acasă.

Şi-apoi, o altă voce care strică totul.

– Întoarce-te.

Will înţelese că vuietul se aude doar în capul lui: sângele îi pulsa în urechi, gros şi dens. Sunetul gloanţelor îi răsunau necontenit în memorie.

Înghiţi cu greu şi încercă să-şi ţină răsuflarea. Mirosul pătrunzător din gură şi din nas era prea puternic. Îi întorcea stomacul pe dos.

Câte împuşcături auzise? Două? Trei?

Ambii gardieni ai săi ieşiră afară. Will îi auzi discutând, certându-se cu François-Baptiste, probabil. Încet, fără să atragă atenţia, se săltă puţin câte puţin pe bancheta din spate a maşinii. În lumina farurilor îl zări pe François-Baptiste aplecat asupra cadavrului lui

Authié, ținând în continuare pistolul în mână. Avea senzația că cineva aruncase cu o găleată de vopsea roșie peste portiera și capota mașinii. Sânge, țesut și bucăți de oase. Asta mai rămăsese din craniul bărbatului.

Greața îl copleși. Înghiți din nou. Se sili să privească mai departe. François-Baptiste dădu să se aplece, șovăi, după care se întoarse iute cu spatele.

Cu toate că dozele repetate de droguri îi amorțiseră brațele și picioarele, Will simți cum mușchii i se încordează. Se lăsă din nou pe spate, recunoscător că măcar nu-l mai aruncaseră în cutia aceea îngrozitoare din portbagajul mașinii.

Portiera se deschise cu putere și el recunoscu aceleași mâini aspre care îl apucară de gât și de brațe, trăgându-l de pe banchetă și aruncându-l pe pământ.

Aerul nopții îi răcori trupul. Roba în care îl îmbrăcaseră era lungă și largă, dar prinsă în talie. Se simțea vulnerabil și îngrozit.

Trupul lui Authié zăcea țeapăn pe pietriș. Lângă el, înghesuit sub roata din față a mașinii, zări un mic punct roșu luminos care clipea intermitent.

– *Portez-le jusqu'à la grotte.* Vocea lui François-Baptiste îl readuse la viață. *Vous nous attendez dehors. En face de l'ouverture.* Făcu o pauză. *Il est dix-heures moins cinq maintenant. Nous allons rentrer dans quarante, peut-être cinquante minutes.*[1]

Aproape ora zece. Își lăsă capul să atârne în gol, când bărbatul începu să-l târască în sus pe panta care ducea în peșteră. Se întrebă dacă va mai apuca ora unsprezece.

– Întoarce-te, repetă Marie-Cécile.

„O voce aspră, arogantă", gândi Audric. Își mai plimbă o dată degetele pe fruntea lui Shelagh, după care se îndreptă de spate. Ușurarea pe care o resimțise când o găsise în viață durase prea puțin. Era grav rănită. Fără o intervenție medicală rapidă, Audric se temea că fata va muri.

---

[1] Duceți-l până la peșteră (...) O să ne așteptați afară. În fața intrării (...) Acum e ora 10 fără cinci. O să intrăm în patruzeci, sau poate în cincizeci de minute. (n.tr.)

– Lasă lanterna acolo, îi ordonă Marie-Cécile. Vino aici jos unde te pot vedea.

Încet, Audric se întoarse și coborî din spatele altarului.

Femeia ținea într-o mână o lampă cu gaz, iar în cealaltă un pistol. Primul lui gând fu cât de asemănătoare erau. Aceeași ochi verzi, același păr negru cu bucle revărsate peste umeri, același chip frumos, sever. Cu parura și colierul auriu, cu amuletele ce-i înconjurau brațele și trupul înalt, zvelt și înveșmântat în roba albă, arăta ca o prințesă egipteană.

– Ați venit singură, *Dame*?

– Nu cred că este necesar să fiu însoțită chiar peste tot, *Monsieur*, și pe deasupra...

El își ațintă privirea asupra pistolului.

– Doar nu vă închipuiți că o să vă fac probleme, clătină el din cap. Sunt bătrân, *è*? Dar nici nu vă doriți ca altcineva să asculte.

Un zâmbet fugar apăru pe buzele ei.

– Puterea stă în taină.

– Omul care v-a învățat asta este mort, *Dame*.

Durerea îi străluci în ochi.

– L-ai cunoscut pe bunicul meu?

– L-am cunoscut puțin, replică el.

– M-a învățat de bine. Să nu mă încred în nimeni. Să nu mai am încredere în nimeni vreodată.

– Ceea ce înseamnă o viață singuratică, *Dame*.

– Nu mi se pare.

Marie-Cécile îi dădea roată cu pași mari, ca un animal care își vânează prada, până când ajunse în spatele altarului, iar el rămase în mijlocul încăperii, chiar lângă o mică groapă în podea.

„Mormântul", se gândi el. Mormântul unde găsiseră scheletele.

– Unde e? se răsti femeia.

Bătrânul nu răspunse.

– Semeni mult cu bunicul tău. La caracter, la trăsături, la perseverență. Dar, la fel ca și el, ai pornit pe un drum greșit.

Mânia îi schimonosi fața.

– Bunicul meu a fost un om extraordinar. A onorat Graalul. Și-a dedicat întreaga viață căutării *Cărții Cuvintelor,* ca să înțeleagă mai bine.

– Să înțeleagă, *Dame?* Sau să tragă foloasele?

– Nu știi nimic despre el.

– Oh, ba da, rosti el moale. Oamenii nu se schimbă așa tare. Șovăi. Și a fost atât de aproape, nu-i așa? continuă, coborându-și vocea și mai mult. Câțiva kilometri mai la vest și atunci el ar fi descoperit peștera, nu tu.

– Nu mai are importanță acum, rosti ea dur. Ne aparține.

– Graalul nu aparține nimănui. Nu este ceva ce poate fi stăpânit, manipulat sau negociat.

Audric se opri. Învăluit în lumina lămpii care ardea pe altar, se uită direct în ochii ei.

– Nu l-ar fi salvat, spuse el.

O auzi cum își ține răsuflarea.

– Elixirul vindecă bolile și prelungește viața. Ar fi trăit în continuare, zise ea într-un târziu.

– Da, dar nu l-ar fi ferit de răul ce i-a măcinat sufletul, *Dame,* așa cum nu îți va oferi nici ție ceea ce îți dorești. Făcu o pauză. Graalul nu va veni pentru tine.

Ea se apropie de Audric.

– Tu *speri* că nu va veni, Baillard, dar nu ești sigur. Cu toate cunoștințele tale, cu toate cercetările, n-ai de unde să știi cu precizie ce se va petrece.

– Te înșeli.

– Asta e șansa ta, Baillard. După atâția ani de scris, de studii și de întrebări. Ca și mine, te-ai dăruit trup și suflet pentru cauza noastră comună. Și tu vrei să fii martorul miracolului, tot atât de tare ca și mine.

– Și dacă refuz să cooperez?

Marie-Cécile râse batjocoritor.

– Haide. Nu e cazul să pui astfel problema. Fiul meu o va omorî, știi doar. Cum va face – și cât timp îi va lua – depinde numai de tine.

În ciuda tuturor precauțiilor pe care și le luase, îl trecu un fior pe șira spinării. Dacă Alice rămânea acolo unde era, așa cum promisese, nu trebuia să se îngrijoreze. Se afla în siguranță. Totul se va termina înainte să bage de seamă.

Amintirea lui Alaïs – și a lui Bertrande – îi invadă gândurile. Caracterul lor impetuos, refuzul de a se supune vreunei porunci, curajul lor nebunesc.

Oare și Alice era plămădită din același aluat?

– Totul e pregătit, spuse ea. *Cartea Poțiunilor* și *Cartea Numerelor* se află aici. Așa că dacă îmi dai inelul și îmi zici unde e ascunsă *Cartea Cuvintelor*...

Audric se chinui să se concentreze asupra lui Marie-Cécile și nu a lui Alice.

– De unde ești așa sigură că încă se mai află în această încăpere?

Femeia zâmbi.

– Pentru că *tu* ești aici, Baillard. De ce ai mai fi venit? Vrei să vezi desfășurarea ceremoniei, măcar o dată înainte de a muri. Pune-ți roba pe tine, rosti ea tăios, dintr-odată pierzându-și răbdarea.

Îi făcu semn cu pistolul spre bucata de material alb ce era așezată în capătul treptelor. El scutură din cap și pentru o fracțiune de secundă zări îndoiala pe chipul ei.

– Atunci, dă-mi Cartea.

Bărbatul observă trei inele metalice prinse în podea în partea cea mai joasă a camerei. Și își aminti că Alice descoperise scheletele în mormântul puțin adânc.

Zâmbi. În curând, va primi răspunsurile pe care le căuta de atâta amar de vreme.

– Audric, șopti Alice, pipăind pereții tunelului.

„De ce nu răspunde?"

Pământul începu să coboare sub picioarele ei. De data asta drumul i se păru mai lung.

Din față răzbătea o strălucire slabă de lumină gălbuie.

– Audric, strigă ea tot mai speriată.

Merse din ce în ce mai repede, parcurgând ultimii metri în fugă, până când năvăli în cameră unde încremeni.

„Așa ceva nu este posibil."

Baillard stătea în capătul treptelor. Purta o robă lungă și albă.

„Îmi amintesc imaginea asta."

Alice se scuturã. Mâinile bătrânului îi erau legate în față și prinse de pământ, de parcă ar fi fost un animal. În capătul celălalt al încăperii, luminată de sclipirea lămpii de pe altar, se afla Marie-Cécile de l'Oradore.

– Cred că poți să rămâi acolo unde ești, spuse ea.

Audric se întoarse, privind-o trist și plin de regrete.

– Îmi pare atât de rău, șopti Alice, realizând că distrusese totul. Dar trebuia să te previn...

Înainte ca ea să priceapă ce se petrece, cineva o înhață din spate. Țipă și se zbătu, dar erau doi.

„Se întâmplă exact ca atunci."

În acel moment cineva îi strigă numele. Dar nu Audric.

O cuprinse un val de greață și se prăbuși.

– Prindeți-o, idioților, strigă Marie-Cécile.

CAPITOLUL 81

Guilhem nu mai putea s-o prindă pe Alaïs. Era deja prea departe.

Intră în tunel și se împletici din pricina întunericului. Coastele rupte îl dureau cumplit și îl împiedicau să respire cu ușurință. Cuvintele lui Alaïs pe care nu și le putea scoate din minte și frica uriașă ce-i apăsa tot mai tare pieptul îi dădeau forțe proaspete.

Aerul părea să se răcească din ce în ce, ca și cum viața pierea din peșteră. Nu înțelegea. Dacă grota labirintului era un loc sacru, atunci de ce simțea atâta răutate împresurându-l?

Se trezi pe o lespede de piatră. Două trepte late, dar scunde duceau spre un loc unde pământul se netezea. O *calèlh* ardea pe un altar, răspândind puțină lumină.

Cele două surori stăteau una în fața celeilalte. Oriane nu-și luase cuțitul de la gâtul lui Bertrande. Alaïs nu se mișca.

Guilhem se lăsă pe vine, rugându-se ca Oriane să nu-l fi văzut. Tiptil, se târî de-a lungul peretelui, la adăpostul umbrelor, până când se apropie îndeajuns de mult ca să vadă și să audă ce se petrece.

Oriane aruncă inelul la picioarele lui Alaïs.

– Ia-l, strigă ea. Deschide Labirintul. *Cartea Cuvintelor* acolo se ascunde, știu foarte bine.

Guilhem văzu cum soția lui cască ochii, surprinsă.

– N-ai citit niciodată *Cartea Numerelor?* Mă uimești, soră. Dezlegarea tainei acolo se găsește.

Alaïs șovăi.

– Inelul și *merel*-ul la un loc deschid camera din inima labirintului.

Oriane smuci capul fetei pe spate, întinzându-i pielea de la gât. Lama pumnalului sclipi amenințător.

– Fă-o acum, soră!

Bertrande țipă. Suferința ei îi sfâșie inima lui Guilhem. O privi pe Alaïs și se încruntă. Mâna rănită a femeii atârna nemișcată pe lângă corp.

– Dă-i drumul mai întâi, spuse ea.

Oriane scutură din cap. Părul i se despletise și avea o privire sălbatică, de om nebun. Fără să-și dezlipească ochii de sora sa, făcu dinadins o crestătură mică pe grumazul fetei.

Bertrande țipă din nou și sângele începu să i se prelingă pe gât.

– Următoarea tăietură va fi mai adâncă, strigă femeia, cu vocea plină de ură. Ia Cartea!

Sora ei se aplecă și ridică inelul, apoi porni spre labirint. Oriane o urmă, trăgând-o nemilos pe fată după ea. Alaïs auzea răsuflarea tot mai sacadată a fiicei ei și pricepu că împleticeala picioarelor ei legate nefiresc este un semn ce prevestea leșinul.

Se opri o clipă, întorcându-se cu ochii minții în trecut, atunci când Harif străbătuse aceeași cale.

Alaïs strânse cu putere piatra aspră. O durere ascuțită îi săgetă brațul rănit. N-avea nevoie de lumină ca să vadă conturul simbolului egiptean al vieții. Harif îi spusese că se numește *ankh*. Apoi, ferindu-și mișcările de privirea Orianei, vârî inelul într-o mică deschizătură de la baza cercului din mijloc al labirintului, chiar în dreptul ochilor. De dragul lui Bertrande, se rugă la Dumnezeu ca acesta să meargă. Nu se rostise nici un cuvânt; nimic nu se pregătise așa cum ar fi trebuit. Împrejurările se deosebeau întru totul de momentul în care ea fusese inițiată în fața labirintului de piatră.

– *Di ankh djet,* murmură femeia.

Cuvintele îi ardeau buzele. Se auzi un clinchet ascuțit, ca al unei chei răsucite. Preț de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Apoi, din interiorul zidului, răzbătu un zgomot ciudat de pietre ce se freacă între ele. Alaïs se trase într-o parte și, în penumbră, Guilhem zări o firidă ascunsă chiar în centrul labirintului. Înăuntru se găsea o carte.

– Dă-mi-o, porunci Oriane. Pune-o acolo, pe altar.

Alaïs se supuse, dar fără să-şi piardă sora din priviri.

– Dă-i drumul fetei acum. Nu mai ai nevoie de ea.

– Deschide-o! urlă cealaltă femeie. Vreau să mă încredinţez că nu mă păcăleşti.

Guilhem se apropie şi mai tare. Pe prima pagină sclipea un simbol auriu pe care nu-l mai văzuse niciodată. Un oval, ce semăna mai degrabă cu o lacrimă, aşezată deasupra unui soi de cruce, care aducea cu toiagul unui păstor.

– Nu te opri, continuă ea tăios. Vreau s-o văd pe toată.

Mâinile lui Alaïs tremurau pe măsură ce întorcea filele una după alta. Du Mas zări un amestec de desene şi de linii ciudate, şiruri întregi de simblouri ce păreau să nu se sfârşească niciodată.

– Ia-o, Oriane, o rugă Alaïs, chinuindu-se să-şi păstreze o voce liniştită. Ia cartea şi dă-mi fiica înapoi.

Cavalerul văzu sclipirea pumnalului. Înţelese ce se va petrece. Gelozia şi amărăciunea lui Oriane o vor împinge să distrugă tot ceea preţuia şi iubea Alaïs.

Se repezi spre fosta lui ibovnică, aruncându-se peste ea. Coastele rupte se fărâmiţară şi durerea aproape că-i luă minţile. Din fericire, atacul lui o silise pe femeie să-şi slăbească strânsoarea.

Pumnalul îi căzu din mână şi alunecă undeva în întuneric, dincolo de altar. Copila făcu nesigură câţiva paşi înainte. Ţipă şi se lovi cu capul de colţul altarului. Apoi încremeni.

– Guilhem, ia-o pe Bertrande, strigă Alaïs la el. E rănită, Sajhë la fel. Ajută-i. În sat, ne aşteaptă un bărbat pe nume Harif. El ştie ce are de făcut.

Bărbatul şovăi.

– Te rog, Guilhem. Salveaz-o!

Ultimele ei cuvinte se pierdură, pentru că Oriane se târâse pe brânci, apoi se ridicase şi se năpustise asupra surorii sale. Îi înfipse pumnalul în mâna rănită.

Du Mas se simţi sfâşiat pe din două. Nu voia să plece şi s-o lase singură pe Alaïs în înfruntarea cu Oriane, dar pe de altă parte nu reuşea să-şi scoată din minte imaginea palidă a fiicei sale care zăcea neclintită pe pământ.

– Te rog, Guilhem. Pleacă!

Aruncând o ultimă privire, bărbatul își ridică fiica în brațe și porni în goană, încercând să nu bage în seamă sângele care îi curgea din rana de la cap. Așa își dorise Alaïs.

În timp ce se împleticea spre capătul încăperii, el auzi un bubuit înfundat, ca tunetele de vară de deasupra colinelor. Se împiedică și crezu că picioarele n-o să-l mai ajute. Înaintă totuși, coborî cele două trepte și intră în tunel. Aluneca pe pământul bolovănos, iar trupul îi ardea din pricina durerilor cumplite. Apoi își dădu seama că totul se mișcă în jurul său, cutremurându-se.

Nu mai avea putere. Bertrande zăcea țeapănă la pieptul lui și greutatea ei sporea cu fiecare pas. Zgomotul se întețea, prinzându-l din urmă. Din tavan începură să cadă bucăți mari de stâncă și o ploaie de praf.

Deodată simți aerul rece. Încă puțin și avea să iasă în amurgul cenușiu.

Guilhem alergă spre locul în care Sajhë leșinase. Bărbatul răsufla și părea că se mai liniștise.

Bertrande era albă la față ca varul, dar începuse să scâncească și să se zbată în brațele lui. O așeză pe pământ lângă Sajhë, apoi alergă pe la fiecare dintre soldații morți, le smulse mantiile și încropi iute un așternut pentru cei doi. Își dădu jos propria pelerină, rupându-i grăbit catarama de argint și aramă, care zbură cât colo. O împături și o vârî sub capul lui Bertrande.

Se opri să-și sărute copila pe frunte.

– *Filha*, murmură el.

Era primul și ultimul sărut pe care avea să i-l dea vreodată.

O pocnitură asurzitoare răzbătu din interiorul grotei, ca trăsnetul unei furtuni. Guilhem fugi înapoi în tunel. Zgomotul din locul strămt îl copleși.

Văzu pe cineva repezindu-se din întuneric spre el.

– Un duh... un chip, bălmăji Oriane, cu ochi înspăimântați. Un chip în centrul labirintului.

– Unde e? urlă el, apucând-o de braț. Ce-ai făcut cu Alaïs?

Pe haine și pe mâini era plină de sânge.

– Chipuri... în labirint.

Femeia țipă din nou. Du Mas se răsuci să vadă cine e în spatele său, dar nu zări pe nimeni. În clipa aceea, ea îi împlântă pumnalul în piept.

Știa că lovitura năprasnică îl apropiase de moarte. Pe nesimțite, răceala lumii de dincolo i se strecură în picioare. O urmări cum fuge de el, printre norii de praf. Privirea i se întunecă. Dorința de răzbunare îi părăsi trupul. Nu mai avea nici un fel de însemnătate.

Oriane alergă spre lumina cenușie a zilei care se termina, în vreme ce Guilhem ajunse mai mult mort decât viu în cameră, zorind s-o găsească pe Alaïs printre grămezile de bolovani, pietriș și praf.

Dragostea vieții lui zăcea într-o mică adâncitură în pământ, cu degetele strâns împletite în jurul inelului și al tolbei care ascundea *Cartea Cuvintelor.*

– *Mon còr,* șopti el.

Alaïs clipi și deschise ochii la sunetul glasului său. Zâmbi, și lui Guilhem i se umplură ochii de lacrimi.

– Bertrande?

– E în siguranță.

– Sajhë?

– Și el va trăi.

Își ținu răsuflarea.

– Oriane...

– Am lăsat-o să plece. E grav rănită. Nu poate să ajungă prea departe.

Opaițul care ardea pe altar licări, apoi mica flăcăruie tremură și se stinse. Alaïs și Guilhem nu o băgară în seamă. Îmbrățișați, nu mai văzură întunericul și pacea care se așternură peste încăpere. Pe lume nu mai existau decât sufletele lor.

CAPITOLUL 82

Pic de Soularac

VINERI, 8 IULIE 2005

Roba subțire o proteja prea puțin de frigul din încăpere. Alice se cutremură și întoarse încet capul.

La dreapta se vedea altarul. Singura lumină venea de la o lampă cu gaz demodată, așezată în centru. Răspândea tot felul de umbre pe pereții curbați din piatră. Era suficientă strălucire însă ca să poată zări labirintul din spate, mare și impunător.

Simți că în apropiere mai sunt și alți oameni. Alice își plecă privirea undeva la dreapta ei și cu greu își înăbuși un strigăt când dădu cu ochii de Shelagh. Zăcea încovrigată pe podeaua de piatră ca un animal, subțire, înfrântă, fără viață. Pe pielea ei, semnele caznelor îndurate ar fi putut îngrozi pe oricine. Oare mai respira?

„Te rog, Doamne, să nu fi murit!"

Alice se obișnui treptat cu lumina ce pâlpâia nesigură. Își răsuci din nou capul încet și-l văzu pe Audric în aceeași poziție. Încă mai era prins de inelul din podea. Părul alb părea o aură în jurul capului său. Stătea nemișcat, ca o statuie dintr-un cavou.

Privi în ochii ei și zâmbi.

Uitând pentru o clipă supărarea pe care i-o provocase bătrânului prin nesăbuință, surâse și ea ușor.

Apoi realiză că ceva din ființa lui se schimbase. Privi în jos spre mâinile lui Audric, care stăteau lipite de veșmântul alb.

„Inelul lipsește."

– Shelagh e aici, șopti ea. Ai avut dreptate.

Bărbatul încuviință din cap.

– Trebuie să facem ceva, șuieră ea.

El scutură ușor din cap, aproape insesizabil, și se uită spre capătul îndepărtat al camerei. Alice îi urmări privirea.

– Will! șopti ea neîncrezătoare.

Sentimentele se derulară cu repeziciune: ușurare, milă pentru starea în care se afla el și încă ceva pe care nu-l putu defini. Avea părul încleiat de la sângele uscat, un ochi umflat cu pleoapa lipită, iar pe față și pe mâini, tăieturi.

„Dar e aici. Cu mine."

Auzindu-i vocea, Will deschise ochii. Scrută întunericul. Apoi, recunoscând-o, în colțul buzelor lui rănite, schiță o umbră de zâmbet.

Pentru o clipă se priviră pătrunzător.

„*Mon còr.* Dragostea mea."

Prinse curaj.

Vuietul trist al vântului prin tunel se intensifică, amestecat acum cu murmurul unui glas. O incantanție monotonă, nu un cântec. Alice nu-și dădea seama de unde vine. Fragmente de cuvinte și fraze în mod ciudat familiare se spărgeau în ecouri de pereții grotei: *mountanhas,* munți; *Noblesa,* noblețe; *libres,* cărți; graal. Ameți, năucită de vorbele ce îi urlau în cap precum clopotele unei catedrale.

Chiar când credea că nu va mai suporta, incantanția se opri. Repede, pe nesimțite, melodia se risipi, lăsând în urma ei doar o amintire.

O singură voce pluti prin tăcerea stranie. O voce de femeie, limpede și precisă.

La începutul timpului,
În ținutul Egiptului,
Stăpânul tainelor,
Dăruit-a grai și scrieri.

Alice își desprinse privirea de pe chipul lui Will și se întoarse spre locul de unde se auzeau sunetele. Marie-Cécile apăru din umbră, în spatele altarului, ca o nălucă. Așa cum stătea în fața labirintului, ochii săi verzi, fardați cu negru și auriu, străluceau ca smaraldele.

Părul, ținut pe spate cu o diademă din aur incrustată cu diamante ce-i acopereau fruntea, sclipea orbitor. Brațele ei elegante și goale nu purtau decât amuletele aurii din metal răsucit.

În mâini ținea trei cărți, puse una peste alta. Le așeză pe altar, lângă un bol simplu din lut. Când se aplecă să aranjeze poziția lămpii, fata văzu că Marie-Cécile purta pe degetul mare de la mâna stângă inelul lui Audric.

„Nu arată firesc pe mâna ei."

Alice se trezi cufundată într-un trecut pe care nu și-l mai amintise până acum. Pielea fină ar fi trebuit să fie uscată și fragilă la atingere, ca frunzele pe timp de toamnă. Legăturile care-i prindeau degetele, moi și flexibile, s-ar fi înăsprit după atâta vreme. Senzațiile parcă fuseseră scrise în sângele și în oasele sale. Își aminti că învelitorile sclipeau, schimbându-și culoarea în lumină.

Vedea micul potir de aur, nu mai mare decât un nasture, strălucind ca o bijuterie pe pergamentul alb-gălbui. În următoarele pagini, venea rândul textului ornamentat. O auzea pe Marie-Cécile vorbind în întuneric, dar în același timp prin fața ochilor îi treceau literele roșii, albastre și galbene. *Cartea Poțiunilor.*

Prin minte îi alergau imagini ale unor siluete, animale și păsări. Parcă și întrezărea foaia de pergament, mai groasă decât celelalte file, diferită – transparentă, galbenă. Era un papirus, modelul cu frunze întrețesute fiind vizibil. Conținea simboluri identice cu cele de la începutul cărții, numai că aici desenele miniaturale ale plantelor, numerele și măsurătorile se contopeau cu ele.

Se gândi apoi la cea de-a doua carte, *Cartea Numerelor.* Pe prima pagină apărea Labirintul însuși și nu un potir. Fără să-și dea seama ce face, Alice privi de jur împrejur încă o dată, însă de data asta spațiul căpătă forme și proporții noi.

Se uită și spre altar. Amintirea celei de-a treia cărți se dovedea a fi cea mai puternică. Ca un licăr auriu pe prima pagină, se evidenția simbolul egiptean al vieții, *ankh.* Parcă-l cunoștea de când lumea. Între coperțile lemnoase acoperite cu piele ale *Cărții Cuvintelor,* paginile erau albe, alcătuind un scut protector pentru papirusul îngropat la mijloc. Hieroglifele se înșiruiau într-un lanț strâns și de nedescifrat.

Rând după rând, simbolurile minuscule acopereau întreaga foaie. Nu existau pete de culoare şi nici o indicaţie despre unde începea sau unde se termina un cuvânt.

În interiorul lor se ascundea incantaţia.

Alice deschise ochii şi simţi că Audric o priveşte.

Un soi de înţelegere misterioasă se stabili între ei. Cuvintele ieşeau din colţurile întunecate ale minţii sale, năvălind cu putere peste ea. Doar pentru o clipă, avu senzaţia că-şi părăseşte corpul şi cercetează de sus întreaga scenă.

Cu opt sute de ani în urmă, Alaïs rostise aceste cuvinte. Şi Audric le auzise.

„Adevărul ne va elibera."

Nu se schimbase nimic, însă teama din suflet dispăruse.

Un sunet venind dinspre altar îi atrase atenţia. Timpul îşi intră în drepturi şi prezentul o copleşi. Şi o dată cu el apăru şi frica.

Marie-Cécile apucă bolul din lut, suficient de mic să-l cuprindă cu palmele. De lângă el, luă un cuţitaş cu lama tocită. Îşi ridică braţele lungi şi albe deasupra capului.

– *Dintrar,* strigă ea. Intră.

François-Baptiste păşi din întunericul tunelului. Ochii lui cercetară iute împrejurimile, uitându-se mai întâi la Audric, apoi la Alice şi oprindu-se la Will. Fata văzu triumful de pe chipul lui şi ştiu atunci că el îl rănise pe Will.

„N-o să te mai las să-l răneşti, de data asta."

Apoi privirea lui trecu mai departe. Tresări la vederea celor trei cărţi, înşirate pe altar. Uşurat sau tulburat? Apoi îşi privi mama.

În ciuda distanţei, Alice percepu tensiunea dintre cei doi.

Marie-Cécile zâmbi uşor când coborî de lângă altar, cu bolul şi cuţitul în mâini. Roba ei sclipea în licărul lumânărilor. Alice adulmecă parfumul pe care-l lăsa femeia în urma sa în timp ce se deplasa prin încăpere, mult mai delicat decât aroma grea a gazului lampant.

François-Baptiste se alătură mamei sale. Coborî treptele şi se opri în spatele lui Will.

Ea veni în faţa fostului ei amant şi îi şopti ceva la ureche. Cu toate că fiul ei continuă să zâmbească, nu-şi putu ascunde furia care-i

schimonosea trăsăturile. Se aplecă, ridică mâinile legate ale tânărului și i le oferi femeii.

Alice tresări când Marie-Cécile făcu o incizie pe pielea lui Will, între cot și încheietură. El se strâmbă șocat, dar nu scoase nici un sunet.

Marie-Cécile ținu bolul în care picurară cinci stropi de sânge.

Repetă procesul cu Audric, după care se opri în fața fetei. Alice urmări entuziasmul de pe chipul femeii când lipi vârful cuțitului exact pe vechea rană. Apoi, cu o precizie de chirurg, vârî cuțitul sub piele și apăsând cu grijă vârful ascuțit, îi desfăcu cicatricea.

Durerea o surprinse neplăcut. Nu o senzație de arsură, ci de suferință profundă. La început trupul i se încălzi, apoi îi amorți și i se făcu frig. Privi ca hipnotizată scurgerea picăturilor de sânge, una câte una, în amestecul roșiatic din interiorul bolului.

După aceea totul se termină. François-Baptiste o lăsă în pace și își urmă mama înapoi spre altar. Marie-Cécile repetă procedura cu fiul ei, după care se așeză între altar și labirint.

Puse bolul în centru și își tăie propria piele, uitându-se fericită spre sângele roșu-aprins.

„Sânge amestecat."

Brusc înțelese ce se petrecea. Graalul aparținea tuturor credințelor și nici uneia în mod special. Creștini, evrei, musulmani. Cinci păzitori, aleși după caracterul și faptele lor, nu după obârșie. Cu toții erau egali.

Alice o văzu pe Marie-Cécile întinzându-se, după care scoase ceva dintre paginile fiecărei cărți. O ridică pe cea de-a treia. O foaie de hârtie. Nu, nu hârtie, papirus. Când o aduse în lumină, modelul cu frunze întrețesute se zări limpede. Simbolul în toată splendoarea lui.

„*Ankh,* simbolul vieții."

Marie-Cécile duse bolul la gură și sorbi din el. După ce-l goli, îl așeză la loc și își ațintì privirea asupra lui Audric. Alice putea să jure că vrea să-l provoace s-o oprească.

Își scoase inelul de pe degetul mare și se întoarse brusc spre labirintul de piatră, tulburând perdeaua de fum ce plutea în încăpere. Flacăra pâlpâi și tremură, speriată de curentul neașteptat. În umbrele ce dansau pe zidurile din piatră, Alice observă două forme pe care nu le mai văzuse până atunci.

Ascunse în interiorul labirintului, se conturară liniile simbolului *ankh* și ale unui potir.

Se produse un declic, ca și cum o cheie era răsucită în broască. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi, din miezul stâncii, răzbătu zgomotul unor pietre ce se freacă una de alta.

Marie-Cécile se dădu un pas în spate. Alice zări o mică deschizătură, puțin mai mare decât cărțile, situată chiar în inima labirintului. O firidă.

Cuvintele și frazele îi umplură mintea, explicațiile lui Audric și propriile ei cercetări amestecându-se într-un tot care o ameți.

În centrul labirintului se găsește iluminarea, în centrul lui sălășluiește înțelegerea. Se gândi la pelerinii creștini intrând în *Chemin de Jérusalem* din naosul catedralei Chartres, străbătând spiralele concentrice ale labirintului în căutarea iluminării spirituale.

Aici, în labirintul Graalului, lumina – în adevăratul sens al cuvântului – alcătuia esența tuturor lucrurilor.

O privi pe Marie-Cécile cum ia lampa de pe altar și o agață deasupra. Imediat, camera străluci orbitor.

Femeia ridică un papirus dintr-una dintre cărți și îl strecură într-o despărțitură ce se zărea în fața firidei. Peștera se întunecă puțin.

Apoi se răsuci spre Audric și vorbele ei risipiră vraja.

– Ai spus că o să văd ceva, strigă femeia.

El își săltă privirea chihlimbarie. Alice îl imploră în gând să nu spună nimic, dar știa că e în zadar. Din motive pe care nu le pricepea, el hotărâse ca această ceremonie să-și urmeze cursul firesc.

– Adevărata incantație se revelează atunci când cele trei papirusuri sunt așezate unul peste celălalt. De-abia atunci, în jocul umbrelor și al luminilor, vor prinde viață vorbele care trebuie rostite, mai degrabă decât vorbele ce trebuie să rămână mute.

Alice tremura din toate încheieturile. Înțelegea că frigul se naște din lăuntrul ei, ca și cum căldura i-ar fi părăsit trupul, dar nu se putea controla. Marie-Cécile răsuci cele trei pergamente între degetele-i fine.

– În ce ordine?

– Dă-mi drumul, spuse bătrânul pe un ton calm. Dă-mi drumul și așază-te din nou în centrul camerei. O să-ți arăt cum.

Ea șovăi o clipă, apoi îi făcu un semn din cap lui François-Baptiste.

– *Maman, je ne pense...*[1]

– Fă cum ți se spune, se răsti ea.

Tăcut, băiatul tăie funia care-l ținea pe Baillard prins de podea, după care se trase un pas înapoi.

Marie-Cécile veni în spatele lui Alice, înșfăcând și cuțitul pe drum.

– Dacă încerci să mă păcălești, începu ea, arătând spre Alice, în vreme ce Audric se apropia, am s-o omor. Pricepi? Își îndreptă un deget spre François-Baptiste, care stătea lângă Will. Sau el se va ocupa de asta.

– Am înțeles.

Aruncă o privire spre Shelagh care zăcea în continuare nemișcată pe podea, după care i se adresă lui Alice în șoaptă.

– Oare am dreptate? zise el, copleșit de îndoială. Oare Graalul va refuza să i se arate?

Cu toate că Audric se uita la ea, tânăra simțea că întrebarea fusese pusă unei alte persoane. Unei persoane alături de care mai împărtășise această experiență.

Oricât de tare o uimi, ea descoperi că știe răspunsul. Era sigură. Zâmbi, oferindu-i încurajarea de care avea atâta nevoie.

– Nu va veni, rosti ea printre dinți.

– Ce mai așteptați? strigă Marie-Cécile.

Baillard se apropie încă un metru.

– Trebuie să iei fiecare dintre cele trei papirusuri, după care le așezi pe rând în fața flăcării.

– Fă-o tu.

Alice îl urmări cum ia cele trei file transparente, cum le aranjează și după aceea cum le introduce cu grijă în deschizătură, unul câte unul. Pe moment, flacăra tremură și aproape că se stinse. Peștera se cufundă în întuneric. Imediat, pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu penumbra, Alice băgă de seamă că acum rămăseseră vizibile numai câteva hieroglife, evidențiate de un model de lumini și umbre ce mergea în paralel cu liniile labirintului. Toate cuvintele inutile dispăruseră.

---

[1] Mamă, nu cred că... (n.tr.)

– *Di ankh djet...*, rosti ea cu voce tare. Restul frazei îl spuse doar în gând, traducându-i instantaneu semnificația. La începutul timpului, în ținutul Egiptului, stăpânul tainelor, dăruit-a cuvintele și scrierile, se trezi spunând.

Marie-Cécile se întoarse către ea.

– Ai citit hieroglifele, strigă. Se repezi și o apucă de braț. De unde ai știut ce înseamnă?

– Habar n-am.

Alice încercă să se smulgă din strânsoare, dar femeia o smuci spre ea, atât de aproape, încât fata zări petele maronii de pe lama tocită. Închise ochii și repetă cuvintele.

– *Di ankh djet...*

Totul se întâmplă într-o fracțiune de secundă.

Audric se aruncă peste Marie-Cécile.

– *Maman!*

Will profită de lipsa de atenție a lui François-Baptiste. Îl lovi cu piciorul în spate. Luat prin surprindere, băiatul trase în cădere câteva focuri de armă spre tavanul peșterii. Zgomotul îi asurzi. Gloanțele se izbiră de stânca solidă a muntelui și ricoșară în toate direcțiile.

Marie-Cécile își duse mâna la tâmplă. Sângele i se scurgea printre degete. Se clătină o clipă, apoi se prăbuși.

– *Maman!*

François-Baptiste se ridicase deja în picioare și alerga. Pistolul alunecă spre altar.

Bailllard înhăță cuțitul lui Marie-Cécile și îi tăie legăturile lui Will cu o putere surprinzătoare, după care i-l puse în palmă.

– Elibereaz-o pe Alice!

Ignorându-l, tânărul traversă camera în goană spre locul unde băiatul îngenunchease și își legăna mama.

– *Non, Maman. Ne t'en vas pas. Ecoute-moi, maman, réveille-toi.*[1]

Will îl apucă de umerii hainei cu trei numere mai mari și îi izbi capul de podeaua aspră din piatră. De-abia după aceea se duse la Alice și se apucă să-i taie legăturile.

---

[1] Nu, mamă! Nu te duce! Ascultă-mă, mamă, trezește-te! (n.tr.)

– E moartă? îl întrebă ea.

– Nu știu.

– Dar...

El o sărută scurt pe buze, după care îi eliberă brațele din funia înnodată.

– François-Baptiste va rămâne leșinat atâta timp cât să ne cărăm naibii de aici, spuse el.

– Ia-o pe Shelagh, Will, îl rugă ea. Mă duc să-l ajut pe Audric.

Will ridică în brațe trupul zdrobit al prietenei ei și porni spre tunel. Alice alergă spre bătrân.

– Cărțile, rosti ea agitată. Trebuie să le scoatem de aici până nu-și vin ei în simțiri.

El privea țintă spre corpurile inerte ale lui Marie-Cécile și ale fiului acesteia.

– Audric, iute, repetă Alice. Trebuie să ieșim.

– Am greșit când te-am implicat în toată povestea asta, zise el încet. Dorința mea de a ști, de a împlini o promisiune pe care am făcut-o cândva, dând greș de fiecare dată, m-a orbit și nu am mai ținut seamă de nimic. Am dat dovadă de egoism. M-am gândit prea mult la mine. Puse mâna pe una dintre cărți. M-ai întrebat de ce Alaïs n-a distrus-o, spuse el brusc. Răspunsul e că n-am lăsat-o. Așa că am pus la cale un plan care s-o păcălească pe Oriane. De-aia ne-am întors la peșteră. Ciclul morții, al sacrificiului a continuat. Dacă lucrurile n-ar fi stat așa, poate că... Se răsuci și o văzu pe Alice încercând să scoată papirusurile din deschizătură. Ea nu și-ar fi dorit așa ceva. Prea multe vieți irosite.

– Audric, rosti fata disperată, vorbim despre asta mai târziu. Acum, trebuie să le scoatem de aici. Ai așteptat de atâta timp momentul ăsta. Șansa de a vedea Trilogia reunită. Nu le putem lăsa în locul ăsta pentru Marie-Cécile.

– Încă nu știu, exclamă bărbatul, înfrânt, ce s-a întâmplat cu Alaïs până la urmă.

Gazul din lampă aproape că se consumase, dar penumbra se risipi pe măsură ce tânăra scoase toate papirusurile.

– Le am, strigă ea, răsucindu-se. Luă cărțile de pe altar și le îndesă în mâinile lui Baillard. Ia tu cărțile. Haide.

Trăgându-l după ea, Alice își croi drum prin întuneric spre tunel. Săriră peste groapa puțin adâncă unde fuseseră găsite scheletele când, în urma lor, un trosnet sinistru umplu încăperea, după care se auzi sunetul unei stânci ce se freacă de o alta și două bubuituri înfundate, într-o succesiune rapidă.

Alice se aruncă la pământ. Nu era vorba de împușcături, ci de un alt tip de zgomot. Un huruit ce răzbătea din adâncuri.

Adrenalina începu să-i curgă prin vene. Înnebunită, se târî pe coate înainte, ținând papirusurile între dinți și rugându-se ca Audric să fie în spatele ei. Materialul robei i se încolăcea printre picioare, încetinindu-i ritmul. Brațul îi sângera cumplit și nu se putea sprijini pe el, dar izbuti să ajungă la capătul treptelor.

Huruitul se întețea din ce în ce, dar nu mai avea timp să verifice ce semnifică acesta. Pipăi cu degetele și găsi literele sculptate, dar în clipa aceea vocea o opri.

– Nici o mișcare sau îl împușc!

Alice îngheță. „N-are cum să fie ea. Am văzut-o cu ochii mei cum s-a prăbușit."

– Întoarce-te. Ușor.

Cu grijă, Alice se ridică în picioare. Marie-Cécile stătea în fața altarului, clătinându-se puțin. Avea roba pătată de sânge și parura căzută într-o parte. Părul înfoiat îi încadra sălbatic trăsăturile. În mână ținea pistolul lui François-Baptiste. Îndreptat spre bătrân.

– Apropie-te încet, domnișoară Tanner.

Alice realiză că pământul se mișcă. Simțea cum vibrațiile îi urcă treptat prin tălpi spre partea superioară a corpului. Huruitul înnăbușit prindea putere cu fiecare secundă care trecea.

Marie-Cécile deveni și ea conștientă de sunetele bizare. Pe chipul ei se zări confuzia. O altă bubuitură cutremură încăperea. De data asta nu mai încăpea nici o îndoială că era vorba de o explozie. Un curent de aer rece mătură peștera. Lampa începu să tremure, iar labirintul de piatră se crăpă și se fragmentă.

Tânăra alergă spre Audric. Pământul se despică în două, prăbușindu-se sub picioarele ei. Stâncile se clătinau, iar din tavan cădeau

bolovani. Încercă să evite pe cât posibil deschizăturile din podea, care parcă voiau să o înghită.

– Dă-mi-le! urlă femeia, ațintind arma către fată. Crezi că am de gând s-o las să mi le ia?

Vorbele ei fură înghițite de bubuiturile bolovanilor care crăpau și al grotei care se prăbușea în miezul muntelui.

Audric se ridică și vorbi pentru prima dată.

– S-o lași? Nu, nu pe Alice.

Marie-Cécile se răsuci să vadă la ce se uită bărbatul. Țipă.

În întuneric, fata întrezări ceva. O strălucire albă, ca a unui chip. Terorizată, Marie-Cécile îndreptă din nou pistolul spre Alice. Ezită, și-abia apoi apăsă pe trăgaci. Suficient însă ca Baillard să se arunce între ele două.

Totul se derulă ca într-o secvență filmată cu încetinitorul.

Alice urlă. Bătrânul căzu în genunchi. Forța împușcăturii o împinse pe Marie-Cécile în spate, dezechilibrând-o. Flutură din mâini disperată, încercând să se agațe de ceva, dar se prăbuși în hăul de dedesubt.

Audric zăcea întins pe pământ. Din gaura din piept pe unde trecuse glonțul se prelingea un șuvoi de sânge. Avea fața albă ca hârtia și venele i se profilau pe sub pielea fină, transparentă.

– Trebuie să ieșim de aici, strigă fata. S-ar putea să mai fie o explozie. Posibil să se declanșeze în orice clipă.

Bărbatul zâmbi.

– S-a terminat, Alice, rosti el încet. *A la perfin.* Graalul și-a protejat secretele, așa cum a mai făcut-o și altă dată. N-ar fi lăsat-o să ia ce-și dorea.

Tânăra scutură din cap.

– Nu, peștera a fost minată. Și s-ar putea să mai fie o bombă. Trebuie să ieșim de aici.

– Nu se va mai întâmpla nimic, șopti el. În vocea lui nu se mai simțea nici urmă de îndoială. A fost doar ecoul trecutului.

Alice vedea cât îi este de greu să vorbească. Își plecă urechea ca să-l audă mai bine. Din piept se insinuă o hârâială slabă. Abia dacă

mai răsufla. Încercă să oprească sângerarea, dar înțelese că nu mai era nici o speranță.

– Am vrut să știu cum și-a petrecut ultimele clipe. Înțelegi? N-am putut s-o salvez. A fost prinsă înăuntru, iar eu n-am avut cum să ajung la ea. Gâfâi, străfulgerat de durere. Inspiră adânc o gură de aer. Dar de data asta...

În sfârșit, Alice acceptă ceea ce știuse instinctiv din clipa în care intrase în Los Seres și-l zărise în pragul micii cabane din piatră, ascunse între munți.

„Aceasta este povestea lui. Sunt amintirile lui."

Se gândi la arborele genealogic, întocmit cu atâta dragoste și durere.

– Sajhë, spuse ea. Tu ești Sajhë.

Pentru o clipă, viața se aprinse în ochii lui ca ambra. O plăcere uriașă se așternu pe chipul său muribund.

– Când m-am trezit, Bertrande se afla lângă mine. Cineva ne acoperise cu niște mantii ca să ne țină de cald...

– Guilhem, rosti Alaïs, cunoscând adevărul.

– Am auzit un bubuit îngrozitor. Am văzut lespedea de piatră de deasupra intrării în peșteră cum se prăbușește. Stânca a căzut, ridicând în aer o ploaie de pietriș și bucăți de gheață, prinzând-o înăuntru. N-am putut să ajung la ea, zise el cu glas tremurând. La ei. Apoi se opri. Peste încăpere se lăsă o liniște bizară. N-am știut, continuă el tulburat. Îi promisesem lui Alaïs că, dacă i se întâmplă ceva, voi avea grijă de *Cartea Cuvintelor,* dar nu știam. Nu știam dacă Oriane pusese mâna pe carte și nici unde e. Nimic, mai șopti el.

– Așadar, scheletele pe care le-am găsit erau ale lui Alaïs și ale lui Guilhem, trase ea concluzia.

Sajhë încuviință.

– Am găsit trupul Orianei ceva mai jos, pe o coastă. Nu avea nimic asupra ei. De-abia atunci am știut.

– Au murit împreună, salvând Cartea. Alaïs a vrut ca tu să trăiești, Sajhë. Să trăiești și să o protejezi pe Bertrande, care era ca și fiica ta.

Bărbatul zâmbi.

– Am simțit că o să înțelegi, spuse el cu un oftat de ușurare. Am trăit prea mult timp fără ea. În fiecare zi m-a chinuit absența ei. În fiecare

zi mi-am dorit să nu fi fost blestemat, să nu fi fost silit să-i văd pe toți cei pe care i-am iubit, cum îmbătrânesc și mor. Alaïs, Bertrande...

Se opri, mult prea îndurerat ca să mai reziste.

– Nu trebuie să te simți vinovat, Sajhë. Acum că știi ce s-a întâmplat, trebuie să te ierți.

Bărbatul se stingea.

„Vorbește cu el. Nu-l lăsa să adoarmă."

– A existat o profeție care spunea că în ținuturile din Pays d'Oc, pe vremea noastră, se va naște un om care să fie martorul tragediei ce avea să se petreacă aici. Ca și cei de dinaintea mea – Abraham, Matusalem, Harif – nu mi-am dorit așa ceva. Dar am acceptat.

Sajhë gâfâi, trăgând lacom aerul în piept.

Alice se apropie și mai tare, luându-i capul între brațe.

– Când? Povestește-mi.

– Alaïs a invocat Graalul. Aici. Chiar în camera asta. Aveam douăzeci și cinci de ani. Mă întorsesem în Los Seres, convins că viața mea se va schimba. Am crezut că o pot convinge să mă iubească.

– Te-a iubit, rosti cu tărie Alice.

– Harif a învățat-o limba antică a egiptenilor, continuă el, zâmbind. Se pare că și în tine mai există câteva urme ale acelor cunoștințe. Folosindu-se de acest nou talent dobândit și de scrierile din pergamente, am venit aici. Ca și tine, când a sosit vremea, a știut exact ce vorbe să rostească. Graalul a vorbit prin ea.

– Cum...? se poticni Alice. Ce s-a întâmplat?

– Îmi amintesc atingerea delicată a aerului pe obraji, tremurul lumânărilor, glasurile dumnezeiești ridicându-se spre boltă prin întuneric. Cuvintele păreau să curgă de pe buzele ei. Alaïs stătea în fața altarului, lângă Harif.

– Dar trebuie să mai fi fost și alții.

– Au mai fost... dar chiar dacă o să ți se pară ciudat, nu mi-i amintesc. N-o vedeam decât pe Alaïs. Fața ei transfigurată, linia adâncită de pe frunte de la atâta concentrare. Părul îi curgea în valuri pe umeri. Nu mai rămăsese nimic în jur, doar ființa ei. Ținea cupa în mâini și rostea cuvintele. A deschis ochii într-un moment de iluminare, mi-a întins cupa și am băut.

Pleoapele bătrânului se mișcară iute, ca aripile unui fluture.

– Dacă viața ți s-a părut așa o povară, de ce ai continuat să mai trăiești fără ea?

– *Perqué?* întrebă el surprins. De ce? Pentru că așa a vrut Alaïs. Trebuia să trăiesc și să spun povestea oamenilor acestui ținut, din munți și din câmpii. Să mă asigur că povestea lor nu va pieri. Acesta e scopul Graalului. Să aduci mărturie. Istoria e scrisă de învingători, de mincinoși, de cei mai puternici și de cei mai hotărâți. Adevărul se găsește însă adesea în locurile tăcute, liniștite.

Alice încuviință din cap.

– Tu ai reușit, Sajhë. Ai însemnat ceva pentru lumea noastră.

– Guilhem de Tudèla a scris o cronică falsă a Cruciadei pentru francezi. *La Chanson de la Croisade.* Așa a numit-o. Când a murit, un poet anonim, unul care iubea însă Pays d'Oc, a completat-o. *La Canso.* Povestea noastră.

Chiar dacă nu era momentul cel mai potrivit, Alice nu se putu abține să nu zâmbească.

– *Los mots vivents,* șopti el. Cuvinte ce trăiesc. Acela a fost începutul. M-am legat față de Alaïs că voi spune și voi scrie întotdeauna adevărul, astfel încât generațiile viitoare să cunoască ororile ce s-au săvârșit în ținuturile acestea. Că nu vor fi uitate niciodată.

Alice îl aprobă.

– Harif a înțeles. Alesese calea singurătății înaintea mea. Călătorise prin toată lumea și văzuse cum sunt răstălmăcite cuvintele, astfel încât să pară minciuni. Și el a trăit ca să aducă mărturie. Sajhë își trase suflarea. A mai trăit puțin după moartea lui Alaïs, avea aproape opt sute de ani când și-a dat ultima suflare. Aici, în Los Seres, cu mine și cu Bertrande la căpătâiul lui.

– Dar tu unde ai trăit în toți acești ani? *Cum* ai trăit?

– Am privit cum verdele primăverii se transformă în auriul de vară, cum arămiul toamnei lasă loc mantiei albe a iernii, în vreme ce stăteam și așteptam ca lumina să se stingă. M-am întrebat întruna de ce. Dacă aș fi știut ce înseamnă să trăiești cu o asemenea singurătate, să fii singurul martor al ciclului nesfârșit în care viața urmează morții, aș fi acceptat oare? Am supraviețuit atâția ani cu un mare pustiu în inimă, care s-a tot mărit până când mi-a înghițit sufletul.

– Te-a iubit, Sajhë, rosti ea blând. Nu în felul în care ai iubit-o tu, dar sentimentele ei au fost sincere şi profunde.

Peste chipul bătrânului se aşternu pacea.

– *Es vertat.* Acum ştiu. Dacă...

Un acces de tuse îi zgudui trupul. De data asta, o spumă roşiatică îi apăru în colţul buzelor. Fata îl şterse cu poalele cămăşii lungi.

El se chinui să se salte în capul oaselor.

– Am scris totul pentru tine, Alice. Ultimul testament. Te aşteaptă în Los Seres. În casa lui Alaïs, acolo unde am trăit împreună şi pe care ţi-o dăruiesc.

Din depărtare, se auzi sunetul ascuţit al sirenelor, sfâşiind liniştea munţilor.

– Sunt aproape, spuse ea, încercând să-şi ascundă jalea. Am ştiut că o să vină. Rămâi cu mine. Te rog, nu renunţa!

Bătrânul clătină din cap.

– Nu. Călătoria mea s-a sfârşit. A ta de-abia începe.

Alice îi îndepărtă părul alb de pe faţă.

– Eu nu sunt ea. Eu nu sunt Alaïs.

Bătrânul scoase un oftat prelung.

– Ştiu. Dar trăieşte în tine... şi tu în ea. Se opri. Văzu cât de tare îl îndurerau cuvintele. Aş fi vrut să fi petrecut mai mult timp împreună, Alice. Dar faptul că te-am întâlnit, că mi-ai dăruit nişte ore preţioase din viaţa ta e mai mult decât am sperat vreodată.

Sajhë tăcu. Ultimul strop de culoare îi pieri de pe chip şi de pe mâini, lăsându-l complet livid.

O rugăciune, una pe care nu o mai rostise de foarte mult timp, îi veni în minte.

– *Payre Sant, Dieu dreyturier de bons speritz.* Vorbele alunecară familiar pe buzele sale. Tată Sfânt, tu singurul Dumnezeu al spiritelor bune, dă-ne nouă puterea de a cunoaşte ceea ce tu cunoşti şi de a-i iubi pe cei pe care tu-i iubeşti.

Înghiţindu-şi lacrimile, Alice îl ţinu strâns în braţe, în vreme ce răsuflarea lui deveni tot mai înceată, mai uşoară. Într-un târziu, inima bărbatului se opri.

EPILOG

Los Seres

DUMINICĂ, 8 IULIE 2007

Este ora opt seara. Sfârșitul unei alte zi perfecte de vară.

Alice se apropie de fereastra mare cu canaturi largi și deschide larg obloanele pentru a lăsa lumina portocalie să pătrundă înăuntru. O adiere ușoară îi mângâie brațele goale. Are pielea de culoarea alunelor și părul prins într-o coadă împletită.

Soarele a coborât mult, un cerc perfect roșu pe cerul alb și roz. Peste piscurile din munții Sabarthès se întind umbrele negre, ca niște fâșii de material puse la uscat. De la fereastră se vede Col des Sept Frères, iar în spate Pic de St Bartélémy.

Au trecut doi ani de când a murit Sajhë.

La început, i-a fost greu să trăiască înconjurată de atâtea amintiri. Sunetul împușcăturilor din grota închisă; tremurul pământului; chipul palid din întuneric; expresia de pe fața lui Will, când a năvălit în încăpere însoțit de inspectorul Noubel.

Dar cel mai tare o bântuia amintirea ochilor lui Audric, din care lumina se stingea treptat. Învățase să-i spună Sajhë după aceea. La sfârșit văzuse pace în ei și nu tristețe, dar asta nu-i alinase durerea sfâșietoare din inimă.

Cu cât aflase mai multe, cu atât groaza ce o copleșise în acele momente finale se mai risipise. Trecutul nu mai avea putere s-o rănească.

Știe că Marie-Cécile și fiul ei au murit, înghițiți de hăul ce se formase în urma cutremurului. Paul Authié fusese găsit exact în locul în

care François-Baptiste îl împușcase. Detonatorul își făcuse treaba și declanșase toate cele patru explozii. Un Armagedon pus la cale de el.

Când vara aceea se transformă în toamnă, și toamna în iarnă, Alice își reveni cu ajutorul lui Will. Timpul o vindecase. Timpul și promisiunea unei vieți noi. Treptat, amintirile dureroase se estompează. Ca niște fotografii vechi, pe care le uiți și îți amintești mai degrabă atmosfera din ele.

Alice și-a vândut apartamentul din Anglia și cu banii încasați de pe casa mătușii ei din Sallèles d'Aude, ea și Will s-au întors la Los Seres.

Casa în care odinioară au locuit Alaïs, Sajhë, Harif și Bertrande este noul lor cămin. I-au adus îmbunătățiri, au aranjat-o conform standardului modern de viață, însă spiritul locului a rămas nealterat.

Secretul Graalului se află în siguranță, așa cum intenționase Alaïs, ascuns aici, în inima munților veșnici. Cele trei papirusuri smulse din cărțile medievale sunt îngropate sub stânci.

Alice înțelege că a fost destinată să ducă la bun sfârșit ceea ce nu se terminase cu opt sute de ani în urmă. Și mai înțelege, ca și Alaïs de altfel, că adevăratul Graal se zămislește în dragostea transmisă din generație în generație, în cuvintele trecute de la tată la fiu și de la mamă la fiică. Adevărul se află peste tot. În stânci, în pietre și în modelul vremelnic al anotimpurilor.

Prin poveștile împărtășite despre trecut, nu murim.

Tinerei cu greu îi vine să creadă că poate formula toate aceste gânduri. Spre deosebire de Sajhë, ea nu are talent la povestit. Și se întreabă dacă nu cumva Graalul e mai presus de cuvinte. Poate fi Dumnezeu, poate fi credință. Poate că adevărul lui nu poate fi exprimat și nu poate fi mărginit de spațiu, timp și context printr-un instrument atât de alunecos cum este limba.

Își pune mâinile pe pervaz și inspiră aromele delicate ale serii. Cimbrul sălbatic, grozama din care se fac măturile, căldura pietrelor, pătrunjelul și izma de munte, salvia. Ierburile ei mult îndrăgite.

Renumele ei sporește. Ceea ce a început ca o serie de mici favoruri, ierburile oferite restaurantelor și vecinilor din sat, a devenit o afacere profitabilă. Acum, majoritatea hotelurilor și a magazinelor din zonă și chiar și cele din regiunile mai îndepărtate, precum Foix

și Mirepoix, folosesc produsele ei, ce poartă eticheta distinctă *Epice Pelletier et Fille.* Numele strămoșilor ei.

Cătunul Los Seres încă nu e trecut pe hartă. E prea mic. Dar curând va fi. *Benlèu.*

În biroul de jos, tastatura se opri. Alice îl auzi pe Will umblând prin bucătărie. Scoate farfuriile din dulap și pâinea din cămară. O să coboare și ea mai târziu. El va deschide o sticlă de vin și vor bea amândoi, în timp ce mâncarea se încălzește.

Mâine, Jeanne Giraud va veni pe la ei, o femeie demnă, încântătoare, care face parte din viața lor acum. După-amiaza se vor duce în satul apropiat și vor depune flori la monumentul din piață, ridicat în onoarea îndrăgitului istoric al catarilor și luptător în Rezistență, Audric S. Baillard. Pe plăcuță a fost gravat un proverb occitan, ales de Alice.

Pas a pas se va luènh.

Mai târziu, Alice se va plimba singură în munți, unde o altă plăcuță marchează locul în care el se odihnește, așa cum și-a dorit. Pe piatră scrie simplu: SAJHË.

Este suficient ca să nu fie uitat.

Arborele genealogic, primul cadou pe care i-l dăruise Sajhë, este agățat pe peretele din birou. Alice a făcut trei schimbări. Adăugase ziua morții pentru Alaïs și Sajhë, la opt sute de ani diferență între ele. Apoi trecuse și numele lui Will lângă al ei și data la care s-au căsătorit.

La capăt, acolo unde povestea se continuă, a mai scris un rând:

SAJHÈSSE GRACE FARMER PELLETIER, 28 februarie 2007 –.

Alice zâmbește și se duce lângă pătuțul unde gângurește fetița lor. Degețelele ei mici și albe se zvârcolesc. Se trezește. Alice își ține răsuflarea când bebelușul deschide ochii.

O sărută pe frunte și începe să-i îngâne un cântec de leagăn, într-o limbă veche, transmis din moși-strămoși:

Bona nuèit, bona nuèit...
Braves amics, pica mièja-nuèit
Cal finir velhada
E jos la flassada.

Într-o zi, Alice crede că și Sajhèsse o să i-l cânte copilului ei.

Ținându-și fiica în brațe, ea se întoarce la fereastră, gândindu-se la toate lucrurile pe care i le va spune. Povești despre trecut și despre prezent.

Alaïs nu-i mai apare în vise. Dar așa cum stă în lumina ce se stinge, uitându-se spre piscurile vechi de când lumea, spre crestele munților și spre văile care se întind la nesfârșit, simte cum trecutul o învăluie tandru. Spirite, prieteni, duhuri care-și întind mâinile spre ea și îi destăinuiesc viețile lor, împărtășindu-i secretele. O leagă astfel de toți cei care au existat vreodată aici, pe aceste meleaguri, dar și de cei care aveau să vină, visând la ceea ce le-a sortit viața.

În depărtare, luna argintie se ridică încet pe cerul presărat cu stele, făgăduind a doua zi să fie o altă zi minunată.

MULȚUMIRI

Mulți prieteni și colegi mi-au oferit sprijin, sfaturi și m-au ajutat în timpul scrierii *Labirintul*-ui. Este de la sine înțeles că orice greșeală, fie legată de fapte sau de interpretări eronate, îmi aparține în întregime.

Agentul meu literar, Mark Lucas, s-a dovedit uluitor pe tot parcursul procesului și am primit din partea lui un feedback incredibil! Le mulțumesc tuturor celor de la LAW pentru eforturile uriașe, precum și celor de la ILA, mai ales lui Nicki Kennedy, care este răbdarea întruchipată și m-a înveselit în cele mai negre momente.

Din partea Orion, am avut norocul să lucrez cu Kate Mills, a cărei experiență editorială, eficiență și preocupare a transformat publicarea acestei cărți într-un eveniment plăcut; și, de asemenea, cu Genevieve Pegg; aș vrea să le mulțumesc și lui Malcolm Edwards și lui Susan Lamb, care au pornit întregul mecanism, ca să nu mai vorbesc despre munca îndârjită, entuziasmul și energia de care au dat dovadă echipele de marketing, PR și vânzări, în special Victoria Singer, Emma Noble și lui Jo Carpenter.

Atât Bob Elliott, cât și Bob Clack, de la clubul Chichester Rifle, mi-au oferit sfaturi și informații fascinante despre armele de foc; la fel și profesorul Anthony Moss, despre armamentul medieval.

La Biblioteca Britanică din Londra, doctor Michelle Brown, curatorul manuscriselor cu alunminuri, mi-a pus la dispoziție informații neprețuite despre manuscrisele medievale, pergamente și copierea cărților în secolul al XIII-lea; Dr. Jonathan Phillips, lector universitar în Istoria medievală, Royal Holloway, Universitatea din Londra, a citit cu atenție manuscrisul meu și nu a ezitat să mă sfătuiască.

Aș vrea să le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat la Biblioteca din Toulouse și la Centrul Național de Studii Catare din Carcassonne.

Recunoștința mea se îndreaptă și către cei care au lucrat alături de noi la crearea website-ului www.mosselabyrinth.co.uk – bazat pe cercetări istorice –, precum și în procesul scrierii *Labirintul*-ui în ultimii doi ani, și mă refer aici în mod special la Nat Price și la Jon Horodal.

Le mulțumesc prietenilor pentru toleranța pe care au manifestat-o față de obsesia mea pentru catari și legendele Graalului. Din Carcassonne, aș vrea să le mulțumesc îndeosebi lui Yves și Lydiei Guyou pentru introducerea pe care mi-au făcut-o în muzica și poezia occitană și pentru că mi-au prezentat o mulțime de scriitori și compozitori ale căror opere m-au inspirat așa de mult. Lui Pierre și Chantal Sanchez pentru sprijinul și prietenia ce ne leagă de ani de zile. Din Anglia, aș vrea să o menționez pe Jane Gregory, al cărei entuziasm a fost molipsitor; pe Maria Rejt pentru că este o mare profesoară; dar și pe Jon Evans, Lucinda Montefiore, Robert Dye, Sarah Mansell, Tim Bouquet, Ali Perrotto, Malcolm Wills, Kate și Bob Hingston și pe Robert și Maria Pulley.

Cele mai multe dintre mulțumiri merg spre familia mea. Soacra mea, Rosie Turner, nu numai că mi-a vorbit de Carcassonne, dar, cât timp am scris, ea m-a ajutat zi de zi cu treburile casnice, oferindu-mi sprijin practic și o companie deosebită ce nu are egal. Toată dragostea din lume pentru părinții mei, Richard și Barbara Mosse, care întotdeauna s-au mândrit cu mine, și pentru surorile mele, Caroline Matthews și Beth Huxley și soțului ei, Mark, care m-au sprijinit necondiționat.

Mai presus de toate, le dedic dragostea și recunoștința mea copiilor mei, Martha și Felix, pentru că mi-au oferit sprijin și au avut încredere în mine. Martha m-a încurajat în permanență, veselă și optimistă, convinsă că voi termina cartea până la urmă! Felix nu numai că are aceeași pasiune ca și mine pentru istoria medievală, dar mi-a vorbit în cele mai mici detalii despre armele medievale și mecanismele de asediu, oferindu-mi sugestii geniale! Nici nu le pot mulțumi îndeajuns.

În sfârșit, lui Greg. Dragostea și sprijinul lui – ca să nu pomenesc de ajutorul intelectual, practic și editorial – au însemnat totul. Așa cum a fost și cum va fi mereu.

GLOSAR DE CUVINTE OCCITANE

agost – august
ambans – galerii de lemn clădite pentru apărare în jurul meterezelor
ben – bine
benvenguda – bine ai venit
bonjorn – bună ziua
calèche – căruţă
calèlh – lampă cu ulei
coratge – curaj
defòra – afară
deman – mâine
dintrar – intră
doçament – încet
faitilhièr – vrăjitoare
faratjals – păşune
filha – fiică
gata – maşinărie de asediu
janvièr – ianuarie
julhet – iulie
libres – cărţi
Lo Ciutat – Cetatea
Lo Miègjorn – Midi
marc – martie
menina – bunică
meravelhós – miraculos

mercé – mulțumesc
montanhas – munți
Na – doamnă
nenon – copil
noblessa – noblețe
oc – da
oustâou – acasă
paire – tată
pan de blat – pâine de grâu
panièr – coș
Payre Sant – Tată Sfânt
payrola – căldare
pec – idiot
perfin – în sfârșit
perilhòs – pericol
res – nimic
Sénher – domnule
sirjan d'arms – sergent de armată
sorre – soră
vuèg – gol

ALȚI TERMENI

auberge – han
benitier – vasul cu apă sfințită din bisericile catolice
canabier – câmp de cânepă
consolament – spovedanie
creperies – local unde se gătesc clătite
dardasiers – lăncieri
envoi – trimis
Guignolet – aperitiv făcut în casă în regiunea Languedoc
La rouelle – bucată de stofă galbenă impusă spre purtare, în Evul Mediu, ca semn distinctiv, ereticilor și mai ales evreilor
Michelmas – Crăciun

parfait(-e) – practicant(ă) a credinţei catare
passementerie – broderie
Passiontide – Paşte
peage – plată
peireras – vase din lut
pellise – blăniţă
petanque – joc cu bile
Rocade – şoseaua de centură din Toulouse
routier – tâlhar la drumul mare
sol – monedă din Evul Mediu
Toussaint – Ziua Tuturor Sfinţilor, 1 noiembrie
Trebuchet, Catapults – maşinării medievale pentru asediu
Vespre – vecernia (ultima slujbă religioasă) – se oficiază la şapte seara

BIBLIOGRAFIE

A History of the Crusades – S Runciman, Cambridge University Press, 3 volume, 1951–1954
Belibaste – Henri Gougaud, Éditions du Seuil, 1982
Carcassonne in my Heart – Claude Marti, Loubatières, 1999
Cathars – Yves Rouquette, Loubatières, 1998
Chòlera – Joseph Delteil, Grasset, 1923
Crusader: by Horse to Jerusalem – Tim Severin, Hutchinson, 1989
Eleanor ofAquitaine – Alison Weir, Jonathan Cape, 1999
La Canso: 1209–1219 Les Croisades Contre le Sud – ediție de Claude Marti, Loubatières, 1994
La Religion Cathare – Michel Roquebert, Loubatières, 1986
La Religion des Cathares – Jean Duvernoy, Mouton, 1976
La Vie Quotidienne des Cathares au XIIIe Siècle – René Nelli, Hachette, 1989
La Vrai Visage du Catharisme – Anne Brenon, Loubatières, 1997
Pays cathares – Georges Serrus, Loubatières, 1996
Les Cathares – René Nelli, Ouest-France, 1993
Les Femmes Cathares – Anne Brenon, Perrin, 1992
Massacre at Montsegur – Zoe Oldenburg, Weidenfeld & Nicolson, 1997
Montaillou: Cathars and Catholics in a French Village – Emmanuel Le Roy Ladurie, Penguin, 1990
Parzival–Wolfram von Eschenbach tradusă de A.T. Hatto, Penguin, 1980
The Albigensian Crusade – Jonathan Sumption, Faber and Faber, 1999
The Crusades 1095–1197 – J.P. Phillips, Longman, 2002
The Fourth Crusade – J P Phillips, Cape, 2004

The Gospel of John – Claus Westermann tradusă de Siegfried S Schatzmann, Hendrickson, 1998

The Keys of Egypt: The Race to Read the Hieroglyphs – Lesley & Roy Adkins, HarperCollins, 2000

The Story of the Grail (Perceval) – Chrétien de Troyes, Yale University Press, 1999

The Yellow Cross: The Story of the Last Cathars 1290–1329 – René Weis, Penguin, 2001

Pentru o listă completă a titlurilor și a surselor, vă rugăm să vizitați www.mosselabyrinth.co.uk

CUPRINS

NOTA AUTORULUI. 7
PROLOG 13

CETATEA DE PE COLINĂ. 35
PĂZITORII CĂRȚILOR. 223
ÎNTOARCEREA ÎN MUNȚI. 487

GLOSAR DE CUVINTE OCCITANE 631
BIBLIOGRAFIE 634

Alex Mihai Stoenescu . . . . . DIN CULISELE LUPTEI PENTRU PUTERE 1989–1990. PRIMA GUVERNARE PETRE ROMAN

Andy McNab . . . . . BEZNA

Antoine de Saint-Exupery . . . . . MICUL PRINŢ

Antoine de Saint-Exupery . . . . . MICUL PRINŢ (CD-AUDIOBOOK)

Bill Clinton . . . . . VIAŢA MEA

Boris von Smercek . . . . . AL DOILEA GRAAL

Carl Bernstein&Bob Woodward . . . . . TOŢI OAMENII PREŞEDINTELUI

Craig Russell . . . . . VULTURUL ÎNSÂNGERAT

Dan Brown . . . . . ÎNGERI ŞI DEMONI

David McCullough 1776

Dinu C. Giurescu . . . . . FALSIFICATORII „ALEGERILE“ DIN 1946

Efraim Halevy . . . . . OMUL DIN UMBRĂ

Elizabeth Kostova . . . . . COLECŢIONARUL DE ISTORIE

Enrique de Vicente . . . . . CHEI OCULTE IN CODUL LUI DA VINCI

Jason Godwin . . . . . COPACUL IENICERILOR

John L. Allen . . . . . OPUS DEI

John Twelve Hawks . . . . . CĂLĂTORUL

Juan Manuel de Prada . . . . . FURTUNA

Jules Boucher . . . . . SIMBOLURILE FRANCMASONERIEI

L. Picknett & C. Prince . . . . . MISTERUL SIONULUI

Laurence Gardner . . . . . TESTAMANTUL MAGDALENEI

Margaret Starbird . . . . . FEMEIA CU VASUL DE ALABASTRU

Michael White . . . . . ECHINOX

Philipp Vandenberg . . . . . CONJURAŢIA SIXTINĂ

Rafael Abalos . . . . . GRIMPOW

Roberto Pazzi . . . . . CONCLAV

Steve Berry . . . . . CAMERA DE CHIHLIMBAR

Susanna Clarke . . . . . JONATHAN STRANGE & MR. NORRELL

Iluminații
Pierre-André Taguieff

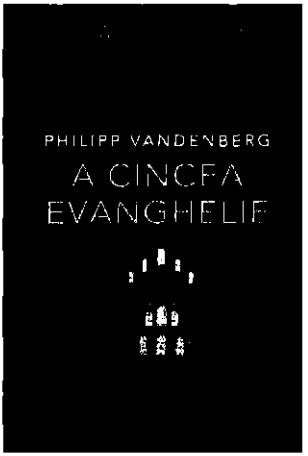

A cincea evanghelie
Philipp Vandenberg

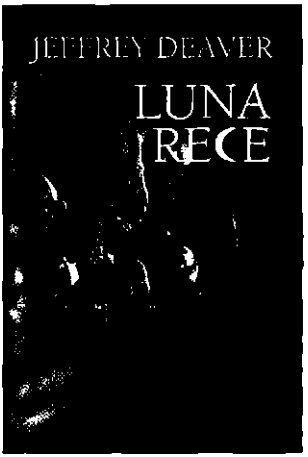

Luna Rece
Jeffrey Deaver

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRŢII RAO
are un regulament de funcţionare mai modern,
mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziţia membrilor odată cu fişa
de înscriere. Principala inovaţie o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI,
care vă oferă mari reduceri de preţ
în achiziţionarea cărţilor.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteţi informa din broşurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

C.P. 2-124, Bucureşti;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial"
Bucureşti, România

© Roderick Field

KATE MOSSE, o figură bine-cunoscută în mass-media, este și gazda emisiunii literare *Readers' and Writers' Roadshow* a postului de televiziune BBC4. Printre invitații săi s-au numărat Paulo Coelho, Joanne Harris, Ian McEwan, Peter Ackroyd, Joanna Trollope, Margaret Atwood și Ian Rankin.
Între 1998–2001 a fost director adjunct al Festivalului de teatru din West Sussex, fiind prima femeie care a deținut această funcție.
În 1996, a devenit cofondator și director onorific al premiului anual pentru literatură Orange.
În 2000, a primit distincția European Woman of Achievement pentru contribuția adusă în domeniul artelor.

Designul copertei: Emma Wallace
Ilustrația copertei (hieroglifele): Laura Brett

Iulie 1209: în Carcassonne, o tânără de 17 ani primește un manuscris misterios de la tatăl ei, care susține că în această carte se găsește secretul adevăratului Graal.
Deși Alaïs nu poate înțelege cuvintele ciudate și simbolurile pe care acestea le ascund, ea știe că acum scopul vieții ei este păstrarea secretului labirintului...
Iulie 2005: Alice Tanner descoperă două schelete într-o peșteră uitată din Pirineii francezi. Intrigată de simbolul labirintului sculptat în piatră, ea își dă seama că a tulburat ceva menit să rămână ascuns. Cumva, o legătură cu un trecut teribil – trecutul ei – a fost descoperită...
Un thriller inspirat din legendele și din istoriile catarilor, care urmărește destinele a două femei despărțite de opt secole, dar unite de secretul Graalului.

ISBN 978-973-103-210-8
9 789731 032108
www.rao.ro
www.raobooks.com
rao international publishing company